

Tiểu Ôn Nhu

XUÂN PHONG LỘ HÒA
Heying edit

Truyện được chuyển ngữ và đăng tại heyinblog.wordpress.com

Mục lục

Chương 1: Thiếu Niên Trên Bờ Tường

Chương 2: Anh Ấy Đang Tìm Ai

Chương 3: Tặng Em Trái Tim Nhỏ

Chương 4: Quân Tử Khiêm Tốn

Chương 5: Lau Nước Mắt

Chương 6: Sau Thu Tính Sở

Chương 7: Tâm Ý

Chương 8: Huấn Luyện Quân Sự

Chương 9: Tỏ Tình

Chương 10: Bắt Nạt

Chương 11: Kết Nạp Hội Viên Mới

Chương 12: Tóc Xoăn

Chương 13: Sao Có Thể Làm Trộm

Chương 14: Eo Nhỏ Thật

Chương 15: Em Gái Ruột

Chương 16: Canh Một

Chương 17: Canh Hai

Chương 18: Canh Ba

Chương 19: Canh Một

Chương 20: Canh Hai

Chương 21: Không Cần Kiểm Chế

Chương 22: Quà Sinh Nhật

Chương 23: Yêu Thương

Chương 24: Canh Một

Chương 25: Canh Hai

Chương 26: Ai Dám Lấy Em

Chương 27: Lệnh Đuổi Khách

Chương 28: Quà Tặng

Chương 29

Chương 30: Canh Hai

Chương 31: Mộng Giang Sơn

Chương 32: Còn Muốn Không?

Chương 33: Nhắm Mắt

Chương 34: Đà Lạc Thủy Cầu (*)

Chương 35: Bữa Tiệc Nhà Họ Phó

Chương 36: Chuẩn Bị Chiến Đấu

Chương 37: Tình Sinh Ý Động

Chương 38: Nhường

Chương 39: Hai Bên Phối Hợp

Chương 40: Thích Sao?

Chương 41: Đồ Ngốc

Chương 42: Hai Bên Phối Hợp

Chương 43: Thành Ý

Chương 44: Liên Lụy
Chương 45: Mộng
Chương 46: Nhìn Trộm
Chương 47: Tở Đi Tìm Anh Ấy
Chương 48: Tỏ Tình
Chương 49: Trên Giường
Chương 50: Bàn Chuyện
Chương 51: Không Đùa Nửa
Chương 52: Khoe Ân Ái
Chương 53: Hai Bên Phối Hợp
Chương 54: Lốp Xe Dự Phòng
Chương 55: Hai Bên Phối Hợp
Chương 56: Hai Bên Phối Hợp 2
Chương 57: Có Em Bên Cạnh
Chương 58: Ánh Ban Mai
Chương 59: Em Rất Muốn Anh
Chương 60: Tinh Thần Độc Lập
Chương 61: Tôi Sẽ Rất Thương Anh
Chương 62: Phòng Lớn Giường Đôi
Chương 63: Bãi Biển
Chương 64: Hai Bên Phối Hợp
Chương 65: Uy Hiếp
Chương 66: Tổng Mệnh Đề (*)
Chương 67: Rất Nhớ Anh
Chương 68: Rể Hành (*)
Chương 69: Trở Về
Chương 70: Kéo Hồng Mất
Chương 71: Khách Sạn
Chương 72: Sùng Bái
Chương 73: Mong Nhớ Đêm Ngày
Chương 74: Kết Thúc
Chương 75: Ngoại Truyện Một
Chương 76: Ngoại Truyện Hai: Hòa Hợp
Chương 77: Ngoại Truyện Ba: Có Bao Không
Chương 78: Ngoại Truyện Bốn: Hôn Lễ
Chương 79: Ngoại Truyện Năm: Hào Môn Cầu Huyết
Chương 80: Ngoại Truyện Sáu: Công Ty Đồng Tính
Chương 81: Ngoại Truyện Bảy: Chuyển Nhà
Chương 82: Ngoại Truyện Tám: Bàn Rượu
Chương 83: Ngoại Truyện Chín: Cá Chép Đầu Thai
Chương 84: Ngoại Truyện Mười: Sao Trời Biển Rộng
Chương 85: Ngoại Truyện Một: Đón Ý Nói Hòa
Chương 86: Ngoại Truyện Hai: Quyên Rũ
Chương 87: Ngoại Truyện Ba: Ngã Bài
Chương 88: Ngoại Truyện Bốn: Tình Yêu
Chương 89: Ngoại Truyện Năm: Bỏ Nhà
Chương 90: Ngoại Truyện Sáu: Mười Năm
Chương 91: Ngoại Truyện Bảy: Công Khai

Chương 92: Ngoại Truyện Tám: Chương Trình Truyền Hình Thực Tế
Chương 93: Ngoại Truyện Chín: Năm Tháng Tuổi Trẻ
Chương 94: Ngoại Truyện Mười: Vợ Chưa Cưới
Chương 95: Ngoại Truyện Mười Một: Hộ Vợ Cường Ma
Chương 96: Ngoại Truyện Mười Hai: Tụ Hội
Chương 97: Ngoại Truyện Mười Ba: Hôn Lễ Thế Kỳ
Chương 98: Chương Cuối Cùng: Ba Bức Thư Phó Thời Hàn Viết Cho Con Gái

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 1: Thiếu Niên Trên Bờ Tường

"Nha đầu, anh đi học đại học, nhớ gọi điện thoại cho anh."

Khung cửa sắt vuông vức bị hoen gỉ loang lổ xung quanh.

Hoắc Yên nhẹ nhàng đóng cửa sổ lại, thuận tay mang chậu hoa đá bên cửa sổ vào trong.

Giống hoa đá này có tên là "gấu đồng tử" (*), hình dạng giống như bàn tay của gấu con, thân cây màu xanh nhạt mọc lông tơ màu trắng nhỏ xíu, phía mép lá còn điểm xuyết màu đỏ giống như móng tay con gấu.

(*)

hoa đá

Cô đóng gói cẩn thận chậu "gấu đồng tử" lại, bỏ vào vali hành lý.

Dáng người Hoắc Yên nhỏ nhắn, xách cái vali lại còng kênh nên chỉ có thể khó khăn di chuyển từng bước nhỏ ra khỏi phòng.

Phòng khách rất lớn nhưng không có người, cô hướng ra ngoài ban công gọi: "Mẹ, con đến trường báo danh đây."

Mẹ cô đang gọi điện thoại cho chị gái Hoắc Tư Noãn, không rảnh đáp lại cô.

"Noãn Noãn à, chuẩn bị tiệc tối đón tân sinh viên thế nào rồi?"

"Nhất định phải biểu hiện thật tốt, biết không?"

"Đúng rồi, Phó Thời Hàn có đến không?"

"Sao con lại không biết, hai đứa bọn con từ cấp ba đến đại học vẫn luôn rất tốt, tiệc tối đón tân sinh viên con múa ballet, nó đương nhiên phải đến xem."

"Cái gì mà không phải bạn trai, chỉ cần con cố gắng một chút, sớm muộn gì thằng bé cũng là bạn trai con."

...

Hoắc Yên lẻ loi một mình đứng cạnh cửa, do dự một lát, vẫn quyết định chờ mẹ nói chuyện điện thoại xong.

"Con gái mẹ xinh đẹp như vậy, đa tài đa nghệ, tính tình lại tốt, dịu dàng lương thiện, Phó Thời Hàn chẳng có lí gì không thích con cả."

"Nhà ta mặc dù điều kiện kém hơn nhà họ Phó, nhưng mối hôn sự này ông nội con đã định, Phó lão gia và ông nội con đều là chiến hữu, từng có giao tình, nhà bọn họ cũng hoàn toàn đồng ý, đây là cơ hội ngàn năm có một. Cho nên hiện tại việc con cần làm, chính là tóm chặt trái tim Phó Thời Hàn."

"Em gái con hôm nay khai giảng, không cần để ý, con cẩn thận chuẩn bị màn trình diễn đêm nay thật tốt, ba mẹ làm nhiều việc như vậy cũng là vì con."

...

Mẹ cô cuối cùng cũng gọi xong điện thoại, quay đầu nhìn thoáng con gái Hoắc Yên, hạ giọng xuống, lạnh nhạt hỏi: "Sắp xếp đồ đạc xong chưa?"

"Sắp xếp xong rồi ạ." Hoắc Yên ngoan ngoãn gật đầu.

Mẹ cô đi tới trước mặt, nhỏ giọng căn dặn: "Đến trường học, đừng gây phiền phức cho chị con, mọi chuyện phải đặt chị con lên trước, hai chị em chăm sóc lẫn nhau, biết chưa."

"Biết rồi."

Trước khi đi, mẹ cô đưa cho cô một chiếc điện thoại mới.

"Lên đại học cũng cần có di động của mình, sau này có chuyện gì thì gọi điện về nhà."

"Cảm ơn mẹ."

Trên mặt Hoắc Yên không lộ vẻ mừng rỡ, xách vali hành lý rồi chuẩn bị ra ngoài.

Mẹ cô giống như nhớ ra cái gì, gọi lại: "Đúng rồi, đêm nay chị con biểu diễn, sau khi sắp xếp xong phòng ngủ thì tới cổ vũ cho con bé."

"Được rồi, mẹ, con đi đây."

"Đi đi."

Hoắc Yên xách theo vali cồng kềnh, lúc ra cửa không may cọ vào khung cửa khiến cơ thể lảo đảo một chút.

"Ôi, cẩn thận vào, tay chân vụng về."

Mẹ cô lắc đầu, trong lòng nghĩ thầm chị em gái không thể so sánh với nhau được.

Đều nói con gái là áo bông nhỏ tri kỷ của ba mẹ, bà ta nhớ tới năm ngoái đưa Hoắc Tư Noãn đến trường nhập học, con gái lớn khóc lóc bịn rịn, không ngừng dặn dò bà ta phải chú ý sức khỏe, bịn rịn không rời cỡ nào.

Con gái nhỏ một chút cảm xúc cũng không có, không hề cảm thấy ấm áp.

Chị gái Hoắc Tư Noãn thông minh lanh lợi từ nhỏ, thành tích học tập rất tốt, ăn nói ngọt ngào, sẽ nói những câu vui vẻ lấy lòng ba mẹ, hơn nữa còn hiểu chuyện ngoan ngoãn.

Thế nhưng Hoắc Yên là em gái chỉ nhỏ hơn có một tuổi, năm tuổi mới mở miệng nói chuyện, đầu óc không đủ nhanh nhạy, cũng không lanh lợi, thành tích thường thường, tính cách "muội du bình" (*)."

(*) Có lẽ trong hoàn cảnh này, "Muội du bình" có thể được hiểu theo cách mà nhà chị Thủy Đạm Nguyệt dịch trong "Đạo mộ bút ký" đó là "muộn thanh bất khang tha du bình" = "thằng con ghẻ một tiếng cũng không nói". Ai đọc "Đạo mộ bút ký" của Nam Phái Tam Thúc chắc sẽ biết Muội Du Bình aka Tiểu Ca aka Trương Khởi Linh.

Link xem thêm:

Có thước đo rõ ràng như vậy, chị gái Hoắc Tư Noãn đương nhiên sẽ nhận được sự yêu thương của ba mẹ, còn Hoắc Yên... đại khái nuôi lớn là được.

Ba mẹ đối với Hoắc Yên trước giờ không ôm hi vọng gì, bọn họ đặt toàn bộ tâm tư vào chị gái Hoắc Tư Noãn, đặc biệt là nhà họ Hoắc và nhà họ Phó có giao ước một mối nhân duyên, đương nhiên cũng thuộc về chị gái.

Mà Hoắc Yên, hi vọng có thể gả cho một người trung thực an phận, ổn định cuộc sống là được.

***

Hôm nay là ngày tân sinh viên đại học S tới báo danh.

Hoắc Yên mang theo hành lý không nhiều tới trường, ánh mặt trời trên đầu đúng lúc gay gắt nhất, sau khi báo danh, nhận chìa khóa phòng, thu dọn hành lý và phòng ngủ...

Nhớ lại lúc chị gái lên đại học, mẹ cầm ô cho chị, ba xách giúp hành lý, còn mấy anh chị em họ hấp tấp chạy theo sau, cầm bản đồ giúp chị gái tìm ký túc xá, thật sự náo nhiệt.

Nhưng náo nhiệt như vậy trước giờ không thuộc về cô.

Sau khi dọn dẹp phòng ngủ, Hoắc Yên nhớ ra hiện giờ cô đã có điện thoại mới, dù điện thoại này chỉ là cái tầm trung nhưng cô vẫn xem như bảo bối, tới cửa hàng ngoài trường dán miếng bảo vệ, lại cẩn thận mua thêm một cái ốp bên ngoài.

Gia đình Hoắc Yên không tính là giàu có, ba mẹ đều làm công ăn lương, những năm qua, tất cả tiền bạc trong nhà đều đập lên người Hoắc Tư Noãn.

Hoắc Tư Noãn muốn học múa ballet, học dương cầm, học lễ nghi... đương nhiên, còn phải phối hợp với quần áo và đồ trang sức

đất tiền.

Cả gia đình dồn toàn lực bồi dưỡng Hoắc Tư Noãn thành một cô tiểu thư nhà giàu, chính là để xứng với vị thiếu gia giàu có Phó Thời Hàn.

Mà cô con gái thứ hai, chi phí ăn ở tiết kiệm hơn, đương nhiên tiền tiêu vặt cũng ít đến thăm thương, tận tới khi học đại học, mới có được cái điện thoại đầu tiên của bản thân.

Đối với những chuyện này, Hoắc Yên chưa bao giờ để ý.

Khi còn bé, bà nội hơn bảy mươi tuổi từng cầm tay Hoắc Yên, nói: "Cô bé tốt như này, nhất định sẽ có chàng trai tốt nhất yêu thương. Thằng bé nhà họ Phó kia, bà nội đã từng gặp rồi, tính tình trầm ổn, tướng mạo đoan chính, nhất định xứng với Yên Yên nhà chúng ta."

Hoắc Yên nói: "Bà nội bà hồ đồ rồi, đính hôn với Phó Thời Hàn là chị gái, không phải con."

Rằng bà nội đã rụng hết, chẹp chẹp cái miệng, đôi mắt tam giác nho nhỏ thương tiếc nhìn Hoắc Yên.

"Có một số đứa trẻ tài năng quá nổi bật, phúc bạc; nhưng người ngốc cũng có phúc của người ngốc, khổ tận cam lai, ông trời sẽ chiếu cố."

Bà nội là người duy nhất trong nhà yêu quý Hoắc Yên, khi bà nội qua đời, chị gái Hoắc Tư Noãn khóc lên khóc xuống, tất cả mọi người đều nói Tư Noãn là một cô bé hiếu thảo, so sánh với Hoắc Yên bình tĩnh hơn nhiều, không khóc đến thiên hôn địa hám.

Nhưng khi mọi người còn đang nằm ngáy khò khò, một mình Hoắc Yên quỳ gối ở linh đường, gác đêm cho bà nội thẳng đến sáng.

Cái quỳ này chính là ba ngày, một giây cô cũng không chớp mắt.

**

Chạng vạng tối, Hoắc Yên lấy chậu hoa đá "gấu đồng tử" từ trong vali ra.

Ở giữa chậu hoa đá có cất một bình thủy tinh, bên trong bình thủy tinh có một tờ giấy ghi chú được cuộn lại.

Hoắc Yên mở tờ giấy ghi chú ra, tờ giấy ó vàng đầy nếp nhăn, trên đó có một dãy số điện thoại.

Trong trí nhớ của cô xuất hiện dáng vẻ của một thiếu niên, trẻ tuổi đẹp trai, mày rậm như kiếm.

Đó là vào tháng tám năm ngoái, đúng vào khoảng thời gian nóng bức nhất, chàng trai vụng trộm vượt tường đến tìm Hoắc Yên, lôi kéo bím tóc đuôi ngựa của cô, vô cùng ngang ngược bướng bỉnh.

"Hoắc nha đầu, anh đi học đại học, nhớ gọi điện thoại cho anh, đây là số của anh."

Hai người nói chuyện khoảng nửa khắc(1 khắc = 15 phút)thì người lớn trong nhà trở về, chàng trai mau chóng rời khỏi, lúc trèo lên bờ tường vẫn còn lưu luyến không rời quay đầu nhìn cô.

Hoắc Yên vĩnh viễn không bao giờ quên thiếu niên trên bờ tường kia, cặp mắt đào hoa câu hồn, sáng rực động lòng người.

Cô cất tờ giấy ghi số điện thoại, lưu dãy số vào di động mới của mình, ghi chú ba chữ --

Phó Thời Hàn.

**

Hoắc Yên đặt điện thoại xuống, cửa phòng ngủ "kéo kẹt" một tiếng mở ra, bạn cùng phòng Lâm Sơ Ngữ đi vào.

Trên tay cô nàng cầm bình nước, hùng hùng hổ hổ, lớn giọng nói: "Hoắc Yên, tớ vừa mới thấy bình nước của cậu dưới lầu, khẳng định là cậu quên không xách lên nên tớ mang lên cho cậu."

Hoắc Yên tròn mắt, nhìn về phía bình nước màu xanh trong tay cô ấy.

"Cảm ơn."

Lâm Sơ Ngữ cười tủm tỉm phát tay: "Không cần cảm ơn, sau này tất cả mọi người đều là bạn cùng phòng, giúp đỡ lẫn nhau là việc nên làm."

Hoắc Yên do dự một chút, nói: "Còn làm phiền cậu xuống lầu, đem bình nước trả về chỗ cũ."

"Vì sao!" Lâm Sơ Ngữ sững sốt.

Hoắc Yên không đành lòng nói: "Bởi vì đây không phải là bình nước của tớ."

Lâm Sơ Ngữ: "..."

Hai người vẫn chưa đặc biệt thân quen, chỉ có trước đó trò chuyện vài lần, Lâm Sơ Ngữ tạo ấn tượng sâu nhất cho Hoắc Yên, chính là cô nàng có bộ ngực rất lớn.

Thật sự là ánh sáng của tình mẫu tử chiếu khắp mọi nơi, Hoắc Yên lập tức thích cô gái ngực lớn đầy lòng nhiệt tình và nghĩa khí này.

Lâm Sơ Ngữ và Hoắc Yên cùng nhau tới phòng lấy nước, đặt bình nước của người ta về đúng vị trí.

Lúc xếp hàng lấy nước, Hoắc Yên nghe thấy mấy cô gái đang thảo luận về bữa tiệc tối đón tân sinh viên.

"Tiệc tối đón tân sinh viên do khoa Nghệ thuật tổ chức, tiết mục chắc chắn sẽ rất hấp dẫn."

"Thật sự mong chờ bông hoa của khoa Nghệ thuật Hoắc Tư Noãn biểu diễn."

"Cậu ta biểu diễn cái gì?"

"Hồ Thiên Nga, nghe nói dáng vẻ múa ballet của cậu ta thật sự rất mê người!"

"Muốn xem."

"Đừng mơ nữa, hội sinh viên phát vé, tớ không cướp được."

...

Các cô gái thất vọng than thở.

Lâm Sơ Ngữ nhìn Hoắc Yên nói: "Lúc tớ tới trường học báo danh, nhìn thấy trên tường có dán áp phích Hoắc Tư Noãn múa ballet, đúng là rất xinh đẹp!"

Hoắc Yên gật nhẹ đầu: "Bởi vì chị ấy với tớ rất giống nhau."

Lâm Sơ Ngữ cười đẩy cô, nói: "Tớ phát hiện cậu luôn thích nghiêm túc nói chuyện nhằm nhí là sao?"

Hoắc Yên nâng mắt lên, thẳng thắn nói: "Tớ là người thành thật."

Lâm Sơ Ngữ đánh giá Hoắc Yên, gương mặt xinh đẹp, làn da trắng nõn, đường nét tinh tế thanh tú.

"Thật sự hơi giống, cậu vốn dĩ cũng xinh đẹp, nhưng không cùng cấp bậc nhan sắc với hoa hậu giảng đường Hoắc Tư Noãn, hơn nữa cô ấy còn có hôn ước với Phó Thời Hàn, không cùng thế giới với chúng ta đâu."

Hoắc Yên mặt không đổi nói: "Chị ấy là chị gái tớ."

Lâm Sơ Ngữ cười ha ha: "Ồi, cậu thật hài hước."

Hoắc Yên: "..."

Lấy xong nước, Lâm Sơ Ngữ xách hai cái bình, một đường đi băng băng, bỏ lại Hoắc Yên ở xa đằng sau.

Thật sự là một loli khỏe kỳ lạ.

Hoắc Yên xách theo bình nước của mình, tăng tốc độ bước chân.

Lâm Sơ Ngữ nâng cao cổ họng, cách nửa sân trường gào lên với Hoắc Yên: "Hoắc Yên! Cậu nhanh một chút có được không, chậm là

không kịp tham dự tiệc tối đón tân sinh viên đâu!"

"Ôi chao, cậu đi trước đi, không cần đợi tớ."

Hoắc Yên vẫn quyết định đi chậm lại, cô không muốn vấp ngã.

Phản ứng của cô đều chậm hơn người khác nửa nhịp, cũng không nhạy bén linh hoạt như mọi người, cho nên mọi chuyện cần cẩn thận không để bị ngã.

"Hoắc Yên, cậu nhanh lên nào!"

...

Trên sân bóng rổ, trận đấu kịch tính đang đi vào những giây cuối cùng. Bước chân của tiền đạo chủ lực khoa Toán - Tin đột nhiên dừng lại.

Anh nâng cặp mắt tỉnh mịch như nước, xuyên qua một hàng nữ sinh đang si dại cổ vũ, nhìn về phía cô gái lẻ loi đang đi bên đường.

Gương mặt cô gái giữa mùa hạ hơi đỏ, mấy sợi tóc rối nhẹ nhàng rũ xuống trên cổ cô, làn da trắng nõn sạch sẽ.

Cô mặc một bộ quần áo ngắn tay màu trắng, dáng người nhỏ bé càng lộ ra nét yếu ớt.

Cô xách theo bình nước, từng bước chậm rãi đi qua. Mặc dù đi lại chậm chạp, nhưng hết sức chăm chú.

Sắc trời tối dần, trong ánh hoàn hôn lộ ra tia mềm mại.

"Phó Thời Hàn, cậu nhìn ai đấy!" Đội trưởng dừng lại, khó hiểu hỏi.

Phó Thời Hàn dời ánh mắt, một lần nữa nhận bóng, nhảy lên một cái, thêm ba điểm, tiếng hoan hô trên sân vang lên không ngừng.

Anh kìm lòng không được ngược mắt nhìn qua, bóng dáng của cô gái đã biến mất trong ánh hoàng hôn.

"Còn có chút việc." Phó Thời Hàn vút bóng xuống, không quay đầu chạy đi.

"Áy, đi đâu vậy, còn chưa đấu xong mà!"

Đồng đội bên cạnh nghi ngờ, Phó Thời Hàn xưa nay cao ngạo cẩn thận, trong mắt không chứa bất kì ai, vừa rồi là trông thấy người nào?

Giống như mất hồn.

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 2: Anh Ấy Đang Tìm Ai

"Cơ hội ngàn năm có một!"

Ở phía trước sảnh hội trường của đại học S, sinh viên của các khoa rất đông và náo nhiệt.

Hoắc Yên vốn cho rằng tân sinh viên đều có thể tham dự tiệc tối. Nhưng đến hiện trường mới biết, có vé mới được bước vào bên trong.

Chỗ ngồi trong hội trường có hạn, vé vào cửa được hội sinh viên phát trên WeChat của hội, chỉ có hai trăm vé.

Hoắc Yên và Lâm Sơ Ngữ xếp hàng ở cửa soát vé.

Lâm Sơ Ngữ mở miệng cầu xin: "Học trưởng giúp đỡ ạ, chúng em đều là sinh viên năm nhất, vô cùng mong chờ tiệc tối đón tân sinh viên lần này, có thể cho chúng em vào không?"

Trợ lý hội sinh viên lắc đầu nói: "Không có vé thì không thể vào bên trong, nếu không sẽ đảo lộn trật tự."

"Bọn em sẽ đứng cuối cùng, không gây ồn ỉ đâu."

"Không được, nếu tôi cho hai người vào, bạn học phía sau không có vé cũng muốn đi vào, hội trường không thể chứa được nhiều người như vậy."

Đôi mắt Lâm Sơ Ngữ đảo một vòng: "VẬY anh hãy nói chúng ta có quen biết."

"Như vậy sao được." Trợ lý hội sinh viên nhú mày: "Hơn nữa, chúng ta đâu có quen."

"Ôi chao, thêm WeChat chẳng phải quen biết sao, nào, học trưởng để em quét anh."

Trợ lý hội sinh viên rất bất đắc dĩ, nói thế nào cũng cho hai người các cô vào.

Hoắc Yên thấy Lâm Sơ Ngữ thật sự rất muốn xem buổi biểu diễn này, cô do dự một chút, cuối cùng lấy điện thoại ra gọi điện cho chị gái Hoắc Tư Noãn.

Điện thoại rất nhanh được kết nối, giọng nói dịu dàng của Hoắc Tư Noãn truyền tới: "Alo, ai vậy?"

"Chị, là em, đây là số điện thoại của em."

"Yên Yên à, em đến trường học rồi à, đã thu dọn phòng xong chưa?"

"Em thu dọn xong rồi."

"Vậy thì tốt."

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng người ầm ĩ, xem ra Hoắc Tư Noãn đang ở phía sau hậu trường.

Hoắc Yên quay đầu nhìn thoáng Lâm Sơ Ngữ: "Cái đó, chị, em muốn tới xem chị biểu diễn, nhưng em không có vé, bị cản ngoài cửa không được vào..."

"Chị còn tưởng chuyện gì." Hoắc Tư Noãn cười cười: "Em đưa điện thoại cho bên hội sinh viên, chị nói chuyện với bọn họ."

Hoắc Yên đưa điện thoại cho trợ lý hội sinh viên, anh ta nghe thấy giọng nói của Hoắc Tư Noãn, sắc mặt lập tức thay đổi.

Nửa phút sau, thái độ của anh ta thay đổi chóng mặt, trên mặt mang theo ý cười đồng thời đưa cho Hoắc Yên hai cái vé.

"Thì ra hai người quen biết nữ thần của tôi, thật ngại quá, nào, đi vào đi, vẫn còn dư chỗ ngồi đó."

Hoắc Yên lôi kéo Lâm Sơ Ngữ đi vào hội trường, vị trợ lý hội sinh viên còn lưu luyến không rời nói: "Này, học muội, quét mã thêm WeChat đi, lần sau giúp tôi hẹn nữ thần đi ăn cơm!"

Lâm Sơ Ngữ khó tin nói: "Cậu thể diện thật lớn đấy, nhìn học trưởng kia vừa mới còn dữ dần, nhận điện thoại xong liền biến thành chân chó, còn nữ thần nữa..."

Hoắc Yên cười không nói gì.

"Vậy cậu vừa mới gọi điện thoại cho ai?"

"Chị gái tớ."

"Chị cậu trong hội sinh viên sao, trâu bò như vậy."

"Tớ nói, là Hoắc Tư Noãn."

Lâm Sơ Ngữ nhất định không tin: "Ha ha, mặc dù hai người đều họ Hoắc, nhưng Hoắc Tư Noãn thật sự là chị cậu, tớ trực tiếp ăn bàn phím."

Khóe miệng Hoắc Yên giật giật: "VẬY... một lời đã định."

Hai người ngồi xuống hàng phía trước sát bên trái, hàng này đại khái đều là vị trí "người nhà" hội sinh viên giữ lại.

Lúc hội sinh viên phát vé, nhóm làm việc sẽ vụng trộm vì bạn của bạn cùng phòng mà lưu lại một số chỗ, cho nên vừa rồi vị học trưởng kia đã nhường vị trí "người nhà" cho hai người Hoắc Yên.

Lâm Sơ Ngữ còn đang suy nghĩ chị gái Hoắc Yên là ai, đến cùng có phải là thành viên trong hội sinh viên không.

Hoắc Yên kiên trì chị gái cô là Hoắc Tư Noãn, Lâm Sơ Ngữ kiên trì không tin.

Trong hội trường, bạn học lục tục đi vào, các vị trí trống bắt đầu đầy ắp người. Không bao lâu, sinh viên hàng ghế sau đột nhiên trở nên ảm ỉ.

"Á, Phó Thời Hàn đến rồi!"

"Anh ấy đến xem Hoắc Tư Noãn sao?"

"Khẳng định là thế, Hoắc Tư Noãn là vị hôn thê của anh ấy mà!"

"Hâm mộ quá, tớ cũng muốn là vị hôn thê của anh ấy."

"Ha ha, đêm hôm khuya khoắt cậu lại đi nằm mơ giữa ban ngày vậy."

"Chuyện đương nhiên, một nửa nữ sinh trong trường đều muốn làm hôn thê của Phó Thời Hàn được không hả."

"Tớ không muốn làm hôn thê của anh ấy."

"Hả?"

"Tớ chỉ muốn làm anh ấy."

...

Cách mấy hàng ghế tựa, Hoắc Yên nhìn thấy Phó Thời Hàn phía xa xa.

Khuôn mặt đẹp trai vạn năm không có biểu cảm, môi mỏng nhếch một độ cong sắc bén, lông mi vừa dài vừa dày che đi đôi mắt đen như mực, lộ ra tia sáng lạnh lùng.

Cho dù xung quanh có nhiều nữ sinh sùng bái mình, lại không hề có ai lọt vào mắt anh, đôi mắt không có tiêu điểm vượt qua mọi người, giống như trong hội trường tìm kiếm cái gì đó.

Đúng lúc này, Phó Thời Hàn đột nhiên nghiêng đầu, vù một cái, ánh mắt sắc bén bắn về phía Hoắc Yên.

Đuôi mắt đào hoa hơi nhướng lên, màu nâu đậm trong đồng tử đột nhiên lóe lên tia sáng rực rỡ.

Hoắc Yên bất ngờ không kịp chuẩn bị, trái tim giống như bị dao đâm trúng, cả cơ thể vội vàng núp xuống.

Lâm Sơ Ngữ thấy cô đột nhiên cúi xuống, bị dọa giật mình: "Làm cái gì đấy!"

Hoắc Yên trốn, nhỏ giọng nói: "Tớ trúng chiêu."

"Bệnh thần kinh."

Đúng lúc này, sau lưng truyền đến giọng nói của nam sinh: "A Hàn, cậu bỏ dở trận đấu bóng rổ, vì muốn tham gia bữa tiệc này hả?"

"Ừm."

Giọng nói của Phó Thời Hàn trầm thấp đầy quyến rũ.

"Nhưng trước đó hẹn cậu, không phải nói không hứng thú à?"

"Bây giờ có."

"Òa, sẽ không phải như bọn họ nói cậu tới thăm "bạn gái" chứ?"

Phó Thời Hàn ngừng một chút, "ừ" một tiếng: "Đúng vậy, tớ đến gặp em ấy."

Anh nhấn mạnh "em ấy", lộ ra ý tứ sâu xa.

Lâm Sơ Ngữ hưng phấn thì thầm với Hoắc Yên: "Ôi, học trưởng Phó Thời Hàn ngồi sau chúng ta, hồi hộp quá hồi hộp quá!"

"Tớ nghe được, cậu nhỏ giọng một chút."

"Hoắc Yên, cậu có thể thẳng người lên không, đừng co quắp thế, nam thần ở ngay đằng sau chúng ta! Cậu thế này mất mặt lắm."

"Hoắc Yên, tớ đang nói chuyện với cậu, đừng có giả câm giả điếc được không."

Hoắc Yên che mặt, hạ giọng: "Cầu xin cậu giơ cao đánh khẽ, đừng kêu tên tớ, còn nói to như vậy."

"Hoắc Yên, vì sao tớ không thể gọi cậu là Hoắc Yên, đúng rồi, cậu đừng co quắp nữa, cậu thế này làm tớ mất mặt quá."

Hoắc Yên thở dài một hơi, cuối cùng lấy lại dũng khí, không tránh né anh nữa.

Chắc là anh đã nhìn thấy rồi, cho dù chưa thấy nhưng Lâm Sơ Ngữ mở miệng Hoắc Yên Hoắc Yên cũng đủ cho một nửa hội trường nghe được.

Anh hẳn là... cũng nghe thấy.

Nhưng anh không có bất kỳ phản ứng gì, trái tim nhỏ bé đang đập thình thịch của Hoắc Yên dần bình tĩnh trở lại.

Buổi diễn chính thức bắt đầu, mở màn là một loạt các chương trình ca múa sôi động, đẩy không khí buổi diễn lên cao trào.

Trong buổi tiệc tối, các tiết mục ca hát và khiêu vũ đan xen được trình diễn, đặc biệt công phu.

Không hổ là khoa Nghệ thuật chủ trì, mỗi một người lên sân khấu trình diễn đều đa tài đa nghệ, giá trị thưởng thức rất cao.

Hoắc Yên hoàn toàn không dám quay đầu, không dám nhìn thiếu niên phía sau, chỉ cảm thấy sau lưng nóng nóng.

Khoảng cách giữa hai tiết mục, Lâm Sơ Ngữ ôm bụng nói với Hoắc Yên: "Đói quá, chờ chút nữa ra ngoài ăn khuya nhé."

"Ày, tớ không đói lắm."

"Sao không đói được chứ, chúng ta vì kịp tham gia buổi tiệc này, cơm tối cũng không kịp ăn."

Hoắc Yên hạ giọng nói: "Đợi khi buổi biểu diễn kết thúc, nhà ăn đóng cửa rồi."

"Cổng sau có phố ăn vặt, đi qua đó!"

Hoắc Yên xoắn xuýt hồi lâu, cuối cùng vẫn thỏa hiệp: "Được rồi."

Mặc dù có chút miễn cưỡng, nhưng cô không muốn phá tan hứng thú của Lâm Sơ Ngữ.

Tiền tiêu vặt không nhiều, cho nên Hoắc Yên rất ít khi ra ngoài ăn cơm, bình thường ăn uống mỗi bữa chỉ trong khoảng 10 tệ.

Mặc dù cô không phải quá túng thiếu, nhưng vẫn cố gắng bỏ qua những chi tiêu không cần thiết, đây là thói quen tiết kiệm từ nhỏ được dưỡng thành.

Đúng vào lúc này, màn sân khấu chậm rãi kéo ra, tiết mục tiếp theo là đoạn ngắn "Hồ thiên nga" của Hoắc Tư Noãn.

Đây là màn thứ ba trong vở kịch "Hồ thiên nga", điệu nhảy độc tấu kinh điển của thiên nga đen Odile, chiếc váy thiên nga đen bó sát vòng eo thon thả của Hoắc Tư Noãn, hai chân điểm nhẹ, dáng múa nhẹ nhàng uyển chuyển, lại có cảm giác mạnh mẽ.

Tóc dài được búi đằng sau gáy, lộ ra cái trán đầy đặn, khuôn mặt dưới ánh đèn hết sức xinh đẹp.

"Đẹp quá!"

Lâm Sơ Ngữ bật ra tiếng hâm mộ: "Nếu tớ xinh đẹp bằng nửa cô ấy thì thật tốt."

Hoắc Yên nói: "Con gái đẹp không thể chỉ dựa vào nhan sắc, còn cần khí chất nữa."

Từ nhỏ đã có nhiều người nói cô và chị gái có dáng vẻ rất giống nhau, nhưng tất cả mọi người đều khen chị gái xinh đẹp, rất ít người khen Hoắc Yên.

Bởi vì chị gái biết khiêu vũ, có khí chất, đại đa số thời gian Hoắc Yên đều im lặng không nói chuyện, luôn bị người khác bỏ qua.

"Cậu nói không sai, Hoắc Tư Noãn không chỉ xinh đẹp, còn rất có khí chất." Lâm Sơ Ngữ thở dài nói: "Được rồi, không so sánh nữa, Hoắc Tư Noãn không cùng một thế giới với chúng ta."

Hoắc Yên nhìn về phía chị gái trên sân khấu.

Hoắc Tư Noãn rực rỡ như thế, khuôn mặt cô cũng tương tự, nhưng chỉ là một cô gái bình thường không nổi bật.

Bài múa kết thúc, toàn hội trường đứng dậy vỗ tay. Hoắc Yên tìm lòng không được đứng dậy vỗ tay cho chị gái.

Lúc ngồi xuống, Hoắc Yên vụng trộm quay đầu, nhìn về phía Phó Thời Hàn.

Vốn cho rằng anh cũng đang nhìn chị gái, không nghĩ tới lúc quay đầu lại đụng phải đôi mắt nâu dài hẹp lạnh lùng.

Đôi mắt anh hơi cong, cảm nhếch lên, cười như không cười nhìn cô.

Dường như anh vẫn luôn nhìn cô như vậy.

Hoắc Yên lập tức quay đầu lại, sắc mặt ửng hồng, tay cũng run rẩy, bị dọa sợ hãi.

Lâm Sơ Ngữ nhỏ giọng nói: "Cậu nhìn lên thì nhìn lên, nhưng có thể đừng biểu hiện rõ ràng như vậy được không, một chút cũng không có cốt khí, giống như cả đời chưa được nhìn thấy trai đẹp, thật sự mất mặt."

Giọng nói của Hoắc Yên run rẩy: "Không phải vậy, là anh ấy đang nhìn lên tớ."

Lâm Sơ Ngữ híp mắt lại, cạ lời: "Thật hài hước, lúc thì Hoắc Tư Noãn là chị gái cậu, lúc thì Phó Thời Hàn đang nhìn lên cậu, cậu cho rằng mình là nữ chính trong tiểu thuyết Mary Sue hả."

Hoắc Yên: "..."

Vở "Hồ thiên nga" kết thúc, tiệc tối đón tân sinh viên cũng kết thúc rất hoàn mỹ.

Lâm Sơ Ngữ lôi kéo Hoắc Yên, thuận theo dòng người đi ra ngoài, hưng phấn nói: "Đi thôi!"

Hoắc Yên cười nói: "Chậm chút, cẩn thận ngã."

Cả hội trường chỉ có hai lối ra, các bạn học lần lượt ra ngoài, khó tránh khỏi hỗn loạn.

Lâm Sơ Ngữ đột nhiên phát hiện ra cái gì, nói khẽ với Hoắc Yên: "Á á á, học trưởng Phó Thời Hàn ở phía sau chúng ta, hôm nay thật sự quá may mắn!"

Hoắc Yên hơi nghiêng mắt, quả nhiên, Phó Thời Hàn đang đứng sau lưng cô.

Hai người một trước một sau ra ngoài, thỉnh thoảng còn đụng chạm nhau, cô có thể cảm nhận được một luồng không khí lạnh lẽo thanh sạch trên người anh.

Khoảng cách... gần quá đi.

Lâm Sơ Ngữ thấp giọng nói: "Cơ hội ngàn năm có một, chúng ta đi chậm thôi, cộ cộ anh ấy!"

Hoắc Yên: "..."

Vừa rồi ai mới nói cốt khí!

Lâm Sơ Ngữ nói thật làm thật, khủy tay đẩy Hoắc Yên một cái, Hoắc Yên trọng tâm không vững, không kịp chuẩn bị ngã nhào về phía Phó Thời Hàn.

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 3: Tặng Em Trái Tim Nhỏ

“Phó Thời Hàn đối xử với cô không chỉ tốt một chút.”

Phó Thời Hàn nhanh tay lẹ mắt, ôm chầm lấy Hoắc Yên.

Eo cô rất nhỏ, một bàn tay là có thể nắm trọn, cùng lúc đó, một mùi hương ngọt ngào ngã vào trong ngực.

Đôi mắt Phó Thời Hàn khẽ cong, ánh sáng lóe lên trong mắt.

Nữ sinh xung quanh phát ra từng tiếng thở mạnh, ồn ào thảo luận.

Hiếm khi có thể nhìn thấy Phó Thời Hàn chủ động đụng chạm con gái, còn dùng tư thế như vậy — gần như anh ôm trọn cô gái vào trong ngực.

Quần áo mùa hè vải vóc mỏng manh, Hoắc Yên cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng truyền từ lòng bàn tay đang đặt trên eo.

Lưng của cô dán chặt phần bụng bằng phẳng cứng rắn của anh, mơ hồ có thể cảm nhận được hình dáng của cơ bụng.

Tay Hoắc Yên đặt trước ngực anh, nhanh chóng ổn định cơ thể, nhỏ giọng thì thầm: “Cảm ơn.”

Giọng nói mềm nhũn, giống kẹo bông ngọt.

Trái tim Phó Thời Hàn như bị lông vũ cọ qua ngựa ngáy. Trong cổ họng phát ra tiếng ừm nhẹ, xem như đáp lại.

Lâm Sơ Ngữ nháy mắt ra hiệu với Hoắc Yên: “Ôi chao, mặt đỏ bừng, nhanh cảm ơn tớ đi, cơ hội tốt như vậy cho cậu, vừa rồi không ít người hâm mộ đâu.”

Cảm ơn cái quỷ ấy!

Hoắc Yên đơn giản muốn một cước đá bay cô nàng đi.

Ngay trong khoảng khắc vô cùng xấu hổ, cô đột nhiên cảm giác trong tay bị người ta nhét thứ gì vào, khô ráp, hơi nhon, vẫn còn độ ấm.

Hoắc Yên quay đầu, đối mặt với ánh mắt bình tĩnh của Phó Thời Hàn, anh cong môi cười nhàn nhạt, trong mắt chứa đầy tia sáng.

Hoắc Yên lập tức hiểu ý, anh cho cô đồ.

Giống như đồng đội gấp gờ bí mật dưới lòng đất, một lời cũng không nói, lặng lẽ nhận đồ của anh.

Từ cảm xúc trong tay, hẳn là một tờ giấy được gấp thành hình gì đó.

**

Thật vất vả mới ra khỏi hội trường, Hoắc Yên lôi kéo Lâm Sơ Ngữ nhanh chóng xuyên qua đám người, chạy một mạch đến con đường phía sau sân trường, lúc này mới dừng lại thở dốc.

Lâm Sơ Ngữ buồn bực nói: “Cậu làm cái gì cũng chậm, vừa rồi lại chạy nhanh như thỏ, sợ đàn anh vì chuyện vừa rồi mà gây khó

dễ cho cậu à?”

“Đúng vậy!” Hoắc Yên há miệng thở dốc, nhìn sau lưng: “Anh ấy chắc chắn sẽ gây phiền phức cho tớ, nói không chừng còn muốn mắng tớ nữa, anh ấy xấu xa lắm!”

Lâm Sơ Ngữ lôi kéo Hoắc Yên qua cổng sau đến con phố quà vặt, không để ý nói: “Nói như cậu giống như thật sự quen biết anh ấy, còn trách mắng cậu, cậu biết không, lúc hội học sinh kiểm tra phòng ngủ, rất nhiều nữ sinh cố ý làm trái nội quy mang lò vi sóng, máy sấy tóc bày ra ngoài sáng, muốn anh ấy trách mắng còn không được, anh ấy căn bản không để ý đến con gái, cậu đừng mơ mộng hão huyền.”

“Tớ quen biết anh ấy.” Hoắc Yên thẳng thắn nói: “Anh ấy rất xấu tính, hay trêu chọc người khác, có một lần nhân lúc tớ ngủ, còn cắt trộm bím tóc của tớ, nhưng chuyện như vậy là khi còn bé.”

“Cậu chém, chém tiếp đi!” Lâm Sơ Ngữ chọc chọc đầu Hoắc Yên: “Cậu luyện làm sao được bản lĩnh ăn nói mạnh mẽ thế này, tập rất lâu phải không?”

Hoắc Yên oan ức nói: “Tớ thật sự quen biết anh ấy, vừa rồi anh ấy cố ý đi đằng sau tớ, còn lên đưa đồ cho tớ nữa.”

Lâm Sơ Ngữ khoanh tay, nghi ngờ hỏi: “Cho cậu cái gì?”

Lúc này Hoắc Yên mới nhớ đến, mở bàn tay đang nắm chặt, trong lòng bàn tay là tờ giấy được gấp thành hình trái tim màu hồng.

Mượn ánh đèn đường nhìn kỹ, phát hiện đây không phải là giấy bình thường, mà là... tờ một trăm tệ!

c3

Lâm Sơ Ngữ nói: “Tiền?”

Hoắc Yên cũng ngây người.

Phó Thời Hàn vậy mà đưa cho cô một trăm tệ, còn gấp thành hình trái tim! Nếu vừa rồi biết, cô tuyệt đối sẽ không nhận!

Cô tưởng Phó Thời Hàn đưa cho cô một tờ giấy nhỏ như lần trước.

Nhưng, đợi khi Hoắc Yên cẩn thận gỡ hình trái tim ra, bất ngờ phát hiện trái tim không phải được gấp từ một tờ một trăm tệ, mà là...

Năm tờ!

Bây giờ trong tay Hoắc Yên có năm trăm tệ nhăm nhúm, lông mày cô xoắn xuýt lại với nhau.

Lâm Sơ Ngữ không tin nổi: “Phó Thời Hàn kín đáo đưa cho cậu 500 tệ? Đùa cái gì vậy!”

Hoắc Yên gấp tiền lại bỏ vào túi, nói với cô nàng: “Ừm, nói đùa, tớ đùa cậu đó.”

“Cậu hư hỏng quá, suýt chút tớ tin là thật.”

Hoắc Yên mím môi, không nói thêm nữa.

Nhớ lại nhiều năm về trước, lần đầu tiên nhìn thấy con trai nhà họ Phó, là trong bữa tiệc của bố mẹ hai bên.

Lúc đó Phó Thời Hàn chưa tới mười hai tuổi, làn da trắng sứ, giữa chân mày tràn ngập anh khí tuổi trẻ, tuấn lãng vô song, đôi mắt đào hoa sáng rực câu hồn đoạt phách.

Anh nghiêm chỉnh ngồi trong bữa tiệc, khuôn mặt nhỏ nhắn tỏ vẻ nghiêm túc, y hệt ông cụ non.

Hoắc Yên nhìn thấy anh, giống như nhìn thấy ngôi sao trên trời.

Mà khi đó, trong mắt Hoắc Tư Noãn cũng sáng như sao.

Bởi vì có quan hệ thông gia từ nhỏ, hai bên phụ mẫu không ngừng gán ghép Phó Thời Hàn và Hoắc Tư Noãn cùng một chỗ.

Cấp hai, cấp ba, đại học đều học cùng trường, cùng một khóa, mà Hoắc Yên lại nhỏ hơn bọn họ một lớp.

Phó Thời Hàn và Hoắc Tư Noãn ở chung, giống như phim thần tượng trên TV, thực nữ đoan trang cùng công tử đẹp trai lịch sự.

Khi đó Hoắc Yên cảm thấy, Phó ca ca và chị gái đơn giản là trời sinh một đôi.

Nghe nói Phó Thời Hàn xưa nay không cùng nữ sinh qua lại, lúc học cấp ba chỉ có một bạn nữ duy nhất là Hoắc Tư Noãn.

Khi đó, Hoắc Yên nghe lời mẹ, không dám quấy rầy Phó ca ca và chị gái ở chung, không dám theo đuôi bọn họ, để bọn họ có không gian riêng.

Vì lý do đó mà Hoắc Yên hầu như đều trốn tránh Phó Thời Hàn, mặc dù anh chưa từng thừa nhận Hoắc Tư Noãn là bạn gái mình, nhưng trong lòng Hoắc Yên, anh là bạn trai của chị gái.

Nhưng muốn tránh cũng không tránh được, Phó Thời Hàn thường xuyên đến tìm Hoắc Yên, có đôi khi còn trèo tường ở sau sân nhà, có đôi khi ở trong trường chặn cô vào góc tường, cũng không làm cái gì khác, đấu võ mồm với cô hoặc là trêu ghẹo cô.

Phó Thời Hàn trước mặt Hoắc Yên và trước mặt người khác, cái gì mà thận trọng trầm ổn, toàn là anh giả vờ.

Anh chính là tên vô lại, lưu manh, không biết xấu hổ.

Đương nhiên, một Phó Thời Hàn như vậy, chỉ có Hoắc Yên mới biết, nói cho người khác căn bản họ không tin.

“Cái gì, cậu nói Phó Thời Hàn trêu ghẹo cậu, bắt nạt cậu?”

“Trời ơi! Sau anh ấy không đến bắt nạt tớ.”

“Được được, đừng nằm mơ nữa, mau tỉnh lại đi.”

Dù sao nói người khác cũng không tin, Hoắc Yên dứt khoát không đi khắp nơi tố cáo, dù sao mặt tốt kia, anh bày cho mọi người và Hoắc Tư Noãn xem.

Mặt bad boy kia, anh để cho Hoắc Yên thấy.

Trái tim của Hoắc Yên rộng lớn, cùng lòng không muốn so đo với anh, nhưng dù anh có muôn vàn cái không tốt, nhưng cũng không hẳn là người hoàn toàn xấu xa.

Ví dụ như có một lần, Hoắc Yên bị mấy tên con trai xấu chặn đường ở cổng sau trường học, Phó Thời Hàn nhìn thấy, con người giống như kết băng, không nói hai lời xắn tay áo xông lên, năm ba

chiều đã quật ngã tất cả nhóm người, đánh cho bọn họ kêu cha gọi mẹ, không dám tới gần Hoắc Yên nữa.

Hoắc Yên chính là cô bé “chỉ cần người khác đối với cô tốt một chút, cho dù có muôn vàn cái xấu, cô cũng chỉ nhớ rõ điểm tốt kia”.

Huống chi, Phó Thời Hàn đối xử với cô không chỉ tốt một chút.

Ví dụ như năm trăm tệ nhân nhúm trong tay cô.

Vừa rồi Lâm Sơ Ngữ hẹn cô ra ngoài ăn khuya, thái độ do dự của cô đã bị Phó Thời Hàn nhìn thấy, biết cô thiếu tiền, mới dùng cách này để tiếp ứng cho cô.

Ba mẹ cũng không quan tâm được như vậy.

Anh quan tâm cô, đại khái bởi vì cô là em gái của Hoắc Tư Noãn chẳng.

Nhưng năm trăm tệ này, Hoắc Yên tuyệt đối không thể nhận, nhất định phải tìm cơ hội trả lại anh.

**

Ban đêm, trong ký túc xá không thiếu nhất chính là náo nhiệt. Bên ngoài ban công, có thể nghe thấy âm thanh líu ríu của các cô gái, hoặc là nhìn thấy cơn trùng kỳ lạ mà hét hoặc, hoặc là tán gẫu chuyện trên trời dưới đất.

Lúc Lâm Sơ Ngữ tắm rửa có hỏi Hoắc Yên mượn dầu gội đầu, một bạn cùng phòng tên Tô Hoàn đặc biệt hào phóng đưa dầu gội của mình cho cô nàng.

Nhưng mà hai phút sau, trong nhà vệ sinh truyền đến tiếng hét lạc giọng của Lâm Sơ Ngữ.

Hoắc Yên gần nhà vệ sinh nhất, chạy tới đầu tiên: “Sao thế!”

Lâm Sơ Ngữ run rẩy trả lời: “Alterma! Ba ngàn sáu một chai! Mẹ ơi, tớ vừa mới ấn một nhát, ít nhất cũng mát hơn hai trăm tệ! Tô Hoàn! Ta có lỗi với người!”

Hoắc Yên thở dài một tiếng, còn tưởng cô nàng té ngã bên trong.

Bạn cùng phòng Tô Hoàn nhà rất có tiền, từ cách ăn mặc của cô nàng cũng nhìn ra được, là tiểu thư được nuông chiều từ bé.

Thế nhưng ba ngàn sáu một chai dầu gội đầu, vẫn khiến Hoắc Yên lú lười.

Mặc dù điều kiện gia đình của Lâm Sơ Ngữ bình thường, nhưng thỉnh thoảng hay xem một số tạp chí thời thượng, đương nhiên cũng biết hàng, khó trách vừa rồi hét thảm thiết như vậy.

“Kêu cái gì.” Tô Hoàn không để ý nói: “Ai không biết còn tưởng rằng cậu gặp quỷ trong nhà vệ sinh.”

“Cái này mẹ nó so với gặp quỷ còn khiến trái tim tớ đập mạnh hơn có được không.” Lâm Sơ Ngữ khoa trương nói: “Dầu gội Alterma, 200 tệ một lần gội, tớ muốn gội 20 phút, đừng ai cản tớ!”

“Được được, cậu gội một tiếng cũng không ai cản.”

Hoắc Yên trở về chỗ mình, cầm điện thoại mở phần tin nhắn, muốn nhắn cho Phó Thời Hàn một tin, cảm ơn anh, cũng nói cho anh biết mình không thể nhận 500 tệ kia.

Nửa tiếng sau, Lâm Sơ Ngữ bước ra khỏi nhà vệ sinh, tin nhắn của Hoắc Yên vẫn chưa được gửi.

“Tớ có cảm giác, tóc của tớ như bước sang một trang mới.”

“Có cần khoa trương vậy không, nếu cậu thích, chai dầu gội đó cho cậu.” Tô Hoàn vân đạm phong khinh nói.

“Cái đệt, cậu nói thật chứ?”

“Thật.”

“Tô Hoàn tên có tiền kia! Cậu còn thiếu chân chạy vật không? Ngó xem tớ có thuận mắt không?”

Tô Hoàn cười: “Được rồi, đừng nói đùa, tất cả mọi người đều là bạn cùng phòng, sau này giúp đỡ lẫn nhau, nên làm.”

Lâm Sơ Ngữ mặc dù nói đùa, nhưng vẫn tịch thu chai dầu gội, dù sao cũng là đồ của người khác, giá cả còn quan trọng sao.

Ban đêm con gái trò chuyện, Lâm Sơ Ngữ nhắc đến vở “Hồ thiên nga” của Hoắc Tư Noãn trong tiệc tối đón tân sinh viên, chặc chặc cảm thán: “Chị ấy thật sự quá đẹp, đơn giản chính là nữ thần của tớ.”

Tô Hoàn hừ lạnh một tiếng: “Nữ thần cái gì, Hoắc Tư Noãn chính là nữ thần kinh phùng má giả làm người mập ấy.”

“Cậu nói cái gì!” Không đợi Lâm Sơ Ngữ mở miệng, giọng nói của Hoắc Yên đã lạnh tám phần.

Tô Hoàn khinh thường nói: “Không phải sao, nhà chị ta không tính là có tiền, giai cấp trung lưu, chị ta lại ăn mặc hàng hiệu, xách

túi xịn, hàng ngày cùng đám tiểu thư con nhà giàu có kết bạn, loại vòng tròn hỗn loạn đó tớ cũng không phải chưa từng trải qua, ganh đua so sánh, bợ đỡ nhau, không có ai tốt lành, toàn một bọn dối trá. Cậu nói cô ta có âm mưu gì, vì chút hư vinh đó ép khô nhà mình, có phải ngu xuẩn không, có phải nữ thần kinh không?”

Tay Hoắc Yên siết chặt ga giường, may mắn bây giờ tắt đèn, không nhìn khuôn mặt biến sắc của cô.

Lâm Sơ Ngữ nói: “Hoắc Tư Noãn không phải còn có Phó Thời Hàn sao, hôn ước của bọn họ trường đều biết.”

“Hắc, có hôn ước thì sao, Phó Thời Hàn sẽ trả tiền cho chi phí ăn mặc của chị ta sao? Không bao giờ!” Tô Hoàn là người thẳng tính, tiếp tục nói: “Huống chi, tớ cảm thấy Phó Thời Hàn căn bản không thích cô ta.”

Lâm Sơ Ngữ gào lên: “Không thích! Sao có thể!”

“Sao không thể, Phó Thời Hàn từng nói qua anh ta thích Hoắc Tư Noãn không, nếu đã có hôn ước, lại đều thích nhau, vì sao không ở chung một chỗ? Cho nên ấy, tớ cảm thấy đây là mong muốn đơn phương của Hoắc Tư Noãn, ặc.”

Hoắc Yên cuối cùng cũng nhấc mở miệng: “Đó là việc của người khác, cậu không phải người trong cuộc, tùy ý suy đoán như vậy không được tốt.”

Mấy bạn cùng phòng đều không ngờ người bình thường vô hại như Hoắc Yên lại đột nhiên nổi giận.

“Tùy tiện nói chuyện Bát quái thì sao.” Tô Hoàn cũng không tức giận: “Tớ dám nói, ngay lúc nào, không chỉ mỗi chúng ta ở ký túc xá

buôn chuyện của chị ta, đã muốn huênh hoang thì phải chịu lời đàm tiếu sau lưng của người khác.”

“Đừng nói nữa, ngủ đi.”

Bạn cùng phòng Lạc Dĩ Nam luôn im lặng đột nhiên ngắt lời Tô Hoàn.

“Ngủ ngủ.” Tô Hoàn ngáp một cái: “Hoắc Yên, đừng giận, tớ là người không có việc gì là thích nói chuyện Bát quái, nếu đắc tội cậu thì tớ xin lỗi.”

“Ừm.”

Ký túc xá của nữ sinh một lần nữa chìm vào bóng đêm im lặng.

Cô cầm điện thoại của mình, tia sáng màn hình hắt lên khuôn mặt xinh đẹp một vòng ánh sáng, do dự một lát, vẫn xóa tin nhắn định gửi cho Phó Thời Hàn, tắt điện thoại di động, trần trọc trở mình.

Tô Hoàn nói rất khó nghe. Hoắc Yên mặc dù không tình nguyện thừa nhận, nhưng trong nội tâm cô rõ ràng, những lời cô ấy nói đều là sự thật.

Chi phí ăn mặc của Hoắc Tư Noãn, gần như ép khô cả nhà, ba mẹ tiết kiệm tiền đều để Hoắc Tư Noãn tiêu xài.

Phó Thời Hàn không bao giờ cho tiền Hoắc Tư Noãn.

Hoắc Yên đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, Phó Thời Hàn chưa từng cho Hoắc Tư Noãn một đồng, vậy anh kín đáo cho cô 500 tệ, rốt cuộc là có ý gì?

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 4: Quân Tử Khiêm Tốn

“Anh muốn dắt tay em, người khác không được phép xen vào nửa câu đàm tiếu.”

Bây giờ là đầu tháng chín, tân sinh viên của các khoa đến báo danh, trường học vẫn chưa chính thức vào học, khóa huấn luyện quân sự cũng chưa bắt đầu.

Hội sinh viên cùng các câu lạc bộ giống trống khua chiêng bắt đầu tuyên truyền, tổ chức hoạt động cho các tân sinh viên tham gia.

Trong đó có một hoạt động là thăm quan trường học.

Các tân sinh viên tập hợp tại quảng trường âm nhạc, ước chừng có khoảng hơn trăm người.

Dựa theo yêu cầu của hội sinh viên, bọn họ được chia thành hơn mười nhóm, xếp hàng ngay ngắn chỉnh tề, mỗi nhóm do hai thành viên trong hội sinh viên dẫn dắt, tách ra thăm quan trường học.

Lúc cả nhóm tập hợp, Tô Hoàn nói: “Hoắc Tiểu Yên, đã bao ngày rồi, cậu còn muốn giận dỗi đến khi nào.”

Hoắc Yên là người ruột dễ ngoài da, không biết cách che dấu cảm xúc, nhiều khi vui buồn đều lộ hết trên mặt.

“Tớ không giận cậu.”

“Khẩu thị tâm phi!” Tô Hoàn bĩu bĩu môi: “Mấy ngày nay, cậu chỉ nói chuyện với Lâm Sơ Ngữ, không để ý đến tớ.”

Hoắc Yên bắt đắ dĩ nhìn cô nàng.

Ngay từ đầu, đúng là cô hơi ghét Tô Hoàn, bởi vì cô bạn nói xấu chị cô, còn nói khó nghe như vậy. Nhưng sau đó suy nghĩ cẩn thận, thật ra Tô Hoàn chỉ nói ra những lời Hoắc Yên giấu trong lòng thôi.

Đều đã trưởng thành, không còn là trẻ con, cho dù đầu óc Hoắc Yên không dùng được, cũng có thể thấy rõ, những năm này chị gái đã tiêu hao tiền bạc của gia đình thế nào.

Nhưng tiền là của ba mẹ, họ muốn tiêu thế nào, tiêu cho ai, không đến lượt cô xen vào.

Hoắc Yên chỉ vì hiểu rõ điều này mà tâm trạng không tốt thôi.

Tô Hoàn khác với những tiểu thư nhà giàu kia, tích cách cô nàng thẳng thắn, yêu ghét rõ ràng, kết bạn không dựa trên tiền tài, chỉ xem thú vị hay không thú vị.

Cô nàng thích cô gái ngốc nghếch Hoắc Yên, cảm thấy đáng về chân thành ngây thơ của Hoắc Yên giống gấu trúc, không dối trá không giả vờ, thích ai thì dính lấy người đó, không thích thì không thèm để ý.

Tính cách này rất hợp với Tô Hoàn.

Cho nên những ngày qua, mặc kệ Hoắc Yên giận dữ cô nàng thế nào, Tô Hoàn cũng không tức giận, ngược lại còn không ngừng lấy lòng.

“Bảo bối à, đừng giận nữa, chờ chút nữa tớ mời cậu uống trà sữa nhé.”

Hoắc Yên nói: “Cậu không nên hơi tí mời tớ cái này cái kia, muốn uống trà sữa thì tự tớ mua, không muốn cậu mời.”

Lâm Sơ Ngữ cầm coca cola trong tay, nói năng chính nghĩa: “Tất cả những thứ dùng tiền bạc tà ác mua được... đều là tình chị em plastic (*). Cái đó... chờ một lúc nữa chúng ta tới quán trà sữa kia nhá?”

(*) Trong truyện tác giả viết塑料姐妹情 còn cụm đầy đủ塑料花姐妹情: Là một cụm từ phổ biến trên mạng xã hội, dùng để hình dung tình cảm khuê mật giống như bông hoa được làm nhựa dẻo vĩnh viễn không héo tàn, bên trong lại lục đục nội bộ, nhìn thì thân mật nhưng sau lưng âm thầm trở mặt nói xấu nhau. (Nguồn: Baidu)

Ở VN tương đương với cụm từ “chị em cây khế” đó.

PS: Ví dụ như cặp khuê mật YM x TY:))

“Vâng ạ, tình cách mạng hữu nghị của phòng 409 chúng ta sao có thể dùng tiền tài để đo đếm, phi phi! Tớ thật sự quá tục! Cảm tạ đồng chí Hoắc Yên đã phê bình góp ý!” Tô Hoàn lập tức giả vờ nói: “Mặc dù tiền là vạn ác, nhưng trà sữa vô tội, chúng ta liền đi Coco đi!”

“Được!” Lâm Sơ Ngữ hò hét.

Hoắc Yên cuối cùng cũng cười một tiếng: “Thật ra tớ không giận cậu, đã nhiều ngày như vậy, tớ cũng không phải là quỷ hẹp hòi!”

Tô Hoàn chu mỏ, tủi thân nói: “Vậy sao cậu lại để tớ phơi người dưới ánh mặt trời.”

Giờ Hoắc Yên mới phát hiện, cô che ô cùng Lâm Sơ Ngữ, còn Tô Hoàn đứng nằng bên cạnh. Thế là ngoan ngoãn đi tới bên cạnh cô bạn, khoác tay lên người cô ấy, nhón chân che ô, dịu dàng nói: “Sau này chúng ta còn ở chung bốn năm, mọi người hỗ trợ chăm sóc sống hòa bình, không nên mẩu thuẫn, có chuyện gì cứ nói thẳng.”

Tô Hoàn là người không thích nghe người khác dạy bảo, nhưng thấy dáng vẻ dịu dàng của Hoắc Yên, cho dù có lải nhải liên miên cũng đều khiến cô ấy có giảm giác như tắm gió xuân.

Hoắc Yên nghiêng ô về phía cô bạn che đi ánh mặt trời, vô thức muốn chăm sóc người bên cạnh.

Tô Hoàn chưa từng gặp qua cô gái nào hiểu chuyện thế, trái tim tan chảy, thật muốn làm bạn trai của Hoắc Yên quá.

Cô gái đơn thuần như vậy, trong trường lại toàn căn bã, thật sự nguy hiểm. Tô Hoàn thầm hạ quyết tâm, trong lúc học đại học nhất định phải giúp Hoắc Yên tìm được một người bạn trai ưng ý, sàng lọc tra nam, giữ lại những người đạt chuẩn.

Đúc lúc này, xung quanh có tiếng người huyên náo, đám con gái phát ra âm thanh hưng phấn, chụm đầu ghé tai bàn tán.

“Phó Thời Hàn sao lại đến đây?”

“Anh ấy là chủ tịch hội sinh viên đó.”

“Chủ tịch cũng muốn hướng dẫn sao?”

“Ôi! Hi vọng đội chúng ta được anh ấy dẫn dắt!”

...

Hoắc Yên rướn cổ lên, nhìn người đứng đầu hàng ngũ.

Cách đó không xa, một bóng dáng quen thuộc thong thả đi tới.

Anh mặc áo sơ mi trắng mỏng, thân hình thẳng tắp, lông mày như kiếm, sống mũi thẳng tắp như điêu khắc, đôi mắt đen thanh lạnh không mang một tia cảm xúc.

Phó Thời Hàn.

Thấy anh tới, trợ lý hội sinh viên ồn ào đến chỗ anh chào hỏi, Phó Thời Hàn nhàn nhạt đáp lại, mặt không biểu cảm.

Mọi người sớm đã quen cách ứng xử và nói chuyện của anh.

“Hàn tổng, sao cậu lại tới đây, không phải muốn ở lại phòng thí nghiệm, không rảnh sao?”

Người nói chuyện tên là Thẩm Ngộ Nhiên, là nam sinh đi cùng Phó Thời Hàn đến tiệc tối đón tân sinh viên, anh ta cũng là bạn cùng phòng của Phó Thời Hàn, đồng thời kiêm trưởng Ban truyền thông của hội sinh viên.

Bởi vì Phó Thời Hàn là chủ tịch hội sinh viên, bình thường mấy người bạn thân luôn nói đùa gọi một tiếng Hàn tổng, Phó Thời Hàn cũng thuận theo, không so đo với bọn họ.

“Công việc sớm đã hoàn thành.”

Lúc Phó Thời Hàn nói chuyện, ánh mắt quét qua nhóm người.

“Hoắc Yên, cậu nhắc ô cao lên một chút, cậu cản trở tớ nhìn nam thần rồi á!” Lâm Sơ Ngữ nói.

Hoắc Yên dứt khoát đưa ô cho Lâm Sơ Ngữ rồi trốn sau lưng Tô Hoàn.

Tô Hoàn quan sát Phó Thời Hàn, lại nhìn Hoắc Yên: “Cậu trốn ai đấy.”

“Phó Thời Hàn.”

“Cậu trốn anh ấy làm gì?”

Lâm Sơ Ngữ xen vào giải thích: “Cậu ấy luôn cảm thấy Phó Thời Hàn người ta có ý tứ với mình, cậu nói con người này có phải tự luyến không.”

“Tớ không nói anh ấy có ý tứ với tớ, mà là anh ấy... anh ấy muốn gây phiền phức cho tớ! Tớ phải tránh một chút!”

“Vâng vâng vâng, người ta là chủ tịch hội sinh viên, ăn no không có việc gì làm liền thích đi tìm cái tân sinh viên như cậu gây phiền phức, cậu xem phim thần tượng nhiều...”

Nhưng mà, Lâm Sơ Ngữ còn chưa dứt lời, bất ngờ phát hiện, Phó Thời Hàn chẳng biết từ lúc nào đã đi tới trước mặt các cô.

Ánh mắt lạnh lùng xa cách vừa rồi hoàn toàn thay đổi, khi anh rũ mắt xuống, đôi mắt màu nâu đậm nhìn thẳng về phía Hoắc Yên, con người bình tĩnh hơi có gợn sóng.

Hoắc Yên siết chặt tay áo Tô Hoàn, không ngừng trốn tránh phía sau lưng cô bạn, giống như con thỏ nhỏ bị săn bắt, cơ thể run rẩy,

lại không dám đối diện với Phó Thời Hàn.

“Hàn... Hàn...”

Một tiếng Hàn ca như muỗi kêu, còn chưa kịp phát ra, Phó Thời Hàn đã ngắt lời cô.

“Rất nóng?”

Giọng anh hơi cao, âm thanh như mang theo dòng điện, quyến rũ vô cùng.

“Vẫn... vẫn tốt.” Hoắc Yên thấp giọng trả lời.

“Em nhìn xung quanh, có người thứ hai che ô không?”

Hoắc Yên ngẩng đầu, quả nhiên khoảng 100 bạn học trên quảng trường, không có người nào mở ô, cái ô màu bạc viền vàng của các cô, độc nhất vô nhị.

“Được rồi.”

Quả nhiên bới lông tìm vết, Hoắc Yên ngượng ngừng thu ô, ngược mắt nhìn anh.

Ánh mắt anh hạ xuống, lông mi dài quét qua, phía bên mắt trái có một nốt ruồi nhạt.

Khi còn bé Hoắc Yên có cảm giác, nốt ruồi son ở đuôi mắt anh trai nhà họ Phó cực kỳ đẹp, cũng giống ngôi sao.

Sau này trưởng thành, đọc tiểu thuyết “Hoa hồng đỏ hoa hồng trắng” của Trương Ái Linh, nốt ruồi kia, cũng dần trở thành nốt chu sa trong lòng Hoắc Yên.

Lúc học cấp ba, trong lớp có một nam sinh, đuôi mắt cũng có một nốt ruồi, nhưng màu sắc quá đậm, so với nốt ruồi đỏ nhạt của Phó Thời Hàn, kém ba ngàn dặm phong nguyệt.

Mà giây phút này, anh chăm chú nhìn cô, tuy là trách cứ nhưng nốt ruồi nơi đuôi mắt lại tăng thêm mấy phần tình ý dịu dàng.

“Hàn tổng, chúng tớ muốn đi, cậu cùng đội không?” Trưởng Ban tuyên giáo Thẩm Ngộ Nhiên ở hàng phía trước phá vỡ sự im lặng của hai người.

“Cùng.”

Lúc Phó Thời Hàn rời đi, tiện tay vỗ đầu Hoắc Yên một cái, suýt chút khiến cô lão đảo chân.

“Tớ ở đội này.”

**

Phía trước, Phó Thời Hàn và Thẩm Ngộ Nhiên hai người đàn ông cao 1m85 dẫn đầu, các nữ sinh may mắn trong tổ thứ mười bị vô số ánh mắt hâm mộ cùng ghen tị của các nữ sinh khác bắn tới, đi tới trung tâm thư viện thăm quan.

Trong tay Phó Thời Hàn, còn cầm cái ô nhỏ vừa mới tịch thu.

Tô Hoàn và Lâm Sơ Ngữ mỗi người kẹp một bên, ép Hoắc Yên vào giữa, xì xào bàn tán.

Lâm Sơ Ngữ: “Má ơi, anh ấy đúng là tìm cậu gây phiền phức, cái này là giẫm phải vận phân chó gì thế!”

“Tớ đã nói rồi mà.”

Hoắc Yên lau lau mồ hôi trên má, cô không hề cảm thấy đây là vận may, cô tránh Phó Thời Hàn còn không kịp.

“Ai bảo chúng ta lòi ra bên ngoài hàng làm gì, mọi người không bung dù, hết lần này đến lần khác chúng ta bung dù.” Tô Hoàn bĩu môi: “Nhìn dáng vẻ vừa rồi anh ấy dạy bảo cậu, thật là có dáng vẻ của chủ tịch.”

Lâm Sơ Ngữ nói: “Nghe nói anh ấy là người duy nhất làm chủ tịch hội sinh viên khi còn là sinh viên năm hai.”

“Đẹp trai quá.” Ánh mắt Tô Hoàn rơi trên lưng Phó Thời Hàn, đánh giá: “Ồi cái eo này, cặp mông này, đường cong này, khí chất này, sắc, tiểu tử tử thấy tầm mắt của người đàn ông này rất cao lại là người có năng lực, quả là hàng thượng phẩm.

Hoắc Yên đỏ mặt, nhỏ giọng: “Các cậu bàn luận sau lưng người khác có thể nhỏ giọng một chút không? Tai anh ấy thính như tai cú, dù ở khoảng cách xa vẫn có thể nghe được.”

Lâm Sơ Ngữ quan sát đội ngũ, bọn họ đi ở phía dưới cùng, ở giữa còn cách ba, năm bạn học, nghe được mới lạ.

“Đàn anh Phó Thời Hàn, em gọi anh một tiếng, anh có nghe thấy không?” Tô Hoàn to gan hỏi.

Phó Thời Hàn ở phía trước không quay đầu lại.

“Cậu nhìn đi, không nghe thấy.”

Hoắc Yên bắt đầu dĩ lắc đầu, thấp giọng gọi: “Phó Thời Hàn, anh thu ô của em, em nóng quá nóng quá.”

Quả nhiên, Phó Thời Hàn ở hàng trước bỗng nhiên dừng bước, quay đầu nhìn Hoắc Yên phía sau.

Tô Hoàn và Lâm Sơ Ngữ mở to mắt, cảm muốn rớt xuống đất.

Đúng... đúng thật là lỗi tai cún!

Phó Thời Hàn đi tới trước mặt Hoắc Yên, giọng điệu bình thản: “Vừa mới kêu nóng với anh?”

Hoắc Yên sợ hãi rút lại sau lưng Tô Hoàn, Tô Hoàn đứng ra bảo vệ cô gái nhỏ, trên mặt là nụ cười chân thành: “Đàn anh, bạn em nói đùa, cậu ấy không nóng chút nào.”

“Nóng không?” Anh chỉ nhìn Hoắc Yên.

Nhiều người như vậy, anh còn có thể bắt nạt cô sao, Phó Thời Hàn trước mặt mọi người, là một quân tử khiêm tốn lịch sự đó!

Thế là Hoắc Yên quyết định cứng đầu một lần, dứt khoát nói: “Nóng!”

Phó Thời Hàn sắc mặt lạnh lùng, không cảm xúc nhìn cô.

Tất cả mọi người đều khẳng định Hoắc Yên xong đời rồi.

Nhưng mà, khiến cho mọi người không ngờ là, Phó Thời Hàn vậy mà bật ô ra, khuôn mặt đẹp trai bị cái ô che khuất.

Chỉ thấy giọng anh hơi nâng, mang theo ý tứ sâu xa: “Có muốn anh che ô giúp em không?”

Trong tích tắc, bóng râm bao phủ Hoắc Yên.

“Đi thôi.”

“Vâng.”

Cô ngoan ngoãn đi bên cạnh anh, chỉ cảm thấy bên cạnh như đè một ngọn núi Hỏa Diệm Sơn, không khí xung quanh càng ngày càng khô nóng.

Tô Hoàn và Lâm Sơ Ngữ thấy tình hình không ổn, liên tục tránh né, chạy tới hàng phía trước đi.

Gây chuyện với ai cũng được, nhưng tuyệt đối không được trêu chọc lão đại Phó Thời Hàn! Tự mình tìm cái chết, vậy để Hoắc Yên kết thúc đi.

Thế là vị chủ tịch hội sinh viên mặt lạnh nào đó, vậy mà lại chủ động che nắng cho Hoắc Yên, hai người lè mề đi ở hàng cuối cùng.

“Bạn học mới kia thật thâm hiểm.”

“Đúng vậy, trêu chọc chủ tịch hội sinh viên Phó Thời Hàn, ăn phải trái đắng.”

“Nhưng không hiểu sao tớ lại thấy hơi ghen tị là sao?”

“Phó Thời Hàn đang giúp cậu ta che ô a a a! Chuyện gì đang xảy ra vậy, thế mà lại cảm thấy đây là trừng phạt hả!”

“Có lẽ đây là một loại tra tấn tinh thần?”

“Nếu như Phó Thời Hàn che ô cho tớ, tớ tình nguyện bị tra tấn vạn năm!”

Hoắc Yên cố gắng kiên trì, chống đỡ ánh mắt khác thường của các bạn học phía trước, thật sự là áp lực như núi.

Mấy lần muốn chuồn đi, lại bị Phó Thời Hàn cứng rắn nắm cổ tay kéo lại, trông anh ôn hòa mà bàn tay cứng như thép, nắm chặt cổ tay nhỏ bé của cô.

Xương tay rất nhỏ, giống như chỉ hơi dùng sức là có thể bóp nát, anh rất thích cô bé nhỏ nhắn yếu ớt này.

“Hàn ca.”

Cuối cùng cô cũng nói được hoàn chỉnh cách xưng hô với bé: “Hàn ca, anh... anh buông tay em ra trước có được không?”

Phó Thời Hàn không có ý buông ta cô ra, ánh mắt sâu thẳm mà sáng rực: “Anh không dặt em, nhỡ ngã thì sao?”

Lúc nói câu này, khóe môi anh cong lên một độ cong nhẹ nhẹ, lại có chút tà khí.

“Sẽ không ngã.” Hoắc Yên vội vàng nói: “Em không phải trẻ con.”

“Em đang sợ cái gì.” Một tay Phó Thời Hàn thu ô, một tay kia tự nhiên nắm tay cô.

Hoắc Yên thậm chí có thể cảm nhận được cái nắm tay của anh, mềm mại ấm áp.

“Trước kia anh dặt còn ít sao?”

Hoắc Yên giật nảy trong lòng: “Đó không giống!”

Cô cũng không biết nên giải thích thế nào, chỉ có thể không ngừng vờ tay ra đằng sau, sợ người khác nhìn thấy.

Hiện tại cùng trước kia đương nhiên không giống nhau, khi đó cô còn nhỏ, hiện tại...

“Bây giờ em là cô gái đã trưởng thành.” Cô vụng về giải thích: “Không thể nắm tay như vậy, người khác sẽ dèm pha.”

Phó Thời Hàn nhíu mày, ánh mắt tự nhiên rơi xuống trước ngực người nào đó, khóe miệng đầy ý cười: “Đúng là cô gái đã trưởng thành.”

Đang nhìn chỗ nào đấy!

Hoắc Yên hất tay anh ra, bước nhanh lên trước.

Đồ xấu xa, lưu manh, vương bát đần, trước mặt mọi người diễn vai chính nhân quân tử, thế mà còn có nhiều cô gái coi là nam thần ánh trăng.

Khó trách trước kia người lớn hay nói, thói đời thay đổi, lòng người hư hỏng...

Phó Thời Hàn bị dáng vẻ phụng phịu này của Hoắc Yên chọc buồn cười, tâm trạng ngọt ngào lâu nay vì cô tới mà tốt hơn rất nhiều.

Cô gái nhỏ vẫn ngốc nghếch như trước kia, nhìn thấy cô, trong lòng anh liền cảm thấy thoải mái.

“Không đùa nữa.” Phó Thời Hàn khôi phục vẻ mặt nghiêm túc.

Hoắc Yên tưởng rằng anh muốn nói chuyện đứng đắn, thế là ngẩng đầu lên, chăm chú thành thật lắng nghe.

“Không đùa nữa.” Phó Thời Hàn lại cầm chặt tay cô, nói: “Chưa nói hiện giờ em còn nhỏ, dù sau này em trưởng thành rồi, anh muốn dắt tay em, người khác không được phép xen vào nửa câu đàm tiếu.”

Giọng nói của anh lạnh lẽo cứng rắn, lộ ra một sự bá đạo kiêu ngạo.

Hoắc Yên: “...”

Editor: Về cách Hoắc Yên gọi Phó Thời Hàn

Trong truyện tác giả viết là寒哥哥/Hán gēgē/. Tớ cảm thấy để là Hàn ca dễ thương hơn anh Hàn mặc dù bị Hán Việt. M.n có gì góp ý nhé hi

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 5: Lau Nước Mắt

“Nhưng khiến trái tim ai đó rất đau.”

Nhóm thăm quan trường thứ mười tới chỗ Đào đình ngay trước tòa nhà thư viện.

Thẩm Ngộ Nhiên cầm một tờ giấy giới thiệu, liếc mạng quạt quạt: “Đoạn này tớ để các cậu làm người hướng dẫn, giới thiệu đến miệng đắng lưỡi khô, Hàn tổng, không bằng cậu giảng chỗ này đi.”

Phó Thời Hàn không từ chối, dưới ánh mắt sùng bái của các nữ sinh, đi thẳng tới trước Đào đình.

Đào đình cao khoảng ba, bốn mét, nặng nề trang nghiêm, thân đình trang trí cực kỳ tinh xảo hoàn mỹ, bên trên điêu khắc đồ vân, nhìn từ xa có cảm giác thần bí mà uy nghiêm.

Phó Thời Hàn đứng trước đình, chậm chậm thuyết minh: “Đào đình là quà tặng rất quý giá nhân ngày kỷ niệm tròn sáu mươi năm thành lập trường, do sinh viên ưu tú của trường là Chu Hoằng tiên sinh quyên tặng, dựa theo hoa văn hình mặt thú tai hổ trên đình bằng đồng được đào trong lăng mộ phóng đại gấp mười để mô phỏng...”

Hoắc Yên đứng trong nhóm người hàng cuối cùng, từ xa nhìn Phó Thời Hàn.

Hoàn toàn khác biệt với người khi nãy còn trêu ghẹo cô, giờ phút này Phó Thời Hàn quần áo chỉnh tề, dáng người thẳng tắp, trên mặt mang vẻ nghiêm túc, cặp mắt thâm thúy và xa cách.

Chủ tịch hội sinh viên nói chuyện thận trọng, vững vàng tự tin, phong phạm mười phần.

Nếu như anh duy trì bộ dạng này, nói không chừng Hoắc Yên sẽ có mấy phần kính sợ với anh.

Trong nội tâm cô suy đoán, Phó Thời Hàn đối với chị gái, cũng là đáng vẻ này, khiêm tốn lễ độ a.

Dù sao đối với cô anh vẫn xấu tính.

Phó Thời Hàn thuyết minh xong, các cô gái còn đang đắm chìm trong giọng nói trầm thấp từ tính của anh, thật lâu chưa lấy lại được tinh thần.

Lúc này, Thẩm Ngộ Nhiên nói: “Chúng tôi đã giới thiệu cho mọi người về những nét đặc trưng của trường ta, cũng không phải tùy tiện nói chơi, mấy ngày nữa hội sinh viên sẽ tuyển thành viên mới, đề phỏng vấn chính là những nội dung này, nếu có hứng thú muốn tham gia hội sinh viên thì nên lắng nghe.”

“Á, sao đàn anh không nói sớm.”

“Trời ơi, tớ còn chưa nhớ kỹ.”

Các bạn học cùng tỉnh đại ngộ, nhao nhao ý kiến.

Thẩm Ngộ Nhiên tiếp tục nói: “Không sao, có ấn tượng là được, đề thi không khó, trên website của trường cũng có giới thiệu, mọi

người có thể đọc trước.”

Lâm Sơ Ngữ hỏi Hoắc Yên: “Hội sinh viên á, có hứng thú không?”

Hoắc Yên nghĩ nghĩ, lắc đầu.

Trước đó đã nghe bạn bè nói qua, làm việc trong hội sinh viên, yêu cầu rất cao, không chỉ cần thông minh nhanh nhẹn, còn phải biết giải quyết các mối quan hệ, thường xuyên liên lạc với giáo viên và sinh viên, phải hiểu được cách đối nhân xử thế.

“Tớ chắc chắn không được, không qua được phỏng vấn.”

Tô Hoàn nói: “Có thể qua phỏng vấn hay không, thử một chút rồi nói, hội sinh viên rèn luyện năng lực cá nhân rất tốt.”

Lâm Sơ Ngữ lấy cùi chỏ chọc chọc Hoắc Yên: “Cậu nhìn mấy nữ sinh phía trước xem, mang cả laptop ra chuẩn bị ghi chép thông tin đàn anh giới thiệu. Nhất định là vì Phó Thời Hàn.”

Hoắc Yên nhìn về phía Phó Thời Hàn, đúng lúc gặp anh đứng trong đám người đang quét mắt về phía cô, cặp mắt xinh đẹp đào hoa không giấu được tà khí.

Dọa cô vội vàng tránh né.

Đoàn người sau khi thăm quan Đào đỉnh, tiếp theo sẽ vào quán cà phê trong tòa nhà thư viện nghỉ ngơi một chút.

Tiến vào thư viện, khí lạnh đập tan hơi nóng, các bạn học nhốn nháo cảm thán, nói nếu không chúng ta thăm quan trong thư viện đi, đừng đi lung tung bên ngoài nữa.

Thẩm Ngộ Nhiên nghĩa chính ngôn từ nói: “Không được, chúng ta còn phải đi theo lộ trình đã được lên kế hoạch, đây cũng là cách giúp mọi người sau khi nhập học có thể quen thuộc đường lối trong trường nhất, tương lai muốn đi đâu cũng không đến mức tìm không được.”

Hoắc Yên phát hiện, gương mặt các bạn học xung quanh đỏ bừng, di chuyển khiến cơ thể nóng lên, riêng chỉ có Phó Thời Hàn sắc mặt vẫn bình tĩnh như thường, lạnh y chang mặt tượng đá, một chút đỏ cũng không có.

Người này, làm từ tảng băng sao.

Thừa dịp tất cả mọi người đều nghỉ ngơi ở sảnh lầu một của thư viện, Hoắc Yên muốn trả lại năm trăm tệ cho Phó Thời Hàn. Nhưng cô sờ khắp người lại phát hiện túi rỗng tuếch.

Năm trăm tệ, không còn!

Hoắc Yên bị dọa sắc mặt trắng bệch, nhớ lại vừa rồi đi đường có móc điện thoại ra xem giờ mấy lần, chẳng lẽ tiền rơi lúc cô móc điện thoại?

Không kịp nghĩ nhiều, cô giải thích vài câu đơn giản với bạn học, rời khỏi thư viện, quay lại đường cũ tìm kiếm.

Phó Thời Hàn dẫn theo một nhóm nhỏ thăm quan phòng đọc sách, ra ngoài tụ họp cùng Thẩm Ngộ Nhiên.

“Sao lại thiếu ba người.” Anh nhăn mày nói.

Thẩm Ngộ Nhiên kinh ngạc nói: “Hàn tổng, trâu bò quá, thiếu mấy người cũng biết.”

“Bớt nói nhảm, xảy ra chuyện gì?”

“Hoắc Yên nói làm rơi tiền, cùng bạn học quay lại đường cũ tìm tiền rồi.”

Phó Thời Hàn trầm xuống: “Rơi bao nhiêu?”

“Năm trăm tệ, nhưng cũng khiến cô bé đó quỳnh lên.”

“Mất nhiều, tớ đi xem thế nào.” Phó Thời Hàn nói xong quay người, sải bước ra khỏi thư viện.

Thẩm Ngộ Nhiên sau lưng ao ôi ồn ào: “Hàn tổng, cậu đùa tớ à!”

Năm trăm tệ đối với Phó Thời Hàn mà nói, tính là cái gì!

**

Hoắc Yên và nhóm bạn cùng phòng dọc theo con đường vừa đi, Đào đỉnh, khoa Nghệ thuật còn có tòa nhà cao tầng Điền Gia Bình, tìm hết ven đường vẫn không thấy năm trăm tệ của Hoắc Yên.

Lâm Sơ Ngữ nói: “Chỗ này nhiều sinh viên như vậy, khẳng định bị người ta nhặt rồi, tiền rơi dưới đất dễ thấy hơn những đồ vật khác.”

Hoắc Yên nghiêm mặt, cả người giống như bị rút cạn sức lực: “Xong đời.”

Tô Hoàn vỗ vai cô an ủi: “Đừng buồn, chẳng phải là năm trăm tệ sao, mất thì mất, tục ngữ có câu của đi thay người, nói không chừng năm trăm tệ kia còn giúp cậu tránh tai họa nữa.”

Lâm Sơ Ngữ vội vàng nói: “Không sai! Cửa đi thay người, bà ngoại tớ thường xuyên nói như vậy, cho nên mất tiền không phải chuyện xấu.”

Hoắc Yên mím chặt môi, không nói gì.

Tô Hoàn vỗ vỗ ngực, rất nghĩa khí nói: “Đi ăn cơm thì theo chị, dù sao cũng không để cậu đói.”

“Cảm ơn các cậu.” Hoắc Yên cảm kích nói: “Nhưng tớ vẫn tìm lại một chút, các cậu về trước đi, không cần phải lo lắng cho tớ.”

Cô nói xong, một thân một mình đi về phía tòa nhà cao tầng Điền Gia Bình.

Lâm Sơ Ngữ còn muốn đuổi theo, Tô Hoàn một tay lôi kéo cổ áo cô bạn: “Để cậu ấy ở một mình đi, lòng tự trọng của nha đầu này rất lớn, chúng ta đừng tham gia náo nhiệt.”

Hoắc Yên lượn quanh tòa Điền Gia Bình một vòng, biết năm trăm tệ này không tìm về được, cô chỉ là khó chịu, muốn ở một mình, không muốn người khác thấy được hoàn cảnh xấu hổ của mình.

Năm trăm tệ trong mắt người khác có lẽ không tính là gì, nhưng đối với Hoắc Yên mà nói, thật sự không phải là khoản tiền nhỏ, mỗi tháng ba mẹ cho một ngàn rưỡi phí sinh hoạt, cô làm mất bằng đó, là làm mất một phần ba.

Hơn nữa, còn không phải tiền của cô, cô phải trả lại cho Phó Thờì Hàn.

Khó trách người nhà xem nhẹ cô, họ hàng không thích cô, chính cô cũng ghét dáng vẻ vụng về của bản thân.

Hoắc Yên ngồi xổm dưới gốc cây lau mấy giọt nước mắt.

Lòng Phó Thời Hàn nóng như lửa đốt theo đường cũ trở về, lượn quanh các tòa nhà một vòng, cuối cùng cũng tìm thấy bóng dáng yếu đuối của cô trong vườn hoa tòa nhà Điền Gia Bình, ngồi xổm trên đường mòn, vụng trộm lau nước mắt.

Lông mày lá liễu nhíu chặt, lông mi hơi run rẩy, răng cắn chặt môi dưới trắng bệch.

Đau lòng, nhưng phải cố gắng kìm nén.

Trong tim Phó Thời Hàn giống như bị ai dùng dao rạch một nhát, cảm giác đau đớn chậm rãi lan tỏa toàn thân. Tay để bên người nắm chặt, hiện ra đường gân xanh kéo dài từ mu bàn tay lên cánh tay.

Ngay lúc muốn lên tiếng, lại nghe thấy tiếng điện thoại của Hoắc Yên.

Cô lau khô nước mắt, nhận điện thoại, cố gắng bình tĩnh nói: “Ôi, tớ không sao, cũng không phải nhiều tiền lắm.”

Khuôn mặt cô gái đỏ bừng giàn giụa nước mắt, vẫn miễn cưỡng tươi cười, an ủi bạn: “Không cần lo lắng cho tớ, giống như các cậu nói, của đi thay người.”

Cuối cùng Phó Thời Hàn vẫn không đi qua.

Anh hiểu rõ Hoắc Yên hơn bất cứ ai, nhìn cô yếu đuối như vậy nhưng lòng tự trọng rất cao, tuyệt đối không muốn người khác nhìn thấy mặt yếu ớt của mình.

Cô gái nhỏ đứng lên, dùng ống tay áo lau sạch nước mắt, hít sâu, chậm rãi ra khỏi tòa nhà Điền Gia Bính.

**

Xế chiều hôm đó, trước tòa nhà ký túc xá nam vô cùng rối loạn.

Đám con trai nhao nhao từ trên ban công thò đầu ra, huýt sáo với nữ sinh đứng dưới lầu.

“Òa, nữ thần hôm nay mặc đẹp quá!”

“Là tìm Phó Thời Hàn phải không?”

“Dù sao cũng nhất định không phải tới tìm cậu.”

Dưới cây ngô đồng của ký túc xá nam, nữ sinh mặc váy trắng đang đứng, chính là Hoắc Tư Noãn.

Thẩm Ngộ Nhiên từ ban công chạy vào, xông đến chỗ Phó Thời Hàn nói: “Hàn tổng, vị hôn thê của cậu chờ cậu đó.”

Phó Thời Hàn thuận tay nhặt mô hình nhân vật Son Goku của Thẩm Ngộ Nhiên lên, ước lượng, làm động tác chuẩn bị ném.

Thẩm Ngộ Nhiên nhanh tay lẹ mắt, vội vàng nhào tới ôm lấy cánh tay Phó Thời Hàn: “Lão đại tớ sai rồi, miệng tớ tiện, tớ nói bậy, cậu ta không phải vị hôn thê, là... là... vị hôn thê của tớ, như vậy được chưa.”

Phó Thời Hàn nhếch miệng, lúc này mới bỏ mô hình của Thẩm Ngộ Nhiên xuống, coi như cho cậu ta một bài học.

Thẩm Ngộ Nhiên buồn bực không thôi, hôm nay tên tiểu tử này xảy ra chuyện gì, từ sau hoạt động thăm quan trường trở về mặt vẫn lạnh tanh, xung quanh bao phủ áp suất thấp, người khác chớ gần, ai gây chuyện thì đừng hòng thoát.

Ngay vào lúc này, trong điện thoại của Phó Thời Hàn hiển thị một tin nhắn, là Hoắc Tư Noãn gửi: “Liên quan đến áp phích tuyên truyền tuyển thành viên mới của hội sinh viên, muốn cậu xem qua một chút, có tiện xuống lầu không?”

Thẩm Ngộ Nhiên thấp nhòm nhìn Phó Thời Hàn: “Cái đó, Hàn tổng, muốn đi không?”

Phó Thời Hàn xì khế một tiếng, mặc dù không tình nguyện nhưng vẫn xuống lầu.

Tóc của cô gái đen dài rũ xuống đầu vai, giống như tơ lụa, đôi môi đánh son trơn bóng mịn màng, khuôn mặt trắng nõn đánh một tầng phấn mỏng, nhìn qua càng trắng hơn.

Hoắc Tư Noãn xách theo góc váy trắng, đi tới trước mặt Phó Thời Hàn.

Thật ra thảo luận áp phích tuyên truyền là giả, hôm nay cô ta mua váy mới, không kịp chờ liền muốn mặc cho Phó Thời Hàn xem, bởi vậy còn tỉ mỉ trang điểm để làm nổi bật chiếc váy này.

“Thời Hàn, cậu nhìn cái áp phích này một chút, có cần sửa gì không?”

Mặc dù cô ta che dấu rất khá, cũng vờ như vô tình, nhưng bị ánh mắt sắc bén của Phó Thời Hàn nhẹ nhàng quét qua, vẫn có cảm

giác ngượng ngùng, giống như chút tâm tư nhỏ của cô ta không thể thoát khỏi đôi mắt thâm thúy của Phó Thời Hàn.

Phó Thời Hàn không nhìn áp phích, ánh mắt dừng trên người cô ta một lúc, thản nhiên nói: “Váy mới?”

“Đúng vậy.” Hoắc Tư Noãn thoải mái thừa nhận, vuốt vuốt mép váy, nở nụ cười xinh đẹp với anh: “Đẹp không?”

Ánh mắt Phó Thời Hàn càng lạnh lẽo, trong đầu hiện lên hình ảnh cô gái nhỏ ôm gối khóc thút thít.

Vì năm trăm tệ, cô vội vàng tìm kiếm cả buổi trưa, không tìm được, một mình trốn đi chỗ khác khóc.

Cái váy trắng trên người Hoắc Tư Noãn giá trị không nhỏ, đâm mắt anh hơi đau.

Sắc mặt anh càng âm u, cứng nhắc nói: “Khó coi.”

Hoắc Tư Noãn ngớ ngàng, phát hiện tâm trạng Phó Thời Hàn hình như không tốt, lập tức trở về đề tài chính: “Cậu xem áp phích có cần sửa chữa gì không?”

Phó Thời Hàn nhìn áp phích một cái, hời hợt nói: “Áp phích tuyên truyền quá mức cầu kỳ, đơn giản một chút.”

“Tớ biết rồi.”

“Khai giảng đã gặp Hoắc Yên chưa?” Đột nhiên anh mở miệng hỏi.

Hoắc Tư Noãn ngẩn người: “Trước đó bận rộn việc đón tân sinh viên, bây giờ làm áp phích tuyển thành viên, vẫn chưa thể quan tâm

đến nha đầu đó, trong điện thoại nó nói rất tốt, không cần tỏ lo lắng.”

“Cho nên cậu liền không lo lắng?”

Hoắc Tư Noãn đột nhiên không nói được, sau mấy giây mới phản ứng, cô ta vội vàng hỏi: “Có phải nha đầu kia gặp rắc rối?”

Tay Phó Thời Hàn bị tay áo che khuất, đột nhiên nắm chặt.

Thật lâu, anh lạnh nhạt nói: “Còn có việc, đi đây.”

Không đợi Hoắc Tư Noãn đáp lại, anh quay người về ký túc xá.

Nhìn bóng lưng Phó Thời Hàn, trong lòng Hoắc Tư Noãn dâng lên một cảm giác khác thường.

Những năm qua, bởi vì nguyên nhân gia đình, Phó Thời Hàn đối với cô ta coi như lịch sự, sẽ không đối xử như những nữ sinh khác, lạnh lùng thờ ơ.

Nhưng để nói nhiệt tình thì một chút cũng không có, nhiều lắm chỉ là quan hệ bạn bè bình thường.

Vị hôn thê... cũng chỉ vẻ vang trong miệng người khác thôi.

Cô ta rất khó tin Phó Thời Hàn sẽ lấy cô ta làm vợ.

Nhưng nói đi thì nói lại, Phó Thời Hàn không cưới cô ta thì cưới ai đây, đến tận bây giờ anh cũng chưa từng qua lại với cô gái nào.

Có lẽ tính cách trời sinh của anh đã như vậy.

Hoắc Tư Noãn tin tưởng, chân thành thì sỏi đá cũng cũng phải mềm.

Tác giả có lời muốn nói: Đó là điều không có khả năng □

Editor: Nam chính cục (súc) thật sự:))), cơ mà tui thích.

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 6: Sau Thu Tính Sở

“Suy nghĩ của em, đối với anh mà nói rất quan trọng.”

Trang bày tỏ của đại học S là một trang cộng đồng của sinh viên trường, các sinh viên đều sẽ chú ý tới tin tức trên đây, cứ cách hai giờ trên trang chủ sẽ đăng tải nhiều loại thông tin được sắp xếp thành chín ô vuông.

Những tin tức này có thể là tìm bạn trai bạn gái, tìm thẻ sinh viên bị mất, hỏi về môn học tự chọn hoặc là cách thức liên lạc với một giáo viên nào đó, cũng có tìm cả đồng đội cùng nhau phấn đấu học tập hoặc cùng nhau tập thể dục buổi tối, còn có thông báo nhận nuôi chó mèo chuột hamster...

Lâm Sơ Ngữ vừa nhập học đã chú ý tới trang web này, chỉ cần có thông báo tìm kiếm bạn trai bạn gái là cô nàng sẽ thử thêm bạn với người ta, mong muốn thoát kiếp độc thân có thể nói là phi thường khẩn cấp.

Ngày đó trong lúc vô tình cô nàng phát hiện một cái thông báo sau –

Thông báo giúp đỡ tìm người làm rơi đồ, ngày 13 tháng 9 tôi nhặt được năm tờ giấy ở tòa nhà cao tầng Điền Gia Bính, bạn học nào mất đồ mời liên lạc với tôi theo số điện thoại:

2716489162, thêm tôi xin ghi chú là “Bạn học bị mất giấy tờ”.

Bình luận phía dưới của topic này cũng rất náo nhiệt.

【Năm tờ giấy, nói không chừng là người ta tiện tay ném đi, làm gì còn ai tìm nữa. 】

【Lầu trên, tôi cảm thấy không thể đơn giản như vậy, chắc chắn có huyền cơ. 】

【Là giấy đỏ thế nào, phía trên có viết chữ không? 】

【Đột nhiên bị gọi lòng hiếu kỳ. 】

【Trần ngập tình tiết hồi hộp. 】

Lâm Sơ Ngữ buồn chán đọc cái tin này, bấm ngón tay tính toán, ngày 13 không phải là ngày bọn họ thăm quan trường học sao, Hoắc Yên vì mất năm trăm tệ mà rầu rĩ rất lâu, mỗi ngày đều bớt ăn bớt mặc, trông đáng thương cực kỳ.

Có người nhặt được năm tờ giấy đỏ ở tòa nhà cao tầng Điền Gia Bính, giấy đỏ...

Lâm Sơ Ngữ đột nhiên mở to hai mắt, vội vàng đưa điện thoại đến trước mặt Hoắc Yên: “Này, Yên Nhi, cậu xem một chút cái này có phải là năm trăm tệ cậu làm rơi không?”

Hoắc Yên còn chưa kịp phản ứng, Tô Hoàn đã nhận điện thoại nhìn trước, nói: “Không phải nói năm tờ giấy đỏ à?”

“Khẳng định không thể nói năm trăm tệ được, nếu không tất cả mọi người sẽ tìm người đó nhận tiền, làm sao biết được tiền của ai làm rơi, tiền cũng không biết tự nhận chủ mà?”

Tô Hoàn gật gù: “Cũng đúng, nếu nói thành năm tờ giấy đỏ, người mất thật sự khẳng định sẽ chú ý tới, người kia đúng là thông minh!”

Hoắc Yên lấy điện thoại di động của mình ra, thêm số điện thoại của người nọ: “Bất kể thế nào, cứ thử trước đã.”

Nếu quả thật là người tốt nhất được, đúng là ông trời phù hộ.

Mấy phút sau, người kia đồng ý kết bạn với Hoắc Yên.

Tiểu Hào:?

Hoắc Yên: Tôi mất năm tờ giấy ở tòa nhà cao tầng Điền Gia Bính, nghe nói bạn nhất được.

Tiểu Hào: Giấy gì?

Hoắc Yên gửi một mặt tờ một trăm tệ cho anh ta, người kia gửi qua một nụ cười tủm tỉm, nói: “Còn nhớ đặc điểm thế nào không?”

Hoắc Yên: Bởi vì năm tờ giấy từng được gấp thành trái tim nên hơi nhăn nhúm.

Tiểu Hào: Hẹn thời gian, tôi đem tiền trả cho cô, hoặc là trực tiếp chuyển khoản cho cô.

Hoắc Yên hẹn anh ta gặp vào buổi tối, thuận tiện cảm ơn đối phương thật tốt.

“Ôi chao, đây là cái vận may gì vậy! Mất tiền còn tìm lại được!”
Lâm Sơ Ngữ cảm thán nói: “Yên Nhi, lần này vui rồi nhé!”

Tâm trạng Hoắc Yên rất vui, khỏe môi không kiềm chế được cong cong cười: “Trên đời này quả nhiên vẫn còn nhiều người tốt.”

Tâm trạng sa sút liên tục mấy ngày nay bị thổi sạch.

“Cái gì, vẫn là bởi vì còn ở trường học, cậu vớt tiền bên ngoài xã hội thử coi, vài phút sau bị người ta nhặt đi tiêu sạch, bạn học trong trường tính cách tương đối tốt nhưng cũng không phải toàn bộ, chỉ có thể nói cậu gặp được người tốt.” Tô Hoàn nói.

Hoắc Yên liên tục gật đầu, tâm trạng tốt, Tô Hoàn nói gì cũng đúng.

Buổi chiều, cô gặp người kia ở nhà ăn, nam sinh tóc hơi dài, xoắn tự nhiên, tóc cắt ngang trán gần như che khuất đôi mắt, nhìn qua hơi gầy, mặc bộ quần áo lao động màu trắng.

Anh ta có vẻ không khéo ăn nói, đưa năm trăm tệ dúi vào cho Hoắc Yên liền xoay người rời đi, Hoắc Yên vội vàng gọi lại: “Này, tôi mời anh một bữa coi như cảm ơn anh đã nhặt được tiền của tôi.”

“Không cần.” Sắc mặt anh ta nhàn nhạt, giọng nói bình tĩnh: “Buổi tối nhà ăn bao cơm.”

Lúc này Hoắc Yên mới chú ý, anh ta đang mặc đồng phục của nhân viên nhà ăn, nhưng nhìn tuổi rõ ràng không hơn cô bao nhiêu, hẳn là sinh viên làm thêm ở nhà ăn.

“Vậy được, cảm ơn anh lần nữa.”

Nam sinh không nói nhiều, chỉ chấp tay hướng cô gật đầu, nói “Thiện tai” rồi rời đi.

Kỳ lạ.

Hoắc Yên không nghĩ nhiều, cầm năm trăm tệ quan sát tỉ mỉ, năm trăm tệ trước đó bị Phó Thời Hàn gấp thành trái tim, bây giờ nếp gấp vẫn còn, hẳn là tờ tiền cô làm rơi lúc trước.

Cô thở phào một hơi, cất tiền cẩn thận vào túi, tuyệt đối không thể làm mất, lần sau sẽ không có vận may được người ta trả lại như vậy.

Sau khi nam sinh đi vào nhà ăn, liền lấy điện thoại Nokia ra gọi cho Phó Thời Hàn.

“Nhận rồi, không nghi ngờ.”

Đầu dây bên kia, Phó Thời Hàn nói: “Cảm ơn, hòa thượng, chút nữa mời cậu ăn khuya.”

Hứa Minh Ý gật nhẹ, lại nhớ ra Phó Thời Hàn không nhìn thấy, thế là đáp: “Bần tăng có chút không hiểu hành động của cậu.”

“Không hiểu cái gì?”

“Tự móc tiền của mình lấp đầy túi người khác.” Hứa Minh Ý gãi gãi cái đầu xoắn, tò mò nói: “Lần đầu tiên gặp bộ dáng này của cậu.”

Vì một người con gái.

Phó Thời Hàn thản nhiên nói: “Hòa thượng hôm nay cậu nói hơi nhiều.”

Hứa Minh Ý tin phật không ăn chay, thế là nói với anh: “A di đà phật, hồng trần nhiều khổ, hi vọng thí chủ đừng trầm mê trong mỹ

sắc, nếu như cậu đồng ý, tối nay bàn tăng có thể thức trắng đêm giảng kinh cho cậu, thu phí theo giờ, chỉ cần 288, nhận cả thanh toán chuyển khoản qua Bao.”

Phó Thời Hàn cười nhạt một tiếng: “Hôm nay hòa thượng đã nói dối phá giới, lấy cái gì độ ta.”

Hứa Minh Ý mím môi, vẫn nghiêm túc như cũ nói: “Thiện tai thiện tai, vì huynh đệ chi nghĩa, bàn tăng cũng không phải không thể phá giới một lần, chắc Phật tổ sẽ tha thứ...”

Lời còn chưa dứt, đầu dây bên kia liền vang lên tiếng tút tút.

Hứa Minh Ý cúp điện thoại, lắc đầu, mở thanh toán qua Bao ra, gửi một yêu cầu chuyển khoản đến Phó Thời Hàn.

**

Hoắc Yên cầm tiền liền lập tức chuyển khoản cho Phó Thời Hàn, biết nếu đưa tiền mặt cho anh, chắc chắn anh sẽ không nhận, tên này so với con mực còn khó bắt hơn, lại biết ăn nói, khẳng định sẽ tuôn ra một đồng ngục biện khiến cô á khẩu.

Dù sao từ trước đến giờ Hoắc Yên vẫn không cãi thắng Phó Thời Hàn, cô dứt khoát chuyển khoản, Phó Thời Hàn không muốn nhận cũng phải nhận.

Chuyển khoản được một lúc lâu, anh vẫn chưa trả lời lại, Hoắc Yên không biết anh đã nhận được chưa, thế là gọi cho anh một cuộc điện thoại.

Đầu giây bên kia loáng thoáng tiếng người nói chuyện, giọng nói của anh vẫn trầm ấm và quyến rũ như cũ: “Có chuyện gì?”

“Xin chào, em là Hoắc Yên.”

Đầu bên kia hình như phát ra tiếng xì khẽ: “Biết rồi.”

“Chính là... em trả lại anh năm trăm tệ.” cô dựa vào tường lạnh, tay vẽ vòng tròn bên trên: “Anh kiểm tra xem đã nhận được chưa.”

Bên kia trầm mặc.

“Phó Thời Hàn?”

“Bây giờ đang ở tổ thí nghiệm, hơi bận, tối nay gặp mặt.”

“Oh, gặp... gặp làm gì?”

“Có việc.”

“Vậy, vậy thì tốt, ở...”

“Chỗ gặp mặt đợi một lúc nữa anh sẽ nhắn tin cho em.”

Sau khi cúp điện thoại, Hoắc Yên cảm giác tâm trạng vất vả mãi mới buông lỏng lại bất ổn không thôi.

Cô và Phó Thời Hàn quen biết thật ra rất bình thường, Phó Thời Hàn cho tới giờ đều coi cô như em gái, vừa trêu đùa vừa chăm sóc.

Nhưng trong đầu Hoắc Yên luôn cảm giác, là lạ, cuối cùng là lạ chỗ nào, cô không nói ra được, dù sao nhìn thấy anh, cô sẽ hồi hộp, anh xích lại gần là cô liền thở không nổi.

Phó Thời Hàn hẹn cô tại phòng sinh hoạt của hội sinh viên ở tầng hai.

Hoắc Yên nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, đèn điện chiếu sáng toàn bộ căn phòng. Phó Thời Hàn đứng trước bàn làm việc bằng gỗ, đầu ngón tay thon dài cầm mấy tờ tài liệu chăm chú đọc.

Giờ phút này mi tâm của anh bằng phẳng, ánh mắt sụp xuống, con ngươi dưới ánh đèn lộ ra mấy phần sâu sắc.

Dáng vẻ nghiêm túc của người đàn ông này, mê người đến cực điểm.

Hoắc Yên không dám quấy rầy anh, bước chân rón rén như thỏ con.

“Đóng cửa lại.”

Phó Thời Hàn không quay đầu vẫn phát hiện ra cô đang đi tới.

“Đóng cửa làm chi?” Bước chân Hoắc Yên dừng lại, kinh hồn bạt vía.

Phó Thời Hàn buông tài liệu trong tay xuống, hơi nâng đôi mắt đào hoa nhìn về phía cô: “Sợ anh?”

“Em mới không... không thêm sợ anh, anh có gì đáng sợ.”

“Đóng cửa lại, là không muốn có người nhàm chán quấy rầy.” Phó Thời Hàn vẫn giải thích một chút.

Hoắc Yên đi qua đóng cửa, so với Phó Thời Hàn, cô càng không muốn bị ai bắt gặp.

Nhưng đợi khi cô quay người, chẳng biết từ lúc nào Phó Thời Hàn đã đứng sau lưng, dọa cô liên tiếp lùi về phía sau, dựa lưng vào cửa.

Giống như trong quá khứ, anh vẫn thích cùng cô nói chuyện trong khoảng cách gần, dường như không đến gần thì không thể nghe thấy tiếng nói.

“Khi đi học, anh có để lại số điện thoại của anh.” Hơi thở nóng bỏng phun bên tai cô, mềm mại ngửa ngửa: “Nước đổ đầu vịt, hửm?”

Giữa hè năm ngoái, anh trèo tường gặp cô, đưa số điện thoại của mình.

Cho nên, đây là muốn tìm cô sau thu tính sổ?

“Em đã gọi cho anh.” Trái tim Hoắc Yên đập thành thịch.

“Lúc nào?”

“Vừa mới...”

Cô thậm chí không dám nhìn vào mắt Phó Thời Hàn cũng có thể đoán được bây giờ mặt anh khó coi thế nào.

“Vừa mới.” Anh nhếch miệng cười nhạt: “Nhóc Hoắc, em muốn lừa anh sao?”

Hoắc Yên cắn môi dưới lộ ra chút trắng bệch, lưỡng lự nói: “Thật ra... là bởi vì không có điện thoại.”

Phó Thời Hàn cười lạnh: “Còn lừa tiếp.”

Hoắc Yên tiếp tục giãy dụa: “Muốn mượn điện thoại của bạn gọi điện thoại cho anh, nhưng lại không biết phải nói gì.”

Phó Thời Hàn nhướng mày: “Nói về học tập của em, sinh hoạt của em, em gặp phiền phức gì, có bao nhiêu nam sinh trong trường tỏ tình với em, gần đây có chuyện vui, không vui gì... Những chuyện này còn cần anh nhắc nhở em?”

“Nhưng những chuyện nhàm chán này, anh muốn nghe sao?” Đôi lông mày thanh tú của Hoắc Yên xoắn xuýt, ngẩng đầu nhìn anh: “Chị nói anh bề bộn nhiều việc, anh có thời gian nghe em kể những chuyện này à.”

Phó Thời Hàn đột nhiên khựng lại, anh hùng hổ hăm dọa lại bị cô nhóc này vô thức đem quân đánh ngược khiến anh không biết trả lời thế nào.

Đôi mắt đen láy đơn thuần của Hoắc Yên nhìn Phó Thời Hàn, không biết có phải ảo giác hay không, cô lại cảm thấy anh hơi đỏ mặt.

“Chấn chấn sẽ có thời gian.” Phó Thời Hàn mắt tự nhiên ho nhẹ: “Mối quan hệ của con người chính là, lâu lâu không liên lạc tình cảm sẽ nhạt đi, tin tức cả năm của em không có, lúc gặp anh sẽ lạnh nhạt hờ hững, muốn xây dựng lại quan hệ như trước, lại mất thời gian ở chung.”

“Ồ.” Hoắc Yên cẩn thận ngẫm nghĩ câu nói của Phó Thời Hàn, cảm thấy có đạo lý, cho nên là do anh không muốn quan hệ giữa hai người lạnh nhạt nên mới muốn cô gọi điện cho anh.

“Vậy... vậy xin lỗi.”

Khóe miệng Phó Thời Hàn hơi có ý cười, ý vị sâu xa nói: “Còn nhiều thời gian.”

Bọn họ còn nhiều thời gian.

Hoắc Yên phát hiện, thật ra Phó Thời Hàn rất thích cười, bình thường anh treo cái mặt lạnh lùng, nhưng khi bí mật ở cùng với cô, luôn luôn thích cười.

Khi anh cười, đôi mắt không tự giác cong lên, nốt ruồi son nhàn nhạt nơi đuôi mắt cực kỳ động lòng.

Không đợi Hoắc Yên nhìn kỹ, Phó Thời Hàn quay lại bàn làm việc, anh cầm bút xoay tròn trên đầu ngón tay: “Hoắc Yên, em coi anh là gì của em?”

Hoắc Yên suy nghĩ, bước từng bước đến trước mặt anh, ngoan ngoãn gọi: “Hàn ca.”

Phó Thời Hàn rất giống anh trai, hướng dẫn từng bước: “Vậy anh trai cho em tiền, có nên nhận không?”

Dẫu sao cũng không phải anh trai ruột.

Hoắc Yên xoắn xuýt giây lát, đột nhiên nhanh trí cười nói: “Nếu anh là anh rể em, tiền này em không trả nữa.”

“Rầm” một tiếng, cái bút trên đầu ngón tay Phó Thời Hàn đột nhiên bị quăng lên bàn, dọa trái tim Hoắc Yên sợ hãi run rẩy.

“Em muốn anh làm anh rể em?” Giọng nói của anh âm u đáng sợ,

Hoắc Yên nghĩ thầm, người này đúng là lật mặt nhanh như chớp, tính khí cũng quá âm tình bất định.

Cô cảm thấy không thể để anh cứ bắt nạt như vậy mãi, thế là phản bác: “Đây không phải là vấn đề em có muốn hay không, suy nghĩ của em quan trọng sao, hai người là ba mẹ quyết định...”

Không chờ Hoắc Yên nói hết, Phó Thời Hàn nghiêm túc nhìn vào mắt cô: “Suy nghĩ của em, đối với anh mà nói rất quan trọng.”

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 7: Tâm Ý

“Cô nhóc này có quan hệ gì với cậu, cậu đối với với cô nhóc cũng quá khác biệt!”

“Suy nghĩ của em, đối với anh mà nói rất quan trọng.”

Trên mặt anh, Hoắc Yên thấy được biểu cảm cẩn thận nghiêm túc. Khi Phó Thời Hàn nghiêm túc, vẻ mặt này cực kỳ mê người.

Đôi mắt đen lấp lóe tia sáng khiến ánh nắng chiếu vào cửa sổ sau lưng cũng ảm đạm nhạt màu.

Không đợi Hoắc Yên phản ứng, “rắc” một tiếng, chốt cửa bị xoay một vòng, cửa phòng bị người khác đẩy ra.

Thẩm Ngộ Nhiên cầm theo một cái túi đựng cánh vịt đi vào.

“Hàn tổng, tớ mua cánh vịt quay tiêu, cậu có muốn đến ăn một...”

Lời nói còn chưa dứt, Thẩm Ngộ Nhiên liền nhìn thấy Hoắc Yên quy củ đứng trước bàn làm việc, “ồ” một tiếng thật dài —

“Đây không phải là học muội bị mất tiền hôm đó sao?”

“Xin chào đàn anh.” Hoắc Yên dáng vẻ ngoan ngoãn, ôn nhu chào hỏi anh ta.

Thẩm Ngộ Nhiên đổi sang chế độ tiền bối, lo lắng hỏi thăm: “Đã tìm thấy tiền chưa?”

“Tìm được rồi.” Hoắc Yên nói ra: “Một bạn học nhặt được, trả lại tiền cho em.”

Thẩm Ngộ Nhiên nhìn Phó Thời Hàn, cười nói: “Vậy thì tốt, học muội biết không, em rơi tiền khiến Hàn tổng của bọn anh rất lo lắng, lúc đó không nói hai lời liền đuổi theo...”

Một viên phấn chuẩn xác rơi thẳng vào túi cánh vịt của Thẩm Ngộ Nhiên.

Thẩm Ngộ Nhiên trợn mắt há mồm: “Cái đệt! Hàn tổng, lố quá đấy.”

“Không muốn thì đừng ăn.”

Phó Thời Hàn thần sắc nhàn nhạt, lại nhặt một viên phấn lên ước lượng, Thẩm Ngộ Nhiên vội vàng quay lưng bảo vệ túi cánh vịt mỹ vị của mình: “Phó Thời Hàn, đừng tưởng rằng ném trúng thì tớ sợ cậu! Có bản lĩnh chúng ta thi múa ballet trên sân bóng.”

Hoắc Yên che miệng cười: “Thấy các anh đang bận, em đi trước nhé.”

“Sao thấy anh lại muốn đi.” Thẩm Ngộ Nhiên cười cười: “Em và chủ tịch của bọn anh vừa thì thầm cái gì.”

“À, không phải thì thầm, là Hàn ca hỏi em vì sao không...”

Phó Thời Hàn thản nhiên nói: “Chúng ta nói cái gì, em không cần báo cáo với cậu ta...”

“Ôi chao, gọi hẳn Hàn ca, tình huống gì thế này, trong tất cả các nữ sinh ở trường ta, lần đầu tiên anh thấy có người dám gọi như thế trước mặt cậu ta đấy.”

Lông mày Thẩm Ngộ Nhiên giật lên giật xuống: “Hai người quen biết nhau?”

“À thì...”

Hoắc Yên không biết Phó Thời Hàn nghĩ như thế nào, cô cũng không muốn gây thêm phiền phức cho anh, chỉ có thể trong ba sáu kể chuồn là thượng sách.

Lúc Hoắc Yên đang định chuồn đi, Phó Thời Hàn gọi cô lại.

“Chờ một chút.”

Anh kéo ngăn tủ ra, lấy một lọ kem chống nắng màu vàng còn nguyên tem ném cho Hoắc Yên: “Hội sinh viên phát.”

“Hả?” Hoắc Yên xem xét lọ kem chống nắng, phía trên toàn tiếng Nhật, cô không biết đây là nhãn hiệu gì: “Các anh còn phát cái này sao?”

“Chúng ta có phát cái này à?” Thẩm Ngộ Nhiên cũng có chút mờ mịt.

Ánh mắt Phó Thời Hàn rất có tính uy hiếp trừng mắt nhìn Thẩm Ngộ Nhiên, trong tích tắc Thẩm Ngộ Nhiên bưng tỉnh, vỗ ngực nói: “Phát phát phát! Hội sinh viên làm từ thiện, người nào cũng có phần!”

Thì ra là thế, Hoắc Yên gặt đầu, bỏ kem chống nắng vào cặp sách.

Phó Thời Hàn dặn dò: “Ngày mai huấn luyện quân sự phải nhớ bơi, đừng phơi nắng giống như gấu đen (*).”

(*)

gấu đen

Hoắc Yên bĩu môi: “VẬY cảm ơn nhiều.”

Đợi Hoắc Yên rời khỏi văn phòng, thay bọn họ đóng cửa lại, Thẩm Ngộ Nhiên vẫn còn kinh ngạc nhìn Phó Thời Hàn trước mặt: “Cái tình huống gì tình huống gì thế Hàn tổng, cô nhóc này có quan hệ gì với cậu, cậu đối với với cô nhóc cũng quá khác biệt!”

Phó Thời Hàn nâng đôi mắt u tối lên, nhàn nhạt nhìn anh ta, hỏi lại: “Không nghe thấy em ấy vừa gọi tớ là gì à?”

Hàn ca.

Thẩm Ngộ Nhiên nhú mày: “Cậu là học sinh cấp hai sao, còn ca ca muội muội, ngây thơ quá.”

Phó Thời Hàn hơi lắc cái cổ, tiếng răng rắc vang lên, anh đứng dậy ra khỏi văn phòng: “Tối nay trực đến chín giờ.”

“Này! Đừng tưởng rằng cậu là chủ tịch hội sinh viên là có thể tùy tiện bóc lột sức lao động của tớ!”

**

Giữa hè ánh nắng nóng bóng thiêu đốt, huấn luyện viên quân sự hùng hực khí thế kéo màn che.

Buổi tối của ngày huấn luyện đầu tiên kết thúc, toàn bộ phòng ký túc xá 409 ngoại trừ Lạc Dĩ Nam ra ngoài, ba người khác cơ bản đều tê liệt.

Lâm Sơ Ngữ nằm trên giường, hữu khí vô lực la hét: “Mệt chết rồi, hôm nay mới là ngày đầu tiên, hơn mười ngày tiếp theo làm sao chịu nổi.”

Tô Hoàn đắp một cái mặt nạ phục hồi da: “Không được, tớ phải làm một bệnh án ở bệnh viện trường, còn tiếp tục như vậy, công sức tiểu tử tử ta vất vả dưỡng da đều hủy hết.”

Lúc này Hoắc Yên nhận được điện thoại của chị gái Hoắc Tư Noãn, hẹn cô gặp mặt dưới lầu.

Khai giảng đã nhiều ngày như vậy, đây là lần đầu tiên Hoắc Tư Noãn chủ động liên lạc với Hoắc Yên.

Sau khi Hoắc Yên xuống lầu, không tìm thấy bóng dáng của Hoắc Tư Noãn, cô ngó nghiêng trong vườn hoa ký túc xá nữ một lúc, mới thấy Hoắc Tư Noãn ở góc khuất trên đường mòn lát đá.

Hoắc Tư Noãn mặc một bộ váy màu trắng, trên mặt trang điểm kỹ càng, vô cùng xinh đẹp.

“Chị.” Hoắc Yên chạy tới: “Em tìm chị mãi.”

Hoắc Tư Noãn đưa tay giữ cô lại, trên mặt đầy ý cười: “Để chị nhìn xem, cao lên không ít rồi.”

“Ha ha.”

Hoắc Yên nhìn chị gái, luôn cảm giác giống như ngôi sao trên TV, mặc kệ mặc quần áo gì, mặc như thế nào, Hoắc Yên đều cảm thấy Hoắc Tư Noãn rất có khí chất.

Người từ nhỏ cô sùng bái nhất, chính là chị mình.

“Chị, chị tìm em có chuyện gì vậy?”

“Em đến trường nhiều ngày rồi, chị vẫn chưa có thời gian qua xem em một chút.” Hoắc Tư Noãn áy náy nói: “Em không giận chị chứ?”

“Sao thế được.” Hoắc Yên khoác tay: “Em biết chị bận nhiều việc, không sao đâu.”

Vốn dĩ cô còn muốn kéo tay chị gái như khi còn bé, cùng chị gái tâm sự, nhưng nhìn chị gái mặc một bộ váy màu trắng xinh đẹp, lại nhìn mình một chút, áo dài tay bị giặt cũ nát phối cùng quần hoa nhỏ.

Xấu xí.

Cô tự giác giữ khoảng cách với Hoắc Tư Noãn.

Không biết từ lúc chị em trở nên xa lạ, rất khó thân thiết như trước kia.

Có lẽ... là do cô suy nghĩ quá nhiều, sau khi lên đại học, cô toàn suy nghĩ lung tung.

“Đúng rồi, em có liên lạc với Phó Thời Hàn không?” Hoắc Tư Noãn đột nhiên hỏi.

Không hiểu sao trái tim Hoắc Yên nảy một cái: “Sao?”

“Em không biết sao, cậu ấy học cùng khoa với em, là đàn anh của em.” Hoắc Tư Noãn nhìn chăm chăm vào mắt Hoắc Yên, nghi ngờ hỏi: “Em gặp qua chưa?”

“Ừm, trước kia có tham gia hoạt động của hội sinh viên, gặp, đã gặp rồi.” Hoắc Yên không hề thấy thấp thỏm hay chột dạ gì: “Chị, sao đột nhiên hỏi cái này?”

Hoắc Tư Noãn cười cười: “Hôm đó cậu ấy nhắc đến em, chị còn tưởng em gặp rắc rối gì.”

“Mới không có.”

Hoắc Yên nhếch miệng, chẳng lẽ Phó Thời Hàn chạy tới trước mặt chị gái tổ cao sao, tiểu tử này, nhàm chán...

“Chị mang cho em ít kem chống nắng.” Hoắc Tư Noãn đưa túi cầm trong tay cho Hoắc Yên: “Em xem em đi, mới có ngày đầu tiên, mặt đã bị phơi đỏ rồi, nếu không chăm sóc tốt, kết thúc mười ngày huấn luyện quân sự, em xác định biến thành người châu Phi đi.”

Hoắc Yên ngượng ngùng cười, nhận túi đồ trong tay Hoắc Tư Noãn: “Cảm ơn chị, nhưng kem chống nắng em có rồi, là hội sinh viên...”

Hoắc Yên còn chưa nói dứt, Hoắc Tư Noãn nhìn đồng hồ trên tay: “Buổi tối chị còn phải đến phòng múa tập luyện, chị đi đây, có chuyện gì em cứ gọi cho chị.”

“Ừm, được.”

Hoắc Tư Noãn mặc váy trắng, vôi vàng rời khỏi đường mòn, biến mất trong màn đêm.

Hoắc Yên nghĩ thầm, chị gái đối xử với cô thật tốt, trong nội tâm cô lại sinh ra khoảng cách với chị gái, chắc là ít nhiều vì ghen tị, đúng là không nên.

Cô hít sâu, thầm hạ quyết tâm, nhất định phải điều chỉnh tâm lý thật tốt.

Ngay khi Hoắc Yên muốn rời đi, sau lưng đột nhiên có tiếng người lên tiếng.

“Thì ra chị ta thật sự là chị gái của cậu.”

Hoắc Yên kinh ngạc quay đầu, phát hiện cách đó không xa dưới bóng cây, một cô gái đang bước tới.

Chính là Lạc Dĩ Nam.

Cô ấy mặc một bộ đồ thể thao bó sát người, làm nổi bật đường cong kiều ngạo, sắc mặt đỏ bừng, đang chạy bộ trong vườn hoa.

Lạc Dĩ Nam là người cao nhất trong phòng, bình thường luôn hoạt động một mình, mỗi ngày đều bận rộn đi sớm về muộn, nghe nói cô bạn nhảy Hip-hop rất giỏi, còn từng được giải thưởng.

Tính cách cô bạn này xa cách lạnh lùng, ngay cả người không cố kỵ điều gì như Tô Hoàn cũng không dám ý kiến gì, cô bạn giống như chị cả trong phòng, rất có uy tín.

Không ngờ người đầu phát hiện ra mối quan hệ của Hoắc Yên và Hoắc Tư Noãn, lại là Lạc Dĩ Nam.

“Khó trách tối đó Tô Hoàn nói xấu chị ta, cậu lại kích động như vậy.” Lạc Dĩ Nam khoanh tay, giống như chột hiểu ra.

Đã bị phát hiện, Hoắc Yên cũng không giấu diếm, thoải mái thừa nhận: “Hoắc Tư Noãn là chị gái tớ.”

“Chị ta tặng đồ cho cậu?” Lạc Dĩ Nam chú ý tới cái túi trên tay Hoắc Yên.

“Đưa ít mỹ phẩm dưỡng da.”

“Chị ta đối xử với cậu không tồi.”

“Đúng vậy, chị gái tớ đối xử với tớ rất tốt...”

Hoắc Yên còn chưa nói xong, bị Lạc Dĩ Nam ngắt lời: “Nhưng hai chị em gặp mặt, có cần phải lén lút gặp ở vườn hoa không ai qua lại không, ai không biết còn tưởng cặp đôi yêu nhau hẹn hò.”

“Chính là tùy tiện nói lung tung thôi.” Lạc Dĩ Nam nhún vai, thẳng thắn nói: “Cho cậu đồ, đứng ở dưới lầu không được sao, trốn trốn tránh tránh, là sợ bị người ta phát hiện ra quan hệ chị em của hai người, sợ cô em này làm chị ta mất mặt?”

Trái tim Hoắc Yên đột nhiên nhói lên như bị gai đâm.

Lạc Dĩ Nam nói xong, thấy Hoắc Yên không có phản ứng, lắc đầu, tiếp tục chạy.

Trên đường, bên tai cô đều vang vọng lời nói của Lạc Dĩ Nam.

Hoàn toàn chính xác, hẹn gặp nói chuyện, dưới lầu ký túc xá không phải là được rồi sao, Hoắc Tư Noãn là cô gái được nuông

chiều, từ nhỏ sợ nhất muỗi cắn, vừa mới rồi đứng trong vườn hoa chắc không ít con muỗi được ăn no.

Bởi vì mình khiến Hoắc Tư Noãn mất mặt sao?

Hoắc Yên nhớ lại lúc học cấp ba, Hoắc Tư Noãn rất ít khi nói về em gái học lớp dưới với người ngoài.

Khó trách khai giảng lâu như vậy, Hoắc Tư Noãn chưa từng tới gặp cô, chỉ ngẫu nhiên gọi một cuộc điện thoại.

Nếu nói bận rộn, Phó Thời Hàn so với Hoắc Tư Noãn còn bận hơn, nhưng khai giảng được mấy ngày, lúc nào cũng thấy anh lác lác trước mặt cô.

Không muốn thừa nhận, thật ra cũng rất bình thường, Hoắc Tư Noãn ưu tú như thế, mà bản thân lại quá bình thường, hơn nữa còn có chút ngốc nghếch.

Cho dù ai cũng không muốn thừa nhận...

Cửa phòng ngủ mở ra, Lâm Sơ Ngữ ôm chậu rửa mặt đang muốn ra ngoài, lại phát hiện Hoắc Yên rầu rĩ đứng ở cửa ra vào, không biết đứng bao lâu.

“Ô, cậu đứng ngốc ở đây làm gì.” Lâm Sơ Ngữ nhìn xung quay, không thấy người khác, liền kéo cô vào phòng: “Ra ngoài lâu vậy, trở về còn thất hồn lạc phách, thành thật khai báo đi gặp ai!”

“Ra ngoài mua đồ.”

Nếu Hoắc Tư Noãn không muốn bị người khác biết, Hoắc Yên liền không nói Hoắc Tư Noãn là chị gái mình.

Tô Hoàn cũng hứng thú, từ trên giường đi xuống, cầm túi đồ trong tay Hoắc Yên: “Mua cái gì đấy.”

Lúc này Hoắc Yên mới hồi phục tâm trạng, hữu khí vô lực nói: “Dưỡng da và kem chống nắng.”

Tô Hoàn sờ mó túi đồ một chút, ném ra ngoài: “Mua đại ngoài trường học?”

Hoắc Yên giật giật đuôi mắt: “Có thể nhìn ra?”

“Không phải có nhãn hiệu sao?”

Tô Hoàn quăng túi: “Cảnh cáo cậu, đồ bôi lên mặt phải cẩn thận, đừng dùng linh tinh, đã dùng phải dùng đồ tốt, loại này mười mấy đồng một hộp, bôi cũng phí công, còn loại kem chống nắng này, cửa hàng giá rẻ đều có, bôi trên người thì được, tuyệt đối không được bôi mặt.”

“Ừm.”

Tô Hoàn tiếp tục nói: “Cậu nhìn Hoắc Tư Noãn người ta một chút, gương mặt đó, được chăm sóc biết bao, cậu với chị ta dáng dấp rất giống nhau, nhưng da cậu lệch da chị ta mấy tông.”

Hoắc Yên nhìn cái túi mỹ phẩm bị Tô Hoàn điên cuồng diss, cảm giác có chút khó chịu.

Nhưng vô luận thế nào, chị gái tặng đồ, nhận không phải bổn phận, mà là tình cảm, cô không nên bực vì không phải đồ tốt mà oán giận.

Cuối cùng... vẫn rất khó khăn.

“Đúng rồi, trên bàn cậu không phải có một chai Shiseido sao, đây là sản phẩm bán chạy nhất trên trang Tiểu Hồng Thư, cậu dùng loại đó chống nắng là đúng, những thứ vớ vẩn này ném đi được rồi.” (*)

Tô Hoàn nói, là kem chống nắng Phó Thời Hàn cho cô.

Hoắc Yên lắc lắc lọ kem chống nắng trong tay: “Đây là hội sinh viên phát.”

Tô Hoàn nhú mào nói: “Ôi, cậu vẫn hài hước thế, hội sinh viên làm từ thiện sao không phát cho tớ một lọ chống nắng mấy trăm tệ.”

Hoắc Yên mở to mắt: “Cậu nói lọ này, mấy trăm tệ?”

(*) Editor: Kem chống nắng anh Hàn tặng đây nha, anh Hàn thật có mắt nhìn, loại này dùng thích lắm:))

kcn shiseido

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 8: Huấn Luyện Quân Sự

“Dáng vẻ rửa tay nấu canh của anh, đơn giản đẹp trai đến không còn công đạo.”

Hoắc Yên biết, Phó Thời Hàn sẽ không dễ dàng thỏa hiệp. Bên ngoài tỏ vẻ nhận năm trăm tệ kia, nhưng nháy mắt lại lừa cô nhận một lọ kem chống nắng đắt đỏ, còn không thể trả lại bởi cô đã sử dụng rồi.

Cho tới giờ, chỉ cần việc Phó Thời Hàn muốn làm, là không có việc gì không làm được.

Hoắc Yên gửi cho anh một tin nhắn, chân thành cảm ơn ý tốt của anh, đồng thời cũng nghiêm túc nói cho anh biết, không được làm như vậy nữa, nếu không lương tâm cô sẽ bất an.

Phó Thời Hàn mãi không trả lời tin nhắn, tới tận đêm khuya, khi cầm điện thoại nằm trên giường, cẩn thận đọc được tâm tư xoắn xuýt của nhóc con nào đó, khóe miệng anh hơi cong, trả lời cô bằng một biểu cảm 【đầu heo】.

Mặt trời chói chang trên đầu, sân vận động được phủ bởi những hàng ngũ màu xanh chỉnh tề. Các sinh viên đang nghe theo khẩu lệnh của huấn luyện viên, điều chỉnh tư thế quân đội.

Bên trong hàng ngũ của khoa Toán –Tin, trong lớp Hoắc Yên, nữ sinh không được coi là nhiều, tổng cộng cùng lắm chỉ khoảng mười

người, nam sinh lại hơn bốn mươi người. Đám con gái giống như từng đóa hoa mềm mại, bị nam sinh vây vào giữa.

Ngày hè nắng nóng, các sinh viên hoặc ít hoặc nhiều đều sẽ có phần lười biếng, ngược lại Hoắc Yên rất nghiêm túc, mỗi động tác đều vô cùng chính xác, làm tốt nhất, phản ứng của cô không đủ nhanh nhạy, cũng may có thể bù trừ.

Hoắc Yên được huấn luyện viên điểm danh khen ngợi, đồng thời, huấn luyện viên còn bắt được mấy nữ sinh động tác không chuẩn mang ra so sánh.

“Giang Uyển Nhu, đang đi tư thế quân đội sao, bước đi rón rén như mèo!”

“Mọi người nếu lại không chăm chú, tôi sẽ để các bạn đứng ở đầu hàng thực hành một mình!”

Phùng Thanh Thanh lẩm bẩm trong miệng, ỏn ẻn nói: “Huấn luyện viên, mặt trời gắt quá, đầu đều phát sốt rồi, căn bản không nghe được hiệu lệnh của thầy.”

Huấn luyện viên đằng hắng cổ họng quát lớn: “Cùng là con gái, sao Hoắc Yên người ta không kêu nóng, các cô được nuông chiều quá rồi đúng không?”

Hoắc Yên nhạy cảm phát hiện, sau lưng có hai ánh mắt bất thiện bắn về phía mình, cô hơi hóp bụng dưới, tự nhiên ưỡn ngực, để thân hình càng thêm thẳng tắp.

Lúc nghỉ ngơi, Phùng Thanh Thanh cùng Giang Uyển Nhu và mấy nữ sinh tụ họp một chỗ, thấp giọng kháng nghị: “Hoắc Yên đó, trâu bò thật.”

“Học sinh cưng của huấn luyện viên đó.”

“Hừ, ghét nhất những người như thế, biểu hiện vừa rồi cũng quá rõ ràng đi, mưu đồ gì đâu.”

“Còn có thể mưu đồ gì, huấn luyện viên thích cậu ta như vậy, đoán chừng cuối khóa tiêu binh của lớp ta khẳng định là cậu ta.”

“Nghe nói tiêu binh có thể tăng điểm hạnh kiểm.”

“Còn có thể nở mày nở mặt trước sinh viên toàn trường.”

...

Hoắc Yên biết Phùng Thanh Thanh và mấy nữ sinh kia đang nghị luận sau lưng cô, nhưng cô không muốn cùng những người này so đo.

Cách đó không xa dọc theo bãi tập, hội học sinh đã dựng lều và bàn gỗ, chuẩn bị tiếp nước khoáng và trà hoa cúc thanh nhiệt cho sinh viên.

Tay Tô Hoàn che tầm mắt của Hoắc Yên: “Tròng mắt muốn rớt ra rồi, đừng suy nghĩ nhiều, người ta là chủ tịch hội sinh viên bề bộn nhiều việc, những chuyện nhỏ như tiếp nước này khẳng định giao cho người dưới đi làm.”

Hồ hấp Hoắc Yên dừng lại: “Tớ... không phải tớ tìm anh ấy.”

Nhìn cô gấp đến đỏ mặt tía tai, Lâm Sơ Ngữ vỗ vỗ bả vai cô: “Không cần giải thích, một nửa nữ sinh ở sân tập này đều đang tìm Phó Thời Hàn, cũng đâu có gì mất mặt, tớ còn đang mong anh ấy có

thể tới đây, nhìn khuôn mặt đẹp trai lạnh lùng kia cũng cảm thấy mát mẻ.”

Hoắc Yên không phản bác được.

Huấn luyện viên thối còi, đội ngũ lại tập hợp lần nữa.

Lần này tập bước đều, Phùng Thanh Thanh và Giang Uyển Nhu ăn ý liếc nhau một cái, giống như đang ủ ý tưởng xấu xa gì.

Quả nhiên, khi toàn bộ đội ngũ quay người giậm chân, Phùng Thanh Thanh đột nhiên giơ chân gạt chân Hoắc Yên.

Hoắc Yên lão đảo về phía trước, ngã nhào lên người Lạc Dĩ Nam ở hàng trước, toàn bộ đội ngũ triệt để hỗn loạn.

“Đang xảy ra chuyện gì?” Tiếng khiển trách của huấn luyện viên truyền đến: “Có đi đường cũng không xong.”

Giang Uyển Nhu vuốt vuốt cổ họng nói: “Huấn luyện viên, là Hoắc Yên đi không tốt, liên lụy đến cả đội hình.”

Hoắc Yên bị Phùng Thanh Thanh gạt chân lần này, suýt chút nữa ngã sấp mặt, may mắn Lạc Dĩ Nam giữ cô lại: “Cẩn thận.”

Hoắc Yên tức giận quay đầu, trừng mắt nhìn Phùng Thanh Thanh đang khoanh tay, phách lối nhướng mày với cô.

Huấn luyện viên nói: “Hoắc Yên, đã xảy ra chuyện gì, không chịu được khen ngợi sao, vừa mới còn khen cô đi tốt đã kiêu ngạo sao?”

“Không phải, là cậu ta gạt chân em.” Hoắc Yên lập tức giải thích: “Phùng Thanh Thanh cố ý gạt chân em!”

“Cậu có chứng cứ không, ai nhìn thấy tôi gạt chân cậu.” Phùng Thanh Thanh khí thế rất lớn, giọng nói cũng lập tức cất cao tám độ: “Bản thân đi không tốt, liền đổ sai lầm lên đầu người khác, thì ra cậu là người như vậy.”

Giang Uyển Nhu cũng thêm dầu vào lửa: “Tôi thấy cậu muốn làm tiêu binh đến điên rồi.”

Bạn học xung quanh xì xào bàn tán, ánh mắt nhìn Hoắc Yên cũng có mấy phần thâm ý, da mặt Hoắc Yên mỏng, lập tức đỏ bừng.

Nhưng vào đúng lúc này, Lạc Dĩ Nam đột nhiên tiến lên một bước, đối mặt với Phùng Thanh Thanh hung hăng ngang ngực, không nói hai lời cho cô ta một bạt tai.

“Ba!”

Âm thanh thanh thúy vang lên, gương mặt Phùng Thanh Thanh in một dấu tay đỏ ửng, khiến Giang Uyển Nhu và bạn học sợ hãi ngây người.

Ai cũng không ngờ Lạc Dĩ Nam lại đột nhiên chủ động đánh người, ngay cả Hoắc Yên cũng sửng sờ.

Đầu óc Phùng Thanh Thanh mờ mịt mấy giây, lúc này cảm giác đau đớn trên mặt mới truyền lên não, cả người cô ta giống như con gà mái xù lông, chỉ vào Lạc Dĩ Nam hét to: “Cậu dựa vào cái gì mà dám đánh tôi?”

Lạc Dĩ Nam lạnh lùng nhìn cô ta: “Cậu đẩy cậu ấy, cậu ấy đụng tôi, cho cậu một bạt tai, rất công bằng.”

Hoắc Yên biết Lạc Dĩ Nam tâm cao khí ngạo, làm việc quả quyết nhanh gọn chưa từng dài dòng dây dưa, ngày bình thường vẫn luôn độc lai độc vãng, không bao giờ xen vào việc của người khác, không ngờ hôm nay lại ra mặt vì cô.

“Tôi chỉ đẩy cậu ta một cái, cậu ta cũng không bị thương, vậy mà cậu lại động thủ đánh người!” Phùng Thanh Thanh tức nổ phổi: “Tôi... tôi sẽ không bỏ qua cho cậu!”

“À, thế cậu thừa nhận đẩy cậu ấy rồi?” Lạc Dĩ Nam bình tĩnh hỏi.

Lúc này Phùng Thanh Thanh mới phát hiện mình lỡ miệng, vừa rồi còn như quả bóng căng hơi, trong khoảng khắc xẹp lép, ánh mắt độc ác nhìn trừng trừng Lạc Dĩ Nam.

“Cãi nhau cái gì!” Huấn luyện viên hét lớn: “Phùng Thanh Thanh, Lạc Dĩ Nam, ra khỏi hàng!”

Hai người bị huấn luyện viên tóm ra, Phùng Thanh Thanh tủi thân khóc lóc: “Huấn luyện viên, từ trước tới nay chưa từng có ai đánh em, cha mẹ cũng không đánh em, hu hu hu, huấn luyện viên, thầy nhất định phải trừng phạt cậu ta thật nghiêm.”

Mà Lạc Dĩ Nam mặt không đổi sắc, trong đôi mắt lạnh lùng lộ ra vẻ khinh thường.

Huấn luyện viên là thẳng nam, không nhìn được con gái khóc lóc, còn khóc đến uất ức như vậy, chỉ có thể nói: “Lạc Dĩ Nam, mang bao cát trên lưng, chạy năm cây số!”

Lạc Dĩ Nam không nói một lời, đặt bao cát trên lưng. Nhưng lúc này, Hoắc Yên đột nhiên lên tiếng: “Báo cáo huấn luyện viên, em không phục!”

Lạc Dĩ Nam kinh ngạc quay đầu, chỉ thấy Hoắc Yên ra khỏi đội ngũ: “Em... không phục!”

Giọng nói cô hơi run nhưng giọng điệu hết sức kiên quyết.

Huấn luyện viên nhìn các lớp khác đang tập luyện rất tốt, lớp này của anh ta, không ngừng xảy ra vấn đề.

Cảm thấy bị mất mặt, thế là hung dữ quát: “Ai bảo cô ra, về đơn vị!”

Nhưng Hoắc Yên không hề cử động, cô đứng tại chỗ, ánh mắt kiên định, giống như chắc chắn muốn giúp Lạc Dĩ Nam.

“Tôi bảo cô về đơn vị! Không nghe thấy mệnh lệnh có phải không!”

“Rõ.”

“Cô không về đơn vị!”

“Không!”

Giờ phút này chân Hoắc Yên đang run rẩy, đây là lần đầu tiên trong đời không nghe lời như thế, từ nhỏ đến lớn cô nghe theo ba mẹ, người khác nói gì thì chính là cái đó, cô sẽ không phản kháng.

Nhưng vừa rồi, Lạc Dĩ Nam tát Phùng Thanh Thanh một cái, cũng đánh vào lòng cô một cái.

Nếu như không có Lạc Dĩ Nam ra mặt, hôm nay bị oan, cô sẽ một mình nuốt xuống.

Hoắc Yên chỉ vào Phùng Thanh Thanh đang khóc đến hoa lê đài vũ: “Chẳng lẽ bởi vì cậu ta biết khóc, biết rơi nước mắt là có thể không cần chịu phạt sao?”

Phùng Thanh Thanh khóc càng lợi hại, thở không ra hơi, nhìn qua oan ức vô cùng, thực sự khiến người ta không đành lòng trừng phạt.

“Em không phục!” Hoắc Yên nhìn huấn luyện viên, đôi mắt đen láy hiện ra vẻ kiên định.

Có cô gái từ nhỏ đã biết nũng nịu dính người, cũng biết rơi nước mắt, cũng có những cô gái yên lặng, bị oan ức tự mình nuốt xuống, không khóc không nháo, cũng không có ai hỏi thăm.

Người đời, đều có khuynh hướng đồng tình kẻ yếu.

Cách đó không xa dưới lều vải, Phó Thời Hàn vừa tới, liền chứng kiến một màn giằng co giữa Hoắc Yên và huấn luyện viên.

Giữa hai đầu lông cô kiên định và quyết tuyệt, cũng là lần đầu tiên anh gặp.

Anh cảm thấy, có lẽ cô nhóc kia không phải đang vì bạn học mà ra tay trượng nghĩa, cô chỉ vì chính bản thân mình mà bất bình, dù như vậy không thể thay đổi bất cứ kết quả gì, nhưng cô vẫn kiên quyết đứng lên.

Phó Thời Hàn hơi chớp mắt, một cảm xúc kỳ lạ lóe lên trong mắt anh.

Mặt mũi của huấn luyện viên lúc này sắp không giữ được nữa: “Hoắc Yên, tôi lặp lại lần cuối cùng, về đơn vị!”

“Trừ khi thầy trừng phạt Phùng Thanh Thanh.” Thái độ Hoắc Yên rất kiên quyết.

Hơi thở của Phùng Thanh Thanh dồn dập, chỉ vào Hoắc Yên gào to: “Sao cậu phải gây khó dễ cho tôi! Chẳng phải tôi chỉ gạt chân cậu một chút thôi sao, cậu không bị ngã cũng không bị thương!”

Hoắc Yên không để ý đến cô ta, chỉ bình tĩnh nhìn huấn luyện viên.

Các bạn học cúi đầu xì xào bàn tán, dám ngang nhiên chống lại mệnh của huấn luyện viên, đây là học sinh tốt Hoắc Yên sao!

Đều là người tuổi trẻ, hành vi của cô ngược lại nhận được không ít cảm tình.

“Chống đối huấn luyện viên như vậy, cậu ta không muốn làm tiêu binh sao?”

“Người ta cho tới bây giờ chưa từng nói muốn làm tiêu binh, vẫn luôn là mấy người lòng dạ hẹp hòi suy đoán.”

“Bản thân làm không tốt, liền không vừa mắt người khác xuất sắc hơn.”

“Biết khóc thì hơn người sao, đã sai còn lý sự, thật buồn cười.”

...

Huấn luyện viên phát hiện, khóa sinh viên mới này, thật sự khó quản lý, còn những mấy ngày nữa, nếu như hôm nay không lập được uy, sau này sẽ càng khó quản đám ranh con này.

“Phùng Thanh Thanh, hành quân dưới ánh mặt trời cho đến khi nhà ăn đóng cửa, suy ngẫm cho kỹ!”

“Hoắc Yên, cô và Lạc Dĩ Nam cùng một chỗ, vác bao cát chạy năm cây số, lập tức!”

Hoắc Yên không chút do dự cõng bao cát, đi theo Lạc Dĩ Nam chạy trên sân tập.

*

Lạc Dĩ Nam nhìn Hoắc Yên bên cạnh mặt đỏ, hơi thở dồn dập, cười nói: “Vừa rồi rất hay.”

Hoắc Yên nhếch miệng, không nói gì.

“Thật sự không muốn làm tiêu binh sao?” Lạc Dĩ Nam hỏi.

Hoắc Yên bình tĩnh nói: “Tớ không muốn làm tiêu binh.”

“Không muốn làm tiêu binh, vậy sao cậu cố gắng thế?”

Hoắc Yên cụp mắt xuống, thản nhiên nói: “Chẳng qua tớ cảm thấy, đã muốn làm việc gì thì phải làm tốt nhất, mặc dù đầu óc tớ có chút ngờ nghệch nhưng chỉ cần cố gắng hết sức, khẳng định có thể làm tốt.”

Thời gian thi tốt nghiệp cấp ba cũng chính là như vậy, tất cả mọi người đều không tin cô có thể thi đỗ đại học danh tiếng, người nhà cũng không ôm hi vọng với cô. Nhưng Hoắc Yên cố gắng năm cuối cùng đột nhiên bức phá, mỗi ngày học bài từ tối đến rạng sáng, năng lực có thể bổ khuyết, người chậm cần bắt đầu sớm.

Lúc cô tra điểm thi đại học, mẹ cô còn tưởng hệ thống sai số liệu, điểm số của Hoắc Yên thế mà còn cao hơn Hoắc Tư Noãn năm trước! Sao có thể như vậy được!

Nhưng Hoắc Yên đã làm được.

Cô biết mình không thông minh, cho nên cô thà rằng trùm đầu xông về phía trước, dù có đầu rơi máu chảy cũng sẽ không từ!

Lạc Dĩ Nam mấp máy môi, nói: “Đột nhiên tớ hơi thích cậu.”

“Ồ.” Hoắc Yên ngẩng đầu, nhìn cô bạn có chút xấu hổ.

Từ xưa tới nay chưa có ai nói thích cô.

Lạc Dĩ Nam lại nói: “Trên thế giới này con gái có thể khiến tớ tán thưởng không nhiều, cậu là một.”

Hoắc Yên không biết trả lời thế nào, chỉ xấu hổ cười nói: “Cảm ơn.”

Cuối cùng huấn luyện viên vẫn không để các cô phải chạy năm cây số, chạy được bốn năm vòng liền gọi các cô trở về. Giữa hè nóng bức, đứng dưới ánh mặt trời còn quá sức hưởng chi là công túi cát chạy bộ.

Gương mặt Hoắc Yên đỏ bừng bất thường, đầu hơi choáng, có chút buồn nôn.

Mà toàn bộ các nữ sinh đều hướng về phía lều tiếp nước của hội sinh viên, không vì điều gì khác, Phó Thời Hàn thật sự dưới cái nắng chói chang tới đây, lúc cả đội tập hợp mấy cô nữ sinh đã sớm rục rịch.

Vừa được giải tán, các nữ sinh liền lập tức ùa tới, mượn cơ hội lấy nước ngắm nhìn anh một chút.

Phó Thời Hàn khí định thần nhàn đứng trước bàn, anh đổ nước sôi trong bình thủy tinh ra cốc nước trước mặt, mấy đóa hoa cúc non màu trắng khô quắt vừa gặp nước nóng liền nở bung, xoay tròn theo dòng nước.

Sau đó, anh dùng thìa nhặt ra hai viên đá lạnh bên trong thùng đá, bỏ vào trong cốc, trong khoảng khắc viên đá bị hòa tan, nhiệt độ lạnh đi không ít. Tiếp theo, anh lại lấy từ trong hộp ra hai lát chanh, thêm cả mấy viên đường vào.

Ngón tay của anh tinh tế trắng nõn, các khớp xương rõ ràng, không nhanh không chậm pha chế đồ uống.

Một cốc trà chanh hoa cúc nhiệt độ vừa phải vừa hoàn thành.

Từ đầu đến cuối, dáng vẻ chăm chú pha trà của Phó Thời Hàn, so với trà chanh hoa cúc còn muốn thanh nhiệt giải nóng hơn.

Đám nữ sinh nhìn đến ngây người.

Động tác của chàng trai nhẹ nhàng thuần thực, ung dung không vội.

Dáng vẻ rửa tay nấu canh của anh (*), đơn giản đẹp trai đến không còn công đạo.

(*) Ý chỉ anh Hàn vì người thương mà tự tay pha nước giải nhiệt cho cô dù ngoài trời rất nắng nóng.

Xuất phát từ câu “Từ đó váy dài đương lư cười, vì quân rửa tay nấu canh” của Trác Văn Quân. Người đời dùng câu này để hình dung bên gái nguyện ý vì nhà trai mà từ bỏ điều kiện sinh hoạt tốt, vì tình yêu mà có hành vi liều lĩnh. Lúc ấy Trác Văn Quân chính là tài nữ nhà giàu, Tư Mã Tương Như là tài tử nghèo. Sau này hai người yêu nhau, Trác Văn Quân không để ý người nhà phản đối, bỏ trốn cùng Tư Mã Tương Như. Vì Tư Mã mà kiếm kế sinh nhai. Trác Văn Quân mở một quán rượu buôn bán, kiếm tiền nuôi gia đình. (Nguồn: Baidu)

Các nữ sinh khát vọng nhìn cốc trà chanh hoa cúc trong tay anh.

Phó Thời Hàn nâng cặp mắt hờ hững như nước, nhìn cô gái đang ngồi nghỉ ngơi không xa đằng trước.

Không do dự, anh bưng cốc trà lên, đi tới gốc cây Hoắc Yên ngồi.

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 9: Tỏ Tình

trà chanh hoa cúc

“Chưa từng thấy anh ấy tức giận như vậy.”

Hoắc Yên ngồi dưới gốc cây tránh nắng, cảm giác đầu ong ong, giống biểu hiện của cảm nắng.

Lâm Sơ Ngữ lấy nước trở về, hưng phấn nói: “Phó Thời Hàn vậy mà lại đến thật! Khó có thể tin, trời nóng thế, anh ấy đứng liền hai giờ, cũng quá khác thường đi.”

Tô Hoàn không kích động như Lâm Sơ Ngữ, chỉ nói: “Hội sinh viên tiếp nước cho sinh viên, người ta làm việc ở đúng cương vị, mặc dù là chủ tịch nhưng cũng không vượt trội hơn người khác quá, ở chỗ này hai giờ là bình thường.”

“Không bình thường!” Lâm Sơ Ngữ nói: “Anh ấy là khóa trên trực tiếp của chúng ta, tớ nghe bạn bè nói, ngoại trừ việc học vất vả còn tham gia tổ thí nghiệm lập trình người máy trí tuệ nhân tạo, vô cùng bận rộn. mà chủ tịch hội sinh viên cũng cần phải tham dự hoạt động sinh hoạt của hội, cho nên những chuyện nhỏ nhặt này, căn bản không cần đến anh ấy tự mình ra trận.”

Tô Hoàn không thể phản bác, quay đầu nhìn về phía Hoắc Yên, thấy sắc mặt cô không tốt, lo lắng hỏi thăm: “Hoắc Yên, cậu không sao chứ?”

Hoắc Yên hữu khí vô lực nói: “Vừa mới nóng quá, nghỉ ngơi một chút là tốt.”

Lâm Sơ Ngữ phủi bụi trên ống quần, cầm chai nước của Hoắc Yên: “Tớ đi lấy nước.”

Nhưng cô nàng vừa dứt lời liền nhìn thấy Phó Thời Hàn đang bưng cốc trà đi về phía các cô.

Hai mắt Lâm Sơ Ngữ mở to, nhìn Phó Thời Hàn đi qua mình, thẳng tới trước mặt Hoắc Yên.

Cô nàng thậm chí còn quên đi lấy nước, chạy tới bên cạnh Tô Hoàn, hai người đứng cách không xa, mắt không chớp nhìn chằm chằm Phó Thời Hàn và Hoắc Yên.

Hoắc Yên ngẩng đầu, bắt gặp Phó Thời Hàn đang đứng trước mặt mình, dáng vẻ từ trên cao nhìn xuống thẳng tắp.

Anh thay cô chặn ánh nắng, chùm lên một bóng râm to lớn. Khuôn mặt anh bởi vì phản sáng mà có phần mơ hồ không rõ ràng.

Hoắc Yên híp mắt, cảm thấy đầu càng ngày càng nặng.

Phó Thời Hàn kéo quần, tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Hoắc Yên, đưa cốc trà trong tay cho cô.

Hoắc Yên nhìn mấy bông cúc trắng trôi nổi trên mặt nước, hết sức đáng yêu.

Trà chanh mang theo mùi hoa cúc thơm mát, bởi vì nước nóng được bỏ thêm đá lạnh, bây giờ nhiệt độ không rất vừa vặn, không

quá nóng cũng không quá đủ, cổ họng cảm nhận được vị ngọt, còn có vị mát của hoa cúc và hơi chua của chanh, rất hợp giải nhiệt.

“Chậm một chút.” Giọng nói trầm thấp của Phó Thời Hàn truyền vào tai, dịu dàng lưu luyến.

“Ừm.”

Anh ngồi bên cạnh nhìn cô, tóc ướt mồ hôi dính hai bên má, khuôn mặt trắng nõn bị phơi nắng bỏ bưng, bộ đồng phục tập quân sự màu xanh rộng thùng thình càng khiến cô trông gầy yếu hơn, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp, nhỏ nhắn mà tinh xảo.

Cô nhóc này, từ nhỏ đến lớn luôn bị người ta bỏ qua, nhưng không biết tại sao, Phó Thời Hàn luôn có thể tìm thấy cô trong đám đông.

Lâu ngày, hình bóng nhỏ bé đó, đã để lại dấu ấn đậm sâu trong tim anh.

Một hơi uống hết, Hoắc Yên cảm thấy tinh thần tốt hơn nhiều, cô lấy tay áo lau miệng, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn Hàn... cảm ơn đàn anh.”

Cô sửa miệng giữa chừng, cũng là suy nghĩ đến hai người Tô Hoàn và Lâm Sơ Ngữ đang chăm chú nhìn không chớp mắt về phía này.

Hoắc Tư Noãn không muốn để người khác biết Hoắc Yên là em gái mình. Mà Hoắc Yên không biết Phó Thời Hàn có suy nghĩ gì, cho nên cuối cùng không nói chuyện cô quen biết anh với người khác.

Phó Thời Hàn ngược lại không nghĩ nhiều như vậy, chỉ lo lắng hỏi: “Khó chịu sao?”

Bây giờ tốt hơn nhiều rồi.”

“Nếu không chịu được thì xin nghỉ, đừng cố gắng.”

Ồ, Phó Thời Hàn hôm nay và trước kia không giống nhau lắm, rất dịu dàng, còn pha nước cho cô.

Lương tâm trời dậy?

Hoắc Yên ngẩng đầu, thấy Phó Thời Hàn cau mày, môi mỏng hơi mím, chỉ có những lúc anh cực kỳ nghiêm túc, hơn nữa còn lo lắng mới có thể lộ ra biểu cảm này.

Vừa rồi lúc chạy bộ Hoắc Yên đã nhìn thấy anh, vốn cho rằng anh sẽ chế giễu mình một phen, cho nên cô mới một mực chịu đựng, không tới chỗ hội sinh viên lấy nước.

Nghĩ thế ngược lại thấy mình nhỏ mọn.

Hoắc Yên nhìn cốc trà trốn trốn, bông cúc trắng lẳng lẽ nằm dưới đáy cốc. Từ nhỏ cô đã quen với việc bị người khác bỏ qua, cho nên khi có người đột nhiên đối xử tốt với mình, mất phần thật tình mấy phần giả ý, thật ra trong lòng cô sáng như gương.

Hoắc Tư Noãn ngày thường tươi tươi với cô, trong điện thoại hỏi thăm ân cần đầy đủ, nhưng thật ra, là một người chị gái, Hoắc Tư Noãn còn kém một xa anh trai nhà họ Phó.

Mặc dù Phó Thời Hàn hay trêu chọc cô, luôn nói cô ngốc ngếch, sau này không ai thêm lấy, nhưng anh thật tâm đối xử tốt với cô.

Đôi mắt Hoắc Yên lập tức đỏ lên.

Người khác đối xử không tốt với cô, ghét bỏ cô, cô sẽ không khóc, duy chỉ không chịu được khi người khác đối xử tốt với mình.

Rất dễ thỏa mãn, cũng dễ bị làm cảm động, nếu như tương lai có một tấm chân tình nâng cô trong lòng bàn tay, lúc ấy cô nghĩ mình sẽ thành bảo bối trân quý nhất.

Nhìn thấy cô sắp khóc đến nơi, Phó Thời Hàn đoạt lấy cốc nước trong tay cô, giả vờ hung dữ nói: “Được rồi, sau này làm việc phải thông minh một chút, đừng cùng người ta lấy cứng đối cứng, bị oan ức lại tìm anh giả vờ đáng thương, lười muốn quản em.”

Anh tưởng Hoắc Yên vì mới chịu tủi thân mà đỏ mắt, trong lòng thấy khó chịu vô cùng.

Anh không chịu được Hoắc Yên khóc trước mặt mình, cảm giác ruột gan đều đang bị quay tròn, so với giết anh còn khó chịu hơn.

Rất nhanh, tiếng còi tập hợp vang lên.

“Hàn ca, em đi đây.” Hoắc Yên đứng dậy nói.

Phó Thời Hàn vỗ nhẹ gáy cô, an ủi nói: “Anh sẽ đứng đây coi, không ai dám bắt nạt em nữa.”

“Ừm.” Hoắc Yên đi hai bước, không nhìn được quay đầu: “Sau này trước mặt người khác, em có thể gọi anh là Hàn ca không?”

Phó Thời Hàn nghiêng đầu, ánh mắt sụp xuống che dấu con người dịu dàng như nước, khóe miệng hơi giương lên ý cười.

“Từ trước giờ anh đâu có không cho phép em gọi, là tự em nghĩ nhiều.”

“Ồ.”

Đúng là cô nghĩ hơi nhiều, lo trước sợ sau, sợ người ta chỉ trở nói xấu, nhưng cô càng sợ hơn... là Hoắc Tư Noãn.

Hiện giờ cô không sợ nữa, Phó Thời Hàn đối xử tốt với cô, tất cả mọi người đều thấy, không cần che giấu.

Một tiếng “Hàn ca”, từ nay về sau, anh chính là anh ruột của cô! (Editor: Anh Hàn mà biết suy nghĩ này không biết có hối hận xanh ruột khôngJ)

Các nữ sinh trơ mắt nhìn Phó Thời Hàn pha một cốc trà chanh hoa cúc, tự mình đưa tới cho Hoắc Yên, mà Thẩm Ngộ Nhiên trưởng Ban Truyền thông cũng nhanh tay lẹ mắt, lập tức đưa một cốc cho Lạc Dĩ Nam.

Mấy hôm nay trong mắt anh ta, Phó Thời Hàn rất khác thường, có thể nói, từ khi cô nhóc Hoắc Yên nhập trường, Phó Thời Hàn chưa từng yên tĩnh, lúc không có việc gì làm, cầm điện thoại dạo một vòng các trang bán đồ nữ, mua sắm đến mức giỏ hàng đạt max, dăm ba ngày lại nhận hàng chuyển phát nhanh.

Anh ta vừa là bạn cùng phòng vừa là anh em thân thiết, tự nhiên trong lòng cũng sáng tỏ một chút.

Vì để tránh cho Hoắc Yên vì một cốc trà chanh hoa cúc mà bị nữ sinh toàn trường thù hận, Thẩm Ngộ Nhiên lập tức pha một cốc bưng tới chỗ Lạc Dĩ Nam, nói là sau khi hoạt động mạnh dễ bị cảm

nắng, hội sinh viên phục vụ tốt, không để bất cứ một tân sinh viên nào phải nghỉ ốm.

Hành động này khiến các nữ sinh đỏ mắt ghen tị.

Sớm biết, sớm biết bị phạt chạy bộ còn được hưởng ưu đãi này, bọn họ tình nguyện chạy bộ vài vòng dưới ánh mặt trời.

**

Mỗi khi kết thúc huấn luyện quân sự, các câu lạc bộ bắt đầu rục rịch chiêu nạp thành viên mới.

Lâm Sơ Ngữ tham gia nhiều câu lạc bộ, nói là muốn thử, thử rồi mới biết có hợp hay không.

Mà Lạc Dĩ Nam tham gia câu lạc bộ nhảy đường phố, lại không ngờ trưởng câu lạc bộ là bạn tốt của Phùng Thanh Thanh.

Vì cái tát kia, trưởng câu lạc bộ này luôn gây khó dễ cho Lạc Dĩ Nam.

Lạc Dĩ Nam là người tính cách mạnh mẽ, trực tiếp hẹn trưởng câu lạc bộ thách đấu ngay tại sân trường, rất nhiều sinh viên đến xem. Hoắc Yên và bạn cùng phòng 409 cũng tới cổ vũ cho Lạc Dĩ Nam.

Lạc Dĩ Nam nhảy một bài nhảy nóng bỏng máu lửa trước toàn trường. Nghe nói từng được huy chương đồng khiêu vũ toàn quốc dành cho học sinh cấp ba, vị trưởng câu lạc bộ nhảy này đương nhiên không phải đối thủ của cô ấy.

Trận thách đấu kết thúc, Lạc Dĩ Nam danh chính ngôn thuận bước chân vào câu lạc bộ, mà vị trưởng câu lạc bộ kia không còn mặt mũi tiếp tục ở lại nên tự động từ chức.

Cái tên Lạc Dĩ Nam được rất nhiều người biết, bài nhảy kinh ngạc toàn trường kia giúp cô ấy trực tiếp được chọn làm khoa hậu giảng đường năm nay, bản thân cô ấy có vóc dáng đẹp, khuôn mặt cũng xinh đẹp, quan trọng nhất là rất có khí chất, nhiều người nói Hoắc Tư Noãn đã bị Lạc Dĩ Nam hạ bệ.

Mặc dù múa ballet và nhảy đường phố không cùng một loại, nhưng quần chúng xem náo nhiệt không quan tâm nhiều, cái gì đẹp thì họ thích, thế là nhân khí của Lạc Dĩ Nam ngày càng tăng, mọi người cũng bắt đầu đặt Hoắc Tư Noãn và Lạc Dĩ Nam lên so sánh.

Mỗi ngày có rất nhiều nam sinh xuất hiện ở dưới lầu ký túc xá nữ, trước mặt mọi người tỏ tình với Lạc Dĩ Nam, cũng có muôn kiểu tỏ tình.

Lâm Sơ Ngữ cảm thấy hơi ghen tị, trong những nam sinh tỏ tình với Lạc Dĩ Nam, có một đàn anh cô nàng ngưỡng mộ đã lâu, bây giờ người ta một lòng một dạ đứng dưới lầu ký túc xá, thổi bóng, xếp nệm chuẩn bị tỏ tình.

Lâm Sơ Ngữ đấm ngực dậm chân, nói với Lạc Dĩ Nam: “Nếu như cậu không thích, hãy để đàn anh ấy lại cho tớ, cậu nhìn dáng vẻ anh ấy đứng cạnh ngọn nến cầm bó hoa hồng kìa, quá đẹp trai.”

Lạc Dĩ Nam nhíu mày, nói: “Có thể có tiền đồ một chút không, vị đàn anh này trước mặt mọi người xếp nệm thành hình trái tim, cái loại tỏ tình này nhiều lắm cũng chỉ khiến anh ta tự mình cảm động, hoặc ngu ngốc mới bị cảm động.”

Lâm Sơ Ngữ nhướn mày, phản ứng chậm chạp, hỏi Hoắc Yên: “Có phải cậu ấy vừa mắng tớ ngu ngốc không?”

Hoắc Yên là người thành thật, thế là gật đầu: “Đúng vậy, cậu nhanh phản kích đi.”

Lâm Sơ Ngữ chỉ vào Lạc Dĩ Nam, ú ớ hồi lâu, nhả ra ba chữ: “Tớ phản công.”

Lạc Dĩ Nam không nóng không lạnh nói: “Phản công vô hiệu.”

Trong khi mấy cô gái đùa giỡn âm ỉ, đàn anh dưới lầu đã bày xong trái tim, cầm loa lên bắt đầu diễn thuyết một bài thổ lộ thâm tình.

“Hoắc Yên phòng 409 khoa Toán – Tin, có lẽ em không biết anh nhưng anh biết em rất rõ, anh có vài lời muốn nói với em.”

Hoắc Yên giật mình, cốc nước trong tay run lên.

Lạc Dĩ Nam và Lâm Sơ Ngữ liếc mắt nhìn nhau, không ngờ vị này lại tỏ tình với Hoắc Yên.

“Kết thúc khóa huấn luyện quân sự, từ hôm em trở thành tiêu binh, anh liền chú ý đến em.”

“Ngày đó em tư thế hiên ngang, bậc cân quắc (phụ nữ) không thua đáng mày râu, nửa đêm tỉnh mộng, luôn luôn tìm lòng không đặt mà nhớ tới em.”

Tô Hoàn đang uống nước trái cây, nghe vậy phì thẳng nước ra ngoài, màn hình máy tính trước mắt liền gặp xui xẻo.

Cô nàng cười ha ha: “Má ơi, thật buồn nôn!”

Bên dưới lầu vẫn tiếp tục tỏ tình —

“Anh phát hiện em luôn đi một mình tới nhà ăn số 3 ăn cơm, ăn một bát cơm, một đĩa rau, thỉnh thoảng gọi thêm một cái đùi gà.”

“Buổi tối sẽ chạy bộ, chạy bốn năm vòng nhẹ nhàng vui vẻ.”

“Lúc không có việc gì, em sẽ tới thư viện, yên lặng đọc sách một mình, ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu vào khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của em.”

...

Vị đàn anh này dùng loa phóng thanh kể toàn bộ hoạt động ngày thường của Hoắc Yên ra trước toàn trường.

Sắc mặt Hoắc Yên tím tái, không những không cảm động mà da gà còn rơi đầy đất, vô cùng kinh hãi.

Chẳng lẽ mọi hoạt động của cô, đều bị người này nhìn thấy? Anh ta theo dõi cô sao!

Vậy cũng thật... quá đáng sợ!

Mà nữ sinh vây xung quanh không hề cảm thấy không ổn, ngược lại hâm mộ nói: “Òa! Cảm động quá đi!”

“Thâm tình quá!”

“Mau đồng ý đi!”

Đàn anh hoàn toàn đắm chìm trong bầu không khí lãng mạn bản thân tạo ra, lấy giọng nói tự cho rằng rất dịu dàng, nói —

“Thật ra anh ở nơi em không nhìn thấy, để ý em rất lâu, tương lai, anh hi vọng em không còn một mình, anh hi vọng anh có thể chăm sóc em, cùng em ăn cơm, cùng em chạy bộ, cùng em tới thư viện đọc sách...”

Lạc Dĩ Nam bê một chậu nước đầy, quay đầu nhìn Hoắc Yên nói: “Cái đồ điên này, không tạt nước thật có lỗi với người nhìn.”

Lúc đầu Hoắc Yên cảm thấy cái việc hắt nước này rất không lịch sự, nhưng nam sinh này khiến cô rất tức giận.

Tính cách cô hướng nội, ghét nhất chính là việc riêng bị người ta lôi ra ánh sáng, nam sinh này vậy mà trước mặt mọi người, kể sạch sẽ mọi sinh hoạt ngày thường của cô.

Hoắc Yên không chút do dự nhận lấy chậu nước trong tay Lạc Dĩ Nam, khí thế hùng hổ đến trước cửa sổ muốn dội nước xuống.

Giọng nói của nam sinh đột nhiên im bật.

Dưới lầu trở lên hỗn loạn, tiếng la hét ầm ĩ, không biết xảy ra chuyện gì.

Chỉ nghe thấy nữ sinh đứng trên ban công hưng phấn nói: “Hội sinh viên tới kiểm tra, nói nam sinh kia đêm khuya gây mất trật tự, cái loa bị tịch thu rồi.”

“Người tịch thu là chủ tịch hội sinh viên Phó Thời Hàn.”

“Chưa từng thấy anh ấy tức giận như vậy.”

“Ồa, người kia xui xẻo rồi.”

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 10: Bắt Nạt

“Cô gái này, là người của tôi, cậu không thể động vào.”

Không ít sinh viên vây trước cửa ký túc xá xem náo nhiệt.

Hoắc Yên vội vàng xuống lầu, vượt qua một đám người, thò đầu nhìn ra hướng cửa, chỉ thấy vị đàn anh kia đứng bên trong hình trái tim bằng nền, hết sức chật vật.

Phần lớn nền đã cháy hết, trên mặt đầy tràn đầy sáp bị chảy, bừa bộn không chịu nổi.

Mà Phó Thời Hàn đứng ngược sáng, ném phích cắm xuống.

Anh mặc áo sơ mi trắng sạch sẽ phối hợp quần đen ôm lấy thân hình cân đối và hai chân thẳng dài.

Hoắc Yên giật mình nhớ ra, hôm nay anh phải chủ trì hội nghị của hội sinh viên, khó trách ăn mặc trịnh trọng như vậy.

Mà vị huynh đài kia, bởi vì hôm nay tỏ tình mà cũng đóng bộ nghiêm chỉnh như vậy. Áo sơ mi trắng phối cùng quần tây đen, còn cố ý vuốt tóc, nếu nhìn một mình anh ta, cũng coi như đẹp trai.

Nhưng đen cho anh ta, có một Phó Thời Hàn đứng bên cạnh làm so sánh, anh ta vừa lùn vừa gầy, không có tinh thần gì, khí chất hai người cách nhau vạn dặm, không nổi nhìn thẳng.

Hội sinh viên đột nhiên tập kích, hủy một màn “bày tỏ thâm tình” của đàn anh khiến anh ta oán giận không thôi, trừng mắt nhìn Phó Thời Hàn: “Chủ tịch hội sinh viên có gì đặc biệt hơn người, thật đúng là tự cho mình là quan lớn! Lão tử không ưa nhất đáng về hội sinh viên các người ỷ thế hiếp người, đại học là cái hồ nước sạch để cho mấy đứa quan liêu như các người vẫn đục sao! Quảng thiên quản địa, ngay cả người khác tỏ tình cũng muốn quản, ai cho mấy người cái quyền đấy!”

Sinh viên xung quanh xì xào bàn tán, chỉ trích nghị luận.

Rõ ràng, vị đàn anh này muốn kéo theo oán hận, muốn lợi dụng thành kiến và hiểu lầm của sinh viên đối với hội sinh viên, giúp anh ta phô trương thanh thế.

Quả nhiên, lập tức có đồng học đứng ra nói: “Đúng vậy, cậu ta tỏ tình cũng không làm trái với nội quy trường học.

“Mấy người chặn đứng người ta thế này, thật không biết tôn trọng.”

“Dù là hội sinh viên, cũng không thể muốn làm gì thì làm.”

...

Nam sinh kia thấy có người đứng về phe mình, nói chuyện càng hung hăng vênh váo, chỉ vào mặt Phó Thời Hàn: “Hôm nay cậu phải cho tôi một sự công bằng! Nếu không tôi sẽ gặp lãnh đạo trường báo cáo cậu lạm dụng tư quyền!”

Phó Thời Hàn một câu cũng không nói, khuôn mặt sắc bén nhuốm vẻ xa cách lạnh lùng, đôi mắt đen trắng rõ ràng không một gợn sóng.

Giống như từ đầu đến cuối, không thêm đặt người này vào mắt.

“Nói xong rồi?” Anh hơi hếch cằm, giọng nói lạnh nhạt.

Nam sinh bị anh quét mắt lạnh lùng, cảm giác khí thể tiêu mất một nửa.

Khí thể của Phó Thời Hàn quá mạnh, bất cứ người nào trước mặt anh, đều giống như chuột chạy qua đường, không chỗ che thân.

“Thứ nhất, tổ tình không có vấn đề, xả rác bữa bãi chỉ cần thu dọn sạch sẽ, cũng không phải vấn đề, nhưng sau mười giờ tối, ồn ào làm phiền người khác, không được.”

Trái tim được xếp bằng nén, trong mắt Phó Thời Hàn lại bị coi là rác rưởi, trên mặt nam sinh vô cùng tức giận, nhưng từng câu từng câu của anh đều có lý, anh ta không thể phản bác.

“Thứ hai, anh muốn tổ tình, không thành vấn đề, nhưng theo dõi và tiết lộ đời tư của người khác, không được.”

Anh khẽ nheo mắt, gọi lên một đường cong nguy hiểm.

“Thứ ba, tổ tình với nữ sinh, không thành vấn đề, nhưng cô gái đó, không được.”

Đầu ngón tay thon dài của anh chỉ vào Hoắc Yên đang mặc một cái váy ngủ hình bông hoa nhỏ ngang gối, mái tóc dài đen nhánh như thác nước rủ xuống đầu vai, đôi mắt hạnh trong veo tựa như vừa được gội rửa.

Cô chớp chớp mắt nhìn Phó Thời Hàn, lúc đầu còn tưởng là một bài giáo huấn của chủ tịch hội sinh viên về vi phạm kỷ luật.

Không ngờ anh lại đột nhiên chỉ về phía mình.

Đón lấy ánh mắt hiếu kỳ của đám quần chúng đứng nhăm nhăm, Hoắc Yên cảm giác da đầu tê dại, áp lực như núi.

Nam sinh kia hừ lạnh một tiếng: “Hừ, phía trước nói một đồng đạo lý, kết quả lấy việc công báo thù riêng, dựa vào cái gì người khác có thể, cô ấy không thể! Những ngày qua dưới lầu không ít người tỏ tình, cũng chưa thấy cậu quan tâm, tôi thấy chính là chủ tịch hội sinh viên cậu tỏ vẻ quan lớn, cậu thế hiếp người.”

Phó Thời Hàn lạnh mặt quét mắt qua anh ta, khoe môi giương lên như cười như không, giọng hơi nâng: “Hiếp người, tôi cần cậu thế?”

Lời vừa nói ra, mặt mũi tên nam sinh kia đỏ bừng bừng.

Rõ ràng khinh bỉ và xem thường, lại mang theo cảm giác thanh cao kiêu ngạo.

Mà loại thanh cao này cũng không phải là giả bộ, mà là sự ưu tú và xuất sắc theo từng năm tháng hun đúc ra một phần khí phách thông dong.

“Về công, anh cãi lộn ở chỗ này, ảnh hưởng đến bạn học nghỉ ngơi, về tư, anh động đến người của tôi, khiến tôi cực kỳ khó chịu.”

Phó Thời Hàn rất thản thản nói: “Cho nên tôi không tìm anh gây phiền phức, chẳng lẽ lại tìm người khác sao?”

So với tìm mọi lý do, Phó Thời Hàn rõ ràng dứt khoát hơn —

Cô gái này, là người của tôi, cậu không thể động vào.

Ngược lại khiến mọi người không còn lời nào đáp trả

Nam sinh có chút không cam tâm, ngượng ngừng nói: “Cho nên cậu với cô ấy là quan hệ thế nào, quần cũng rộng quá đi.”

Không đợi Phó Thời Hàn kịp lên tiếng, Hoắc Yên đột nhiên bước ra, nói: “Phó Thời Hàn là anh trai tôi.”

Tiếng cô giòn tan, một tiếng anh trai gọi ra có chút đột ngột.

Ánh mắt mọi người đổ dồn trên người cô, khiến má cô đỏ bừng, nhưng cô vẫn lầy dững khí đi tới bên cạnh Phó Thời Hàn, nhìn vị đàn kia kia nói: “Cảm ơn anh đã thích tôi, nhưng rất xin lỗi tôi không biết anh, cho nên hi vọng sau này anh đừng đi theo tôi nữa, những lời anh nói vừa rồi, rất khiến tôi không thoải mái.”

Vị đàn anh lấp bắp nói: “Tôi, tôi chỉ muốn cho em biết tâm ý của tôi...”

Phó Thời Hàn trực tiếp nắm cổ tay Hoắc Yên.

“Anh thu dọn nơi này cho sạch sẽ.” Anh lạnh lùng nhìn nam sinh kia: “Đều là người trưởng thành, đừng để dì trông coi ký túc xá phải thay cậu dọn dẹp tàn cuộc “Lãng mạn” của cậu.”

Câu dạy bảo này, cực kỳ quan lớn, nhưng không ai cảm thấy Phó Thời Hàn không đúng.

Là người trưởng thành, ý thức lớn nhất là không để tăng thêm phiền phức không cần thiết cho bất cứ ai.

Anh nói xong câu đó, nắm tay Hoắc Yên quay người rời đi. Da thịt cô nhẵn mịn, tính tế không xương, anh không khỏi tăng mấy

phần sức lực.

Phó Thời Hàn đi rất nhanh, Hoắc Yên bị anh cầm tay, không theo kịp bước chân, cả người lảo đảo giống như bị anh lôi đi.

“Hàn ca.” Cô ở bên cạnh nhỏ giọng cầu xin: “Anh đi chậm chút, chậm một chút.”

Phó Thời Hàn nghe được giọng nói nức nở của cô liền thả chậm bước chân, lực nắm tay Hoắc Yên cũng giảm, giống như dặt tay đi tản bộ ngày thường.

Anh dẫn cô tới con đường mòn không người đằng sau tòa nhà ký túc xá, lúc này mới buông lỏng tay cô.

“Anh dẫn em đến đây làm gì?” Hoắc Yên giống con thỏ con nhìn ngó xung quanh vắng teo không người, có chút sợ hãi: “Đã muộn vậy rồi.”

Lúc này Phó Thời Hàn mới chú ý, cô mặc một cái váy điểm hoa nhỏ nhỏ, được giặt sạch sẽ nhưng hơi bạc màu.

Đáy mắt anh xẹt qua tia thương tiếc nhưng ngay lập tức biến mất, trầm thấp mở miệng —

“Sau này phải chú ý, đừng có suốt ngày ngẩn ngơ, bị người khác theo dõi cũng không biết.”

“Vâng.”

Cô biết anh muốn tốt cho cô, thế là liên tục gật đầu đồng ý: “Em hiểu rồi.”

Ngoan ngoãn như vậy làm cho Phó Thời Hàn nhất thời không biết nói gì, thế là đưa tay ra nhéo nhéo má cô.

Bị anh nhéo má, Hoắc Yên liềm mạng giấy dựa: “Á, anh bỏ ra, đau...”

Phó Thời Hàn nghịch đủ rồi, lúc này mới buông tay, thấy dáng vẻ tức giận hỏn hển của cô, khóe môi nhướn lên thấp thoáng ý cười, hỏi: “Tiền còn đủ dùng không?”

“Đủ!” Hoắc Yên không suy nghĩ lập tức trả lời: “Anh đừng cho em tiền, cũng không được mua gì cho em nữa.”

Cô còn không biết tính anh sao, tuyệt đối sẽ không tùy tiện tin tưởng anh.

“Hiện giờ mọi người đều biết quan hệ giữa anh và em, sau này gặp việc khó giải quyết, lúc nào cũng có thể tìm anh, đói bụng, muốn ăn ngon cũng tới tìm anh.” Anh dừng một chút: “Còn có, nếu như có nam sinh nào trong trường quấy rối em, tới tìm anh.”

Hoắc Yên bên ngoài thì đồng ý, trong lòng lại nghĩ, nếu chuyện gì cũng tới tìm Phó Thời Hàn, khẳng định anh sẽ bị cô phiền chết.

“Vậy em về trước đây.”

“Ừm.”

Hoắc Yên đối mặt với anh, lùi vài bước về sau, sau đó quay người chuẩn bị rời đi.

“Dừng lại.” Anh gọi cô lại.

Hoắc Yên lập tức dừng chân, nơm nớp lo sợ quay đầu, giống như người con trai này là thiên địch của cô.

“Lại, lại sao nữa?”

Phó Thời Hàn nhìn ngắm cô, môi mỏng khẽ mở: “Vừa rồi em gọi anh là gì, gọi lại lần nữa coi.”

Hoắc Yên suy nghĩ, bật thốt lên: “Hàn ca?”

“Ừm, lại gọi lại.”

Lông mày Hoắc Yên xoắn xuýt: “Trước kia không phải vẫn luôn gọi vậy sao?”

Anh còn nghe ra cái gì mới mẻ?

“Hơn một năm không gặp.” Anh nhắc nhở cô: “Hơn một năm em không gọi anh như vậy.”

Hoắc Yên bấu môi, dứt khoát “Hàn ca” “Hàn ca” mấy tiếng liền, giọng nói nũng nịu, âm thanh trong veo, gọi thẳng vào lòng anh mới thôi.

“Bây giờ em có thể đi chưa, anh cũng về nghỉ sớm đi, ngủ ngon.”

Lần này dưới chân Hoắc Yên như có gió, nhanh như chớp đã không thấy bóng dáng.

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 11: Kết Nạp Hội Viên Mới

“Cô gái đó là bạn gái Phó Thời Hàn sao?”

Trong phòng tập múa, từng hàng thiên nga trắng nhẹ nhàng nhảy múa.

Luyện tập đá chân, kiễng chân nhảy lên cao, đồng thời rút chân về, động tác cực nhanh mà thuần thục, khiến cho mặt đất phát ra một tiếng vang nhẹ.

Cả lớp chỉ có Hoắc Tư Noãn có thể hoàn thành động tác đá chân này hoàn mỹ như vậy.

Tóc mai của Hoắc Tư Noãn ẩm mồ hôi, gương mặt đỏ bừng, bỏ qua bạn học xung quanh, một mình ở phía sau thực hiện động tác.

Mấy nữ sinh ngồi chụm lại một nhóm, vụng trộm đánh giá cô ta, ánh mắt trao đổi với nhau.

Một nữ sinh hắng giọng, dùng âm thanh mà Hoắc Tư Noãn có thể nghe thấy, nói: “Các cậu biết không, tối muộn hôm qua, Phó Thời Hàn nghiêm khắc dạy dỗ một nam sinh ở dưới lầu ký túc xá nữ số ba.”

“Nghe nói nam sinh đó đêm khuya gây ồn ào mất trật tự.”

“Lúc ấy tớ ở hiện trường, gây ồn ào mất trật tự là thật, nhưng không phải là nguyên nhân quan trọng nhất, mấy ngày nay thường có nam sinh đứng dưới lầu ký túc xá nữ tử tình, cũng không thấy hội sinh viên nhúng tay vào.”

“Vậy thì vì sao?”

“Là cô gái kia.” Nữ sinh cố ý nói to: “Nghe chính miệng Phó Thời Hàn thừa nhận, những cô gái khác có thể, nhưng cô gái đó, không được.”

“Ồa.” Nữ sinh thốt ra một tràng hăm mộ, cảm thán: “Là phim thần tượng ư, cô gái đó là bạn gái Phó Thời Hàn sao?”

“Không biết, nhưng khẳng định hai người có quan hệ không bình thường.”

Trong lúc nói chuyện, mấy nữ sinh thỉnh thoảng nhìn thoáng sắc mặt Hoắc Tư Noãn, nhưng khiến bọn họ thất vọng là, từ đầu tới cuối sắc mặt Hoắc Tư Noãn đều bình thường, không thay đổi chút nào.

Tận đến khi Hoắc Tư Noãn hoàn thành xong đông tác, lấy khăn tay lau mặt, mấy nữ sinh kia vẫn không buông tha dò hỏi cô ta: “Ồi, Tư Noãn, Phó Thời Hàn nhà cậu có chuyện gì vậy, sao lại cùng em gái năm nhất... ừm, dây dưa không rõ?”

Khóe mắt Hoắc Tư Noãn hiện lên tia sáng lạnh lẽo, thoáng qua rất nhanh rồi biến mất, khóe miệng nở ra nụ cười, lạnh nhạt nói: “Ừm, cô bé đó là Hoắc Yên, em gái tớ.”

“Ồ!”

Lúc này đến lượt các nữ sinh xung quanh ngạc nhiên: “Thì... thì ra là em gái cậu à, cái này khó trách, Phó Thời Hàn có thể che chở như vậy.”

“Đúng vậy, trước kia không nghe nói cậu còn có em gái ruột.”

“Xem ra Phó Thời Hàn rất để ý mặt mũi của Tư Noãn mới quan tâm nữ sinh kia như vậy.”

“Đúng rồi, tôi còn nghe nữ sinh đó gọi Phó Thời Hàn là anh trai.”

“Xem ra không phải vấn đề gì, ôi chao các cậu thật lắm chuyện, suy nghĩ linh tinh rồi.”

Các nữ sinh cười nói hi ha, bên ngoài nịnh hót Hoắc Tư Noãn, mấy phần thâm tình giả ý, Hoắc Tư Noãn đã không muốn so đo, cô ta trực tiếp vào phòng thay đổi, lúc quay người, khóe miệng còn nhuộm ý cười lập tức tan thành mây khói.

**

Hội sinh viên tuyển thêm người mới, Lâm Sơ Ngữ kéo Hoắc Yên đi đăng kí.

Lúc đầu Hoắc Yên không muốn tham gia hội sinh viên, nhưng không chịu được Lâm Sơ Ngữ năn nỉ cầu xin, nói hai người tham gia hội, sau này cùng một chỗ mới có bạn, thành viên của hội sinh khẳng định là người nghiêm khắc, cậu không sợ bị người ta ăn tươi nuốt sống sao.

Hoắc Yên bất đắc dĩ nói: “Tất cả mọi người đều là bạn học, nào có khoa trương như vậy.”

“Có, thật sự có!” Lâm Sơ Ngữ kéo tay cô nài nỉ: “Hội sinh viên nước sâu như biển, một mình tớ thật sự có chút sợ hãi.”

Mặc dù trước kia có nghe người ta nói qua, thành viên của hội học sinh là tổ chức cực kỳ quan liêu, những người nịnh hót bợ đỡ như cá gặp nước, cương chính ngay thẳng lại bị xa lánh...

Nhưng đây đều là tin đồn, cụ thể thế nào, Hoắc Yên cũng không biết.

Nhưng cô tin tưởng, Phó Thời Hàn có thể trở thành chủ tịch hội sinh viên, rõ ràng lời đồn không thể tin hết.

Nhân phẩm của Phó Thời Hàn, mọi người rõ như ban ngày, gần như có thể nói không chút tì vết.

Hoắc Yên vẫn theo Lâm Sơ Ngữ đến đăng ký, giống như Lâm Sơ Ngữ nói, đại học nên trải nghiệm nhiều mới biết mình thật sự muốn là cái gì, am hiểu cái gì.

Hai cô không giống Lạc Dĩ Nam, rất rõ ràng mình thích Hip hop cho nên không chút do dự tham gia câu lạc bộ nhảy đường phố, cũng không giống Tô Hoàn, luôn tham gia những câu lạc bộ kỳ quái, ví dụ câu lạc bộ chuyện đùa mà chẳng buồn cười, câu lạc bộ nghiên cứu dị năng, còn có câu lạc bộ vườn trường đại mạo hiểm, vân vân.

Hoắc Yên cùng Lâm Sơ Ngữ, xem như là hai sinh viên bình thường nhất trong phòng ngủ.

Hội sinh viên ra đề thi vòng sơ khảo khá đơn giản, nhưng trước đêm thi Hoắc Yên cũng đã chuẩn bị trước, học thuộc toàn bộ thông tin của trường trên website, viết hết ba mặt giấy, ghi chép rõ ràng.

Lâm Sơ Ngữ thấy thế, kinh ngạc cực kỳ: “Sao cậu viết nhiều thế, cái này... là cậu tham gia thi cuối kỳ à!”

“Dù sao cũng đều là thi, nếu là thi thì cần phải chuẩn bị cẩn thận.”

Lâm Sơ Ngữ gật gù nói: “Nghe nói cậu là người có điểm đại học cao nhất khoa chúng ta, thật lợi hại.”

Đứng chờ bên ngoài, nam sinh nghe thấy Lâm Sơ Ngữ nói, hừ một tiếng: “Đầu năm nay, thi cử không đại biểu cho có năng lực, hội sinh viên tuyển người cũng không phải muốn tìm một con một sách.”

Hoắc Yên nhớ rõ cậu ta, vừa rồi đọc danh sách thi, cậu ta là người cuối cùng, hình như tên là Tưởng Tuấn Khải.

Lâm Sơ Ngữ bất mãn bĩu môi, nhỏ giọng kinh bỉ: “Thi viết nộp cuối cùng, suýt chút bị loại, có tư cách gì nói người khác.”

Hoắc Yên bảo Lâm Sơ Ngữ đừng nói nữa, tương lai có thể làm việc cùng nhau, không nên trở mặt.

Vòng phỏng vấn cuối cùng ở một văn phòng khác, bởi vì phía dưới hội sinh viên có Ban Truyền thông, Ban Tổ chức, Ban Sự kiện, Ban Chương trình, còn có các ban hậu cần khác nhau nữa.

Lâm Sơ Ngữ biết vẽ thủ công và có kỹ năng PS, cho nên vào Ban Truyền thông, Hoắc Yên chọn tới chọn lui, cảm thấy vẫn là Ban Chương trình tương đối hợp với mình, không cần năng khiếu gì, chỉ cần nghiêm túc làm việc là được.

Vòng phỏng vấn có khoảng hơn hai mươi sinh viên, mỗi lần bốn người đồng thời phỏng vấn. Hoắc Yên không ngờ, cái tên nam sinh Tưởng Tuấn Khải kia, lại cùng lần phỏng vấn với cô.

Lúc bước vào phòng phỏng vấn, Tưởng Tuấn Khải liếc Hoắc Yên một cái, ánh mắt rõ ràng mang theo ý kinh thường.

Nơi phỏng vấn là phòng họp của hội sinh viên, ngay phía trước là bàn gỗ dài để họp màu nâu, trước bàn có mấy vị trợ lý và trưởng ban đang ngồi.

Mặc dù đều là đàn anh đàn chị khóa trên, nhưng bọn họ ăn mặc trịnh trọng, nghiêm túc đứng đắn, dáng vẻ nghiêm trang không khác biệt lắm so với phỏng vấn xin việc.

Không khí này, cũng khiến cho những sinh viên tham gia phỏng vấn mang tâm thái đến đây chơi chút không khỏi khẩn trương lo lắng.

Mà Hoắc Yên phát hiện, nam sinh ngồi nghiêm chỉnh bên trái, lại là chủ tịch hội sinh viên Phó Thời Hàn.

Anh mặc bộ quần áo nghiêm chỉnh, tư thế ngay ngắn thẳng tắp, so với nam sinh bên cạnh cao hơn hẳn một cái đầu.

Ánh nắng từ sau song cửa xiêu vẹo chiếu vào, tia sáng tỏa ra làm nổi bật làn da trắng nõn của anh, mắt rũ xuống, lông mi che đi đôi mắt tĩnh lặng, trong tay anh cầm tập hồ sơ của sinh viên tham gia phỏng vấn, cẩn thận nhìn xem.

Trên sống mũi cao thẳng, còn đeo thêm một cặp kính gọng vàng viền mỏng.

Kính mắt là kính không độ, căn bản anh không hề cận thị. Không hiểu vì sao, Hoắc Yên thấy dáng vẻ này của anh lại liên tưởng đến câu “mặt người dạ thú”.

Nghe nữ sinh bên cạnh xì xào bàn tán, nói trước kia Phó Thời Hàn từ Ban Chương trình đi lên, cho nên lần này Ban Chương trình phỏng vấn, anh cũng tham gia dự thính.

Phỏng vấn chính thức bắt đầu, trưởng Ban Chương trình Thẩm Ngộ Nhiên bắt đầu đặt câu hỏi.(Editor: Chắc chỗ này tác giả nhầm, ở chương năm Thẩm Ngộ Nhiên là trưởng Ban Truyền thông.)

Câu hỏi cũng không khó, ví dụ như lí do ra nhập hội sinh viên, vì sao lựa chọn Ban Chương trình, hiểu biết thế nào về Ban Chương trình, sau đó hỏi một chút về cách xử lý một vấn đề.

“Cấp ba các bạn từng đảm nhiệm chức vụ gì?” Câu hỏi này là của Thẩm Ngộ Nhiên.

Đầu tiên có hai nữ sinh thành thật trả lời, có người làm đại diện cho lớp, có người làm lớp trưởng, còn Tưởng Tuấn Khải trên mặt mang theo vẻ đắc ý, tự tin cất cao giọng: “Lúc học cấp ba tôi là chủ tịch hội học sinh, nhậm chức ba năm, cho nên đối với những việc cần làm sau khi tham gia hội sinh viên rõ như lòng bàn tay, có thể dễ dàng nhậm chức.”

Mấy vị trợ lý gật đầu, tỏ vẻ hài lòng, riêng chỉ có Phó Thời Hàn, qua mấy vòng phỏng vấn rồi mà ngay cả đầu cũng không nâng, cũng không hỏi gì.

Anh vốn chỉ dự thính, chủ yếu đặt câu hỏi và ra quyết định giao cho nhóm người Thẩm Ngộ Nhiên.

Đến phiên Hoắc Yên trả lời, cô chỉ có thể thành thật nói: “Không đảm nhiệm bất cứ chức vụ gì.”

Phó Thời Hàn ngẩng đầu lên, đôi mắt sâu thẳm nhàn nhạt, thẳng tắp nhìn về phía cô, hỏi một câu: “Vậy dựa vào điều gì bạn cho rằng, mình có đủ năng lực để đảm nhận công việc của Ban Chương trình?”

Hoắc Yên không ngờ Phó Thời Hàn lại hỏi, rõ ràng trước đó còn là Hàn ca của cô, không hỏi người khác không nói một chữ mà lại đưa ra câu hỏi sắc bén cho cô.

Nhưng Hoắc Yên suy nghĩ rất nhanh, Phó Thời Hàn không phải là người vì tình riêng mà việc không theo lý lẽ, khả năng của Hoắc Yên so với những người kia ban đầu có kém một chút, anh yêu cầu nghiêm khắc với cô, cũng là thường tình.

Hoắc Yên chọn từ ngữ để trả lời: “Tôi không có kinh nghiệm, nhưng muốn thử một chút, tôi... tôi cam đoan, nếu như có thể thuận lợi vượt qua, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức, hoàn thành tốt mỗi việc trong tay.

Thái độ của cô chân thành, cũng không giống kiểu nói láo, điều này khiến mấy vị trợ lý rất hài lòng.

Mà Tưởng Tuấn Khải lại tỏ vẻ khinh thường, cười lạnh nói: “Có những việc không chỉ dựa vào cố gắng là có thể làm tốt, mà cần phải có đầu óc, đầu năm nay nhiều người vượt qua kiểm tra, nhưng có mấy người chân chính được việc?”

Thẩm Ngộ Nhiên cười xấu hổ: “Bạn học, xin đừng ngắt lời bạn học khác trả lời.”

Tưởng Tuấn Khải tùy ý nhún vai: “Ngại quá nha.”

Lúc này ánh mắt của Phó Thời Hàn mới chậm rãi nhìn về phía Tưởng Tuấn Khải, đáy mắt hiện lên một tia lạnh buốt.

Sau đó Thẩm Ngộ Nhiên lại đưa ra một câu hỏi: “Các bạn nghĩ động cơ ra nhập hội sinh viên là gì?”

Hai nữ sinh phía trước trả lời là hi vọng nhờ cơ hội này để rèn luyện bản thân, hoặc là có thể thông qua hoạt động tập thể quen biết thêm nhiều bạn mới.

Đến lượt Tưởng Tuấn Khải, cậu ta hiển nhiên đã có chuẩn bị, cho nên rất tự tin: “Tôi hi vọng thông qua năng lực của mình, thay đổi thói quen nội bộ của hội sinh viên, để hội sinh viên có thể chân chính vì sinh viên mà làm việc.”

Thẩm Ngộ Nhiên và trợ lý liếc nhau, hiển nhiên không ngờ cậu ta sẽ nói như vậy.

Tưởng Tuấn Khải ho nhẹ một tiếng: “Các anh có lẽ không biết, trước kia khi còn đảm nhiệm chức chủ tịch hội học sinh, tôi đã tiến hành ba cải cách lớn, quét sạch thói quan liêu trong nội bộ tổ chức, giúp hội học sinh có diện mạo rục rỡ hẳn lên, cụ thể của ba cải cách kia, có trong lý lịch của tôi rất rõ ràng, tôi sẽ không nói thêm. Tôi tin tưởng năng lực lãnh đạo và năng lực tổ chức của tôi, là cái các anh cần.”

Trong tay Phó Thời Hàn trùng hợp đang cầm bản lý lịch của Tưởng Tuấn Khải, thuận tay lật thêm vài trang, lút nha lút nhít chữ của cậu ta viết về các tình huống cải cách.

“Thật tỉ mỉ nha.” Thẩm Ngộ Nhiên nhận lấy bản lý lịch, nhìn kỹ một chút.

“Đó là đương nhiên.” Trên mặt Tưởng Tuấn Khải tràn đầy vẻ đắc ý.

Hoắc Yên lườm trộm Tưởng Tuấn Khải một cái, không nhìn ra, cậu ta thật sự có bản lĩnh, khó trách kiêu ngạo vậy.

Nhưng người hoàn toàn không có kinh nghiệm như cô so với cậu ta, rõ ràng yếu thế hơn rất nhiều.

Lúc này, Phó Thời Hàn đột nhiên mở miệng: “Câu hỏi cuối cùng, có thể trả lời được, trực tiếp được chọn vào Ban Chương trình.”

Tưởng Tuấn Khải vung tay vung chân, nóng lòng muốn thử.

Lại thấy sắc mặt Phó Thời Hàn không gọn sáng, môi mỏng khẽ mở: “Văn phòng Đoàn ở đâu?”

Lời vừa bật ra, tất cả mọi người đều ngây người, ngay cả Thẩm Ngộ Nhiên cũng kinh ngạc quay đầu nhìn Phó Thời Hàn: “Hàn... Hàn tổng, sao cậu hỏi câu đơn giản thế?”

Không phải cố ý giúp cô nhóc kia à!

Đương nhiên Tưởng Tuấn Khải không nghĩ tới, cậu ta gầm lên: “Cái này tính là câu hỏi sao! Ít nhất anh cũng phải hỏi câu mang tính kỹ thuật một chút chứ, câu hỏi này thậm chí đầu óc đột nhiên nhiên bị chập cũng có thể trả lời được.”

Mặt Phó Thời Hàn không thay đổi nhìn mấy người, giống như không định đổi câu hỏi.

Thẩm Ngộ Nhiên ôm đầu, xác định đúng là Phó Thời Hàn muốn tạo cơ hội cho cô nhóc kia: “Các bạn trả lời đi, trả lời đúng thì coi

như đồ.”

Nhưng mà, vốn cho rằng ai cũng biết câu trả lời, hai nữ sinh phía trước lưỡng lự, nhưng cuối cùng vẫn không trả lời được.

“Cái này... tôi không biết.”

“Xin lỗi, không biết.”

Thẩm Ngộ Nhiên nhú mày, thấy cũng hiểu được, tân sinh viên vừa mới vào trường, lại không tiếp xúc với công việc hành chính, không biết văn phòng Đoàn ở đâu cũng rất bình thường.

Mà Phó Thời Hàn nhướng mày nhìn về phía Tưởng Tuấn Khải, giọng nói mang theo ý chế nhạo: “Tưởng đại chủ tịch, cậu có thể trả lời không?”

Sắc mặt Tưởng Tuấn Khải rất khó coi: “Loại chuyện vớ vẩn này làm sao tôi biết.”

Thế là ánh mắt Phó Thời Hàn chậm rãi quét về phía Hoắc Yên: “Bạn biết không?”

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 12: Tóc Xoăn

“Đã có anh trai cô thương yêu, cần gì phải chịu vất vả như này.”

“Bạn biết không?” Phó Thời Hàn tùy ý hỏi Hoắc Yên.

Hoắc Yên không chút do dự trả lời: “Văn phòng đoàn phòng 308 tầng ba tòa nhà hành chính.”

Trước đó khi chuẩn bị thi vòng đầu, cô đã tìm hiểu kỹ về các tòa nhà hành chính trong trường học.

Thẩm Ngộ Nhiên nhú mày: “Rất tốt, Hàn tổng của chúng tôi đã mở lời, chúc mừng bạn đỗ phỏng vấn.”

Lời vừa nói ra, Tưởng Tuấn Khải lập tức biến sắc: “Hội sinh viên mấy anh tuyển người như vậy à? Năng lực của cậu ta rõ ràng không bằng tôi.”

“Bạn học, không thể nói như vậy được.” Sắc mặt Thẩm Ngộ Nhiên có chút khó xử: “Bạn học Hoắc Yên mặc dù không có kinh nghiệm, nhưng sau khi vào hội có thể từ từ học thêm, không ai trời sinh cái gì cũng biết.”

“Tôi không phục.” Tưởng Tuấn Khải tức giận nói: “Vì câu hỏi vớ vẩn này mà cho tôi trượt, nhất định là tổn thất lớn đối với hội sinh viên các anh.”

Ánh mắt Phó Thời Hàn hơi lạnh, giọng nói trầm xuống: “Không phục?”

“Đương nhiên không phục, loại câu hỏi này, một chút hàm lượng kỹ thuật cũng không có.”

Phó Thời Hàn cười nhạt: “Vậy dùng cách thức của cậu, thử một lần nữa.”

Tưởng Tuấn Khải nắm chặt tay: “Tới đi.”

Trong lòng Hoắc Yên có chút thấp thỏm, nhưng Phó Thời Hàn liếc cô một cái, đôi mắt đen trắng rõ ràng mang theo ý tứ trấn an của anh giúp Hoắc Yên thoáng ổn định lại trái tim.

Chỉ thấy anh chậm rãi mở miệng: “Mời nói một chút lý do tôi không nên nhận cậu, tùy ý nói, ít nhất ba lý do trở lên.”

Phó Thời Hàn vừa dứt lời, Tưởng Tuấn Khải lập tức tràn đầy tự tin nói: “Đầu tiên, cấp ba tôi từng là chủ tịch hội học sinh, tôi có kinh nghiệm nhậm chức; thứ hai, đầu óc tôi linh hoạt, năng lực mạnh mẽ, thường xuyên có nhiều idea mới lạ; thứ ba...” Cậu ta dừng một chút, nói: “Ôi chao, dù sao không có tôi là tổn thất của các người đó! Cứ vậy đi.”

Sau khi nói xong còn đắc ý nhìn Hoắc Yên, giống như có thể nắm vững thắng lợi trong tay.

Nhưng Thẩm Ngộ Nhiên bất đắc dĩ lắc đầu: “Bạn học Tưởng, đừng trách Hàn tổng của chúng tôi không cho cậu cơ hội, lần này là chính cậu không nắm được.”

Tưởng Tuấn Khải ngẩn người: “Anh có ý gì?”

“Câu hỏi của Hàn tổng là, nói một chút lý do tôi không nên nhận câu.” Thẩm Ngộ Nhiên cười nói: “Cậu vừa vặn trả lời ngược lại.”

“Anh cái này... cái này rõ ràng cố ý gây khó dễ!” Tưởng Tuấn Khải gào lên: “Nào có ai đưa ra câu hỏi kiểu này.”

“Tại sao tôi phải gây khó dễ cho cậu, tôi biết cậu à?”

“Tôi...”

Phó Thời Hàn thuận miệng hỏi lại, Tưởng Tuấn Khải không phản bác được.

Phó Thời Hàn không nhanh không chậm, dáng vẻ bình tĩnh nhàn nhã nói: “Biết nhận thức được thiếu sót của bản thân mình, mới có thể phát triển, những ban khác thế nào tôi mặc kệ, nhưng Ban Chương trình cần người có khả năng làm việc ở hiện trường, không cần loại “Chủ tịch” nói hay hơn hát coi trời bằng vung.”

Khóe môi anh hơi cong, đáy mắt không mang nửa phần ý cười: “Đương nhiên, trừ khi cậu có bản lĩnh khiến tôi rơi đài.”

“Vậy cậu ta có bản lĩnh gì!” Tưởng Tuấn Khải thở phì phò chỉ vào Hoắc Yên: “Bởi vì cậu ta biết văn phòng đoàn ở đâu? Các anh tuyển người cầu thả vậy sao?”

Phó Thời Hàn nhíu mày, hỏi Hoắc Yên: “Trừ văn phòng đoàn, bạn còn biết cái gì?”

“Ừm.”

Hoắc Yên nhìn Phó Thời Hàn, chỉ một ánh mắt, cô liền hiểu ý của anh.

Phó Thời Hàn có vẻ rất tin tưởng cô.

Hoắc Yên đương nhiên không để anh thất vọng, nói: “Cơ cấu hành chính của trường, tôi có thể nói một chút.”

Cách nói của cô rất khiêm tốn, nhưng Thẩm Ngộ Nhiên có chút không tin: “Bạn đều biết, không phải chứ, bao gồm cả văn phòng làm việc của các khoa khác nhau, hơn mấy chục cái đó.”

Hoắc Yên mím môi, lúc cô chuẩn bị thi, có chuẩn bị qua cái này, cho nên chỉ cần bọn họ hỏi, cô hẳn là có thể trả lời được hơn nửa.

“Bạn biết phòng tài vụ ở đâu không?” Một đàn chị hỏi.

“Ở phòng 508 tòa nhà hành chính A.”

“Phòng hội nghị ở đâu?”

“Phòng 203 và 204 tòa nhà cao tầng Điền Gia Bính.”

Thẩm Ngộ Nhiên không tin: “Phòng thí nghiệm của Khoa hóa học ở đâu?”

Hoắc Yên suy nghĩ: “Tầng 5 tòa nhà dạy học, bao gồm cả tầng năm.”

Thẩm Ngộ Nhiên cùng mấy vị trợ lý trợn mắt há mồm nhìn nhau, lại hỏi liên tục mấy câu hỏi, thậm chí ngay cả những câu bọn họ cũng không biết, thế nhưng Hoắc Yên giống như bản đồ sống, có thể trả lời tất cả các câu hỏi trên.

Tường Tuấn Khải kêu lên một tiếng: “Có gì đặc biệt hơn người, không phải là trí nhớ tốt thôi sao, nhớ mấy cái này có tác dụng gì.”

Thẩm Ngộ Nhiên nói: “Đương nhiên có tác dụng, công việc của hội sinh viên phải thường xuyên đưa tài liệu đến các bộ phận hành chính, hoặc trả lại phòng tài vụ, trường học lớn như vậy, nếu biết những phòng ban đó ở đâu, chẳng phải hiệu suất công việc sẽ cao hơn so với việc đi khắp nơi hỏi đường sao?”

Cuối cùng có một đàn chị không nhin được nói ra: “Có vài người đặt tiêu chuẩn vượt quá khả năng, ngay cả những công việc cơ bản nhất cũng không nhất định làm tốt, ai cho cậu cái tự tin muốn cải cách hội sinh viên chúng tôi?”

Tường Tuấn Khải im bặt, không thể cãi lại.

Thẩm Ngộ Nhiên nhìn về phía Phó Thời Hàn, từ đầu đến cuối anh không nói lời nào, ánh mắt không rời khỏi người cô gái đứng trước mặt, bên trong đôi mắt thon dài hiện ra chút kiêu ngạo, giống như tâm trạng của người cha khi nhìn thấy bảo bối của mình được mọi người xung quanh tán thưởng.

Cái này... đây là biểu cảm nên có của Phó Thời Hàn con người luôn lạnh lùng sao?

Thẩm Ngộ Nhiên có chút mờ mịt.

Vòng phỏng vấn kết thúc, Hoắc Yên thuận lợi trúng tuyển Ban Chương trình của hội sinh viên.

Lâm Sơ Ngữ vui vẻ nói với Hoắc Yên, cô cũng được Ban Truyền thông chọn, mà lúc phỏng vấn còn được gặp được nữ thần Hoắc Tư Noãn.

Hoắc Yên biết Hoắc Tư Noãn là trưởng Ban Tuyên truyền, tuyển thành viên mới nhất định sẽ tham gia.

“Nữ thần không hổ là nữ thần, ngồi trước bàn làm việc, đẹp như đóa hoa sen trắng, vừa nhìn thấy chị ấy, tớ suýt nữa quên mất mình đến phỏng vấn.”

Tô Hoàn bật cười: “Hoa sen trắng cái gì, tớ nghi ngờ cậu là cao đoan hắc (*) của Hoắc Tư Noãn.”

(*) Từ ngữ mạng bắt nguồn từ tieba, ý chỉ mặt ngoài tỏ vẻ khen ngợi, thường thức còn trên thực tế là châm chọc, chế giễu sự vật nào đó.

Lâm Sơ Ngữ vừa cười vừa nói: “Không có khả năng, chính là nữ thần mở miệng nhận tớ, tớ nói với chị ấy, tớ biết vẽ tranh, còn biết PS, có thể sử dụng thành thạo các phần mềm, chị ấy còn cười với tớ.”

“Nhưng đừng vui mừng quá sớm, cậu biết nhiều như vậy, coi chừng bị người ta sai vặt.”

Lâm Sơ Ngữ đang vui vẻ, lười so đo với Tô Hoàn: “Cái con người này, đầy một bụng đen tối.”

Tô Hoàn chuyển hướng sang Hoắc Yên: “Sao cậu không nói gì?”

Hoắc Yên đang viết bảng biểu cho nhân viên ở ký túc xá, nghe vậy ngẩng đầu hỏi: “Nói gì?”

“Trước kia tớ mắng Hoắc Tư Noãn, cậu luôn nhin không được thay chị ta giải thích, bây giờ sao không nói gì?”

“À, tớ không nghe thấy, vừa rồi các cậu mới nói xấu cái gì?”

Tô Hoàn phát tay: “Cứ như vậy đi, cứ như vậy đi.”

Duy chỉ có Lạc Dĩ Nam, đôi mắt thâm thúy liếc nhìn Hoắc Yên, khóe miệng hiện lên ý cười.

Chỉ sợ không phải không nghe thấy mà là trong lòng đã có rạn nứt.

**

Sau tháng mười, hoạt động tuyển thành viên mới của các câu lạc bộ cũng kết thúc, trường học bắt đầu bước vào học kỳ mới. Chương trình học của sinh viên năm nhất không nhiều, mọi người tương đối có nhiều thời gian rảnh rỗi.

Hoắc Yên thấy nhà ăn số ba đang dán thông báo tuyển nhân viên là sinh viên, thế là tới đăng ký.

Kiểu làm thêm này không hạn chế thời gian, mỗi tuần chỉ cần tới bốn ngày là được, tự do sắp xếp, đi làm có thể tích thời gian, tính lương theo giờ, không sắp xếp được thời gian thì có thể xin nghỉ.

Có đôi khi cùng Tô Hoàn và Lâm Sơ Ngữ đi dạo một vòng quanh trung tâm thương mại thành phố, Hoắc Yên cũng muốn mua váy áo xinh đẹp, chỉ là trong người cô không có tiền, đa số chỉ có thể thử qua cho bớt thèm.

Ba mẹ giới hạn phí sinh hoạt, cho nên Hoắc Yên cũng muốn mình kiếm thêm một chút tiền tiêu vặt. Mà quan trọng nhất là, sinh nhật Phó Thời Hàn vào tháng mười một, cô muốn nhân cơ hội này chuẩn bị cho anh món quà sinh nhật thật tốt, cảm ơn anh nhiều lần ra tay giúp đỡ.

Trong nhà ăn số ba, quản lý nhìn dáng người nhỏ nhắn gầy gò của Hoắc Yên, rất nghi ngờ rốt cuộc cô có thể làm được việc hay

không.

“Làm việc ở nhà ăn rất vất vả, bình thường chúng tôi chỉ tuyển nam sinh thôi.”

“Cháu không sợ vất vả.”

Quản lý thấy cô kiên trì như vậy, chỉ có thể nói: “Được rồi, trước tiên tôi để cháu làm việc ở cửa mua cơm, làm thử mấy ngày, xem mình có đủ sức làm được không.”

Mấy phút sau, tại cửa mua cơm của nhà ăn, một nam sinh cao kều gầy teo đứng trước mặt Hoắc Yên, anh ta đội mũ và khẩu trang, mặc một bộ quần áo lao động, đôi mắt u tối đánh giá Hoắc Yên.

“Là cô?”

Hoắc Yên cũng nhận ra đầu xoắn tự nhiên, chính là nam sinh đã nhặt được tiền của cô.

Đôi mắt nam sinh bình tĩnh không gợn sóng, nhàn nhạt nói: “Bắt đầu đi, trước đây cô đảo thức ăn.”

Giống như không nhớ rõ sự việc lúc trước.

Hoắc Yên thấy anh ta không thích nói chuyện, thế là cũng không tán gẫu, đi theo anh ta chăm chỉ học tập.

Ngày bình thường tới nhà ăn ăn cơm, thấy các dì xới cơm rất dễ dàng, nhưng đến khi tự tay mình làm, Hoắc Yên mới phát hiện thật sự không đơn giản như vậy.

Đầu tiên, muôi làm bằng sắt, rất nặng, Hoắc Yên một tay bê khay cơm, một tay cầm muôi, cần dùng lực cổ tay rất lớn.

Tiếp theo, lúc xới cơm, không thể quá nhiều, cũng không thể quá ít, cần phải ước lượng chính xác, tốt nhất chỉ xới trong một muôi.

Bởi vì xới quá ít thì cần phải bổ xung, làm chậm trễ thời gian của những người phía sau, xới quá nhiều cũng không thể móc lại cơm từ khay thức ăn của người ta được.

Tóm lại, công việc này tưởng chừng dễ làm thật ra không hề đơn giản.

Hứa Minh Ý ngay từ đầu cũng không dạy Hoắc Yên hẳn hoi, bởi trước kia cũng có không ít nữ sinh tới, nói cái gì muốn trải nghiệm và quan sát cuộc sống gian khổ, đến nhà ăn làm thêm kiếm tiền sinh hoạt, nhưng chưa tới một ngày tất cả đều đánh trống lui quân.

Nhưng Hoắc Yên lại rất nghiêm túc học học, đến giờ cơm buổi tối, vậy mà có thể tự mình bán cơm cho bạn học.

Cái này khiến Hứa Minh Ý không khỏi lau mắt nhìn cô.

“Tôi là Hứa Minh Ý.” Anh ta chủ động nói tên mình với cô.

“Ừm, tôi là Hoắc Yên.” Hoắc Yên mỉm cười: “Cảm ơn anh hôm nay đã chỉ dạy cho tôi.”

“Thiện tai.”

Hoắc Yên thấy cái vòng đồ đeo trên cổ anh ta có một mặt Quan Âm bằng ngọc, mới biết anh ta tín Phật.

Hứa Minh Ý một bên múc thức ăn, một bên hờ hững nói: “Cô đến trải nghiệm cuộc sống à?”

Cả ngày hôm nay, vị này không nói một câu, khó có khi anh ta chủ động bắt chuyện với Hoắc Yên.

“Tôi đến kiếm tiền.” Hoắc Yên không giấu diếm trả lời: “Ai lại ăn no rủng mỡ đến đây trải nghiệm cuộc sống, thời gian này chẳng bằng ôm tiếng Anh cấp bốn học từ mới.”

“Cô rất thẳng thắn.”

“Ha ha, cảm ơn.” Hoắc Yên mỉm cười, ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu lên khuôn mặt khiến làn da Hoắc Yên trắng nõn gần như trong suốt, đôi mắt hạnh lấp lánh ánh nước, trong veo ngay thẳng.

“Nhưng có người đó, cô còn cần làm thêm kiếm tiền sao?”

“Ai?”

Hứa Minh Ý nói xong mới phát hiện mình lỡ lời, thế là lẩm bẩm một câu “Thiện tai.”

Việc lần trước coi như anh ta giúp Phó Thời Hàn, Phó Thời Hàn dặn đi dặn lại, tuyệt đối không được để Hoắc Yên biết năm trăm tệ kia là móc từ ví của anh.

Hứa Minh Ý đã quen biết Phó Thời Hàn một thời gian dài, chưa từng thấy anh lo lắng vì ai như vậy, có thể thấy anh quan tâm tới cô nhóc này nhiều thế nào.

“Anh muốn nói cái gì?” Hoắc Yên không hiểu hỏi.

Hứa Minh Ý lập tức sửa lời: “Cô không có bạn trai sao? Nếu như anh ta biết, có thể đồng ý cho cô tới nhà ăn làm thêm?”

Hoắc Yên cười một cái: “Tôi không có bạn trai.”

Hứa Minh Ý hơi nhướn lông mày: “Bần tăng chưa hỏi.”

Trong tâm anh ta nghĩ, Phó Thời Hàn cũng đủ gà cay (*), móc nhiều tiền như vậy mà còn chưa mua được em gái này, anh ta cũng thay Phó Thời Hàn đau lòng.

(*) Gà cay (辣鸡/làjī/) là ngôn ngữ mạng và được sử dụng với nhiều ý nghĩa khác nhau, một trong số đó là nó đồng âm với rác rưởi (垃圾/lājī/)

辣鸡ở đây biểu thị ý trêu chọc, khinh bỉ.

“Nhưng...”

Hoắc Yên thần thần bí bí nói: “Tôi có một ông anh trai rất hung dữ, bây giờ đang là cấp trên trực tiếp của tôi, nếu như anh ấy biết chắc chắn sẽ không tha cho tôi, tôi có thể đoán được anh ấy sẽ nói cái gì.”

Nhắc tới Phó Thời Hàn, gương mặt Hoắc Yên không tự giác dịu dàng hơn hẳn.

Hứa Minh Ý tò mò nhìn Hoắc Yên: “Ồ?”

Hoắc Yên sầm mặt, nhíu mày, đằng hắng cổ họng, học dáng vẻ nghiêm túc của Phó Thời Hàn cất cao giọng: “Có phải bình thường anh giao cho em hơi ít việc không, hay là cảm thấy cuộc sống đại học quá nhàm chán? Vì chút tiền ấy mà tốn thời gian? Lập tức nghỉ việc cho anh, lập tức, lập tức!”

Hứa Minh Ý không nhịn được nhếch miệng cười cười, rất khó tưởng tượng Phó Thời Hàn luôn tỉnh táo cũng có lúc không thêm nói lý lẽ, tức giận thờ phì phò.

Nhưng cô nhóc này học được dáng vẻ giống như đúc, người nào đó đúng đúng là rất thích giả vờ nói chuyện nghiêm túc.

Giả dối đến cực điểm, Phật Tổ cũng không cứu được cậu ta.

Hứa Minh Ý nói: “Đã có anh trai cô thương yêu, cần gì phải chịu vất vả như này.”

“Không phải anh trai ruột, mặc dù anh ấy rất quan tâm tôi.” Tay Hoắc Yên cầm muôi xới cơm: “Nhưng tôi không muốn dựa vào bất cứ ai.”

Giống như Tô Hoàn nói, Hoắc Tư Noãn vì muốn xứng đôi với anh, biến bản thân thành người khác, đánh mất khả năng tự lập là bắt đầu đánh mất bản thân mình.

Hoắc Yên không muốn trở thành Hoắc Tư Noãn.

Hứa Minh Ý tỏ ý tán thưởng nhìn cô: “Cô không sợ anh trai hung dữ phát hiện?”

“Bình thường anh ấy đều ăn ở nhà ăn gần ký túc xá nam, rất ít qua bên này.” Hoắc Yên buông tay, bắt đắc dĩ nói: “Cho nên tôi mới tới nhà ăn số ba.”

Cô không dám để Phó Thời Hàn biết cô làm thêm ở đây.

Hứa Minh Ý nói: “Vậy cô cũng phải cẩn thận.”

“Tôi biết rồi.”

Hứa Minh Ý nói xong, cúi đầu gửi cho Phó Thời Hàn một tin nhắn: “Bàn tăng có một tin tình báo muốn bán cho người hữu duyên, chỉ cần 68.88, nhận thanh toán chuyển khoản Bao.”

**

Giờ cơm tối, Phó Thời Hàn sa sầm mặt mày xuất hiện ở cửa bán cơm Hoắc Yên làm việc, ánh mắt nhìn cô sắc lẹm, mang theo cảm giác ớn lạnh.

Hoắc Yên trợn mắt há mồm, muôi cơm trong tay suýt thì rơi xuống.

“Hứa Minh Ý anh giúp tôi để ý chỗ này.”

Hoắc Yên nói xong co cẳng chuồn đi từ lối ra đằng sau dành cho nhân viên.

Phó Thời Hàn phát hiện rồi, khẳng định sẽ ăn tươi nuốt sống cô!

Không ngờ cô vừa chuồn ra cửa nhỏ phía sau, cánh tay liền bị một lực rất mạnh kéo lại, lưng đập vào tường, người con trai trước mặt giống như ngọn núi chặn đường đứng đi của cô.

Cả người Hoắc Yên bị anh ép sát vào tường.

Khoảng cách giữa hai người gần như dán chặt vào nhau, khuôn mặt đẹp trai của Phó Thời Hàn phóng đại, chân mày mang theo tức giận, không bình thản giống ngày thường mà có cảm giác ngang ngược và sắc bén.

Cô thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở nóng bỏng mang theo phần nộ của anh, quanh quẩn tai cô...

Tức giận thật rồi!

Editor: Tớ cảm thấy hình tượng Hứa Minh Ý rất giống nhân vật Ryu Eun-ho do Ahn Jae Hyun đóng trong phim “The Beauty Inside”,

một chàng trai cao gầy, tóc xoăn, học giỏi, thích tiền, điên cuồng đi làm thêm và có ước mơ trở thành cha xứ.

47018852_580481565706220_8632497030708592640_n

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 13: Sao Có Thể Làm Trộm

“Nếu thích nhìn anh, thì quang minh chính đại nhìn.”

Hoắc Yên giống như con thỏ rụt cổ lại, dờn mắt đi, chỉ dám nhìn vào cần cổ anh, cần bản không dám nhìn thẳng.

“Hàn ca.” Cô nấp nấp lo sợ, giọng nói mềm nhũn: “Anh làm em đau.”

Phó Thời Hàn cụp mắt, quả nhiên thấy anh đang nắm chặt tay cô, hiện ra một vòng đỏ ửng.

Làn da trắng nõn mịn màng của cô gái, không thể chịu được nửa phần sức mạnh.

Điều này khiến ngực Phó Thời Hàn thất lại, đáy mắt nổi lên một chút ham muốn không nói rõ được, cảm xúc phần nộ trong nháy mắt bị dập tắt, sóng ngầm tuôn trào.

Anh thoáng nói lỏng bàn tay, Hoắc Yên nhân cơ hội chui qua người anh định chạy, uốn éo tới lui giống như con mực.

Nhưng Phó Thời Hàn đâu cho cô cơ hội, nhắc tay đặt lên vai cô rồi kéo cô quay lại, chống tay vào bên tường.

“Còn muốn chạy.”

“Không không không, em không định chạy.” Hoắc Yên thề thốt phủ nhận, ngực nhỏ phập phồng lên xuống, có lẽ đã bị dọa sợ: “Hàn ca, anh... thả em ra, chúng ta từ từ nói chuyện.”

Trong hơi thở Phó Thời Hàn toát ra lạnh lẽo: “Gặp anh liền chạy, đây là thái độ muốn nói chuyện với anh sao?”

“Không phải tại em sợ à.” Hoắc Yên lầu bầu một câu.

“Em còn biết sợ.”

Hoắc Yên cảm giác bàn tay đặt trên vai cô của Phó Thời Hàn tăng thêm sức lực, đơn giản muốn bóp nát xương cốt của cô, toàn thân cô không còn tí sức, chỉ có thể mềm nhũn tê dại.

“Là bình thường anh giao cho em quá ít việc, hay là em học đại học quá nhàm chán?” Phó Thời Hàn lạnh giọng chất vấn.

Hoắc Yên mở to hai mắt nhìn, trong lòng nhủ thầm thật sự giống hết lời kịch mình đoán!

“Vậy tiếp theo có phải là muốn bắt em nghỉ việc, lập tức, lập tức?”

Phó Thời Hàn hơi ngẩn người, đồng thời đưa tay kéo kéo bím tóc đuôi ngựa của cô, tức giận nói: “Bây giờ định mưu tính gì anh.”

Thấy giọng nói anh đã hòa hoãn, Hoắc Yên lấy lòng nín gót áo anh vân vân: “Hàn ca, anh đừng giận có được không?”

Phó Thời Hàn không chịu được nhất chính là cô nhóc này giả bộ ngốc nghếch nũng nịu, lửa nóng trong lòng dập tắt hơn phân nửa, ghét bỏ liếc cô một cái, hỏi: “Không có tiền sao?”

“Có!” Hoắc Yên chỉ sợ anh lại cho tiền, nhanh chóng bắt lấy tay anh, luôn miệng nói: “Không phải em đây chỉ muốn trải nghiệm cuộc sống thôi sao, trên mạng đều nói, không làm thêm, không trượt môn, không yêu đương, học đại học phí công, cho nên em chính là không muốn uống phí thời gian học đại học.”

“Một đồng ngụy biện, bình thường sao không thấy em nhanh miệng như vậy?”

Phó Thời Hàn bị cô ôm cánh tay, trong lòng rất hưởng thụ, giọng nói mang theo ý trách cứ: “Ít lên mạng xem mấy thứ linh tinh đi, không có việc gì thì tới thư viện, hoặc tham gia câu lạc bộ rèn luyện bản thân, chăm chỉ học tập đồng thời phát triển sở thích của mình, xác định tương lai của mình, đây mới là cuộc sống đại học phong phú.”

Quả nhiên là học trò cưng từ nhỏ đến lớn của giáo viên, con người ta trong mắt các bậc phụ huynh và chủ tịch hội sinh nghiêm túc trong mắt các sinh viên của trường.

Lúc dạy dỗ người khác, đạo lý tuôn ra đều theo bài bản, Hoắc Yên hoàn toàn không thể cãi lại, chỉ có thể buồn buồn đồng ý, lẩm bẩm nói: “Em biết rồi.”

“Nghỉ việc ngay cho anh.” Phó Thời Hàn xách Hoắc Yên như xách con thỏ: “Sau này tốt nghiệp em sẽ được đi làm.”

“Haz, vâng.”

Cô cứ như vậy thuận theo, cũng khiến Phó Thời Hàn có chút ngoài ý muốn, nhưng chưa được hai phút, cô nhóc này lại thấp thỏm hỏi: “Bạn em còn đánh cược với em, nói em không trụ được một

tháng thì thua, kết quả chưa được một ngày liền bỏ cuộc, khẳng định bọn họ sẽ cười em đến chết.”

“Tự làm tự chịu.” Phó Thời Hàn hừ lạnh, mặc kệ cô.

“Hàn caaa, anh để em nhận lương tháng này rồi mới nghỉ việc, có được không?”

Thấy Phó Thời Hàn không lên tiếng, Hoắc Yên vội vàng nói: “Lúc đầu em cũng chỉ tính làm một tháng, tháng này chương trình học ít, bên hội cũng không có nhiều hoạt động, em muốn nhân cơ hội rèn luyện bản thân một chút.”

Cô không dám nói chuyện tiền bạc với Phó Thời Hàn, càng không thể nói chuyện chuẩn bị quà sinh nhật cho anh, chỉ có thể một mực khẳng định muốn rèn luyện bản thân.

“Mỗi tuần làm việc bốn ngày, thời gian vào giờ cơm, sẽ không ảnh hưởng đến việc học.”

Cô vụng trộm quan sát sắc mặt của anh, thấy mi tâm anh nhúu chặt, dáng vẻ buồn bực không muốn nói chuyện, Hoắc Yên biết anh đã ngầm cho phép, đang muốn thở phào một hơi, lại nghe người con trai bên cạnh nói: “Có mệt không em?”

Hoắc Yên giả vờ nhúu mày đáng thương: “Mệt chết, tay sắp không nhấc lên được rồi.”

Phó Thời Hàn lạnh lùng nói: “Tự mình tìm khổ.”

Haz, cô đúng là tự mình tìm khổ, không biết vì ai đây, không tìm không phỉ.

Hoắc Yên lặng lẽ nhỏ nước bọt trong lòng, chờ tới sinh nhật ai đó, cô sẽ khiến anh phải xấu hổ vì hôm nay đã cười trên nỗi đau của người khác!

Trong đầu Hoắc Yên đang YY lúc làm người nào đó xấu hổ, Phó Thờì Hàn lại cầm lấy cổ tay cô.

“Ờ?”

Anh nắm tay cô, đi về phía vườn hoa nhỏ.

Trong vườn hoa nhỏ có ghế dựa dài bằng đá, anh ấn cô ngồi xuống ghế, sau đó kéo tay cô nhẹ nhàng xoa bóp.

Hoắc Yên lặng lẽ nhìn anh.

Anh vẫn trưng ra bộ mặt lạnh tanh, đôi mắt từ đầu đến cuối không thèm nhìn cô, mà nhìn xuống cổ tay cô, sức lực vừa phải xoa bóp.

Khuôn mặt như họa, đôi mắt sáng động lòng người, đôi môi mỏng hơi nhếch lên khiến người ta có xúc động muốn hôn lên đó.

Giá trị nhan sắc này, không lẫn lộn trong giới giải trí thì hơi phí, trên mạng có rất nhiều lưu lượng tiểu thịt tươi, so sánh với anh chỉ sợ đều ảm đạm mờ nhạt.

Từ lần đầu tiên gặp anh khi còn bé, cô đã bị khuôn mặt đẹp trai của anh làm kinh ngạc rất lâu. Hoắc Yên cảm thấy, ánh mắt của mình rất khách quan công bằng, bởi vì anh là “vị hôn phu” của chị gái, cho nên cô sẽ không mang theo cái nhìn 편견, tuyệt đối không tồn tại khả năng “Người tình trong mắt hóa Tây Thi.”

Phó Thời Hàn, thật sự quá đẹp trai!

“Á.”

Phó Thời Hàn xuống tay độc ác, dùng sức bóp mạnh tay cô một cái, Hoắc Yên theo bản năng rút tay lại: “Làm gì thế?”

“Nhìn đủ chưa?” Phó Thời Hàn nhếch môi cười nhạt.

Tà khí cực kỳ.

“Ai thèm nhìn anh.” Hoắc Yên lẩm bẩm nói: “Á á, anh nhẹ một chút.”

Phó Thời Hàn giảm nhẹ sức lực, giúp cô xoa bóp cổ tay đau nhức, các khớp xương rõ ràng, ngón tay trắng nõn như ngọc trông cực kỳ đẹp mắt.

Người con trai này hoàn mỹ từ đầu đến chân, không có gì bất bẻ.

Hoắc Yên không nhịn được nhìn lên một cái, lại nhìn lên cái thứ hai, ánh mắt bị anh bắt gặp, cô vội vàng rời mắt đi, giả bộ nhìn vu vơ.

Trong hơi thở của Phó Thời Hàn phát ra một tiếng thở dài: “Khanh vốn là giai nhân, sao có thể làm tặc.”

“Cái gì giai nhân, cái gì làm tặc.” Hoắc Yên cây ngay không sợ chết đứng: “Không hiểu.”

Phó Thời Hàn kéo tay cô lại khiến khoảng cách hai người rút ngắn, mặt kề mặt, chóp mũi cũng chạm vào nhau.

Hoắc Yên mở to mắt, hô hấp dồn dập, trái tim không thể không chế đập thành thịch.

Khuôn mặt đẹp trai vừa mơ hồ vừa rõ ràng, gần trong gang tấc, lông mi dài rậm gần như quét qua mặt cô, thậm chí cô còn cảm nhận được nhiệt độ trên người anh.

“Nếu thích nhìn anh, thì quang minh chính đại nhìn.”

Khóe miệng anh cong lên, cặp mắt đào hoa sáng rực động lòng, gương mặt Hoắc Yên bùm cái đổ lên, giãy dụa muốn đứng dậy, quay người chạy mất.

Nhìn bóng lưng chạy trốn của cô, Phó Thời Hàn không quên mở miệng dặn dò: “Chậm thôi không ngã.”

Vừa dứt lời, cơ thể người nào đó liền lao đảo rồi lập tức ổn định, quay đầu lại hung hăng lườm anh một cái.

Phó Thời Hàn đứng dưới bóng cây nở nụ cười, rực rỡ mê hoặc.

**

Gần đây các nữ sinh nhạy cảm phát hiện, bữa trưa Phó Thời Hàn đã chuyển từ nhà ăn số hai sang nhà ăn số ba, hậu quả liên đới chính là, vốn dĩ nhà ăn số hai đang làm ăn phát đạt lập tức bị vắng vẻ, mà nhà ăn số ba bắt đầu đông vui hẳn lên.

Dòng người càng ngày càng tăng, lượng công việc của các nhân viên phục vụ cũng nhiều hơn trước.

Cho nên gần đây Hứa Minh Ý luôn nhút nhát, ngày càng ít nói, ai không biết còn tưởng anh ta đang suy nghĩ về chân lý của thế gian.

Sau khi tan học, Hứa Minh Ý chặn Phó Thời Hàn lại, sắc mặt khó coi: “Lão tứ, mưa móc đồng đều, mỗi nhà ăn sủng hạnh một lần, đừng cứ nhớ thương nhà ăn số ba của chúng tớ thế, gần đây cánh tay của bàn tăng đã sắp không nhắc lên nổi rồi.”

Phó Thời Hàn cầm sách, mặt không biểu cảm ra khỏi phòng học: “Tinh lực của trẫm có hạn.”

Hứa Minh Ý vội vàng đuổi kịp Phó Thời Hàn: “Tớ giúp cậu trông coi em gái, cậu cứ báo đáp tớ vậy đi.”

“Tự tớ biết trông coi, không cần hòa thượng cậu nhọc lòng.” Phó Thời Hàn tâm trạng khá tốt, lấy sách trong tay gõ vào đầu Hứa Minh Ý: “Làm tốt chuyện của cậu đi.”

Thẩm Ngộ Nhiên đứng bên cạnh nhìn dáng vẻ kinh ngạc của Hứa Minh Ý, không thể nhịn cười: “Hứa nhị gia trước sau như một của chúng ta, cũng có ngày lấy đá đập chân mình.”

Hứa Minh Ý cử động cánh tay đau mỗi, tức giận bỏ đi: “A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai, người xấu có trời thu phục, bàn tăng lập tức sẽ khiến cậu ta phải khóc lóc cầu xin.”

Ở cửa mua cơm của nhà ăn, Hoắc Yên đang cầm khay lấy cơm cho các sinh viên, dáng vẻ hết sức chăm chỉ khiến các dì bên cạnh không khỏi chặc chặc khen ngợi.

“Hoắc Yên, cháu học thật nhanh, người bình thường ít nhất phải nửa tháng mới có thể quen tay, cháu mới tới mấy ngày đã quen hơn cả mấy người chúng ta.”

Hoắc Yên ngượng ngùng cười cười: “Đâu có, cháu còn kém xa.”

Dì nhân viên mỉm cười yêu mến: “Cháu không cần khiêm tốn, dì làm ở nhà ăn này gặp qua không ít sinh viên làm thêm, phần lớn không ngại bẩn thì chính là ngại mệt, cháu là người kiên trì nhất, ngay cả việc đơn giản như múc cơm cũng chịu bỏ công ra học, suy nghĩ lại, dì nhìn ra được, tương lai cháu nhất định có triển vọng lớn.”

Hoắc Yên thụ sủng nhược kinh, càng thêm ngượng ngùng, cô rất ít khi được người khác cổ vũ, đại đa số người thân và ba mẹ đều chỉ cổ vũ Hoắc Tư Noãn, tiện thể khen cô một câu, nói cô thật thà hiểu chuyện.

Các dì ở nhà ăn khen ngợi cô như này, trong lòng Hoắc Yên đắc ý, nhưng người như cô có thể có triển vọng lớn gì chứ, người có năng lực thật sự hẳn là chị gái đi.

Hứa Minh Ý thay quần áo lao động, đi tới cửa bên cạnh, dáng vẻ muốn nói lại thôi,.

“Tiểu hòa thượng ập a ập ứng muốn nói cái gì?” Hoắc Yên đã nhận ra sự khác thường của anh ta, không giống với dáng vẻ thường ngày.

“Có chuyện phải nói cho cô.” Hứa Minh Ý thần bí nhìn cô: “Năm trăm tệ lúc trước đó, thật ra không phải bần tăng nhặt...”

Hoắc Yên vừa lấy đồ ăn vừa tò mò hỏi: “Vậy ai nhặt?”

“Đúng đó, vậy ai nhặt?”

Bên cạnh cửa sổ, một giọng nói từ tính truyền tới dọa cái muỗi sắt trong tay Hứa Minh Ý run lên.

Chỉ thấy Phó Thời Hàn đưa khay cơm tới cửa của Hoắc Yên, đuôi mắt hơi nhướng lên, như cười như không nhìn Hứa Minh Ý: “Bạn học, tại sao không nói chuyện.”

Hứa Minh Ý run rẩy lùi về sau, cố gắng trấn tĩnh, mặt không đổi sắc nói: “Là bạn tôi nhật được, bảo hôm nay ông trời mở mắt chúng ta có phần, thế là tôi nghiêm túc phê bình cậu ta, nói không tham đồ rơi là phẩm chất tốt đẹp của sinh viên, chúng tôi phải làm người có ích cho xã hội, cậu ta bị tôi cảm hóa, rơi nước mắt hối hận, cuối cùng quyết định giao tiền ra, một lần nữa làm người.”

Anh ta nói chuyện bằng tốc độ nhanh gấp đôi thường ngày, đồng thời hung hăng trừng mắt nhìn Phó Thời Hàn.

Hoắc Yên trợn mắt nhìn Hứa Minh Ý, lão hòa thượng người tích chữ như vàng vậy mà nói một hơi một đồng lời... nhằm nhí.

Phó Thời Hàn thu lại ánh mắt, mặc kệ cậu ta, đưa khay cơm cho Hoắc Yên, dịu dàng nói: “Nhóc con, anh đói.”

Thế là Hoắc Yên xúc cho Phó Thời Hàn một muôi lớn thịt bò xào tỏi, còn trộm thêm cho anh hai cái đùi gà.

Lúc đưa đĩa cơm ra, cửa kính bằng thủy tinh bị hơi nóng làm hơi mờ, cô mỉm cười với anh một cái, quăn cho anh ánh mắt chỉ chúng ta biết.

Tác giả có lời muốn nói:

Phó Thời Hàn: Vẫn là bà xã biết thương anh.

Hứa Minh Ý:...

Cứ như tôi không tồn tại vậy.

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 14: Eo Nhỏ Thật

“Em ấy còn chưa trưởng thành, anh như vậy thật quá cảm thú.”

Từ khi Hoắc Yên làm thêm tại nhà ăn số ba đến nay, bạn cùng lớp, còn có đám bạn cùng phòng, tất cả đều thích đến chỗ cửa của cô mua cơm.

Hoắc Yên thấy bạn cùng lớp, luôn tặng thêm một chút thức ăn, tính tình cô tốt bụng, nhân duyên tốt, các sư phụ (đầu bếp) và các dì trong nhà ăn bắt gặp cũng làm như không thấy, chỉ cười hiền lành với cô.

Hoắc Yên dần dần phát hiện, những người xung quanh yêu mến cô càng ngày càng nhiều, mỗi lần đi học, sau khi bước vào lớp, rất nhiều bạn học chào hỏi cô, muốn cô tới bên cạnh mình ngồi.

Chuyện này hoàn toàn không giống cấp hai và cấp ba, khi đó mọi người đều không thích cô, cảm thấy cô chậm chạp, ngu ngốc, chơi với cô sẽ kéo thấp chỉ số thông minh xuống.

Nhưng lên đại học, các bạn học rất vui lòng muốn kết bạn với cô.

Phó Thời Hàn nói với Hoắc Yên, bước chân vào cánh cổng đại học chẳng khác nào bước vào một nửa xã hội, giữa người với người dù nhiều hay ít vẫn tồn tại quan hệ lợi ích, người vô hại như em không biết tính toán, đương nhiên sẽ trở thành cái bánh ngon của mọi người.

Hoắc Yên buồn bực nói: “Anh lại nói em ngốc.”

Phó Thời Hàn nghịch nghịch tóc đuôi ngựa của cô: “Đại trí giá ngu, chưa chắc không tốt.”

Hoắc Yên nhú mày, kéo giãn khoảng cách với anh: “Anh đừng có động tí là nghịch tóc em được không, em không còn là trẻ con nữa.”

Khóe môi Phó Thời Hàn hơi cong, lực tay nhẹ hơn, cuốn một lọn tóc vào ngón tay, nghịch không biết mệt, tóc của cô không cứng, cực kỳ mềm mượt, cũng không lộn xộn, yên lặng quán quanh ngón tay của anh.

Giống như chủ nhân, mềm mại nghe lời, không ầm ĩ.

Từ nhỏ Phó Thời Hàn đã được dạy dỗ nghiêm khắc, ông nội là người lính đi lên từ chiến trường, mà ba cũng là thủ trưởng trong quân đội, đối với con trai hết sức nghiêm khắc, yêu cầu anh phải theo đúng khuôn phép, không được nghịch ngợm.

Cho nên bắt đầu khi còn rất nhỏ, Phó Thời Hàn đã học được phong thái nghiêm chỉnh, cũng rất biết cách đối nhân xử thế.

Tất cả mọi người đều khen ngợi, cháu trai nhà họ Phó là rường cột quốc gia, nhân trung chi long.

Năm đó, anh quen biết chị em nhà họ Hoắc.

Chị gái đoan trang thuần thực, tuổi còn nhỏ lại luôn dùng dáng vẻ người lớn nói chuyện với anh, Phó Thời Hàn đương nhiên cũng đáp lại bằng dáng vẻ đó, hai người nói qua nói lại đều là những lời xã giao vô vị, nói chuyện mười phút đã cảm thấy chán ngắt.

Nhưng riêng nhóc con nọ, bím tóc được buộc lên cao, hai tay chống cằm nhìn bọn họ, ánh mắt lộ ra chút mờ mịt lại tràn đầy vui vẻ.

Dáng vẻ đơn thuần khiến Phó Thời Hàn cảm thấy gần gũi.

Thường xuyên gặp gỡ, Phó Thời Hàn và Hoắc Yên quen nhau rất nhanh, cô bé đầu óc ngây thơ khờ khạo, Phó Thời Hàn trước mặt cô hoàn toàn có thể dỡ bỏ nguy trang, sống theo ý mình.

Bởi cô sẽ không dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn mình chăm chăm, giống như anh sẽ biết thành con quái vật.

Phó Thời Hàn không muốn trở thành quái vật, lúc ở cùng Hoắc Yên, anh có thể làm chính mình.

Khi còn bé coi cô như bạn bè, như người thân, suốt ngày trêu chọc, Hoắc Yên thường xuyên bị anh làm khóc, tủi thân trừng mắt nhìn anh.

Nhưng Hoắc Yên ngốc nghếch, tức giận ba giây, Phó Thời Hàn lại biết dỗ dành lừa bịp lợi hại không khác gì lúc anh trêu chọc, thế nên Hoắc Yên rất không có tiền đồ, vài phút liền nín khóc mỉm cười.

Dần dần trưởng thành, trong lòng Phó Thời Hàn mơ hồ sinh ra một chút ý nghĩ khác thường, từ lần đầu tiên bị ướt ga giường vào buổi sáng sớm, anh liền thường xuyên nằm mơ thấy cô nhóc này, sự kiêu diễm trong mơ không thể nói thành lời, có đôi khi lại cảm thấy tội lỗi.

Em ấy còn chưa trưởng thành, anh như vậy thật quá cảm thú.

Nhưng muốn nhìn cũng không nhìn được, một lần kia trèo tường tìm cô, ép cô gọi anh là anh trai, khi đó là anh trai, về sau là Hàn ca, nghe tới nghe lui lại có ý vị khác.

Từng nghe ba mẹ nói chuyện hôn ước với nhà họ Hoắc trên bàn cơm, nói nên là Hoắc Tư Noãn, đoan trang hiền thực, dịu dàng uyển chuyển, là con dâu chuẩn mực tuyển chọn.

Hỏi đến suy nghĩ của anh, Phó Thời Hàn thẳng thắn cự tuyệt, ba anh nổi trận lôi đình, nói mối hôn sự này là ông nội anh định ra, không thể không nghe theo, đây cũng là lần đầu tiên từ nhỏ đến lớn Phó Thời Hàn làm trái ý ba mình.

“Ai cũng không thể ép con cưới người con không yêu.”

Ai cũng không thể ép buộc anh, từ bỏ người con gái anh yêu.

Về sau chuyện này đành gác lại, không ai đề cập tới, thái độ của ba anh có vẻ như nhượng bộ, nhưng thật ra lấy lui làm tiến, sắp xếp Hoắc Tư Noãn bên người Phó Thời Hàn, cấp hai, cấp ba, thậm chí đại học.

Ba anh là người cực kỳ cố chấp lại hiếu thuận, năm đó ông nội lập ra mối hôn sự này, ba anh nhất định không làm trái, đồng thời mọi mặt của Hoắc Tư Noãn cũng không có gì để bắt bẻ.

Phó Thời Hàn duy trì quan hệ không nóng không lạnh với Hoắc Tư Noãn, không quá mức xa cách lãnh đạm, dù sao cũng quen biết từ nhỏ, cho dù khi còn bé cái gì cũng không hiểu, nhưng dù gì cũng gọi một tiếng em gái.

Sau này không biết vì sau, bất kể cấp ba hay đại học, cả lớp cả trường đều biết vị hôn thê của anh là Hoắc Tư Noãn.

Thông minh như anh, đương nhiên biết tin tức truyền ra thế nào.

Anh không thừa nhận lời đồn, nếu có ai hỏi, tự nhiên sẽ phủ nhận.

Ngay từ đầu anh đã không có nửa phần tình cảm gì với Hoắc Tư Noãn, mặc dù khi còn nhỏ cũng từng thử chơi chung, nhưng luôn cảm giác toàn thân từ trên xuống đặc biệt không thoải mái.

Cô gái này hoàn mỹ không còn gì để chê, nhưng anh chính là không thích.

“Anh đang nghĩ gì đó.”

Giọng nữ giòn tan ngắt mạch suy nghĩ của Phó Thời Hàn, anh nâng mắt, bắt gặp đôi mắt hạnh đen láy, không chút phòng bị nhìn anh.

Đột nhiên anh hiểu vì sao, vì sao không thích Hoắc Tư Noãn, hết lần này tới lần khác lại thích cô nhóc này.

Bởi vì trong đôi mắt của cô, anh nhìn thấy mình, không phải quái vật, mà là Phó Thời Hàn nguyên bản.

“Anh lại mất tập chung.” Hoắc Yên đặt bút xuống, rõ ràng nói bỏ túc toán cao cấp cho cô, anh lại luôn thất thần, hiển nhiên là không dụng tâm.

“Không có tâm trạng thì thôi vậy.” Hoắc Yên đoạt lại giấy nháp, tự mình tính toán: “Tự em làm.”

Ánh nắng bên ngoài chiếu nghiêng qua cửa sổ, vừa vặn bao quanh cơ thể cô, vành tai đỏ ửng còn có thể nhìn thấy rõ lông tơ.

“Hoắc Yên.”

“Ừm?”

“Em muốn anh làm anh trai em à?”

Bút trong tay Hoắc Yên không dừng, không để tâm nói: “Rất tốt mà.”

“Cái gì mà tốt, muốn, hay là không muốn?” Phó Thời Hàn khôi phục nét mặt nghiêm túc, giống như muốn tranh luận vấn đề này đến cùng với cô.

“Bây giờ là anh trai em, sau này là anh rể em, có vấn đề gì không?” Lúc này Hoắc Yên mới ngẩng đầu lên: “Hôm nay sao anh lạ thế?”

Anh rể.

Phó Thời Hàn lẩm bẩm hai chữ này, đáy mắt nổi lên một tia lạnh lẽo: “Em muốn anh làm anh rể em?”

Lại là vấn đề này, anh hỏi bao nhiêu lần rồi.

Hoắc Yên đặt bút xuống, nhắc lại: “Không phải em có muốn hay không, vấn đề là anh có muốn hay không được không, sau này đừng hỏi em nữa, em có thể không chế suy nghĩ của anh sao!”

“Anh không muốn.”

Hoắc Yên bất ngờ: “Anh... anh nói cái gì?”

Ánh mắt Phó Thời Hàn lạnh lùng, nghiêng người sang, nói lỏng cúc áo ở cổ: “Anh chưa từng nói, muốn làm anh rể em.”

Hoắc Yên còn chưa kịp lấy lại tinh thần: “Anh không thích chị gái em à?”

Phó Thời Hàn nhìn ánh mắt mềm mại của Hoắc Yên, tức giận nói: “Cho tới bây giờ anh chưa từng nói rằng, thích Hoắc Tư Noãn.”

“Vậy anh cũng không nói không thích mà.” Hoắc Yên gãi đầu, vẫn thấy khó hiểu.

Phó Thời Hàn sửa sang cổ tay áo, thản nhiên nói: “Hoắc Tư Noãn không thổ lộ với anh, khi tìm anh không phải là việc học thì chính là việc của hội sinh viên, dù sao cũng luôn có lý do, em bảo anh mở miệng thế nào.”

Hoắc Yên suy nghĩ, cũng đúng, Hoắc Tư Noãn kiêu ngạo như vậy, làm sao có thể mở miệng tỏ tình trước với nam sinh, cũng tuyệt đối không thừa nhận tâm tư của mình. Mà Phó Thời Hàn cũng là người cẩn trọng, càng không chủ động nói ra cái đề tài này.

Thì ra bọn họ không không hiểu nhau.

Bao nhiêu năm như vậy, đúng là dày vò.

Trong lòng Hoắc Yên nghĩ thầm, nếu đổi lại là mình, nếu như thích một người, khẳng định sẽ không chịu được lâu như vậy, còn không phải nhịn đến chết sao.

Cô thấp thỏm nói: “Vậy... vậy chị em nhất định sẽ buồn, anh thật sự không thích chị ấy sao?”

Trong lời cô còn có ý mong chờ anh sẽ hồi tâm chuyển ý, nhưng Phó Thời Hàn chắc chắn: “Không thích.”

Hoắc Yên thở dài một tiếng: “Được rồi, vậy chúng ta không có duyên làm người nhà rồi.”

Phó Thời Hàn thấy trong mắt Hoắc Yên có chút không ổn, nhin không được nói: “Em giả ngu hay ngu thật vậy?”

“Cái gì?”

“Ai nói nhất định phải làm anh rể mới có thể thành người nhà?”

“Không phải đâu, tuy gọi là anh trai, nhưng chung quy cũng không phải anh ruột, anh với em làm người nhà, cũng chỉ có thể...”

Hoắc Yên giống như ngộ ra cái gì, lời ghen trong họng không nói ra được.

Ngoài anh rể, nếu muốn làm người nhà của cô, còn có thể trở thành... chồng cô.

Anh nhếch miệng nở nụ cười nhàn nhạt, thừa dịp cô không để ý, tay đặt lên eo cô, trực tiếp ôm cô vào lòng, hai người dí sát vào nhau, tay Hoắc Yên chống lên lồng ngực cứng rắn của anh.

Anh cúi đầu xuống, lông mi dài dày hơi khép lại, cực kỳ nguy hiểm.

Ánh nắng hoàng hôn chiếu lên khuôn mặt tuấn tú của anh, xung quanh tỏa ra bầu không khí mập mờ.

Đôi mắt Phó Thời Hàn quan sát Hoắc Yên, lỗ tai cô đã đỏ bừng, môi mím chặt, cơ thể co rúm, run nhè nhẹ.

Lúc đầu chỉ định đùa một chút, nhưng phản ứng của cô, lại khiến lòng anh dâng lên một gợn sóng kiều mị.

Hoắc Yên theo bản năng đưa tay đẩy người anh, lại bị anh cầm chặt cổ tay, ấn sang một bên.

Toàn bộ máu trong người Hoắc Yên dồn thẳng lên não, mặt đỏ như bần ỉu: “Phó Thời Hàn, anh không phải muốn giảng... giảng bài sao, em... em không có suy nghĩ này, anh đừng nói đùa...”

Phó Thời Hàn thấy cô hoảng sợ lúng túng, dáng vẻ lắp ba lắp bắp càng khiến người ta yêu thương.

Sao lại có cảm giác, bản thân biến thành cảm thú rồi?

Phó Thời Hàn không muốn dọa cô sợ, chợt buông lỏng tay: “Không trêu em nữa.”

Hoắc Yên bỗng được tự do, lập tức lui sang bên cạnh kéo dài một khoảng cách với anh.

Đối diện với người con trai áo mũ chỉnh tề đang cười đến đắc ý, Hoắc Yên mới biết mình bị anh trêu đùa, quả nhiên, tiểu tử này trước mặt cô chưa từng đứng đắn, khi còn bé đã trải qua bao nhiêu lần vậy mà vẫn bị mắc lừa.

Cô bị ám ức, đeo cặp sách nhỏ lên rồi thở phì phò bỏ đi.

Nhìn bóng lưng cô, Phó Thời Hàn thu lại ý cười, ngón tay linh hoạt xoay bút một vòng, lòng bàn tay còn lưu lại cảm xúc khi chạm vào cô.

Eo nhỏ thật.

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 15: Em Gái Ruột

“Người con trai này, che dấu hai khuôn mặt.”

Hoắc Tư Noãn bỏ vài cuốn sách vào trong túi rồi ra khỏi phòng học, Thôi Giai Kỳ đuổi theo phía sau, một tay khoác lên vai cô ta, mỉm cười nói: “Tư Noãn, cùng ăn cơm tối nhé.”

Hoắc Tư Noãn treo một nụ cười trên mặt: “Được.”

Bên cạnh Thôi Giai Kỳ còn có mấy người chị em, đều là mấy người bình thường Hoắc Tư Noãn vẫn hay chơi.

Nữ sinh có điều kiện trong lớp Hoắc Tư Noãn không ít, ngày thường thường dạo quanh các trung tâm thương mại, hoặc ăn ở cửa hàng cao cấp, hôm nay cô mua nước hoa Hermes thì tôi mua một cái túi LV, vừa ganh đua so sánh vừa nịnh hót lẫn nhau.

Cái tuổi này, trong nhóm con gái này, sau lưng không ai phục ai nhưng trước mặt nhau vẫn cười tươi như cũ, luôn có thể cùng nhau chơi đùa, quan hệ nhìn chung là hòa hợp.

Ngày thường Hoắc Tư Noãn vẫn chơi với những người đó, không có nguyên nhân gì, bọn họ là tiểu thư nhà giàu giai cấp thượng lưu, được họ coi trọng và yêu thích có thể tăng thêm giá trị của mình.

Hoắc Tư Noãn biết, bọn họ chơi với cô ta bởi vì Phó Thời Hàn.

Cho dù hiện tại cô ta phùng má giả người mập, nhưng mấy người đó vẫn đồng ý chơi cùng cô ta, chỉ bởi vì...

Cô ta là vị hôn thê của Phó Thời Hàn.

Đương nhiên, suy nghĩ này cô ta chưa từng nói với ai, cũng tuyệt đối không thừa nhận.

“Tư Noãn, cậu mới mua túi hả?” Thôi Giai Kỳ liếc nhìn túi xách màu trắng của Hoắc Tư Noãn: “Trước cậu dùng túi Chanel một năm, cuối cùng cũng thay rồi.”

Sắc mặt Hoắc Tư Noãn trầm xuống, nét không vui thoáng qua mặt, cô ta lập tức nói: “Dùng khi đi học, có thể đựng rất nhiều sách.”

“Tôi biết, đây là nhãn hiệu của Hàn Quốc.”

“Ừm, rất được ưa chuộng.” Hoắc Tư Noãn mỉm cười nói.

“Đẹp lắm, nhưng...”

Lời của Thôi Giai Kỳ còn chưa nói ra miệng, Hoắc Tư Noãn lập tức đón đầu, nói: “Bình thường ra ngoài chắc chắn sẽ không mang túi này, khi đi học dùng một chút, tớ chỉ là cảm thấy nó khá lớn, đựng được nhiều sách.”

Trên mặt Thôi Giai Kỳ nở nụ cười giả nhân giả nghĩa: “Đúng vậy, tớ nhắc nhở cậu chút, bình thường đi dạo phố cùng bọn tớ, cậu đừng xách cái túi này, vẫn nên xách túi Chanel của cậu đi.”

Trong lòng Hoắc Tư Noãn giống như bị kim đâm một nhát.

Túi Chanel kia là mẹ mua cho cô ta khi lên năm nhất đại học. Đáng thương cho tấm lòng cha mẹ, mẹ cô ta không nói hai lời liền

gom góp mấy vạn tệ để cô ta mua, còn bảo không đủ thì nói.

Về sau cái túi này trở thành tấm biển của Hoắc Tư Noãn, cô ta cũng không đổi sang cái thứ hai, đảo mắt sang năm hai, cô ta cảm thấy đây là lúc đổi túi mới, gọi điện thoại thương lượng với ba mẹ, bởi vì em gái vừa vào học đại học, tiền đóng học rất nhiều nên tạm thời trong nhà không thể bỏ ra mấy vạn tệ được.

Hoắc Tư Noãn cũng vì chuyện này mà náo loạn mấy ngày với người nhà.

Thế là cô ta quyết định trước tiên mua một cái túi mấy ngàn đeo tạm, tránh cho mấy người Thôi Giai Kỳ nói cô chỉ có một cái túi Chanel để đeo.

Nhưng Hoắc Tư Noãn không ngờ, cái túi này mới vừa đeo hôm nay, liền bị nhóm người Thôi Giai Kỳ nhận ra, nói thương hiệu Hàn Quốc, chứng tỏ bọn họ biết giá cả, so sánh sau lưng cô ta, tất nhiên nói những lời khó nghe, cho nên Hoắc Tư Noãn đành phải nói lên lớp mới dùng.

Nhưng ánh mắt của bọn họ, khiến Hoắc Tư Noãn cảm thấy trong lòng như gai đâm.

Bởi buổi tối còn có lớp, nhóm người Hoắc Tư Noãn tới nhà ăn số ba gần tòa nhà dạy học.

Lúc nhìn thấy Hoắc Yên đang múc cơm, cô ta có chút bất ngờ, không kịp phản ứng đã thấy Hoắc Yên mỉm cười với cô ta, múc thêm cho cô ta một thìa thức ăn.

Hoắc Tư Noãn cầm khay cơm, sửng sờ đi tới bên cạnh nhóm người Thôi Giai Kỳ, hồn vía trên mây.

Thôi Giai Kỳ hỏi Hoắc Tư Noãn: “Nữ sinh bán cơm vừa rồi, không ngừng cười với cậu, sao thế, cậu quen?”

Hoắc Tư Noãn hơi chột dạ, vội vàng nói: “Không quen, tớ làm sao có thể quen dạng người như vậy được.”

“Cũng đúng.” Thôi Giai Kỳ gật nhẹ: “Có thể là là fan hâm mộ của cậu, dù sao cậu cũng là nhân vật phong vân trong trường chúng ta.”

Hoắc Tư Noãn cúi đầu ăn cơm, không nói thêm.

Mấy cô gái lại ngồi thảo luận bộ sưu tập thời trang cao cấp mới tung ra thị trường, Hoắc Tư Noãn không tham gia. Mà bên này mấy dì cùng làm để Hoắc Yên nghỉ sớm, cô thấy chị gái còn chưa đi, cũng lấy đồ ăn định tới chỗ chị gái ăn cùng, nói chuyện phiếm trong nhà, dù sau hai người cũng sắp nửa tháng chưa gặp nhau.

Hoắc Yên bưng khay cơm tới đối diện Hoắc Tư Noãn, trên mặt đầy ý cười, nhưng khi Hoắc Tư Noãn ngẩng đầu lên nhìn cô, sắc mặt bỗng thay đổi.

Từ trong đôi mắt của Hoắc Tư Noãn, Hoắc Yên đọc được chút sợ hãi.

Điều này không khỏi làm cô dừng bước chân.

Hoắc Tư Noãn lập tức vui đầu ăn cơm, giống như không quen cô.

Bên cạnh Hoắc Tư Noãn có một ghế trống, nhưng đang đặt túi xách, Hoắc Tư Noãn cũng không hề rời túi xách đi.

Bên cạnh Hoắc Tư Noãn, không có vị trí của Hoắc Yên.

“Tư Noãn, tớ thích cái túi này, cậu cảm thấy thế nào?” Nữ sinh bên cạnh đưa điện thoại tới trước mặt Hoắc Tư Noãn, Hoắc Tư Noãn nhìn một chút, nói: “Đây là kiểu mới à, nhưng cậu phải cẩn thận, đừng tìm người mua hộ, mua hộ dễ mua phải hàng nhái.”

“Đương nhiên không tìm người mua hộ, sắp tới ba tớ từ Pháp trở về, tớ sẽ nhờ ba mua giúp.”

Hoắc Yên chỉ thoáng dừng hai giây, liền lập tức hiểu được, những nữ sinh quần áo sang trọng này, đều là bạn của Hoắc Tư Noãn.

Hoắc Yên cúi đầu nhìn bộ quần áo nhân viên phục vụ còn chưa kịp thay của mình, hiểu được gì đó, trực tiếp đi qua Hoắc Tư Noãn, ngồi phía trước giả vờ không quen biết.

Hoắc Tư Noãn khẽ âm thầm thở phào một hơi.

“Tư Noãn, tớ nghe nói cậu còn có em gái.” Thôi Giai Kỳ vừa ăn cơm vừa nói: “Lần trước ở ký túc xá nữ Phó Thời Hàn làm ra chuyện lớn như vậy, hình như là vì em gái cậu.”

Hoắc Tư Noãn buồn bực “Ừ” một tiếng.

“Phó Thời Hàn đối với em gái cậu thật tốt.” Các nữ sinh cảm thán nói: “Từ đó về sau, hình như không có nam sinh nào dám đến trước lầu ký túc xá tỏ tình nữa.”

Thôi Giai Kỳ nói: “Các cậu thì biết gì, cái này gọi là yêu ai yêu cả đường đi, còn không phải vô cùng yêu thương Noãn Noãn của chúng ta sao.”

Trên mặt Hoắc Tư Noãn miễn cưỡng nở nụ cười, không trả lời.

Thôi Giai Kỳ lại nói: “Tư Noãn, lần sau cậu dẫn em gái cậu đến đây cho bọn tớ nhìn một chút.”

“Đúng vậy, Tư Noãn, lần sau mang em gái đi chơi cùng đi.”

Hoắc Tư Noãn rất không tự nhiên đồng ý: “Được, không thành vấn đề.”

Cô ta ngẩng đầu nhìn bóng lưng nữ sinh phía trước, Hoắc Yên cúi thấp đầu, ăn từng miếng cơm, không nói câu gì.

Sau khi ăn cơm tối xong, Hoắc Tư Noãn tạm biệt Thôi Giai Kỳ trước, nói mình còn có việc không thể đi cùng mọi người.

Hoắc Yên vừa mới đem đồ ăn thừa cho chó mèo hoang trong trường học, lúc trở về gặp Hoắc Tư Noãn đang đứng ở cửa sau nhà ăn, giống như đang đợi cô.

Thấy cô tới, Hoắc Tư Noãn vội vàng tới đón: “Yên Yên, sao em lại làm ở đây, vừa mới dọa chị sợ chết.”

“Rèn luyện bản thân.” Hoắc Yên không biểu cảm nói.

Hoắc Tư Noãn thấp thỏm nói: “Vừa rồi không chào em, em không trách chị chứ?”

Hoắc Yên nhếch môi, không nói chuyện.

“Em muốn chọc giận chị, có phải không?” Hoắc Tư Noãn kéo tay Hoắc Yên, làm nũng nói: “Em biết đấy, những nữ sinh kia đặc biệt lắm chuyện, nếu như họ biết em gái chị tới nhà ăn làm thêm, ngày hôm sau khẳng định cả trường đều biết.”

“Em khiến chị mất mặt sao?” Hoắc Yên đề nén giọng nói, chất vát nhìn Hoắc Tư Noãn: “Em dựa vào bản thân kiếm tiền, chị cảm thấy cái này khiến chị mất mặt à?”

“Đương nhiên không phải.” Hoắc Tư Noãn liên mồm phủ nhận, chỉ dẫn từng bước: “Dựa vào bản thân kiếm tiền đương nhiên không có gì không tốt, nhưng là... em cũng biết, những người đó đều là tiểu thư nhà giàu, bọn họ không cần biết em rèn luyện bản thân hay không có tiền, bọn họ chỉ nói em gái Hoắc Tư Noãn tới nhà ăn làm thêm, nói rất khó nghe, tư tưởng của chúng ta và bọn họ không giống nhau, rất khó giải thích rõ ràng.”

“Vậy chị còn làm bạn tốt với bọn họ.” Hoắc Yên không hiểu: “Chị, chị như vậy không mệt à?”

“Không còn cách nào, bọn họ là bạn duy nhất trong lớp của chị, em không thể không để chị không có bạn bè.” Hoắc Tư Noãn đáng thương kéo tay Hoắc Yên: “Người trưởng thành, rất nhiều chuyện thân bất do kỷ.”

Hoắc Yên mặc dù không hiểu Hoắc Tư Noãn lắm, nhưng lửa nóng trong lòng cũng dập tắt không ít, chỉ trầm giọng nói: “Vậy sau này chị đừng tới nhà ăn số ba ăn nữa.”

“Yên Yên, có phải em thiếu tiền không?” Hoắc Tư Noãn lấy ba trăm tệ trong túi xách của mình ra đưa cho Hoắc Yên.

“Không cần, chị, em có tiền, hôm qua vừa mới phát lương.” Hoắc Yên từ chối ba trăm tệ kia: “Đây là ba mẹ cho chị, giữ đi.”

Chơi cùng đám tiểu thư nhà giàu, không tránh được phải tiêu nhiều tiền.

“Được, nếu phí sinh hoạt không đủ, lúc nào cũng có thể nói với chị, đừng một mình chịu đựng, buổi tối chị còn có lớp, đi trước.”
Hoắc Tư Noãn nói xong, cẩn thận nhìn xung quanh một chút, giống như kẻ trộm, xác nhận không có người quen nào mới yên lòng rời đi.

Trong lòng Hoắc Yên cảm thấy khó chịu, quay người đi lại thấy Hứa Minh Ý dựa lưng vào tường, mấy lọn tóc xoắn trên trán che khuất ánh mắt anh ta, không biết đứng đó bao lâu rồi.

“Hòa thượng, anh nghe trộm bọn tôi nói chuyện.”

“Chỗ này ai cũng có thể đến, thế nào lại thành nghe trộm.” Hứa Minh Ý nói năng hùng hồn: “Tôi là quang minh chính đại nghe.”

Tâm trạng Hoắc Yên đang khó chịu, cũng không muốn đôi co với anh ta, quay người bỏ đi, lại nghe thấy giọng nói của Hứa Minh Ý truyền tới: “Mệnh do mình tạo, tướng do tâm sinh, thế gian vạn vật đều tương...”

“Cố tỏ ra thần bí.” Hoắc Yên không hiểu anh ta lắm, cũng không để ý.

Vài ngày sau, Ban Chương trình của hội sinh viên mở tiệc liên hoan.

Trên bàn cơm, trước tiên Phó Thời Hàn nói rõ một số tôn chỉ của hội.

“Hôm nay là ngày đầu tiên tôi mời khách. Sau này ban liên hoan, kể cả bữa tiệc nhỏ, đều tự bỏ tiền túi, chia AA, không tham ô một phân tiền công quỹ.”

Mấy người mới tham gia hội nghe lời gật đầu.

Thẩm Ngộ Nhiên lại nói: “Hàn tổng, mỗi học kỳ bên đoàn sẽ căn cứ theo hoạt động của hội mà cấp một khoản tiền quỹ, tớ nghe nói những ban khác liên hoan đều dùng số tiền đó, dù sao không sử dụng thì tiền cũng để đó.”

Trong nháy mắt sắc mặt Phó Thời Hàn liền lạnh xuống: “Ban nào, nói rõ ràng.”

Thẩm Ngộ Nhiên rồi rầm nói: “Cái đó... cái đó tớ khó nói, nhưng tớ biết tình huống chính là như vậy, tất cả mọi người đều làm như vậy, ngầm hiềm với nhau.”

Những ban kia mỗi ngày một bữa tiệc nhỏ, năm ngày một bữa tiệc lớn, cụ thể thế nào anh ta không rõ ràng lắm, chỉ là nghe nói không để mọi người phải trả một đồng tiền.

“Nếu những ban khác làm như vậy, nếu để tôi biết, tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua, nhưng Ban Chương trình tuyệt đối không cho phép xảy ra chuyện này.”

Hoắc Yên nhớ Hứa Minh Ý nói tướng do tâm sinh, nhìn đôi lông mày của Phó Thời Hàn như ngọn núi cao thẳng, mày kiếm mắt phượng, đôi mắt trong suốt như hồ nước, chính là đáng vẻ quang minh lỗi lạc.

Hoắc Yên cũng biết từ nhỏ anh đã là một chính nhân quân tử.

Chỉ là dưới bàn, đầu gối của anh không biết là cố ý hay vô tình luôn chạm vào chân Hoắc Yên, dán chặt với da thịt cô, chạm rãi ma sát, không dừng một giây.

Cô dịch chuyển ra một tắc, anh liền tiến thêm một thước, muốn thoát cũng không được.

Hoắc Yên nhú mày ngẩng đầu, Phó Thời Hàn vẫn cùng Thẩm Ngộ Nhiên thảo luận về vấn đề lạm dụng kinh phí của hội sinh viên, nghiêm túc đứng đắn, thậm chí còn không liếc cô một cái.

Người con trai này, che dấu hai khuôn mặt.

Hoắc Yên hung hăng đập cho anh một cái, sức lực cũng không nhẹ, mà Phó Thời Hàn mặt không đổi sắc, thậm chí mắt cũng không thèm chớp, nói với Thẩm Ngộ Nhiên: “Bình thường lưu ý một chút, ban nào tham ô công quỹ, báo cáo với tớ.”

“Được, tớ có thể thăm dò giúp cậu.”

Ngay sau đó, ánh mắt thâm sâu của Phó Thời Hàn quét qua Hoắc Yên.

Lúc này Hoắc Yên mới nhắc chân ra, khiêu khích hất cằm, coi như cho anh một bài học.

Sau bữa tiệc, mọi người đề nghị đi hát KTV, dù sao hôm nay là thứ sáu, đã ra ngoài chơi thì phải chơi tới bến.

Phó Thời Hàn không ý kiến gì, thế là đám người tràn đầy phấn khởi tới KTV, rồi trong sảnh lớn bắt ngời gặp Ban Truyền thông.

Lâm Sơ Ngữ nhìn thấy Hoắc Yên trước, liên tục vẫy tay với cô, ngạc nhiên hỏi: “Yên Yên, các cậu cũng tới sao!”

“Trùng hợp quá.”

Nhưng... ánh mắt Hoắc Yên nhìn lướt qua, liền trông thấy Hoắc Tư Noãn đứng ở quầy phục vụ.

Bên cạnh có mấy người chị em, trong đó có Thôi Giai Kỳ.

Nhìn khuôn mặt quen thuộc, trong nhất thời Hoắc Tư Noãn không kịp phản ứng, cô ta nhìn thấy Phó Thời Hàn trước, sau đó lập tức nhìn thấy Hoắc Yên đi theo phía sau.

Thôi Giai Kỳ là phó Ban Truyền thông của hội sinh viên, nhìn thấy nhóm người Phó Thời Hàn, vội vàng nói một tiếng: “Ban Chương trình cũng tới sao, thật là trùng hợp.”

Thẩm Ngộ Nhiên cười nói: “Ban chúng tôi vừa mới liên hoan xong, đàn em muốn đi hát hò nên mang bọn họ tới đây.”

Ánh mắt Thôi Giai Kỳ nhìn Hoắc Yên bên cạnh Phó Thời Hàn.

Cô ta nhìn Hoắc Tư Noãn nói: “Ày, em gái này rất quen mắt nha, có phải là người cười với cậu ở nhà ăn số ba không?”

Sắc mặt Hoắc Tư Noãn khó coi đến cực điểm.

Hoắc Yên cũng cảm thấy trong mắt Hoắc Tư Noãn bắn ra tia hàn ý, cô vốn dĩ còn muốn tiếp tục giả vờ không quen biết Hoắc Tư Noãn nên cúi đầu không dám nhìn cô ta.

Nhưng Phó Thời Hàn bên cạnh là người thông minh cỡ nào, liếc một cái đã nhìn ra sóng ngầm giữa hai chị em.

Anh thuận tay kéo Hoắc Yên tới bên cạnh mình, ngược mắt nhìn Hoắc Tư Noãn, khóe miệng nở ra một nụ cười lạnh.

“Thế nào, em gái ruột cũng không nhận ra được?”

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 16: Canh Một

47346665_2355662281173277_705001834913202176_n

“Nụ cười của anh có thể giết người, không phải ai cũng có thể tùy tiện nhận nổi.”

“Thế nào, em gái ruột cũng không nhận ra được?”

Đuôi mắt Phó Thời Hàn cong cong ý cười, nhưng trong con người đen láy lại hiện ra hàn ý buốt lạnh.

Sự việc ở nhà ăn ngày đó, Hứa Minh Ý đã kể lại y nguyên cho anh nghe, mặc dù chuyện của hai chị em, theo lý thuyết người ngoài như anh không nên nhúng tay vào, nhưng hôm nay trùng hợp gặp mặt, anh không có cách nào im lặng không quan tâm.

Năng lực ứng biến của Hoắc Tư Noãn cực mạnh, mỉm cười đi tới kéo tay Hoắc Yên: “Giới thiệu với mọi người một chút, đây là em gái tớ, Hoắc Yên.”

Lâm Sơ Ngữ mở to hai mắt, khó tin: “Mẹ ơi, thật... thật sự là chị em sao!”

Đáy mắt Thôi Giai Kỳ hiện ra ý cười khinh miệt.

Hoắc Yên nghiêng đầu nhìn Hoắc Tư Noãn, trên mặt Hoắc Tư Noãn đang vui vẻ mỉm cười, nhưng nhìn ra được, nụ cười này hết

sức miễn cưỡng.

Lời nói dối cứ như vậy bị vạch trần, lại còn phải miễn cưỡng vui vẻ trước mặt em gái và đàn em khóa dưới, khổng chế toàn bộ.

Hoắc Tư Noãn chính là Hoắc Tư Noãn, Hoắc Yên cảm thấy mình vĩnh viễn không thể trở thành dạng người như vậy được.

Hoắc Tư Noãn tự nhiên hào phóng: “Đã gặp nhau, dứt khoát không cần thuê nhiều phòng, hai ban đều quan hệ tốt, Thời Hàn, cậu cảm thấy thế nào?”

Đáy mắt Phó Thời Hàn lộ ra tia lạnh lẽo, không nói gì, thậm chí còn không thèm nhìn cô ta.

Không khí ở hiện trường có chút xấu hổ, mấy nữ sinh thấp giọng bàn tán.

Mặt mũi Hoắc Tư Noãn sắp mất sạch, cuối cùng cũng thu lại nụ cười, sắc mặt trầm xuống.

Hoắc Yên nhẹ nhàng kéo góc áo anh, sức lực yếu ớt nhưng anh vẫn hiểu được suy nghĩ đơn thuần lúc này của cô.

Ngay trước mặt nhiều người thế này, làm ơn cho chị gái cô một chút thể diện.

Cuối cùng anh cũng khổng chế cảm xúc, quay đầu nói với Thẩm Ngộ Nhiên: “Cậu là trưởng Ban, cậu quyết định đi.”

“Được, hai Ban đã có quan hệ hữu nghị, vậy mọi người cùng chơi một chỗ, tân sinh viên vừa lúc có thể làm quen, thuận tiện cho công việc sau này.”

Các bạn học vô cùng vui vẻ bước vào phòng KTV, Hoắc Yên lựa chọn ngồi bên cạnh Lâm Sơ Ngữ, xung quanh cũng có mấy tân sinh viên, mọi người không hẳn rất quen thuộc nên có chút không tự nhiên.

Phó Thời Hàn và nhóm nam sinh Thẩm Tinh Vĩ ngồi chung một chỗ, Hoắc Tư Noãn ngồi cùng Thôi Giai Kỳ, còn có sinh viên năm hai Ban Truyền thông.

Thôi Giai Kỳ quan sát Hoắc Tư Noãn, trên mặt không có nửa phần ý cười, chỉ buồn bực ngồi một chỗ, thỉnh thoảng liếc nhìn Phó Thời Hàn, ngón tay lo lắng quần quần sợi dây trên túi xách.

Thế là Thôi Giai Kỳ cố ý kéo dài giọng nói: “Tư Noãn à, chúng ta là bạn bè tốt, nhưng ngay cả tớ mà cậu cũng giấu diếm, thật sự quá đáng, ngày đó tớ hỏi cậu, cậu còn bảo cậu không biết nữ sinh bán cơm đó cơ mà.”

Hoắc Tư Noãn giải thích: “Lúc đó nó ăn mặc như vậy, còn đeo khẩu trang, tớ không nhận ra được.”

“Thì ra là thế.” Thôi Giai Kỳ cười hì hì: “Nhưng em gái cậu cũng thật là, sao lại tới những nơi như nhà ăn làm việc chứ, vừa khổ vừa mệt.”

“Tớ cũng không biết trong đầu nó nghĩ cái gì.”

Thôi Giai Kỳ che miệng kinh ngạc nói: “Sẽ không phải vì thiếu tiền tiêu chứ?”

“Sao có thể!”

Hoắc Tư Noãn lập tức bác bỏ suy đoán của Thôi Giai Kỳ, ra về thở dài nói: “Làm thêm ở nhà ăn có thể kiếm mấy đồng chứ, nó chỉ muốn rèn luyện bản thân, trải nghiệm cuộc sống thôi.”

“Nói cũng phải.” Thôi Giai Kỳ ý vị thâm trường nói: “Là em gái của Hoắc Tư Noãn, sao có thể thiếu tiền tiêu được.”

Hoắc Tư Noãn bình tĩnh nói: “Không chỉ là em gái tớ, ngay cả Thời Hàn cũng coi nó như em gái mà chăm sóc.”

Nói đến Phó Thời Hàn, Thôi Giai Kỳ liền ngậm miệng cười mất tự nhiên, không nói câu gì.

Vừa rồi Phó Thời Hàn rất quan tâm tới nữ sinh đó, có vẻ quan hệ rất tốt.

Phó Thời Hàn là con át chủ bài Hoắc Tư Noãn nắm chặt trong tay, hôn ước của bọn họ khiến các nữ sinh phải đổ mắt ghen tị. Dù hoàn cảnh gia đình Hoắc Tư Noãn không giàu có, nhưng có hôn ước với hào môn thế gia như nhà họ Phó, tương lai Hoắc Tư Noãn tuyệt đối là một bước lên trời.

**

Ánh mắt của Hoắc Yên vô tình hay cố ý rơi trên người Hoắc Tư Noãn, cô ta đang cùng mấy nữ sinh trò chuyện vui vẻ.

Cô từng nghe Tô Hoàn nói mối quan hệ của những người con gái này rất phức tạp, vừa đợ bỏ lời kéo nhau, vừa ganh đua so sánh mọi mặt.

Hoắc Yên nhìn ý cười thấp thoáng trên môi chị gái, không biết nụ cười này mấy phần là thật, mấy phần là giả.

Cô đã không nhận ra dáng vẻ của Hoắc Tư Noãn, chỉ cảm thấy Lâm Sơ Ngữ ngồi bên cạnh từ lúc vào phòng chưa từng nói một câu còn thân quen hơn.

Đối với việc Hoắc Yên chính là em gái của Hoắc Tư Noãn, Lâm Sơ Ngữ sợ hãi không thôi: “Hoàn toàn nhìn không ra, cậu giấu cũng đủ kỹ đó.”

Hoắc Yên bất đắc dĩ nói: “Ngày nhập trường đầu tiên, tớ đã nói cho cậu biết, là chính cậu không tin.”

“Tớ tưởng cậu nói đùa.”

“Tớ giống như tùy tiện đùa cợt sao?”

Lâm Sơ Ngữ nhìn cô, trịnh trọng gật đầu: “Cậu chính là vỏ con tôm bị trần qua nước sôi.”

Hoắc Yên: “Sao lại là trần qua nước sôi?”

Lâm Sơ Ngữ: “Mềm, vừa mềm vừa mỏng.”

Hoắc Yên: “...”

Nhưng Lâm Sơ Ngữ bất chợt nói: “Cậu và chị gái cậu, mặc dù mặt mũi giống nhau, nhưng các phương diện khác lệch nhau nhiều quá, cho nên tớ căn bản không nghĩ hai người là chị em ruột.”

Hoắc Yên lờm một cái: “Biết rồi, nữ thần của cậu cái gì cũng tốt, tớ phổ thông như vậy, sau có thể so sánh được.”

Lâm Sơ Ngữ lắc đầu: “Cậu đừng mặc cảm, dù chị gái nữ thần tỏa sáng, nhưng là...”

Cô nàng dừng lại một chút: “Cậu với chị ta, giống lại không giống.”

Hoắc Yên không hiểu: “Cái gì mà giống lại không giống.”

“Không nói ra được, rõ ràng hai người nhang nhác nhau, nhưng qua mấy ngày, không chỉ tớ, cả Tô Hoàn cũng không liên hệ hai người với nhau, nếu cậu hỏi cậu ấy, nhất định cậu ấy sẽ bảo hai người không giống.”

“Vậy rốt cuộc là giống, hay là không giống?” Hoắc Yên bị cô bạn làm cho choáng váng.

“Chính là...” Lâm Sơ Ngữ suy nghĩ, nói: “Hai người đều rất đẹp, nhưng vẻ đẹp của chị ta, là kiểu xinh đẹp chói mắt, khiến người ta có cảm giác cao không chạm tới, bạn bè rất khó thổ lộ tâm tình. Cậu không giống, rõ ràng khuôn mặt tương tự, nhưng cậu cho người khác cảm giác dễ chịu, khiến người ta không kìm được muốn làm quen, thậm chí muốn kéo cậu làm bảo bối.”

Hoắc Yên ghét bỏ “a~” một tiếng, ngồi cách xa cô bạn một chút.

Lâm Sơ Ngữ bĩu môi: “Cậu xem, Phó Thời Hàn cũng hay liếc cậu, nói không chừng cảm giác của anh ấy cũng giống tớ.”

Hoắc Yên quan sát Phó Thời Hàn, ánh mắt anh trong trẻo, quả nhiên như có như không liếc về phía cô.

“Hoắc Tư Noãn là nữ thần cao không chạm tới, thế nhưng cậu lại là bạn tốt nhất của tớ.” Lâm Sơ Ngữ ôm chặt cánh tay Hoắc Yên: “Cậu yên tâm, tớ vĩnh viễn đứng về phía cậu!”

Hoắc Yên hơi nhú mày, còn nói gì mà muốn cùng cô cung đấu với Hoắc Tư Noãn, còn cho cô biết lập trường chọn đội.

Dù từ nhỏ đến lớn, những thứ tốt nhất đều thuộc về Hoắc Tư Noãn, nhưng tới tận bây giờ Hoắc Yên chưa từng nghĩ muốn tranh cái gì với Hoắc Tư Noãn.

Đúng lúc này, một giọng nữ dịu dàng vang lên, Hoắc Tư Noãn cầm micro bắt đầu hát, giọng hát của cô ta uyển chuyển rõ ràng, là chất giọng trời sinh.

Từ nhỏ cô ta đã là người đa tài đa nghệ, lại khéo léo hào phóng, hàng năm trường biểu diễn văn nghệ, lúc nào cô ta cũng đứng thứ nhất, sáng rực chói lọi.

Cho dù bây giờ đang ở phòng KTV, chỉ cần cô ta cầm micro lên, tất cả mọi người đều chú ý tới cô ta.

Hoắc Yên nhìn về phía Phó Thời Hàn.

Trong phòng ánh đèn mờ mờ, tia sáng từ màn hình hắt lên gò má anh một tầng sáng nhạt.

Ánh mắt của Phó Thời Hàn dừng lại trên người Hoắc Yên, cặp mắt đen láy thâm thúy lộ ra mấy phần lười biếng.

Sau khi cô chạm vào mắt anh, anh rất thẳng thắn đối mặt với cô, lại hơi nhếch cằm, khoe miệng nở nụ cười nhẹ nhàng.

Nụ cười của anh có thể giết người, không phải ai cũng có thể tùy tiện nhận nổi, không hiểu sao Hoắc Yên thấy chột dạ, tranh thủ thời gian di chuyển tầm mắt, không nhìn anh nữa.

Hoắc Tư Noãn hát hay như vậy, anh không lắng nghe, lại cứ nhìn cô làm cái gì.

Các nam sinh đã bắt đầu thay nhau đứng lên mời rượu, đi hết một vòng nam sinh, bắt đầu bưng chén rượu đến chỗ nữ sinh bên này.

Phó Thời Hàn ngồi xuống bên cạnh Hoắc Yên, thay cô đỡ tất cả rượu mời, dịu dàng nói: “Em ấy không thể uống, để tớ giúp.”

Hoắc Yên lúc đầu muốn nói, bìa, thật ra cô có thể uống một chút.

Phó Thời Hàn trừng mắt nhìn cô, rất có tính uy hiếp, thế là lời nói đến miệng đành nuốt xuống.

Thôi Giai Kỳ xích lại bên tai Hoắc Tư Noãn, cười nói: “Phó Thời Hàn thật sự rất chăm sóc em gái cậu nha, giúp cản nhiều rượu như vậy, trước kia chưa từng thấy cậu ấy quan tâm người con gái nào.”

Bao gồm cả Hoắc Tư Noãn.

Hoắc Tư Noãn không nhìn cô ta, vẫn cầm ly rượu lên uống, bình tĩnh nói: “Em gái tớ đầu óc chậm chạp, không biết cự tuyệt người khác, từ nhỏ anh ấy đã chăm sóc nó.”

“Ồ, thì ra là vậy.” Thôi Giai Kỳ nhíu mày: “Không biết, còn tưởng rằng người Phó Thời Hàn thích là em gái cậu.”

Tay Hoắc Tư Noãn cầm ly rượu siết chặt, khớp xương trắng bệch nhưng trên mặt vẫn thong dong như cũ: “Làm sao có thể, cậu nghĩ nhiều rồi, ba người chúng tớ cùng nhau lớn lên, anh ấy luôn coi Hoắc Yên là em gái, tớ còn không biết sao?”

Mười giờ tối ký túc xá đóng cửa, chín giờ mọi người liền tan tiệc về trường, đi tới sảnh lớn, Hoắc Tư Noãn muốn tới quần tính tiền, dù sao cũng là cô ta đặt phòng.

Hoắc Yên đề nghị: “Mọi người AA đi.”

“Không cần.” Một thành viên mới của Ban Truyền thông nói: “Chúng ta không cần bỏ tiền, liên hoan và đi hát đều dùng tiền công quỹ.”

Lời vừa nói dứt, thành viên trong Ban Chương trình đồng loạt thay đổi sắc mặt, quay đầu nhìn Phó Thời Hàn.

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 17: Canh Hai

“Có thể, sờ tóc anh không?”

Không khí tại hiện trường bỗng trở nên xấu hổ.

Thành viên của Ban Truyền thông tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, không khí đột nhiên im lặng, không biết là xảy ra chuyện gì.

Mà thành viên bên Ban Chương trình không hẹn mà cùng ngậm miệng, nhìn về phía Phó Thời Hàn.

Bọn họ còn nhớ rõ lúc liên hoan, Phó Thời Hàn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ —

Tuyệt đối không cho phép các Ban trong hội sinh viên sử dụng tiền công quỹ để liên hoan.

Bây giờ chuyện xảy ra ngay dưới mí mắt, nhiều người nhìn như vậy, nhưng hết lần này đến lần khác là Ban Truyền thông dẫm lên vùng có bom, phải biết trưởng Ban Truyền thông không phải là người bình thường a, là vị hôn thê của Phó Thời Hàn đó!

Trong nháy mắt sắc mặt Phó Thời Hàn lạnh xuống, đuôi mắt khẽ giật, đang định mở miệng lại bị Thẩm Ngộ Nhiên kéo cổ tay.

Thẩm Ngộ Nhiên nhỏ giọng nói với Phó Thời Hàn: “Nếu như bây giờ chuyện vỡ lở, mọi người đều rất khó coi, cậu chữa cho chị gái

cô ấy chút mặt mũi.”

Chừa cho chị gái cô ấy chút mặt mũi.

Thẩm Ngộ Nhiên nhất mạnh chữ “chị gái cô ấy”.

Mấy chữ này giống như có ma lực, những lời Phó Thời Hàn định nói liền bị chặn ở cổ họng.

Mà những lời này, Hoắc Yên vừa tới sau lưng hai người liền nghe thấy, tay nắm dây balo bỗng nhiên siết chặt.

Phó Thời Hàn làm người, Hoắc Yên hiểu rất rõ, anh tuyệt đối không phải vì việc tư mà ảnh hưởng đến việc công, ngay trước thành viên mới của hai Ban, nếu như hôm nay chuyện này không được giải quyết, sợ rằng tương lai muốn ngăn chặn việc lạm dụng công quỹ sẽ càng thêm khó khăn.

Người khác sẽ nói anh thiên vị, gặp chuyện như vậy, bởi vì quan hệ liền không xử lý, thế nào lại muốn người khác làm theo.

Cấp dưới sẽ khó phục tùng.

Đầu óc Hoắc Yên khẽ xoay chuyển, nhìn về phía Hoắc Tư Noãn, bật thốt: “Chị, tiền liên hoan lần này, vì sao không để mọi người AA?”

Phó Thời Hàn và Thẩm Ngộ Nhiên đồng thời kinh ngạc quay lại nhìn Hoắc Yên, đôi mắt cô gái dưới ánh đèn mờ tối, lộ ra chút dịu dàng động lòng người, nhưng cũng rất kiên định.

Ánh mắt của cô giống như mọc rễ trên người Hoắc Tư Noãn.

Hoắc Tư Noãn vừa kịp phản ứng, sắc mặt thoáng cái trắng bệch, hung dữ trừng mắt với tân sinh viên “không hiểu chuyện” buột miệng nói ra kia.

Tân sinh viên kia đã sợ đến không dám ngo ngoe.

“Ôi chao, mọi người nghiêm túc như vậy làm gì.” Phó Ban Thôi Giai Kỳ lập tức đứng ra nói: “Không phải có chút tiền thôi sao, ai bỏ mà chả được, hôm nay đàn chị Hoắc Tư Noãn của mấy đứa mời, không cần AA.”

Đương nhiên, cô ta cũng không phải dạng lương thiện gì, mặc dù giúp Hoắc Tư Noãn khỏi xấu hổ, nhưng toàn bộ khoản tiền này đều hất lên người Hoắc Tư Noãn.

Hoắc Tư Noãn có bậc thang, lập tức thuận thế mà xuống, lấy ví tiền trong túi mình, cắn răng nói: “Không sai, hôm nay đàn chị mời, không cần mấy đứa AA.”

Cô ta xoay người đi khỏi sân khấu, ý cười trên mặt trong khoảng khắc lập tức tắt ngúm.

Một tối này vừa rượu vừa nước ngọt rồi trái cây, hóa đơn không dưới một nghìn tệ, lúc đầu coi như có thể dùng vào tiền công quỹ, không nghĩ tới hội viên mới không hiểu chuyện, lại nói toạc ra ngay trước mặt Phó Thời Hàn.

Tham ô công quỹ, mấy ban trong hội sinh viên liên hoan đều làm thế, trong lòng mọi người ngầm hiểu, không ai trắng trợn nói ra như vậy.

Đây không phải là... đánh thẳng vào mặt Phó Thời Hàn sao?

Mấy hội viên mới nhìn nhau, thấy rõ ràng sóng ngầm cuộn cuộn giữa mọi người, vẫn không hiểu tại sao, tại sao lại chia AA, bọn họ đều bị làm cho choáng váng.

Phó Thời Hàn nhìn một đám người trước mặt, trong lòng ngực như đang có lửa bốc lên.

Anh quay đầu nhìn Hoắc Yên, mà Hoắc Yên cũng đang dùng đôi mắt bình tĩnh nhìn anh, gương mặt sạch sẽ, giống như muốn nói cho anh, làm chuyện anh muốn làm, không cần băn khoăn tới bất cứ điều gì.

Thế là Phó Thời Hàn hất tay Thẩm Ngộ Nhiên ra, nhìn bóng lưng Hoắc Tư Noãn quát: “Dừng lại.”

Hoắc Tư Noãn cứng đờ tại chỗ, một cử động nhỏ cũng không dám.

Giọng nói của Phó Thời Hàn lạnh lẽo cứng rắn, ánh mắt sắc như dao, một chút cũng không nể nang: “Trường học cấp kinh phí cho hội sinh viên, nhất định phải dùng cho hoạt động của sinh viên, một phần cũng không được lạm dụng, Hoắc Tư Noãn, cậu không chỉ không làm gương tốt, ngược lại còn dẫn đầu làm trái quy định, cậu làm trưởng Ban thế nào vậy hả?”

Hội viên mới bị Phó Thời Hàn lần lượt trách mắng một trận sợ đến run rẩy, một câu cũng không dám hé, thậm chí còn không dám nhìn anh.

Bình thường mặc dù nhìn Phó Thời Hàn lạnh như băng, nhưng đối xử với mọi người cũng coi như ôn hòa, rất ít khi thấy anh tức giận.

Ngay cả Thẩm Ngộ Nhiên, cũng là lần đầu tiên thấy anh tức giận như vậy, trong lòng tự nhủ quả nhiên con nhà quân nhân, dáng vẻ thế này, thật sự không giận mà uy, tà ma cũng phải sợ hãi.

“Không nghiêm trọng như vậy chứ.” Thôi Giai Kỳ dù sao cũng là xem náo nhiệt, không đổ dầu vào lửa, nói: “Không chỉ Ban Truyền thông của chúng tớ, những ban khác cũng đều làm như vậy, Phó Thời Hàn cậu cố ý làm khó bọn tớ là có ý gì...”

Ánh mắt Phó Thời Hàn lạnh lẽo liếc cô ta một cái, mấy lời cô ta còn kẹt trong cổ họng không nói ra được, ngượng ngùng đứng sang một bên.

“Từ nay về sau, ban nào còn dám lợi dụng tiền công quỹ trường phát, tôi sẽ tuyệt đối không bỏ qua.”

Hội viên mới liên tục gật đầu.

Hoắc Tư Noãn đưa lưng về phía đám đông, tay nắm chặt thành nắm đấm, trong phút chốc cô ta quay người, trên mặt nở một nụ cười miễn cưỡng, nói: “Hôm nay là lỗi của tôi, tôi cũng chỉ nhìn các ban khác mà làm, cho nên mới có suy nghĩ như vậy, gây ảnh hưởng không tốt đến Ban, hôm nay tôi xin trình trọng xin lỗi mọi người.”

Hoắc Tư Noãn nói xong, vậy mà thật sự cúi đầu 90 độ trước mặt mọi người.

Điều này làm tất cả mọi người đều bất ngờ, ngay cả Thôi Giai Kỳ cũng ngẩn người, Hoắc Tư Noãn là người kiêu ngạo thế nào, hôm nay lại có thể hạ mặt cúi đầu xin lỗi ngay trước mặt hội viên mới?

Nhưng trong nháy mắt Thôi Giai Kỳ liền hiểu được, nếu không làm vậy, quan hệ giữa Hoắc Tư Noãn và Phó Thời Hàn coi như

xong.

Hoắc Tư Noãn không phải đang nói xin lỗi, mà đang bảo vệ hôn ước giữa cô ta và Phó Thời Hàn.

Trong đầu Thôi Giai Kỳ ngược lại có mấy phần kính nể thật lòng đối với Hoắc Tư Noãn, rất ít người phụ nữ có thể nhẫn.

Hoắc Tư Noãn đã xin lỗi trước mặt mọi người, Phó Thời Hàn thấy thế cũng thu lại, không tiếp tục gây khó xử cho cô ta, hôm nay chia AA, không ai dám nói nhiều một câu.

Mà chuyện này rất nhanh từ trong nội bộ hội sinh viên truyền ra, ngay cả vị hôn thê của mình Phó Thời Hàn cũng không bỏ qua, trước mặt mọi người trách mắng Hoắc Tư Noãn mất hết mặt mũi, chỉ sợ sẽ không nường tay với những Ban khác, thế là mấy trưởng Ban kia cũng không dám lấy tiền công quỹ liên hoan nữa.

Mà trong buổi họp hàng tuần của hội, Phó Thời Hàn yêu cầu mọi người thống kê chi phí của từng ban, yêu cầu mỗi trưởng Ban phải báo cáo tình hình tài chính từng tuần, phải công khai và minh bạch, mỗi một khoản tiền xuất ra đều phải rõ ràng.

Sau khi họp xong, Phó Thời Hàn thu dọn tài liệu chuẩn bị rời đi, lại bị Hoắc Tư Noãn gọi lại.

“Thời Hàn, cậu còn giận tớ sao?”

Mấy ngày liên tiếp ngoại trừ công việc, Phó Thời Hàn không nói thêm với Hoắc Tư Noãn câu nào, cũng không phải bởi vì nguyên nhân nào khác, mà là thật sự không có gì để nói.

“Sự việc đã qua coi như xong.” Phó Thời Hàn cất tài liệu vào túi nhựa trong suốt, quay người ra khỏi phòng họp.

Trong tình huống cấp bách, Hoắc Tư Noãn đưa tay kéo tay áo anh.

Đôi mắt Phó Thời Hàn dừng dừng nhìn cô ta, không mang theo bất cứ cảm xúc gì, giống như cô ta chỉ là người râu ria. Điều này khiến trái tim Hoắc Tư Noãn khó chịu như bị kim đâm.

Phó Thời Hàn chậm rãi giật ống tay áo của mình khỏi tay Hoắc Tư Noãn, bình tĩnh hỏi: “Còn việc gì?”

“Không có việc gì, chính là muốn hẹn cậu cuối tuần đi xem phim.” Trên mặt Hoắc Tư Noãn nở một nụ cười ấm áp.

“Cuối tuần hẹn mọi người chơi bóng rồi.” Phó Thời Hàn nói: “Đại khái không có thời gian.”

“Vậy... chờ cậu có thời gian.”

“Có thể sẽ không có.”

Phó Thời Hàn nói câu này, tương đương với tuyên án tử hình, anh đối với cô ta... không có thời gian.

Hoắc Tư Noãn đè nén tâm trạng, trầm giọng nói: “Cậu trước kia, không phải như vậy.”

Hành lang dài hẹp, tia sáng yếu ớt, có hai bạn học nhanh chóng đi qua bọn họ.

Hoắc Tư Noãn đợi hai người kia đi xa, lúc này mới đè thấp giọng nói: “Cấp ba chúng ta tốt xấu gì cũng là bạn bè xem phim ăn cơm

với nhau, hiện giờ thế nào, cậu đối xử với tớ như một người xa lạ, so với bạn học bình thường cũng không bằng, rốt cuộc tớ có chỗ nào không tốt, để cậu hết lần này đến lần khác lạnh nhạt với tớ như vậy?”

Đôi mắt cô ta hơi đỏ lên, nhìn ra được, là lấy hết dũng khí để nói chuyện này với Phó Thời Hàn.

Mấy tia nắng từ cửa sổ bên cạnh chiếu vào, tia sáng rơi xuống trên cái trán cao thẳng của anh, khiến ánh mắt anh lập lòe trong bóng tối.

“Cậu muốn biết nguyên nhân?” Anh lạnh nhạt mở miệng, không mang theo chút tình cảm: “Tôi Phó Thời Hàn không nhiều bạn bè, bình sinh ghét nhất chính là lá mặt lá trái.”

“Cho nên cậu qua lại với tôi, đã biến thành lá mặt lá trái sao?” Hoắc Tư Noãn vẫn mỉm cười như cũ, cố gắng bảo trì phong độ.

Phó Thời Hàn hơi chau mày, hỏi lại: “Nói chuyện với tôi, cậu thấy dễ chịu không?”

Nếu như sự giao tiếp giữa hai người đều ở trạng thái không thoải mái không tự tại, chính là một loại dày vò.

“Tớ cảm thấy vẫn tốt.” Hoắc Tư Noãn nhún vai, tỏ vẻ thoải mái: “Tư tưởng của người lớn cậu không cần để trong lòng, chúng ta giống như bạn bè ở chung là được, cậu đừng thấy gánh nặng.”

Cô ta nói xong câu đó, nhẹ nhàng quay người rời đi, nhưng mà giọng nói bình tĩnh lạnh nhạt của Phó Thời Hàn truyền đến: “Cho tới bây giờ tôi chưa từng để ý đến hôn ước này, cũng hi vọng cậu đừng

suy nghĩ nhiều, về phần bạn bè, cậu có rất nhiều, đại khái cũng không thiếu một người như tôi.”

Bàn tay giấu dưới tay áo của Hoắc Tư Noãn run rẩy, cô ta không quay đầu, sợ mình không khống chế được, không khống chế được nỗi lòng.

Phó Thời Hàn nói đến thế, không còn gì để xoay chuyển, cái này giống như đẩy cô ta tới vách núi.

Liên quan tới hôn ước kia, anh chưa từng cân nhắc.

Tất cả mọi chuyện đều là tự cô ta một mình đa tình, hi vọng xa vời, thậm chí ngay cả bạn bè cũng không làm được.

Hoắc Tư Noãn nắm chặt nắm đấm trong tay, sự kiên trì, sự cố chấp của cô ta trong mấy năm qua, vàng sáng mà tất cả mọi người nhìn thấy, đều là cô ta cố gắng giành lấy, cô ta tuyệt đối không từ bỏ!

**

Bên trong phòng tự học rộng rãi sáng sủa, Hoắc Yên đang vật lộn cùng toán cao cấp, trên bàn chồng chất giấy nháp, phía trên lít nha lít nhít các công thức toán học.

Một khi cô chuyên tâm làm một việc gì đó, sẽ cực kỳ chăm chỉ, thậm chí đôi khi gặp phải bài khó có thể ngồi giải đến mấy giờ.

Một đôi bàn tay ấm áp từ phía sau vươn ra, nhẹ nhàng che kín đôi mắt cô.

“Ta là ai?”

Khớp xương thon dài, lòng bàn tay mềm mại mang theo vài vết chai cứng rắn, ngoại trừ người thường xuyên tiếp xúc với máy tính như Phó Thời Hàn, còn có thể là ai.

Hoắc Yên buông bút xuống, bất đắc dĩ nói: “Là Phó Thời Hàn, được chưa.”

“Không biết trên dưới, nên gọi là gì?”

Cô rất nghe lời gọi một tiếng Hàn ca, lúc này Phó Thời Hàn mới buông cô ra.

Hoắc Yên lần nữa mở mắt, đã thấy Phó Thời Hàn ngồi đối diện cô, cúi đầu nghịch điện thoại, mua hai tấm vé xem phim.

Có mấy lọn tóc rơi xuống trán anh, tóc mai được cạo gọn gàng, tóc ngắn bồng bênh xoắn nhẹ tạo kiểu gọn gàng và sạch sẽ

Cô không kìm được đưa tay sờ mấy sợi tóc trên trán anh, giật giật.

Phó Thời Hàn không ngẩng đầu, lẩm bẩm nói: “Gan lớn nhỉ?”

Giọng nói mặc dù nhẹ nhàng ôn hòa, nhưng cũng mang theo chút cảnh cáo.

Hoắc Yên bị dọa vội vàng buông tay, không dám sờ vào tóc anh nữa, từ nhỏ Phó Thời Hàn đã mắc bệnh sạch sẽ, không thích bị người khác đụng vào người.

Nhưng con người Hoắc Yên, từ nhỏ đến lớn có một cái đam mê nhỏ, luôn yêu thích không dừng được với những đồ vật mềm mềm trơn trơn.

Khi còn bé cô ngủ cùng mẹ, thích nắm tóc mẹ ngủ, trưởng thành ngủ một mình, cô cũng thích nắm tóc của mình.

“Anh nói đoán đúng sẽ có thưởng.” Hoắc Yên vẫn nghĩ tới lợn tóc kia.

Phó Thời Hàn nhàn nhạt trả lời: “Có thưởng, tối thứ sáu cùng đi xem phim.”

Hoắc Yên nhú mày: “Cái này tính là thưởng gì chứ.”

Phó Thời Hàn để điện thoại di động xuống, đưa mắt nhìn cô, nốt ruồi nhạt ở đuôi mắt hết sức quyến rũ.

“Vậy em muốn thưởng gì?”

Hoắc Yên đột nhiên nổi tính nghịch ngợm, xoa hai tay vào nhau hỏi: “Có thể, sờ tóc anh không?”

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 18: Canh Ba

“Anh Phó Thời Hàn còn ở bên cạnh em một ngày, sẽ không để bất cứ kẻ nào bắt nạt em.”

Phó Thời Hàn sững sốt gần mười giây.

Gương mặt tinh tế, biểu cảm thoáng chút âm trầm.

Lúc đầu Hoắc Yên chỉ thăm dò, không nghĩ anh sẽ đồng ý, khi cô đang định nói “quên đi”, Phó Thời Hàn mặt không đổi sắc nói: “Đừng làm rối tóc.”

Anh nói xong mở sách ra bắt đầu đọc, đầu cũng cúi xuống thấp hơn để cô dễ dàng sờ tóc.

Hoắc Yên như được đại xá, hưng phấn xoa một vòng trên đầu anh.

Lông mày Phó Thời Hàn nhăn lại, lẩm bẩm nói: “Nhẹ thôi.”

“Xin lỗi.” Hoắc Yên ngượng ngùng lè lưỡi, ngón trỏ và ngón cái chụm lại vuốt ve sợi tóc của anh.

Tóc anh không quá mềm, mỗi một sợi tóc đều có độ co dãn đàn hồi. Bởi vì tóc ngắn nên chất tóc đặc biệt tốt, sờ tới sờ lui rất dễ chịu.

Hoắc Yên hoàn toàn không có khả năng chống cự đối với loại cảm giác này.

Tóc Phó Thời Hàn sờ thoải mái nhất trong những loại tóc Hoắc Yên từng sờ, không có loại thứ hai!

“Đồng ý với em, vĩnh viễn không được cắt húi cua đi!” Hoắc Yên dùng tay túm thành một búi tóc lớn trên đầu Phó Thời Hàn, nghiêm nghị nói: “Để chiều dài như này, vừa vặn!”

Phó Thời Hàn nhướn mày: “Chơi vui sao?”

“Ừm!” Hoắc Yên thành thật gật đầu, đôi mắt như làn nước tham lam nhìn mái tóc của anh: “Đặc biệt có cảm xúc, thật sự rất thoải mái.”

Phó Thời Hàn cũng không biết đây rốt cuộc là cái đam mê gì, nhưng đã thích thì chiều theo ý cô, muốn sờ cứ sờ.

Hoắc Yên cảm thấy tư thế không được thoải mái lắm, dứt khoát trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Phó Thời Hàn, cùi chỏ đặt lên bờ vai anh, dồn hết trọng lượng cơ thể ép lên người anh, vừa đọc sách vừa sờ tóc anh.

Phó Thời Hàn thậm chí còn ngửi thấy mùi thơm nhàn nhạt từ cánh tay cô, hỏi: “Nghịện rồi?”

Hoắc Yên quần quần lộn tóc ngắn của anh, nhưng chỉ đủ quần một vòng quanh ngón tay, cô vẫn chưa thỏa mãn nói: “Sắp rồi.”

“Nghịện rồi làm sao bây giờ.” Phó Thời Hàn lại hỏi cô, đồng thời bổ sung: “Chỉ được một lần thôi, không có lần sau nữa.”

Hoắc Yên bấu môi: “Hẹp hời, sờ có vài cọng tóc của anh, lại không mất miếng thịt nào.”

Khóe môi Phó Thời Hàn nở nụ cười nhàn nhạt, đuôi mắt cũng vui vẻ cong lên, không nói thêm gì nữa, mặc cho bàn tay nhỏ của cô làm loạn trên đầu.

Ánh nắng từ ngoài cửa sổ chiếu vào phòng học, khiến toàn bộ căn phòng trở lên ấm áp, gió tháng mười nhẹ nhàng thổi qua cực kỳ dễ chịu.

Một vài người tâm tình cũng trở nên nhộn nhạo.

Năm phút sau, Hoắc Yên thỏa mãn lắm bầm: “Thật thoải mái.”

Phó Thời Hàn nghiêng đầu nhìn cô, đuôi mắt cô cong cong, khóe miệng cũng nở nụ cười khó mà kiềm chế, thần sắc thỏa mãn hiện trên khuôn mặt, không sót thứ gì.

Quả nhiên là thích rồi.

Phó Thời Hàn cười nhẹ một tiếng, hờ hững lật một trang sách: “Hoắc Yên, em biết biểu cảm của em bây giờ, giống gì không?”

“Cái gì?” Hoắc Yên hỏi.

“Giống...”

Phó Thời Hàn nhếch miệng cười xấu xa, vô lại nói: “Giống phụ nữ.”

Hoắc Yên nhú mày: “Em vốn là...”

Phụ nữ, hai chữ này, cô không nói ra được.

Giống như mang theo một chút thần bí kiểu diêm gì đó, kết hợp với nụ cười vô lại của Phó Thời Hàn, Hoắc Yên đột nhiên ý thức được cái gì, trong khoảng khắc mặt trứng ngỗng đỏ bừng không thôi.

“Đồ lưu manh này!”

Cô lập tức buông tóc anh ra, cầm giáo trình của mình cách xa anh một chút: “Sớm muộn cũng có một ngày, em cho anh mất hết thể diện.”

Phó Thời Hàn rất tùy ý nhún vai: “Tự nhiên.”

“Đồ đều, thật không biết chị em thích anh cái gì.”

Phó Thời Hàn rất thích nhìn dáng vẻ muốn đánh mà không được này của Hoắc Yên, tức giận thở phì phò vô cùng đáng yêu.

“Anh vốn không phải người tốt.”

Anh thẳng thắn thừa nhận, Hoắc Yên khinh bỉ nói: “Nói với em có ích gì, anh có dám ở trước mặt toàn trường, thừa nhận mình không phải là người tốt không?”

“Có gì mà không dám, nhưng không có lợi không dậy sớm, anh làm thế có gì tốt?”

Hoắc Yên thật sự rất muốn vạch trần cái tên mặt người dạ thú này ra trước mặt mọi người, thế là nói: “Anh muốn cái gì?”

Phó Thời Hàn nghĩ nghĩ, nói: “Đồng ý với anh ba việc.”

Hoắc Yên đang mong thắng, đừng nói ba điều kiện, mười cái cô cũng đồng ý.

“Thứ sáu đi xem phim.”

“Không vấn đề.”

“Ít nhất cách hai ngày phải gọi điện thoại cho anh, báo cáo việc học và sinh hoạt.”

Trong lòng Hoắc Yên nghĩ thầm, không phải ngày nào anh cũng lắc lư trước mặt em sao, còn phí công gọi điện làm gì, nhưng mà, gọi thì gọi.

Cô gật đầu: “Không thành vấn đề.”

“Cuối cùng, lễ Giáng sinh tháng mười hai, theo anh ra ngoài, hai người.”

“Không thành vấn đề.”

Sau khi nói xong, Hoắc Yên mới phản ứng được: “Cái... cái gì, chờ chút, anh nói Giáng Sinh làm gì?”

Anh nói quá nhanh, cô thậm chí không kịp suy nghĩ đã đồng ý, vốn tưởng rằng giống hai điều kiện trước đó, đều là chuyện nhỏ, không ngờ anh lại bảo cái gì mà ra ngoài hôm Giáng sinh.

Phó Thời Hàn cười nói: “Lạc tử vô hồi, em đã đồng ý rồi.”

“Không phải, anh nói cái gì mà ra ngoài, đi đâu, qua đêm sao?”

Đầu óc Hoắc Yên mờ mịt, nhớ tới tiết mục mỗi dịp nghỉ lễ là nhà nghỉ, khách sạn kín phòng trên Weibo.

Phó Thời Hàn đứng lên, dùng sách gõ nhẹ vào đầu cô: “Trong cái đầu nhỏ này của em chứa những thứ vớ vẩn gì thế, yên tâm đi, ra

ngoài chơi đơn thuần, không cần mạng của em.”

Anh nói xong ra khỏi phòng học, sau lưng, Hoắc Yên gọi lớn: “Phó Thời Hàn, nhớ kỹ lời vừa nói! Em rửa mắt chờ mong!”

Phó Thời Hàn không quay đầu, nâng tay lên làm kí hiệu OK.

Không thể không nói, ngay cả cái bóng lưng của tên này cũng đẹp.

**

Xế chiều hai ngày sau.

Trong nền nhạc trên loa phát thanh của trường, một giọng nam trầm thấp đầy quyến rũ truyền đến.

“Tôi là Phó Thời Hàn.”

Vừa dứt lời, bất kể là nam sinh đang đá bóng trên sân cỏ, hay là nữ sinh đang ngồi nói chuyện trong vườn hoa nhỏ trước tòa nhà giảng đường, không hẹn mà cùng dừng lại, bị giọng nói này hấp dẫn.

Lâm Sơ Ngữ và Hoắc Yên đang từ phòng giặt đi ra, trong tay vẫn còn bê chậu quần áo.

Nghe thấy giọng nói của anh, suýt chút Hoắc Yên bước hụt ngã xuống đất, may mắn được Lâm Sơ Ngữ kịp thời đỡ lấy: “Kích động cái gì.”

Hai ngày nay Phó Thời Hàn không có động tĩnh, Hoắc Yên cẩn thận nghĩ lại, thật ra lúc đầu cũng chỉ là một câu nói đùa, ngay bản

thân cô cũng không coi là thật thì đừng nói đến việc Phó Thời Hàn đi thực hiện lời hứa của mình.

Lúc này, anh xuất hiện trên đài phát thanh, muốn ồn ào thế nào!

Bên trong ký túc xá, toàn bộ các nữ sinh đều thò đầu ra, nghiêng tai lắng nghe, sợ lọt mất mất tin tức nào của Phó Thời Hàn.

Anh đằng hắng giọng, dùng giọng điệu bất đắc dĩ nói: “Đồng ý với người nào đó, phải thừa nhận trước mặt toàn bộ sinh viên trong trường, thừa nhận tôi không phải là người tốt.”

Vừa dứt lời, toàn trường nổ tung.

“Cái đệt! Chủ tịch hội sinh viên có phải bị bắt cóc hay không!”

“Có người đang cầm dao dĩa vào cổ anh sao?”

“Có cần em gọi 110 không?”

“Không sao, một chữ em cũng không tin!”

Trong phòng phát thanh, Phó Thời Hàn cười khẽ một tiếng, cực kỳ quyến rũ.

Cho dù mọi người không nhìn thấy, nhưng trong đầu đều có thể tưởng tượng được nụ cười của anh điên đảo chúng sinh thế nào.

“Đương nhiên, anh thừa nhận mình không phải là người tốt, nhưng chỉ trước mặt em thôi.”

Ngôi xưng trong lời nói của anh đột nhiên thay đổi, Hoắc Yên không kịp chuẩn bị.

Người nào đó, trực tiếp biến thành “em”.

Trong lòng cô ần ần cảm giác không ổn.

Phó Thời Hàn tiếp tục nói: “Những năm qua, em bị anh trêu chọc nhiều lần, nhưng cái tính này của Phó Thời Hàn anh, ở trước mặt em không thay đổi được, đại khái sau này cũng không thay đổi.”

Hoắc Yên bấu môi, đang muốn nói tên này ngay cả một chút thành ý cũng không có, nhưng anh lại tiếp tục nói —

“Nhưng anh có thể cam đoan, anh Phó Thời Hàn còn ở bên cạnh em một ngày, sẽ không để bất cứ kẻ nào bắt nạt em.”

Câu chuyện đột nhiên chuyển hướng khiến quần chúng hóng chuyện không kịp phản ứng, Hoắc Yên trực tiếp sững sờ tại trận, chậu quần áo “rầm” một tiếng, rơi xuống đất.

Cùng lúc đó, nữ sinh cả trường đều sôi trào, kích động giống như lời này của Phó Thời Hàn là nói với mấy người đó vậy.

“Cái đệt! Cái đệt cái đệt đây là tỏ tình sao?”

“Mẹ ời, sinh thời, vậy mà được nghe Phó Thời Hàn tỏ tình!”

“Trời ời, nổ chết tui đi.”

“Không nhất định là tỏ tình được không, lại không nói gì, chớ suy nghĩ nhiều.”

“Không phải cần anh yêu em, em yêu anh mới được tỏ tình nhé. Quá tục khí!”

“Thật, đời tui chưa từng nghe thấy lời tỏ tình nào nghiêm túc như vậy, ngọt ngào như vậy.”

“Là nói cho vị hôn thê của anh ấy nghe sao? Ngao ngao ngao!”

“Giảng đạo lý, tui cảm thấy có thể là nói cho huynh đệ của anh ấy nghe.”

...

Nam sinh trong phòng ký túc xá 661, Thẩm Ngộ Nhiên ngồi trên ghế, nghe xong đài phát thanh, mi tâm đã nhú lại thành hình chữ xuyên (川).

Anh ta vò vò quả đầu húi cua của mình, thở dài một cái: “Hàn tổng quá kích động rồi.”

Hứa Minh Ý vắt chéo chân trên giường, cầm một quyển tiểu thuyết tình cảm đã cũ bán ở vỉa hè.

“Nhìn không ra, núi băng vậy mà cũng là người có tình cảm, thiện tai thiện tai.”

Thẩm Ngộ Nhiên thở dài: “Cậu ta không nghĩ đến lúc gặp mặt sẽ xấu hổ sao, ôi, đêm nay làm sao tôi dám đối mặt với cậu ta chứ!”

Hứa Minh Ý đặt quyển tiểu thuyết xuống: “Liên quan gì đến cậu?”

“Cậu không nghe ra sao, là nói với tôi đó.”

Hứa Minh Ý giật giật khóe miệng: “Bản tảng thật đúng là nghe không ra.”

“Khẳng định cậu ta tìm thấy lương tâm, cảm thấy bình thường bắt nạt tớ, đối với tớ quá nghiêm khắc, cho nên muốn xin lỗi tớ trước mặt bạn học toàn trường.” Thẩm Ngộ Nhiên ngoan cố hừ lạnh: “Không phải còn có thể là ai, những năm qua cậu ta đối nhân xử thế thập toàn thập mỹ, nửa điểm không có gì chê trách, chỉ có đối xử với tớ, cậu ta... cậu ta giờ mới then với lương tâm, đêm qua tớ bảo cậu ta giúp tớ xem trận bóng, cũng không tình nguyện.”

“Ngài vui vẻ là tốt.”

**

Trong phòng tập múa, Hoắc Yên quay một vòng, suýt chút bị trật khớp.

Cô ta ngồi một mình ở bên tường nghỉ ngơi, trong đầu hiện lên những lời Phó Thời Hàn vừa nói.

“Anh Phó Thời Hàn còn ở bên cạnh em một ngày, sẽ không để bất cứ kẻ nào bắt nạt em.”

Bàn tay nắm chặt bắp chân trắng nõn, móng tay ấn xuống làn da để lại dấu vết thật sâu mà cô ta không hề có cảm giác.

Thôi Giai Kỳ đi tới bên cạnh cô ta, cười tủm tỉm nói: “Tư Noãn, thật hâm mộ cậu, vừa rồi Phó Thời Hàn nói những lời đó, cảm động chết tớ rồi.”

Hoắc Tư Noãn lập tức buông lỏng tay, đứng dậy, nở nụ cười tươi với Thôi Giai Kỳ: “Tớ cũng giật mình, anh ấy thật sự quá đột ngột, không cùng tớ thương lượng trước gì cả.”

“Có thật không?” Thôi Giai Kỳ nhìn chăm chăm mặt Hoắc Tư Noãn, ý đồ muốn tìm ra gì đó. Nhưng khiến cô ta phải thất vọng, trong mắt Hoắc Tư Noãn đều tràn ngập cảm giác hạnh phúc.

Thôi Giai Kỳ lắc đầu, lấy cớ có việc rời đi, nhìn bóng lưng cô ta đi xa, Hoắc Tư Noãn gắt gao cắn chặt môi dưới, lấy điện thoại ra gọi cho Hoắc Yên.

Lúc chuông điện thoại vang lên, Hoắc Yên đang ở ban công phơi quần áo, cúi đầu liền nhìn thấy Phó Thời Hàn đang nghiêng người dựa vào cột đèn, ngẩng đầu vẫy tay với cô.

Nụ cười trên mặt người con trai càng ngày càng tùy ý, cả người được bao phủ bởi ánh đèn dịu nhẹ, tản mạn.

“Xuống đây.”

Tổ tông ời!

Hoắc Yên ngắt điện thoại của Hoắc Tư Noãn, vội vàng chạy xuống lầu.

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 19: Canh Một

“Đây là không coi anh là người ngoài, hay không coi anh là đàn ông.”

Phó Thời Hàn ngẩng đầu, thấy cô gái trước mặt mặc bộ quần áo ngủ dài bằng bông, phía trên còn in hình lợn con, bên ngoài khoác một cái áo dài, chân đi dép lê.

Cô nàng này, xuống gặp anh cũng không cần phải tùy tiện thế chứ, trong ký túc xá mặc thế quái nào cũng được, nhưng mặc như vậy trước mặt anh là sao?

Đây là không coi anh là người ngoài, hay không coi anh là đàn ông.

Phó Thời Hàn cầm bàn tay nhỏ bé của cô, tránh tai mắt của mọi người, kéo cô tới chỗ vườn hoa hỏ lánh.

“Tìm em có việc gì sao?” Hoắc Yên hỏi anh.

“Ngày mai xem phim, đừng quên đó.”

“Nhớ mà, em nói được làm được.”

Phó Thời Hàn giương mắt nhìn cô nửa ngày, khuôn mặt cô dịu dàng, ánh mắt trong suốt, rất thẳng thắn trước mặt anh, không có một chút cảm xúc khác thường.

Ngược lại người vân đạm phong kinh như Phó Thời Hàn, bắt đầu không giữ được bình tĩnh.

“Vừa rồi có nghe đài phát thanh không?”

“Nghe rồi.”

Tổ tình vậy rồi mà cô vẫn không có chút cảm xúc gì à.

Đôi mắt tĩnh lặng của Phó Thời Hàn tối tăm, khuôn mặt đẹp trai bắt đầu xị xuống.

Hoắc Yên không biết tại sao trông anh đột nhiên mất mát thế, bước thêm hai bước tới gần, nhẹ nhàng giặt giặt ống tay áo của anh: “Em rất cảm động, không ngờ anh lại nói thế trước mặt toàn trường.”

Thật ra sau đó cô có ngẫm lại, cảm thấy mình hơi quá đáng, nhất thời tùy hứng để Phó Thời Hàn thừa nhận trước mặt toàn trường bản thân không phải là người tốt.

“Xin lỗi anh.” Cô nói với Phó Thời Hàn: “Là em làm loạn, không nghĩ tới sẽ gây ảnh hưởng không tốt đến anh.”

Phó Thời Hàn cúi đầu nhìn cô, mi tâm khẽ nhú, đôi mắt tràn đầy hối lỗi, xem ra trong lòng cô đặc biệt áy náy.

Thật biết tự kiểm điểm, nhưng có vẻ cô vẫn không hiểu trọng điểm ở đâu nhỉ.

“Em không nghe nữ sinh khác bàn tán gì à?” Anh hỏi.

“Em chưa ra khỏi ký túc xá, nhưng khẳng định mọi người đang bàn luận chuyện này.”

Hoắc Yên cắn môi dưới: “Anh cũng tùy hứng quá, vậy mà làm thật.”

Trong hơi thở của anh phát ra tiếng hừ nhẹ: “Phó Thời Hàn xưa nay là người nói lời không giữ lời sao.”

“Anh là chính nhân quân tử, nói lời giữ lời, em nghe nữ sinh ngoài hành lang nói, anh đang tỏ tình với ai đó đây nè.”

Đôi mắt hạnh đen láy của Hoắc Yên đột nhiên nháy một cái, trên mặt lộ ra vẻ giảo hoạt: “Mấy người họ hoàn toàn không đoán được, đây chỉ là trò đùa của chúng ta.”

Phó Thời Hàn không có phát cáu, khoanh tay dựa vào thân cây, nhìn nét mặt cô hớn hở như trẻ con, trong lòng tự nhủ thì ra nhóc con này chậm hiểu vậy, căn bản không coi lời tỏ tình của anh là thật.

Cũng đúng, tính tình Hoắc Yên thẳng thắn, còn không nói thẳng ra anh yêu em, em yêu anh thì không thể thông suốt được.

“Mặc dù trước đây anh luôn bắt nạt em, nhưng dù như vậy, tiểu tử tỷ đại nhân đại lượng, vừa rồi anh đã lộ diện xin lỗi với em trước mặt bạn học toàn trường, em sẽ không so đo với anh nữa.

Hoắc Yên quả thật thể hiện dáng vẻ rộng lượng tha thứ, nhón chân lên xoa xoa tóc anh: “Chuyện này cứ như vậy trôi qua, việc đã đồng ý với anh, em sẽ làm được.”

Phó Thời Hàn nhướn mày: “Tai nào của em nghe thấy anh xin lỗi em.”

“Ô, anh không phải nói sau này sẽ không để người khác bắt nạt em sao, cái này chính là xin lỗi.” Hoắc Yên thoải mái nói ra, không

hề biết ngược: “Em rất cảm động.”

“Được rồi.” Phó Thời Hàn bất đắc dĩ cười khẽ, cũng lười so đo với cô.

Biết cảm động là được rồi, sợ nhất người nào đó trái tim sắt đá, đối xử thờ ơ hờ hững với anh.

“Vậy em về đây.”

“Ừm, phim ngày mai, đừng quên.”

“Trí nhớ em không có kém như vậy.” Hoắc Yên làm bầm, lại có chút lưu luyến nhìn anh: “Vậy bái bai.”

“Trước khi bái bai, em còn muốn...” Đôi mắt cô mở to trong suốt như nước, rơi xuống tóc anh, tràn đầy khát vọng.

Phó Thời Hàn bất đắc dĩ phát ra tiếng thở dài, hơi cúi lưng, đưa đầu đến gần cô: “Chỉ được một chút thôi, không cho phép làm rồi.”

“Vâng!”

Cô nhanh nhẩu sờ mấy sợi tóc rơi trên trán anh, mừng rỡ như chó con, vui vẻ vẫy đuôi không ngừng: “Anh thật tốt.”

“Giờ mới biết sao.”

Phó Thời Hàn mắt tự nhiên chuyển mắt nhìn chỗ khác, vành tai nóng lên.

Khi Phó Thời Hàn về ký túc xá, Thẩm Ngộ Nhiên lập tức nhảy từ trên giường xuống, đang chuẩn bị nói gì đó với anh về chuyện đài

phát thanh chiều nay, kết quả nhìn thấy đầu tóc Phó Thời Hàn rồi bời, neho mắt lại: “Sao đầu cậu biến thành ổ gà thế kia?”

Phó Thời Hàn không phản ứng anh ta, lấy quần áo sạch đi vào nhà vệ sinh.

Thẩm Ngộ Nhiên nhìn Hứa Minh Ý nói: “Cậu ta then thùng à?”

Hứa Minh Ý trợn mắt lắ đầu.

Đợi Phó Thời Hàn một thân thoải mái đi ra, anh nhìn tin nhắn trên màn hình di động, từ Hoắc Yên gửi: “Tối mai xem phim, bạn cùng phòng em cũng muốn đi xem, có thể đi cùng không?”

Phó Thời Hàn nhăn mày lại, sau đó ngẩng đầu nói với Thẩm Ngộ Nhiên: “Ngày mai cùng đi xem phim.”

Thẩm Ngộ Nhiên và Hứa Minh Ý đồng thời nhìn nhau, Hứa Minh Ý tỏ vẻ kinh ngạc mà Thẩm Ngộ Nhiên lộ ra nụ cười đắc ý, giả vờ nói: “Ừm, cái đó ấy... để người ta suy nghĩ một chút.”

“Cậu không cần suy nghĩ.” Anh nhìn sang Hứa Minh Ý: “Ngày mai lăo nhĩ có thời gian không?”

Hứa Minh Ý giống như Bò Tát, mặt mũi tràn đầy từ bi, nhắm mắt gật đầu: “Nếu cậu mời khách, tự nhiên có thời gian.”

Thẩm Ngộ Nhiên: “...”

Sao lại như vậy!

**

Hoắc Yên về phòng ngủ, Lâm Sơ Ngữ nói: “Điện thoại cậu kêu mãi, cuối cùng tớ không chịu được đã nhận giúp cậu.”

“Ừm, cảm ơn cậu.”

“Là chị cậu gọi, tớ nói với chị cậu là Phó Thời Hàn gọi cậu ra rừng cây nhỏ.”

Hoắc Yên: “...”

Lâm Sơ Ngữ nhìn Hoắc Yên đang cầm điện thoại trên tay: “Ơ, cậu run cái gì.”

Hoắc Yên thật sự run rẩy, khi cô nhìn màn hình di động hiển thị bảy, tám cuộc gọi nhớ đều từ Hoắc Tư Noãn, trong lòng đột nhiên dâng lên dự cảm không tốt.

Bàn tay cô siết chặt điện thoại, đi tới ban công gọi cho Hoắc Tư Noãn.

“Chị, có chuyện gì không?”

Thế nhưng giọng nói của Hoắc Tư Noãn vẫn như thường ngày: “Không có việc gì cả, chỉ muốn hỏi em dạo này học tập sinh hoạt thế nào.”

“Em rất tốt.”

Trong lòng Hoắc Yên hơi ngờ vực, gọi liên tiếp bảy tám cuộc điện thoại, có vẻ không giống phong cách thường ngày của Hoắc Tư Noãn lắm.

“Đúng rồi, em và Thời Hàn gần đây thế nào?” Hoắc Tư Noãn hỏi.

Hoắc Yên không dấu diếm trả lời: “Rất tốt ạ, em vừa mới gặp anh ấy về.”

Hoắc Tư Noãn giống như phát ra tiếng cười nhẹ: “Hôm nay chị nghe thấy anh ấy nói những lời kia trên đài phát thanh, nghe xong cảm thấy đây là quỷ kế của em phải không?”

Hoắc Yên nhanh nhẩu giải thích: “À, cái đó là em với anh ấy cá cược, không ngờ anh ấy sẽ nói như vậy trước mặt toàn trường.”

“Chị còn không hiểu em sao.” Giọng nói của Hoắc Tư Noãn vẫn mềm mại như cũ: “Em cùng anh Thời Hàn, từ nhỏ đã hợp tính nhau, tương lai đợi anh ấy trở thành anh rể em, em có thể chơi với anh ấy mỗi ngày.”

Hoắc Yên nghe giọng điệu của Hoắc Tư Noãn, giống như đang dỗ trẻ con, nhưng cô lớn rồi, trong đầu không chỉ nghĩ đến chơi bời.

“Chị, thật ra...”

Thật ra Phó Thời Hàn không muốn làm anh rể em đâu.

Trước đó Phó Thời Hàn nói chắc như đinh đóng cột, anh không thích Hoắc Tư Noãn, không muốn làm anh rể cô. Lời này Hoắc Yên kiêu gì cũng không thốt ra miệng được, cô sợ Hoắc Tư Noãn nghe xong sẽ đau lòng.

“Sao vậy?”

“Không, không có gì.”

“Sao em cứ ấp a ấp úng vậy, có gì thì nói ra.”

Hoắc Yên ổn định lại tâm trạng, nói: “Chị, chị rất thích Phó Thời Hàn à?”

Đầu dây bên kia trầm mặc một lúc, sau đó truyền đến giọng nói kiên định của Hoắc Tư Noãn: “Chị nhất định sẽ trở thành vợ của anh ấy.”

Hoắc Yên không phản bác, có đôi khi quá cố chấp cũng không phải là chuyện tốt, cô hơi lo lắng cho Hoắc Tư Noãn.

“Yên Yên, em biết, trở thành vợ của Phó Thời Hàn là mơ ước từ nhỏ của chị, em sẽ không trơ mắt để giấc mơ của chị tan vỡ chứ?”

Hoắc Yên suy nghĩ nói: “Em tưởng múa Ballet mới là giấc mơ của chị, trước kia chị còn nói, muốn nhảy trên sân khấu quốc tế.”

Khi đó, Hoắc Yên hâm mộ sùng bái chị gái đến nhường nào, dáng vẻ chị gái múa ballet, giống như con thiên nga mạnh mẽ giương cánh, cánh chim trắng noãn chuyển động, vừa xinh đẹp vừa kiều ngạo.

Lại nghe Hoắc Tư Noãn cười lạnh một tiếng: “Múa ballet chẳng qua muốn tăng lợi thế của chị khi gả cho anh ấy thôi, dù sao người đàn ông như vậy, sao có thể lấy một người phụ nữ bình thường không có ưu thế gì chứ.”

Những lời này của Hoắc Tư Noãn thật ra có chút ý tứ ám chỉ Hoắc Yên.

Thế nhưng đầu óc Hoắc Yên không đủ nhanh nhạy, căn bản chẳng thể hiểu được thâm ý trong lời nói của Hoắc Tư Noãn, vì vậy nói: “À, em còn tưởng chị rất thích ballet, thì ra vì nguyên nhân này,

chẳng qua nếu là em, khẳng định sẽ chọn vẽ tranh, không cần vất vả tập múa mỗi ngày như vậy.”

Hoắc Tư Noãn có chút câm nín, cô ta phát hiện những câu nói sắc bén của cô ta, đối với tư duy của Hoắc Yên mà nói, thật sự không có một chút công phá nào.

Một quyền đánh vào bông, Hoắc Tư Noãn rất khó chịu, nói: “Vậy nên, chị em khổ cực mới tới được ngày hôm nay, em sẽ không để chị công dã tràng chứ?”

Hoắc Yên có cảm giác khó hiểu, Hoắc Tư Noãn công dã tràng, là việc riêng của chị ấy với Phó Thời Hàn, liên quan gì đến cô chứ.

Hoắc Yên tận tình khuyên bảo: “Vẫn hi vọng chị sẽ sống tốt, không nên quá để tâm đến Phó Thời Hàn, đàn ông đều là móng heo, làm tốt việc của mình, mỗi ngày đều sống vui vẻ là quan trọng nhất.”

Giọng điệu Hoắc Tư Noãn hòa hoãn lại: “Yên Yên, trước kia chị coi nhẹ em, hiện giờ chị muốn bồi thường, cuối tuần chúng ta đi dạo phố được không, chị mua quần áo mới cho em.”

Hoắc Yên nói: “Không cần đâu chị, em không thiếu quần áo.”

“Được rồi, vậy em nghỉ sớm một chút, nhớ kỹ lời chị nói hôm nay.”

“Vâng, ngủ ngon.”

Hoắc Tư Noãn nhớ tới cái gì: “Đúng rồi, lần sau Phó Thời Hàn hẹn em ra ngoài chơi, nhớ đưa chị đi cùng, ba chúng ta chơi chung với nhau.”

“Được rồi.” Hoắc Yên gật đầu đồng ý: “Ngày mai em cùng bạn đi xem phim, chị có muốn cùng bọn em...”

“Ngày mai chị không có thời gian, được rồi, cúp đây.”

Hoắc Yên còn chưa nói xong, Hoắc Tư Noãn đã cúp điện thoại, để câu “Phó Thời Hàn cũng tới” của Hoắc Yên mắc trong cổ họng.

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lựu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 20: Canh Hai

“Lén lút ăn, em sẽ không nói cho người khác biết.”

Ngày tiếp theo, Tô Hoàn tâm huyết dâng trào, muốn luyện tay nghề trên mái tóc đen dài của Hoắc Yên, cho nên cô nàng đã tết cho Hoắc Yên một cái bím tóc đuôi ngựa.

“Úi chao, nhìn kỹ cũng rất đẹp mà.”

Trước gương, Lâm Sơ Ngữ chặc chặc thở dài: “Đợi tóc tớ dài ra, mời cậu làm nhà tạo mẫu tóc cho tớ nhé.”

“Muốn mời bản tiểu thư làm nhà tạo mẫu, không dễ dàng vậy đâu.”

Hoắc Yên đứng dậy, bị Tô Hoàn ấn xuống: “Đã tết tóc rồi, chi bằng trang điểm một chút đi.”

Cô nàng nói là làm, liền mang ra một bộ trang điểm và dưỡng da đắt tiền của mình ra, bắt đầu nghịch ngợm trên mặt Hoắc Yên.

Lâm Sơ Ngữ cũng bê ghế ngồi bên cạnh, tò mò nhìn Tô Hoàn hoàn thành tác phẩm lớn.

“Hoắc Yên, da cậu đẹp quá đi, vừa trắng vừa mềm, căn bản không cần dùng đến kem nền.”

Ngay cả người luôn chăm chỉ dưỡng da như Tô Hoàn, cũng không nhịn được hâm mộ làn da trắng nõn của Hoắc Yên: “Nói thật, tuy là chị em ruột, tớ cảm thấy cậu vẫn xinh hơn chị cậu, khuôn mặt của chị ta, đoán chừng phải trát một lớp phấn dày như tường thành trên mặt, sau khi tẩy trang khẳng định giống bà thím đã có chồng.”

Hoắc Yên đương nhiên đã từng nhìn qua gương mặt sau tẩy trang của Hoắc Tư Noãn, đúng là làn da đã bị xỉn màu rất nhiều, nhưng tuyệt đối không đến mức như bà thím đã có chồng.

Hoắc Yên định mở miệng giải thích cho chị gái một câu, Lâm Sơ Ngữ lại tò mò hỏi: “Yên nhi, bình thường cậu chăm sóc da thế nào?”

“Đâu có chăm sóc.” Hoắc Yên thành thật nói: “Tâm trạng tốt, không thức đêm, làn da tự nhiên đẹp.”

Lâm Sơ Ngữ tiếp tục gật đầu: “Nói không sai! Mấy ngày nay tớ thức đêm photoshop, cảm thấy rõ ràng da xấu đi rất nhiều.”

Hoắc Yên nhớ lại mấy ngày nay ba bốn giờ sáng Lâm Sơ Ngữ mới ngủ, ngồi trước máy vi tính không nhúc nhích, con chuột bấm tạch tạch.

“Rốt cuộc cậu đang làm cái gì, thức đêm muộn thế.”

Nhắc tới chuyện này, Lâm Sơ Ngữ một bụng tủi thân nói: “Còn không phải trưởng Ban Truyền thông hội sinh viên của bọn tớ, giao tất cả áp phích cho tớ làm sao, hoạt động quý của câu lạc bộ vào tháng mười một sắp đến, bảng tin của trường có hơn mười cái, mỗi cái áp phích đều bắt tớ làm, là thần tiên cũng không thoát bận rộn, chỉ có thể thức đêm.”

Tô Hoàn nói: “Ban truyền thông của các cậu chỉ có một người thôi à.”

“Dĩ nhiên không phải, nhưng những thành viên khác không biết dùng phần mềm PS, mà trưởng ban nói, đây là vì muốn giúp tớ rèn luyện.”

Tô Hoàn cười lạnh: “Nói không chừng, còn muốn đề bạt cậu làm trưởng Ban kế nhiệm đó.”

Lâm Sơ Ngữ: “Sao nghe mấy lời này của cậu, không giống như lời khen vậy.”

Tô Hoàn mệt mỏi kẹp mi cho Hoắc Yên, tiếp tục nói: “Đối với người phụ nữ kia, căn bản tớ không có lời hay, đoán là đang muốn dùng việc công trả thù riêng, cậu làm việc dưới tay cô ta, cần để ý một chút.”

Lâm Sơ Ngữ lập tức ôm lấy cánh tay Hoắc Yên: “Không thể nào, em gái còn là bạn cùng phòng của tớ, với quan hệ này, tuyệt đối sẽ không chơi tớ đâu!”

Tô Hoàn liếc cô bạn một cái, ung dung nói: “Với quan hệ này, thức mấy đêm còn nhẹ, cẩn thận lần sau bán cậu đi, còn muốn cậu giúp chị ta đếm tiền đấy.”

“Á!” Lâm Sơ Ngữ bị dọa đến mặt mày xám xịt: “Hoắc Yên cứu mạng!”

Hoắc Yên nói: “Đừng nghe cậu ấy dọa.”

“Tớ đâu có dọa.” Tô Hoàn nhìn Lạc Dĩ Nam đang ngồi trên giường đọc sách: “Dĩ Nam, cậu thấy thế nào.”

Lạc Dĩ Nam không ngẩng đầu, hơi nâng đôi mắt to, mặt không đổi sắc nói: “Trí thông minh của cậu cuối cùng cũng online một lần.”

Hoắc Yên nhìn về phía Lạc Dĩ Nam, cô bạn rất thản nhiên lật một trang sách.

Cho nên Tô Hoàn và Lạc Dĩ Nam đều cảm thấy, Hoắc Tư Noãn đang lấy việc công báo thù riêng, bắt nạt Lâm Sơ Ngữ, hơn nữa... nguyên nhân bởi vì cô.

“Chờ muện một chút nữa, tớ gọi điện thoại cho chị, hỏi rõ ràng.” Hoắc Yên vỗ bả vai Lâm Sơ Ngữ: “Nếu quả thật có chuyện này, tớ sẽ lấy lại công bằng giúp cậu.”

Lâm Sơ Ngữ vô cùng đáng thương nói: “Ôm đùi.”

“Tránh ra tránh ra!” Tô Hoàn ghét bỏ nói: “Đừng ảnh hưởng đến công việc của tớ.”

Bản thân Hoắc Yên vốn xinh đẹp, cho nên Tô Hoàn chỉ cần trang điểm nhẹ nhàng như thường ngày nhưng lại đạt hiệu quả bất ngờ.

Lâm Sơ Ngữ không khỏi che miệng kêu lên: “Wow! Xinh quá đi”

“Cực kỳ hoàn mỹ, lần trang điểm thành công nhất của tiểu tỷ tỷ.”

Thậm chí ngay cả Lạc Dĩ Nam vẫn luôn đọc sách, cũng không nhìn được liếc mấy lần sang bên Hoắc Yên.

Vẻ đẹp của Hoắc Yên thuộc kiểu yên tĩnh, nếu bạn không chú ý, bình thường liếc qua một cái đúng là không nhất định sẽ để ý tới cô, nhưng hôm nay lông mi chuốt cong, vẽ lông mày vẽ đậm hơn, tô son

hồng phấn khiến vẻ đẹp yên tĩnh đã biến mất, giống như bông hoa cuối cùng cũng nở rộ, xinh đẹp vô cùng.

Đây là lần đầu tiên Hoắc Yên trang điểm, không ngờ lại đẹp đến mức khiến người ta không thể rời mắt.

Trước cửa ra vào rạp chiếu phim Vạn Đạt, Phó Thời Hàn nhìn thấy một cô gái đang đi tới, đuôi mắt đào hoa khẽ nhếch lên, trong con ngươi đen láy lóe lên một thứ ánh sáng rực rỡ.

Hoắc Yên đi tới trước mặt Phó Thời Hàn, đưa tay quơ trước mặt anh: “Này, tượng gỗ?”

Phó Thời Hàn nắm chặt cổ tay Hoắc Yên, kéo cô tới trước mặt mình, cơ thể hai người lập tức dí sát vào nhau, thậm chí Phó Thời Hàn còn ngửi thấy một mùi hương nhẹ nhàng sau tai cô.

Anh đứng ở khoảng cách gần quan sát gương mặt cô.

Mí mắt hạnh tinh xảo được kẻ một đường chì mảnh màu đen, lông mày kẻ đậm hơn cong cong, bờ môi đánh son căng mọng động lòng người, là màu hồng phấn, khiến người ta không nhìn được muốn... hôn.

“Phó Thời Hàn, tim anh đập nhanh quá.” Tay Hoắc Yên đặt trước ngực anh, cảm giác được nhịp tim của anh.

Phó Thời Hàn lập tức buông cô ra, ánh mắt thay đổi: “Hôm nay em không giống mọi khi.”

“Ô Hoàn lấy em làm vật thí nghiệm, muốn luyện trình độ trang điểm của cậu ấy.” Hoắc Yên giải thích: “Đẹp vậy sao?”

Phó Thời Hàn nghịch nghịch bím tóc của cô, mỉm cười nói: “Xấu.”

“Hừ.” Hoắc Yên lẩm bẩm nói: “Vậy anh là vì em xấu xí, cho nên nhíp tim mới đập nhanh sao?”

“Có thể hiểu như vậy.” Phó Thời Hàn nhìn bốn phía: “Bạn em đâu?”

“Họ ở cửa hàng tiện lợi dưới lầu mua đồ ăn vặt, em sợ anh sốt ruột, cho nên tới đây trước.”

Vừa dứt lời, Tô Hoàn và Lâm Sơ Ngữ liền từ thang máy đi ra, cùng lúc đó, bên cạnh còn Hứa Minh Ý và Thẩm Ngộ Nhiên.

“Vừa gặp trong thang máy.” Trong tay Thẩm Ngộ Nhiên có mấy túi bắp rang bơ của các cô gái.

Phó Thời Hàn nói: “Đã quen biết rồi, không cần phải giới thiệu nữa.”

Tô Hoàn chỉ vào Hứa Minh Ý và chàng trai bên cạnh anh ta, cười nói: “Còn chưa biết bọn họ.”

Thẩm Ngộ Nhiên lập tức nói: “Nào, để tôi giới thiệu một chút, hai vị này đều là bạn cùng phòng của bọn tôi, chúng tôi phân vai vế theo tuổi tác, vị này là lão đại trong phòng, Hướng Nam.”

Người thanh niên tên Hướng Nam gật đầu với đám con gái, anh ta có dáng người cao gầy, rất ít nói, bị con gái nhìn lâu sẽ đỏ mặt.

“Đây là Hứa Minh Ý, đứng hàng thứ hai, tín Phật, là hòa thượng giả.”

“Thiện tại.” Hứa Minh Ý nhìn Tô Hoàn: “Cô gái, tôi nhìn cô có tướng mạo giàu sang phú quý, chỉ là giữa lông mày giấu một nốt ruồi châu, chỉ sợ ngăn cản nhân duyên, chỗ này tôi vừa vặn có một phương pháp, chỉ mất 299 tệ, quét mã Wechat thêm bạn, chúng ta nói chuyện thêm?”

Tô Hoàn còn chưa kịp phản ứng, Thẩm Ngộ Nhiên đã lấy tay kéo Hứa Minh Ý, cười nói bổ sung: “Hòa thượng giả giống bọn bịp bợm giang hồ, xin mời đừng để ý đến cậu ta.”

Lâm Sơ Ngữ hỏi Hoắc Yên: “Lần đầu tiên anh ta gặp Tô Hoàn, sao biết cậu ấy là người giàu có?”

Hoắc Yên làm đồng nghiệp với Hứa Minh Ý ở nhà ăn lâu như vậy, còn không hiểu anh ta sao, cô khẽ giải thích với Lâm Sơ Ngữ: “Túi xách của Tô Hoàn không rẻ, tên nhóc này tinh mắt lắm.”

Thẩm Ngộ Nhiên lại nói: “Tôi là Thẩm Ngộ Nhiên, ở phòng ký túc xá đứng hàng thứ ba.”

Tô Hoàn tò mò hỏi: “Vậy Phó Thời Hàn chính là hàng cuối à?”

“Đúng, cậu ta là lão tứ, em út của phòng tôi.” Thẩm Ngộ Nhiên nhìn Phó Thời Hàn một chút: “Trường tôi cũng vô ích, ai bảo tuổi cậu nhỏ nhất.”

Hương Nam nói: “Hàn tổng mặc dù tuổi nhỏ, nhưng mọi mặt đều toàn diện, kể cả làm bài tập hay làm thí nghiệm, hoặc là đổi bóng đèn sửa máy tính, thậm chí còn thông cống thoát nước, không có gì không giỏi...”

Phó Thời Hàn thản nhiên nói: “Thông cống thoát nước và bồn cầu, là tuyệt chiêu cả lão nhị, cảm ơn.”

Hứa Minh Ý lập tức đưa danh thiếp cho các cô gái: “Ký túc xá có vấn đề gì, ví dụ như lò vi sóng, nồi cơm điện bị hỏng, hoặc cống thoát nước bị tắc, đều có thể gọi điện thoại cho tôi, giá hữu nghị giảm 25%, thiện tai.”

Mấy người chằm chọc anh ta khiến các cô gái cười không ngừng, không bao lâu, mọi người kiểm tra vé rồi cùng đi vào rạp chiếu phim.

Vốn dĩ ngay từ đầu chỉ có Phó Thời Hàn và Hoắc Yên mua vé, kết quả bàn qua tính lại, mọi người trong hai phòng ngủ đều tham gia góp vui.

Lâm Sơ Ngữ đi từ trong nhà vệ sinh ra, nói với Hoắc Yên: “Phòng 611 của mấy người Phó Thời Hàn, là phòng ký túc xá nam thần của trường ta, không ngờ chúng ta có thể cùng bọn họ đi xem phim giao lưu! Quả thật là bất ngờ!”

“Phòng ký túc xá nam thần?”

Hoắc Yên tò mò Lâm Sơ Ngữ lấy đâu ra nhiều tin Bát Quái như vậy, cô chưa từng nghe qua cái gì mà phòng ký túc xá nam thần.

“Bốn nam sinh cùng đứng một chỗ giá trị nhan sắc cao như vậy, không một ai thấp hơn 1m85, chỉ có phòng 611 bọn họ thôi, hơn nữa thành tích học tập cực tốt, chỉ tiêu học bổng hàng năm đều bị phòng họ ôm hết, quan trọng nhất là, bốn người đều trong tổ thí nghiệm người máy AI của khoa, thường xuyên được giải cấp quốc gia, website của trường cứ các một khoảng thời gian lại thông báo bọn họ giành được giải thưởng gì.”

Hoắc Yên kinh ngạc kêu lên: “Lợi hại vậy sao!”

“Còn không phải sao, cậu xem, người từ trước đến nay hoàn toàn không có hứng thú với đàn ông như Lạc Dĩ Nam, không phải còn nhìn chăm chăm vào Hướng Nam của phòng bọn họ sao?”

Quả nhiên, Lạc Dĩ Nam ở bên trên, đang nhìn bóng lưng của Hướng Nam đến xuất thần, khác hoàn toàn đáng vẻ thường ngày của cô bạn.

“Lạc Dĩ Nam, Hướng Nam, cậu nói tên hai người họ sao giống nhau thế.” Hoắc Yên giống như phát hiện ra châu lục mới: “Bọn họ quen biết nhau?”

Lâm Sơ Ngữ lắc đầu: “Quen biết, sao còn tỏ ra như người xa lạ.”

Hoắc Yên rất khó hiểu.

Tô Hoàn đi từ trong nhà vệ sinh ra, cùng mọi người vào phòng chiếu.

Bốn nam sinh đã ngồi yên vị vào vị trí.

Bốn người con trai giá trị nhan sắc cực cao ngồi cùng một hàng rất gây chú ý, bất kể là con gái ngồi hàng trước hay ngồi hàng sau, đều nhấp nhòm liếc mắt nhìn bọn họ, thậm chí còn có cô gái to gan muốn đi tới xin số điện thoại của họ.

Hoắc Yên bây giờ thật sự tin tưởng lời nói của Lâm Sơ Ngữ, nữ sinh toàn trường đều muốn quan hệ hữu nghị với phòng 611.

Mấy người Hoắc Yên cúi đầu, nhận vô số ánh mắt của toàn bộ các cô gái trong rạp, ngồi xuống vị trí trống bên cạnh bốn nam thần, trong khoảng khắc có cảm giác giác, thù hận của nữ sinh toàn trường đều bị các cô kéo ra hết.

Mấy người thuận theo ghế trống ngồi xuống, là bốn vị trí trống bên cạnh Phó Thời Hàn. Lâm Sơ Ngữ thoải mái nói, cô nàng muốn ngồi bên cạnh nam thần Phó Thời Hàn, thế là Hoắc Yên ngồi bên cạnh Tô Hoàn.

Tô Hoàn thấy vậy, lập tức nói: “Này, Lâm Sơ Ngữ cậu qua đây, tớ còn muốn ăn bắp rang của cậu nữa.”

Lâm Sơ Ngữ không vui: “Tớ đưa bắp rang cho cậu.”

“Không được, cậu ngồi đây.” Tô Hoàn kiên trì: “Đổi vị trí với Hoắc Yên.”

“Vì sao?”

“Thế chai tinh chất La Mer (*) kia, cậu có muốn thử chút không?”

(*) Giá 3000 tệ 30ml ~ 10 triệu VND

Lâm Sơ Ngữ lập tức cúi đầu trước thế lực của tiền tài, đứng lên nói: “Hoắc Yên, chúng ta đổi vị trí nào!”

“Các cậu đúng là âm ỉ.” Hoắc Yên bất đắc dĩ đổi chỗ với Lâm Sơ Ngữ, ngồi xuống bên cạnh Phó Thời Hàn.

Lâm Sơ Ngữ thấp giọng hỏi Tô Hoàn: “Sao phải bắt tớ đổi chỗ, tớ muốn ngồi cạnh Phó Thời Hàn, ngày mai lên lớp còn có cái chém với bạn bè.”

Tô Hoàn nói: “Cậu nhìn không ra à, vừa rồi cậu đoạt chỗ của Hoắc Yên, cả khuôn mặt của Phó Thời Hàn đều xụ xuống.”

Lâm Sơ Ngữ giống như chịu phải đả kích, kinh ngạc mở to mắt, Tô Hoàn vỗ đầu cô nàng: “Chú ý chút đi.”

Gần đến thời gian chiếu phim, khán giả tiếp tục lục đục đi vào phòng.

Hoắc Tư Noãn và nhóm chị em Thôi Giai Kỳ bước vào phòng chiếu, sau khi ngồi xuống, ngay lập tức cô ta nhìn thấy bóng lưng con trai quen thuộc ngồi giữa hàng thứ tư.

Trong lòng hơi giật mình.

Anh cách cô ta khoảng ba bốn hàng, mà bên cạnh anh chính là Hoắc Yên, và mấy người bạn cùng phòng.

Thôi Giai Kỳ cũng nhìn thấy Phó Thời Hàn, kinh ngạc nói: “Phó Thời Hàn ở đây, còn đi cùng em gái cậu, sao không nói gì với cậu thế?”

Hoắc Tư Noãn mỉm cười: “Sáng nay anh ấy cố ý gọi điện thoại cho tôi, hỏi tôi có muốn đi xem phim không, tôi không phải đã đồng ý với các cậu sao, cho nên từ chối anh ấy, bảo anh ấy tìm em gái tôi đi xem.”

“Thật trùng hợp, như vậy mà cũng gặp được.” Thôi Giai Kỳ đề giọng nói lại: “Tư Noãn, cậu thật là tốt, không hề trọng sắc khinh bạn.”

Hoắc Tư Noãn không nói thêm gì cả, nhìn bóng lưng Hoắc Yên, trong con ngươi lóe lên một tia lạnh lẽo.

Nhớ lại tối hôm qua Hoắc Yên muốn hẹn cô ta, thế nhưng cô ta đang bận rộn cùng các chị em của mình xã giao, làm gì có đủ thời gian nghe nó nói xem cái phim quý gì.

Lại không ngờ rằng, Phó Thời Hàn cũng tới.

Hoắc Tư Noãn hồi hận xanh ruột, lúc đầu muốn lợi dụng Hoắc Yên để tăng cơ hội ở chung với Phó Thời Hàn, lại không ngờ, cơ hội tốt bị chính mình bỏ qua.

Lúc này Thôi Giai Kỳ lại nói: “Có vẻ hai phòng ký túc xá của bọn họ đang giao lưu, Tư Noãn, trước đó bọn tớ cũng bảo cậu nói với Phó Thời Hàn một chút, phòng chúng ta cũng muốn giao lưu với phòng bọn họ, cậu luôn nói họ bận rộn, cậu xem, sao hôm nay lại có thời gian rồi?”

Hoắc Tư Noãn lạnh lùng nói: “Làm sao tớ biết được.”

“Ờ hay, sẽ không phải mặt mũi của vị hôn thê như cậu, còn không to bằng em gái cậu chứ?”

Hoắc Tư Noãn nắm thật chặt dây túi xách, tận đến khi phim bắt đầu chiếu cũng không hề buông ra.

**

Hoắc Yên không phát hiện chị gái mình ngồi phía sau lưng, tay cô cầm một túi bắp rang bơ, hết sức chăm chú xem phim.

Rộp rộp, cô như con chuột Hamster, phát ra tiếng nhai nho nhỏ, trừ Phó Thời Hàn người vẫn luôn dồn toàn bộ sự chú ý lên cô, không ai nghe thấy.

Nương theo ánh sáng nhạt từ màn chiếu, ánh mắt Phó Thời Hàn di chuyển xuống dưới, rơi xuống cánh môi căng mọng của người con gái.

Trong không khí có mùi hương của bơ sữa, mà cánh môi kia, giờ phút này cũng dính chút ngọt ngào.

Không hiểu sao Phó Thời Hàn cảm thấy cổ họng có chút khô nóng.

Đúng lúc này, Hoắc Yên đưa bắp rang bơ trên tay tới.

Phó Thời Hàn hơi ngẩn người, lập tức nói: “Anh không ăn đồ ngọt.”

Nam sinh hình như đều không thích đồ ngọt, cái này đã trở thành một tín ngưỡng, một cố chấp cấm rỗi trong tư tưởng của bọn họ.

Hoắc Yên thấy anh nhìn chằm chằm mình ăn bắp rang bơ, nhìn cả nửa giờ, đánh vẻ khao khát kia thật sự khiến cô không đành lòng, lúc này mới miễn cưỡng rời “khẩu phần” của mình.

Ánh mắt của cô sáng long lanh vô hại, khẽ nói với Phó Thời Hàn: “Lén lút ăn, em sẽ không nói cho người khác biết.”

Tác giả có lời muốn nói:

Phó Thời Hàn: Cô vợ trẻ thật biết chăm sóc anh.

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 21: Không Cần Kiểm Chế

“Ánh mắt khi thích một người không giấu diếm được.”

Nửa túi bắp rang bơ của Hoắc Yên, toàn bộ rơi vào tay Phó Thời Hàn.

Rộp rộp.

Ngày bình thường thật sự anh không thể yêu thích đồ ngọt được, nhưng giờ phút này không biết tại sao, túi bắp rang bơ đậm mùi bơ và đường kia, lại có sức hấp dẫn lạ lùng với anh.

Anh rón một hạt bỏ vào miệng, dùng răng nhai nuốt, cảm nhận từng chút ngọt ngào ở đầu lưỡi.

Hoắc Yên mong đợi nhìn anh: “Ăn ngon không?”

Phó Thời Hàn nhàn nhạt “ừ” một tiếng.

Hoắc Yên ngoan ngoãn giống mèo con, nịnh hót sát vào người anh: “Bắp rang bơ em đều đưa cho anh hết.”

Phó Thời Hàn nhìn ánh mắt giảo hoạt của cô, liền biết cô đang có ý đồ xấu gì.

“Ăn bắp rang bơ, bẩn cả tay.” Mặc dù Phó Thời Hàn nói như vậy, nhưng trong giọng nói không có nửa phần ghét bỏ.

Hoắc Yên thấy có hi vọng, vội vàng lấy khăn ướt từ trong túi ra, lau sạch ngón tay mình: “Em cam đoan sạch sẽ sáng bóng.”

Phó Thời Hàn thấy cô nghiêm túc dùng giấy ướt lau ngón tay, anh do dự một chút, vẫn cầm giấy ướt cẩn thận lau sạch tay cho cô.

“Hứ, anh còn sợ em không lau sạch sao.”

Trong hơi thở của Phó Thời Hàn phát ra tiếng xì khẽ: “Ừm, anh sợ bẩn.”

Hoắc Yên liền đưa tay trước mắt anh, để anh lau sạch.

Ngón tay cô tinh tế lại nhỏ nhắn, đầu ngón tay tròn tròn mượt mà, khiến cho người ta có cảm giác lương thiện vô hại.

Phó Thời Hàn cẩn thận lau từng đầu ngón tay cho cô, sau đó ngồi thấp xuống một chút giúp cô dễ dàng sờ tóc.

Hoắc Yên lập tức đưa khuỷu tay gác lên vai anh, đang muốn sờ vào sợi tóc, bàn tay nhỏ bé lại bị Phó Thời Hàn bắt lấy.

Anh nhéo nhéo lòng bàn tay mềm mại của cô, giọng nói nghiêm túc: “Không được làm rồi.”

“Vâng vâng!” Hoắc Yên liên tục gật đầu.

Phó Thời Hàn nắm tay cô, kéo đến đằng sau gáy mình, Hoắc Yên nắm lấy sợi tóc của anh, bắt đầu vuốt ve chơi đùa, cảm giác hạnh phúc tràn đầy nơi đầu ngón tay khiến cô cực kỳ thỏa mãn.

Lần này Phó Thời Hàn cũng nhận ra cô không sờ loạn như lần trước, mà ngoan ngoãn vuốt ve ở một chỗ, không lộn xộn.

Bởi vì ra ngoài còn gặp người khác, anh biết Hoắc Yên không muốn biến tóc anh thành cái ổ gà.

Bởi vì có Hoắc Tư Noãn rục rở ở phía trước, Hoắc Yên bị bỏ qua từ bé cũng học được cách đọc được suy nghĩ của người khác

Mà phần hiểu chuyện này, giờ phút này khiến Phó Thời Hàn cực kỳ đau lòng.

“Không cần kiềm chế.”

“Ừm?”

Hoắc Yên không hiểu nhìn sang Phó Thời Hàn, nửa bên mặt nhìn nghiêng sắc bén mà sạch sẽ, ánh sáng từ màn chiếu hắt vào trong mắt sanh, lấp lánh tia sáng rục rở.

Lời anh nói ra không mang bất cứ cảm xúc gì nhưng lại cực kỳ dịu dàng.

“Ở trước mặt anh, có thể không cần hiểu chuyện như vậy, muốn làm cái gì, cũng được.”

Hoắc Yên chớp mắt: “Đều có thể?”

“Ừm.”

Thế là người nào đó rất không khách khí, từ sau gáy anh mon men tới vành tai lạnh lẽo của anh vuốt ve.

Đôi mắt Phó Thời Hàn yên lặng mở to.

Cái này là thể loại đam mê gì vậy!

Hoắc Yên dùng đầu ngón tay mềm mại vuốt ve vành tai Phó Thời Hàn, khiến anh ngửa ngửa lại không có ý định tránh đi, chỉ có thể ngượng ngùng đỏ mặt chịu đựng.

Sau một lúc, giống như ghét bỏ, Hoắc Yên buông vành tai Phó Thời Hàn ra, lại cuốn lấy tóc anh nghịch ngợm.

“Vẫn là cái này dễ chịu.”

Phó Thời Hàn: “...”

Thật sự bị ghét bỏ.

**

Phim kết thúc, mấy người đi khỏi phòng chiếu, Lâm Sơ Ngữ đề nghị mọi người khó mới có cơ hội đi chơi, không bằng chụp chung một tấm.

Tô Hoàn biết cô nàng này đang muốn đăng ảnh trong vòng bạn bè khoe khoang, nhưng chút lòng hư vinh này không ảnh hưởng đến toàn cục, mà các chàng trai cũng rất sẵn sàng, thế là mọi người đứng cạnh mô hình Iron Man cực lớn, dùng điện thoại của Lâm Sơ Ngữ chụp ảnh.

“Người mặt to không có tư cách đứng phía trước, nào, ai mặt nhỏ cầm điện thoại đi.”

“Mặt tôi cũng to.” Thẩm Ngộ Nhiên nói: “Hòa thượng, cậu gây nhất, đứng trước đi.”

Hứa Minh Ý dùng đôi mắt một mí lườm anh ta một cái: “Thiện tai, bản quyền chân dung của tôi thu theo diện tích, mỗi cm vuông phí 5

đồng, già trẻ như nhau, có hỗ trợ thanh toán chuyển khoản qua WeChat...”

Thẩm Ngộ Nhiên: “Đi đi.”

Cuối cùng Hoắc Yên thành thật bị đẩy lên đầu hàng, tất cả mọi người đều đứng sau cô, mỗi người tự thiết kế một kiểu pose của mình.

“Vậy tớ chụp đây.”

Cả đám cùng hô: “Cà tím!” (Editor: Cà tím 茄子/qiézi/ khi phát âm cũng banh miệng giống Cheese trong tiếng Anh đó ạ)

Chụp ảnh xong, Lâm Sơ Ngữ hưng phấn nhận lại điện thoại kiểm tra thành quả.

Mấy bức ảnh đầu Hoắc Yên chụp đều không có vấn đề gì, mà bức cuối cùng...

Bức ảnh cuối cùng, Phó Thời Hàn đứng sau lưng Hoắc Yên, vốn dĩ mặt không cảm xúc nhìn camera điện thoại, lúc này đôi mắt nâu đậm lại rơi trên người Hoắc Yên, đáy mắt mang theo chút tình ý và dịu dàng chưa từng thấy bao giờ.

Lâm Sơ Ngữ lặng lẽ đưa tới trước mặt Tô Hoàn, đầu ngón tay gõ màn hình, dùng ánh mắt truyền tin tức cho bạn.

Tô Hoàn đã sớm nhận ra, dùng tay chọc chọc đầu Lâm Sơ Ngữ.

Thích một người, cho dù giả vờ không để ý thế nào, nhưng ánh mắt không thể che giấu được, hướng chi, người con trai này căn bản chẳng thêm che giấu, trong mắt chỉ có cô gái trước mặt anh.

Lâm Sơ Ngữ không muốn gây phiền toái cho Phó Thời Hàn và Hoắc Yên, nên không chọn bức ảnh đó, chỉ đăng bức ảnh mặt không cảm xúc của Phó Thời Hàn vào vòng bạn bè.

Còn bức ảnh kia, cô gửi cho Hoắc Yên, nhưng không nói gì.

Người khác nói ra thì không có ý nghĩa, những chuyện như này, cần người trong cuộc tự cảm nhận mới là tốt nhất.

Bên lề đường, mọi người chuẩn bị đón xe về trường học, mà đúng lúc này, giọng nói bén nhọn của Thôi Giai Kỳ từ phía sau truyền đến: “Thật trùng hợp, mọi người cũng tới xem phim.”

Hoắc Yên quay đầu, nhìn thấy sắc mặt không tốt của Hoắc Tư Noãn.

Dưới ánh đèn đường, Hoắc Tư Noãn mặc váy cạp cao, bên ngoài khoác áo lửng bằng nhung, trang điểm xinh đẹp động lòng người, lại mang theo khí chất cao ngạo lạnh lùng.

Không giống sinh viên.

Đương nhiên, nhóm chị em Thôi Giai Kỳ cũng đồng loạt ăn mặc kiểu này, giống như sợ người khác không biết bọn họ là người giàu có

Tô Hoàn khinh bỉ lắc đầu.

“Chị, chị cũng tới xem phim à.” Hoắc Yên nhìn thấy Hoắc Tư Noãn, có hơi kinh ngạc, hôm qua cô còn mời Hoắc Tư Noãn, kết quả nói có việc, thì ra là đi cùng bạn bè.

“Ừm.” Sắc mặt Hoắc Tư Noãn không tự nhiên lắm; “Cái đó, bọn chị chút nữa còn đi dạo phố, đi trước.”

“Ừm.”

Thôi Giai Kỳ không muốn tùy tiện buông tha cho Hoắc Tư Noãn, thế là nói: “Ai da, Phó Thời Hàn thật xin lỗi, Tư Noãn vẫn luôn đặt chị em lên hàng đầu, vì chúng tôi mà cậu ấy từ chối đi xem phim với cậu, cậu sẽ không tức giận với chúng tôi chứ?”

Lời vừa nói ra, sắc mặt Hoắc Tư Noãn lập tức trở nên trắng bệch.

Hoắc Yên tò mò nhìn Phó Thời Hàn: “Thì ra anh cũng mời chị em à?”

Lúc đầu Phó Thời Hàn không có ý định phản ứng với Thôi Giai Kỳ, nhưng nghe thấy Hoắc Yên hỏi, mặc dù đơn giản là cô hiếu kỳ, nhưng Phó Thời Hàn không muốn cô có chút hiểu lầm nào, thế là nói: “Anh không mời.”

Anh không mời.

Mấy chữ này, triệt để đẩy Hoắc Tư Noãn vào hãm bẫy, cơ thể cô ta hơi run rẩy, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Thôi Giai Kỳ giống như thưởng thức trò hề, nhìn phản ứng của Hoắc Tư Noãn.

Nhưng thất lễ chỉ thoáng qua trong nháy mắt, không đến một giây, Hoắc Tư Noãn khôi phục bình thường, thậm chí trên mặt còn nở nụ cười: “Là tớ chưa nói rõ ràng, người mời tớ là Yên Yên.” (*)

(*) Anh ấy/cô ấy trong tiếng Trung khác cách viết nhưng đều đọc là /tā/, nên khi nói chuyện sẽ không phân biệt được là nói nam hay nói nữ.

Hoắc Yên vội vàng gật đầu: “Là tôi mời.”

Tô Hoàn thật sự nhìn không nổi, khoanh tay trước ngực, lạnh lùng chế giễu: “Đàn chị, em gái chị mời thì không có thời gian, kết quả lại có thời gian đi cùng bạn bè của chị, tôi rất nghi ngờ, đến cùng ai mới là người thân của chị đây.”

Hoắc Tư Noãn nhìn Hoắc Yên lại nhìn sắc mặt đang tối dần của Thôi Giai Kỳ: “Bởi vì tôi đã đồng ý với Giai Kỳ trước.”

Phó Thời Hàn không muốn tiếp tục dây dưa, chỉ nói với mọi người: “Đi thôi.”

Hoắc Yên lo lắng nhìn Hoắc Tư Noãn: “Chị, vậy bọn em đi trước, chị cùng dừng ở bên ngoài muộn quá, về sớm một chút.”

Hiện giờ Hoắc Tư Noãn một câu cũng không nói nên lời, chỉ có thể uể oải gật đầu.

Hoắc Yên vừa đi vừa quay đầu, không phải đặc biệt hiểu rõ cái, nhưng nhìn chị gái, không hiểu sao cảm thấy có chút đáng thương.

Lạc Dĩ Nam đẩy đầu của cô trở lại: “Đừng nhìn nữa.”

“Cảm giác chị tớ không vui.”

Trong khoảng thời gian này, Hoắc Tư Noãn vẫn luôn không vui vẻ.

“Trên thế giới này, đâu có ai trưởng thành mà luôn vui vẻ chứ.”
Lạc Dĩ Nam thản nhiên nói: “Con đường mình tự chọn, dù đầu rơi máu chảy cũng vẫn đi, chẳng trách ai được.”

**

Lâm Sơ Ngữ đăng bức ảnh kia trong vòng bạn bè, ngay đêm hôm đó bức ảnh được nhiều bạn học phát tán lên forum của trường.

Vài phút sau, liền trở thành hot topic.

Các sinh viên nhao nhao bình luận dưới bài post, thể hiện niềm ước ao và ghen tị.

“Trời ạ, nam thần phòng 611 vậy mà đi giao lưu với phòng ký túc xá của nữ sinh!”

“Hơn nữa còn cùng đi xem phim.”

“Còn chụp ảnh chung, cái đệt, lão tử ghen tỵ quá.”

“Cái đó, nữ sinh đứng sau Phó Thời Hàn, tay cô đặt ở đâu đấy!”

“Chiếp chiếp, gió bão rít gào.”

Lâm Sơ Ngữ nằm ở trên giường đọc bình luận cười điên cuồng, sau đó, cô nàng nhìn Hoắc Yên ở tầng dưới nói: “Yên Yên, lần sau cậu lại giúp bọn tớ hẹn phòng Phó Thời Hàn đi.”

Hoắc Yên đang uống sữa theo thói quen, để sách trong tay xuống: “Vì sao?”

“Tớ muốn thoát kiếp độc thân, nếu như có thể chọn một người trong phòng bọn họ, ôi, ngẫm thôi đã kích thích.”

Tô Hoàn bôi kem dưỡng da, trầm giọng hỏi: “Coi trọng người nào?”

Lâm Sơ Ngữ cẩn thận suy nghĩ: “Phó Thời Hàn khẳng định không được, nam thần như thế cao quá với không nổi, ừm, Thẩm Ngộ Nhiên cũng khá được, rất sáng sửa, chỉ có nói hơi nhiều, tớ cũng không thích.”

“Hứa Minh Ý, tóc xoắn tự nhiên, chỉ có chút...”

“Thôi dẹp đi.” Hoắc Yên ngắt lời Lâm Sơ Ngữ: “Cái tên Hứa Minh Ý kia, chỉ có tiền trong mắt, nếu cậu cùng anh ta yêu đương, lúc hẹn hò đoán chừng còn thu phí yêu đương cậu nữa.”

Lâm Sơ Ngữ cười ha ha: “Vẫn thôi đi, không thể trêu vào không thể trêu vào.”

Tô Hoàn nói: “Tớ cảm thấy anh ta rất tốt.”

“Không phải chứ!” Lâm Sơ Ngữ kinh ngạc nhìn Tô Hoàn: “Rất ít khi thấy cậu để ai vào trong mắt.”

“Tớ cảm thấy anh ta rất thành thực, cuộc sống khó khăn phải cố gắng kiếm tiền, không buông tha bất cứ cơ hội nào.” Tô Hoàn bóc mặt nạ SKII xuống, thản nhiên nói: “Loại vật chất như tiền tài, ai cũng thích, anh ta thích rất thẳng thắn quang minh lỗi lạc, không giống nhiều người hết lần này tới lần khác giả bộ coi tiền tài như cặn bã, sau lưng lại làm thủ đoạn...”

“Ngừng ngừng ngừng!” Lâm Sơ Ngữ thấy Tô Hoàn khen không dừng miệng: “Góc độ thưởng thức của cậu, thật không giống người bình thường.”

“Đó là đương nhiên, tiểu tử thấy qua nhiều việc, sẽ không giống các cậu, tùy tiện bị đàn ông mê hoặc.” Tô Hoàn chọc chọc đầu Lâm Sơ Ngữ: “Sau này tìm bạn trai, để chị gái giúp em kiểm tra, không với đầu óc này của cậu, không chừng bị người ta lừa bán đi mất.”

Nhưng nghe Tô Hoàn nói vậy, Hoắc Yên cũng cảm thấy có đạo lý.

Rõ ràng anh ta nghèo túng, rất thiếu tiền tiêu, thế nhưng ngày đó nhất được năm trăm tệ vẫn lựa chọn trả lại cho cô.

Vừa nghĩ như vậy, hình tượng hòa thượng Hứa Minh Ý trong lòng Hoắc Yên, lại cao lớn hơn.

Lâm Sơ Ngữ tiếp tục nói: “Loại ba người này, trong phòng bọn họ còn thừa lão đại Hường Nam.”

Lúc nói đến cái tên này, người vẫn luôn chăm chú đọc sách Lạc Dĩ Nam đột nhiên hơi ngẩng đầu, trong con mắt xẹt qua thần sắc khác thường.

Người khác không chú ý, nhưng Tô Hoàn lại nhạy cảm phát hiện ra.

Nhớ lại toàn bộ quá trình xem phim, Lạc Dĩ Nam không hề nói một câu, mà Hường Nam, cũng không nói gì.

Khóe miệng cô nàng cong lên, giống như phát hiện ra chuyện gì ý nghĩa.

Lâm Sơ Ngữ hoa si, nói: “Hường Nam rất được nha, cao 1m85, dáng vẻ đặc biệt ôn hòa, lúc cười lên giống bông hoa nở rộ, tính

cách cũng tốt, đối xử với mọi người lễ phép ôn hòa, là người đàn ông ắp ắp, chỉ là thỉnh thoảng hơi kiêu hãnh,."

"Vậy cậu quyết định chọn chàng trai ắp ắp này?" Lúc Tô Hoàn nói câu này, ánh mắt lại nhìn sang Lạc Dĩ Nam.

Nhưng Lâm Sơ Ngữ thờ dài một cái: "Không có."

"Vì sao?"

"Nghe nói anh ta có người trong lòng rồi."

"Ồ? Hoa thơm có chủ rồi?"

Lâm Sơ Ngữ nói: "Không phải, chính là... nghe nói trong lòng anh ta có một ánh trăng sáng."

Hoắc Yên tò mò: "Cậu thông tin nhanh đấy, cái này cũng biết."

Lâm Sơ Ngữ: "Mấy đàn chị kể, trước kia có nhiều nữ sinh tỏ tình với đàn anh Hướng Nam, anh ta nhất quyết cự tuyệt, bảo... Tôi có người mình thích rồi, tôi đang chờ cô ấy."

"Các cậu biết không, tớ nghe đàn chị kể ánh mắt anh ta lúc nói xong câu đó, dịu dàng đến muốn chảy nước."

Lâm Sơ Ngữ nói xong câu này, Lạc Dĩ Nam đột nhiên đứng lên, ra khỏi phòng ngủ.

"Đã muộn vậy, Dĩ Nam cậu đi đâu?"

"Ra ngoài chạy một lát." Lạc Dĩ Nam mặt không đổi sắc nói

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 22: Quà Sinh Nhật

“Hongбет, là cảm giác động tâm.”

Tháng mười một, Hoắc Yên đến nhận tiền lương, sau đó liền xin nghỉ việc ở nhà ăn.

Cô đồng ý với Phó Thời Hàn chỉ làm một tháng, sau đó sẽ nghỉ việc, đây không phải là kế tạm thời đối phó, mà cô đã đồng ý thì nhất định sẽ làm được, đó là nguyên tắc trước giờ của cô.

Phó Thời Hàn đương nhiên hiểu rõ, cho nên anh vô cùng tin tưởng Hoắc Yên.

Lúc cô rời đi, các chú các dì trong nhà ăn đặc biệt không nở. Bởi vậy mỗi ngày khi đến mua cơm, bọn họ đều sẽ bỏ thêm cho cô rất nhiều đồ ăn, luôn nói cô quá gầy, sợ cô ăn không đủ no.

Khi không còn làm việc ở nhà ăn nữa, Hoắc Yên rất lo lắng cho mấy con mèo con chó con bị bỏ rơi cô đang chăm sóc, vì thế cô đành phải nhờ Hứa Minh Ý giúp cô để lại một chút đồ ăn thừa.

Trước kia Hứa Minh Ý luôn nhắc đi nhắc lại lời nhảm chán kiểu “Hỗ trợ thanh toán chuyển khoản qua WeChat”, lại không ngờ lần này, anh ta rất thoải mái đồng ý.

“Sao không thu phí của tôi vậy nè?” Hoắc Yên nhận túi anh ta đưa, bên trong là đồ ăn thừa nóng hổi.

“Chó mèo trong trường cũng là sinh mệnh, sinh mệnh đều bình đẳng, thế mà cô lại dùng tiền bạc để đong đếm.” Hứa Minh Ý khinh bỉ nói: “Đồ tục khí.”

Hoắc Yên: “...”

Cạn lời.

Cô rời đi không bao lâu, Tô Hoàn liền tới trước cửa nhà ăn, nhìn Hứa Minh Ý nhẹ nhàng cười một tiếng: “Anh trai hòa thượng, Hoắc Yên đâu?”

Được thấy bốn chữ anh trai hòa thượng, cái thìa trong tay Hứa Minh Ý run lên, giương mắt lên liền nhìn thấy khuôn mặt như gió xuân của Tô Hoàn.

Tô Hoàn rất xinh đẹp, mái tóc đen nhánh xõa ngang vai, làn da cực kỳ mịn màng, khuôn mặt tinh tế dưới ánh đèn càng thêm trắng hồng, các đường nét trên mặt trong suốt động lòng người.

Hứa Minh Ý rũ mắt xuống, lông mi đen dài che ánh sáng trong đôi mắt, uể oải nói: “Đang làm từ thiện phía sau vườn hoa.”

“Được, cảm ơn tin tức của anh trai hòa thượng.” Tô Hoàn chủ động lấy điện thoại di động ra: “Tôi chuyển khoản cho anh.”

Hứa Minh Ý hơi trợn mắt.

Đây là lần đầu tiên anh ta gặp được người chủ động muốn trả tiền cho tin tức của anh ta.

“Cô đã kiên trì như vậy.” Hứa Minh Ý sờ sờ di động của mình, đưa mã quét hai chiều cho Tô Hoàn.

Tô Hoàn quét WeChat của anh ta: “Bao nhiêu tiền?”

“Quy tắc của giang hồ, lần đầu tiên không thu phí, làm một chuyện tốt.”

“Giang hồ ở đâu?”

“Giang hồ ở chỗ tôi.”

Mái tóc xoắn cắt ngang trán che đi đôi mắt anh ta, anh ta cầm thìa kim loại, nhẹ nhàng múc một miếng cà chua xào trứng, trộn vào trong bát cơm trắng.

Bình thản tự nhiên, phong quang tuế nguyệt. Cho dù là xới cơm, cũng có thể có khí chất tuyệt thế của ẩn sĩ.

Tô Hoàn dường như không thở nổi.

Là... Là cảm giác động tâm.

“Cô còn có việc?” Hứa Minh Ý bình tĩnh hỏi.

“Không có... không có.” Tô Hoàn đột nhiên đỏ mặt: “Vậy tôi không quấy rầy anh trai hòa thượng nữa, lần sau lại tìm anh trai hòa thượng giúp tôi đoán mệnh.”

Hứa Minh Ý gật đầu: “Nhớ hẹn trước.”

“Được, vậy tôi đi đây, anh trai hòa thượng hẹn gặp lại.”

“Ừm.”

**

“Meo meo.”

Trong vườn hoa nhỏ không có người sau nhà ăn.

Hoắc Yên cầm theo túi cơm thừa, nhìn đông nhìn tây tìm kiếm khắp nơi.

Cô mở túi ra, đặt ở chỗ cũ — dưới gốc cây ngô đồng cao vút.

Không bao lâu, mùi thức ăn lan tỏa, có ba đầu chó con màu xám từ trong đám cỏ chui ra, vui vẻ chạy tới chỗ Hoắc Yên.

Mấy con chó con khoảng bốn năm tháng tuổi, bộ lông toàn thân màu xám, mặt mũi ngây thơ đáng yêu, chỉ có điều hơi gầy một chút.

Mỗi ngày cô đều mang đồ ăn còn thừa qua nuôi chúng nó.

Cô từng xem thông tin, không được cho chó con ăn xương, nhất là xương gà vì rất dễ đâm thủng dạ dày, cho nên cô thường mang thịt băm, cơm trộn thêm nước canh, vừa thơm vừa ngon.

Chưa được mấy ngày, mấy con chó con gọi thêm đồng đội tới, là mấy con mèo nhỏ rất lanh lợi.

Mỗi khi tới xế chiều là bọn nó sẽ đứng giờ tới vườn hoa, meo meo gào lên chờ Hoắc Yên đến.

“Cậu ở đây à.” Tô Hoàn đi xuyên qua con đường mòn tới: “Tìm cậu bao lâu, hòa thượng nói cậu ở vườn hoa làm từ thiện.”

“Anh ta không bắt cậu trả phí tình báo chứ.”

Tô Hoàn cười hì hì lộ ra đôi mắt sáng ngời: “Tớ chủ động trả, nhưng anh ấy không nhận.”

“Ồ, mặt trời mọc ở phía nam.” Hoắc Yên cười nói: “Xem ra người khác nhau thì đối xử khác nhau.”

Tô Hoàn tranh thủ thời gian hỏi một vấn đề: “Cậu tìm tó có việc gì thế?”

“Là có chuyện cần cậu giúp đỡ.” Hoắc Yên lấy từ trong túi ra sáu trăm tệ: “Tháng trước làm thêm kiếm được, sinh nhật Phó Thời Hàn sắp đến rồi, tó muốn mua cho anh ấy một món quà, nhưng không biết tặng con trai cái gì, sợ anh ấy không thích.”

Tô Hoàn nhìn những đồng tiền nhẵn nhúm trong tay Hoắc Yên.

Số tiền này đều là do Hoắc Yên vất vả làm thêm kiếm được, mỗi ngày một chút tích cóp cố gắng của cô.

Thật khiến người khác đau lòng.

Tô Hoàn khoác vai Hoắc Yên, nói: “Cái này dễ thôi, đi nào, chị gái dẫn em tới khu mua sắm một vòng, nhìn xem có cái gì hay.”

Trên con đường đi bộ ở trung tâm thương mại, hai người đi xem thẳng tới khi màn đêm buông xuống, Tô Hoàn dẫn Hoắc Yên tới không ít cửa hàng bán đồ nam nổi tiếng, giúp Hoắc Yên phân tích —

“Nghe nói Phó Thời Hàn xuất thân tướng môn, con trai trong gia đình như vậy không giống như dạng phú nhị đại ăn chơi trác táng, cậu xem phong cách ăn mặc hàng ngày của Phó Thời Hàn liền biết anh ấy có bao nhiêu khiêm tốn, hàng đắt tiền không cần suy nghĩ, anh ấy sẽ không dùng, mà cậu cũng không mua nổi.”

Hoắc Yên liên tục gật đầu, khiêm tốn học hỏi nhìn Tô Hoàn: “Tó không để ý quần áo anh ấy mặc là nhãn hiệu gì.”

“Mặc dù quần áo mặc trên người Phó Thời Hàn cũng không quá khắt khe, nhưng anh ấy rất quan tâm tới sự gọn gàng, tuyệt đối không phải kiểu lười thôi tùy tiện.” Tô Hoàn nghiêm túc nói: “Cho nên cậu không cần quá quan trọng nhãn hiệu gì, cân nhắc đến việc cậu chỉ có sáu trăm tệ, theo ý kiến của tớ, cậu mua tặng anh ấy một dây thắt lưng đi, cái đồ này rất có ích, sáu trăm tệ là mua được loại chất lượng tốt rồi.”

Hoắc Yên cảm thấy có đạo lý, Phó Thời Hàn là chủ tịch hội sinh viên, có những dịp cần phải ăn mặc lịch sự, bắt buộc phải có thắt lưng.

“Chỉ cần được làm tinh tế, chất lượng tốt, nhãn hiệu không quan trọng.”

Tô Hoàn kéo Hoắc Yên đi vào một cửa hàng bán đồ da, hai người chọn lựa tỉ mỉ hơn bốn mươi phút.

Hoắc Yên chọn trúng cái dây lưng bằng da trâu màu đen, sờ rất cứng cáp, có hoa văn in chìm tinh xảo, mặt dây bằng kim loại lóe lên ánh sáng, tạo cảm giác trầm ổn cứng rắn.

Hỏi thăm giá khoảng 580 tệ, Hoắc Yên không do dự rút ví, Tô Hoàn ngăn cô lại, nói: “Tiền này là công sức cực khổ một tháng của cậu, coi như chỉ có 600 tệ, nhưng một thoáng liền đội nón ra đi, tốt xấu gì cũng phải có chút lưu luyến chứ.”

Cô bạn chỉ vào cái dây lưng giá thấp hơn bên cạnh: “Cái này cũng là da trâu, 400 tệ, nhìn cũng rất tốt, cậu có muốn suy nghĩ lại không?”

Hoắc Yên vừa mới nhìn qua, mặt dây hình bầu dục cô không thích, cảm thấy Phó Thời Hàn nên đeo loại cô cầm trong tay mới thích hợp nhất.

Cô không suy xét đến loại đó.

“Vậy cậu vì chuẩn bị quà sinh nhật của anh ta mà tiêu hết tiền à?”

“Ừm.”

Hoắc Yên đặt mình vào hoàn cảnh của người khác mà nghĩ, nếu là Phó Thời Hàn, có lẽ sẽ chọn món quà thích hợp nhất với cô, chứ không phải tùy tiện chọn một món quà để đối phó cho xong.

Trên thế giới này người đối xử tốt với Hoắc Yên không nhiều, chỉ cần một người cô cũng cực kỳ trân trọng..

Tính tiền, Hoắc Yên miễn nguyện mang hộp quà màu đen ra khỏi cửa hàng, sau đó bất ngờ chạm phải Hoắc Tư Noãn ở đối diện đi ra.

Hai người nhìn nhau một cái, Hoắc Tư Noãn chủ động đi tới trước mặt Hoắc Yên.

Tô Hoàn để ý thấy Hoắc Yên vô thức giấu hộp quà trong tay ra đằng sau, nhưng động tác này ngay lập tức ngừng lại, có lẽ ngay bản thân Hoắc Yên cũng không phát hiện.

Trong đôi mắt Tô Hoàn lộ ra một loại ý vị sâu xa nào đó.

“Yên Yên, mua gì thế?” Hoắc Tư Noãn hỏi.

“Mua quà sinh nhật cho Phó Thời Hàn.” Hoắc Yên nói xong lại bổ sung một câu: “Mọi năm đều tặng, năm nay cũng vậy.”

Dù sao cũng quen biết từ nhỏ.

Nét mặt Hoắc Tư Noãn không có gì khác thường, tò mò liếc hộp quà trong tay Hoắc Yên, lại nhìn qua cửa hàng bán đồ da sau lưng cô: “Em mua ở đây?”

“Vâng, mua một dây thắt lưng.” Hoắc Yên lại hỏi: “Chị đi dạo phố à?”

“Hôm nay không có lớp học, tùy tiện dạo chơi.” Hoắc Tư Noãn nói.

Hai người giống như bạn bè nói chuyện vài câu rồi chào tạm biệt.

Tô Hoàn đi được một đoạn rồi quay đầu nhìn, thấy Hoắc Tư Noãn đứng bất động tại chỗ, giống như đang suy tính chuyện gì.

Cô nàng bèn tùy tiện bịa một lý do, nói với Hoắc Yên mình còn có việc, để Hoắc Yên về trường trước.

Hoắc Yên không nghi ngờ chào tạm biệt Tô Hoàn.

Tô Hoàn bám theo Hoắc Tư Noãn, thấy cô ta bước vào một cửa hàng bán đồ da cao cấp, lè mề khoảng nửa tiếng mới ra ngoài, lúc đi ra còn mang theo một cái hộp nhỏ màu đen.

Đợi sau khi cô ta đi, Tô Hoàn trực tiếp vào cửa hàng bán đồ da cao cấp kia.

Thấy Tô Hoàn tiến vào, nhân viên lập tức ra đón, trên mặt nở nụ cười lễ phép: “Tiểu thư, cô cần tôi giúp gì không?”

“Tôi mua quà cho bạn trai, không biết chọn cái gì tốt.” Tô Hoàn đi loanh quanh trong cửa hàng một vòng, không để ý nói: “Vị tiểu thư

vừa mới ra kia, chọn cái gì vậy?”

“Thật là trùng hợp.” Nhân viên lập tức lấy ra một thắt lưng da cá sấu, mỉm cười tiến cử: “Vị tiểu thư kia cũng mua quà sinh nhật cho bạn trai, là mua mẫu thắt lưng mới nhất năm nay của cửa hàng chúng tôi.”

Hoắc Tư Noãn cũng mua thắt lưng?

Tô Hoàn chớp mắt, liếc nhìn thắt lưng kia, chỉ nhìn thiết kế, đúng là rất có cảm xúc.

“Cái này bao nhiêu tiền?”

“Một vạn bảy.” Nhân viên cửa hàng giới thiệu chi tiết: “Đây là da cá sấu, thiết kế vô cùng thích hợp với thanh niên.”

Một vạn bảy cơ.

Hoắc Yên mua quà tặng ngay cả số lẻ cũng không tới.

Hai thắt lưng bất kể là nhãn hiệu, thiết kế hay chất liệu, chiếc của Hoắc Tư Noãn mua đều hơn một bậc, đến lúc đó hai chị em đồng thời mang quà ra, cao thấp liền rõ.

Hoắc Tư Noãn đánh một nước cờ thật hay, xem ra cố ý muốn khiêu chiến với cô em gái.

Vì vậy Tô Hoàn liền đứng trước một lựa chọn khó khăn.

Nếu như báo cho Hoắc Yên, với cái tính không tranh không đoạt của mình, nói không chừng Hoắc Yên sẽ tránh mũi nhọn của chị gái.

Công sức vất vả kiếm tiền mua thắt lưng sẽ thành công cốc.

Hoắc Yên từng nói, sinh nhật hàng năm của Phó Thời Hàn, mẹ của anh Đường Uyển Chi sẽ mời bạn bè chơi thân tới nhà ăn cơm, còn bà sẽ tự mình xuống bếp làm tiệc sinh nhật cho con trai.

Hoắc Yên và Hoắc Tư Noãn đều được mời.

Nếu Tô Hoàn không nói cho Hoắc Yên, đến lúc đó hai chị em đều đưa ra cùng loại quà tặng nhưng giá trị lại chênh lệch.

Xét cho cùng thế nào mới tốt đây.

Lời của tác giả:

Nhắc nhở hữu nghị, diêm văn, sảng văn, sẽ không uất ức, sẽ không ngược.

Nữ chính bắt đầu trưởng thành.

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 23: Yêu Thương

“Em hãy nhớ kỹ, sau này không cho phép khóc vì tiền.”

Cuối tuần, Hoắc Yên dự định về nhà lấy sách và một ít đồ sinh hoạt.

Nhà họ Hoắc ở bên trong tòa hợp viện nhỏ, căn hộ này là phúc lợi của nhân viên đơn vị ba cô cấp, điều kiện không tốt lắm, nhưng cũng không tính là quá tệ, nếu một nhà bốn miệng ăn có hơi chật chội. May mà hai cô con gái đều đi học đại học, bình thường không hay về nhà.

Hai năm trước, vì Hoắc Tư Noãn mà nhà họ Hoắc đã mua thế chấp một căn hộ 70m2 trong nội thành, với lý do là không để cho nhà thông gia tương lai xem thường con gái mình, như thế nào con gái cũng phải có một căn hộ của riêng mình, khi đó Hoắc Tư Noãn gả vào nhà họ Phó cũng có cái để mà nói.

Việc này là Hoắc Yên tình cờ nghe được ba mẹ thảo luận trên bàn cơm.

Nhưng theo quan sát của cô, dì Phó là người ưu nhã hiền dịu, ôn hòa dễ gần, khi còn bé cô theo Hoắc Tư Noãn sang nhà họ Phó chơi, dì còn làm bánh mì nhân sữa cho cô. Trong ấn tượng của mẹ, mẹ Phó Thời Hàn tuyệt đối không phải là người như mẹ cô nói... bởi vì con dâu không có nhà riêng mà xem thường.

Về phần ba của Phó Thời Hàn, nghiêm túc ít lời, cương trực công chính.

Thường ngày Phó Thời Hàn đều bày vẻ vẻ mặt lạnh băng, cùng với ba anh giống hệt nhau.

Ba mẹ của gia đình như vậy, Hoắc Yên tuyệt đối không tin tưởng lai bọn họ sẽ đối xử không tốt với Hoắc Tư Noãn. Mà trái lại ba mẹ cô, bộ đỡ, hẹp hòi, ham hư vinh, cả người đều mùi con buôn.

Mặc dù có đôi khi cô phản ứng chậm chạp, nhưng cũng không phải người quá ngu ngốc, có thể nhìn ra được, gia đình mình không xứng với gia đình Phó Thời Hàn.

Khó trách ngay chính bản thân Phó Thời Hàn cũng nói, không thích Hoắc Tư Noãn.

Quả nhiên ba mẹ cô tự mình đa tình.

Trên bàn cơm, Hoắc Yên thở dài một cái.

Mà cùng lúc đó, cô nghe thấy ba cô cũng trùng hợp thở dài một cái. Hoắc Yên ngẩng đầu nhìn ba mình, sắc mặt ba cô nặng nề, buồn bực không vui.

Hôm nay Hoắc Yên vừa về nhà, liền phát hiện tâm trạng ba mình không thích hợp.

Ánh mắt cô dừng trên cổ tay ba, đột nhiên lên tiếng hỏi: “Ba, đồng hồ của ba đâu rồi?”

Không đợi ba cô nói chuyện, mẹ cô nhàn nhạt mở miệng: “Cầm rồi.”

“Cầm!” Hoắc Yên sợ hãi bật thốt: “Đồng hồ Rolex đó là bà nội trước khi mất để lại cho ba, sao có thể mang đi cầm cố chứ!”

“Cầm chính là cầm, sao nói nhiều thế.” Mẹ Hoắc Yên không kiên nhẫn trách mắng cô: “Không phải chỉ là một cái đồng hồ thôi sao, hai vạn tệ có gì mà kinh ngạc.”

“Không phải chuyện tiền nong, trước kia bà nội đã nói, đó là một cái đồng hồ rất quý giá, là cái đồng hồ theo ông nội ra chiến trường...”

Hoắc Yên còn chưa nói xong, mẹ cô liền ngắt lời: “Cô kích động cái gì, đồng hồ kia có để lại, cũng là để lại cho chị cô, liên quan gì đến cô.”

“Đủ rồi.” Ba Hoắc Yên đột nhiên ngắt lời: “Bà còn bệnh Hoắc Tư Noãn, nếu không phải vì nó, đồng hồ của tôi sao có thể... haz.”

Ông ta uống một ngụm rượu, lời muốn nói ra lại nuốt trở vào.

Chỉ nghe “rầm” một tiếng, Hoắc Yên đập mạnh đôi đũa lên bàn.

“Con nhớ ra hôm nay còn có lớp, còn về trường trước.” Hoắc Yên không đợi ba mẹ phản ứng, đứng bật dậy cầm cặp sách của mình rồi đóng sập cửa bỏ đi.

Ba mẹ cô kinh ngạc nhìn bóng lưng Hoắc Yên, đây là lần đầu tiên họ chứng kiến cô tức giận như vậy.

“Điều tại ông.” Mẹ Hoắc Yên trừng mắt nhìn ông bố: “Đang êm đẹp làm loạn cái gì, ông cũng đâu phải không biết, nó đối xử với ai cũng không nóng không lạnh, chỉ duy nhất đối với việc của bà nội là không thể chạm vào.”

Ba Hoắc Yên hàm hừ nói: “Cha vợ cầm cổ đồng hồ mua quà sinh nhật cho con rể, là cái đạo lý gì.”

“Còn không phải vì nghĩ tới hạnh phúc tương lai của con gái ông sao, đừng nói một cái Rolex, cho dù Tư Noãn muốn sao trên trời, ông cũng phải hái xuống!”

**

Gió mùa thu mang theo nhiệt độ lạnh lẽo, trong không khí lất phất những hạt mưa phùn, một cơn gió lướt qua cuốn bay mấy chiếc lá còn sót lại trên cành cây khô, cuốn về phía chân trời.

Phó Thời Hàn vừa mới tan học, theo thói quen đi tới nhà ăn số ba, thu ô, anh đi tới cửa mua cơm: “Hòa thượng, Hoắc Yên đâu?”

Hứa Minh Ý vừa múc thức ăn cho sinh viên vừa nhàn nhã nói: “Nghỉ việc rồi.”

“Tớ biết, nhưng em ấy không đến ăn cơm tối.”

“Cửa này chỉ mở để phục vụ công việc bán cơm, tìm hiểu thông tin khác thu phí riêng, mỗi phút mười tệ.”

Phó Thời Hàn đập một phát vào cửa thủy tinh, tức giận quát: “Con mẹ nó hỏi cậu, em ấy đâu!”

Hứa Minh Ý kinh ngạc ngẩng đầu, phát hiện sắc mặt Phó Thời Hàn không đúng lắm, trong mắt hiện đầy tơ máu, nhìn có chút dữ tợn.

Anh ta đưa mắt nhìn xuống, thấy tay Phó Thời Hàn đã nắm chặt thành quyền, các khớp xương đều trắng bệch.

Hứa Minh Ý là người thông minh, dứt khoát thu lại ý cười, nói: “Được rồi, nói cho cậu vậy, thời gian này Hoắc Yên thường ở vườn hoa phía sau nhà ăn làm từ thiện.”

Phó Thời Hàn cầm ô quay người xông ra khỏi nhà ăn, Hứa Minh Ý âm thầm sợ hãi, dáng vẻ thất thố vừa rồi của Phó Thời Hàn, từ khi quen biết nhau đến giờ, anh ta còn chưa từng gặp.

Trong ấn tượng của anh ta, tuổi tác Phó Thời Hàn mặc dù nhỏ nhất trong phòng, nhưng bất kể là suy nghĩ hay đối nhân xử thế, Phó Thời Hàn đều thành thực trầm ổn nhất trong bốn người. Bày mưu tính kế, trên thế giới này không có vấn đề gì Phó Thời Hàn không thể giải quyết được.

Cô nàng Hoắc Yên kia, có thể khiến quân tử như Phó Thời Hàn không bao giờ đổi sắc phải chửi tục.

Có năng lực.

Hứa Minh Ý gọi cho Thẩm Ngộ Nhiên một cuộc điện thoại, nếu anh ta nhớ không nhầm, Thẩm Ngộ Nhiên hẳn là vừa học chung một lớp với Phó Thời Hàn.

“Tình huống của lão tứ là thế nào vậy?”

“Hiếm khi thấy tên nhóc nhà cậu nói chuyện tử tế không bắt trả tiền nha.” Đầu bên kia giọng nói của Thẩm Ngộ Nhiên cao lên: “Bị cậu ta dọa hả?”

“Bớt nói nhảm, mau nói cho tôi đi.”

Khi tâm hồn Bát Quái của người đàn ông cháy hừng hực, không thua phụ nữ tí nào.

“Vừa rồi trên lớp ngôn ngữ C, lão tứ nhận được một tin nhắn, rằm một cái đứng phắt lên, mặt lạnh như sông băng ở Nam cực dọa giáo sư lớp tôi giật nảy mình, kính mắt suýt chút rơi xuống.”

Hứa Minh Ý nhú mày: “Xưa nay Phó Thời Hàn đi học không để ý đến điện thoại, tin nhắn tới nhìn thấy cũng coi như không, học sinh giỏi ý chí kiên cường đây mà.”

“Đúng vậy, nhưng vừa nhận tin nhắn kia, cậu ta liếc mắt một chút liền xin giáo sư nghỉ học, như lửa cháy đến mông lao ra ngoài.”

Thẩm Ngộ Nhiên dừng một chút, lại hỏi Hứa Minh Ý: “Ai nhắn tin nhỉ? Có thể khiến chủ tịch hội sinh viên của chúng ta cúp học.”

Hứa Minh Ý nhếch môi cười, âm cuối nâng lên: “Muốn biết?”

“Muốn!”

“Tin tình báo độc nhất vô nhị, phí 20 tệ.”

“Xéo ngay!”

...

Sau một phen chặt chém cười đùa nhau, Hứa Minh Ý cúp điện thoại, vừa nghĩ tới dáng vẻ nôn nóng của Phó Thời Hàn, không khỏi lắc đầu, thì thảo lẩm bầm: “Bể khổ vô biên, thiện tai thiện tai.”

**

Phó Thời Hàn lấy di động ra, màn hình điện thoại bị những giọt nước từ trên ô rơi xuống ướt đầm, anh dùng lòng bàn tay lau sạch nước, nhìn tin nhắn hiển thị trên màn hình —

“Phó Thời Hàn, anh có tiền không cho em mượn một ít.”

Anh hiểu tính cách Hoắc Yên rất rõ, nếu không phải bị đẩy vào hoàn cảnh vô vọng, bất kể ra sao cô cũng không mở miệng vay tiền anh.

Trước đây chưa từng có, sau này khẳng định cũng sẽ không có.

Từ nhà ăn chạy một mạch đến đây, đi qua con đường đá tĩnh mịch trong rừng, gió thu thổi từng cơn mang theo hơi lạnh và những hạt nước mưa.

Phó Thời Hàn không ngừng gọi điện thoại, mỗi lần kết nối lại bị cô thẳng tay ngắt đi.

Tâm trạng hốt hoảng trước nay chưa từng có, Phó Thời Hàn luôn luôn bình tĩnh như mặt hồ thu bắt đầu dậy sóng, loại cảm giác này khiến anh phát điên, khiến anh mất khống chế, đại não cũng sắp không còn tỉnh táo. Giờ phút này, lần đầu tiên trong đời anh trải nghiệm và cảm nhận thế nào là trong lòng nóng như lửa đốt.

“Nghe đi, đáng chết, nghe đi!”

Phó Thời Hàn ném mạnh điện thoại xuống đất, cái điện thoại đáng thương nặng nề đập vào tảng đá bên đường, nước bắn và bùn đất bắn lên tung tóe.

Mà đúng lúc này, cách đó không xa dưới tán cây, có một cô gái ngồi xõm ven đường, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong đầu gối.

Trước mặt có mấy con chó con lang thang, đang vây xung quanh cô, con thì dùng cái mũi hít hít chân cô, con thì lăn lộn trong vũng ở trước chân cô giống như muốn giúp cô vui vẻ.

Thấy có người lạ tới, mấy con chó lang thang lập tức giải tán, cũng không dám đi xa, chỉ có thể trốn trong bụi cây, ánh mắt đề phòng nhìn Phó Thời Hàn.

Phó Thời Hàn che ô đi tới trước mặt Hoắc Yên, tràn đầy đau lòng nhìn cô.

Hoắc Yên nghe thấy tiếng động chậm rãi ngẩng đầu lên, liền chạm vào đôi mắt như hồ nước sâu thẳm của anh.

Anh che ô đứng bên cạnh cô, có mấy giọt nước từ cái cằm tinh tế của anh chảy xuống. Trước giờ Hoắc Yên chưa từng gặp qua ánh mắt phức tạp như này của Phó Thời Hàn.

Không nữa, đau lòng, yêu thương...

Cô lại nghiêng đầu, dụi dụi mắt cố gắng che dấu nước mắt khiến đôi mắt càng thêm đỏ bừng

Phó Thời Hàn thấy cô điềm đạm đáng yêu, giống như con mèo nhỏ bị oan ức một mình trốn đi liếm láp vết thương.

Mưa nhỏ lại không ít, từng hạt nhỏ thưa thớt trong không khí bị gió thổi bay.

Hoắc Yên nhìn thoáng qua chiếc điện thoại bị anh ném xuống đất, tranh thủ thời gian đứng dậy nhặt điện thoại lên.

Thân máy đã bị dính đầy nước và bùn đất.

Hoắc Yên lấy khăn tay trắng tinh từ trong túi ra, cẩn thận từng chút một lau sạch điện thoại của anh, sau đó mở khóa, kiểm tra xem điện thoại có bị ném hỏng hay không.

Màn hình vừa sáng lên, trong nháy mắt bị một cánh từ sau lưng vội vàng đoạt lấy, nhanh đến mức cô vẫn chưa kịp nhìn rõ hình nền.

Trong nháy mắt sáng lên, nhìn thoáng giống như ảnh của một người.

Phó Thời Hàn nhét điện thoại vào túi, đằng hắng cổ họng, tức giận hỏi cô: “Vì sao không nghe?”

Hoắc Yên hơi cúi đầu: “Tin nhắn kia, anh đã xem chưa, có được hay không?”

Lúc đó đầu óc Hoắc Yên rất mơ hồ, cái gì cũng không nghĩ được, chỉ muốn nhanh chóng chuộc đồng hồ của bà nội về, nhất thời xúc động mới nhắn tin cho Phó Thời Hàn.

Trên thế giới này, chỉ anh mới giúp được cô.

Nhưng tin nhắn mới được gửi đi năm phút, cô liền hối hận, cái đồng hồ này có giá trị không nhỏ, cô hỏi mượn anh nhiều tiền như vậy, trả làm sao nổi!

Cô giận mình không có năng lực, cũng giận ba mẹ chiều chuộng chị gái đến không còn nguyên tắc, kết quả không tìm chế được cảm xúc, một mình chạy tới vườn hoa nhỏ khóc.

Phó Thời Hàn thít chặt cổ họng, kiềm nén tâm trạng, hỏi cô: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hoắc Yên không nói gì, chỉ không ngừng lắc đầu.

Phó Thời Hàn giơ tay nắm chặt bắp vai gầy yếu của cô, hơi cúi người xuống nhìn thẳng mắt cô.

“Mặc kệ xảy ra chuyện gì, em đều có thể nói cho anh.”

Giọng nói của anh trầm thấp, tỏa ra sức mạnh khiến người khác yên tâm.

Hoắc Yên có vẻ bối rối hồi lâu, cuối cùng ngẩng đầu lên nhìn anh, thấp giọng nói: “Em muốn mua một cái đồng hồ.”

Phó Thời Hàn khẽ cười: “Chỉ đơn giản như vậy?”

Hoắc Yên cắn môi dưới, bởi vì dùng nhiều sức mà lộ ra màu trắng, thật lâu sau khó khăn nhả ra ba chữ “Rolex”.

Phó Thời Hàn ngẩn người, mặc dù không biết tại sao cô lại muốn mua hãng đồng hồ này, nhưng cô đã muốn, cho dù mặt trăng trên trời anh cũng hái xuống cho cô.

“Trước hết về tắm, đổi sang bộ quần áo sạch đã.” Phó Thời Hàn miễn cưỡng dùng một tay che ô, một tay khác ôm vai Hoắc Yên trở về: “Sau đó chúng ta sẽ đi dạo phố, em nghĩ kỹ xem muốn mua kiểu dáng gì, hay là anh giúp em tham khảo?”

“Không phải.” Hoắc Yên luôn miệng giải thích: “Em chỉ muốn chuộc cái đồng hồ của bà nội về, bởi vì trong nhà cần tiền gấp, cho nên mang đồng hồ ra ngoài cầm, nhưng cái đồng hồ đó là kỷ vật bà nội rất quý.”

Phó Thời Hàn đại khái đã hiểu chuyện gì xảy ra.

“Cần bao nhiêu?”

“Hai... hai vạn.”

“Đồng hồ Rolex, lại là đồ cổ, thế mà chỉ cầm có hai vạn.” Phó Thời Hàn lắc đầu: “Nhà em đến cùng cần tiền gấp đến độ nào, mới có thể bán thóc bán tháo thế.”

Tay Hoắc Yên siết chặt thành nắm đấm, không dám nói cho anh biết bởi vì Hoắc Tư Noãn tiêu xài quá nhiều nên bây giờ mới khiến ba mẹ phải bán đồng hồ.

“Em có thể viết giấy ghi nợ cho anh, nhất định em sẽ trả lại!” Cô đảm bảo với anh.

Phó Thời Hàn nhìn Hoắc Yên nhú chặt lông mày, mặt mũi nghiêm túc. Anh mỉm cười, trong giọng nói có mấy phần đùa giỡn: “Đã đến năm chữ số, em dùng cái gì để trả?”

Hoắc Yên ử rử cúi đầu nói: “Em... em không biết, hiện giờ em không thể gom được nhiều tiền như vậy, nhưng đợi tương lai em có thể kiếm được tiền, khẳng định phải đợi rất lâu rất lâu.”

Cô cắn chặt răng, lần đầu tiên cảm thấy, trước hiện thực tàn khốc, cô thật sự bất lực.

“Được rồi, anh sẽ nghĩ cách.”

Phó Thời Hàn nhìn dáng vẻ cố chấp của cô, lắc đầu bất đắc dĩ.

“Mau trở về tắm nước nóng, bây giờ tiệm cầm đồ nào cũng đóng cửa rồi, 9h sáng mai anh sẽ ở dưới ký túc xá chờ em, nhớ đúng giờ.”

Anh nói xong quay người rời đi.

Hoắc Yên sửng sốt một chút, gọi lại: “Em không nói đùa, hai vạn không phải số tiền nhỏ, tạm thời em thật sự không bỏ ra...”

Nhớ lại hình ảnh một mình lau nước mắt trong vườn hoa của Hoắc Yên, Phó Thời Hàn cảm thấy từng cơn đau âm ỉ trong tim, chỉ hai vạn, giá trị không bằng nửa giọt nước mắt của cô.

“Vậy thì nợ.” Anh không quay đầu, trầm giọng nói: “Chờ ngày nào đó trong tương lai, có lẽ em có thể dùng vật khác, trả anh.”

Hoắc Yên không kịp phản ứng, truy hỏi: “Còn có thể dùng cái gì.”

Phó Thời Hàn nghiêng đầu qua, nửa bên mặt tuấn tú mà thâm thúy.

“Nhóc con, em hãy nhớ kỹ, sau này không cho phép khóc vì tiền.”

Tác giả có lời muốn nói:

Phó Thời Hàn: Ta là máy rút tiền.

Editor: Anh Hàn chờ chị lấy thân báo đáp đây mà.

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 24: Canh Một

“Anh không muốn làm anh trai em.”

Sáng hôm sau Hoắc Yên dậy sớm rửa mặt, gần giờ xuất phát, đột nhiên nghe thấy ngoài hành lang truyền đến tiếng ồn ào của nữ sinh.

Lâm Sơ Ngữ thích nhất xem náo nhiệt, dẫn đầu chạy ra ban công nhìn xuống dưới, ngạc nhiên nói: “Phó Thời Hàn đến đây!”

Hoắc Yên vội vàng đeo cặp sách lên, thay dày thể thao rồi chạy biến ra ngoài, không để anh phải đợi lâu.

Lâm Sơ Ngữ ở phía sau la hét: “Hóa ra sáng sớm cậu rửa mặt thay quần áo là để hẹn hò với giai nhân.”

“Là ra ngoài làm chính sự với anh ấy.”

“Không cần giải thích không cần giải thích.” Lâm Sơ Ngữ vút cho cô một ánh mắt “tớ hiểu mà”.

Hoắc Yên ngừng một chút, biết cô bạn hiểu nhầm cái gì, nhưng cô cũng không giải thích, vội vàng xuống lầu.

Trước nay Phó Thời Hàn không thích chờ đợi, sự kiên nhẫn của anh rất quý giá, thời gian càng quý giá hơn.

Ra khỏi cửa ký túc xá, Hoắc Yên nhìn thấy Phó Thời Hàn ở phía xa xa.

Anh mặc một bộ quần áo thể thao màu đen đứng dưới bóng cây ngô đồng, dáng người thon dài thẳng tắp, tay tùy tiện nhét trong túi quần, mấy sợi tóc mềm mại rủ xuống trán, chạm đến lông mày.

Từ xa xa trông thấy người nào đó vụng về chạy tới, khuôn mặt vốn dĩ đang hờ hững lạnh lùng liền mang theo một chút ý cười lười biếng, tự nhiên nhiễm chút phong tình.

Hoắc Yên chạy tới trước mặt Phó Thời Hàn thở hổn hển. Anh lập tức giơ tay ổn định cơ thể giúp cô, hơi trách cứ: “Gấp cái gì.”

Hoắc Yên vẫn thở hổn hển, nói: “Sợ muộn giờ của anh.”

“Nhất định phải khách sáo với anh thế à?”

“Ừm?”

Hoắc Yên không hiểu.

Sắc mặt Phó Thời Hàn hơi tối lại, mắt hơi cụp xuống liếc nhìn cô, thấy cặp mắt ngây thơ của cô viết đầy hoang mang.

“Không biết là em không hiểu thật, hay giả vờ không hiểu.”

Lần đầu tiên Phó Thời Hàn cảm giác được thế nào là khó giải quyết và bất lực, mà trước kia, mọi việc anh đều giải quyết ổn thỏa, trên thế giới này không có vấn đề gì anh không thể giải quyết.

Phó Thời Hàn đành phải giải thích với cô, nghiêm túc nói: “Đối với em, anh luôn có thời gian.”

Cô vĩnh viễn ở vị trí thứ nhất trong lòng anh.

Hoắc Yên hiểu rồi, thế là dùng giọng ngọt ngào nói với anh: “Cảm ơn Hàn ca.”

Trong lòng Phó Thời Hàn giống như được lông vũ quét qua, ngứa ngứa mà không thể gãi.

Hoắc Yên đeo cặp sách trên lưng, vượt qua anh đi phía trước.

“Đợi chút.”

Sau lưng truyền đến tiếng con trai, cô dừng lại, thấy anh bước ba bước tới trước mặt mình.

Thiếu niên khụy một gối xuống, thắt lại dây giày thể thao cho cô.

Các đốt ngón tay thon dài cầm dây giày bị tuột, chỉ vài động tác, một cái nơ con bướm liền xuất hiện.

Đôi mắt Hoắc Yên mở to, anh vừa mới ngồi ngồi xuống thắt dây giày cho cô!

Khó tin.

Giờ phút này các nữ sinh ở trước ký túc xá đang hét chói tai, anh... anh vẫn là Phó Thời Hàn không coi ai ra gì, cao ngạo lạnh lùng đó sao, anh vậy mà ngồi xổm xuống buộc dây giày cho con gái!

“Chết tiệt, chỉ có mình tôi cảm thấy con mẹ nó sự cưng chiều của anh ấy sao!”

“Cái đệt, chẳng lẽ không ai ghen tỵ à?”

“Tui chết tâm rồi, sân thượng còn chỗ trống không?”

Hiện tại Hoắc Yên chỉ cảm thấy trong lòng nhen nhóm một ngọn lửa nhỏ đang không ngừng lan tràn trong mạch máu của cô. Cô không nhận được sờ sờ mặt mình, hai má nổi lên một tầng đỏ ửng.

Hoắc Yên chỉ ngốc nghếch hai giây, sau đó lập tức đuổi theo.

Trên đường đi, mặt cô nóng bừng, lặp đi lặp lại hình ảnh vừa rồi, càng nghĩ càng đỏ mặt.

Phó Thời Hàn hỏi: “Bình thường lú lo như chim, hôm nay sao thế, một câu cũng không nói.”

“Không có gì.” Hoắc Yên đáp ứng nói: “Cái đó... anh là anh trai em phải không?”

Khóe miệng Phó Thời Hàn hơi cong lên, thả chậm bước chân, tiện tay sờ sờ vành tai mềm mại của cô: “Em nói đi?”

Hoắc Yên bị anh sờ hơi ngứa, theo bản năng run rẩy, đuôi mắt Phó Thời Hàn cong lên, giống như rất thích phản ứng của cô vậy.

“Nếu như anh có em gái ruột, anh còn đối xử tốt với em như vậy không?” Hoắc Yên lại hỏi: “Có phải coi em là em gái không?”

Cô nhớ rõ khi còn bé Phó Thời Hàn từng nói, muốn có một cô em gái, thế nhưng lại không có, cô giống như em gái anh, anh sẽ yêu thương cô thật nhiều. Nên nếu bị người xấu bắt nạt phải nhớ nói cho anh biết.

“Không phải, anh không muốn làm anh trai em.”

Không ngờ lần này Phó Thời Hàn cự tuyệt thẳng thắn như vậy, không một chút do dự.

Hoắc Yên ngẩn người, nhìn đôi mắt bình tĩnh của anh, thì thào: “Không muốn làm anh trai em...”

Ánh mắt tổn thương và tủi thân của Hoắc Yên khiến Phó Thời Hàn có chút không ổn, biết mình kích động, anh lắc đầu bất đắc dĩ, giọng nói hòa hoãn lại: “Ai muốn làm anh trai của cái người ngốc nghếch như em, kéo thấp chỉ số thông minh của nhà anh xuống.”

Mặc dù là chê cô, Hoắc Yên lại cố gắng nín cười, mặt ghen đến đỏ bừng.

Phó Thời Hàn theo thói quen nắm cổ tay cô khi còn bé, dẫn cô đi về phía trước. Động tác thân mật này khiến Hoắc Yên bùng lên một cảm xúc kỳ lạ.

Năm chữ “Tiệm cầm đồ Nhuận Phong”, xuất hiện ở trước mắt.

Hai người bước vào, Hoắc Yên lấy một tờ giấy cam kết từ trong cặp sách ra đưa cho nhân viên, sau khi xác nhận, nhân viên đeo bao tay trắng vào, mang đồng hồ Rolex tới.

Thân đồng hồ bằng kim loại nhìn qua rất sang trọng và cứng cáp. Kiểu dáng hơi cũ, nhìn qua có chút lâu đời.

Hoắc Yên thấy đồng hồ, tâm trạng khẩn trương cuối cùng cũng thả lỏng, cẩn thận từng chút ôm hộp đồng hồ vào trong ngực.

Phó Thời Hàn đã làm xong thủ tục còn lại và thanh toán xong phí cầm đồ.

Vừa rồi trong lúc vô tình anh liếc qua, trên mặt đồng hồ hơi có tỳ vết, giá trị của cái đồng hồ ít nhất mười vạn trở lên, lại chỉ cầm cố hai vạn, chỉ sợ cũng bởi vì nguyên nhân này.

Anh lắc đầu, may mà cũng chỉ có hai vạn, nếu như nhiều hơn, chỉ sợ trong lòng Hoắc Yên càng thêm nặng nề.

Hoắc Yên ôm hộp đồng hồ ra khỏi tiệm, quay đầu trịnh trọng nói với Phó Thời Hàn: “Cảm ơn anh, em nhất định sẽ trả lại tiền.”

Phó Thời Hàn cười nhợt nhạt, nói: “Được, đợi em.”

Hoắc Yên có vẻ không yên lòng, ngồi tại cầu thang của tiệm cầm đồ cẩn thận kiểm tra lại đồng hồ, xác nhận đúng là đồng hồ của bà nội, mới nhẹ nhàng thở phào.

Phó Thời Hàn cúi đầu nhìn cô, khóe môi cô hơi nở nụ cười, đôi mắt như vàng trắng khuyết.

Chẳng biết tại sao, anh rất thích nhìn cô cười, đuôi mắt cong lên một đường góc ghech, vừa ngây thơ vừa chân thành.

Phó Thời Hàn ngồi xuống bên cạnh Hoắc Yên, nhận lấy đồng hồ trong tay cô nhìn kỹ: “Một chiếc đồng hồ cũ, đáng giá để em vui vẻ vậy sao?”

“Đây là món đồ bà nội yêu thích nhất, năm đó ông nội đi Triều Tiên mang theo cái đồng hồ này bình yên trở về, trên mặt đồng hồ có vết xước nhẹ, anh biết rất khó tạo ra vết xước trên loại vật liệu cứng như này mà, bà nội mê tín, luôn cảm thấy cái đồng hồ này đã ngăn cản nguy hiểm giúp ông nội.”

“Sau khi ông nội qua đời, trạng thái tinh thần bà có chút không tỉnh táo, thường xuyên nói chuyện với cái đồng hồ này, những lời lải nhải đều xuất phát từ trái tim, là nói cho ông nội em.”

Đầu ngón tay nhỏ nhắn của Hoắc Yên nhẹ nhàng lau đi lớp bụi trên mặt đồng hồ, ánh nắng chiếu lên người cô, khiến cả khuôn mặt được dát lên một tầng sáng ôn hòa.

Giống như sự dịu dàng của cô là bẩm sinh, không ồn ào, vẫn luôn yên lặng trưởng thành 19 năm.

Phó Thời Hàn lặng lẽ nhìn cô, rất lâu sau, anh cười nói: “Nếu nói cái đồng hồ này đã ngăn cản nguy hiểm giúp ông nội Hoắc, mà năm đó cũng chính ông, đã từ trong mưa bom bão đạn, cứu ông nội anh từ đồn quân địch trở về. Cho nên ông nội anh luôn nói, hai nhà đều có con trai, không có duyên kết thành thông gia, chỉ bằng kết duyên cho cháu trai cháu gái.”

Hoắc Yên gật đầu: “Ông nội và ông nội Phó đều thân như anh em, khi còn bé ông nội Phó thường đến nhà em chơi, đánh cờ ở ban công với ông nội em.”

Đến bây giờ cô vẫn còn nhớ rõ ông nội Phó, tiếng cười爽朗, giống như lão ngoan đồng, thích chọc ghẹo với Hoắc Yên, kết bím tóc cô thành sừng dê, mỗi lần đều khiến Hoắc Yên nước mắt rưng rưng.

Ông nội bắt nạt cô, cháu trai cũng bắt nạt cô, khi đó luôn cảm thấy, nhà họ Phó không có ai tốt.

Hoắc Yên lẩm bẩm nói: “Lâu rồi không gặp ông nội Phó.”

Phó Thời Hàn nói: “Cuối tuần chúng ta có thể đến viện dưỡng lão Nam Sơn thăm ông, nếu em đồng ý.”

“Được.” Hoắc Yên gật đầu liên tục, cười nói: “Chỉ cần ông đừng nghịch bím tóc của em.”

“Em chỉ nhớ ông chỉ nghịch bím tóc của em thôi à, còn nhớ gì nữa?”

Hoắc Yên cau mày: “Ông còn thích nhìn em khóc, em càng khóc lợi hại ông càng cười vui vẻ.”

“Vậy có nhớ ông nói gì không?”

“Ông nói nhiều vậy em nhớ sao được.”

Phó Thời Hàn nhìn Hoắc Yên, con người đen như mực, anh vồ nhẹ sau gáy cô, đứng dậy bỏ đi: “Tự mình nhớ lại xem.”

Hoắc Yên che gáy mình, nghĩ đến nát óc, cũng không nhớ ra ông nội Phó nói chuyện gì quan trọng.

Câu nói kia chỉ là chuyện phiếm trong giờ cơm, khi đó còn có ba mẹ và người nhà họ Hoắc.

Hoắc Tư Noãn như thực nữ ngồi bên cạnh ông nội mình rót trà, nghiêm nhiên là dáng vẻ cháu gái ngoan ngoãn hiểu chuyện, nói lời dễ nghe lấy lòng hai người già.

Mà ông nội Phó lại không nhìn Hoắc Tư Noãn, chỉ lấy tay bẹo má cô nhóc ngốc ngếch Hoắc Yên, khiến cô khóc rầm rức, một bụng tủi thân.

Khi đó ông nội Phó nói —

“Tôi thích nha đầu ngốc này, muốn con bé trở thành cháu dâu nhà tôi, ằm ỉ cũng tốt, thằng cháu nội kia của tôi cả ngày đeo cái bản mặt giống thầy giáo già mà thấy ghét.”

Câu nói kia, cả nhà đều nghe thấy, nhưng đều nghĩ đây là câu nói đùa, không coi là thật.

Duy chỉ có một mình Phó Thời Hàn, nghe vào tai liền khắc ở trong lòng.

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 25: Canh Hai

“Việc khiến anh vui vẻ nhất, là em ở bên cạnh anh.”

Từ sau hôm đó, Hoắc Yên càng thêm chăm chỉ học tập. Bởi vì cô dần hiểu ra, ba mẹ luôn thiên vị chị gái, người đủ khả năng để cô dựa vào chỉ có bản thân mình.

Chỉ cần bản thân mạnh lên, mới có thể bảo vệ những thứ quan trọng nhất, đối mặt với hiện thực tàn khốc, nước mắt không có tác dụng, cô nhất định phải mạnh mẽ.

Đảo mắt đã đến giữa tháng mười một.

Oh vừa qua, trong phòng 611 liền truyền đến giọng hát vẹt được chúc mừng sinh nhật của thanh niên nào đó.

Sau khi Thẩm Ngộ Nhiên hát xong, Hứa Minh Ý bỏ cái che tai xuống, không còn hơi sức nói: “Phí tàn phá tinh thần, mỗi phút 25 tệ, hỗ trợ chuyển khoản.”

Anh ta nói xong ngã lăn xuống giường, làm ra vẻ sắp đi đòi nhà ma.

Thẩm Ngộ Nhiên xù lông, nhảy đến bên giường Hứa Minh Ý, ra sức đề lên người anh ta lắc lư: “Xú hòa thượng, đừng mơ tưởng sinh nhật người lão tử hát cho nhé, xem Đại Lực Kim Cương Chưởng của ta.”

Bàn tay của Thẩm Ngộ Nhiên muốn quạt qua mặt Hứa Minh Ý, Hứa Minh Ý búng tỉnh, chấp tay trước ngực với anh ta: “Thiện tai thiện tai.”

Hướng Nam đưa cho Phó Thời Hàn một cái hộp màu đen, trong hộp là một cà vạt màu sẫm, có hoa văn nổi lên, nhìn qua rất sang trọng.

Phó Thời Hàn nhận quà, nói một câu “Cảm ơn”.

“Wow, phần quà này của lão đại, thật lợi hại.” Thẩm Ngộ Nhiên nói: “Tớ chưa định đưa quà của tớ, đợi ngày mai tới nhà cậu ăn cơm mới đưa cho cậu.”

Hứa Minh Ý nhận ra Thẩm Ngộ Nhiên đang nói khách sáo, vô tình vạch trần: “Cậu căn bản chưa chuẩn bị, nghĩ ngày mai mới ra ngoài mua.”

Thẩm Ngộ Nhiên chỉ vào anh ta: “Này! Tớ trêu chọc cậu à!”

Phó Thời Hàn hiếm khi nở nụ cười, không để ý đến mấy người trêu đùa nhau, anh lấy điện thoại di động ra, bất kể là WeChat, QQ hay là tin nhắn, đều được gửi rất nhiều câu “Chúc mừng sinh nhật”.

Không thể không nói, Phó Thời Hàn rất biết đối nhân xử thế, bạn học trong trường, dù nam sinh hay nữ sinh, người thích anh vượt xa người ghét anh.

Chính trực lương thiện đồng thời lúc nào cũng phát ra năng lượng tích cực, giống như hạt giống hấp thụ toàn bộ ánh nắng mặt trời. Với khí chất trầm ổn của mình, từ nhỏ đến lớn bên người luôn không thiếu bạn bè, cho dù có tới rồi đi, nhưng đều là giao tình thật tâm.

Bất kể là kiểu thiếu gia xuất thân hào môn như Hướng Nam, hay là kiểu hàng năm phải vay học phí, mỗi ngày còn phải làm thêm nhiều việc như Hứa Minh Ý, hoặc là người bình thường như Thẩm Ngộ Nhiên.

Chỉ cần hợp tính cách, đều có thể trở thành bạn bè anh.

Phó Thời Hàn nhìn qua các tin nhắn này, lần lượt nhấn lại cảm ơn, khóa màn hình di động, tâm trạng hơi ngọt ngào.

Thẩm Ngộ Nhiên chưa muốn đi ngủ, ồn ào nói không bằng chúng ta chuồn ra ngoài uống bia.

Hướng Nam làm trưởng phòng còn chưa mở miệng, Phó Thời Hàn đã lạnh giọng nói: “Uống bia cái gì, đi ngủ.”

Thẩm Ngộ Nhiên không hiểu lắm, xích lại gần Hứa Minh Ý, hỏi: “Tình huống gì thế, vừa rồi còn đang tốt, nghịch điện thoại một lúc, sắc mặt như trời giông bão rồi.”

Hứa Minh Ý tỏ vẻ cao thâm hiểu rõ hồng trần, nhướng mắt: “Muốn biết?”

“Ừm!”

“Cậu đi xem trộm điện thoại của cậu ta, xem bên trong còn thiếu tin nhắn của ai thì hiểu.”

Hai người đồng thời nhìn về cái di động đặt trên bàn của Phó Thời Hàn.

Thẩm Ngộ Nhiên run rẩy: “Lão tử không dám, lão tử sợ gãy xương.”

Hứa Minh Ý nói: “Bàn tăng cũng không dám.”

Ngay khi hai người đang bàn luận, điện thoại của Phó Thời Hàn đột nhiên vang lên, Phó Thời Hàn nhặt nhẽo quét mắt qua màn hình, sắc mặt cuối cùng cũng hòa hoãn hơn rất nhiều, cầm di động lên, mặt không biểu cảm nhỏ giọng nói: “Anh ngủ rồi.”

Trong điện thoại, giọng nói của con gái vừa có chút hỗn loạn vừa có chút phấn khởi truyền tới: “Hàn ca, anh ra... ra xem đi.”

“Cái gì?” Trong lúc nhất thời Phó Thời Hàn không kịp phản ứng.

“Anh ra ban công nhìn xem.”

Phó Thời Hàn nhảy từ trên giường xuống chạy nhanh ra ban công, chỉ thấy trên sân ký túc xá nam sinh, đột nhiên xuất hiện pháo hoa xinh đẹp.

Pháo hoa chỉ cao hơn một mét, không ngừng tỏa ra những đốm sáng nhỏ, giống như một chùm hoa.

Hoắc Yên đứng cạnh cây pháo hoa, liên tục vẫy tay với Phó Thời Hàn để anh mau nhìn pháo hoa, giống như sợ anh bỏ lỡ.

Phó Thời Hàn hơi đau lòng cho cánh tay của Hoắc Yên.

Rất nhanh, điện thoại của Hoắc Yên gọi đến, giọng nói của cô rất hưng phấn: “Anh nhìn thấy không, nhìn thấy không?”

Phó Thời Hàn có chút bất đắc dĩ, lại có chút buồn cười: “Anh thấy rồi.”

“Có đẹp không?” Anh nhìn vào dáng người đứng trước ánh sáng của cây pháo hoa vừa nhỏ vừa gầy, trong đôi mắt ánh xúc động, lẫm

bẩm nói: “Đẹp.”

Thừa dịp pháo hoa còn chưa cháy xong, Hoắc Yên lấy một tờ biểu ngữ, Lâm Sơ Ngữ giúp cô kéo ra, phía trên dùng bút nước viết mấy chữ xiêu vẹo: Phó Thời Hàn, sinh nhật vui vẻ.

Trong đêm tối, tờ biểu ngữ gần lại pháo hoa, ánh sáng từ phía sau bắn ra liền thấy rõ chữ viết trên đó.

Dùng bút nhiều màu sắc để viết, bên trên còn vẽ mấy con vật nhỏ, còn có hai đứa trẻ, một nam một nữ nắm tay nhau, giống như anh trai dắt em gái.

Một phút sau, pháo hoa dần tắt, hình vẽ trên tờ giấy cũng chìm vào bóng tối.

Điện thoại truyền đến giọng nói thấp thỏm của Hoắc Yên: “Anh thích không?”

Trái tim Phó Thời Hàn đập thành thịch, thịch thịch, không chịu nghe lời mà đập nhanh điên cuồng.

Hoắc Yên thấy thật lâu mà anh chưa đáp lại, vội vàng nói: “Em đã chọn loại pháo hoa không phát ra tiếng nổ, chính là vì sợ gây ảnh hưởng đến bạn học khác, giờ em sẽ thu dọn xung quanh, không gây phiền phức cho các dì lao công, anh... anh đừng giận.”

Tay cầm điện thoại của anh nắm chặt, gân xanh nổi trên mu bàn tay, chạy thẳng lên cổ tay rồi biết mất trong tay áo.

“Hoắc Yên.” Giọng anh không cách nào không chế run rẩy: “Món quà năm nay, anh rất thích.”

Hoắc Yên thở phào một cái, không nhịn được nói: “Hừ hừ, đây vẫn chỉ là khúc dạo đầu thôi, món quà chân chính em sẽ tặng anh trong bữa tiệc ngày mai.”

Khóe môi Phó Thời Hàn không kìm được giương lên: “Vậy anh liền rửa mắt mong đợi.”

“Ừm vâng.”

“Mau về đi, ai bảo em mặc ít thế, còn có, không phải không có tiền sao, thời gian pháo hoa cháy dài như vậy chắc không rẻ, em lấy tiền ở đâu, có phải dùng tiền ăn...”

Không chờ Phó Thời Hàn chất vấn, Hoắc Yên luôn miệng nói: “Vậy em cúp nhé, chỉ xin dì coi ký túc xá hai mươi phút thôi, em phải về đây, bái bai!”

Hoắc Yên vội vàng cúp điện thoại, thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên tên nhóc này sẽ không dễ dàng buông tha.

Cô và các bạn thu dọn xung quanh, trước khi đi, Hoắc Yên nhìn về phía ban công phòng 611, anh vẫn đứng ở đó, xa xa ngắm cô.

Tối nay có trăng, ánh trăng bạc nhẹ nhàng rơi trên người anh, tạo cảm giác lạnh nhạt yên tĩnh.

Trong lòng Hoắc Yên dâng lên một cảm xúc khó tả, bàn tay nhẹ nhàng xoa ngực, lẩm bẩm nói: “Sinh nhật vui vẻ.”

Cùng lúc đó, môi mỏng của anh cũng đọc lên bốn chữ này, sinh nhật vui vẻ.

Hôm nay bởi vì cô đến, trong lòng Phó Thời Hàn vốn đang quạnh quẽ cũng vui vẻ trở lại.

Trên đường trở về, Tô Hoàn nhìn Hoắc Yên trầm mặc không nói, cười hỏi: “Đã chuẩn bị quà tặng, giữa đường lại đổi ý, nói muốn tạo niềm vui bất ngờ cho anh ấy, rất khó khiến người ta không nghĩ nhiều.”

Lâm Sơ Ngữ liên tục gật gù: “Mà niềm vui bất ngờ này, chỉ có nam sinh làm cho nữ sinh, Hoắc Yên, cậu thật đàn ông.”

Hoắc Yên nhìn hai người, nghiêm túc nói: “Tớ với Phó Thời Hàn không phải như các cậu nghĩ đâu.”

“Chúng tớ cái gì cũng không nghĩ.” Lâm Sơ Ngữ và Tô Hoàn trao đổi ánh mắt: “Hai người là quan hệ anh trai em gái, anh rể em vợ nha, bọn tớ hiểu mà, hắc hắc.”

Hoắc Yên nghe được ý tứ sâu xa của hai cô bạn, nhưng cô không muốn giải thích, trước đó Phó Thời Hàn tận lực giúp đỡ cô chuộc đồng hồ của bà nội về, bất kể thế nào cũng nên có chút thành ý.

Mặc dù cách vừa rồi, đối với Phó Thời Hàn chỉ là việc vặt, nói không chừng anh còn muốn cười cô ngây thơ.

Nhưng đây là việc tốt nhất cô có thể cho anh trong khả năng có thể.

Vì muốn anh bất ngờ, Hoắc Yên đã mấy đêm ngủ không ngon, vắt óc suy nghĩ.

Về phòng rồi rửa mặt, khi nằm xuống giường, Hoắc Yên nhận được một tin nhắn của Phó Thời Hàn: “Mất ngủ.”

Khóe miệng Hoắc Yên mấp máy, gõ một tin: “Sinh nhật còn mất ngủ, không phải bị em dọa sợ chứ.”

“Ừm.”

Cô nhìn chữ “Ừm” kia, trong lòng bắt đầu thấp thỏm không yên, nhớ lại hồi cấp ba, có một năm Hoắc Tư Noãn muốn tạo bất ngờ cho Phó Thời Hàn, phát động rất nhiều học sinh trong trường làm một video chúc mừng sinh nhật anh.

Lúc Phó Thời Hàn nhận được video, vừa đúng Hoắc Yên đang ở bên cạnh. Cô biết, cái video kia anh xem chưa được nửa phút rồi đặt điện thoại xuống, sắc mặt tối tăm đến đáng sợ.

Ngày hôm sau đến trường, bạn học quen hay không quen đi ngang qua, đều nói sinh nhật vui vẻ với anh, Phó Thời Hàn lịch sự cảm ơn, cũng không tìm Hoắc Tư Noãn nổi giận, gặp mặt thái độ vẫn như bình thường.

Nhưng Hoắc Yên biết, anh rất tức giận.

Những năm gần đây ở chung, Hoắc Yên càng hiểu Phó Thời Hàn hơn Hoắc Tư Noãn, một ánh mắt bình thản không gợn sóng, Hoắc Yên liền có thể đọc được tâm trạng bên trong của anh. Lúc tâm trạng anh tốt, trong mắt có ánh sáng, mà lúc tâm trạng không tốt, con ngươi đen lại tăm tối, giống như vực sâu không có ánh mặt trời.

Tính cách của anh chính là như vậy, xưa nay không thích phách lối và khoa trương.

Hoắc Yên ngồi trên giường, gãi đầu một cái, trong lòng tự nhủ chỉ muốn làm anh kinh ngạc, lại quên mất kinh ngạc có thể sẽ biến thành kinh hãi.

Phó Thời Hàn có đôi khi rất hẹp hòi, nếu ai chọc anh, anh vẫn sẽ giao thiệp như bình thường, nhưng lâu dần liền phát hiện anh đang dần dần xa cách lạnh nhạt.

Cô tủi thân lạch cạch gõ một tin nhắn, gửi đi —

“Không vui thật sao?”

Hai phút sau, Phó Thời Hàn gửi một tin nhắn đến.

“Đồ ngốc.”

“Ơ...”

“Hoắc Yên, việc vui vẻ nhất trong ngày sinh nhật năm nay của anh, là em ở bên cạnh.”

Hoắc Yên cười hì hì hai tiếng, hai gò má không tự giác đỏ bừng.

“Đi ngủ sớm một chút, ngủ ngon.”

Cô gửi xong tin này, nhanh chóng đặt điện thoại xuống dưới gối, dùng chăn che mặt lại.

Không biết vì sao, nhịp tim đập nhanh lạ thường.

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 26: Ai Dám Lấy Em

“Cắt thừa nửa quả dưa chuột, em ăn nó giúp anh.”

Sinh nhật hàng năm, mẹ Phó Thời Hàn là Đường Uyển Chi đều đích thân xuống bếp cùng mấy người giúp việc chuẩn bị tiệc sinh nhật cho con trai.

Nhà Phó Thời Hàn là một biệt viện ba tầng kiểu cũ, nằm trong đại viện ở ngoại thành phía đông, dựa núi gần sông, hoàn cảnh xung quanh thanh tịnh và yên tĩnh.

Khi còn bé Hoắc Yên thích nhất là tới nhà họ Phó chơi trốn tìm, bởi vì ngôi nhà rất rộng, có nhiều phòng còn có gác xép và tầng hầm, đối với trẻ con mà nói, những căn phòng như vậy tràn ngập lực hấp dẫn và cảm giác thần bí.

Nhưng Hoắc Tư Noãn trước nay sẽ không bao giờ tùy tiện chơi đùa trong nhà họ Phó, cô ta rất hiểu chuyện, mỗi lần tới chơi đều như một cô công chúa nhỏ, lễ phép đoan trang, ngồi bên cạnh người lớn tiếp chuyện, rất hiểu quy củ.

So với cô ta, Hoắc Yên giống như một con nhóc hoang dã.

Nhưng hoang dã cũng có cái tốt của hoang dã, không cần gò bó, muốn chơi thế nào thì chơi, dù sao cũng không ai quan tâm đến cô, không giống như chị gái, trên bàn cơm ăn nhiều thêm một miếng thịt, trở về sẽ bị mẹ căn nhắc rất lâu.

Hoắc Yên thường xuyên nghĩ, nếu bắt cô quy củ giống chị gái, chắc cô sẽ không chịu được.

Bữa tiệc sinh nhật lần này, mấy anh chị em họ nhà họ Phó, còn có mấy người chơi với nhau từ nhỏ ở đại viện, bạn học cấp ba và đại học đều tới, mọi người đều là thanh niên trẻ tuổi, chuyện trò mấy câu rất nhanh đã trở lên quen biết.

Hoắc Tư Noãn đang ở phòng khách nói chuyện phiếm với anh chị em họ của Phó Thời Hàn, còn Hoắc Yên thì vào phòng bếp, giúp đỡ mẹ Phó Thời Hàn làm cơm.

Không ngờ vừa bước vào, đã nhìn thấy Phó Thời Hàn cũng ở trong bếp.

Anh mặc một bộ quần áo dài thoải mái màu tối, phong cách nhẹ nhàng ở nhà, trong trường học hiếm khi thấy được dáng vẻ nhàn nhã như này của anh.

Anh đứng trước tủ bát, đang cúi đầu, một tay cầm con dao sắc bén, một tay khác giữ quả cà chua, các khớp xương thon dài tinh tế, mỗi một cử động nhỏ của ngón tay đều làm lộ ra đường gân dưới làn da, động tác cầm dao thành thạo tự nhiên.

Mấy sợi tóc ngắn mềm mại rủ xuống trán, đường nét bên mặt không còn sắc bén như thường ngày mà lộ ra chút dịu dàng hòa nhã.

Đứng bên cạnh anh là một vị phu nhân, làn da trắng nõn, khuôn mặt dịu dàng, đôi mắt như làn thu thủy động lòng người, mơ hồ có thể đoán ra hồi trẻ bà là mỹ nhân tuyệt sắc đến mức nào.

Nét thanh nhã giữa đôi lông mày của Phó Thời Hàn, có bảy phần giống với mẹ anh Đường Uyển Chi.

Đường Uyển Chi bắt gặp Hoắc Yên đứng ở cửa nhìn trộm, thế là mỉm cười vẫy tay với cô: “Yên Yên mau tới đây, ném thử món thịt chiên giòn này thế nào (*).”

(*)

thịt chiên giòn

Hoắc Yên đi tới, vén mái tóc đen nhánh, dùng đũa gắp một miếng thịt vàng óng giòn tan lên bỏ cả vào miệng.

“Ừm, nóng quá nóng quá.”

“Xem cái dáng vẻ của em kìa, không thôi một chút đã ăn.”

Phó Thời Hàn bất đắc dĩ đưa tay nhận lấy một nửa miếng thịt còn lại trong miệng Hoắc Yên giúp cô đỡ bị bỏng miệng.

Hoắc Yên lè lưỡi, dùng tay quạt: “Ồi~ em đói mà.”

Phó Thời Hàn nhìn đầu lưỡi đỏ bừng của cô, giống như con mèo con, trong lòng không khỏi hiện lên một chút suy nghĩ kiều diễm.

Anh nhẹ nhàng thổi thổi miếng thịt trong tay, đợi nhiệt độ nguội đi mới đưa cho Hoắc Yên.

Hoắc Yên trực tiếp dùng miệng ngậm lấy miếng thịt nhai rộp rộp, khóe môi không tự giác cong lên.

“Ăn ngon không?”

“Ăn ngon!” Hoắc Yên liên miện nói: “Tay nghề của dì Đường vẫn giỏi như xưa.”

Đường Uyển Chi cười nói: “Món thịt chiên giòn hôm nay do chính tay A Hàn làm, biết con thích ăn từ nhỏ nên nó cố ý học dì đó.”

“Ồ...”

Hoắc Yên nhìn về phía Phó Thời Hàn, anh đang cầm dao cắt dưa chuột, hờ hững nói: “Ăn thịt của anh, nên nói thế nào?”

Hoắc Yên lè lưỡi: “Cảm ơn Hàn ca.”

Đường Uyển Chi nhìn Hoắc Yên nói: “Yên Yên, con ra ngoài chơi với đám nhóc kia đi, món ăn sắp làm xong rồi.”

Hoắc Yên lắc đầu: “Con tới giúp đỡ dì.”

Thấy Hoắc Yên thành thạo mặc tạp dề vào cho mình, Đường Uyển Chi bất đắc dĩ nói: “Vậy con tới chỗ A Hàn đi, xem có cần giúp gì không.”

“Được ạ.”

Hoắc Yên ngoan ngoãn đi tới bên cạnh Phó Thời Hàn: “Hàn ca, em phải làm gì.”

Phó Thời Hàn nghiêng đầu nhìn cô một cái, đưa cho cô nửa quả dưa chuột: “Ăn nó đi.”

“Ơ?”

“Không phải nói giúp đỡ sao?”

“Đúng vậy, em tới làm trợ thủ cho anh.”

“Cắt thừa nửa quả dưa chuột, em ăn nó giúp anh.”

Hoắc Yên: “...”

Cô gặm dưa chuột rôm rộp đứng bên cạnh Phó Thời Hàn.

Phó Thời Hàn cầm nồi, đổ dầu vào, không để ý hỏi: “Đã ăn xong?”

Hoắc Yên nuốt xong miếng dưa chuột cuối cùng: “Đã ăn xong.”

“Đeo tạp dề giúp anh.”

“Hả?”

Phó Thời Hàn nhắc cái nồi lên: “Không còn tay rảnh, đeo giúp anh.”

Hoắc Yên nhìn bộ quần áo ở nhà của anh, thế là lấy tạp dề ra, nhón chân vòng dây qua cổ anh.

Phó Thời Hàn giang hay tay, Hoắc Yên vòng qua eo anh, từ phía trước buộc lại dây đằng sau cho anh.

Cái tư thế này, thật giống như Hoắc Yên đang ôm anh.

Trên người anh có mùi bột giặt tươi mát, khiến cho người ta có cảm giác thanh sạch, Hoắc Yên tỉnh bơ hít vào một hơi.

Thật thơm.

“Xong chưa?” Anh hỏi.

“Sắp rồi, em không nhìn thấy, chỉ buộc bằng cảm giác thôi.”

“Có thể đứng đằng sau buộc, vì sao em phải dùng tư thế này?”

“Ừ nhỉ!”

Hoắc Yên vỗ đầu một cái, cô có thể đứng phía sau buộc dây, làm gì mà phải đứng phía trước vòng qua người anh, dùng tư thế khó khăn này.

Mặt cô thoáng chút đỏ bừng, lại có chút buồn bực.

Thấy mặt cô ửng đỏ, khóe môi Phó Thời Hàn cong lên như cười như không: “Muốn chiếm tiện nghi của anh?”

Lúc này ngay cả vành tai của Hoắc Yên cũng đỏ lên: “Tuyệt đối không phải!”

Biết cô da mặt mỏng, Phó Thời Hàn không đùa nữa, xoay người để cô buộc tạp dề cho mình, sau đó bỏ rau củ vào nồi, nước lạnh rơi vào dầu nóng phát ra tiếng xèo xèo.

Anh một tay đảo thức ăn, một tay đặt lên cái đầu nhỏ của Hoắc Yên: “Còn ngốc ngếch nữa, tương lai phải làm sao bây giờ, ai dám lấy em.”

Hoắc Yên không phục bấu môi: “Ăn cơm nhà anh.”

“Nếu thật sự không gả đi được, tương lai không biết chừng phải đến ăn cơm nhà anh.”

“Hứ, người trong sạch không nhận đồ bố thí.” Hoắc Yên nghĩa chính ngôn từ nói: “Em mới không thèm ăn cơm nhà anh.”

Hai người ồn ào một trận, Đường Uyển Chi đi khỏi phòng bếp, quay đầu còn bắt gặp Phó Thời Hàn đang ôm cả bờ vai Hoắc Yên xoay qua xoay lại.

Bà biết hai đứa trẻ này tình cảm từ nhỏ, khi bé còn được, chỉ là hiện giờ, hai người đều đã trưởng thành, tiếp tục thân mật như vậy, tương lai... chỉ sợ sẽ có hiểu nhầm.

“Dì nhỏ, dì đang nghĩ gì vậy?”

Đường Thiên Mạch đột nhiên xuất hiện, dọa Đường Uyển Chi giật mình một cái: “Ôi, con bé này, con là Tôn hầu tử sao, chỗ nào cũng có mặt, xuất quỷ nhập thần.”

Đường Thiên Mạch cười hì hì: “Con đây không phải thấy dì nhỏ gần người, muốn tới hù dì một tí thôi sao.”

Đường Thiên Mạch là em họ của Phó Thời Hàn, năm nay vừa vào đại học, là một cô nhóc lanh lợi nghịch ngợm.

“Dì nhỏ nghĩ gì thế?”

Đường Uyển Chi lắc đầu: “Không có gì.”

Đường Thiên Mạch quay đầu nhìn Phó Thời Hàn và Hoắc Yên trong phòng bếp, “ồ” một tiếng thật dài: “Con biết rồi, dì đang lo lắng, chuyện của anh con và em gái Hoắc Yên.”

“Con nhóc này.” Đường Uyển Chi biết không thể gạt được tiểu quỷ này, dứt khoát kéo cô nàng đến bên cửa sổ, thấp giọng nói: “Anh của con và Yên Yên từ nhỏ đã tình cảm, cái này cũng không có việc gì.”

Đường Thiên Mạch nói: “Dì nhỏ, đã khi nào dì gặp anh ấy cười vui vẻ với cô gái khác như vậy chưa?”

Đường Uyển Chi quay đầu, xuyên qua cửa phòng bếp cũng có thể nhìn thấy Phó Thời Hàn đang mỉm cười, ánh mắt cưng chiều nhìn về phía Hoắc Yên, nét mặt ôn hòa dịu dàng.

“Anh con đối xử với ai cũng lạnh như băng, nhất là mấy anh em bọn con, khi còn bé bị anh ấy dạy dỗ không ít.” Đường Thiên Mạch chu miệng: “Chỉ có em gái Hoắc Yên được anh ấy chăm sóc từ nhỏ, còn không cho bọn con bắt nạt, nếu như Hoắc Yên phạm lỗi, thế nào anh ấy cũng sẽ bao che hơn bất cứ ai khác.”

“Nó coi Hoắc Yên như em gái ruột.”

Đường Thiên Mạch cười cười: “Bọn con có ai mà không phải anh em cùng chung dòng máu chứ, con thấy anh ấy căn bản không có coi Hoắc Yên là em gái, đây là đang nuôi vợ ấy!”

Đường Uyển Chi giật nảy mình, vội vàng che miệng Đường Thiên Mạch lại, đúng lúc này, Hoắc Tư Noãn đi tới, nhìn Đường Uyển Chi nói: “Dì ơi, phòng bếp có cần con hỗ trợ không?”

“Bây giờ sắp xong rồi, con không cần vào đâu, hôm nay mặc váy trắng xinh đẹp như vậy, đừng làm bẩn.”

“Vậy dì, con xuống dưới chào hỏi bạn học của Thời Hàn nhé.”

“Con đi đi.”

Hoắc Tư Noãn và Đường Thiên Mạch liếc nhau, cô ta mỉm cười với Đường Thiên Mạch, mà Đường Thiên Mạch lại chẳng thèm phản ứng lại, cũng không để cô ta vào trong mắt.

Đợi sau khi Hoắc Tư Noãn đi, Đường Uyển Chi mới nói: “Cháu hãy nhớ Tư Noãn mới là chị dâu tương lai của con, đừng nói lung tung.”

Đường Thiên Mạch hừ hừ nói: “Anh con đối xử với Hoắc Tư Noãn thái độ không lạnh không nhạt, dì cũng không phải không nhận ra, hơn nữa mấy anh em tụi con đều không thích Hoắc Tư Noãn, cô ta quá giả tạo, nếu sau này làm chị dâu tụi con, nghĩ thôi đã thấy khó chịu.”

Đường Uyển Chi chọc chọc đầu của cô nàng: “Tư Noãn lẽ phép hiểu chuyện, nói chuyện ngoan ngoãn, giả tạo cái gì mà giả tạo, con cho rằng ai cũng như con, suốt ngày ở bên ngoài nghịch ngợm, không biết trời cao đất rộng sao?”

Đường Thiên Mạch nói: “Người lớn mọi người đều thích giả ngu, vừa mới em Hoắc Yên còn bận rộn trong phòng bếp nửa ngày, cũng không thấy vị chị gái Tư Noãn này tới hỏi thăm một tiếng, chỉ vội vàng cùng người dưới lầu giao tiếp. Bây giờ đồ ăn đã bày hết lên bàn mới ân cần chạy tới hỏi phòng bếp có cần giúp một tay không. Dì nhỏ à, chị em bọn họ ai tốt hơn, trong lòng dì không phải sáng như gương sao?”

“Chẳng lẽ vừa muốn chị gái lại vừa muốn em gái, nhà họ Hoắc bên kia không biết phải giải thích thế nào, mà ngay cả đối với Tư Noãn cũng là một đả kích, về sau chuyện này đừng nhắc lại nữa.” Đường Uyển Chi hít một hơi: “Bạn bè của anh con nhiều như vậy, đều là đứa trẻ ngoan, dì sẽ giúp Hoắc Yên để ý người tốt.”

“Dì nhỏ!”

Nhìn bóng lưng rời đi của Đường Uyển Chi, Đường Thiên Mạch chỉ tiếc rên sắt không thánh thép dậm chân.

Trong phòng khách, Hoắc Tư Noãn gọt hoa quả, đưa tới trước mặt Đường Thiên Mạch: “Em gái, ăn trái cây không?”

Ánh mắt Đường Thiên Mạch rơi xuống túi Chanel bên người Hoắc Tư Noãn, nhếch miệng cười lạnh, chỉ vào mấy cô gái khác trong phòng, nói: “Mấy người họ là chị gái của tôi, là quan hệ máu mủ, cô là chị gái gì mà có tư cách gọi tôi là em gái.”

Sắc mặt Hoắc Tư Noãn có chút khó coi, cô ta biết Đường Thiên Mạch trước nay chưa từng thích mình, nhưng vì dễ thuận lợi gả vào nhà họ Phó, cô ta nhất định phải giữ mối quan hệ tốt với những chị em này, để bọn họ thích cô ta.

“Em Thiên Mạch, chị biết em không thích chị, nhưng thật sự chị không biết đã làm sai chuyện gì, nếu chị có chỗ nào không tốt, em có thể nói cho chị biết, chị sẽ sửa.”

Đường Thiên Mạch liếc cô ta một cái, thấy dáng vẻ ăn nói khép nép của cô ta, ngược lại trong lòng càng sinh ra sự chán ghét.

“Cô rất muốn gả cho anh tôi phải không?”

Hoắc Tư Noãn ra vẻ đơn thuần nói: “Cái này không phải vấn đề chị muốn hay không, ngay từ đầu đã định trước chị là vợ của anh ấy.”

Đường Thiên Mạch cười lạnh một tiếng: “Có đúng không, thế nhưng theo tôi được biết, hôn ước giữa nhà họ Phó và nhà họ Hoắc, là con gái nhà họ Hoắc và con trai nhà họ Phó, không hề nói nhất định là Hoắc Tư Noãn cô.”

Khóe miệng đang cười của Hoắc Tư Noãn tắt dần, cô ta nhìn chăm chăm Đường Thiên Mạch, nhàn nhạt nói: “Em có ý gì.”

“Ý của tôi rất rõ ràng, nhà họ Hoắc có hai người con gái, tương lai ai gả cho anh tôi còn chưa chắc đâu.”

Tay Hoắc Tư Noãn siết chặt thành nắm đấm, cô ta bình tĩnh nói: “Em nói cái con nhóc hoang dã kia sao, nó vốn không có thứ gì để cạnh tranh với chị.”

Từ nhỏ đến lớn, Hoắc Tư Noãn đều là giỏi nhất, toàn bộ tâm huyết của gia đình đều dồn lên người cô ta, Hoắc Yên cái gì cũng không có, một kẻ ngu đần, dựa vào đâu mà đòi cạnh tranh với cô ta.

Nhưng đúng vào lúc này, Đường Thiên Mạch đột nhiên gọi to một tiếng: “Anh, anh xuống khi nào vậy, một tiếng cũng không nói, em đang cùng chị Tư Noãn nói chuyện phiếm, chị ta nói người khác không có tư cách cạnh tranh với chị ta, buồn cười quá, vị trí vợ tương lai của anh còn phải tranh đấu cơ đấy.”

Sắc mặt Hoắc Tư Noãn đột nhiên trắng bệch, cả người đều cứng ngắc lại.

Cô ta quay đầu, Phó Thời Hàn đứng phía sau cô ta, sắc mặt thâm trầm, ánh mắt lạnh lùng.

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 27: Lệnh Đuổi Khách

“VẬY... anh sẽ nghe lời em sao?”

“Anh, em tới phòng bếp hỗ trợ dì nhỏ.” Đường Thiên Mạch thấy tình hình không ổn, quyết định rút lui.

Hoắc Tư Noãn nhìn Phó Thời Hàn, miễn cưỡng nở nụ cười: “Thời Hàn, vừa rồi tớ nói đùa.”

“Lời nói hôm đó, tôi tưởng tôi nói rất rõ ràng rồi.”

“Tớ...”

“Nếu cậu còn tiếp tục hiểu nhầm, cuối cùng người khó chịu chỉ có mình bản thân cậu.”

Hoắc Tư Noãn còn chưa kịp giải thích, Phó Thời Hàn đã quay người bỏ đi.

Ánh mắt của anh thậm chí còn không dừng trên người cô ta một giây, giống như cô ta là không khí, trực tiếp bỏ qua.

Đường Thiên Mạch từ cửa bếp thò đầu ra, nhìn Hoắc Tư Noãn lắc đầu.

Hoắc Tư Noãn không nói một lời đi ra ban công, dùng sức bóp nát phiến lá cây kim ngân (*) bên cạnh thành từng mảnh vụn vút xuống đất, sắc mặt âm u đáng sợ.

(*)

c27

Sau khi lạng lẽ trút giận xong, cô ta lần nữa điều chỉnh nét tươi cười trên khuôn mặt, quay lại phòng cách thong thả tự nhiên cùng bạn bè Phó Thời Hàn nói chuyện phiếm, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Hoắc Yên bưng một đĩa rau mới xào từ phòng bếp đi ra, thiếu chút nữa đâm vào Đường Thiên Mạch đang vội vội vàng vàng.

“Này, chậm một chút.” Hoắc Yên lùi ra sau hai bước: “Con nhóc này tới đây làm gì.”

“Em gái Hoắc Yên, chị vừa mới sung quân làm lính, giúp em ra trận giết địch, em phải biết ơn chị cho tốt đấy.”

“Hai chúng ta không kém nhau mấy tháng, cậu đừng có mở miệng một tiếng một tiếng em gái Hoắc Yên.” Hoắc Yên đập vào móng vuốt đang định ăn vụng của cô nàng: “Cầm đũa.”

Đường Thiên Mạch cười hì hì, lấy đũa gấp một miếng thịt chiên giòn bỏ vào miệng nhai nhai, phát ra tiếng giòn tan.

“Lớn hơn cậu một ngày cũng là chị, cậu không phục thì gả cho anh tớ, vậy tớ liền cung kính gọi cậu một tiếng chị dâu.”

Hoắc Yên vội vàng che miệng cô nàng lại, cẩn thận nhìn ra ngoài cửa: “Đồ ăn cũng không chặn nổi miệng cậu.”

“Cậu sợ cái gì.” Đường Thiên Mạch nhún vai: “Sợ bị một vài người nghe được hả.”

“Đừng nói linh tinh, người muốn làm chị dâu tương lai của cậu không phải tớ.”

Đường Thiên Mạch chu miệng, mắt húng nói: “Anh tôi đáng thương quá.”

Trong lòng Hoắc Yên nghĩ thầm, anh ấy tuyệt đối không đáng thương, người thích anh nhiều vậy cơ mà.

“Đi đi đừng đùa nữa.” Hoắc Yên sai bảo Đường Thiên Mạch: “Đi lấy dưa, ăn cơm.”

“Cũng chỉ mình cậu có gan sai bảo tớ.” Đường Thiên Mạch vừa lấy dưa vừa nói: “Chị cậu còn đang vội vàng gọt hoa quả cho tớ kìa.”

Hoắc Yên hứ một tiếng: “Vậy cậu tìm chị tớ chơi đi, để chị ấy hầu hạ cậu, đừng ở đây làm gây rối nữa.”

Đường Thiên Mạch ôm chặt cánh tay Hoắc Yên, nũng nịu nói: “Người ta thích cậu, muốn dính lấy cậu mà, sau này nếu cậu không làm chị dâu tớ, tớ liền bắt anh tớ xuất gia làm hòa thượng vậy.”

“Em muốn ai xuất gia làm hòa thượng.”

Một giọng nói lạnh lạnh từ ngoài cửa vang lên, Hoắc Yên quay đầu đã nhìn thấy Phó Thời Hàn đứng dựa vào cửa, đôi mắt đào hoa xinh đẹp có chút cao ngạo, liếc nhìn hai người.

Đường Thiên Mạch cười hì hì, nói: “Anh, anh có muốn lấy Hoắc Yên làm vợ không?”

Hoắc Yên còn đang nghĩ anh đã nghe thấy câu chuyện của hai người chưa, không ngờ Đường Thiên Mạch vậy mà trực tiếp hỏi

ra, đúng là lúng túng!

Cô tranh thủ đẩy Đường Thiên Mạch ra ngoài: “Con nhóc này, hư hỏng.”

Đường Thiên Mạch ra ngoài còn không quên giúp bọn họ đóng cửa lại.

Hoắc Yên đưa tay cầm tay nắm cửa định đi ra, lại bị Phó Thời Hàn ngăn cản, anh cởi tạp dề xuống, treo lên cái móc đằng sau lưng Hoắc Yên.

Hoắc Yên bị cánh tay anh vòng qua, chỉ còn cách không ngừng lùi lại vào chỗ trống bên trong.

Giờ phút này, Phó Thời Hàn và cô mặt đối mặt kề sát nhau, Hoắc Yên cảm thấy nhiệt độ không khí xung quanh cũng cao thêm mấy độ, hẳn là nhiệt độ cơ thể anh.

Hoắc Yên không dám nhìn Phó Thời Hàn, ánh mắt sụp xuống rơi trên cổ áo anh, góc áo bên cạnh lộ ra một đoạn xương quai xanh rõ ràng, cực kỳ xinh đẹp.

Hoắc Yên hít sâu, cảm giác trên mặt như thiêu đốt.

“Phó Thời Hàn, vừa rồi bọn em nói đùa, anh đừng để trong lòng.”

“Rất thích lấy anh ra đùa?” Anh dùng khăn tay lau sạch những giọt ngón tay thon dài, hờ hững hỏi: “Liên quan tới chủ đề anh lấy ai trong tương lai, có vẻ mấy đứa rất để ý.”

Hoắc Yên liên tục lắc đầu: “Không có không có, em không hề để ý.”

Dù sao lấy ai cũng không lấy cô, cô mới không thềm để ý.

Đôi đồng tử xinh đẹp của Phó Thời Hàn sẫm lại, rử mi mắt xuống nhìn cô, gương mặt trắng nõn như bị cánh hoa anh đào nhuộm hồng, đôi mắt to đen láy ngó trái ngó phải không dám nhìn thẳng anh.

Rất hồi hộp.

Trong lòng anh dâng lên mấy phần cảm xúc, bới lông tìm vết cười nói: “Con nhóc Đường Thiên Mạch kia nói thế nào em cũng đã nghe thấy, em không làm vợ anh, anh sẽ bị ép xuất gia.”

Hoắc Yên hơi cau mày: “Nhưng ai anh cũng không nghe, cậu ấy nói đùa anh cần gì để ý.”

Phó Thời Hàn khẽ xì một tiếng, cúi thấp đầu nhìn thẳng cô, gương mặt hai người kề nhau, anh vươn tay nắm lấy cái cằm trứng ngỗng của cô.

Ánh mắt Hoắc Yên bối rối, không biết nhìn nơi nào, chỉ có thể ngược lên nhìn trần nhà, không dám nhìn khuôn mặt khoảng cách gần của anh.

Nhịp tim đập thành thịch, nhanh đến muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Anh anh anh... Anh muốn làm gì!

Phó Thời Hàn cảm giác hơi thở căng thẳng của cô, giống như gió xuân mềm mại phả vào mặt.

Anh cười nhẹ, đuôi mắt hơi cong, khẽ hất cằm hỏi: “Sao em biết, ai anh cũng không nghe.”

Tiêu cự của Hoắc Yên cuối cùng rơi xuống nốt ruồi nhạt trên đuôi mắt anh, cô ổn định lại tâm trạng, thăm dò hỏi: “Vậy... anh sẽ nghe lời em sao?”

Ý cười trên mặt Phó Thời Hàn càng sâu: “Em muốn thử một chút không?”

Nhịp tim Hoắc Yên như bị một trăm tám mươi con ngựa kéo đi, còn tiếp tục nữa đoán chừng cô đột quy mất!

“Em... em lần sau thử đi!”

Hoắc Yên nói xong đẩy cánh tay của anh ra, quay người rời khỏi phòng bếp, giống như thỏ thoát cái đã không thấy bóng dáng đâu.

Nhìn thấy bóng lưng cô rời đi, khóe môi Phó Thời Hàn nhẹ nhàng cong lên, lẩm bẩm nói: “Đồ nhát gan.”

**

Lúc ăn cơm, họ hàng trong nhà và ba mẹ Phó Thời Hàn ngồi chung một bàn, mấy thanh niên trẻ tuổi ngồi chung một bàn ngoài, sở dĩ Đường Uyển Chi sắp xếp như vậy cũng bởi vì lo lắng nếu cùng ở một chỗ với người lớn, bọn trẻ sẽ gò bó, không được thoải mái chơi đùa.

Từ nhỏ Phó Thời Hàn đã cô đơn nên cần thêm bạn bè để chơi đùa. Đây cũng là lý do Đường Uyển Chi yêu thích Hoắc Yên, con trai ở cùng với cô bé này, bình thường thần kinh căng cứng có thể thư giãn, lộ ra nét mặt tươi cười.

Hoắc Yên có một loại năng lượng ngây ngô lại thẳng thắn, mà Hoắc Tư Noãn hoàn toàn không giống, suy nghĩ của Hoắc Tư Noãn chín chắn, đôi mắt lộ vẻ thông minh lanh lợi, mặc dù bên ngoài nghe lời lại hiểu chuyện, nhưng Đường Uyển Chi cũng coi như từng gặp qua vô số người, còn có thể không hiểu tâm tư của một cô gái nhỏ sao.

Mỗi lần Hoắc Tư Noãn đến nhà đều lấy lòng và nịnh nọt, lễ phép đoan trang cũng bởi vì muốn chiếm sự yêu thích của bà, nhưng lại mất đi một phần chân ý, khiến người ta cảm thấy không thoải mái.

Đường Uyển Chi thật sự bắt đầu suy nghĩ về lời nói của Đường Thiên Mạch, đúng là trường bối hai nhà Phó Hoắc lập ra hôn ước, nhưng nhà họ Hoắc có hai người con gái, quả thật chưa hề nói nhất định phải là Hoắc Tư Noãn.

Thế nhưng... đã nhiều năm như vậy, mặc dù không nói rõ, nhưng hai nhà sớm ăn ý với nhau, con dâu tương lai của nhà họ Hoắc chính là Hoắc Tư Noãn.

Tùy tiện thay đổi, chỉ sợ... không thích hợp lắm, đối với mấy đứa trẻ cũng tạo tổn thương rất lớn.

Đường Uyển Chi thật sự có chút đau đầu, quyết định tạm thời gác lại, tương lai bọn nhỏ tự có phúc phận, bà không cần phải tốn nhiều tâm tư như vậy. Huống chi, Phó Thời Hàn có chủ kiến của mình, con trai bà muốn cưới ai, không muốn cưới ai, ba mẹ cũng không thể quyết định thay.

Lúc ăn cơm, Phó Thời Hàn ngồi đối diện với Hoắc Yên, nam một bên, nữ một bên, có thể nói là phân biệt rõ ràng.

Lúc đầu Thẩm Ngộ Nhiên đề nghị nam nữ ngồi xen kẽ, như vậy mọi người cũng có thể quen biết nhau hơn.

Nhưng không ai hưởng ứng, anh ta chỉ có thể xấu hổ cười cười.

Hoắc Tư Noãn rất biết làm nóng bầu không khí, nói những chuyện thú vị trong trường học, rất nhanh khiến bầu không khí sôi nổi hẳn lên.

Hoắc Yên nhìn cô ta, nụ cười treo trên gương mặt, tự nhiên hào phóng, dường như có vẻ rất quen thuộc với bạn bè của Phó Thời Hàn, gặp ai cũng có thể trò chuyện.

Năng lực giao tiếp của chị gái rất mạnh, Hoắc Yên để tay lên ngực tự hỏi, mình không làm được như vậy.

Người ưu tú thì lúc nào cũng tỏa sáng nha.

Cô nhìn Hoắc Tư Noãn, lại nhìn sang Phó Thời Hàn, lập tức cảm thấy hai người đúng là trai tài gái sắc, vô cùng xứng đôi.

Thế nhưng không biết vì sao, ý nghĩ này khiến nội tâm cô ần ần chút khó chịu.

Đúng lúc này, đột nhiên cảm giác đầu mũi giày bị người ta đụng vào, cô dịch chân ra chỗ khác, chỉ chốc lát sau, lại có người đá vào giày của cô.

Hoắc Yên nhìn xuống dưới bàn, phát hiện chủ nhân của đôi chân dài không an phận kia, chính là của Phó Thời Hàn ngồi đối diện.

Phó Thời Hàn đang chăm chú nhìn cô, đôi đồng tử màu nâu đậm phảng phất nhìn rõ suy nghĩ của cô.

Hoắc Yên cởi giày, đầu ngón chân xuyên qua tất vải vên vên mu bàn chân của Phó Thời Hàn, dùng sức dẫm lên ý muốn cảnh cáo anh.

Khóe môi Phó Thời Hàn cong lên một ý cười nhàn nhạt.

Thẩm Ngộ Nhiên để ý thấy hai người đang giao lưu ánh mắt, cười nói: “Hàn tổng, một mình cười ngây ngô cái gì đấy.”

“Mấy người nói nhiều câu chúc mình sinh nhật với tớ như vậy, cho nên tớ không thể vui một chút sao?”

Hiếm khi thấy anh nói ra câu dí dỏm, nhìn qua có vẻ tâm trạng rất rất tốt.

Hoắc Yên không đùa nghịch với anh nữa, một mình buồn bực ăn cơm.

Dù sao chủ đề của nam sinh nữ sinh trên bàn này, cô đều không chen miệng được, dứt khoát lấp đầy dạ dày mới là nhiệm vụ cao cả nhất, mỗi món ăn trên bàn cô đều muốn ném thử vài lần.

Trước mặt Phó Thời Hàn có sườn xào chua ngọt, cô muốn ăn rất lâu rồi, chỉ ngại khoảng cách quá xa không với tới.

Thế là Hoắc Yên đứng lên, đưa đũa tới gấp một miếng.

Hoắc Tư Noãn biến sắc, cảm thấy mất thể diện, thấp giọng nói: “Em thèm đến thế cơ à?”

Hoắc Yên nghe vậy, đũa trong tay vội vàng rút về.

Hoắc Tư Noãn cảm thấy xấu hổ, dù sao cũng đang ngồi trước mặt bạn bè của Phó Thời Hàn, còn có không ít anh chị em trong nhà

nữa.

Vừa rồi Hoắc Yên chỉ lo vùi đầu xuống ăn cơm, không nói câu nào vốn đã khiến Hoắc Tư Noãn không vừa lòng, giống như nhà họ Hoắc bọn họ chính là quỷ chết đói, không được ăn no.

Cô ta cho Hoắc Yên mấy ánh mắt cảnh cáo, không ngờ con nhỏ này thế mà còn muốn trắng trợn đứng lên gấp thức ăn.

Hoắc Tư Noãn thực sự không nhịn được, cuối cùng mở miệng nhắc nhở, hi vọng Hoắc Yên thu liễm lại một chút.

Hoắc Yên hơi túng quẫn, xấu hổ ngồi xuống, gác đĩa lại chuẩn bị dừng một lúc rồi chút nữa ăn tiếp.

Hoắc Tư Noãn nhìn cả bàn cười xấu hổ, nói: “Em gái tôi chính là như vậy, không hiểu chuyện...”

Đúng lúc này, đôi đĩa trong tay Phó Thời Hàn gấp lên một miếng sườn xào chua ngọt, cánh tay dài duỗi ra đặt miếng thịt vào trong bát của Hoắc Yên.

Miếng sườn nhẹ nhàng rơi xuống.

Trong lúc nhất thời, cả bàn đều im lặng, ngay cả người vẫn luôn nói chuyện như Thẩm Ngộ Nhiên cũng im như thóc ngâm, có chút thâm ý nhìn Phó Thời Hàn.

Cậu ta vậy mà tự mình gấp thức ăn cho Hoắc Yên.

Ai cũng biết Phó Thời Hàn mắc bệnh sạch sẽ từ nhỏ, trên bàn cơm trước giờ sẽ không gấp thức ăn cho bất cứ ai, đồng thời cũng ghét nhất người khác gấp thức ăn cho mình.

Lại ngay sau khi Hoắc Yên bị Hoắc Tư Noãn trách mắng, Phó Thời Hàn gấp thức ăn cho Hoắc Yên, điều này tương đương với việc công khai tát thẳng vào mặt Hoắc Tư Noãn.

Bầu không khí trên bàn cơm biến hóa một cách vi diệu, đám người hiểu ý không nói toạc ra để tránh cho Hoắc Tư Noãn lúng túng xấu hổ.

Đúng lúc này, Đường Thiên Mạch đột nhiên mở miệng nói: “Chúng ta đây là tiệc gia đình, ngồi ăn đều là anh chị em trong nhà và bạn bè thân thiết, anh tôi thích bầu không khí thoải mái, một vài người lại đóng vai đóa hoa thực nữ để giao tiếp(Editor: ý chỉ gái đẹp chuyên đi tiếp khách), không cùng phong cách với chúng tôi nha.”

Quả nhiên, nhìn lại toàn bộ mọi người ngồi quan bàn, tất cả đều ăn mặc quần áo ngày thường vô cùng thoải mái. Chỉ có Hoắc Tư Noãn, mặc đồ sang trọng, chính là bộ lễ phục váy ngắn có giá trị không nhỏ, trên cổ còn đeo sợi dây chuyền lóe mắt.

Bình thường Hoắc Tư Noãn chơi cùng đám tiểu thư nhà giàu Thôi Giai Kỳ nên quen thuộc với loại phong cách này, bữa nay sinh nhật Phó Thời Hàn, cô ta đúng thật muốn ăn diện sang trọng một phen.

Nhưng khi tới nhà mới phát hiện, tất cả mọi người rất tùy ý, giống như chỉ có một mình mình trang phục rực rỡ.

Bây giờ bị Đường Thiên Mạch nói toạc ra trước mặt mọi người, sắc mặt cô ta cực kỳ khó coi, buông đũa xuống không ăn gì nữa.

Đường Thiên Mạch thiên chân vô tà hỏi: “Chị Tư Noãn, chị ăn no chưa?”

“Chị ăn no rồi.” Hoắc Tư Noãn duy trì phép lịch sự mỉm cười.

“Nhưng nhất định phải ăn no, chị gầy như vậy tuyệt đối không nên giảm béo.” Lúc đang nói chuyện, cô nàng gắp một cái đùi gà bỏ vào trong bát của Hoắc Yên: “Chị nhìn em Hoắc Yên này, ăn bao nhiêu mà cơ thể cũng vẫn như cái gậy.”

Đuôi mắt Hoắc Tư Noãn cong lên một tia hàn ý: “Đúng vậy, nó sức ăn lớn, luôn ăn không thấy no, nhưng cũng chẳng còn biện pháp, chị phải múa ballet, phải học được cách khống chế lượng thức ăn và dáng người, nó thì không sao, muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu, thật khiến người khác hâm mộ.”

Hoắc Yên mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, giả vờ như cái gì cũng không nghe thấy, cũng không phản bác lại.

Cho dù cô phản ứng có hơi chậm chạp nhưng vẫn nhìn ra được, Đường Thiên Mạch đang cùng Hoắc Tư Noãn chĩa mũi nhọn vào nhau, liên lụy cô nằm không cũng dính đạn.

Dân dĩ thực vi thiên, sức ăn lớn thì làm sao, cô chỉ muốn nhét đầy cái dạ dày thôi mà.

Cô có chút không phục bữu môi.

Nhưng dáng người Hoắc Tư Noãn trước giờ đúng là rất đẹp, trước sau lồi lõm khiến người ta hâm mộ. So với Hoắc Tư Noãn, dáng người hơi mập Đường Thiên Mạch kém hơn rất nhiều.

“Thiên Mạch, có phải em lại béo lên không.” Hoắc Tư Noãn phản công, thừa thắng xông lên: “Con gái mập mập thật khó coi, em còn chưa có bạn trai đâu, vẫn nên để ý nhiều một chút, cũng đừng giống như hồi còn bé có cái bụng to nhé.”

Đường Thiên Mạch bị đâm đúng nỗi đau, cô nàng gào lên: “Tôi có quen bạn trai hay không, béo hay không, có quan hệ gì đến cô, tự tôi vui vẻ là được.”

Hoắc Tư Noãn nở nụ cười xinh đẹp: “Học được cách quản lý cơ thể mình, chính là tính toán vì tương lai mình.” Cô ta nhìn Phó Thời Hàn, hơi nở nụ cười: “Em gái, chị cũng là vì muốn tốt cho em, người con gái nào mà không muốn có bẹn đỡ tốt nhất.”

“Cho nên chị quản lý cơ thể mình, giảm béo, múa ballet, chính là vì muốn gả cho một người đàn ông tốt à?” Đường Thiên Mạch lạnh lùng chế giễu: “Chí hướng lớn thật đấy.”

“Em Thiên Mạch à, chị cũng vì muốn tốt cho em, sao em lại nói như vậy.”

Lại không ngờ rằng lúc này, Phó Thời Hàn đột nhiên lên tiếng: “Đã ăn no rồi thì rời bàn, đừng ảnh hưởng đến người khác dùng bữa.”

Lời vừa nói ra, một bàn lần nữa rơi vào im lặng, mặc dù không nhắc tên Hoắc Tư Noãn, nhưng trong lòng mọi người đều hiểu rõ.

Phó Thời Hàn, mẹ nó là đang hạ lệnh đuổi khách đây mà!

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 28: Quà Tặng

“Có chút hơi thiên vị.”

Hoắc Tư Noãn lẻ loi ngồi một mình ở ghế sofa trong phòng khách, trên bàn cơm thỉnh thoảng truyền đến tiếng nói cười, giống như bản thân cô ta là người thừa thãi nhất.

Bàn tay cô ta siết chặt dưới gấu áo, trong lòng như có rắn độc đang thè lưỡi. Lúc nhìn sang Hoắc Yên sắc mặt càng thêm thâm trầm khó coi.

Lòng đỏ ky khiến người ta trở lên xấu xí.

Nhưng biểu cảm này chỉ xuất hiện thoáng qua rồi biến mất, đợi mọi người ăn xong trở lại phòng khách, trên mặt cô ta lại lần nữa nở ra nụ cười chuẩn mực.

“Cô còn chưa đi à?”

Khi mọi người kêu gào đòi mở quà sinh nhật, Đường Thiên Mạch nói với Hoắc Tư Noãn: “Đã thế rồi còn không đi, có một số người da mặt thật dày.”

Khóe môi Hoắc Tư Noãn khẽ nhếch: “Anh ấy còn chưa mở quà của chị, sao phải đi.”

Đường Thiên Mạch bất mãn hừ một cái: “Tặng quà gì vậy, thần bí quá cơ.”

Khóe miệng Hoắc Tư Noãn cong lên, không tiếp tục để ý đến Đường Thiên Mạch nữa.

**

Trên bàn trà phòng khách bày rất nhiều thể loại hộp quà, chính giữa có đặt một chiếc bánh gato so-co-la hình tròn, bên trên cắm vài ngọn nến nhỏ nhiều màu sắc.

Mi tâm Phó Thời Hàn nhúu chặt, mấy lần muốn đứng dậy đều bị Thẩm Ngộ Nhiên đè lại.

“Sinh nhật phải có dáng vẻ của sinh nhật.” Thẩm Ngộ Nhiên đội một cái mũ miệng bằng giấy lên đầu Phó Thời Hàn.

Phó Thời Hàn lấy tay gạt xuống, thản nhiên nói: “Cái mũ ngu ngốc gì đây.”

“Cậu là thợ tinh, không thể từ chối.” Thẩm Ngộ Nhiên cầm lên muốn đội lại cho Phó Thời Hàn, kết quả Phó Thời Hàn ban cho một ánh mắt sắc lẹm đành phải lủi thủi rút về.

Thẩm Ngộ Nhiên thu tay lại, lầu bầu: “Không đội thì không đội, hung dữ cái gì.”

Mũ giấy trong tay bị Hoắc Yên thuận tay cầm lấy, cô ước lượng trên đỉnh đầu mình rồi sau đó trực tiếp chụp lên đầu Phó Thời Hàn.

“Em thấy rất thú vị.” Hoắc Yên lấy điện thoại ra chuẩn bị chụp ảnh: “Anh không mang mũ giấy, ai biết anh là thợ tinh chứ.”

Đôi đồng tử nâu đậm của Phó Thời Hàn ngược lên phía trên nhìn cái mũ trên đầu mình, sắc mặt trong nháy mắt xỉ xuống.

Phó Thời Hàn tác phong nghiêm chỉnh, trước mặt mọi người càng trầm ổn cẩn thận, trước nay sẽ không làm chuyện quái gở tổn hại hình tượng của bản thân.

Tất cả mọi người đều cho rằng anh sẽ phát cáu giật mũ xuống.

Nhưng không ngờ Phó Thời Hàn nhìn vào camera điện thoại của Hoắc Yên, sắc mặt như cam chịu, có vẻ ngậm cho phép Hoắc Yên chụp ảnh anh.

“Được chưa?” Anh không kiên nhẫn nói, giống như rất không tình nguyện đeo thứ đồ chơi này.

“Cười một chút coi.”

Hoắc Yên nghiêng đầu, nhãn mặt nhìn Phó Thời Hàn: “Sinh nhật phải vui vẻ, mặt mũi lạnh lùng như ai thiếu tiền anh vậy.”

Phó Thời Hàn bị ánh mắt cảnh cáo của Hoắc Yên đâm thẳng vào trái tim, thấy cặp lông mày dài nhỏ của cô nhíu lại, bờ môi căng mọng, lập tức cảm thấy tâm hoa nộ phóng.

Sắc mặt không tự giác ôn hòa xuống, cặp mắt đào hoa cong lên nhìn về phía camera, răng trắng hơi lộ, nở ra một nụ cười phong lưu nhàn nhạt.

“Tách” một tiếng, Hoắc Yên bấm chụp ảnh, dừng lại ở khoảng khắc Phó Thời Hàn mỉm cười cực kỳ đẹp trai.

Đám người nhao nhao lấy điện thoại ra chụp ảnh với Phó Thời Hàn, nhưng anh tiếp tục không nể tình, trên mặt tỏ thái độ thiếu kiên nhẫn: “Vậy là được rồi.”

“Anh cả, dựa vào cái gì mà Hoắc Yên bảo anh cười anh liền cười, đến phiên tụi này anh liền tỏ thái độ khác?” Đường Thiên Mạch quệt môi: “Không công bằng.”

Phó Thời Hàn lấy mũ giấy trên đầu xuống đội cho Hoắc Yên, nhìn về phía Đường Thiên Mạch: “Không phục?”

“Đương nhiên không phục.”

“Không phục cũng kệ.”

Phó Thời Hàn linh hoạt mà dứt khoát, lười muốn nói nhảm với con nhóc này.

“Anh... anh bắt công quá đấy, em là người thân cùng chung huyết thống anh không thương, lại đi cưng chiều em gái Hoắc Yên, từ nhỏ đã vậy.” Đường Thiên Mạch dậm chân một cái, lại cười nói: “Anh cả, có thể cho một cái lý do để anh em trong nhà chịu thua không?”

Phó Thời Hàn trực tiếp kéo Hoắc Yên đến ngồi bên cạnh mình, lại giúp cô đội mũ giấy ngay ngắn, giống như cô mới là thợ tinh, trong mắt tràn đầy cưng chiều.

Hoắc Yên cũng không phản kháng, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh anh, đôi mắt đen láy trong suốt lộ ra biểu cảm vô hại.

“Từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, mấy đứa thấy Hoắc Yên thành thật nên bắt nạt bao nhiêu lần.” Phó Thời Hàn dáng vẻ anh lớn nói:

“Nếu anh không che chở em ấy nhiều hơn một chút, không phải sẽ bị lũ sói con mấy đứa ăn tươi nuốt sống sao?”

Lời nói của Phó Thời Hàn đúng là sự thật, anh chị em nhà họ Phó từ nhỏ đã không khiến người ta bớt lo, cả đám nhóc cùng chơi với nhau liền có thể lật tung cả bầu trời.

Hoắc Yên ngây thơ thành thật từ nhỏ, gặp đám nhóc nghịch ngợm này thường xuyên bị bắt nạt trên đầu, mỗi lần như vậy luôn có Phó Thời Hàn như anh cả che chở cô.

Có một lần chị em nhà họ Hoắc tới nhà họ Phó nghỉ hè, Đường Thiên Mạch cầm đầu cả đám nghịch ngợm, buổi tối vụng trộm bắt côn trùng nhét vào trong chăn của Hoắc Yên dọa cô nhảy dựng từ trên giường xuống, giày cũng không kịp đi, chân trần chạy vào phòng Phó Thời Hàn, nước mắt nước mũi tèm lem ôm cánh tay của anh không chịu buông, bị dọa đến cơ thể run rẩy.

Khi đó Phó Thời Hàn rất tự cao tự đại, đối xử với ai cũng lạnh lùng thờ ơ, chỉ riêng với Hoắc Yên là anh đối xử như em gái ruột, trong lòng tràn đầy yêu thích.

Hoắc Yên không dám quay về phòng, Phó Thời Hàn dứt khoát để cô nằm trên giường lớn của mình, sau khi dỗ cô ngủ xong, anh liền cầm chăn đi ra sân pha ngoài phòng khách ngủ tạm một đêm.

Hôm sau trời còn chưa sáng, mấy anh em trong nhà đều bị anh bắt ép đứng tư thế hành quân ngay trước mặt Hoắc Yên, trên sống mũi mỗi người đều bị đặt một con côn trùng đang bò loạn, đến tận khi chọc cho Hoắc Yên bật cười mới bỏ qua.

Từ đó về sau, mọi người không còn bắt nạt cô em gái ngốc nghếch này nữa, biết cô được anh cả chăm sóc, cho bọn họ mười lạng gan cũng không dám gây chuyện với Hoắc Yên.

Chẳng qua cả nhóm yêu thích Hoắc Yên cũng là thật, tính cách Hoắc Yên cởi mở lại thẳng thắn, không tính toán bao giờ, ở chung với cô cảm thấy rất thoải mái.

Cho nên không chỉ Phó Thời Hàn quan tâm đến cô, ngay cả mấy thiếu gia tiểu thư trong nhà dù nghịch ngợm nhưng cũng đều chăm sóc cô, cho nên ở trường học Hoắc Yên sợ bị ai bắt nạt.

Nhoáng cái đã qua mười mấy năm

**

“Thôi nén.” Phó Thời Hàn đẩy vai Hoắc Yên, ngắt mạch suy nghĩ của cô.

Cô không hiểu chớp mắt mấy cái.

Phó Thời Hàn đưa bánh gato đến trước mặt Hoắc Yên, nhẹ nhàng nói: “Giúp anh thôi nén đi.”

“Anh là thọ tinh, hẳn là nên thôi nén.” Hoắc Yên kiên trì nói: “Sao có thể để người khác làm thay.”

“Anh là người trưởng thành, em còn trẻ con, nhường cơ hội cho em.” Phó Thời Hàn nói rất tự nhiên, không thấy xấu hổ chút nào.

Hoắc Yên nhướn mày: “Cái gì mà em còn là trẻ con...”

“Em gái Hoắc Yên, anh cả đã đem điều ước cho em, em không thối để chị thối.” Đường Thiên Mạch tiến đến gần, làm như thật nói:

“Vận may của anh cả trước nay rất tốt, khi còn bé thầy bói đều nói, anh cả là thiên mệnh quý tử(con cưng của trời),điều ước ngày sinh nhật là cơ hội ngàn năm có một, siêu cấp linh nghiệm, nếu em không muốn thì cho chị!”

Phó Thời Hàn duỗi ngón tay trắng nõn đẩy đầu Đường Thiên Mạch đang tiến lại gần ra, đôi mắt nhếch lên nhìn Hoắc Yên, thản nhiên nói: “Cho em một điều ước.”

Hoắc Yên còn hơi nghi ngờ, nhưng mắt thấy nến sắp cháy hết, cô dứt khoát chấp tay trước ngực, thành kính nói ra nguyện vọng —

“Hi vọng năm nay có thể lấy được học bổng!”

Hoắc Yên phòng má, thối tất toàn bộ nến.

“Trời, cái điều ước của cậu cũng quá lãng phí đi, được học bổng? Còn không bằng ước mua xổ số trúng năm trăm vạn.” Đường Thiên Mạch nhìn qua có vẻ tiếc hận.

Hoắc Yên bĩu môi nói: “Trúng xổ số căn bản là chuyện mờ mịt vô vọng, không bằng ước chuyện thực tế được học bổng.”

Trong lúc vô tình quay đầu lại, cô chạm vào đôi mắt thâm thúy của của Phó Thời Hàn, anh cứ nhìn cô như vậy, không biết bao lâu rồi.

Hoắc Yên cảm giác hai má nóng lên.

Mấy anh chị em trong nhà ầm ĩ đòi ăn bánh gato, Phó Thời Hàn cầm dao nĩa cắt một miếng bánh có nhiều so-co-la, bơ và hoa quả nhất bỏ vào đĩa của Hoắc Yên, còn lại để bọn họ tự chia với nhau.

Hoắc Yên nhìn miếng bánh có trang trí đầy hoa quả, đôi mắt sáng lên, cô thích nhất là ăn những món điểm tâm ngọt, hương vị ngọt ngào từng chút lan tràn nơi đầu lưỡi, cảm giác cực kỳ hạnh phúc.

Phó Thời Hàn hài lòng nhìn cái miệng nhỏ của Hoắc Yên tiêu diệt miếng bánh sạch sẽ, vừa cầm khăn tay lau khóe miệng cho cô vừa ghét bỏ nói: “Ăn thành con mèo hoa, đúng là đồ ngọt.”

Hoắc Yên mặc kệ anh, ăn hết miếng bánh ngọt này cô còn chưa nghiền đầu.

...

Toàn bộ quá trình Hoắc Tư Noãn ngồi một mình im lặng trên ghế sofa lạnh lẽo, mọi người cắt bánh gato, cô ta cũng không tham dự, có chị em tốt bụng trong nhà đưa một miếng bánh đến, cô ta từ chối nói mình đang giảm cân, không ăn đồ ngọt.

Ăn xong bánh gato, mọi người hưng phấn đòi Phó Thời Hàn mở quà. Phó Thời Hàn cũng không muốn mọi người mất hứng, dứt khoát ngồi trước bàn giờ tay với hộp quà gần nhất mở ra.

Món quà thứ nhất là Hướng Nam tặng, là một đồng hồ theo dõi vận động và đo nhịp tim.

Hướng Nam đề nghị Phó Thời Hàn, tốt nhất mỗi ngày đều ghi chép lại số bước chân, lượng calo tiêu hao, còn có chất lượng giấc ngủ, đều đặn theo dõi tình trạng sức khỏe của mình.

Phó Thời Hàn biết anh ta là người bị ám ảnh bởi số liệu, làm bất cứ cái gì cũng phải rõ ràng rành mạch, lần trước Phó Thời Hàn mượn anh ta máy tính, trong lúc vô tình phát hiện ra bảng excel “Biểu

đồ chu kỳ giải phóng tinh lực hợp lý – Hướng Nam”, bàn tay đang cầm chuột của anh đột nhiên run lên.

“Trong cái đồng hồ này tớ đã thêm một tính năng đặc biệt.”
Hướng Nam cầm đồng hồ lên, nghiêm túc muốn chỉ dẫn cho Phó Thời Hàn: “Chính là khi cậu thực hiện vận động đặc biệt, mở ra liền có thể ghi chép lại số lần và năng lượng tiêu hao, sau đó tự động tạo ra biểu đồ...”

“Cảm ơn.” Phó Thời Hàn vỗ vai Hướng Nam, ngắt lời anh ta: “Ở đây còn có trẻ con, có gì về trường rồi nói.”

Người bị coi là trẻ con, Hoắc Yên ngồi bên cạnh có rất nhiều hứng thú với với cái đồng hồ đã được Hướng Nam cải tạo, hoàn toàn không nghe rõ hai người họ nói gì.

Hướng Nam vỗ vai Phó Thời Hàn, nghiêm túc nói: “Không cần cảm ơn.”

Thẩm Ngộ Nhiên tặng món quà là một máy chơi game PSP, mà Hứa Minh Ý thì vẽ một lá bùa bình an cho Phó Thời Hàn, nói chính anh ta đã tự mình khai quang, mất một đêm niệm Quang Âm tâm kinh, nhất định có thể phù hộ Phó Thời Hàn bình an.

Đến cùng có khai quang hay không Phó Thời Hàn không biết, nhưng đêm qua thật sự là anh nghe được tiếng lẩm bẩm lải nhải cả đêm như muỗi kêu của Hứa Minh Ý.

Phó Thời Hàn cất bùa bình an vào trong ví, cười nhẹ một tiếng: “Cảm ơn lão nhị.”

Hứa Minh Ý: “Thiện tai thiện tai.”

Hoắc Tư Noãn lặng lẽ lườm Hứa Minh Ý một cái, hiển nhiên rất là coi thường. Đường Thiên Mạch nhìn sắc mặt Hoắc Tư Noãn, nhỏ giọng nói: “Có câu lễ nhỏ nhưng tình nặng, cô chưa từng nghe qua à?”

“Nếu như không đủ tiền để mua, chị thà rằng không đưa.” Hoắc Tư Noãn cũng nhỏ giọng trả lời: “Tặng loại quà mắt mặt này mà không sợ làm trò cười, cũng may Thời Hàn không tính toán.”

Đường Thiên Mạch liếc mắt nhìn cô ta: “Quà cô chuẩn bị quý giá thế cơ à.”

Trên mặt Hoắc Tư Noãn lộ ra ý cười, đưa hộp quà của mình tới trước mặt Phó Thời Hàn: “Thời Hàn, anh nhìn một chút thích không.”

Phó Thời Hàn nhìn thoáng chữ màu đen in trên cái hộp kia.

Anh mặc dù ít khi dùng đồ xa xỉ, nhưng cũng biết nhãn hiệu đắt tiền này. Hoắc Tư Noãn đợi sau khi Hứa Minh Ý tặng quà mới đưa ra món quà quý giá như vậy ra, mưu tính thật ra rất rõ ràng.

So sánh với những món quà khác của người trong nhà, món quà của cô ta thật sự không thu hút như vậy, nhưng hoàn cảnh của Hứa Minh Ý nghèo túng, không thể mua được món quà đặc biệt đắt tiền, nên món quà của Hoắc Tư Noãn sẽ đặc biệt nổi bật.

Không khí hiện trường tạm thời có chút vi diệu, ngay cả Hoắc Yên cũng nhìn ra dụng ý của chị gái.

Nét mặt của Hứa Minh Ý nhàn nhạt, dáng vẻ đại từ đại bi phổ độ chúng sinh.

Mà dưới đôi mắt mong chờ của Hoắc Tư Noãn, Phó Thời Hàn trực tiếp đẩy quà tặng của cô ta ra, nhìn sang Hoắc Yên hỏi: “Của em đâu?”

Đột nhiên bị điểm danh, Hoắc Yên không hiểu lắm: “Cái gì?”

“Quà em tặng anh.”

Hoắc Yên nhìn sang Hoắc Tư Noãn, trong nháy mắt sắc mặt của cô ta tối xuống, cực kỳ khó coi.

“Không chuẩn bị?”

“Chuẩn bị.” Hoắc Yên bất đắc dĩ, chỉ có thể lấy quà của mình ra, là một hộp quà nhỏ màu đen, đưa tới trước mặt Phó Thời Hàn.

Đôi môi mỏng của Phó Thời Hàn hơi mím, cong lên một nụ cười nhạt, đầu ngón tay trắng nõn tinh tế thuần thực mở hộp, lộ ra một cái thất lưng màu nâu đậm bên trong.

Anh hơi tỏ ra kinh ngạc, vốn cho rằng Hoắc Yên sẽ giống như trong quá khứ, hoặc là tặng anh một bức tranh màu nước, hoặc là tặng một món đồ chơi nhỏ cô tự làm.

Hoắc Yên thấp thỏm quan sát sắc mặt Phó Thời Hàn, lòng bàn tay toát ra một tầng mồ hôi mỏng, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, chẳng lẽ không thích à?

“Wow, năm nay em Hoắc Yên tặng quà cho anh chị không giống những lần trước nha.” Đường Thiên Mạch râm rì nói: “Anh, anh đừng có coi người ta là trẻ con nữa, em Hoắc Yên trưởng thành rồi đó.”

Ánh mắt Phó Thời Hàn đen láy, đuôi mắt đào hoa xinh đẹp cong lên một độ cong khó nhận ra, giống như dịu dàng giống như đau lòng.

Đầu ngón tay ngọc ngà vuốt ve bề mặt bóng loáng của chiếc thất lưng, cười nhẹ nói: “Đúng là trưởng thành rồi.”

Nhìn nụ cười này của anh, khối đá trong lòng Hoắc Yên cuối cùng cũng rơi xuống, anh thích là tốt.

Phó Thời Hàn cẩn thận đóng hộp lại, sau đó cất hộp đi giống như bảo bối rồi tiếp tục mở những món quà khác.

Hoắc Tư Noãn lập tức nói: “Thời Hàn, anh còn chưa mở quà của em.”

Phó Thời Hàn nhìn cô ta, lại nhìn sắc mặt nghiêm nghị của ba mẹ cách đó không xa, cuối cùng vẫn với tay mở hộp quà của Hoắc Tư Noãn.

Món quà của cô ta, cũng là một cái thất lưng.

Người sáng suốt đều nhìn ra được, bất kể là chất liệu hay nhãn hiệu, đều vượt xa món quà kia của Hoắc Yên.

Đường Thiên Mạch kinh ngạc wow một tiếng, nói: “Chị Tư Noãn, chị và Hoắc Yên đúng là chị em ruột, ngay cả quà tặng cũng giống nhau, tâm linh tương thông quá vậy.”

“Đúng vậy, chị cũng không nghĩ tới.”

Hoắc Tư Noãn đặc ý nhìn Hoắc Yên một chút, Hoắc Yên mím môi, không nói câu gì.

Đường Thiên Mạch lại nói: “Chị Tư Noãn, cái thắt lưng này khẳng định rất đắt, ít nhất phải năm chữ số đúng không?”

“Cũng được, chị cảm thấy cái này tương đối xứng với Thời Hàn.”
Hoắc Tư Noãn ý vị thâm trường cười nói: “Nam sinh ấy, dây thắt lưng thể hiện sự đẳng cấp, sao có thể tùy tiện dùng loại không có danh tiếng chứ.”

So sánh hai món quà giống nhau này, dây thắt lưng kia của Hoắc Yên rõ ràng thua chị kém em.

Nghe thấy câu nói của Đường Thiên Mạch, sắc mặt Hoắc Yên trong nháy mắt trắng bệch, quan sát dây lưng kia, lại nhìn Hoắc Tư Noãn một chút, bàn tay không khỏi siết chặt lại.

Không phải bởi vì câu nói của Hoắc Tư Noãn, mà là...

Cuối cùng cô cũng biết vì sao mẹ lại muốn cầm cổ chiếc đồng hồ bà nội lưu lại!

“Chị cảm thấy cái dây thắt lưng này rất xứng với khí chất của Thời Hàn, mọi người cảm thấy thế nào?” Hoắc Tư Noãn hỏi mọi người xung quanh.

Sắc mặt mọi người không giống nhau, khóe miệng Hứa Minh Ý hơi cong, cười không nói, Hướng Nam không nói gì còn Thẩm Ngộ Nhiên chỉ cười xấu hổ.

Phó Thời Hàn trầm mặc đẩy nắp hộp lại, ngón trỏ và ngón giữa đẩy cái hộp tới trước mặt Hoắc Tư Noãn, lạnh nhạt mở miệng: “Cảm ơn, nhưng tôi không thể nhận.”

Biểu cảm của Hoắc Tư Noãn trong nháy mắt tan vỡ, sợ hãi hỏi lại: “Vì sao?”

Phó Thời Hàn rũ mắt quan sát Hoắc Tư Noãn, đôi mắt màu nâu đậm giống như băng tuyết lạnh thấu xương.

“Quá quý giá, nhận không nổi.” Mặt không đổi sắc cầm một cái hộp khác trong tay: “Hơn nữa, món quà giống vậy, đã có rồi.”

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 29

“Anh chỉ đối xử tốt với một người phụ nữ, chính là vợ của anh.”

Phó Thời Hàn đối nhân xử thế luôn giữ thái độ “Quân tử chi giao đạm nhược thủy” (*), khiêm tốn hữu lễ, rất ít khi khiến người khác mất mặt.

(*) Ý chỉ tình cảm giao hảo của người quân tử nhạt nhẽo như nước nhưng lâu dài thân thiết.

Nhưng lúc này đây, trước mặt bao nhiêu người anh cự tuyệt quà sinh nhật của Hoắc Tư Noãn, cơ bản có thể nói rằng khiến cô ta mất hết mặt mũi.

Mặc dù lý do là món quà quá quý giá, nhưng mấy món quà anh chị em họ tặng, có thứ nào rẻ đâu? Còn không phải anh vẫn vui vẻ nhận sao, nhưng hết lần này đến lần khác anh lại không nhận quà của Hoắc Tư Noãn.

Mọi người không rõ nguyên nhân, mà vành mắt của Hoắc Tư Noãn đã đỏ lên, cố nén không cho nước mắt chảy ra.

Lúc này, nữ sĩ Đường Uyển Chi, mẹ của Phó Thời Hàn đi tới: “Thời Hàn, Tư Noãn tặng quà cho con là tấm lòng chân thành của con bé, mau nhận đi.”

Ngày thường Phó Thời Hàn rất nghe lời mẹ, mọi người thầm nghĩ nếu bà đã mở miệng, bất kể thế nào Phó Thời Hàn cũng sẽ nhận lấy phần quà này.

Nhưng Phó Thời Hàn lại lắc đầu, còn nói lại câu trước đó, món quà quá quý giá không nhận nổi.

Đường Uyển Chi hiểu rõ tính cách cứng rắn của con trai mình, trước mặt mọi người đã từ chối hai lần nói rõ Phó Thời Hàn quyết tâm cho dù thế nào cũng không nhận món quà này.

Bà đành phải xoay người an ủi Hoắc Tư Noãn: “Tư Noãn à, món quà này đúng thật có hơi đắt tiền, Thời Hàn nhận không hay lắm, dì thay nó cảm ơn tấm lòng của con.”

Móng tay Hoắc Tư Noãn bấm chặt lên hộp quà màu đen đến trắng bệch, có thể thấy cô ta đã dùng bao nhiêu sức lực.

“Không sao.” Lúc nói chuyện, đôi môi Hoắc Tư Noãn đều đang run rẩy: “Không sao, tuyệt đối không đắt, cũng chỉ hai vạn tệ thôi, chẳng qua con cảm thấy đồ như vậy mới xứng với anh Thời Hàn, nếu anh ấy không thích thì thôi vậy.”

Cô ta cẩn thận từng chút bảo vệ lòng tự trọng của mình, không muốn bị người khác xem nhẹ, không muốn khiến đồng bạn xung quanh xem thường.

Cùng là món quà đắt tiền, người khác tặng anh có thể nhận, nhưng Hoắc Tư Noãn tặng anh lại không nhận, còn nói cái gì mà nhận không nổi.

Rõ ràng anh muốn khiến cô ta khó xử, rõ ràng xem thường gia đình cô ta...

Hoắc Tư Noãn nhắm mắt, hít sâu để tâm trạng bình tĩnh lại. Nhưng đúng vào lúc này, hộp quà trong tay đột nhiên bị người ta cướp đi, Hoắc Tư Noãn bất ngờ mở mắt, phát hiện hộp quà bị Hoắc Yên cầm trong tay.

“Em làm gì!”

Hoắc Yên gắt gao nhìn chằm chằm Hoắc Tư Noãn, hộp quà cầm trong tay hơi run rẩy “Hạn vạn tệ, không đắt sao?”

Hoắc Tư Noãn cảm thấy không ổn, trách cứ: “Hoắc Yên, em đừng làm loạn, đưa đồ cho chị.”

Cô ta tiến lên muốn cướp lại hộp quà trong tay Hoắc Yên, Hoắc Yên lùi ra sau một bước tránh cô ta.

“Đây là đồ chị đòi ba mẹ mua?” Hoắc Yên hung dữ trừng mắt nhìn cô ta, trầm giọng chất vấn: “Bỏ ra hai vạn tệ?”

Hoắc Tư Noãn cảm thấy không ổn, không hiểu vì sao một người nhu nhược và vô hại như Hoắc Yên đột nhiên lại dùng ánh mắt đầy nhìn cô ta.

“Hoắc Tư Noãn, chị có thấy quá đáng không, mỗi tháng tiền lương của ba mẹ mới có mấy ngàn tệ, chị bắt ba mẹ cho chị hai vạn vì muốn mua quà tặng cho người khác.” Giọng nói của Hoắc Yên có chút khàn khàn: “Chị có biết tiền này ở đâu không?”

Sắc mặt Hoắc Tư Noãn sắp không giữ được nữa, trước mặt bạn bè cô ta cẩn thận từng chút bảo vệ lòng tự trọng của mình, trước nay không hề nhắc tới công việc của ba mẹ, càng tránh nhắc tới hoàn cảnh gia đình, chính là không muốn để người khác xem thường.

Mà Hoắc Yên lại dễ như trở bàn tay, vạch trần sự phù phiếm mà cô ta cố gắng tô vẽ...

Cô ta như phát điên xông tới bên người Hoắc Yên, quát lớn: “Tao không cho phép sao mày dám nói, mày im miệng cho tao! Mày không cần thể diện nhưng tao cần!”

Cô ta nói xong không đợi Hoắc Yên phản ứng, đoạt lấy cái hộp trong tay Hoắc Yên rồi quay người chạy ra ngoài.

Đường Uyển Chi lo lắng cảm xúc của Hoắc Tư Noãn kích động như thế sẽ xảy ra chuyện, vội vàng nói: “Thời Hàn, con mau đi xem Tư Noãn thế nào rồi.”

Nhưng giờ phút này Phó Thời Hàn lại nắm chặt bàn tay mảnh khảnh của Hoắc Yên, trong mắt chỉ chứa mình cô, nhỏ giọng an ủi, cố gắng giúp cô bình ổn lại cảm xúc, đâu còn quản được người khác thế nào.

Đường Uyển Chi thấy thế, hiểu ra được mấy phần, lại vội vàng bảo mấy anh em họ đuổi theo Hoắc Tư Noãn.

Cô ta vừa rời đi, Đường Thiên Mạch lập tức âm ỉ hẳn lên: “Ơ ơ kìa, hôm nay là sinh nhật anh họ, đừng vì vài người vớ vẩn âm ỉ mà không thoải mái, mọi người tiếp tục chơi.”

Đường Uyển Chi nhìn Phó Thời Hàn nói: “Con trai, con theo mẹ vào thư phòng một chút.”

Hoắc Yên lo lắng nhìn Phó Thời Hàn.

Anh đi theo mẹ lên thư phòng tầng hai, lúc đứng dậy còn nhẹ nhàng vỗ gáy Hoắc Yên, vút cho cô một ánh mắt an ủi.

Hai mươi phút sau, Phó Thời Hàn đi ra khỏi thư phòng, bạn bè đang chơi đùa ngoài phòng khách, không thấy bóng dáng Hoắc Yên đâu. Phó Thời Hàn lượn quanh lầu hai một vòng, tìm được cô ở trong phòng mình.

Cô cuộn chân lại, ngồi một mình trên bệ cửa sổ, ánh mặt trời xuyên thấu qua rèm cửa vàng nhạt chiếu vào trong phòng, dát lên người cô một tầng sáng ôn hòa.

Đôi lông mày thon dài nhăn lại, lông mi dày dài cong lên, đôi môi phớt hồng như cánh hoa anh đào.

Cô hơi cong người, trong tay cầm chiếc đồng hồ Rolex đã cũ.

Phó Thời Hàn im lặng không một tiếng động đi qua, ngồi bên trên bệ cửa bên cạnh cô, ánh mắt nhẹ nhàng như gió thổi, liếc nhìn đồng hồ trong tay Hoắc Yên, lại rơi xuống mi tâm nhú chặt của cô.

Anh đưa tay vuốt nhẹ trán Hoắc Yên, cho đến khi cô không còn nhú mày nữa.

“Món quà đó, là em dùng tiền làm thêm đi mua?” Anh lên tiếng hỏi.

Hoắc Yên biết chắc không thể lừa được Phó Thời Hàn, anh thông minh như vậy, không cần nghĩ cũng biết, huôn chi bây giờ mỗi buổi tối Tô Hoàn đều cùng Hứa Minh Ý nói chuyện phiếm trên WeChat, bí mật nhỏ gì của cô cũng đều bị Tô Hoàn khai ra hết.

Thế là Hoắc Yên nhẹ nhàng gật đầu.

“Mục đích làm thêm, cũng là vì cái này?”

“Đúng.” Hoắc Yên thành thật nói toàn bộ: “Là cảm thấy anh đã trưởng thành, em cũng không nên trẻ con nữa, tặng anh món quà chẳng ra món quà.”

Đôi môi Phó Thời Hàn mấp máy, đi tới trước bàn học của mình, kéo ngăn tủ thứ hai từ dưới lên ra, nhỏ giọng nói: “Tới đây xem bảo bối của anh đi.”

Hoắc Yên tò mò thò đầu qua đó.

Mấy bức tranh được xếp xuống dưới cùng, còn có một chồng thiệp chúc mừng do chính tay cô làm, trên giấy vẽ một con búp bê đơn giản, bên cạnh còn có linh tinh đủ loại món đồ chơi nhỏ.

Đây ấp một ngăn kéo, là quà sinh nhật mỗi năm cô tặng cho anh.

Phó Thời Hàn nhìn bọn nó, trong đôi mắt mang theo một loại cảm xúc mềm mại sâu sắc.

“Anh giữ lại tất cả?”

Hoắc Yên kinh ngạc không thôi, cô nghĩ rằng những món đồ nhỏ này sớm đã không còn, dù sao mỗi khi nhận Phó Thời Hàn đều nói mấy câu lạnh nhạt ghét bỏ một phen, nói chỉ có trẻ con như cô mới tự mình làm mấy món đồ này.

Hoắc Yên luôn cảm thấy có vẻ anh không quý trọng những món đồ nhỏ đó, thế nhưng bây giờ cô không có điều kiện giống như bạn bè của anh, tặng anh máy chơi game, mũ lưỡi trai hoặc là đồ công nghệ mà con trai thường thích.

Quà năm nay đã là món quà tốt nhất nằm trong khả năng của cô rồi.

“Em tặng quà, không cần biết là cái gì, đều ở trong này.” Phó Thời Hàn nắm tay cô, nặng nề ấn lên lồng ngực mình.

Đều ở trong tim anh.

Không hiểu sao Hoắc Yên đỏ mặt.

Phó Thời Hàn đóng ngăn kéo lại, nhìn Hoắc Yên nói: “Bây giờ rõ rồi chứ?”

Hoắc Yên lè lưỡi: “Biết rồi.”

Phó Thời Hàn cười nhẹ một tiếng, giơ hộp quà trong tay lên: “Nhưng... món quà năm nay có vẻ nặng quá, cho nên anh đang nghĩ, cảm thấy hẳn là đèn bù đắp cho em một thứ gì đó.”

“Không cần mà.” Hoắc Yên xua tay nói: “Không sao em...”

Cô còn chưa nói xong, liền bị Phó Thời Hàn kéo vào trong ngực, miễn cưỡng chặn lại mấy câu còn nghẹn trong cổ họng của cô.

“Một cái ôm có được không?”

Một tay Phó Thời Hàn ấn sau gáy ép cô vào lồng ngực cứng rắn của mình, khuôn mặt Hoắc Yên cách một tầng quần áo mỏng, dán chặt lên làn da của anh.

Cô thậm chí còn nghe được tiếng tim đập mạnh mẽ của anh, vừa nồng nhiệt vừa mạnh mẽ.

Đầu óc Hoắc Yên bắt đầu xung huyết, tay nắm chặt lấy phần áo ở eo anh, tạo ra một ít nếp nhăn.

Cái ôm này của Phó Thời Hàn giống như dùng hết sức lực, giống như muốn khảm cô vào cơ thể mình.

Hoắc Yên nhẹ nhàng ho khan một tiếng, thì thào: “Sắp... sắp không thở được.”

Lúc này Phó Thời Hàn mới buông cô ra, hai người ngồi trên bệ của hồi lâu, bầu không khí đột nhiên có chút kỳ lạ, thế là anh đưa tay ra gõ trán cô, dạy bảo: “Sau này không có sự đồng ý của anh, không được phép tùy tiện tiêu tiền.”

“Sẽ không.” Hoắc Yên che trán mình: “Một năm chỉ có một lần, sau này em kiếm thật nhiều thật nhiều tiền, sẽ tặng anh món quà tốt hơn.”

Khóe môi Phó Thời Hàn thấp thoáng ý cười: “Em rất thích tặng quà cho anh?”

Hoắc Yên cười hì hì, vỗ vai anh nói: “Anh đối xử với em tốt như vậy, em sẽ càng đối tốt với anh hơn, tuyệt đối không để anh thiệt thòi.”

Phó Thời Hàn cúi đầu nhìn đôi mắt trong trẻo của cô, đưa tay nghịch ngợm bím tóc đuôi ngựa, nhỏ giọng nói: “Đồ ngốc.”

“Dì nói gì với anh, có mắng anh không?” Hoắc Yên vừa nghĩ ra, vội vàng hỏi.

“Vẫn là mấy câu kia, nói anh nên đối xử tốt với chị em một chút, không nên gây khó dễ cho cậu ta trước mặt nhiều người như thế.”

Hoắc Yên lại hỏi: “Vậy anh nói sao?”

“Em đoán anh sẽ nói thế nào?”

“Em không đoán được.” Hoắc Yên thành thật trả lời.

Phó Thời Hàn rất ít khi làm trái ý người nhà, nhưng trong nhiều chuyện anh cũng có nguyên tắc riêng của mình.

“Anh nói với bà, không có cái gì nên hay không nên làm, đối tốt với một người, phải xuất phát từ trái tim.” Phó Thời Hàn cụp mắt, lông mi dày dài che phủ đôi đồng tử.

Anh nghiêm túc nhìn cô, trong mắt lóe lên ánh sáng: “Trên thế giới này, anh chỉ đối xử tốt với một người phụ nữ, đó là vợ anh.”

Hoắc Yên gật đầu đồng ý, lại vội vàng nói: “Dì khẳng định sẽ nói, tương lai anh cưới chị em, chị ấy chính là vợ anh.”

Phó Thời Hàn nhếch môi: “Cho nên anh cũng nói với bà, nếu nhất định phải cưới con gái nhà họ Hoắc, người đó hẳn là...”

Phó Thời Hàn còn chưa nói xong, Đường Thiên Mạch đột nhiên gõ cửa rầm rầm: “Anh, nhanh xuống giúp em đi, Thẩm Ngộ Nhiên tên khốn này, thắng em mấy ván rồi!”

Phó Thời Hàn liếc mắt, đi dép vào rồi đứng dậy mở cửa.

Đường Thiên Mạch thò cái đầu nhỏ vào trong phòng, nhìn Phó Thời Hàn rồi lại nhìn Hoắc Yên, đôi mắt đen láy đảo một vòng, nhỏ giọng nói: “Có phải em... làm phiền hai người không?”

“Em nói xem.”

“Anh, em sai rồi!” Đường Thiên Mạch luôn miệng xin lỗi: “Nhưng dù sao cũng bị làm phiền rồi, vậy anh làm người tốt làm đến cùng đi,

giúp em một ván, bọn em thua bị bạt tai, anh phải báo thù giúp em!”

Trên mặt Phó Thời Hàn tràn đầy ghét bỏ, chỉ sợ cũng chỉ có Đường Thiên Mạch Thẩm Ngộ Nhiên hai người này mới nghĩ ra cách chơi đó.

Đường Thiên Mạch xông tới sau lưng Hoắc Yên gào thét: “Em gái Hoắc Yên, muốn chơi không! Rất kích thích! Á á!”

Phó Thời Hàn nắm cổ áo của Đường Thiên Mạch, xách cô nàng lên, cao giọng nói: “Không muốn sống?”

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 30: Canh Hai

“Chơi với một nhóm bạn xấu, cô nhóc của tứ tâm tư đơn thuần mới đó đã bị làm hư rồi.”

Buổi tối, Hoắc Yên đứng dưới ký túc xá chờ nửa tiếng, Hoắc Tư Noãn mới chậm rãi đi tới.

Cô ta thay một bộ váy rộng rãi dài đến đầu gối mới tinh, trang điểm lại lần nữa, không còn thấy dáng vẻ chật vật trong bữa tiệc sinh nhật hôm nay.

Cô ta nhìn Hoắc Yên, thái độ kênh kiệu: “Mày còn mặt mũi tới tìm tao à?”

Lần này, Hoắc Yên không còn vâng vâng dạ dạ như trong quá khứ nữa, cô nhìn thẳng vào đôi mắt Hoắc Tư Noãn, nói: “Tiền mua quà sinh nhật cho Phó Thời Hàn, là ba cầm cổ đồng hồ của bà nội.”

Sắc mặt Hoắc Tư Noãn hơi biến đổi, hiển nhiên cũng biết chiếc đồng hồ đó rất quý giá.

Đó là món đồ mà bà nội khi lớn tuổi tinh thần không còn minh mẫn gửi gắm tâm tình.

Nhưng Hoắc Tư Noãn không muốn mất mặt, cứng ngắc nói: “Một cái đồng hồ hỏng mà thôi, sớm đã không còn giá trị, cầm thì cầm, có gì đặc biệt đâu.”

“Đối với chị mà nói, không có gì quan trọng hơn Phó Thời Hàn phải không?” Hoắc Yên mắt không chớp nhìn chăm chăm cô ta: “Bà nội mất, lời dặn dò của bà cũng có thể ném sau đầu, chị quên trước kia bà nội đối xử với chúng ta thế nào rồi sao?”

“Chưa.” Hoắc Tư Noãn ngắt lời cô, cao giọng nói: “Chính bởi vì tao chưa quên, nên tao mới muốn gả cho Phó Thời Hàn, đây là hôn ước ông bà nội lập ra cho tao, tao nhất định phải thực hiện.”

“Vì gả cho Phó Thời Hàn, chị xem bây giờ chị biến thành cái bộ dáng gì?” Hoắc Yên cuối cùng cũng đem những lời ghen trong lòng nói ra: “Đơn giản chị chính là sâu mọt trong nhà, vì mặt mũi của chị mà hút khô máu gia đình chúng ta!”

“Không phục có phải không?” Hoắc Tư Noãn nhìn Hoắc Yên, cười lạnh: “Tao biết, từ nhỏ đến lớn mày tích không ít oán hận, ghen tỵ tao căn thù tao, bởi vì tao thông minh hơn mày xinh đẹp hơn mày, cũng hiểu chuyện hơn mày, ba mẹ đều cho tao những thứ tốt nhất, mày cái gì cũng không có, cho nên trong lòng luôn ghen ghét, sớm muộn cũng sẽ nổi giận với tao, hôm nay là cơ hội tốt, ngay trước mặt nhiều người như vậy, mày khiến tao mất hết thể diện, hung hăng trả thù tao, có phải rất vừa lòng hả dạ hay không?”

Tay Hoắc Yên siết chặt thành nắm đấm: “Tôi chỉ đau lòng, người chị gái dịu dàng khi còn bé kia, bây giờ đã biến thành một đứa con gái điêu ngoa tùy hứng, thậm chí không biết nói đạo lý.”

“Đóng giả thành đứa con nhu thuận hiếu thảo trong mắt người lớn, mày có biết mệt mỏi thế nào không?” Khuôn mặt tinh xảo của Hoắc Tư Noãn mang theo sự dữ tợn: “Vì muốn bọn họ vui vẻ, tao nghĩ trăm phương ngàn kế ra vẻ thông minh lanh lợi, tao cố gắng tất

cả cũng bởi vì tương lai của tao, tao sẽ không để mày tùy ý cướp đi.”

“Tôi đến đây không phải muốn cùng chị tranh cãi cái này.” Trong lòng Hoắc Yên tràn đầy thất vọng, không muốn lãng phí thời gian: “Nếu quà đã không thể tặng, chị trả lại hàng, lấy tiền đó chuộc đồng hồ của bà nội về đi.”

Cô chưa hề nói đồng hồ đã được Phó Thời Hàn chuộc về, nếu nói ra, không biết Hoắc Tư Noãn còn làm loạn tới mức nào.

Cô chỉ muốn lấy lại tiền, để trả cho Phó Thời Hàn.

“Không có khả năng.”

Không ngờ Hoắc Tư Noãn vậy mà từ chối Hoắc Yên, không một chút do dự.

“Vì sao!” Hoắc Yên không hiểu: “Chị mua cái dây thắt lưng đó...”

“Đúng, dây lưng đó bị Phó Thời Hàn từ chối, nhưng vậy thì thế nào.” Hoắc Tư Noãn nhắc tới chuyện này liền tức giận: “Hoắc Tư Noãn tao mua đồ, trước nay chưa từng đổi trả!”

“Nhưng mà đồng hồ của bà nội...”

“Đừng có nhắc chuyện đồng hồ với tao.” Đuôi mắt Hoắc Tư Noãn giật giật, trầm giọng nói: “Chẳng qua chỉ là một cái đồng hồ cũ mà thôi, bà nội qua đời chẳng biết gì nữa, căn bản không cần canh cánh trong lòng.”

Cô ta nói xong quay người muốn đi.

Bàn tay đang siết chặt của Hoắc Yên bỗng buông ra, cao giọng gọi Hoắc Tư Noãn lại: “Tôi sẽ không để chị được như ý.”

“Mày nói cái gì.” Hoắc Tư Noãn hơi nhướn mày, không hiểu ý tứ của Hoắc Yên.

“Từ nhỏ đến lớn, rõ ràng chị nhận được tất cả mọi thứ tốt nhất, thế nhưng chị vẫn không vừa lòng, muốn tốt hơn...”

“Điều này là sai sao, người thường thích chỗ cao, nước chảy về chỗ trũng, tao không muốn bị gia đình trói buộc, cái này là sai sao!”

“Sai!”

Hoắc Yên gắt gao nhìn chăm chăm cô ta, chắc như đinh đóng cột nói: “Tôi muốn để chị biết, tất cả những gì chị làm đều là sai lầm, chị cho rằng những điều đó là đương nhiên, đều là sai lầm!”

“Mà tôi...” Cô chỉ vào bản thân, đau lòng nói: “Tôi không phải ngu xuẩn cũng không đần độn, tôi không muốn vĩnh viễn sống dưới ánh hào quang của chị, trên thế giới này vốn chẳng có đồ vật nào lẽ ra phải thuộc về Hoắc Tư Noãn, bây giờ tôi muốn đoạt lại những thứ thuộc về tôi.”

Hoắc Tư Noãn khó tin nhìn Hoắc Yên, rất khó tượng tưởng, một đứa con gái từ nhỏ đã phải chịu sự bất bình đẳng, tới tận bây giờ vẫn không dám nói ra như Hoắc Yên, lại có thể nói được những câu như vậy.

Cô ta vẫn cho rằng em gái mình là đứa vụng về, cho dù phải chịu thiệt thòi cũng không biết, cho nên cô ta yên tâm thoải mái chiếm hết mọi thứ, một chút cũng không muốn chia sẻ cho em gái.

Dù sao cũng là cái đồ đàn độn, cái gì cũng không hiểu, cô ta có gì phải hổ thẹn chứ.

Nhưng mà tận đến giờ phút này, nhìn ánh mắt phần nộ của Hoắc Yên, bên trong rõ ràng còn phun trào không cam lòng và khuất nhục. Hoắc Tư Noãn mới nhận ra, cô em gái này của mình nào phải ngu xuẩn, vừa vặn đối lập, rất nhiều chuyện Hoắc Yên nhìn ra được, chỉ là chưa từng tranh chấp với cô ta thôi.

Hoắc Tư Noãn cau mày, không xác định nói: “Hoắc Yên, mày muốn đối địch với tao sao?”

Hoắc Yên lắc đầu: “Tôi sẽ không đối địch với chị, nhưng tôi sẽ cho chị hiểu rõ, chị không phải giỏi nhất.”

Hoắc Tư Noãn hiểu ý của Hoắc Yên, xem ra em gái nhỏ không cam tâm, muốn khiêu chiến với cô ta đây mà.

Thật là buồn cười.

Cô ta dùng ngữ điệu trào phúng nói: “Tao không phải giỏi nhất, chẳng lẽ là mày sao?”

Hoắc Yên mím chặt môi, không nói gì.

Đến tận khi Hoắc Tư Noãn lắc đầu lên lầu, Hoắc Yên mới chậm rãi mở miệng: “Tôi có phải giỏi nhất hay không, chị nhất định sẽ biết.”

Giọng nói cô trầm thấp, phản phát không phải nói cho Hoắc Tư Noãn nghe, mà nói cho bản thân nghe.

Sau lưng đột nhiên vang lên tiếng vỗ tay, Tô Hoàn từ bên trong vườn hoa đi ra, không ngừng vỗ tay cho cô.

“Em gái nhỏ thật tuyệt!” Tô Hoàn liên mồm nói: “Đi được bước này thật không dễ dàng, nhưng tớ đã sớm nhìn ra được, Hoắc Yên, cậu chính là người có năng lực tiềm tàng, không lên tiếng thì thôi, một khi nói ra sẽ làm người ta kinh sợ!”

Tô Hoàn là do Hoắc Yên kéo tới để tăng lòng can đảm, đừng nhìn vừa rồi cô biểu hiện đặc biệt dũng cảm, thật ra trong lòng sợ muốn chết.

Cô chưa từng tức giận như vậy với Hoắc Tư Noãn.

Hoắc Yên đi tới bên cạnh Tô Hoàn, hiện giờ chân như bước trên mây, đặc biệt không chân thực.

“Tớ vừa rồi, đẹp trai không?”

Tô Hoàn dùng sức vỗ vai Hoắc Yên: “Đơn giản bạo muốn chết! Nói thật, dáng vẻ cao cao tại thượng kia của chị gái cậu thật sự quá đáng ghét, cậu nhất định phải tỏ thái độ với chị ta một chút, tớ ủng hộ cậu!”

“Dù thế nào đi nữa, có thể đem những lời ghen trong lòng lâu như vậy nói ra, đã rất sung sướng.”

Tô Hoàn vui mừng gật đầu, mà Hoắc Yên bất đắc dĩ nói: “Thật ra tớ tới tìm Hoắc Tư Noãn chỉ để đòi tiền, nhưng chị ta không đưa cho tớ.”

Đuôi mắt Tô Hoàn cong lên, lộ ra nụ cười xấu xa: “Muốn đòi tiền chị ta, còn không đơn giản?”

**

Mấy ngày sau, trên trang thổ lộ của trường đại học, xuất hiện một thông báo đòi nợ —

“Hoắc Tư Noãn chuyên ngành Thanh nhạc khoa Nghệ thuật, cô nợ tôi hai vạn tệ đến lúc nào, nếu như trước thứ sáu tuần này còn chưa trả, coi chừng tôi công khai “ảnh chụp thể chấp vay tiền”, cho cô mất mặt.”

Kiểu tin tức không đầu không đuôi này, trong nháy mắt thu hút đông đảo quần chúng vào bình luận.

“Cái gì! Hoắc Tư Noãn thế mà vay tiền người khác!”

“Hai vạn tệ cơ à!”

“Còn có ảnh chụp, chẳng lẽ nữ thần để đối phương chụp lại ảnh thể chấp?”

“Khỏa thân trường học (*)| Mượn một chút tìm hiểu.”

(*) Ý chỉ bức ảnh khỏa thân của nữ sinh chụp với thẻ sinh viên hoặc chứng minh thư thay thế giấy vay nợ.

“Nữ thần của tui sẽ vay tiền của bọn xã hội đen mà không trả chắc? Khẳng định là tin đồn nhảm, mọi người giải tán đi.”

“Không có lửa làm sao có khói, người ta đã lên tận diễn đàn để đòi tiền, rõ ràng Hoắc Tư Noãn xác thực là vay tiền không trả...”

“Hình tượng nữ thần trong nháy mắt sụp đổ.”

...

Trong topic bình luận gì cũng có, Hoắc Yên xem vài bình luận, ngẩng đầu hỏi Tô Hoàn nằm giường trên: “Khỏa thân | Là sao?”

Nguyên văn của cái tin này — Tô Hoàn háng giọng, giải thích: “Thời gian trước thường xuyên nhìn thấy trên thời sự, nữ sinh viên vì vay tiền mà chụp ảnh khỏa thân để gán nợ, chẳng qua tở mượn đề tài này để nói chuyện của mình một chút.”

Hoắc Yên mở to mắt: “Sẽ không... không quá đáng chứ?”

Tô Hoàn cười hì hì: “Tở đâu có nói chị ta khỏa thân? Tở chỉ nói công khai ảnh của chị ta ra, cũng không nói ảnh khỏa thân, đều là quần chúng ăn dưa đoán mò, không có nửa điểm liên quan đến tở.”

Mặc dù cô nàng đã giải thích, nhưng thế nào cũng thấy cưỡng từ đoạt lý(Editor: tương đương với câu “cả vú lấp miệng em”),cô nàng dùng từ như vậy, còn để trong dấu ngoặc kép, rõ ràng muốn các bạn học suy nghĩ lệch lạc, Hoắc Yên chỉ có thể cảm thán, tiếng Trung chữ Hán thật bác đại tinh thâm.

Mặc dù làm vậy có chút quá đáng, nhưng Hoắc Tư Noãn bất nghĩa trước, cũng đừng trách Hoắc Yên dùng thủ đoạn để đáp trả.

Quả nhiên, tin này truyền ra không đến nửa tiếng, Hoắc Tư Noãn liền gọi tới.

Hoắc Yên giật nảy mình, cầm điện thoại không dám nhận, nhìn về phía Tô Hoàn xin giúp đỡ.

“Nhận.” Tô Hoàn quả quyết nói: “Dù sao cũng đã xé rách mặt nhau rồi, dứt khoát nói hết đi.”

Hoắc Yên gật đầu, nhận điện thoại.

“Đến cùng mày muốn thế nào!”

Đầu dây bên kia, giọng nói của Hoắc Tư Noãn có vẻ đã tức đến không thở nổi: “Mày mau... mau xóa cái tin đó đi.”

“Tôi đã chuộc đồng hồ của bà nội về, nhưng mượn của người khác hai vạn tệ, bây giờ tôi phải trả tiền cho người ta, chị, tôi chỉ có thể tìm chị thôi.”

“Hoắc Yên, mày điên rồi phải không!” Hoắc Tư Noãn gầm lên: “Mày muốn chuộc đồng hồ liên quan gì đến tao! Mày dựa vào đâu mà tìm tao đòi tiền!”

Hoắc Yên ổn định trái tim, trầm giọng nói: “Chuyện này do chị gây ra, nếu như không phải chị khẳng khẳng muốn tặng quà sinh nhật đắt tiền như vậy cho Phó Thời Hàn, ba sẽ không mang đồng hồ đi cầm, cho nên, bây giờ là tôi đang yêu cầu chị, không phải cầu xin chị.”

Hoắc Tư Noãn uy hiếp: “Mày không sợ tao nói chuyện này cho ba mẹ sao?”

“Tôi không sợ.”

Hoắc Yên nói xong ba chữ này, trong lòng không biết tại sao mà thật sự không sợ. Hoắc Tư Noãn ngoài việc lấy ba mẹ ra cũng không còn gì để uy hiếp cô, hơn nữa ba mẹ vốn dĩ cũng chẳng đứng về phía Hoắc Yên, cho nên căn bản Hoắc Yên không cần quan tâm đến suy nghĩ của bọn họ.

Hoắc Tư Noãn thì khác, cô ta quan tâm tới nhiều như, vật chất, danh dự, hình tượng nữ thần trong suy nghĩ của mọi người... Cho

nên cô ta có trăm ngàn điểm yếu, bị người khác lợi dụng dễ như trở bàn tay.

Hoắc Yên nhìn Tô Hoàn đưa mắt, nói: “Hoắc Tư Noãn, tôi chỉ cho chị thời gian một ngày, hai vạn tệ, tôi sẽ xóa cái tin kia đi, nếu không cũng đừng trách tôi không nể tình chị em, dù sao... dù sao vua cũng thua thằng liêu.”

Sau khi Hoắc Yên nói xong liền cúp điện thoại.

Tô Hoàn ôm quyền hô to: “Hoắc Yên, cậu rất có phong phạm, quả nhiên tớ không nhìn nhầm người!”

Hoắc Yên nhìn điện thoại tối đi, trong lòng cũng càng chắc chắn. Biểu hiện của Hoắc Tư Noãn càng điên cuồng thì cô càng bình tĩnh, biết rõ bản thân đã nắm được bảy phần của Hoắc Tư Noãn.

Những năm qua Hoắc Tư Noãn ăn mòn gia đình, cái gọi là hàng hiệu, rồi danh tiếng nữ thần mà chị ta vất vả xây dựng trong lòng mọi người, chị ta tuyệt đối sẽ không để nó tan vỡ trong nháy mắt.

Cho nên tiền này, chị ta nhất định phải trả!

**

Quả nhiên xế chiều hôm đó, Hoắc Tư Noãn chuyển hai vạn tệ cho Hoắc Yên.

Mà chuyện này, xem như cắt đứt hoàn toàn tình cảm chị em giữa hai người.

Hoắc Yên cũng không cảm thấy đáng tiếc. Hoắc Tư Noãn gieo gió gặt bão, cô sớm đã thất vọng, tình chị em chẳng qua chỉ mình

cô đơn phương mong muốn.

Nhận được chuyển khoản của Hoắc Tư Noãn, Hoắc Yên không chần chừ gửi ngay cho Phó Thời Hàn, đồng thời nhắn thêm một tin: “Thiếu nợ trả nợ, nói lời giữ lời!

Lúc Phó Thời Hàn nhận được tin nhắn, anh đang ngồi ở thư viện đọc sách, ánh mắt trong suốt liếc nhìn điện thoại một chút, khóe miệng lộ ra ý cười nhàn nhạt.

Thẩm Ngộ Nhiên ngồi bên cạnh cầm điện thoại, đang đọc bình luận trên diễn đàn của trường, bây giờ tất cả mọi người trên diễn đàn đang thảo luận về chuyện Hoắc Tư Noãn vay tiền, cho dù topic trước đó đã xóa đi, nhưng chuyện này một truyền mười, mười truyền trăm, ồn ào ầm ĩ.

“Cô nhóc kia bình thường im lìm không nói chuyện, không ngờ xử lý chuyện này đến lời lẽ phong hành, một chút cũng không nương tay, đây là muốn vì đại nghĩa diệt thân sao!”

Phó Thời Hàn ngồi bên cạnh trả lời tin nhắn của Hoắc Yên, mạn bất kinh tâm nói nhỏ: “Chơi với một nhóm bạn xấu, cô nhóc của tớ tâm tư đơn thuần mới đó đã bị làm hư rồi.”

“Bao che con gái quá.” Thẩm Ngộ Nhiên cười nói: “Nhưng đúng là chuyện này có hơi ầm ĩ quá mức, trong khoảng thời gian này chỉ sợ Hoắc Tư Noãn không được dễ chịu lắm.”

Phó Thời Hàn không thèm nâng mắt, ánh mắt chăm chú nhìn màn hình di động, nhanh chóng gõ một tin —

“Sắp thi cuối kỳ rồi, mau chạy tới thư viện, đừng vì mấy người râu ria mà lãng phí sức lực.”

“Ha ha, em biết rồi.” Hoắc Yên gửi tới một cái biểu cảm lè lười: “Môn học chung còn dễ, chỉ là cảm thấy môn toán cao cấp có chút đau đầu.”

Phó Thời Hàn thấy vậy, nhanh chóng thu dọn sách vở trên bàn bỏ vào cặp sách màu đen.

“Hàn tổng, nói là cùng nhau ôn bài, cậu đi đâu thế?”

“Có việc.”

Phó Thời Hàn ra khỏi phòng tự học, cúi đầu gõ một tin: “8 giờ tối, đợi anh ở lối vào trung tâm hoạt động của sinh viên.”

Hoắc Yên: “Ờ, làm gì thế?”

Phó Thời Hàn: “Học thêm.”

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 31: Mộng Giang Sơn

Hoắc Yên đeo cặp sách, vội vàng đi tới cổng trung tâm hoạt động của sinh viên.

Sân trường cuối thu, sinh viên qua lại không tính là nhiều.

Trong tin nhắn nói cô tới đây đợi anh, nhưng dù Hoắc Yên tới sớm mấy phút lại phát hiện Phó Thời Hàn sớm đã đợi ở lối ra vào rồi.

Anh mặc một chiếc áo sơ mi mỏng màu trắng, cổ áo tùy ý cởi bỏ mấy nút lộ ra cần cổ thon dài trắng nõn, quần áo được cẩn thận là ủi không một nếp nhăn, quần tây ôm lấy đôi chân dài thẳng tắp.

Anh đứng bên lề đường, ánh trăng đêm trong trẻo dát lên làn da của anh một tầng trắng sáng lạnh. Nét mặt thờ ơ, ung dung bình thản, khí chất như ánh trăng sáng vừa sạch sẽ vừa trong trẻo.

Mà khi anh quay người nhìn thoáng Hoắc Yên, đường nét lạnh lùng trên khuôn mặt trong khoảng khắc dịu dàng xuống, đuôi mắt hiện lên ý cười ôn hòa cong cong.

Hoắc Yên chạy chậm tới trước mặt anh: “Hôm nay anh rảnh rồi à?”

“Rảnh.”

“Vậy chúng ta đi đâu?”

Phó Thời Hàn không trả lời mà thuận tay cầm cặp sách giúp Hoắc Yên, dẫn cô đi vào trong trung tâm hoạt động.

Xuyên qua hành lang hẹp dài, đi tới trước cửa một văn phòng.

“Tách” một tiếng, đèn điện sáng lên.

Văn phòng hội sinh viên không một bóng người.

“Vì sao không tới phòng tự học vậy?” Hoắc Yên hỏi anh.

Phó Thời Hàn đặt cặp sách của cô ngay ngắn trên bàn, bàn tay thon dài cầm một cái ghế dựa bằng gỗ tới, ấn bả vai Hoắc Yên để cô ngồi xuống.

“Không làm phiền người khác.”

Hoắc Yên hiểu ra suy nghĩ của Phó Thời Hàn, gật gật đầu.

Phó Thời Hàn rất cứng nhắc và nghiêm khắc với bản thân, khẳng định sẽ không muốn vì mình mà gây ảnh hưởng tới người khác.

Hoắc Yên lấy giáo trình từ trong cặp sách ra, nhìn thấy chìa khóa trên bàn, lại nghĩ tới điều gì: “Văn phòng của hội sinh viên có thể tùy ý tới học thêm sao?”

Phó Thời Hàn cụp mắt liếc nhìn Hoắc Yên. Đôi mắt của cô gái đơn thuần giống như suối nước, một chút tâm tư cũng không che giấu được.

Phó Thời Hàn hỏi ngược lại: “Em nói xem.”

“Wow, vậy hôm nay chủ tịch thiên vị em phải không?” Hoắc Yên cong cong ý cười, nhìn anh: “Cái này có tính là lấy của công làm việc riêng không?”

Anh không hề che giấu, rất thẳng thắn nói: “Tính.”

Không ngờ Phó Thời Hàn thoải mái thừa nhận như vậy, Hoắc Yên hơi kinh ngạc: “Bình thường không phải miệng giảng đạo lý sao?”

Cô còn tưởng anh sẽ đưa ra một đồng lý luận để cô tâm phục khẩu phục cơ.

“Đây là sự thật.” Phó Thời Hàn cầm quyền nháp mỏng lên, thuận tay gõ vào đầu Hoắc Yên, hơi cao giọng: “Việc từ hôm nay, là anh mưu tính.”

Hoắc Yên nhìn vẻ mặt thản nhiên của anh, không phản bác được.

Người con trai này, từ khi sinh ra đã chiếm hết lẽ phải trên thế gian, ngay cả khi cưỡng từ đoạt lý(~ già mồm át lẽ phải), cũng có thể khiến người ta khâm phục khẩu phục.

**

Phó Thời Hàn không phải là giáo viên tồi, tất cả những chỗ khó hiểu Hoắc Yên không nắm chắc, anh đều dùng cách đơn giản nhất giải thích cho cô nghe, phân tích cặn kẽ, rõ ràng rành mạch.

Ngày bình thường Hoắc Yên cực kỳ chăm chỉ, đúng kiểu cần cù bù thông minh, hơn nữa rất nhiều vấn đề chỉ cần Phó Thời Hàn chỉ dẫn một chút, cô liền sáng tỏ trong lòng.

Phó Thời Hàn ngồi bên cạnh Hoắc Yên nhìn dáng vẻ chăm chú học bài của cô, bỗng nhiên nhớ tới khi còn bé, cô cũng như vậy, ngoan ngoãn ghé vào bàn học của anh đếm ngón tay làm bài tập toán.

Hoắc Yên không nhớ được bảng cửu chương, thành tích môn toán luôn không đạt yêu cầu, Phó Thời Hàn liền bắt đầu từ căn bản trước, tách từng phần ra chậm rãi giảng giải cho cô.

Trước nay anh không phải là một chàng trai có tính kiên nhẫn, nhưng hết lần này đến lần khác cô bé này chậm chạp hơn người khác mấy nhịp, anh không sợ phiền phức giải thích cho cô, không hiểu, vậy đổi sang cách khác giảng tiếp, đến khi nào cô hiểu rõ mới thôi.

Anh thích nhìn đôi mắt đen từ trần ngập nghi ngờ đến sáng bừng lên của cô, anh thích dáng vẻ bỗng nhiên hiểu ra của cô, cũng thích cô mỉm cười có chút ngu ngốc...

Hoắc Yên cảm giác Phó Thời Hàn dường như không tập chung, cô tò mò quay đầu, đúng lúc Phó Thời Hàn hồi phục tinh thần, cơ thể hơi tiến lên: “Làm xong rồi?”

Không kịp dừng lại, môi cô nhẹ nhàng sượt qua cái cằm lạnh lẽo của anh.

Giống như chuồn chuồn nước chạm nhẹ, nháy mắt không để lại dấu vết.

Phó Thời Hàn nheo mắt liếc nhìn cô gái trước mắt, môi mỏng cong lên, vui vẻ mỉm cười.

Vừa rồi đụng chạm rất nhẹ, Hoắc Yên dường như cũng không để ý trong lòng, cô quay đầu tiếp tục giải đề toán trước mặt, trong miệng còn lẩm bẩm công thức.

Đương nhiên, cô càng không phát hiện được người con trai ngồi bên cạnh, nhìn có vẻ bình tĩnh nhưng thực ra nội tâm đang điên cuồng gào thét.

Nếu như bây giờ cô biết được tim anh đập nhanh thế nào, chắc hẳn cũng sẽ không thể coi như không có chuyện gì.

Có điều Phó Thời Hàn cũng không làm phiền cô, anh chỉ có thể đè nén và chịu đựng, sợ sẽ quấy rầy đến cô gái của mình.

Cô còn nhỏ quá.

Anh luôn nhắc nhở bản thân như vậy.

**

“Đúng rồi, sao anh lại giúp em học thêm?” Hoắc Yên đột nhiên lên tiếng, cắt ngang suy nghĩ của Phó Thời Hàn.

“Không phải người nào đó cầu nguyện có thể nhận được học bổng sao?”

Hoắc Yên giật mình, thì ra anh nhớ rõ điều ước của cô.

“Đường Thiên Mạch còn nói anh là thiên mệnh quý tử, điều ước trong ngày sinh nhật siêu cấp linh nghiệm.” Hoắc Yên bĩu môi: “Thì ra bắt em học thêm, chính là “linh nghiệm” của anh đấy à?”

“Em tin thật ư.” Phó Thời Hàn gõ đầu cô, khẽ xì một tiếng: “So với việc đem hi vọng gửi gắm vào loại sự việc hư vô mờ mịt, chi

bằng làm nhiều thêm mấy tờ đề, xếp thứ nhất, danh chính ngôn thuận nhận học bổng.”

“Xếp thứ nhất!”

Hoắc Yên hít sâu một hơi, âm thầm hoảng sợ, thì ra thầy giáo Phó có yêu cầu cao như vậy với mình.

Làm sao bây giờ, cô đột nhiên muốn bỏ chạy lấy người. Thứ nhất cái gì, từ nhỏ đến lớn cô còn chưa dám nghĩ tới.

“Không phải sợ thử thách.” Phó Thời Hàn nhìn cô, thu lại ý cười, nghiêm túc dạy bảo nói: “Mong muốn trở lên ưu tú, thì sẽ có động lực để cố gắng hơn.”

Hoắc Yên bị ánh mắt chân thành tha thiết của anh làm rung động.

Đúng vậy, cô muốn chứng minh với Hoắc Tư Noãn, với mọi người mình có thể trở lên ưu tú, vì thế cô cần phải tin tưởng bản thân.

Trên thế giới này không có gì là nên hay không nên, đây là cô đã tặng cho Hoắc Tư Noãn.

Hoắc Yên gật đầu liên tục, bỗng nhiên nắm chặt bàn tay Phó Thời Hàn: “Hàn ca, em muốn thi đứng thứ nhất, anh có thể giúp em không?”

Nhìn đôi mắt trong suốt của cô gái, trái tim Phó Thời Hàn run rẩy.

Rất lâu, anh bình ổn nội tâm rung động và gợn sóng của mình, cười nhẹ một tiếng: “Không thì em cho rằng, bây giờ anh đang làm cái gì?”

Hoắc Yên học thẳng đến 10h tối, Phó Thời Hàn ngồi bên cạnh mang sách chuyên ngành ra đọc, nếu Hoắc Yên có chỗ nào không hiểu cũng có thể nhờ anh giải thích ngay lập tức.

Ký túc xá sắp đóng cửa, Phó Thời Hàn tiễn Hoắc Yên đến dưới lầu.

Ánh trăng tối nay nhàn nhạt, ngẩng đầu lên có thể nhìn thấy sao sáng đầy trời.

Hai người đi song song trên đường mòn vắng vẻ không bóng người bên cạnh rừng.

“Này nhóc, sau này em muốn làm gì?” Phó Thời Hàn đột nhiên hỏi cô.

Hoắc Yên hao tâm tổn trí suy nghĩ một lúc, sau đó mờ mịt lắc đầu.

Cô còn chưa nghĩ tới tương lai muốn làm gì.

“Anh thì sao, anh muốn làm gì?”

“Anh muốn...” Anh dừng một chút, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời đêm: “Anh muốn lên trên kia.”

Hoắc Yên ngẩng đầu, thấy sao trời in trong đôi đồng tử đen láy của anh, giống như chứa đựng toàn bộ dải Ngân Hà.

Trong giây phút đó, cô nhìn thấy trong đôi mắt của anh chứa đựng một loại lý tưởng, một loại đam mê mãnh liệt nào đó, Phó Thời Hàn lúc này, cùng quá khứ hoàn toàn không giống nhau.

“Được rồi, nói với em em cũng không hiểu.” Phó Thời Hàn vỗ đầu nhỏ của cô: “Đi thôi, về nào.”

Hoắc Yên xoa xoa gáy, thấp giọng lầm bầm vài câu.

Thật ra muốn nói, cô hiểu mà.

Từ nhỏ cô đã biết, anh Thời Hàn có một giấc mộng anh hùng, trước nay anh chưa từng tùy tiện nói với bất cứ ai, nhưng mỗi khi anh nhìn thấy những vị khách mặc một thân quân trang thẳng tắp kia, trong đôi mắt tĩnh mịch phát ra một loại ánh sáng khác thường.

Hoắc Yên hiểu, dưới lớp vỏ lạnh lùng của Phó Thời Hàn là một bầu nhiệt huyết cháy hừng hực.

Cho nên hôm nay anh nói ra những lời như vậy, Hoắc Yên không hề cảm thấy kinh ngạc, hơn nữa cô tin chắc, chỉ cần Phó Thời Hàn muốn, nhất định có thể làm tốt nhất.

**

Trước đêm Giáng Sinh, Phó Thời Hàn gửi một tin nhắn ngắn, nhắc Hoắc Yên đừng quên giao ước của bọn họ.

Hoắc Yên mới giật mình nhớ ra, hình như cô đã đồng ý với Phó Thời Hàn cùng anh ra ngoài đón lễ Giáng Sinh.

“Đi chơi ở đâu?”

Phó Thời Hàn mặc áo choàng thí nghiệm, đang bận rộn với công việc thí nghiệm trong tổ, thế là trả lời: “Đi đâu cũng được, em quyết định đi.”

Nhưng rất nhanh, Phó Thời Hàn liền hối hận xanh ruột vì đã giao quyền quyết định cho Hoắc Yên. Hai ngày sau, Thẩm Ngộ Nhiên điên cuồng chạy tới thông báo với Phó Thời Hàn, Hoắc Yên chuẩn bị mời hai phòng giao lưu hữu nghị vào đêm Giáng Sinh, tổ chức ở homestay, mọi người cùng mua nguyên liệu nấu ăn.

Đương nhiên, chủ ý này là do Tô Hoàn và Lâm Sơ Ngữ nghĩ ra, hai người đều có ý đồ trăm sông đổ về một biển, Lâm Sơ Ngữ một lòng muốn thoát kiếp độc thân, mà Tô Hoàn thì muốn cùng anh trai hòa thượng của cô nàng tiếp xúc nhiều hơn một chút.

Khi Lạc Dĩ Nam biết ký túc xá 611 chỉ có ba người tới, Hướng Nam vì chuyện thí nghiệm trong tổ mà phải ở lại trường học, nên đồng ý cùng mấy cô bạn đi chơi.

Nhưng sau khi cô nàng đi tập múa về, tới biệt thự ấn chuông cửa, ngược mắt lên lại nhìn thấy Hướng Nam dáng người cao lớn 1m87 đang đứng trước mặt mình.

Gương mặt chàng trai anh tuấn, mi thanh mục tú, mơ hồ vẫn thấp thoáng bóng dáng thời niên thiếu.

Hướng Nam đột nhiên bắt lấy cổ tay cô, dùng sức kéo lại, thấp giọng gọi: “Tiểu Nam.”

Trong đôi đồng tử của Lạc Dĩ Nam xẹt qua một tia hàn ý: “Không được phép gọi tôi như vậy.”

Hoắc Yên đang giẫm lên ghế dán chữ Merry Christmas lên tường, quay đầu nhìn thoáng thấy Lạc Dĩ Nam, vội vàng gọi: “Cuối cùng cậu cũng đến, mau vào, bên ngoài chắc lạnh lắm!”

Lạc Dĩ Nam dùng sức tránh tay Hướng Nam, lúc thoát khỏi anh ta còn đâm mạnh một cái. Lâm Sơ Ngữ lôi kéo Lạc Dĩ Nam, mang cô bạn thăm quan căn nhà.

Cả ngôi biệt thự có khoảng ba tầng và mười căn phòng, đồ dùng trong nhà đầy đủ và hiện đại, hơn nữa mỗi ngày đều có người quét dọn, cực kỳ sạch sẽ.

“Rất được, đặt được homestay tốt như vậy.”

Lâm Sơ Ngữ giải thích: “Hôm nay là Giáng sinh nên những chỗ tốt đều bị đặt hết rồi, đây là đại thổ hào tiểu thư Tô Hoàn tài trợ đó.”

“Là nhà của cậu ấy sao?”

“Xem như thế đi.” Tô Hoàn đi tới: “Căn biệt thự ven hồ này vốn mua để nghỉ hè tránh nóng, bình thường không có người ở, dù sao mọi người cứ tự nhiên như ở nhà mình nhé.”

Phó Thời Hàn từ trong bếp đi ra, thấy Hoắc Yên đang đứng lên ghế, vụng về dán giấy lên tường.

Anh bắt đầu dĩ lắc đầu, đi qua nói: “Xuống nhanh, đứng cao như vậy cũng không sợ ngã.”

Hoắc Yên cảm một chữ cái tiếng Anh, bóc lớp giấy dính ra, cười nói: “Em sẽ cẩn thận mà.”

“Anh bảo em xuống.” Giọng nói Phó Thời Hàn bình thản, lại mang theo ý tứ không được phản đối: “Đừng để anh nhắc lần thứ hai.”

Nhưng Hoắc Yên nhìn có vẻ ôn hòa nhu thuận, thật ra tính cách cũng rất cố chấp.

“Lệch không?”

Cô nhón chân lên cẩn thận dính chữ lên tường ngay ngắn: “Tất cả mọi người đều có nhiệm vụ, Tô Hoàn cung cấp chỗ ở, Lâm Sơ Ngữ quét dọn vệ sinh, anh đi nấu cơm...”

Hoắc Yên còn chưa nói xong, đột nhiên cảm giác bên hông có người ôm lấy, một giây sau, Phó Thời Hàn bế cô từ trên ghế xuống.

“Ôi!”

Giống như ôm chó con, anh ôm eo thon thả của cô, thả nhẹ xuống đất, đứng vững.

Hoắc Yên nhú mày, ngẩng đầu nói: “Làm gì vậy.”

“Chờ ngã lại kêu đau.” Phó Thời Hàn nhận giấy trong tay cô, giọng điệu bình thản nói: “Ngoan một chút, đừng để anh lo lắng.”

Hoắc Yên liền tranh thủ đẩy ghế tới: “Vậy anh giúp em đi.”

Phó Thời Hàn giơ tay cẩn thận dán chữ lên tường, thậm chí ngay cả chân cũng không thềm kiếng.

Anh đá đá ghế, hơi nhướng mắt: “Anh cần chắc?”

Tác giả có lời muốn nói:

Hoắc Yên: Không cao được nữa aaa.

Editor: Tình tiết trong truyện trùng hợp đúng vào Giáng Sinh, hôm sau quà tặng 1 chương nha~~~

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 32: Còn Muốn Không?

(Editor: Cái tiêu đề thật khiến người ta hiểu nhầm)

Mỗi người đều bận rộn với công việc của mình, Phó Thời Hàn nấu cơm, Thẩm Ngộ Nhiên mua đồ ăn vặt, Hương Nam thì ngồi trước máy tính tải phim.

Bầu không khí vô cùng náo nhiệt, vui vẻ hòa thuận.

Tô Hoàn lượn trong phòng khách một vòng, đi tới bên cạnh Lâm Sơ Ngữ đang bày hoa quả, nhỏ giọng hỏi: “Anh trai hòa thượng của tớ đâu?”

Lâm Sơ Ngữ đá lông mào, ra hiệu bên ngoài sân: “Tên nhóc đó, không muốn làm cứ việc nói thẳng, tìm cái có vớ vẩn.”

Tô Hoàn mở to mắt nhìn, chỉ thấy ngoài cửa sổ, Hứa Minh Ý cầm một đồng hồ quả quýt giống như la bàn nhỏ, lúc thì nhìn trời, lúc thì bấm đốt ngón tay, cặp lông mày tuấn lãng cau lại, dáng vẻ nghiêm túc suy nghĩ, ngược lại thật sự có mấy phần tư thái cao nhân đắc đạo.

“Anh ấy... đang làm gì vậy?”

“Nghe nói đang giúp cậu xem phong thủy cho ngôi nhà này.”

Tô Hoàn: ...

**

“Anh trai hòa thượng.”

Hứa Minh Ý nghe thấy một giọng nói thanh thúy vang lên, quay đầu, liền nhìn thấy một cô gái chấp tay sau lưng, nói cười vui vẻ nhìn anh ta.

Dáng người cô gái nhỏ nhắn, hai má hồng hào, giữa trán đầy đặn, mắt trần cũng có thể nhìn ra được là tướng đại phú đại quý.

Hứa Minh Ý dừng một giây liền rời ánh mắt đi.

Phi lễ chó nhìn.

“Anh có nhìn ra căn nhà này có vấn đề gì không?”

Hứa Minh Ý đưa tay vuốt lọn tóc xoắn trên trán mình, chỉ vào sân nói: “Tốt nhất lấy cây cối để bao vây, bê tông không tốt, độ cao có thể khoảng ngang mắt, tuyệt đối không được cao hơn 1m8, nếu không cản tài vận.”

Tô Hoàn thấy anh ta rất ra dáng, thật sự tin tưởng.

“Còn đây nữa. Góc đông bắc có quỷ môn, không thể thiết kế gara để xe, tốt nhất trồng cây hoặc là thực vật.”

“Được, lần sau tôi sẽ bảo ba tôi sửa lại bố cục chỗ này.”

Hứa Minh Ý lại đi vào phòng khách: “Tôi sẽ giúp cô xem trong phòng một chút, thu phí theo ưu đãi dành cho bạn bè, bạn của bạn giảm 20%.”

“Cảm ơn anh trai hòa thượng.” Tô Hoàn lấy điện thoại ra muốn chuyển khoản cho Hứa Minh Ý, lại bị Thẩm Ngộ Nhiên đi tới cản lại.

“Tên hòa thượng này, cậu lại ở đây giả vờ giả vịt lừa bịp thiếu nữ đơn thuần hả.”

Hứa Minh Ý khí định thần nhàn nói: “Kẻ hèn này, trước đã đọc thuộc lòng “16 bí thuật âm dương phong thủy”, mỗi câu đều có căn cứ, mỗi chữ đều là lời khuyên, dựa vào chân tài thực học, tiền kiếm được cũng do công sức vất vả, vì sao lại nói giả vờ lừa bịp chứ.”

Tô Hoàn gật gù liên tục: “Tôi tin anh trai hòa thượng.”

Hứa Minh Ý kéo Thẩm Ngộ Nhiên, hạ giọng uy hiếp: “Cẩn con đường phát tài của người khác như giết cha giết mẹ của người ta, cậu định làm kẻ thù của tớ hả?”

Thẩm Ngộ Nhiên không thèm để ý nói: “Cậu hãy bạn cùng phòng của em gái Hoắc, coi chừng tớ nói cho Hàn tổng, cậu lại được ăn quả đắng.”

Hứa Minh Ý đường đường chính chính suy nghĩ một lúc, thế là quay người nhìn Tô Hoàn nói: “Cần nhắc đến việc cô là người một nhà, lần này tôi sẽ miễn phí xem phòng cho cô, trước tiên để tôi đi dạo xung quanh đã.”

Nói xong anh ta liền thanh thoi ra ngoài tản bộ.

Tô Hoàn nhìn Lâm Sơ Ngữ nói: “Anh ấy coi tớ là người một nhà! Cậu nói có phải có hi vọng rồi không?”

Lâm Sơ Ngữ nhìn dáng vẻ ngu ngốc của Tô Hoàn, so với dáng vẻ quả quyết sắc bén hàng ngày khác nhau một trời một vực, cô

nàng chỉ có thể lắc đầu bất đắc dĩ.

“Tớ thấy anh ta chỉ coi tiền của cậu là người một nhà, hết lần này tới lần khác cậu còn ngốc nghếch dâng tiền lên.”

Tô Hoàn đẩy bạn: “Này, hôm nay cậu nói rành mạch thế, hiem thấy nha.”

Lâm Sơ Ngữ nói: “Tớ đây không phải đang so sánh với người nào đó đang hoa si sao, trí thông minh lập tức online.”

Tô Hoàn nắm tay thành quyền: “Tớ nhất định sẽ tóm được anh ấy, cứ chờ xem.”

Phòng khách được phủ bởi ánh đèn màu, trên tường cũng được dán chữ và hình ông già Noel, Hướng Nam treo mấy đồ tranh trí xanh đỏ và bánh kẹo lên cây thông Noel, cuối cùng cũng cảm thấy có không khí.

Sau khi Hoắc Yên trang trí phòng khách xong, đi tới phòng bếp xem Phó Thời Hàn có cần giúp đỡ gì không.

Phó Thời Hàn cầm chảo, bên trong là món thịt chiên giòn, âm thanh xèo xèo cùng mùi thơm xông thẳng vào mũi.

Ngửi được mùi thơm, Hoắc Yên liền cảm thấy đói bụng.

Phó Thời Hàn nhìn thoáng Hoắc Yên đang dựa vào cánh cửa phòng bếp, ánh mắt nhìn vào trong chảo, đơn giản vẫy tay với cô: “Này nhóc, tới đây.”

Hoắc Yên ngoan ngoãn đi qua: “Có cần em giúp không?”

Phó Thời Hàn cầm đũa gấp một miếng thịt chiên giòn, thổi thổi, đợi bớt nóng rồi đưa tới bên môi Hoắc Yên.

“Há miệng.”

Hoắc Yên nghe lời há miệng, cắn một miếng thịt chiên giòn, trong miệng tràn đầy hương vị thơm ngon.

Nhìn cái miệng nhỏ bóng mỡ của cô, ánh mắt Phó Thời Hàn cực kỳ dịu dàng: “Còn muốn không?”

Hoắc Yên gật đầu liên tục.

Đuôi mắt Phó Thời Hàn cong lên một độ cong xấu xa, ung dung nói: “Gọi anh, nói em còn muốn.”

Hoắc Yên ngoan ngoãn gọi một tiếng anh, mấy chữ đằng sau còn chưa kịp nói khỏi miệng, đột nhiên nhận ra gì đó, hai má lập tức đỏ bừng, nhúu mày đưa tay đánh anh một cái: “Khốn khiếp.”

Phó Thời Hàn cười cực kỳ thoải mái.

Hoắc Yên đi hai bước, vẫn không nhịn được quay lại, cầm đũa gấp một miếng thịt chiên giòn bỏ vào miệng, hung dữ trừng mắt với Phó Thời Hàn rồi mới rời khỏi phòng bếp.

Phó Thời Hàn nhỏ giọng nhắc nhở: “Cẩn thận bỏng.”

Nhìn bóng lưng thỏ phì phò chạy ra ngoài cửa cô, anh sửa lại cổ áo, trong lòng nghĩ thầm, cũng không hẳn là cô gái nhỏ hoàn toàn không biết gì.

Hoắc Yên vừa ra khỏi phòng bếp, lập tức bị Tô Hoàn và Lâm Sơ Ngữ kéo đi, ba người lén lút trốn sau cột nhà, cúi người xuống nhìn

ra sân.

Có hai người đứng trong đình viện, chính là Hương Nam và Lạc Dĩ Nam.

Sau khi hai người họ nói qua lại mấy câu, Lạc Dĩ Nam muốn đi, Hương Nam từ phía sau đột nhiên ôm lấy cô bạn.

Ba cô gái đồng thời dùng tay che miệng, cảnh này, thật kích thích nhé.

Hoắc Yên mở to hai mắt, đang muốn nói gì đó thì bị Tô Hoàn nhanh chóng chặn lại.

“Xuyt!”

Hoắc Yên gật đầu, tiếp tục theo dõi.

Chỉ thấy Lạc Dĩ Nam dùng sức đẩy cánh tay Hương Nam đang ôm chặt eo mình, các khớp ngón tay trắng bệch, còn Hương Nam thì ngoan cố không chịu buông ra.

“Em biết anh mong nhớ em thế nào không?”

Hơi thở của anh ta phải vào tai cô, mang theo nhiệt độ ẩm ướt, khiến lòng người bồn chồn, đỏ mặt xấu hổ.

Anh ta hôn lên vành tai Lạc Dĩ Nam: “Vốn cho rằng, bắt mình bận rộn thì sẽ không nhớ đến em, nhưng mỗi khi trời tối yên tĩnh, trong đầu anh chỉ hiện lên quá khứ của chúng ta.”

Trong mắt Lạc Dĩ Nam giống như đóng băng, lạnh giọng nói: “Trước kia anh chán ghét tôi thế nào.”

Hướng Nam ôm chặt cô hơn, như muốn khảm cô vào cơ thể mình.

“Sau đêm đó, tôi không còn nợ anh gì nữa.” Lạc Dĩ Nam dùng sức tránh anh ta: “Hôm nay là chuyện ngoài ý muốn, sau này sẽ không gặp nhau nữa.”

“A Nam...”

“Đừng gọi tôi như vậy.”

Lúc này, trong phòng truyền đến giọng nói của Thẩm Ngộ Nhiên: “Hướng Nam, cây thông Noel còn chưa trang trí xong đâu, cậu chết ở đâu rồi.”

Hướng Nam dùng sức đè tay Lạc Dĩ Nam lại, giọng nói mang theo tàn nhẫn và dứt khoát: “Anh sẽ không buông tay, em cũng đừng hòng trốn thoát.”

Sau khi anh ta rời đi, Lạc Dĩ Nam đứng một mình trong đình rất lâu.

Ba cô gái đứng sau cây cột nghe trộm mặt đỏ tới mang tai, đều là mấy cô nàng chưa từng yêu đương, nào đã chứng kiến khung cảnh kích thích, nghe qua những lời tình tứ trêu chọc như vậy bao giờ.

“Nghe thấy vui không?” Giọng nói của Lạc Dĩ Nam truyền tới.

Ba cô gái cứng đờ đi ra ngoài, Tô Hoàn cười xấu hổ: “Bọn tớ đi... đi ngang qua, cái gì cũng không nghe thấy.”

Lâm Sơ Ngữ gật đầu phụ họa: “Đúng đúng đúng, chúng tớ cái gì cũng không biết.”

Dưới ánh trăng, làn da của Lạc Dĩ Nam vốn đã trắng lại càng trắng hơn, cô cup mắt, vẻ mặt lạnh nhạt: “Tớ và Hương Nam đã là quá khứ, sau này sẽ không có gì cả.”

Lâm Sơ Ngữ thấy Lạc Dĩ Nam không giấu diếm các cô, thế là yếu ớt nhắc tay: “Cho nên, vừa rồi hai người nhắc tới đêm đó, là đã xảy ra chuyện gì?”

Tô Hoàn đập mạnh lên trán Lâm Sơ Ngữ: “Trẻ con mới tí tuổi, hỏi nhiều vậy làm gì.”

Lâm Sơ Ngữ ôm đầu: “Người ta tò mò mà.”

Lúc này Hứa Minh Ý gọi các cô: “Ăn cơm.”

Mấy người mới kéo nhau vào phòng.

Thẩm Ngộ Nhiên nhìn một bàn đầy đồ ăn, kinh ngạc nói: “Không thể tin được, đây đều là Hàn tổng của chúng ra tay sao! Hàn tổng, trong nhà cậu không phải thuê rất nhiều giúp việc à, sao cậu lại biết nấu cơm thế.”

Hương Nam cười ập ập, nói: “Đừng thấy điều kiện gia đình của Thời Hàn tốt, năng lực tự lập của cậu ấy so với cậu còn mạnh hơn nhiều, mỗi tuần đến phiên Thời Hàn quét dọn vệ sinh, phòng chúng ta sạch sẽ hơn cả hoàng cung.”

Lâm Sơ Ngữ nói: “Wow, vậy sau này nếu ai gả cho Phó Thời Hàn, không nói những phương diện, chỉ cần cái này cũng hạnh phúc chết rồi.”

Tô Hoàn kéo Hoắc Yên tới bên người, cười nói: “Nhà chúng tôi có cô bé này cũng rất biết chăm sóc người khác, tri kỷ đệ đệ.”

Thẩm Ngộ Nhiên vỗ vai Phó Thời Hàn: “Hàn tổng của chúng tôi cơ bụng tám múi, khi còn bé đã rèn luyện trong quân đội, thân thủ hơn người.”

“Yên Yên của chúng tôi cũng không kém đâu, nhỏ nhắn lại còn mềm mại.”

Hoắc Yên gãi đầu, sao lại cảm thấy bầu không khí có chỗ nào không đúng, mấy người này đang muốn tìm chồng cho cô sao, sao lại còn thổi phồng lên, càng nói càng lợi hại thế.

Cơ mà Phó Thời Hàn còn cười nhẹ nhàng, vẫn luôn không nói một câu, mặc cho mấy người lôi bọn họ ra làm trò đùa, nếu như ngày thường sớm đã tóm lấy Thẩm Ngộ Nhiên ném qua vai rồi.

Một bữa cơm, ngoại trừ Lạc Dĩ Nam vẫn luôn trầm mặc thì tất cả mọi người dùng bữa rất vui vẻ.

Khi mọi người cùng tụ họp với nhau, Hương Nam liền khôi phục lại dáng vẻ ấm áp, không còn thấy chút vẻ bá đạo cố chấp khi ở cùng với Lạc Dĩ Nam nữa.

Hoắc Yên nghĩ thầm, phòng 661 bọn họ đều học được cách lật mặt sao, sao người sau còn lật mặt nhanh hơn người trước vậy.

Đương nhiên từ đầu đến cuối, nhất thành bất biến vẫn là Hứa Minh Ý, dù sao nói được ba câu đã không thể rời “Có hỗ trợ trả qua WeChat, giảm giá cho bạn 20%”, đơn giản chỉ có tiền trong mắt.

Nhưng Tô Hoàn cảm thấy anh ta thẳng thắn và chân thành, không tự ti về việc bản thân mình thiếu tiền, muốn cái gì đều tự mình giành lấy, so sánh với mấy người phùng má giả làm người mập, thật sự hơn gấp trăm nghìn lần.

Sau khi ăn xong bữa tối, mọi người ngồi trên ghế sofa, Hướng Nam điều chỉnh màn chiếu, chuẩn bị chiếu phim.

Theo yêu cầu mãnh liệt của mọi người, anh ta mở một bộ phim kinh dị.

Hoắc Yên hỗ trợ rửa bát quay lại xong, phát hiện trên hai cái ghế sofa dài, nam chiếm một cái, nữ chiếm một cái, Phó Thời Hàn ngồi một mình trên ghế sofa, chân dài hơi cong, lười biếng nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hoắc Yên đi tới bên cạnh Lâm Sơ Ngữ: “Cậu dịch dịch dịch, cho tớ ngồi nữa.”

Lâm Sơ Ngữ quan sát Tô Hoàn bên cạnh, bất đắc dĩ cười nói: “Không dịch được mà, cậu ngồi chỗ khác đi.”

“Chỗ khác không còn.”

Cũng không đến mức bắt cô đuổi đám con trai ra chứ.

“Nhưng thật sự không được, cậu ngồi chung với Phó Thời Hàn đi.” Tô Hoàn đưa ra ý kiến.

Hoắc Yên không nói gì nhìn nụ cười xấu xa của cô bạn, thế nào cũng thấy như đang cố ý.

Cô quay sang nhìn Phó Thời Hàn, đúng lúc bắt gặp cặp mắt đào hoa của anh, mắt hai người chạm vào nhau trong không khí, Hoắc Yên chỉ thấy trái tim bỗng nhiên nảy lên, không hiểu sao có cảm giác tâm hoảng ý loạn.

Phó Thời Hàn nhìn cô gái đứng tại chỗ không nhúc nhích, mấy phút sau, anh vươn tay, đầu ngón tay gõ nhẹ xuống mặt ghế sô pha bằng da.

Một lần, lại một lần.

Anh không nói câu nào, ánh mắt nhìn sang hướng khác.

Quen nhau từ nhỏ đến lớn, sớm đã ăn ý, một động tác nhỏ này Hoắc Yên liền hiểu suy nghĩ của anh.

Đây là muốn bảo cô tới ngồi mà.

Tác giả có lời muốn nói: Chuyện cũ của CP phụ sẽ có ở ngoại truyện.

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 33: Nhắm Mắt

Phó Thời Hàn bất động thanh sắc vờ vị trí bên người, Hoắc Yên do dự một chút, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn tới ngồi.

Ghế sofa chỉ đủ thêm một người, Hoắc Yên vô cùng tự giác ngồi sát cạnh tay vịn, dựa vào sang bên cạnh.

Hương Nam bật máy tính lên, lắp màn chiếu, sau đó tắt đèn.

Trong nháy mắt căn phòng tối lại.

Bộ phim này do Thẩm Ngộ Nhiên chọn, là một bộ phim kinh dị Hàn Quốc, liên quan tới ký túc xá của nữ sinh, mở đầu chính là một màn cao trào, sau đó là một loạt cảnh cảnh quay hồi hộp dọa Lâm Sơ Ngữ và Tô Hoàn hét ầm ĩ, không ngừng run rẩy ôm nhau.

Phó Thời Hàn ghé mắt nhìn cô gái bên cạnh, cô ôm gối đầu dựa vào tay vịn sofa, mở to mắt nhìn màn hình, xem rất chăm chú.

Cho dù nữ quỷ hiện thân trước ống kính, cô cũng chỉ há mồm, nhẹ nhàng hít thở.

Không hề có một chút hoảng sợ.

Phó Thời Hàn không để ý lắm bầm: “Em là con gái à?”

Hoắc Yên dờ mắt, chớp cặp lông mi cong dài, không hiểu hỏi: “Cái gì?”

“Không có gì.” Phó Thời Hàn lại nhìn về màn chiếu, không tiếp tục để ý đến cô nữa.

Ánh sáng màn chiếu yếu ớt che đi đường nét tuấn tú trên khuôn mặt anh.

Hoắc Yên nhìn sắc mặt Phó Thời Hàn xám xịt mới xích lại gần, khẽ hỏi anh: “Không phải anh sợ chứ?”

Lại không ngờ, Phó Thời Hàn rất thẳng thắn “Ừ” một tiếng.

Thừa nhận?

Hoắc Yên híp mắt, hơi không dám tin, Phó Thời Hàn cũng có lúc sợ hãi, còn là xem phim kinh dị.

Cô nghi ngờ nhìn sang, anh hơi ngéech cằm, biểu cảm mang theo chút lười biếng.

“Không ngờ anh lại bị phim kinh dị dọa sợ.” Hoắc Yên nhỏ giọng nói: “Em còn tưởng anh không sợ bất cứ cái gì.”

Phó Thời Hàn cười nhẹ nói: “Đúng vậy, anh cũng cho rằng như thế.”

Mấy phút sau, các nhân vật chính trong phim muốn tới nhà ma để điều tra rõ ràng, mây đen gió lớn, bầu không khí tối đen có chút dọa người.

Hoắc Yên mắt tập chung, cũng không nhìn diễn biến của bộ phim, cô dùng mũi chân chọc chọc vào chân Phó Thời Hàn: “Anh sợ thật sao, tuyệt đối không giống mà.”

Ánh mắt Phó Thời Hàn nhìn cái chân trắng nõn của cô, cười nhạt: “Chẳng lẽ còn muốn anh giống hai người kia ôm đầu gào thét hả?”

Anh chỉ Hứa Minh Ý và Thẩm Ngộ Nhiên, Thẩm Ngộ Nhiên đang ôm Hứa Minh Ý kinh hoàng gào lên: “Mẹ ời, mẹ ời con sợ quá aaa! Không dám nhìn! A a a!!!”

Hứa Minh Ý mặc kệ anh ta ôm cổ mình, mắt kính dày cộm lóe lên chút ánh sáng xanh: “Phí trấn an 2 tệ một phút, tớ sẽ giúp cậu nhớ rõ.”

“Ngược lại không đến nỗi.” Hoắc Yên bấu môi, cúi đầu xuống lắm bầm: “Vậy anh cũng nên che mắt không dám xem chứ.”

“Chẳng phải rất mát mắt à.”

“Đến chết vẫn sĩ diện.”

Mặc dù Hoắc Yên nói vậy, nhưng vẫn dịch chuyển cơ thể dựa gần vào anh: “Cứ như vậy đi.”

Phó Thời Hàn hít sâu, giống như có thể ngửi thấy hương thơm trên cơ thể Hoắc Yên.

Anh giơ tay nắm lấy bàn tay cô, nhướn mi nói: “Như vậy tốt lắm.”

Hoắc Yên kinh ngạc nhìn sang Phó Thời Hàn, anh đang nhìn màn hình, nét mặt không chút thay đổi, trong đôi đồng tử đen láy có một nguồn sáng lấp lóe, cả khuôn mặt đẹp trai được ánh sáng từ màn hình chiếu đến.

Hoắc Yên thất thần.

Đột nhiên cảm thấy sức lực trên tay tăng thêm.

Cô rũ mắt xuống, nhìn thấy ngón tay xinh đẹp thon dài của anh, giờ phút này đang chặt chẽ bao bọc lấy bàn tay cô.

Ấm áp thoải mái.

Hoắc Yên nghĩ thầm, anh thật sự rất sợ hãi mà, còn muốn giả vờ bình tĩnh.

Cô xích lại gần Phó Thời Hàn, dựa đầu vào bờ vai anh, nhỏ giọng nói: “Đừng sợ, em ở đây.”

Phó Thời Hàn nghiêng đầu nhìn Hoắc Yên, đôi mắt trong suốt không dấu được suy nghĩ, giống như có một dòng nước chảy qua, đơn thuần vô hại, sạch sẽ rõ ràng.

Môi mỏng Phó Thời Hàn khẽ mấp máy, lộ ra một vòng cung tuyệt đẹp.

Nhịp tim anh hình như nhanh hơn rồi.

Chắc chắn không phải bị dọa.

**

Kỳ thi cuối kỳ kết thúc, các bạn học lục đục rời khỏi trường học, Hoắc Yên và nhóm bạn cùng phòng vệ sinh phòng ngủ sạch sẽ, mới xách theo hành lý công kênh xuống lầu.

Tô Hoàn giúp cô cầm hành lý, nói: “Ba tứ lái xe tới đón, nếu không cậu đi cùng tứ trở về đi.”

Hoắc Yên lắc đầu: “Nhà tớ ở phía tây thành phố, không cùng hướng với nhà cậu, không cần phiền phức vậy, tớ bắt taxi là được.”

Nhưng lời còn chưa nói xong, liền nhìn thấy ngay trước tòa nhà ký túc xá, một dáng người cao lớn rắn rỏi đứng ở ven đường, hết sức nổi bật.

Phó Thời Hàn.

Ánh nắng ngày đông ấm áp phủ người anh, mái tóc đen nhánh cắt ngang trán mềm mại phát phới trong gió, lộ ra đôi mắt đào hoa hết sức câu người.

Thấy Hoắc Yên đi xuống, anh đứng thẳng người, vẫy tay với cô.

Chỉ nghe thấy Tô Hoàn bên cạnh cười xấu xa nói: “Khó trách không cần tớ đây, thì ra đã sớm có kị sĩ đứng chờ.”

Hoắc Yên vội vàng dùng khuỷu tay chọc cô bạn: “Đừng nói nhảm.”

Cơ mà Phó Thời Hàn là lỗ tai cú, lời nói của Tô Hoàn có khả năng anh không nghe sót một chữ.

Huống chi, cũng không nhất định anh đang chờ cô. Hôm nay hình như Hoắc Tư Noãn cũng muốn về nhà.

Thế là Hoắc Yên đứng ở bên đường gọi taxi, cách Phó Thời Hàn một con đường, cô cố ý không đi tới chỗ anh.

Mấy phút sau, Phó Thời Hàn xoay người qua đường, đi tới bên cạnh cô. Còn chưa đợi Hoắc Yên mở miệng, anh trực tiếp vỗ vào gáy cô, nhỏ giọng nói: “Giả vờ không nhìn thấy anh?”

Hoắc Yên che gáy, nhú mày hỏi: “Anh tìm em à?”

“Không thì?”

Phó Thời Hàn cầm cặp xách nhét đầy đồ của cô đeo lên vai mình, lại thuận tay cầm lấy vali trên tay cô, đi theo hướng cổng trường.

“Làm gì, chúng ta đợi xe taxi mà.” Hoắc Yên chạy theo sau lưng: “Anh muốn cầm hành lý của em đi đâu?”

Phó Thời Hàn nhắc chân đi phía trước, không để ý đến Hoắc Yên.

Trên đường đi gặp không ít bạn học, có người quen có người không quen, thấy Phó Thời Hàn đeo cặp sách nữ, trong tay còn cầm một cái vali màu đỏ rực, lộ ra nét mặt không thể tin được.

Hoắc Yên giữ vững khoảng cách ba mét với Phó Thời Hàn, đồng thời đỡ lấy ánh mắt “minh thương ám tiền” của vô số nữ sinh bắn tới, cảm giác có chút áp lực.

Phó Thời Hàn dừng bước, không ngờ Hoắc Yên chỉ lo vùi đầu đi đường, không kịp phòng bị đâm sầm vào lưng anh.

“Ôi!”

Phó Thời Hàn quay đầu, bất đắc dĩ nói: “Em là rùa đen hả?”

Hoắc Yên biết anh đang ghét bỏ mình đi chậm, đành phải nói: “Em chân ngắn không thể nhanh, không sẽ bị ngã.”

Phó Thời Hàn nhú mày, xùy một tiếng: “Bao nhiêu tuổi rồi.”

Mặc dù giọng điệu mang theo sự ghét bỏ, nhưng anh vẫn thuận thể cầm cổ tay Hoắc Yên dắt đi.

Hành động này khiến cho ánh mắt của những nữ sinh khi nhìn Hoắc Yên, không chỉ có hâm mộ ghen ghét, mà còn lóe lên địch ý như lưỡi dao đâm về phía cô. Hoắc Yên đành phải nhanh chân, hi vọng có thể đi nhanh qua đoạn “đường dài” này.

Đi tới cổng trường, Hoắc Yên vốn định đón xe bên lề đường, không ngờ bên lề đường đang đỗ một cái xe con biển đỏ.

Phó Thời Hàn mở cốp xe sau, cất hành lý của Hoắc Yên vào, sau đó kéo cửa xe ghế phụ ra, nhìn Hoắc Yên nói: “Lên nào.”

Hoắc Yên ngoan ngoãn bước vào trong xe, nhưng luôn cảm thấy có chỗ nào kỳ lạ, giật mình nhớ ra, ngày bình thường Phó Thời Hàn nói với chú chó nghiệp vụ Khôi Phong đã giải nghệ nhà anh, cũng là hai chữ —

“Lên nào.”

Hoắc Yên bất mãn nhìn anh chăm chăm: “Anh coi em là Khôi Phong à.”

Anh khởi động xe, khóe miệng cong lên ý cười nhàn nhạt: “Khôi Phong nhà anh so với một số người còn thông minh hơn, biết tự thắt dây an toàn cho mình cơ.”

“Hừ.”

Phó Thời Hàn nghiêng đầu liếc cô: “Cho nên việc đầu tiên cần làm khi lên xe, là gì?”

Hoắc Yên vừa thi bằng lái xong, không xác định hỏi lại: “Điều chỉnh vị trí ghế ngồi, đạp ly hợp?”

Phó Thời Hàn liếc mắt: “Anh đang hỏi em phải làm gì.”

Cô ngược lại lại đi chỉ huy anh.

Hoắc Yên chớp chớp mắt, suy nghĩ nửa ngày cũng không hiểu mình phải làm gì, thế là cô với tay ra điều chỉnh gương chiếu hậu giúp anh.

Phó Thời Hàn từ bỏ, anh quay người qua, giúp cô thắt dây an toàn.

Hoắc Yên mở to hai mắt, nhìn người con trai trước mặt đột nhiên sát lại gần mình.

Khoảng cách gần phóng đại gương mặt đẹp trai của anh càng rõ ràng, đôi đồng tử nâu đậm có một loại sức mạnh nào đó khiến người ta hãm sâu, giống như hố đen không ngừng hút người khác vào. Môi mỏng khẽ nhếch một độ cong sắc bén, lại mang theo sự gợi cảm chết người, kìm lòng không được liền muốn hôn lên đôi môi ấy.

Cảm giác đó nhất định rất tuyệt.

Trong lúc Phó Thời Hàn giúp Hoắc Yên cài dây an toàn, động tác thoáng dừng lại, ngược mắt thưởng thức nét mặt của cô.

Từ trước tới giờ Hoắc Yên không quen che dấu suy nghĩ, mở to hai mắt, có chút sợ hãi lại có chút khát vọng nhìn chăm chăm môi anh.

Phó Thời Hàn cong môi lộ ra mấy phần ý cười, chậm rãi xích lại gần cô.

“Ôi!”

Hoắc Yên căng thẳng kêu lên một tiếng, hàm răng cắn chặt môi dưới lộ ra một chút trắng bệch.

Cô gắt gao nhắm chặt mắt, dường như đang chờ đợi một điều gì đó xảy ra, ngón tay siết chặt góc áo ở eo anh.

Môi Phó Thời Hàn chỉ cách môi Hoắc Yên mấy cm, dừng lại một chút rồi nhanh chóng rời đi.

Hoắc Yên mở to mắt, liền bắt gặp nụ cười giảo hoạt thoáng qua mặt anh.

“Em nhắm mắt làm gì.”

“Em....”

Sắc mặt Hoắc Yên nghẹn đến đỏ bừng, “Em” nửa ngày cũng không nói ra được.

“Có phải em đang đợi anh hôn em không?”

“Mới không phải!” Cô kích động phản bác: “Em mới không nghĩ như vậy!”

Nói xong ngay cả vành tai Hoắc Yên cũng đỏ bừng.

“Vậy em có muốn hôn anh không?”

“Không muốn, một chút cũng không muốn!”

“Nhìn vẻ mặt của em, anh tưởng em rất muốn.”

“Anh đừng tự mình đa tình, cho rằng cả thế giới này đều thích anh.”

“Được được, không thích.”

Phó Thời Hàn nhẹ nhàng sờ vành tai nóng bỏng của cô, chơi chán rồi thu hồi ánh mắt, cũng cài dây an toàn cho mình sau đó lái xe đi, khéo miệng làm cách nào cũng không ngăn được nụ cười.

“Vậy em có muốn hôn anh không?”

Trong đầu cô liên tục vang vọng câu nói của Phó Thời Hàn, thỉnh thoảng lại len lén nhìn anh.

Lúc lái xe ánh mắt anh nhìn thẳng về phía trước, một tay cầm tay lái, trên mặt hờ hững không có biểu cảm gì, thế nhưng cả người lại phát ra khí chất đặc biệt của người.

Chẳng hiểu tại sao trong lòng Hoắc Yên có một chút thất vọng, nếu như vừa rồi cúi thấp xuống một chút, không biết sẽ có cảm giác gì nhỉ.

Hình như có chút muốn.

Cô nhất định điên rồi!

**

Xe dừng lại dưới lầu nhà Hoắc Yên, Phó Thời Hàn giúp đỡ cô mang hành lý lên nhà.

Cô và Hoắc Tư Noãn gần như chân trước chân sau đi vào, vali hành lý rất to của Hoắc Tư Noãn để trong phòng khách, ba mẹ đang giúp cô ta sắp xếp, còn cô ta đang chọn ra những bộ quần áo cần mang đi giặt.

“Mẹ, quần áo của con không thể dùng máy giặt, sẽ biến dạng, nhất định phải giặt bằng tay.”

“Biết rồi.”

“Còn cái này, cái này nữa, phải mang đi giặt khô, tuyệt đối không được dính nước giặt.”

“Được được.”

Lúc Hoắc Yên vào nhà, gần như không một ai chú ý đến cô, tận đến khi Phó Thời Hàn sau lưng cô cũng vào theo.

Mẹ cô vội vàng buông quần áo trong tay xuống, đứng dậy đón: “A Hàn sao lại đến đây, thật là, tới không báo trước một tiếng, dì còn chưa chuẩn bị.”

Phó Thời Hàn nói: “Không sao, cháu không ở lâu.”

“Tư Noãn vừa mới trở về, cháu chạy tới đây là muốn tìm con bé ra ngoài chơi sao?”

Mẹ Hoắc Yên vừa hỏi xong câu này, liền thấy trong tay Phó Thời Hàn cầm vali của Hoắc Yên, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc.

“Cháu đưa Hoắc Yên về.” Phó Thời Hàn nhàn nhạt trả lời.

“À, thì ra là thế.” Mẹ Hoắc Yên trong lúc nhất thời không kịp phản ứng: “Cháu là đưa Hoắc Yên về, cái này...”

Bà ta nhìn con gái lớn bên cạnh một chút, sắc mặt Hoắc Tư Noãn đã tối xuống, tay siết chặt góc áo, hơi thở hơi kìm nén, xem ra rất khó chịu.

“Vắt vả cháu rồi, còn đưa nó về.” Mẹ Hoắc Yên tiến lên muốn nhận lấy vali trong tay Phó Thời Hàn: “Để dì.”

Phó Thời Hàn không buông tay mà trực tiếp nói: “Để cháu mang lên phòng cho em ấy.”

“VẬY CŨNG ĐƯỢC, ĐẾN CHỖ KIA RẼ TRÁI.”

Phó Thời Hàn mang theo hành lý đi vào phòng của Hoắc Yên, Hoắc Yên nhắm mắt, tránh đi ánh mắt độc ác của Hoắc Tư Noãn, theo chân Phó Thời Hàn vào phòng.

Sau lưng truyền đến giọng nói của mẹ hỏi Hoắc Tư Noãn: “Đây là chuyện gì, tại sao Phó Thời Hàn lại đưa nó về mà không đưa con về, hai đứa có phải cãi nhau rồi không?”

“Gần đây con với anh ấy có chút mâu thuẫn, anh ấy cố ý chọc giận con thôi.” Hoắc Tư Noãn lôi kéo cánh tay của mẹ, trấn an nói: “Con hơi mệt, về phòng nghỉ ngơi trước.”

“ĐƯỢC, CON ĐI ĐI.” Mẹ lo lắng nói: “Con đừng gây sự với Phó Thời Hàn.”

“Con biết rồi.”

Hoắc Yên chậm rãi thu hồi sự chú ý, không biết vì sau, lần này đối mặt với ánh mắt bất thiện của Hoắc Tư Noãn, cô không còn cảm giác sợ hãi.

Vừa vận đối lập, cuối cùng cô cũng dám đối mặt với chị gái, không hề e sợ. Đúng như Tô Hoàn nói, cô tuyệt đối không kém Hoắc Tư Noãn, chỉ cần cố gắng, nói không chừng còn làm tốt hơn.

Vừa rồi Phó Thời Hàn muốn đưa cô lên nhà, nếu như trong quá khứ, cô khẳng định sẽ từ chối, sợ Hoắc Tư Noãn và ba mẹ hiểu nhầm gì đó.

Nhưng bây giờ cô không sợ, Phó Thời Hàn là bạn cô, cũng là anh cô, là người đối xử tốt nhất với cô trên thế giới này, điều này không cần phải che giấu, bọn họ rất trong sạch, càng không sợ Hoắc Tư Noãn suy nghĩ lung tung.

“Phòng của em, sao nhỏ thế.”

Phó Thời Hàn nhìn qua căn phòng chẳng được mấy mét vuông, một cái giường đơn bé tí đã chiếm 2/3 diện tích không gian, một phần ba còn lại là để bàn học dựa vào tường, còn một phần không gian rất nhỏ ngay cả duỗi chân cũng khó khăn.

Phó Thời Hàn hừ nhẹ một tiếng, xách quần ngồi trên giường nhỏ của cô, cơ thể cao lớn thẳng tắp ngồi trong căn phòng nhỏ chật trội, cảm giác có chút gò bó.

“Ôi, anh ra phòng khách ngồi đi.” Hoắc Yên lo lắng nói: “Mẹ em chắc đang gọt hoa quả tiếp đãi anh đó.”

Nói đến đây, đây hẳn là lần đầu tiên anh tới nhà cô.

“Không đi.” Phó Thời Hàn cố chấp duỗi lưng, nằm trên giường nhỏ của Hoắc Yên: “Anh thích chỗ này.”

“Vậy em mặc kệ anh.”

Hoắc Yên ngồi xổm xuống, mở vali bắt đầu sắp xếp quần áo của mình.

Ánh mắt Phó Thời Hàn quét qua mỗi món đồ vật, mỗi một quyển sách trong căn phòng của Hoắc Yên, lại lắc đầu: “Cái nào cũng nhỏ.”

Hoắc Yên không để ý đến anh, cầm sách vở sắp xếp ngay ngắn trên giá sách: “Ở nhiều năm như vậy, sớm đã quen rồi.”

Phó Thời Hàn đứng lên, lại ngồi vào ghế trước bàn học, dạo qua một vòng, đột nhiên mở miệng: “Anh có ý này.”

Hoắc Yên quay đầu hỏi: “Cái gì.”

“Nghỉ đông, em qua nhà anh đi.”

Tác giả có lời muốn nói: Hàn tổng, xin tự trọng.

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 34: Đả Lạc Thủy Cầu (*)

“Phó Thời Hàn cháu cũng có bấy nhiêu thương tiếc với Hoắc Yên như vậy.”

(*) Đả lạc thủy cầu (痛打落水狗): Đánh chó rơi xuống nước, ý chỉ dốc sức đả kích một kẻ sa cơ lỡ vận.

“Nói đùa gì vậy, sao em có thể đến nhà anh ở được.”

“Em thấy anh có giống như đang nói đùa không?” Phó Thời Hàn khí định thần nhàn nói: “Mẹ anh thích em, nhà anh cũng có rất nhiều phòng, tết đến ở một thời gian cũng không thành vấn đề, anh cũng tiện giúp em học thêm mà.”

Nghe qua, có vẻ hợp tình hợp lý.

“Dù ba mẹ anh đồng ý nhưng chưa chắc ba em em đã đồng ý đâu, đến ở nhà anh, vậy thành cái gì?”

“Khi còn bé không phải em vẫn thường xuyên đến nhà anh sao, em còn nói muốn làm con gái mẹ anh, đến ngôi nhà lớn như nhà anh ở.”

Cái mặt già của Hoắc Yên đỏ lên, chuyện cũ từ đời nào rồi, chính cô còn không nhớ được, sao anh lại nhớ rõ ràng thế.

Nhưng khi đó chẳng qua là hăm mộ Phó Thời Hàn có cái nhà to như vậy, chơi trốn tìm trong đó, rất thích a.

“Trẻ con nói không suy nghĩ.” Hoắc Yên quần bách nói: “Ai tin là đồ ngốc.”

Phó Thời Hàn ung dung thở dài một tiếng, nằm trên giường Hoắc Yên, uể oải nói: “Làm sao bây giờ, anh thật sự thành đồ ngốc rồi.”

Hoắc Yên thấy dáng vẻ này của anh, không đành lòng, không thể làm gì khác hơn, nói: “Vậy ăn tết rồi nói sau.”

Phó Thời Hàn lấy lại tinh thần: “Một lời đã định.”

“Ai, ai một lời đã định với anh!”

**

Ông bà Hoắc nhất định muốn giữ Phó Thời Hàn ở lại ăn cơm tối, Phó Thời Hàn ngồi bên cạnh Hoắc Yên, thỉnh thoảng lại gấp giúp cô mấy món ăn.

Thái độ của mẹ cô Chu Nhã Bình rất ân cần: “A Hàn à, bây giờ đã tìm được nhà dì, sau này nhất định phải thường xuyên đến chơi nhé.”

“Dì à, cháu sẽ thường xuyên tới.” Phó Thời Hàn mỉm cười nói rồi nhìn sang Hoắc Yên.

Hoắc Yên nhếch miệng, trong lòng thầm nghĩ, sớm biết thế đã không cho anh lên nhà, sau này nếu thường xuyên qua nhà cô, như vậy sao được.

Hai mắt Chu Nhã Bình đã cười thành vàng trắng khuyết: “Vậ thì tốt, cháu thích ăn gì cứ nói với dì, sau này cháu muốn qua, dì sẽ đi chợ mua về nấu.”

Hoắc Yên đang muốn nói Phó Thời Hàn cực kỳ thích ăn cá, nhưng Hoắc Tư Noãn ngồi đối diện lại đột nhiên lên tiếng: “Mẹ tài nấu nướng của mẹ như thế nào, đừng đem ra để mắt mặt, còn có, nhà chúng ta bé như vậy, sau này Thời Hàn tới, tất nhiên phải nhà hàng ăn cơm rồi.”

“Đúng đúng.” Chu Nhã Bình cười xấu hổ: “Tay nghề của mẹ đúng là không tốt, trong nhà cũng vừa cũ vừa nhỏ, sau này chuyển nhà mới lại mời Thời Hàn vậy.”

Căn nhà ở rất nhiều năm, đồ dùng trong nhà cũng mua từ mấy năm trước nên đã có chút cũ kỹ, nhìn rất lỗi thời, tự nhiên không thể so sánh được với biệt thự trong đại viện nhà Phó Thời Hàn.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao trước nay Hoắc Tư Noãn không hi vọng Phó Thời Hàn tới nhà làm khách, không muốn bị anh coi thường.

Nhưng chuyển nhà mới nói dễ làm khó, hiện tại giá phòng cao như vậy, trong nhà sớm đã không còn tiền tích góp.

Hoắc Yên ngẩng đầu, nhìn mẹ lúng túng và ba không nói một câu, trong đầu đột nhiên sinh ra lửa giận.

“Chị, cơm nhà chúng ta khó nuốt như vậy, những năm qua chị ăn không khí lớn lên à?”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều ngẩn người, nhất là Chu Nhã Bình, bà ta không ngờ Hoắc Yên vâng vâng dạ dạ thường ngày

đột nhiên lại ăn nói sắc bén với chị gái như vậy.

Hoắc Yên cũng không ngờ mình sẽ thốt ra những lời như vậy, có câu gần son thì đỏ, gần mực thì đen, nhất định là do cô ở lâu với mấy người Tô Hoàn.

Trên mặt Hoắc Tư Noãn mang theo ý cười nhưng đáy mắt lại lạnh lẽo đáng sợ: “Em gái à, em cũng học được cách nói đùa với chị sao.”

“Không nói đùa, chẳng qua em cảm thấy mẹ làm đồ ăn rất ngon.”

Mẹ Hoắc Yên kinh ngạc nhìn cô, trước đó Hoắc Tư Noãn nói mấy câu kia thật đúng là khiến bà ta mất mặt, nhưng Hoắc Yên nói vậy, lại như tri kỷ khiến bà ta không cách nào trách mắng.

Con nhóc này, bình thường im ỉm không nói chuyện, thì ra cũng biết thương bà ta sao?

Trong lòng Chu Nhã Bình như có dòng nước ấm chảy qua.

“Hơn nữa, Hàn ca đã đồng ý tới nhà chơi, đương nhiên sẽ không chê nhà chúng ta nhỏ.” Hoắc Yên tiếp tục nói: “Anh ấy cũng không thích tới nhà hàng ăn cơm.”

Sắc mặt Hoắc Tư Noãn sầm xuống, ho nhẹ một tiếng vớt vát danh dự: “Như thế thì tốt, chị cũng chỉ sợ trong nhà tiếp đãi không chu đáo.”

Mắt thấy bầu không khí trò chuyện càng ngày càng xấu hổ, Chu Nhã Bình vội vàng đổi đề tài, nói với Phó Thời Hàn: “Tư Noãn nhà dì nghỉ đông không bận việc gì, hai đứa có thể thường xuyên hẹn nhau đi xem phim, dẫn theo Yên Yên đi chơi cùng.”

Hoắc Tư Noãn nghe thấy mẹ mình nói dẫn theo Hoắc Yên, lại bắt đầu tức giận, cô ta còn chưa kịp mở miệng, ông bố liền nói: “Nghỉ đông Tư Noãn không phải muốn tới lớp học múa sao, sau đó còn cùng về quê thăm họ hàng một thời gian, sao có thể đi xem phim được?”

Hoắc Tư Noãn vội vàng nói: “Không sao, con có thể bớt thời gian...”

Nhưng cô ta chưa nói hết, Phó Thời Hàn bỗng ngắt lời cô ta, thản nhiên nói: “Nếu Hoắc Yên muốn xem phim, cháu dẫn em ấy đi, không lạc được đâu.”

Chu Nhã Bình thấy chủ đề càng ngày càng không thích hợp, cuối cùng không còn gán ghép Phó Thời Hàn và Hoắc Tư Noãn nữa.

Đề tài xem phim quay tới quay lui trong miệng mọi người, sau đó chủ đề cũng thay đổi liên tục, Hoắc Yên vui đầu ăn cơm không muốn dính vào.

Trong lòng Hoắc Tư Noãn tràn đầy lửa nóng, ăn không được mấy miếng liền bỏ về phòng mình.

Sau bữa cơm, theo thường lệ Hoắc Yên giúp đỡ mẹ cô thu dọn bát đĩa mang đi rửa, Chu Nhã Bình nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn dịu dàng của Hoắc Yên, so với dáng vẻ ngang ngược càn rỡ gần đây của Hoắc Tư Noãn, không biết vì sao, trong lòng bà ta mơ hồ sinh ra cảm giác áy náy.

Cho tới giờ toàn bộ tâm huyết đều đặt lên người con gái lớn, bà ta không để tâm tới cô con gái nhỏ nhiều năm như vậy, hiện giờ con gái lớn cứng vây cứng cánh, nói chuyện với ba mẹ càng lúc càng

hất hàm sai khiến, hoàn toàn không còn dáng vẻ ngoan ngoãn lấy lòng như trong quá khứ.

Mà con gái nhỏ Hoắc Yên, trước giờ không xuất sắc, lại ít nói nhưng mỗi khi ăn cơm xong đều giúp bà ta thu dọn bát đĩa, lúc bà ta đau ốm còn thức trắng đêm bên cạnh chăm sóc.

Vừa rồi Hoắc Tư Noãn ngay trước mặt người ngoài chống đối bà ta, khiến bà ta mất hết mặt mũi, may mà có con gái nhỏ hiểu chuyện nói đỡ.

Rõ ràng hiếu thảo đến vậy, mà nhiều năm qua bà ta không hề để mắt tới.

“Yên Yên, con ra nghỉ ngơi đi, vừa trở về, phòng bếp cứ để cho mẹ là được rồi.”

“Không sao.” Hoắc Yên thuận thục đeo tạp dề lên người: “Hôm nay nấu một bàn đồ ăn lớn, dọn dẹp khẳng định sẽ vất vả.”

Là cô dẫn Phó Thời Hàn tới, giúp đỡ mẹ dọn dẹp cũng là việc nên làm.

Chu Nhã Bình càng thêm áy náy, lúc quay lưng đi còn vụng trộm lau khóe mắt.

Thời gian không còn sớm, Phó Thời Hàn muốn rời đi, ba Hoắc Yên – Hoắc Tồn An ngoài dự đoán muốn tiễn Phó Thời Hàn xuống lầu, Phó Thời Hàn nhìn ra ông ta có chuyện muốn nói, dứt khoát không từ chối, chỉ nói với Hoắc Yên: “Nhớ gọi điện thoại cho anh.”

Hoắc Yên rầu rĩ ừm một tiếng.

Hai người ngoại trừ đấu võ mồm, lại không có chuyện gì tốt để kể, hết lần này tới lần khác anh còn muốn cô gọi điện thoại cho anh.

Dưới lầu, Hoắc Tồn An đi thẳng vào vấn đề, nói với Phó Thời Hàn: “Tôi không cho phép cậu làm tổn thương bất cứ một đứa con gái nào của tôi.”

Phó Thời Hàn là người thông minh, tự nhiên hiểu rõ, Hoắc Tồn An đã biết tình cảm của anh dành cho Hoắc Yên.

Anh dứt khoát thẳng thắn nói ra: “Cháu cũng không muốn tổn thương Hoắc Tư Noãn.”

Hoắc Tồn An đốt một điếu thuốc, chậm rãi nói: “Cho dù cậu không muốn như vậy, nhưng cách làm của cậu đã làm tổn thương con bé, từ nhỏ nó đã mong muốn được gả cho cậu, trở thành vợ cậu.”

Phó Thời Hàn cười nhạt nói: “Chú, nói là cháu làm tổn thương cậu ta, không bằng nói là mong muốn đơn phương của các người, làm hại cậu ta.”

“Cậu...”

Phó Thời Hàn tiếp tục nói: “Cho tới bây giờ cháu chưa từng nói muốn lấy Hoắc Tư Noãn, đồng thời cháu cũng trình trọng thông báo cho chú biết, cháu sẽ không lấy cậu ta.”

Hoắc Tồn An tự nhiên không muốn mất mặt trước mặt văn bối, cố nén cảm xúc, tiếp tục nói: “Chú biết, bây giờ các cháu đều muốn tự do yêu đương, chú cũng không ép cháu, nhưng cháu đã nói thẳng không đồng ý cưới nó, chú tự nhiên sẽ đả thông tư tưởng cho nó, nhưng cháu và Hoắc Yên là xảy ra chuyện gì!”

Nhắc tới Hoắc Yên, vốn dĩ ánh mắt Phó Thời Hàn đang lạnh lẽo bỗng nhiên ôn hòa hơn mấy phần —

“Cháu thích Hoắc Yên, mấy năm trước ông nội từng đề cập việc kết hôn với con gái nhà họ Hoắc, cháu muốn chọn em ấy.”

Hoắc Tồn An nghe vậy, suýt chút bị khói thuốc làm sặc.

“Thật là hồ đồ! Hồ đồ!”

“Cháu nói đều là những lời ở đáy lòng.”

“Cậu cho rằng con gái nhà họ Hoắc, đều để cậu tùy ý chọn, cậu muốn ai thì muốn sao?”

Nhìn ra được, Hoắc Tồn An thật sự tức giận.

Mà biểu cảm của Phó Thời Hàn trước nay chưa từng nghiêm túc và chắc chắn như thế; “Từ nhỏ Hoắc Yên đã gọi cháu một tiếng anh trai, nếu như em ấy đồng ý, cả đời có thể làm em gái Phó Thời Hàn. Nhưng nếu em ấy có một chút tình cảm vượt trên tình anh em với cháu, cháu sẽ không buông tay.”

Đuôi mắt Hoắc Tồn An giật giật, nhìn kỹ Phó Thời Hàn, không kiêu ngạo cũng không tự ti, cẩn trọng mà thỏa đáng.

Đứa nhỏ này từ bé chính là như thế, thái độ với trưởng bối lễ phép lịch sự, nhưng tuyệt đối không phải kiểu mù quáng nghe theo, Phó Thời Hàn có suy nghĩ của mình, cũng có chủ kiến của mình, làm việc thỏa đáng an tâm, là một rể hiền đúng chuẩn.

Chỉ tiếc...

“Cậu phải biết, con bé Hoắc Yên kia từ nhỏ đã chậm chạp, không đủ thông minh, hơn nữa...”

Năm tuổi mới mở miệng nói chuyện, bẩm sinh đã thiếu hụt không đầy đủ.

Hoắc Tồn An lắc đầu: “Nó không thích hợp với cậu, nhà họ Phó cũng sẽ không đồng ý.”

Nếu nói môn đăng hộ đối, nhà họ Hoắc đương nhiên không xứng với nhà họ Phó, có điều Hoắc Tư Noãn một lòng muốn gả cho Phó Thời Hàn, từ nhỏ đến lớn, học múa, học dương cầm, bồi dưỡng nhiều sở thích, thi đỗ đại học danh tiếng, để bản thân trở lên ưu tú hơn, cũng làm ba mẹ vô cùng kiêu ngạo...

Trong mắt ông bà Hoắc, nếu bỏ qua hoàn cảnh gia đình, chỉ nói riêng bản thân Hoắc Tư Noãn, hoàn toàn xứng với Phó Thời Hàn.

Nhưng Phó Thời Hàn không đợi Hoắc Tồn An nói xong, vội nói: “Thích là thích, dù Hoắc Yên có thiếu chân thiếu tay, cháu cũng thích.”

Giờ phút này anh ngược lại có mấy phần tính tình bồng bột của tuổi trẻ, không còn đáng vẻ lão luyện thành thục ngày thường.

Hoắc Tồn An lại bị sặc khói, suýt chút không thở nổi, nói ai đấy, thằng nhóc nhà cậu mới thiếu chân thiếu tay!

Ông ta thở dài một tiếng: “Hiện giờ tôi không có cách nào đồng ý chuyện này, đối với Tư Noãn mà nói, quá không công bằng.”

“Chú, có lẽ chuyện nhà các người cháu không tiện tham dự, nhưng cháu vẫn muốn nói chú biết, từ nhỏ đến lớn, các người yêu

thương Hoắc Tư Noãn bao nhiêu, Phó Thời Hàn cháu cũng có bấy nhiêu thương tiếc với Hoắc Yên như vậy.”

Hoắc Tồn An nghe xong câu này, chân động không thôi, điều thuốc trong tay run rẩy.

Còn Phó Thời Hàn cúi người chào ông ta, quay người mở cửa xe, khởi động xe rời đi.

**

Thành tích thi cuối kỳ công bố trên cổng đào tạo của trường.

Ban đầu Hoắc Yên không cảm thấy điểm số của mình cao thế nào, đến tận khi cô so sánh điểm cùng các bạn học khác, phát hiện thành tích của cô rất khá, mỗi môn đều đạt từ 90 điểm trở lên, ngay cả môn khó nhất là nguyên lý biên dịch, cô cũng thuận lợi được 95 điểm, mà các bạn trong lớp qua môn chưa tới một phần ba, có thể đạt 80 điểm chỉ lác đác vài người.

Vậy mà môn này Hoắc Yên được 95 điểm, hiển nhiên là đứng đầu lớp.

Tất nhiên, tất cả đều là công sức của Phó Thời Hàn.

Trước nửa tháng thi cuối kỳ, ngày nào Phó Thời Hàn cũng giúp Hoắc Yên ôn tập, bởi vì hai người học cùng chuyên ngành, Phó Thời Hàn nắm rõ đề thi như lòng bàn tay, ôn tập cho Hoắc Yên đều giảng đúng trọng tâm.

Đương nhiên, yêu cầu của thầy giáo Phó nghiêm khắc đâu chỉ đơn giản đưa ra trọng điểm cho Hoắc Yên, anh cho cô tài liệu

học, tất cả những chỗ nào khó hoặc cô không hiểu rõ sẽ giảng lại cho cô, giúp cô có cơ sở vững chắc.

Vì vậy, thi cuối kỳ tự nhiên là chuyện nhỏ.

Mặc dù không biết bảng xếp hạng của lớp như thế nào, nhưng từ tổng thể thành tích, cô hẳn là nhận được học bổng.

Trong nhóm WeChat Hội chị em plastic phòng 409 lúc này đang ầm ĩ.

Tô Hoàn: “Hoắc Yên Hoắc Yên Hoắc Yên, thành tích thi cử của chị cậu đợt này hẳn là xuống dốc rồi.”

Hoắc Yên nhìn cửa phòng Hoắc Tư Noãn đóng chặt, nói: “Vẫn luôn không thấy ra ngoài.”

Tô Hoàn: “Hi hi, sợ là ngại không dám ra.”

Hoắc Yên: “Sao nói vậy?”

Tô Hoàn: “Cậu không thấy danh sách trượt môn trên cổng đào tạo sao, môn nguyên lý máy tính, chị ta trượt rồi.”

Nguyên lý máy tính là môn học chung bắt buộc toàn trường, dạy nguyên lý cơ bản liên quan đến máy tính và cách dùng phần mềm office, sinh viên nào cũng phải học qua môn này.

Đương nhiên, đối với bạn học khoa văn mà nói, dính đến tính toán, trượt môn tương đối nhiều.

Hoắc Yên: “Không đến mức đó chứ, thành tích học tập của chị tớ trước giờ đều xếp thứ nhất, có thể trượt môn sao?”

Chỉ chốc lát sau, Tô Hoàn liền chụp màn hình danh sách gửi cho Hoắc Yên: “Ày, Hoắc Tư Noãn khoa Nghệ thuật, không nhầm đâu.”

Hoắc Yên phóng to ảnh lên một chút, trong lòng nghĩ thầm đúng là trượt môn thật.

Lâm Sơ Ngữ: “Có khả năng do cả ngày bận rộn cùng nhóm chị em kia chơi bời, nên thành tích học tập đi xuống.”

Tô Hoàn gửi tới một biểu cảm cười gian: “Yên Yên, chúng ta đã lạc thủy cầu đi?”

Hoắc Yên: “Nhàm chán.”

Hai chữ này vừa gửi đi, Hoắc Tư Noãn liền từ trong phòng bước ra, đi tới bên cạnh mẹ muốn giúp nhặt đầu đĩa, nghiêm nhiên là đáng vẻ ngoan ngoãn hiểu chuyện.

Cô ta lườm Hoắc Yên một cái, Hoắc Yên đang ngồi trên ghế sofa, chân đi một đôi tất hoa bằng vải bông, cầm quyển sách chuyên ngành Java thật dày che mặt, không để ý đến cô ta.

“Tư Noãn, thành tích thi cuối kỳ có chưa?” Chu Nhã Bình hỏi.

“Có rồi.” Hoắc Tư Noãn mỉm cười nói: “Môn chuyên ngành của con đều được 80 điểm trở lên.”

“Vậy sao, lợi hại quá.”

Thật ra Chu Nhã Bình cũng không hiểu 80 điểm là cao hay thấp, nhưng theo thói quen vẫn khen ngợi Hoắc Tư Noãn, cái này đã trở thành bản năng.

Từ nhỏ đến lớn Hoắc Tư Noãn ưu tú như vậy, cho tới bây giờ chưa từng khiến bọn họ thất vọng.

“Mẹ, có thể cho con một ít tiền không, mai con muốn cùng bạn bè đi dạo phố.”

Chu Nhã Bình bỏ đậu đũa trong tay xuống, cau mày hỏi: “Cần bao nhiêu?”

“Không nhiều, khoảng 5000 tệ thôi.”

Năm ngàn! Cái này mà còn không nhiều!

Hoắc Yên không nhịn được bỏ sách xuống, giương mắt nhìn mẹ mình.

Mẹ cô cùng tràn đầy khó xử: “Đi dạo phố tốn tiền vậy sao?”

“Những người kia đều quẹt thẻ, tùy tiện mua một cái túi cũng mất mấy vạn, năm nghìn thật sự không coi là nhiều.” Hoắc Tư Noãn dùng đưa cánh tay của mẹ, nũng nịu cầu xin: “Mẹ, mẹ thỏa mãn chút mong muốn nhỏ bé của con đi, coi như phần thưởng cuối kỳ.”

Nhưng không đợi Chu Nhã Bình nói chuyện, Hoắc Yên cầm di động, lạnh nhạt mở miệng: “Chị, trong danh sách thi lại này, là chị à?”

“Ừm, chính là trượt môn, có danh sách rồi, môn Nguyên lý máy tính hình như chị bị trượt, khai giảng phải thi lại, nếu như thi không qua, phải đợi đến tốt nghiệp thi lại.”

Chu Nhã Bình đột nhiên đứng lên, sầm mặt hỏi: “Sao lại nghiêm trọng vậy!”

“Nghiêm trọng hơn chính là, một khi trượt môn, học kỳ này không nhận được học bổng, thi nghiên cứu sinh cũng đừng có mơ.”

“Hoắc Tư Noãn, con không phải nói mình thi rất khá sao, sao lại như thế!” Chu Nhã Bình ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc, lớn tiếng trách mắng: “Con còn phải thi nghiên cứu sinh, phải làm sao bây giờ!”

Hoắc Tư Noãn hận thù nhìn Hoắc Yên một cái, vội vàng giải thích: “Mẹ, không có nghiêm trọng như vậy, chỉ là môn học chung mà thôi, cũng không phải thi không đỗ, sau này thi nghiên cứu sinh, mẹ, năm ngàn kia...”

“Xem ra thật sự bình thường mẹ quá nuông chiều con, còn hỏi tiền mẹ, con cũng đừng nghĩ nữa, hãy ngoan ngoãn ở nhà học bài, không được đi đâu!”

Hoắc Tư Noãn ném mạnh đầu gối trong tay vào rổ, quay người tức giận trở về phòng, Hoắc Yên nhìn bóng lưng của cô ta, cao giọng nói: “Chị, có muốn em kèm thêm cho chị không?”

Hoắc Yên học chuyên ngành máy tính, đối với chương trình học cơ sở như này nhắm mắt cũng giải được.

Hoắc Tư Noãn mạnh tay đóng rầm cửa phòng lại, xem ra tức giận không nhẹ.

Lúc này mẹ cô mới nhớ ra, thấp thỏm hỏi Hoắc Yên: “Thành tích của con thế nào, không trượt môn chứ.”

“Không có.” Hoắc Yên cầm di động lên, thản nhiên nói: “Hắn là con có thể nhận được học bổng.”

Trong mắt mẹ cô lộ ra tia vui mừng, một lần nữa đánh giá lại con gái nhỏ của mình.

“Yên Yên rất giỏi, là mẹ trước kia xem thường con.”

Hoắc Yên mím môi, mở nhóm chat trên WeChat ra.

Tô Hoàn: “Hoắc Yên Hoắc Yên Hoắc Yên, cậu đâu rồi, thật sự đánh rắn đập đầu rồi sao?”

Lâm Sơ Ngữ: “Hoắc Yên không phải là người như vậy, cậu ấy mới khinh thường cùng Hoắc Tư Noãn so đo.”

Lạc Dĩ Nam: “Tin tưởng tớ, cậu ấy tuyệt đối như vậy đó.”

Hoắc Yên: “Tớ quay lại rồi đây.”

Tô Hoàn: “Cậu làm gì vậy?”

Hoắc Yên: “Luyện Đả Cầu Bổng Pháp.”

Tô Hoàn: “Ồ!”

Lâm Sơ Ngữ: “Đột nhiên không kịp đề phòng bị vả mặt.”

Lạc Dĩ Nam: “ 【 mím cười】 ”

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 35: Bữa Tiệc Nhà Họ Phó

“Đêm nay tiểu thư ta sẽ giúp cậu đánh bại Hoắc Tư Noãn.”

Mỗi tối trước khi đi ngủ, Hoắc Yên đều phải gọi cho Phó Thời Hàn một cuộc điện thoại, chém gió một hồi, kể chuyện sinh hoạt hàng ngày của mình trong kỳ nghỉ đông. Sau đó Phó Thời Hàn không vừa lòng khi chỉ có thể nói chuyện phiếm qua điện thoại, bắt Hoắc Yên phải video call nói chuyện với mình.

Buổi tối sau khi rửa mặt xong, đóng cửa phòng, nằm trên giường lim dim, chính là lúc thả lỏng nhất của hai người.

Cái đầu nhỏ của Hoắc Yên đã quen với hành động này, rất dễ dàng trở thành thói quen, bắt đầu thích ứng với việc mỗi ngày cùng Phó Thời Hàn trò chuyện, cho dù Phó Thời Hàn không chủ động gửi yêu cầu video call, cô cũng sẽ nhắn qua, hỏi anh có phải đang bận không.

Phó Thời Hàn nhìn khung chat nhảy ra màn hình, cảm giác giống như nuôi một con mèo nhỏ, lúc muốn thân mật liền duỗi đệm thịt ở chân ra cào nhẹ một cái.

Có đôi khi anh vừa mới tắm xong, nửa người dưới còn buộc khăn tắm đã trực tiếp video call với Hoắc Yên, gương mặt của cô gái trong màn hình đỏ bừng, đôi mắt đen tròn xấu hổ không biết nhìn đi đâu mà vẫn cố tỏ ra bình tĩnh, dáng vẻ này khiến anh cảm thấy cực kỳ thú vị.

Ngày bình thường Phó Thời Hàn rất chú ý chăm sóc cơ thể, dáng người đẹp vô cùng, từng khối cơ bắp cân xứng rắn chắc mà không thô mãnh, nhất là phần cơ bụng có hình dáng giống như thanh chocolate, khiến người ta máu nóng phun trào.

Hoắc Yên căn bản không dám nhìn thẳng màn hình, chỉ không ngừng nói: “Anh mau... mau mặc quần áo vào!”

Phó Thời Hàn không vội vã, cầm điện thoại đặt lên bàn, sau đó mới dừng đỉnh ngồi xuống ghế, để cô thường thức 360 độ ngắm người mê đảo của mình.

Hoắc Yên nào dám nhìn kỹ, ánh mắt vội vàng quét qua một vòng, nói nếu anh không mặc quần áo vào thì em cúp máy đây.

Lúc này Phó Thời Hàn mới ung dung cầm một bộ quần áo dài mặc lên người.

“Hôm nay có chuyện quan trọng cần nói với em.”

Phó Thời Hàn lấy một tập tài liệu và mấy tờ áp phích tuyên truyền từ trong ngăn tủ ra.

“《Siêu trí tuệ》 là một chương trình đặc biệt liên kết giữa các trường đại học, trường chúng ta cũng tham gia, anh chuẩn bị giúp em đăng kí.”(Editor: Không phải chương trình Siêu trí tuệ đang phát bên Trung nha các chế)

Mấy năm nay 《Siêu trí tuệ》 là một cuộc thi kiến thức vô cùng thu hút người xem, các thí sinh tham tiến hành thi đối chiến để chọn ra người chiến thắng cuối cùng.

Tỉ lệ người trong nước xem chương trình này khá cao, những tuyển thủ tiến vào vòng chung kết đều có tài năng hơn người, trí nhớ siêu phàm, thiên văn địa lý khoa học xã hội, kiến thức ở khắp các phương diện đều rất phong phú, gần như cái gì cũng biết.

“《Siêu trí tuệ》 sẽ đến trường chúng ta sao! Còn do hội sinh viên phụ trách!”

Hoắc Yên có hơi phấn khích, cô rất thích xem những loại chương trình TV hỏi đáp như này: “Vậy em có thể nhìn thấy chị dẫn chương trình Nhu Nhu phải không, em có thể nhờ chị ấy ký tên không?!”

“Tém tém lại tâm hồn hoa si của em đi, anh đang nói việc quan trọng.” Phó Thời Hàn gõ gõ trán Hoắc Yên qua màn hình: “Hai ngày nữa tới nhà anh điền vào tờ phiếu đăng ký, anh sẽ nộp lên giúp em.”

Hoắc Yên ngồi xếp bằng trên giường: “Có ý gì.”

Phó Thời Hàn giải thích ngắn gọn: “Đăng ký dự thi.”

“Em?”

“Ừm.”

“Nói đùa à.” Hoắc Yên không dám tin, tới bây giờ cô chỉ nhìn thấy các tuyển thủ thi đấu trên tivi, giành được chức vô địch sẽ được rất nhiều quà và tiền thưởng, cô hâm mộ cực kỳ.

Thế nhưng cô chưa từng nghĩ mình có thể đứng ở vị trí đó, trở thành người dự thi.

Khẳng định không được.

Thấy Phó Thời Hàn không có một chút đùa cợt, Hoắc Yên thấp thỏm nói: “Khẳng định em trả lời không nổi, làm trò cười mất.”

“Nói không được với anh?” Phó Thời Hàn thản nhiên nói: “Đề thi xảo trá của hội sinh viên mà em còn đạt max điểm, ngay đến tòa nhà hành chính có bao nhiêu cái bồn cầu em còn biết, cuộc thi này đối với em mà nói, một bữa ăn sáng thôi.”

Hoắc Yên buồn bực chửi bậy: “Anh còn biết mình ra đề thi xảo trá à.”

Phó Thời Hàn dứt khoát: “Anh để lại cho em một phiếu đăng ký, tự mình bớt thời gian tới điền.”

Hoắc Yên đặt di động xuống, trong lòng suy nghĩ, Phó Thời Hàn cũng quá tin tưởng cô rồi, loại chương trình truyền hình này, tuyển chọn đều là những người nổi bật đứng đầu toàn trường, tuyệt đối không phải đơn giản như hội sinh viên đánh giá kiểm tra.

Mà sau khi tin tức cuộc thi 《Siêu trí tuệ》 sẽ tổ chức ở đại học S được hội sinh viên thông báo trên website, đã dẫn đến làn sóng đăng ký từ các bạn học.

Nếu tiến được vào vòng chung kết, ngoài việc được phần thưởng đặc biệt hậu hĩnh cùng tiền mặt, còn có thể được lên tivi, nếu như biểu hiện tốt, thậm chí sẽ trở thành hiện tượng xã hội nhà nhà đều biết.

Nhóm WeChat của phòng 409 bắt đầu bàn luận.

Lâm Sơ Ngữ: “Các huynh đệ có đăng ký không?!”

Tô Hoàn: “Không hứng thú.”

Lạc Dĩ Nam: “Ngược lại rất hứng thú, nhưng bốn, năm tháng nữa có một cuộc thi múa, không có thời gian.”

Lâm Sơ Ngữ: “Hoắc Yên, chỉ còn thừa huynh đệ, chúng ta cùng nhau đăng ký đi!”

Hoắc Yên: “Để tới cân nhắc chút.”

Lâm Sơ Ngữ: “Cân nhắc cái gì, vào được vòng chung kết, đánh bại một người là có thể nhận được nhiều phần thưởng, hơn nữa trở thành vô địch được gần năm vạn tệ đó!”

Phần thưởng cực kỳ hấp dẫn, nhưng điều kiện tiên quyết là phải vào được vòng chung kết, Hoắc Yên vẫn rất biết thân biết phận.

Trước đây xem cuộc thi 《Siêu trí tuệ》, tuyển thủ của số đặc biệt liên kết giữa các trường đại học, hoặc là đến từ các trường danh tiến trên thế giới, hoặc là vài người cực kỳ nổi bật của các trường danh giá trong nước, cô không dám hi vọng xa vời có thể cùng những thiên chi kiêu tử này đứng chung một chỗ.

(*) Thiên chi kiêu tử [天之骄子]: Con cưng: Đứa con được cha mẹ cưng chiều quá sinh kiêu. Đứa con cưng của ông trời. Vốn ý chỉ tộc người Hồ hùng mạnh ở phương Bắc, sau lại chỉ đứa con do được cha mẹ cưng chiều quá mà sinh hư. Nguồn:

Giao thừa sắp đến, ba mẹ Phó Thời Hàn mời gia đình Hoắc Yên tới làm khách.

Trước khi đi, Hoắc Tư Noãn ngàn chọn vạn tuyển, đứng trước gương thử váy, rồi lại trang điểm, làm tóc, mãi đến tận trưa mới hóa trang trở thành dáng vẻ thực nữ yếu điệu.

Mà Hoắc Yên vẫn mặc áo lông màu trắng của mình, biến bản thân thành con gấu Bắc Cực, vùi mình trong ghế sofa nghịch điện thoại.

Chu Nhã Bình thật sự không nhìn nổi, đến dặn dò Hoắc Yên: “Buổi tối phải tới nhà họ Phó ăn cơm, tốt xấu gì cũng nên thay bộ quần áo mới.”

Hoắc Yên tủi thân nhìn quần áo của mình: “Đây là bộ mới mà.”

Áo lông vũ mới mua đầu năm đó.

Chu Nhã Bình áy náy nói: “Không có quần áo sao không nói với mẹ, sớm biết mấy ngày trước đã dẫn con ra ngoài mua sắm, hiện giờ sang nhà họ Phó, một bộ quần áo mới cũng không có mà mặc.”

Hoắc Tư Noãn đi tới, tốt bụng nói: “Không sao, em gái có thể mặc đồ của con.”

“Không cần.” Hoắc Yên từ chối: “Con thấp hơn chị, mặc không vừa quần áo của chị đâu.”

Chu Nhã Bình lấy mấy trăm tệ từ trong ví ra kín đáo đưa cho Hoắc Yên: “Buổi chiều tự mình đi mua một bộ quần áo xinh đẹp.”

Hoắc Yên nhìn Hoắc Tư Noãn trang điểm lộng lẫy đứng ở cửa, vẫn nhận lấy tiền.

Không phải bởi vì đi sang nhà họ Phó mà đặc biệt mua quần áo, cô đúng là muốn mua ít quần áo mới để mặc.

Trẻ con khóc có đường ăn, những năm nay cô luôn im lặng, quần áo mặc tới mặc lui cũng chỉ có mấy bộ.

Dù sao vẫn còn suy nghĩ của thiếu nữ, cô cũng muốn ăn diện.

Buổi chiều ra khỏi cửa, Hoắc Tư Noãn gọi cô lại: “Muốn chị gái đi dạo phố cùng không?”

Nhìn nụ cười giả dối trên mặt Hoắc Tư Noãn, Hoắc Yên mặt không đổi sắc nói: “Khỏi cần.”

“Đợt này mẹ đổi xử với mày rất tốt nhỉ.” Hoắc Tư Noãn khoanh tay, cao giọng nói: “Còn chủ động cho mày tiền mua quần áo, trước kia chả thèm quần mày thế nào.”

Hoắc Yên không nói gì.

“Cho dù như vậy.” Hoắc Tư Noãn vuốt mấy sợi tóc mai rủ xuống, kéo dài giọng: “Rất nhiều thứ, thật ra ngay từ đầu đã định trước, khuyết tật bẩm sinh lại phát triển không đủ, mày lấy gì tranh với tao?”

Tay Hoắc Yên lập tức siết chặt.

“Tôi... không phải người khuyết tật.”

Cô gắt gao nhìn chằm chằm vào mắt Hoắc Tư Noãn, gần từng chữ: “Tôi không muốn tranh đấu với chị, là chị quá đáng.”

“Tao quá đáng? Sao trước kia mày không cảm thấy à?”

Hoắc Tư Noãn cười lạnh: “À, tao biết rồi, trước kia cái đồ ngu ngốc căn bản không ý thức được mình bị bắt nạt, bây giờ học đại học, bên người có một nhóm chị em thông minh, bị chúng nó xúi bậy, cho nên đồ ngốc bắt đầu tức giận bất bình, có phải không?”

“Trước kia không phải không ý thức được, là không quan tâm.”
Hoắc Yên đột nhiên ngẩng đầu nhìn cô ta: “Bây giờ tôi có chút để ý.”

Đôi mắt được trang điểm tỉ mỉ của Hoắc Tư Noãn chớp chớp: “Vì sao?”

Vì sao...

Trong đầu Hoắc Yên mơ hồ hiện lên bóng dáng của một người con trai.

Có chút không cam tâm, giống như không cam tâm chấp tay nhường thứ quý giá tốt đẹp nhất cho người khác, cô cũng muốn bản thân tốt đẹp hơn.

Tốt đến... khi đứng bên cạnh anh ấy nhận lấy ánh mắt của người khác, không còn cúi đầu, không còn chột dạ, cũng không còn cảm thấy hoảng loạn.

Đợi sau khi Hoắc Yên quay người xuống lầu, Hoắc Tư Noãn trào phúng hừ một tiếng: “Chút tiền ấy, có thể mua được thứ quần áo gì tốt.”

**

Trong nhóm WeChat mỹ thiếu nữ phòng 409.

Tô Hoàn: “Chán quá Hoắc Yên ời, đang làm gì đó, cùng tớ đi xem phim không?”

Hoắc Yên: “Mẹ già giao nhiệm vụ, bảo tớ ra ngoài mua quần áo, buổi tối còn phải qua nhà Phó Thời Hàn ăn cơm.”

Tô Hoàn: “Buổi tối ăn cơm, buổi chiều mới để cậu đi mua quần áo, đây là cuống lên mới ôm chân Phật?”(~ nước đến chân mới nhảy)

Hoắc Yên: “ **【bất đắc dĩ】** (*)”

(*) Để trong **【】** là icon khi nhấn tin nhé.

Tô Hoàn: “Để tớ đoán nhé, chị gái Hoắc Tư Noãn của cậu khẳng định ăn mặc xinh đẹp lộng lẫy như hoàng hậu, mẹ cậu nhìn cậu liền cảm thấy xấu hổ.”

Hoắc Yên: “ **【chảy mồ hôi】** ”

Tô Hoàn: “Lại để tớ đoán tiếp nhé, chị cậu có phải lén lút ngăn cản cậu, nói cái gì mà mày cái đồ trẻ con này, ăn cơm lãng phí lương thực, mặc quần áo lãng phí vải vóc, đừng có vùng vẫy giãy chết nữa skr~~ skr~~”

Hoắc Yên: “...”

Lạc Dĩ Nam: “Đã nhìn ra, cậu thật là nhàm chán.”

Tô Hoàn: “ **【co quắp】** ”

**

Hoắc Yên đến khu thương mại, bây giờ đã là ba giờ chiều, nhất định phải tốc chiến tốc thắng.

Nhưng mua quần áo thật sự phải chú trọng vào duyên phận, không thể gấp gáp, đi chậm rãi, anh chọn nó, nó cũng đang chọn anh.

Hoắc Yên không hài lòng với bộ quần áo nào.

Nhóm WeChat vẫn luôn ầm ĩ không dứt.

Tô Hoàn: “Hoắc Yên, chọn được chưa, chụp ảnh gửi chị tham khảo cho.”

Hoắc Yên gửi mấy bức ảnh qua, đều bị Tô Hoàn gạt bỏ: “Cầu xin cậu, tối nay cậu ra chiến trường chứ không phải xuống phòng bếp, có mấy cái này thôi à, không còn bộ khác?”

Lâm Sơ Ngữ vào nhóm: “Cái gì chiến trường, Hoắc Yên muốn đi đâu đấy?”

Tô Hoàn: “Cậu ấy muốn cùng chị gái quyết một trận tử chiến ở bữa tiệc nhà họ Phó.”

Lâm Sơ Ngữ: “Wow! Kích thích! Cầu trực tiếp!”

Hoắc Yên: “...”

Nửa giờ sau, người con gái nhàm chán nào đó lại gọi Hoắc Yên.

Tô Hoàn: “”Còn chưa mua được?”

Hoắc Yên: “Chưa.”

Mặc dù vừa rồi Tô Hoàn nói cái gì mà quyết một trận tử chiến chỉ là nói đùa, nhưng Hoắc Yên thật sự mơ hồ có chút không cam lòng.

Hoắc Tư Noãn dùng giọng điệu mỉa mai cô một trận, lời nói của chị ta còn văng vẳng bên tai, tuổi nhỏ hay nghĩ, rất khó không để tâm.

Cô không muốn bị Hoắc Tư Noãn coi thường.

Tô Hoàn: “Nhìn tiền đồ của cậu kia, còn phải để bọn tiểu thư tự thân xuất mã.”

Hoắc Yên:??

Sau khi Hoắc Yên gửi định vị cho Tô Hoàn, liền ôm túi xách ngồi trên ghế bên lề đường.

Hai mươi phút sau, một chiếc xe con Maserati (*) đỗ chót dừng trước mặt Hoắc Yên.

(*)

c35 fhgfh

Một trận gió thổi qua làm bay tóc mái ngang trán của Hoắc Yên.

Lúc này, một người tài xế mặc âu phục màu đen bước xuống mở cửa xe cho Hoắc Yên, cung kính nói: “Nhị tiểu thư của chúng tôi mời cô lên xe.”

“Nhị... nhị tiểu thư?”

“Tiểu thư Tô Hoàn.”

Hoắc Yên lặng lẽ mở to hai mắt, nhìn chiếc xe Maserati hoành tráng ngút trời, đôi tay run rẩy lấy điện thoại di động ra: “Tô Hoàn, tình huống này là thế nào???”

Tô Hoàn: “Mau lên xe, tối nay bọn tiểu thư sẽ giúp cậu đánh bại Hoắc Tư Noãn.”

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 36: Chuẩn Bị Chiến Đấu

“Có lẽ, đây chính là lý do Phó Thời Hàn yêu thích cậu ấy.”

Đây là lần đầu tiên Hoắc Yên tới trang viên Cẩm Tú, khu biệt thự cao cấp sang chảnh nhất trong truyền thuyết của Giang Thành.

Nơi này áp dụng theo lối kiến trúc các hòn đảo bên hồ đồng thời lại sử dụng thiết kế cảnh quan dốc nghiêng, từng tòa biệt thự tụ tập vòng quanh sườn núi trùng điệp.

Lưng tựa vào dãy núi, phóng tầm mắt ra chính là mặt hồ lăn tăn gợn sóng, môi trường xung quanh thoái mái yên tĩnh.

Xe oto chạy ngược lên theo con đường hình khuyên dốc, trên đường đi có thể thoải mái ngắm nhìn núi hồ tươi đẹp, Hoắc Yên dựa vào cửa kính, không ngừng chụp ảnh gửi vào nhóm chat.

Lâm Sơ Ngữ: “Mẹ của con ơi, Tô Hoàn cậu ở cung điện à!”

Tô Hoàn: “Sao vẫn chưa tới, đợi cậu lâu lắm rồi.”

Hoắc Yên: “Tớ bảo tài xế lái xe chậm lại, phong cảnh nơi này đẹp quá, tớ muốn chụp ảnh.”

Tô Hoàn: “Thời gian hôm nay khẩn cấp đừng rề rà nữa, lần sau mời các cậu tới nhà tớ chơi, chụp chán thì thôi.”

Lâm Sơ Ngữ: “Tớ cũng muốn tới!”

Hoắc Yên: “Xe dừng, đến rồi.”

Tài xế mở cửa xe cho Hoắc Yên, trước mặt chính là một căn biệt thự phong cách châu Âu, nói là biệt thự, không bằng nói là trang viên.

Từ cổng chính bằng sắt được điêu khắc đến phong cách châu Âu kinh điển, còn có một đoạn đường phun nước rất dài, mặt đường lát bằng đá trắng xanh gần như không có một chút bụi đất, khoảng sân được bao quanh bởi những hàng cây xanh biếc, gần tòa nhà còn có mười mấy cái bể bơi xanh thẳm, sóng nước dưới ánh mắt trời lấp lánh.

Hôm nay Hoắc Yên thật sự được mở rộng tầm mắt, vừa đi vừa chụp ảnh gửi cho mấy người trong nhóm chiêm ngưỡng, Lâm Sơ Ngữ không ngừng cảm thán, thật sự là nghèo túng hạn chế tưởng tượng của mình, thế mà thật sự có người ở trong ngôi nhà như cung điện này.

Tô Hoàn sớm đứng trong phòng đợi Hoắc Yên, chưa chờ Hoắc Yên chụp xong, cô bạn đã nhanh tay kéo tay Hoắc Yên vào nhà: “Nghe lời, đừng nhìn nữa, hôm nay chúng ta làm việc chính trước, lần sau thoải mái chụp ảnh!”

Từ ngoài nhìn vào biệt thự có khoảng năm sáu tầng, mà bên trong thiết kế theo lối kiến trúc khoảng trống ở trung tâm, một cầu thang xoay tròn nổi thẳng lên tầng cao nhất, không gian trong phòng được tận dụng triệt để, tạo cảm giác rộng rãi thoải mái.

Đứng trong thang máy đi lên tầng ba, là phòng để quần áo và phòng trang điểm của Tô Hoàn, Hoắc Yên nhìn tủ gỗ khắp nơi, khó tin hỏi: “Tô Hoàn, những thứ này... tất cả đều là quần áo của cậu?”

“Đây là quần áo mùa đông, quần áo Xuân Hè Thu ở một phòng khác.”

“Ô Hoàn, nhà cậu lớn, lớn như thế, vì sao còn muốn tới trường ở?”

Một cô gái sống trong ngôi nhà như hoàng cung, còn cần cùng ba nữ sinh khác chen nhau trong một phòng ký túc xá chưa đủ mười mét vuông sao?

Tô Hoàn giải thích: “Cậu xem phòng này lớn lại không lớn, tớ ở hơn mười năm sớm đã chán ngấy rồi, còn không bằng tới ký túc xá trường, có thể cùng bạn bè chơi bời.”

Hoắc Yên nhìn lại Tô Hoàn, ngày bình thường cô bạn ăn mặc cũng không có chỗ nào đặc biệt, có những còn đi dép lê mặc áo phông dài, áo phông dài qua hông nên nhiều khi còn không mặc quần, cứ thế xuống lầu lấy thức ăn.

Hoàn toàn không giống Hoắc Tư Noãn và nhóm chị em, đứng từ xa cũng có thể ngửi thấy mùi vị xa xỉ.

Thì ra, người giàu chân chính, trước nay đều không thèm khoe khoang những món đồ phù phiếm, con người thường khoe những gì người ta thiếu.

“Đừng ngăn người nữa, chúng ta bắt đầu chuẩn bị chiến đấu đi!”

Tô Hoàn tiện tay kéo một cánh tủ âm tường ra, lấy từ bên trong tủ mấy bộ quần áo còn mới tinh, tiện tay treo lên kệ.

“Cậu xem có ưng cái nào không, tự nhiên chọn.”

Hoắc Yên đi tới bên giá lựa chọn quần áo của Tô Hoàn, phòng để quần áo này của cô nàng giống như một cửa hàng bán quần áo, phong cách nào cũng có, mà rất nhiều bộ ngay cả tag còn chưa cắt.

“Cậu mua nhiều quần áo như vậy, sao bình thường không mặc?”
Hoắc Yên tò mò: “Mỗi ngày một bộ khác nhau, cũng có thể mặc được một năm.”

Tô Hoàn cầm một cái áo khoác bằng nhung ướm thử trước người Hoắc Yên, nói: “Mẹ tớ mua quần áo chính là như vậy.”

Cô bạn học tập đánh vẽ của mẹ mình, xoa xoa cằm, chỉ vào những bộ quần áo: “Cái này, cái này, còn cả cái này không muốn, còn tất cả cái khác gói lại cho tôi... cho nên mới dồn lại nhiều như vậy, căn bản mặc không hết.”

Hoắc Yên thật sự được mở rộng tầm mắt, thì ra còn có kiểu mua quần áo như thế.

Lâm Sơ Ngữ nói không sai, nghèo làm hạn chế tầm mắt của mình.

Tô Hoàn để Hoắc Yên thử toàn bộ quần áo một lần, cuối cùng chọn trúng một cái áo khoác nhung dê màu xám đậm: “Cái này rất hợp, trưởng thành cao lãnh, đặc biệt có khí chất.”

Hoắc Yên nhìn bản thân trong gương, hoàn toàn không giống với lúc mặc áo lông công kênh, áo khoác dài phác họa đường cong cơ thể cô một cách hoàn mỹ.

Cô hơi hást cằm lên, giả vờ làm dáng vẻ cao lãnh với Tô Hoàn: “Thế nào?”

Tô Hoàn tán thưởng nói: “Con người hoàn toàn thay đổi, từ cô gái nhỏ biến thành cô gái trưởng thành!”

Vừa vào đại học, Hoắc Yên vẫn còn mặc quần áo ở cấp ba, nhìn qua vừa bình thường lại vừa nhút nhát, thu lại sắc sảo, cho tới bây giờ chưa từng mặc qua loại áo khoác thời thượng như thế này.

Giống như ngay lập tức, từ cô gái nhỏ biến thành phụ nữ.

Tô Hoàn lắc đầu cảm thán: “Hoắc Yên, tớ dám nói, nếu như cậu chú trọng ăn mặc một chút, ở trường học của chúng ta còn có thể đến phiên Hoắc Tư Noãn sao, cậu đó, chính là năng lực tiềm ẩn bị chặn lại!”

Hoắc Yên không tin một bộ quần áo có thể làm thay đổi một con người, Hoắc Tư Noãn có thể đi tới ngày hôm nay, là kết quả cố gắng của chị ta, không chỉ là quần áo, còn có nỗ lực trong ngoài, ví dụ như nhảy múa, ví dụ như âm nhạc.

Cho nên cô muốn đuổi theo thậm chí vượt qua Hoắc Tư Noãn, còn kém một đoạn.

“Vậy chọn bộ này, bộ này căn bản chính là thiết kế dành riêng cho cậu, tớ thấp hơn cậu nên không mặc ra được khí chất như vậy, tặng cho cậu.” Tô Hoàn hào phóng nói.

Hoắc Yên liên tục lắc đầu: “Đừng, vô công bất thụ lộc, đã nói mượn là mượn, đợi đêm nay ứng phó với mẹ tớ xong, sẽ giặt sạch trả lại cậu.”

Tô Hoàn biết tính cách của Hoắc Yên thà gãy chứ không chịu cong, nhún vai nói: “Tùy cậu vậy, nhưng thế này còn chưa được, đã làm cần làm tới cùng.”

Thế là Tô Hoàn lại dẫn Hoắc Yên vào nhà vệ sinh, tự mình giúp cô gội đầu, còn hẹn trước một chuyên gia làm đẹp giúp cô chăm sóc da mặt, sau đó trang điểm nhẹ nhàng, cuối cùng uốn tóc của Hoắc Yên lên, tạo thành một búi tóc nhỏ tinh tế.

Cô gái trước gương, thành thực lại không mất sự hoạt bát, sắc mặt hồng hào, trên cơ thể tỏa ra hương thơm nhàn nhạt.

Đơn giản giống như Phượng Hoàng niết bàn, giành lấy cuộc đời mới.

Tô Hoàn gửi một bức ảnh vào nhóm chat, Lâm Sơ Ngữ kêu lên một tiếng, ngay cả Lạc Dĩ Nam rất ít khi lộ mặt cũng không khỏi kinh ngạc.

Lâm Sơ Ngữ: “Tớ đã ngửi thấy mùi vị chiến tranh.”

Lâm Sơ Ngữ: “Má ơi, đây là ai vậy, đây là con vịt xấu xí nằm đối diện giường tớ sao, không phải đơn giản là biến thân thành thiên nga trắng, cái này mẹ nó chính là hóa thành Phượng Hoàng rồi!”

Tô Hoàn: “” 【 đặc ý 】 Kỹ thuật này của tớ, cũng được ha.”

Lâm Sơ Ngữ: “Cầu hẹn trước! Tớ cũng muốn đại biến thân.”

Tô Hoàn: “Giúp tớ nhận chỗ ở thư viện nửa năm.”

Lâm Sơ Ngữ: “Nhận nhận nhận! Sau này thư viện có chỗ của Lâm Sơ Ngữ, sẽ không thể thiếu chỗ của Tô Hoàn cậu!”

...

Tô Hoàn cầm điện thoại di động cùng Lâm Sơ Ngữ tám chuyện đến quên trời quên đất, ngẩng đầu lại phát hiện Hoắc Yên đã cởi áo

nhung dê xuống, treo ngay ngắn lên kệ.

“Làm sao thế?” Tô Hoàn không hiểu, đứng lên hỏi.

Hoắc Yên lắc đầu, lại mặc áo lông trắng của mình vào.

Tô Hoàn gấp gáp: “Không thích cái này sao, có thể chọn cái khác mà.”

Hoắc Yên nhìn vào mắt bạn, trịnh trọng nói: “Cảm ơn cậu, Tô Hoàn, chỉ là tớ cảm thấy như vậy không tốt, đây đều là quần áo của cậu, tớ mặc nó, cáo mượn oai hùm so cao thấp với Hoắc Tư Noãn, tranh tới tranh lui, vậy tớ cùng Hoắc Tư Noãn, cùng với nhóm chị em kia của chị ta có gì khác nhau đâu.”

Tô Hoàn không thể phản bác, nhú mày nói: “Nhưng hôm nay cậu chưa mua được quần áo mới, sắp phải tới nhà họ Phó rồi.”

Hoắc Yên cúi đầu vuốt nhẹ quần áo của mình: “Vậy mặc thế này đi, Hoắc Yên tớ trước giờ đều là vậy, nhưng sẽ vĩnh viễn không như vậy, đợi tương lai tớ kiếm được tiền, cũng có thể mua được rất nhiều quần áo đẹp.”

“Thật có tiền đồ, không hổ danh là nữ nhân trầm nhìn trúng.” Tô Hoàn đập tay lên vai Hoắc Yên: “Nhưng.... Tớ vẫn đề dì giúp việc là phẳng quần áo của cậu một chút, nhìn ngay ngắn hơn, mất mấy phút thôi.”

Hoắc Yên ngoan ngoãn cởi quần áo ra, đưa cho giúp việc bên cạnh: “Làm phiền dì.”

Đang lúc đợi quần áo là xong, Tô Hoàn nhìn ảnh mới chụp của Hoắc Yên trong di động, có chút đáng tiếc lắc đầu.

Nếu như Hoắc Yên chịu nhận sự giúp đỡ của mình, đêm nay sẽ xinh đẹp đến kinh ngạc thế nào! Nhưng trong lòng Tô Hoàn thật ra cũng có thể hiểu được suy nghĩ của Hoắc Yên.

Có lẽ đối với bạn học cùng lớp mà nói, ngày bình thường Hoắc Yên lặng lẽ không nói chuyện cũng không có chủ kiến, Tô Hoàn biết, Hoắc Yên đặc biệt nhạy cảm, cũng có nguyên tắc và kiên trì của mình.

Có lẽ, đây chính là lý do Phó Thời Hàn yêu thích cậu ấy.

Nhưng một vị con cưng của trời, bên người không thiếu các cô gái ưu tú hâm mộ và sùng bái, Phó Thời Hàn đối với Hoắc Yên yêu thích không rời, tuyệt đối không phải vô duyên vô cớ.

Dưới vẻ ngoài điềm đạm của Hoắc Yên, cất giấu bên trong một luồng sức mạnh vượt lên nghịch cảnh, hai loại năng lượng giao nhau cùng một chỗ, khó phân thắng bại.

Tĩnh thủy lưu thâm(Nước tĩnh thì chảy mới sâu), đại trí giả ngu.

Ngay cả cô gái như Tô Hoàn cũng bị Hoắc Yên hấp dẫn, hướng chỉ là Phó Thời Hàn.

Tô Hoàn bắt đầu mong đợi, không lâu sau này, có thể nhìn thấy Hoắc Yên thật sự trưởng thành và mạnh mẽ, Hoắc Yên nhất định sẽ có một ngày Phụng Hoàng niết bàn.

Trong nhóm chat, Lâm Sơ Ngữ hỏi Tô Hoàn: “Hoắc Yên đi dự tiệc sao?”

Tô Hoàn: “【thờ dài】 Đi thì đi rồi, nhưng không có mặc chiến bào của tớ lại đi mặc cái bộ trang phục gấu Bắc Cực của cậu ấy.”

Lâm Sơ Ngữ: “Tại sao vậy? Không phải muốn cùng Hoắc Tư Noãn đại chiến ba trăm hiệp sao?”

Tô Hoàn: “ 【 khinh thường 】 Hoắc Tư Noãn căn bản không phải đối thủ của cậu ấy có được không, Yên Yên của chúng ta cái này gọi là không đánh mà thắng.”

Lâm Sơ Ngữ: “Không hiểu 【bối bối】 ”.

Lạc Dĩ Nam: “Sớm đoán trước, cậu ấy sẽ không làm như thế.”

Tô Hoàn: “Cậu ngược lại hiểu rõ cậu ấy.”

Lâm Sơ Ngữ: “Thật đáng tiếc, tớ còn mong chờ Phó chủ tịch khi nhìn thấy Yên Yên, đôi mắt sẽ mở to thế nào.”

Tô Hoàn: “Đúng vậy! Bức ảnh vừa rồi! Các cậu ai có Wechat của Phó Thời Hàn, gửi cho anh ấy đi!”

Lâm Sơ Ngữ: “Anh ấy có trong nhóm hội sinh viên, bây giờ tớ sẽ thêm bạn!”

Hoắc Yên: “Các cậu coi tớ là người chết à? 【đầu lâu】 【đầu lâu】 【đầu lâu】 ”

Trong nhóm yên tĩnh tuyệt đối, không ai dám nói chuyện.

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 37: Tình Sinh Ý Động

“Con và Yên Yên làm gì trong phòng vậy?”

Buổi tối, Hoắc Tư Noãn trang phục lộng lẫy vừa xuống lầu, liền gặp được Hoắc Yên vội vàng trở về, trong con người hiện ra vẻ kinh ngạc.

Cô ta đi tới trước mặt Hoắc Yên, đưa tay vén tóc mái rủ xuống, nói: “Khó trách không thấy mặc quần áo mới, tiền đều dùng để làm mặt?”

Mặt mũi rạng rỡ như vậy, ngay cả Hoắc Tư Noãn, cũng không nhìn được nhìn thêm mấy lần, không dời được mắt.

Hoắc Yên không trả lời cô ta, chỉ trả lại đủ số tiền cho Chu Nhã Bình: “Mẹ, con không mua quần áo mới.”

“Tiền giữ lại đi, dù sao cũng thiếu quần áo, sau này từ từ chọn.”

Chu Nhã Bình đánh giá Hoắc Yên, thấy Hoắc Yên quần áo bình thường, tóc tai gọn gàng, làn da trắng nõn, so với Hoắc Tư Noãn đập lên mặt không biết bao nhiêu lớp phấn mà nói, không thua kém chút nào.

Không chỉ có thế, khí chất điềm đạm cùng dung nhan thanh lệ, lại được Hoắc Tư Noãn trang điểm đậm bên cạnh so sánh, ngược lại

có thêm mấy phần ý vị phản phác quy chân(điểm cao nhất cũng chính là điểm xuất phát).

Dáng vẻ này tới nhà họ Phó, cho dù mặt quần áo cũ, cũng là tự nhiên hào phóng, không thua ai cả.

Những năm qua không chú ý, con gái nhỏ vậy mà trở mã động lòng người như vậy.

Âm thầm kinh hãi không chỉ có Chu Nhã Bình.

Đại viện nhà họ Phó đèn đuốc sáng trưng, bắt đầu giây phút Hoắc Yên bước từ trên xe xuống, ánh mắt của Phó Thời Hàn đã không thể rời khỏi cô.

Hoắc Yên hôm nay và trong quá khứ dường như có chút khác biệt, nhưng lại không thể nói rõ ở đâu.

Đôi mắt hạnh trong suốt, cái mũi xinh xắn, đôi môi hồng nhuận như cánh hoa anh đào... rõ ràng vẫn là cô gái nhỏ trong ấn tượng của anh, chỉ là cô gái nhỏ đã búi một búi tóc tinh tế, còn trang điểm một tầng phấn nhẹ nhàng, gương mặt nhìn qua như tỏa sáng.

Khi cô đi qua bên người anh, còn để lại làn hương hoa mai tươi mát.

Phó Thời Hàn hơi nheo mắt, một cơn gió khẽ thổi qua trái tim.

Nhất là khi Hoắc Yên và anh cùng sánh vai, đôi mắt trong suốt nghiêng qua nhìn anh, càng khiến lòng anh bốc lên một trận khô nóng.

Nhưng Phó Thời Hàn suy cho cùng vẫn là Phó Thời Hàn, bất kể trong lòng có suy nghĩ cảm thú thế nào, trên mặt vẫn duy trì dáng vẻ khiêm tốn, trầm ổn ngồi bên cạnh người lớn, quả nhiên là diễn xuất như thần.

Chỉ là trong bữa cơm, người nào đó không an phận dùng chân đùa nghịch với Hoắc Yên, dịch chuyển qua lại.

Lại dùng chiêu cũ!

Mũi chân của Phó Thời Hàn chạm vào cẳng chân của Hoắc Yên, thấy cô không để ý, liền chậm rãi di chuyển xuống dưới, vẽ vòng vòng trên mu bàn chân của cô.

Hoắc Yên: "..."

Cô dùng ánh mắt cảnh cáo Phó Thời Hàn, mà khóe miệng anh hơi nhếch lên nở nụ cười nhạt, không có bất cứ chút kì lạ nào, các trưởng bối hỏi chuyện, anh đều trả lời thỏa đáng, âm áp lễ phép.

Ai biết được dưới bàn là một bộ mặt khác, rất không an phận!

Cô rất muốn vạch trần anh, để tất cả người lớn trong nhà nhìn được khuôn mặt chân chính đằng sau của anh.

Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy, Hoắc Yên tuyệt đối sẽ không làm thế, cô và Phó Thời Hàn có mối quan hệ khác biệt những người khác, bọn họ lớn lên cùng nhau, trong quãng thời gian đó cất giấu rất nhiều bí mật nhỏ của nhau, không thể nói ra với người ngoài.

Đây cũng là nguyên nhân để Phó Thời Hàn không cần kiêng nể gì, đoán chắc cô có bực mình đến đâu cũng không dám cáo trạng lung tung.

Hoắc Yên tháo dép ra, dùng sức dẫm lên chân anh.

Sau khi Phó Thời Hàn nghịch chán, lại như lấy lòng, nhẹ nhàng chạm vào bàn chân của Hoắc Yên, sau đó thu chân về, an phận không trêu chọc cô nữa.

Trên bàn cơm, anh còn thuận tay gấp cho Hoắc Yên một cái đùi gà, tỏ ra thiện chí.

Hoắc Yên không thể không ăn đùi gà của anh, trả lại khẳng định không tốt, cô dứt khoát gấp một miếng cánh vịt lên bỏ vào trong bát của Phó Thời Hàn.

Có qua có lại, đừng mơ dễ dàng như thế.

Phó Thời Hàn cầm đũa đảo đảo miếng thịt vịt, khóe môi nhuộm ý cười càng sâu: “Cảm ơn em Hoắc Yên.”

Giọng nói của Hoắc Yên giòn vang: “Không cần cảm ơn!”

Bà Đường Uyển Chi nhìn Hoắc Yên và Phó Thời Hàn thường xuyên gấp thức ăn cho nhau, cảm thấy đại khái cũng nắm chắc mấy phần nên bà cẩn thận đánh giá Hoắc Yên.

Đường nét trên mặt Hoắc Yên dù không tinh xảo như họa bằng Hoắc Tư Noãn, nhưng lại có vài phần trong sáng mộc mạc khiến gương mặt cô càng nhìn càng thấy cuốn hút.

Cô gái như vậy, dù là ai cũng không thể không thích.

“Đúng rồi, thành tích thi cuối kì có rồi phải không?” Đường Uyển Chi nhìn về hai cô gái trước mặt.

Chu Nhã Bình cười xấu hổ: “Tư Noãn thi vẫn tốt, các môn chuyên ngành đều được trên 80 điểm.”

Về phần thi trượt môn máy tính, bà ta thật sự xấu hổ không dám nói ra miệng.

“VẬY THÌ TỐT.” Đường Uyển Chi cười cười: “Yên Yên thế nào?”

Giống như nhớ tới cái gì, Đường Uyển Chi lập tức nói: “Yên Yên thi tốt, xem chừng có thể nhận được học bổng.”

Từ trong giọng điệu hoàn toàn khác biệt của Chu Nhã Bình, Đường Uyển Chi nghe xong liền hiểu, Hoắc Tư Noãn hẳn là thi không bằng Hoắc Yên.

Bà cười nói: “Tôi cũng nghe Thời Hàn nói qua, bình thường Yên Yên đặc biệt cố gắng học tập.”

Chu Nhã Bình khoác tay: “Nào có, so với Thời Hàn vẫn kém xa.”

Hai bà mẹ bắt đầu khách sáo khen ngợi nhau, Hoắc Yên im lặng ăn cơm, ăn no bụng mới là chuyện quan trọng.

Đường Uyển Chi mỉm cười nhìn về phía con trai: “Thằng nhóc này nhà tôi, tâm tư không đặt vào chuyện học hành, cả ngày chỉ nghĩ đi chơi với nhóm bạn của nó, ngay cả nghỉ đông cũng hai ba ngày chạy đến trường, không chịu yên tĩnh.”

Chu Nhã Bình lập tức nói: “Cũng không thể suốt ngày vui đầu vào sách vở, bồi dưỡng sở thích của mình, phát triển nhiều phương diện cũng rất tốt.”

Đường Uyển Chi nhìn sang Hoắc Tư Noãn: “Nói đa tài đa nghệ, vẫn là Tư Noãn lợi hại.”

Hoắc Tư Noãn có chút không quen lăm với tình cảnh hiện giờ, nếu là trong quá khứ, lúc mẹ nhắc tới cô ta, có lần nào mà không tràn đầy kiêu ngạo, bây giờ toàn bộ đều bị Hoắc Yên đoạt mất, cô ta đang không cam tâm, vừa lúc được Đường Uyển Chi nhắc tới, cô ta dứt khoát nói —

“Học kỳ sau con muốn tham gia cuộc thi múa toàn trường.” Hoắc Tư Noãn ra vẻ bất đắc dĩ: “Không còn cách nào, nghỉ đông cũng phải tập luyện, chỉ có mấy ngày ăn tết mới được thanh thoi.”

Đường Uyển Chi vui mừng nói: “Có thật không, là cuộc thi múa gì?”

“Là trường học tổ chức ạ, nếu đoạt giải quán quân, nói không chừng được thi đấu cấp thành phố.” Nét mặt Hoắc Tư Noãn tràn đầy đắc ý nói.

Đường Uyển Chi nói: “Dì nhớ Tư Noãn khi còn bé rất thích nhảy múa, ở trong nhà còn đóng vai thiên nga trắng.”

“Khi còn bé mẹ luôn nói muốn bồi dưỡng chị em con có hứng thú với thứ gì đó, con vẫn luôn rất yêu thích nhảy múa, cũng sẵn sàng kiên trì.”

Đường Uyển Chi gật đầu khen ngợi: “Có thể kiên trì, rất không dễ dàng, Tư Noãn vẫn luôn là đứa trẻ đặc biệt xuất sắc.”

Hoắc Tư Noãn ngượng ngùng cười một tiếng, lại nhìn sang Hoắc Yên, ra vẻ nói đùa: “Lúc đó em gái còn nói muốn học vẽ tranh cơ,

chưa được mấy ngày lại nói muốn học đàn dương cầm, cuối cùng lại thích ra ngoài nghịch bắn.”

Hoắc Yên nắm chặt đũa trong tay.

Khi còn bé đúng là cô đi theo Hoắc Tư Noãn học lớp năng khiếu, nhưng chung quy không học nổi, giáo viên nói với ba mẹ, Hoắc Yên không có tế bào nghệ thuật, chỉ sợ không học được.

Thêm nữa học phí lớp năng khiếu rất đắt, ba mẹ liền quyết định không cho cô đi học, năm tuổi cô mới mở miệng nói chuyện, nhìn qua ngơ ngác đần độn, cho nên tâm huyết của ba mẹ đều dồn lên người chị gái Hoắc Tư Noãn, cũng không đoái hoài gì tới Hoắc Yên, khi mọi người đang bận rộn bồi dưỡng năng khiếu cho Hoắc Tư Noãn, Hoắc Yên lại đang cùng bọn trẻ con trong tiểu viện đi khắp hang cùng ngõ hẻm, cứ thế lớn lên như cây cỏ dại.

Hoắc Yên có ấn tượng sâu sắc nhất là lần sau khi ba đón Hoắc Tư Noãn trở về từ lớp tập múa, Hoắc Tư Noãn mặc bộ váy thiên nga trắng từ trên xe bước xuống, giống như cô công chúa nhỏ, mà Hoắc Yên lại mặc quần áo bẩn thỉu, trên mặt cũng dính bùn, trốn ở phía xa nhìn Hoắc Tư Noãn.

Những đứa trẻ con trước kia luôn bắt nạt Hoắc Yên, giờ phút này hâm mộ vây quanh Hoắc Tư Noãn, muốn nói chuyện với cô ta, còn Hoắc Tư Noãn đầu hếch lên trời, không thèm nhìn bọn chúng một cái.

Khi đó, Hoắc Yên hiểu rõ thế nào là khác nhau một trời một vực.

Bây giờ, Hoắc Tư Noãn thoải mái chế nhạo sự kém cỏi của cô, nói cái gì mà bỏ dở giữa chừng, cũng bởi vì muốn cô mất mặt trước

Phó Thời Hàn và ba mẹ anh.

Hoắc Yên làm sao không hiểu suy nghĩ của Hoắc Tư Noãn, cô tức giận nhìn cô ta, Hoắc Tư Noãn chỉ mỉm cười vô hại.

“Nhắc tới cái này.” Phó Thời Hàn vẫn không lên tiếng, đột nhiên mở miệng: “Hoắc Yên, đợi chút nữa đến phòng anh điền phiếu đăng ký.”

Trong lòng Hoắc Yên giật thót, ngẩng đầu lên, đã thấy Phó Thời Hàn gật nhẹ với mình, con người thâm thúy.

“Thời Hàn, phiếu đăng ký gì vậy?” Đường Uyển Chi tò mò hỏi.

“À, Hoắc Yên chuẩn bị đăng ký tham gia 《 Siêu trí tuệ 》 ” Phó Thời Hàn nói đến bình thản.

Mà tất cả mọi người trong nhà đều lộ vẻ ngạc nhiên, ngay cả bố của Phó Thời Hàn là Phó Dĩnh cũng không nhận được hỏi một câu: “Là 《 Siêu trí tuệ 》 trên truyền hình sao?”

“Vâng, chương trình hỏi nhanh đáp nhanh mà ba và mẹ thường hay xem đó ạ.”

Ánh mắt Phó Dĩnh lộ ra tia khen ngợi: “Có thể lên được chương trình đó, thật không đơn giản.”

Tuyển thủ có thể tiến vào vòng chung kết, đều là những người nổi bật trong nước thậm chí trên thế giới, lý lịch ưu tú đến mức chọc mù mắt người ta.

Hoắc Yên liên tục khoát tay: “Con chỉ đăng ký thử một chút thôi, không nhất định có thể đi sâu.”

Phó Dĩnh nói: “Có ý chí này, đã xứng đáng được khen ngợi.”

Đường Uyển Chi cũng lập tức nói: “Chuyện lớn như vậy, Yên Yên sao còn nói cho chúng ta biết chứ! Có phải định chuẩn bị lên TV mới cho chú dì một sự ngạc nhiên không?”

Phó Thời Hàn cười nhẹ: “Nói không chừng, thật sự đúng là cho mẹ một kinh ngạc đó.”

“Phó Thời Hàn, anh đừng nói nữa.” Hoắc Yên ra sức nháy mắt, anh lại làm như không thấy.

Đường Uyển Chi hòa ái mỉm cười: “Tính cách Yên Yên từ nhỏ đã như vậy, không thích khoe khoang, yên tĩnh, lại có thể làm đến nơi đến chốn, đúng là đứa bé chừng chạc.”

Sắc mặt Hoắc Tư Noãn đột biến, câu nói không thích khoe khoang này, có lẽ Đường Uyển Chi vô tâm nói ra, nhưng hung hăng đánh thẳng vào mặt cô ta một cái, đều là cùng chưa tham gia thi đấu như nhau, Hoắc Yên im lặng chưa nói, cô ta lại không đợi được rêu rao ra ngoài.

Hơn nữa cô ta tham gia bất quá chỉ là một cuộc thi cấp trường, Hoắc Yên thông báo cuộc thi này, thế nhưng lại là 《Siêu trí tuệ》 nổi tiếng.

Bữa cơm này Hoắc Tư Noãn ăn không ra mùi vị gì.

Sau bữa cơm, lúc đầu Hoắc Yên muốn tới phòng bếp hỗ trợ dọn dẹp, lại bị Phó Thời Hàn kéo vào phòng mình.

Phong cách bày trí nhà họ Phó hết sức nghiêm túc, đồ dùng trong nhà đều làm bằng loại gỗ lâu năm, rất khí thế uy phong, thế

nhưng phòng ngủ của Phó Thời Hàn lại có diện mạo hoàn toàn khác biệt.

Giấy dán tường mang hoa văn đơn giản, hợp với màu trắng nhạt tổng thể, bàn đọc sách được sắp xếp chỉnh tề, trên giá bày sách vở chuyên ngành được phân theo từng loại. Rất nhiều quyển bị sờn gáy, xem ra đã được anh đọc qua không ít lần.

Trên bàn đặt hay máy vi tính, bàn phím và laptop.

Hoắc Yên đang đánh giá căn phòng, chỉ nghe “cạch” một tiếng, cửa phòng bị Phó Thời Hàn khóa lại.

Cô theo bản năng lui về sau, trong lòng dâng lên chút bất an.

Sau khi Phó Thời Hàn khóa cửa phòng lại, đi tới bên cạnh cô, ánh mắt di chuyển xuống dưới rơi trên gương mặt Hoắc Yên, cẩn thận đưa tay kiểm tra một phen.

Hoắc Yên bị anh nhìn có chút không tự nhiên, xấu hổ cụp mắt, nhỏ giọng hỏi: “Anh làm gì vậy?”

Phó Thời Hàn tiến sát lại khuôn mặt của Hoắc Yên, nhìn hồi lâu, trong đôi đồng tử đen láy phun trào từng đợt sóng.

“Anh đang nhìn em.” Giọng nói của anh hết sức dịu dàng tử tế, như muốn thu từng tấc da thịt của cô vào trong tầm mắt.

Hoắc Yên theo bản năng lùi lại hai bước lại bị vướng vào chân giường, trực tiếp ngã thẳng xuống đệm.

Đôi môi mỏng của Phó Thời Hàn cong lên, cúi người, hai tay chống hai bên người Hoắc Yên, đặt cô nằm dưới cơ thể mình, đệm

giường lập tức lồm xuống không ít.

Chỉ kém một chút, cơ thể hai người liền dính vào nhau.

Cảm nhận được người phía trên đang phát ra nhiệt độ, hô hấp của Hoắc Yên kìm nén, hoảng sợ hỏi: “Phó Thời Hàn, anh muốn làm gì?”

Tay Phó Thời Hàn rơi xuống cằm của Hoắc Yên, vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp, sờ bên trái lại sờ bên phải.

Làn da của cô gái nhỏ như sứ, trắng nõn hồng hào.

“Nhìn cho rõ.” Ý cười ở đuôi mắt anh càng sâu: “Hôm nay nhóc con rất lạ.”

Trong lòng Hoắc Yên âm thầm oán trách, cho dù muốn nhìn rõ ràng, cũng không cần phải gần như vậy chứ!

Cái tư thế này như lão sói xám đè ép cô bé quàng khăn đỏ, hận không thể nuốt cô bé vào trong bụng.

“Chỉ là trang điểm nhẹ nhàng thôi.” Lúc Hoắc Yên mở miệng giải thích, vẫn không quên trách anh: “Có gì hiếm lạ.”

Phó Thời Hàn cười nhẹ một tiếng, như mưa phùn tháng ba, phong quang tẽ nguyệt.

Bên ngoài truyền tới tiếng gõ cửa của Đường Uyển Chi: “Thời Hàn, con và Yên Yên làm gì trong phòng vậy, sao lại khóa cửa?”

Phó Thời Hàn cất giọng trả lời: “Yên Yên đang điền phiếu đăng ký.”

“Ừm, điền xong mau ra đây nhé.”

Tiếng bước chân xa dần.

Phó Thời Hàn cúi đầu tiến gần về bên tai Hoắc Yên, nhỏ giọng nói: “Yên Yên, em đoán xem, mẹ đang lo lắng cái gì?”

Hai chữ Yên Yên, hòa cùng hơi thở nóng hổi của anh, tình sinh ý động, hết sức trêu chọc.

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 38: Nhường

“Anh muốn đi theo hộ tống người nào đó.”

(Editor: Cảnh báo chương này ngược cầu)

Hoắc Yên ngồi trên ghế xoay của Phó Thời Hàn, cúi đầu điền thông tin trên tờ phiếu đăng ký.

“Anh đây chính là không trâu bắt chó đi cày mà.” Cô điền xong thông tin, bực bội đập vào ngực Phó Thời Hàn, dầy vò anh một chút: “Em còn chưa đồng ý, anh lại nói ra trước mặt mọi người, không đồng ý cũng phải đồng ý.”

“Nếu không đồng ý.” Đầu ngón tay thon dài của Phó Thời Hàn vân vê tờ phiếu đăng ký: “Vậy anh xé nó.”

“Ôi!” Hoắc Yên nắm chặt tay Phó Thời Hàn: “Không cho phép xé.”

Khóe miệng Phó Thời Hàn cố nén ý cười: “Cho dù anh không nói gì, em cũng sẽ đăng ký.”

Hoắc Yên bất mãn càu nhàu: “Anh thật thông minh, đoán trước được tất cả mọi chuyện.”

Phó Thời Hàn đưa tay vén mấy sợi tóc mai ra sau tai cho Hoắc Yên, sau đó nhẹ nhàng tiến lại gần bên tai cô: “Yên Yên, Hàn ca của

em, là người hiểu em nhất trên thế giới này.”

Hơi thở của anh gần trong gang tấc, môi mỏng như chạm vào vành tai Hoắc Yên khiến sắc mặt cô đột nhiên đỏ bừng, đưa tay đẩy bộ ngực cứng rắn của anh ra: “Anh đừng tưởng trên mặt mình dát vàng.”

Ý cười trên môi Phó Thời Hàn nở rộ, không cần kiêng kỵ điều gì, thật sự là hồng nhan họa thủy.

Anh chưa từng làm điều đó trước mặt người ngoài, nếu không không biết có bao nhiêu thiếu nữ vì muốn giành được nụ cười này mà trái tim ngửa ngáy, hàng đêm mất ngủ.

Hết lần này đến lần khác anh chỉ gây họa cho mình cô.

**

Khai giảng học kỳ mới sắp tới, vòng đấu loại nhanh chóng bắt đầu tiến hành.

Các bạn học đăng kí tham gia dự cuộc thi không ít, nhưng chính thức vào được vòng bán kết chỉ lác đác vài người, phần lớn mang tâm thái thi thử một chút, cũng không hề thật sự chuẩn bị.

Phó Thời Hàn thi đấu ở vòng loại với thành tích đứng đầu, Hoắc Yên nằm trong nhóm hai mươi người có thành tích đứng đầu nhưng vẫn bị anh vượt xa.

Cuộc thi 《Siêu trí tuệ》 liên kết giữa các trường đại học, mỗi trường sẽ chỉ có một thí sinh tiến vào phòng chung kết, cùng với các sinh viên ưu tú đến từ các nơi trên cả nước tiến hành PK tranh chức vô địch.

Hoắc Yên không chút nghi ngờ, người đứng đầu của đại học S khẳng định là Phó Thời Hàn, thậm chí có thể là nhà vô địch của cả nước.

Từ nhỏ đến lớn, bất kể là cuộc thi gì, anh đứng thứ hai thì không ai dám đứng thứ nhất, ưu tú không gì so sánh được.

Trong quán cà phê của thư viện, Hoắc Yên lên mạng tải đề thi trong kho dữ liệu, sau đó cùng luyện đề với Phó Thời Hàn.

Sau một lượt đấu, Hoắc Yên ngồi phịch trên ghế.

“Anh là ma quỷ hả?!”

Cô bị trí thông minh của thằng nhóc này đập cho thương tích đầy mình, trí nhớ và khả năng suy luận của Phó Thời Hàn khiến người ta lú lẫm.

“Căn bản không cần tập luyện gì cả.” Cô bĩu môi nói: “Cuối cùng chức vô địch đã bị anh quyết định rồi.”

Giống như trừng phạt, Phó Thời Hàn vỗ nhẹ sau gáy cô: “Không chiến đã bại, xem thường em.”

“Hừm.”

Hoắc Yên cầm sách đội lên đầu, không phục nói: “Em mới không không chiến đã bại, chờ đi, trận chung kết nhất định em sẽ đánh bại anh.”

Anh nhướng mày: “Được, anh chờ Yên Yên đánh bại anh.”

Hoắc Yên bất mãn nhìn anh: “Nói bao nhiêu lần rồi, không được học người lớn gọi em là Yên Yên.”

‘Được, Yên Yên.’

“Câu hỏi này nhất định anh không trả lời được.” Hoắc Yên ôm quyển đề thi: “Là một câu hỏi văn học.”

Thiên văn địa lý khoa học kỹ thuật thể dục anh đều hiểu biết rất nhiều, tính nhẩm cũng không thắng được anh, nhưng anh thiên về khối tự nhiên, phương diện văn học vừa đúng chỗ yếu.

“Nghe cho kỹ, tác phẩm nào cùng với 《Mẫu Đơn đình》, 《Hàm Đan ký》, 《Tử Sai ký》 được coi là Lâm Xuyên Tứ Mộng?”

Phó Thời Hàn nhíu mày, cố ý ra vẻ trầm tư: “Ừm...”

“Không biết phải không.” Hoắc Yên cười cười: “Anh xem, cũng không thể chỗ nào cũng để anh chiếm hết tiện nghi, là người thì đều có mặt yếu kém.”

Phó Thời Hàn lắc đầu, làm như tâm trạng suy sụp. Hoắc Yên không đành lòng, vội vàng vỗ vai anh: “Không sao đâu, lúc không bận có thể đọc đề thi, chăm chỉ bổ sung kiến thức.”

Nhưng lời còn chưa nói hết, Phó Thời Hàn đột nhiên ngừng đầu: “《Nam Kha ký》.”

Hoắc Yên: “...”

Nhìn khóe môi Phó Thời Hàn thoáng nhiễm nét cười, Hoắc Yên biết mình vừa bị anh đùa giỡn.

Hoắc Yên quay người sang chỗ khác một mình đọc sách, không thèm để ý đến Phó Thời Hàn nữa.

“Giận rồi?”

“Không có.”

Phó Thời Hàn nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoắc Yên:
“Còn nói không có?”

“Anh đáng ghét.” Hoắc Yên đẩy tay Phó Thời Hàn: “Đừng ảnh hưởng đến em học bài, em không giống anh cái gì cũng biết.”

Phó Thời Hàn cầm tay cô, đặt lên vai mình: “Cho em một cơ hội, không cho phép tức giận.”

Hoắc Yên liếc mắt nhìn sợi tóc đen nhánh của anh: “Em... em sẽ không dễ dàng bị anh dụ dỗ.”

“À, vậy quên đi.” Phó Thời Hàn quay lưng, cúi đầu đọc sách.

Hoắc Yên nhìn chằm chằm bóng lưng rộng lớn của anh hồi lâu, cuối cùng không chịu được cảm dỗ, khẽ hừ một tiếng.

Phó Thời Hàn mỉm cười, cầm bàn tay mềm mại của Hoắc Yên đặt lên mái tóc mình.

Hoắc Yên thuận thế nắm lấy một lọn tóc trên đỉnh đầu của anh, cảm thấy mỹ mãn.

“Không giận nữa?”

Hoắc Yên tức giận: “Em nào có nhỏ mọn như vậy.”

Phó Thời Hàn khẽ nhéo vành tai của cô.

“Này, Phó Thời Hàn.” Hoắc Yên đột nhiên tiến đến gần, tò mò hỏi: “Trên thế giới này có chuyện gì, là anh không biết hay không?”

Phó Thời Hàn vừa đọc sách vừa hờ hững nói: “Có.”

Hoắc Yên lập tức hứng thú: “Cái gì vậy? Mau nói cho em biết.”

“Có một việc chỉ có em biết, mà anh không biết.”

Phó Thời Hàn nghiêng đầu nhìn Hoắc Yên, đuôi mắt hơi cong, bên cạnh là nốt ruồi son nhạt màu hết sức quyến rũ.

Giọng điệu cực kỳ chân thành.

Hoắc Yên bị gọi hứng thú: “Mau nói!”

“Sau này anh sẽ tự mình hỏi em.” Phó Thời Hàn thừa dịp nước đục thả câu: “Bây giờ không nói được.”

“Hừ, hẹp hòi.”

**

Trong khoảng thời gian này, mỗi ngày Hoắc Yên đều học tập đến khuya, Lâm Sơ Ngữ luôn nói: “Hoắc Yên, cậu cũng quá liều mạng đi, thật sự muốn vào vòng chung kết hả?”

“Phó Thời Hàn tham gia thi đấu, tớ có thể đoạt được chức vô địch mới lạ.”

“Vậy cậu còn cố gắng như vậy làm cái gì, uổng phí công sức.”

Ánh mắt Hoắc Yên rời khỏi tập đề, ngẩng đầu nhìn Lâm Sơ Ngữ giương trên: “Đã tham gia, nhất định phải làm tốt nhất.”

Đây là nguyên tắc nhất quán từ trước tới nay của Hoắc Yên, hoặc là không làm, đã lựa chọn, sẽ dốc hết sức lực.

Lâm Sơ Ngữ ghé vào thành bảo vệ bên giường, tưởng tượng nói: “Nếu như có thể vào vòng chung kết, chính là được lên TV đối chiến với sinh viên của 10 trường đại học danh giá nhất cả nước!”

Hoắc Yên nhún vai: “Đừng có đoán mò, trận chung kết cuối cùng tớ chắc chắn không vào được.”

Lâm Sơ Ngữ gật đầu: “Cũng đúng, Phó Thời Hàn với khí thế kia, nói không chừng có thể là nhà vô địch của cả nước ấy chứ.”

“Đúng vậy, anh ấy biết tất cả mọi thứ, không có vấn đề gì có thể làm khó được anh ấy.” Lúc Hoắc Yên nói những lời này, mang theo một chút hâm mộ, cũng có một chút tự hào. Cô thật sự chờ mong màn thể hiện của anh ở trận chung kết cả nước.

“Nhưng Yên Yên ơi, nếu biết kết quả cuối cùng rồi, sao cậu còn cố gắng như vậy, có ý nghĩa gì sao?” Lâm Sơ Ngữ hỏi: “Dừng đi, ngủ sớm một chút.”

“Không được, tớ không muốn để Phó Thời Hàn xem thường tớ.” Hoắc Yên tiếp tục vùi đầu vào sách vở: “Hơn nữa anh ấy rất tin tưởng tớ, không thể để anh ấy thất vọng được.”

Tô Hoàn vẫn luôn không mở miệng đột nhiên lên tiếng: “Cho nên, cậu đây là cố gắng vì bản thân mình, hay là muốn thể hiện mặt tốt trước mặt Phó Thời Hàn?”

Lời vừa nói ra, toàn bộ phòng ngủ rơi vào im lặng.

“Tớ đương nhiên là vì...”

Cô đột nhiên ngừng lại, cùng lúc đó, ba ánh mắt quét về phía Hoắc Yên, ngay cả Lạc Dĩ Nam cũng bỏ tai nghe xuống,

“Từ nhỏ đến lớn, rất nhiều chuyện người khác đều bảo tớ không làm được, chỉ có Phó Thời Hàn tin tưởng tớ.”

Hoắc Yên rũ mắt, tay nắm chặt bút, nói tiếp: “Anh ấy ưu tú như vậy, lại chưa từng xem thường tớ, cho nên tớ muốn chứng minh với anh ấy, anh ấy tin tưởng tớ không sai, tớ cũng có thể làm rất tốt.”

“Yên Yên, cậu nhất định có thể làm được.” Lâm Sơ Ngữ nắm tay thành quyền: “Cố lên!”

Tô Hoàn cũng đáp: “Tớ tin tưởng cậu nhất định có thể.”

“Ừm!”

**

Giữa tháng sáu, Hoắc Yên thuận lợi tiến vào vòng chung kết của trường, điều này cũng khiến rất nhiều người phải mở rộng tầm mắt.

Ví dụ như Hoắc Tư Noãn.

Ngay từ đầu, cô ta cũng không tin Hoắc Yên thật sự có thể làm được trò trống gì trong cuộc thi này, cô ta hiểu rất rõ Hoắc Yên, bẩm sinh đã kém cỏi, so với người khác đàn độn hơn, từ nhỏ đến lớn làm chuyện gì cũng tốn nhiều công sức.”

Khi cô ta nhìn thấy tên Hoắc Yên trong danh sách mười người vào vòng chung kết ở bảng tin, đã kinh ngạc rất lâu.

Con nhóc này, thế mà đạt được tới trình độ đó, trước kia đã xem nhẹ nó rồi.

Chẳng qua may mắn vào được vòng chung kết trường thì thế nào, nó tuyệt đối không thể vào được vòng chung kết của cả nước,

những cuộc thi như thế này có lẽ giai đoạn đầu có thể còn dựa vào chăm chỉ và cố gắng, nhưng đến giai đoạn sau là muốn kiểm tra trình độ năng lực của bản thân thí sinh.

Mà loại trình độ này của Hoắc Yên vốn kém hơn bình quân trung bình của người bình thường, cho nên sẽ không tồn tại được bao lâu.

Trận chung kết áp dụng quy tắc các tuyển thủ quyết đấu với nhau, hai người PK, mỗi người một câu hỏi luân phiên trả lời, chỉ cần có một người không trả lời được, liền lập tức bị loại.

Phó Thời Hàn và Hoắc Yên đương nhiên đều tránh đối phương ngay từ đầu, lựa chọn những tuyển thủ khác tiến hành PK.

Hoắc Yên phát hiện Phó Thời Hàn lựa chọn đối thủ, đều là chọn mấy người xếp thứ hạng cao nhất trên bảng xếp hạng.

Nhưng điều này cũng rất bình thường, mạnh quyết đấu với mạnh, Phó Thời Hàn khinh thường độ sức cùng kẻ yếu, thắng mà không vẻ vang.

Có lẽ đây là nguyên nhân Phó Thời Hàn không chọn cô.

Cơ sở của Hoắc Yên tương đối vững, còn các tuyển thủ khác khi tới giai đoạn này, chứng kiến màn thể hiện của Phó Thời Hàn, đã dự đoán trước người chiến thắng chắc chắn là anh, bởi vậy đại đa số bọn họ không có sức mạnh và lòng tin, trạng thái không được tốt lắm.

Điều này tạo cơ hội rất lớn cho Hoắc Yên, ổn định chém giết một đường, cuối cùng cũng đi tới điểm cuối.

Khó tránh cùng Phó Thời Hàn ngộ hẹp gặp nhau.

Xung quanh vang lên tiếng reo hò không dứt, trên khán đài bên cạnh, Thẩm Ngộ Nhiên vùng quyền hô: “Hàn tổng, thương hoa tiếc ngọc nhaaaa.”

Hứa Minh Ý nói: “Cậu thấy cậu ấy là người thương hoa tiếc ngọc sao, không lật thủ tòi hoa(rà tay ác độc, phá hư cái đẹp)là may rồi.”

Lâm Sơ Ngữ ôm Tô Hoàn: “Không dám xem, thực sự thương Yên Yên nhà chúng ta quá.”

Phó Thời Hàn mặt đối mặt với Hoắc Yên, đây là lần đầu tiên, trong ánh mắt của mọi người, cô thoải mái ngẩng đầu nhìn thẳng anh.

Đôi đồng tử trong suốt đen trắng rõ ràng, đuôi mắt hơn cong lên, thoáng nhuộm ý cười lười biếng.

“Chuẩn bị xong chưa?”

“Ừm!”

Hoắc Yên súc thể đả phát(Tích lũy/gom góp sức mạnh và chờ thời cơ hành động.), không bỏ sót một chữ của dẫn chương trình.

“Hiện nay nước ta có bốn cây cầu cổ lớn, trong đó cái nào ở Triều Châu, Quảng Đông?”

“Cầu Tương Tử.”

“Sao Ngư Lang nằm ở chòm sao nào?”

Khóe miệng Phó Thời Hàn khẽ cong, thông thả trả lời: “Chòm Thiên Ưng.”

“Lỗ đen ở tầng nào?”

Hoắc Yên trả lời không cần suy nghĩ: “Tầng quang quyển.”

...

Trải qua hơn mười câu hỏi, hai người qua lại liên tục, vậy mà tất cả đều trả lời đúng, bất phân thắng bại.

Thẩm Ngộ Nhiên ôm cánh tay Hứa Minh Ý, khó tin nói: “Xem ra hôm nay Hàn tổng gặp phải kinh địch rồi.”

Lâm Sơ Ngữ nói: “Yên Yên nhà chúng tôi thức trắng mấy đêm để chuẩn bị cuộc thi đó.”

Thẩm Ngộ Nhiên nói: “Wow, thật là khéo, tối nào Hàn tổng nhà chúng tôi cũng đứng mười giờ lên giường đi ngủ, chưa từng muộn hơn.”

“Này, thích gây chuyện phải không?” Lâm Sơ Ngữ không cam lòng nói: “Thông minh không chịu nổi quá cơ.”

Thẩm Ngộ Nhiên cười hì hì nói: “Sao trông mát mát vậy.”

Hứa Minh Ý: “Đều là người một nhà tranh cái gì.”

Hai người đồng thời nói: “Ai là người một nhà với anh ta/cô ta.”

Hứa Minh Ý liếc mắt: “Nói hai người sao, tôi nói hai người trên sân khấu kia.”

Trên sân khấu hai người thi đấu tiến vào câu hỏi thứ ba mươi mốt, giống như vẫn không có biện pháp phân thắng bại.

“Phi hành gia đầu tiên tiến vào vũ trụ năm nào?”

Hoắc Yên: “1965.”

“Trong tám hành tinh trong hệ Mặt Trời, một hành tinh duy nhất nào quay từ đông sang tây, ngược lại với các hành tinh khác?”

Phó Thời Hàn bình thản: “Sao Kim.”

“Ngôi chùa đầu tiên của Trung Quốc là?”

Hoắc Yên hít sâu, trầm giọng nói: “Chùa Hà Nam Bạch Mã.”

“Tác phẩm nào cùng với 《Mẫu Đơn đình》, 《Hàm Đan ký》, 《Tử Sai ký》 được coi là Lâm Xuyên Tứ Mộng?”

Hoắc Yên đột nhiên nhìn về phía Phó Thời Hàn, câu hỏi này... trước đó cô đã từng hỏi anh.

Vốn cho rằng Phó Thời Hàn có thể thoải mái trả lời, không ngờ, anh trầm mặc rất lâu.

Thời gian trôi qua từng giây.

Mỗi một tuyển thủ chỉ có 15s để suy nghĩ, vượt quá là thua.

Hoắc Yên nhìn vào đôi mắt của Phó Thời Hàn, lòng bàn tay ướt mồ hôi, trong lòng có một giọng nói không ngừng thúc giục: “Trả lời, mau trả lời đi.”

Đôi mắt Phó Thời Hàn thấp thoáng ý cười, từ đầu đến cuối mím chặt môi mỏng, không nói một chữ.”

Người xem tại hiện trường đều không tìm được đứng dậy, vì Phó Thời Hàn mà toát mồ hôi.

Cuối cùng, đồng hồ bấm giờ vang lên: “Tít— ”

Hết giờ, Phó Thời Hàn không thể trả lời câu hỏi này, thua ở vòng chung kết.

Khi người dẫn chương trình công bố người thắng cuộc ở cuộc thi của trường là Hoắc Yên, những tiếng vỗ tay vang lên liên tục, mà từ đầu đến cuối suy nghĩ của Hoắc Yên đều là một mảng hỗn độn, nhìn chằm chằm vào mắt Phó Thời Hàn, muốn từ trên mặt anh nhìn ra chút manh mối.

Nhưng trước sau Phó Thời Hàn vẫn thản nhiên đối mặt với cô, cũng không có bộc lộ bất kỳ chút chột dạ hay cảm xúc dị thường gì.

Rất nhanh, Hoắc Yên bị bạn bè đẩy vào giữa, cùng đi ra ngoài sảnh.

“A a a a! Tiến vào vòng thi đấu cả nước!” Lâm Sơ Ngữ kích động nhất, ôm mặt Hoắc Yên mạnh mẽ hôn hai cái: “Sắp được lên TV rồi! Sắp nổi tiếng rồi! Yên Yên siêu quá!”

“Bất ngờ, quá bất ngờ.” Lạc Dĩ Nam cũng cười nói: “Suýt chút nữa còn tưởng là Phó Thời Hàn nhường.”

Tô Hoàn nói: “Hai người đều trả lời hơn ba mươi câu, nếu muốn nhường thì anh ấy đã sớm nhường rồi, vẫn là câu nói cũ, ông trời bù đắp cho người cần cù.”

Lâm Sơ Ngữ la hét: “Ôi ôi, cái tên nói mười giờ đi ngủ cũng giành được chức vô địch đâu rồi, ra đây tự vả mau.”

...

Một đám người vây quanh Hoắc Yên đi ra đại sảnh, Hoắc Yên nói mình còn có việc nên muốn đi trước.

Cô chạy hai ba bước đuổi kịp Phó Thời Hàn, lôi kéo tay anh đi vào trong góc không có người.

“Đến cùng là xảy ra chuyện gì vậy?”

“Em thắng.” Phó Thời Hàn nhẹ nhàng vuốt ve tóc cô: “Chuyện chính là như vậy.”

“《 Nam Kha ký 》 , câu hỏi đó, rõ ràng anh trả lời được.” Giọng nói của Hoắc Yên gấp gáp: “Vì sao không trả lời!”

Phó Thời Hàn gãi đầu, cười nói: “Đột nhiên bị mắc kẹt.”

“Phó Thời Hàn.” Hoắc Yên nhú mày: “Anh cố ý nhường!”

“Đúng, anh cố ý nhường.”

Phó Thời Hàn坦然 thừa nhận, ngược lại khiến Hoắc Yên nhất thời không biết lên đáp lại thế nào.

“Anh... vì sao?”

Phó Thời Hàn nhìn vành tai đã đỏ bừng của Hoắc Yên, cười nhẹ một tiếng: “Bởi vì anh muốn để em thắng.”

“Anh... anh thật sự quá hồ đồ.” Hoắc Yên hực hơi, mím chặt môi, ánh mắt dờn đi không dám nhìn thẳng anh: “Nếu như ngay từ đầu không muốn giành chức vô địch, vì sao còn tham gia cuộc thi.”

Phó Thời Hàn nhìn cô, đôi mắt sâu thẳm, môi mỏng cong lên ba phần —

“Anh muốn đi theo hộ tổng người nào đó.”

Tác giả có lời muốn nói:

Hàn tổng: Đừng cản tôi, tôi muốn cưng chiều vợ.

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 39: Hai Bên Phối Hợp

“Toàn bộ khuôn mặt vui vào trong cổ anh, hơi thở mềm mại áp áp khiến anh ngửa ngửa.”

Trận thi đấu toàn quốc diễn ra trong bầu không khí nóng bỏng của mùa hè.

Trải qua hơn hai tháng chăm chỉ ôn luyện, vào giữa tháng bảy, Hoắc Yên phải tới đài truyền hình thành phố B trước để chuẩn bị cho cuộc thi.

Con gái nhỏ sắp lên TV, đơn giản khiến ông bà Hoắc sướng đến phát điên, cực kỳ vui mừng gọi điện thông báo cho họ hàng trong nhà, bảo bọn họ tới lúc đó nhất định phải xem chương trình.

Thật ra làm việc đó căn bản không cần thiết, bởi vì chương trình 《Siêu trí tuệ》 có tỉ lệ người xem cực kỳ cao, không cần bọn họ nói, đến lúc đó chuyện Hoắc Yên được lên TV nhất định sẽ gây xôn xao dư luận.

Ông bà Hoắc gọi điện thoại chẳng qua bởi vì lòng hư vinh, Hoắc Yên đành nói khẳng định mình không kiên trì được bao lâu sẽ bị loại để bọn họ đừng đi khắp nơi rêu rao.

Hoắc Tư Noãn chua chua nói: “Coi như mày còn tự biết thân biết phận, nếu tao là mày, chắc chắn sẽ không tới đài truyền hình để tự tìm mất mặt.”

Hoắc Yên “à” một tiếng, cười nhạt nói: “Ngược lại chị rất muốn lên TV nhỉ, nhưng nghe đâu đã bị loại từ vòng đầu.”

“Mày đắc ý cái gì!” Hoắc Tư Noãn đứng bật dậy thở hển hển: “Lúc ấy tao muốn tham gia cuộc thi múa, căn bản không có thời gian chuẩn bị cái này.”

Hoắc Yên không muốn gây sự với Hoắc Tư Noãn, nhưng cũng không muốn lúc nào cũng bị xem như cầm điếu mà bắt nạt.

“Chị, chị tham gia 《Siêu trí tuệ》 không phải bởi vì nhìn thấy tôi đăng ký chứ?”

Sắc mặt Hoắc Tư Noãn cực kỳ khó coi, hừ lạnh: “Sao có thể, chẳng qua tao chơi chút thôi.”

“Chơi chút thôi.” Hoắc Yên gật nhẹ: “Cho nên trong cuộc thi múa, chị cũng thua Lạc Dĩ Nam của phòng tôi, đây cũng là chơi chút thôi à?”

“Hoắc Yên! Mày đừng khinh người quá đáng!”

Hoắc Yên đứng dậy, bình tĩnh nhìn cô ta: “Hoắc Tư Noãn, rốt cuộc là ai khinh người quá đáng.”

“Hai chị em đang tốt, sao lại cãi nhau.” Mẹ từ phòng bếp đi ra, lau bàn tay ướt sũng: “Đừng ồn ỉ nữa, Tư Noãn, con cũng thật là, trước kia lúc con đoạt giải, Yên Yên không phải chân thành vui mừng cho con sao, sao đến phiên Yên Yên, con lại ngồi châm chọc vậy.”

Hoắc Tư Noãn tủi thân nói: “Mẹ, bây giờ là thế nào, sao mẹ lại nói đỡ cho nó.”

“Hai đứa đều là con gái mẹ, mẹ đây là nói lẽ phải.”

Hoắc Tư Noãn đỏ mắt, hờn dỗi đứng dậy bỏ về phòng.

“Ôi, ăn cơm rồi, con náo loạn cái gì.”

“Con không ăn!”

Cô ta đóng mạnh cửa phòng lại.

Chu Nhã Bình bất đắc dĩ nói: “Chị con gần đây tính tình càng lúc càng kỳ cục, trước kia nó đâu phải như vậy.”

Hoắc Yên cầm đũa ăn cơm, không ừ hử gì.

Lòng đổ kỵ khiến người ta trở lên xấu xí, Hoắc Tư Noãn dịu dàng lương thiện kia cũng chỉ tồn tại khi không có ai cùng cô ta tranh giành, bây giờ nảy sinh mâu thuẫn, cô ta làm sao có thể ngồi yên được.

Hoắc Yên không hề muốn dồn chị gái đến bước đường này, nhưng tất cả đều do chị ta tự làm tự chịu.

Hôm nay mẹ Hoắc Yên lôi tuyệt chiêu của mình ra, nấu một bàn thức ăn thơm phức, coi như là tiệc đãi Hoắc Yên, không có Hoắc Tư Noãn mặt nặng mày nhẹ trên bàn, cả gia đình hòa thuận ấm áp lạ thường.

Buổi chiều, ba Hoắc Yên lái xe đưa cô tới trạm tàu cao tốc, ngồi tàu tới đài truyền hình thành phố B tham gia cuộc thi.

Lúc đầu ông ta muốn xin nghỉ để dẫn Hoắc Yên tới thành phố B, dù sao từ nhỏ đến lớn Hoắc Yên cũng chưa từng xa nhà, nhưng

không biết tại sao cấp trên không chịu phê duyệt, Hoắc Yên kiên trì nói một mình mình cũng có thể đi được.

Trước khi lên xe, ba Hoắc Yên dặn đi dặn lại, con gái đi một mình phải cẩn thận, không được cùng người lạ nói chuyện, càng không được tùy tiện tin tưởng người khác.

Hoắc Yên bắt đầu nói: “Biết rồi ba à, con không phải trẻ con nữa, sẽ tự chăm sóc bản thân.”

“Ôi từ nhỏ đến lớn lúc nào con cũng là đứa bé khiến người lớn yên tâm.” Trong lòng ba Hoắc Yên tràn đầy áy náy: “Con rất xuất sắc, ba mẹ cảm thấy tự hào vì con.”

“Ba, vậy con lên xe trước, chờ tin tốt của con.”

Ba Hoắc Yên nhìn bóng lưng cô rời đi, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Hoắc Yên đi qua cửa soát vé, lên tàu. Vừa ngồi xuống chưa tới hai phút, hai bóng dáng quen thuộc cũng lên tàu.

Là Tô Hoàn và Lâm Sơ Ngữ.

Tô Hoàn mặc váy trắng, ghé bả nhìn xung quanh: “Ôi chao, sao lại là khoang hạng hai, không phải tớ bảo cậu mua khoang hạng thương gia à?”

Lâm Sơ Ngữ cười hì hì nói: “Đại tiểu thư, cậu muốn ngồi khoang hạng thương gia, vậy chúng ta liền tách nhau, cậu có thể rời khỏi tớ được chắc.”

“Vậy tớ đành chịu.” Tô Hoàn khoát tay: “Được rồi được rồi, cũng may chỉ có một giờ tàu chạy, không tính là quá xa.”

Hoắc Yên vội vàng đứng dậy, kinh ngạc nói: “Sao các cậu lại đến đây.”

“Ờ, Hoắc Yên, trùng hợp thế, cậu cũng đến thành phố B hả?” Tô Hoàn ra vẻ ngạc nhiên nói.

“Tớ tham gia cuộc thi, các cậu không biết sao?” Hoắc Yên do dự hỏi: “Các cậu... không phải là đi cùng tớ...”

“Nghĩ gì thế, cậu không thanh toán tiền xe, tiền ăn ngủ cho chúng tớ thì chúng tớ đi với cậu làm gì.” Tô Hoàn ngồi vào ghế chéo phía trước Hoắc Yên: “Chúng tớ đơn giản chỉ đi du lịch, đừng suy nghĩ nhiều.”

“Thật sao?”

Tô Hoàn lấy di động ra bắt đầu tìm hiểu: “Nghe nói mỳ xào thành phố B ngon lắm.”

Lâm Sơ Ngữ nói: “Giai đẹp thành phố B cũng cực kỳ nhiều.”

“Có khả năng có khả năng.”

“Hắc hắc hắc.”

Hai người phối hợp trò chuyện, không tiếp tục để ý tới Hoắc Yên.

Hoắc Yên khó khăn nâng vali hành lý lên, muốn để ở ngăn hành lý phía trên, bỗng nhiên cảm thấy cánh tay chột nhẹ, vali trực tiếp bị một người nhấc lên, dễ như trở bàn tay đặt lên trên ngăn.

Đập vào mắt là làn da trắng nõn, có mấy đường gân xanh chạy dưới làn da nhẵn nhụi.

Cánh tay đẹp thật!

Hoắc Yên quay đầu, một người con trai bất ngờ xuất hiện đằng sau lưng cô, ra là Phó Thời Hàn.

Anh mặc một cái áo ngắn tay, cổ áo để mở hai cúc lộ ra cần cổ thon dài.

Phó Thời Hàn mỉm cười với cô, ánh nắng xuyên qua cửa kính rơi trên gương mặt anh, đôi đồng tử màu nâu đậm giống như phát sáng, cực kỳ xinh đẹp.

Mà bên cạnh, còn có Thẩm Ngộ Nhiên với bao lớn bao nhỏ trên người.

Vẻ mặt của Hoắc Yên tràn đầy kinh ngạc: “Các anh... sẽ không phải là tới thành phố B du lịch chứ?”

Chếch đối diện, Tô Hoàn và Lâm Sơ Ngữ tựa người vào ghế, nhìn bọn họ bằng ánh mắt Bát Quái.

Phó Thời Hàn cười nhẹ: “Chú dì của em không yên tâm, nên bảo anh đi cùng em tham gia cuộc thi.”

Hoắc Yên có chút bất ngờ: “Ơ, ba mẹ không ai nói với em cả.”

Sau khi Phó Thời Hàn cất hành lý xong, ngồi bên cạnh Hoắc Yên xoa đầu nhỏ của cô: “Đồ đàn, chú dì của em tất nhiên là ba mẹ anh.”

Hoắc Yên chợt hiểu ra, hơi xấu hổ: “VẬY... giúp em cảm ơn chú dì.”

Phó Thời Hàn khẽ xì một tiếng: “Đi cùng em là anh, cảm ơn họ làm cái gì.”

Trên mặt Hoắc Yên đỏ bừng, dừng lại một lúc lâu mới khẽ nói:
“Cảm ơn anh.”

“Muỗi kêu, không nghe thấy.”

Hoắc Yên xích lại gần anh: “Cảm ơn anh, Hàn ca.”

Phó Thời Hàn nhướn mày: “Vẫn không nghe thấy.”

Thế là Hoắc Yên đưa tay khoác qua vai anh, tới gần bên tai nói từng chữ một: “Cảm – ơn – anh.”

Trong lúc lơ đãng Phó Thời Hàn hơi nghiêng đầu, đôi môi lạnh buốt của Hoắc Yên liền sượt nhẹ qua vành tai anh.

Chỉ một thoáng, vành tai người nào đó đỏ bừng một cách bất thường.

Một loại cảm xúc cuộn cuộn tuôn trào mà khắc cốt ghi tâm, dội thẳng vào trái tim, tranh nhau muốn tràn ra bên ngoài, thông qua từng tế bào thần kinh lan truyền tới tứ chi, khiến toàn thân anh tê dại như điện giật.

Cô gái nhỏ hoàn toàn không nhận ra vẻ mất tự nhiên lúc này của Phó Thời Hàn, cô chỉ vào Thẩm Ngộ Nhiên hỏi: “Sao anh ta cũng theo đi thế?”

Phó Thời Hàn nhướn mày nhìn Thẩm Ngộ Nhiên: “Đúng vậy, tớ dẫn em tớ đi, cậu tới làm gì?”

Thẩm Ngộ Nhiên lập tức giơ tay nói: “Tiểu Yên tham gia cuộc thi, tớ đương nhiên là tới cổ vũ cho em ấy cho có mặt mũi rồi.”

Lâm Sơ Ngữ đang nhìn lên, bức bối nói nhỏ vào tai Tô Hoàn: “Đầu năm nay, con trai đều thẳng thắn thế sao?”

Tô Hoàn không trả lời bạn, ngược lại hưng phấn hỏi Thẩm Ngộ Nhiên: “Anh trai hòa thượng của tôi đâu, sao anh ấy không tới?”

“Anh trai hòa thượng của cô nghĩ hè còn ra ngoài làm thêm, rất bận nha.”

“Ồ.” Tô Hoàn bĩu môi: “Không ngờ, lâu lắm không gặp mặt rồi.”

Thẩm Ngộ Nhiên cười nói: “Hiếm thấy, cái tên vắt cổ chày ra nước rán sành ra mỡ kia lại cũng được con gái nhớ thương.”

Tô Hoàn hung dữ nói: “Này, không cho phép nói xấu anh trai hòa thượng của tôi.”

“Được được được.” Sau khi Thẩm Ngộ Nhiên ngồi xuống, lấy di động gọi video trên WeChat: “Lão nhị, có người nhớ cậu, có muốn nhìn một chút không?”

Trong điện thoại truyền đến giọng nói không mấy tập trung của Hứa Minh Ý: “Đang bận, cậu làm cái gì?”

Thẩm Ngộ Nhiên vút cho Tô Hoàn một ánh mắt, Tô Hoàn lập tức lòi gương nhỏ ra nhìn mình một chút, xác định tất cả đều perfect, nhanh chóng nhận lấy điện thoại của Thẩm Ngộ Nhiên.

“Là tôi đây.” Nụ cười Tô Hoàn dịu dàng đúng chuẩn: “Anh đang làm gì thế?”

Trong màn hình, Hứa Minh Ý mặc một bộ quần áo màu đen, dưới ánh mặt trời lộ ra cánh tay cường tráng màu lúa mạch, ánh nắng

ngày hè chói chang, từng hạt mồ hôi đang chảy qua hai đầu lông mày anh ta.

Anh ta hơi nhúm mày, ánh mắt vui trong đôi đồng tử sâu thăm thẳm.

“Tôi đang làm việc.”

Tô Hoàn để ý thấy, phía sau anh ta là những cánh đồng lúa giữa non xanh nước biếc, cách không xa có mấy cô gái ăn mặc xanh xanh đỏ đỏ mang theo mũ che nắng và kính mắt, vừa xinh đẹp vừa thời thượng.

Hứa Minh Ý hình như còn đang xách một chiếc túi màu đỏ cho một trong những cô gái đó.

Hồ hấp của Tô Hoàn khựng lại: “Hứa Minh Ý...”

“Này, Hứa soái ca, tới đây chụp cho chúng tôi một kiểu ảnh đi.”

“Chụp ảnh là khoản phí khác.”

“Biết rồi, tới mau.”

Hứa Minh Ý nói với Tô Hoàn: “Bây giờ tôi đang hơi bận, muộn chút sẽ tìm cô.”

“Ừm...”

Video call bị ngắt, Tô Hoàn đưa di động cho Thẩm Ngộ Nhiên, miễn cưỡng nở nụ cười, nói: “Cảm ơn.”

Thấy tâm trạng cô nàng có vẻ nhấp nhô, Thẩm Ngộ Nhiên cũng không đùa giỡn lung tung.

Tàu cao tốc chậm rãi lăn bánh.

Phó Thời Hàn thấy cô gái nhỏ ngồi bên cạnh ngáp một tiếng, anh cúi đầu nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy mệt mỏi, dưới mắt còn lộ rõ quầng thâm.

“Tôi qua lại thức đêm đọc sách sao?”

“Ừm.”

“Nói bao nhiêu lần không được thức đêm, trước mười một giờ nhất định phải lên giường.”

“Em lên giường mà.” Hoắc Yên nhìn anh cười hì hì: “Ở trong chăn đọc sách.”

Phó Thời Hàn vỗ nhẹ đầu Hoắc Yên: “Em đặt anh ở đâu?”

“Ôi.” Hoắc Yên che đầu, thấy biểu cảm nghiêm túc của anh, thế là mau chóng lấy lòng: “Em sai rồi, sau cuộc thi nhất định em sẽ ngoan ngoãn đi ngủ, không thức đêm.”

Ánh mắt Phó Thời Hàn dịu xuống, nói: “Em ngủ một chút đi.”

“Ừm.”

Hoắc Yên dựa đầu vào cửa sổ, nhắm mắt lại: “Vậy em ngủ một lát, lúc xuống xe nhớ gọi em.”

“Em ngủ bên nào đây.”

Nghe anh hỏi một tiếng, Hoắc Yên mở mắt, không hiểu nhìn về phía anh.

Phó Thời Hàn nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ, lại nhích vai mình lại gần, vươn cánh tay ra đệm ở ghế tựa sau lưng cô.

Ý tứ, rất rõ ràng.

Hoắc Yên nhìn chăm chăm bờ vai rộng của Phó Thời Hàn chừng hai mươi giây.

Phó Thời Hàn bị cô nhìn chăm chăm cảm thấy trong lòng khô nóng, bất chấp tất cả, trực tiếp ấn cái đầu nhỏ của cô vào trong lòng mình.

**

Hoắc Yên dựa vào bờ vai Phó Thời Hàn nhanh chóng thiếp đi.

Mặc dù bờ vai của anh rất cứng rắn, nhưng cũng không phải kiểu người gầy lờm chờm toàn xương, vừa vặn đối lập, có tầng cơ bắp làm đệm cảm giác rất thoải mái lại vô cùng an tâm.

Hoắc Yên thỉnh thoảng lại muốn xoay người, giống như con mèo nhỏ, cực kỳ không an phận, khi thì nắm góc áo của anh, khi thì phát ra âm thanh, toàn bộ khuôn mặt vùi vào trong cổ anh, hơi thở mềm mại ấp áp khiến anh ngứa ngứa.

Cô chỉ cần khẽ động một cái, nhịp tim của Phó Thời Hàn lập tức bị lỡ mất mấy nhịp.

Cô nhóc này, lại có tướng ngủ như vậy, Phó Thời Hàn chỉ có thể bất đắc dĩ chiều theo.

Tàu cao tốc rất nhanh tới trạm, Hoắc Yên mơ màng tỉnh lại, mở mắt ra liền nhìn thấy cần cổ của Phó Thời Hàn, một mảng da trắng

nỗn mịn màng.

Cơ thể của con trai còn tinh tế hơn cả con gái, hơn nữa lại không phải do cố gắng chăm sóc, mà là vốn dĩ trời sinh đã thế.

Cái này cũng khiến người khác có chút hâm mộ.

Ánh mắt của Hoắc Yên chậm rãi rời xuống dưới vai anh, trên áo sơ mi có một vết nước đáng ngờ.

Hoắc Yên đột nhiên mở to mắt, không phải chứ!

“Tĩnh rồi?” Giọng nói trầm thấp của anh truyền đến.

Hoắc Yên vội vàng dùng tay che vết ướt trên vai Phó Thời Hàn, sợ bị anh nhìn thấy.

Mí mắt Phó Thời Hàn còn không thêm chớp, nhàn nhạt nói: “Che cái gì, anh không cảm giác được sao?”

Hoắc Yên nhanh chóng lấy khăn tay từ trong túi xách ra, chột dạ giúp anh lau: “Thật xin lỗi thật xin lỗi, chờ lúc nữa cởi áo ra em sẽ giặt sạch giúp anh.”

Phó Thời Hàn có vẻ không để ý tới vấn đề này, chỉ vuốt lại đầu tóc rối bời do ngủ của Hoắc Yên, đeo cặp nhỏ của cô lên: “Đi nào.”

“Ừm.” Hoắc Yên ngoan ngoãn đi sau lưng anh, Phó Thời Hàn gọi một chiếc xe tới, chở mọi người về khách sạn.

Hoắc Yên để ý thấy, Tô Hoàn ngày thường thích nhất nói đùa lại không nói chuyện, giống như tâm trạng không tốt, ảnh hưởng tới tiểu nói nhiều Lâm Sơ Ngữ cũng ít nói theo.

Thẩm Ngộ Nhiên thấy thế, nhìn Tô Hoàn nói: “Lão nhị tên này ngày thường chỉ có tiền trong mắt, nắm bắt tất cả các cơ hội để kiếm tiền, vừa rồi nói đang làm việc, khẳng định không phải chạy đi chơi đâu.”

Tô Hoàn nhìn thoáng cảnh vật bên ngoài cửa sổ, mặt không đổi sắc nói: “Có liên quan gì tới tôi, tôi cũng chẳng phải là gì của anh ta.”

Thẩm Ngộ Nhiên bị mất mặt, dứt khoát không nói nữa.

Chưa tới mấy phút, trên WeChat xuất hiện thông báo gọi video từ Hứa Minh Ý. Thẩm Ngộ Nhiên lắc lắc màn hình di động, nhìn Tô Hoàn nói: “Là lão nhị, trực tiếp cúp hả?”

“Anh ta tìm anh, anh thích cúp thì cúp.”

Thẩm Ngộ Nhiên dập máy, sau đó gửi lại cho Hứa Minh Ý một tin nhắn: “Cậu tiêu rồi.”

Hứa Minh Ý: “?”

Thẩm Ngộ Nhiên: “Tô đại tiểu thư cáo rồi.”

Hứa Minh Ý: “Cô ấy làm sao?”

Thẩm Ngộ Nhiên: “Tớ làm sao biết, chính là cậu tự kiểm điểm &*% ¥#”

Hứa Minh Ý: “Cậu nói với cô ấy vừa rồi tớ bận.”

Thẩm Ngộ Nhiên: “Tự cậu nói đi, tớ lại không phải cái loa của mấy người.”

Hứa Minh Ý: “Oh.”

Thẩm Ngộ Nhiên: “Hòa thượng cũng thất tình lục dục rồi?”

Hứa Minh Ý: “?”

Thẩm Ngộ Nhiên: “Trong đầu hòa thượng không phải chỉ chứa tiền thôi sao, tại sao, tại sao lại để ý Tô Hoàn tức giận, có ẩn ý bên trong! 【 liếc mắt cười đều 】 ”

Hứa Minh Ý: “Hic, cô ấy là khách hàng VIP, không thể tùy tiện đắc tội.”

Thẩm Ngộ Nhiên: “...”

Đến khách sạn sắp xếp lại, Lâm Sơ Ngữ hỏi Tô Hoàn: “Rất cuộc là tại sao hôm nay, rõ ràng lúc ra ngoài cậu còn rất vui vẻ, sau khi cùng anh ta gọi video liền biến thành dạng này?”

Trong lòng Tô Hoàn ầm ầm tức giận, nói: “Nghỉ hè được hơn nửa thời gian, mỗi ngày tớ đều nhớ anh ta, anh ta ngược lại tốt rồi, dẫn đứa con gái khác du sơn ngoạn thủy, vô cùng vui vẻ.”

Hoắc Yên từ tập câu hỏi ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tô Hoàn: “Hòa thượng không phải loại người như vậy.”

Trước kia cô có làm việc cùng anh ta một thời gian, Hứa Minh Ý tuyệt đối là kiểu con trai không gần nữ sắc, không đúng, mà là trong mắt anh ta sắc tức thị không, trên thế giới này căn bản không phân chia nam nữ, chỉ có kiểu như Tô Hoàn để cho anh ta lắc lự kiếm tiền và kiểu như Hoắc Yên...

Lúc này, WeChat của Tô Hoàn có tiếng chuông thông báo, Hứa Minh Ý gọi video qua, Tô Hoàn nhìn thấy ảnh đại diện trông không

của anh ta, tâm tình đột nhiên nảy lên, nhưng vẫn giả bộ như cũ, bình tĩnh một mình ra ban công nhận điện thoại.

“Cái gì.”

Trong video Hứa Minh Ý giống như đang lái xe máy, ven đường đều là cảnh sắc thôn dã đồng ruộng, càng ngày càng lùi lại, xa xa là một khoảng trời hoàng hôn.

Anh ta không mang mũ bảo hiểm, mái tóc xoăn cắt ngang trán bay hết ra sau, gió từ núi thổi qua khiến anh ta phải híp mắt lại.

Trước kia mái tóc xoăn ngang trán luôn che đi đôi mắt của Hứa Minh Ý, khiến người ta không thấy rõ đến cùng khuôn mặt của anh ta ra sao, có loại cảm giác cao thâm khó lường hay không.

Giờ phút này cả khuôn mặt đều trở lên rõ ràng, đôi mắt phượng hẹp dài, thanh tú tuần dật.

Tô Hoàn cảm thấy đôi mắt một mí của anh ta, đúng là “xấu lạ”. (*)

(*)丑帅男/ chǒushuài nán/ Chỉ những chàng trai có khuôn mặt không tính là đẹp trai nhưng nếu nhìn kỹ hoặc tiếp xúc lâu sẽ cảm thấy rất đẹp trai và đặc biệt thu hút. Nguồn: Baidu

“Ờ, nghe nói cô không vui.”

Anh ta lớn tiếng nói vào điện thoại, còn có tiếng gió rít gào bên cạnh.

“Anh điên rồi sao, lái xe còn gọi video!” Tô Hoàn bị hành động này làm cho tức giận: “Tôi cúp đây.”

Nói xong cũng không đợi anh ta kịp phản ứng, ngắt video call, giận dỗi đi lại hai vòng ngoài ban công, nhỏ giọng mắng: “Đại ngu ngốc.”

Không tới hai phút, Hứa Minh Ý gửi một tin nhắn đến: “Tôi dừng xe rồi, tiếp tục nhé?”

Tô Hoàn không đành lòng, vẫn kết nối video: “Thời gian của anh quý giá như vậy, không thể lãng phí từng giây từng phút có phải không?”

Đầu bên kia, Hứa Minh Ý đang đứng bên đường, xe máy dựa bên cạnh, anh ta vò vò tóc, bất đắc dĩ nói: “Trời sắp tối rồi, còn hơn mười cây số nữa, tôi phải trở về nấu cơm cho bà nội.”

Tô Hoàn hết giận, lẩm bẩm nói: “Mấy cô gái kia đâu, không ở cùng bọn họ sao?”

“Hết thời gian, đương nhiên không theo nữa, bây giờ là thời gian riêng tư của tôi.”

Tô Hoàn tức giận nói: “Hôm nay rốt cuộc anh đang làm gì?”

“Dẫn đoàn.”

“Dẫn đoàn?”

“Người ta giới thiệu một nhóm du khách, tôi dẫn mấy cô đó đi.”

Tô Hoàn chợt hiểu ra: “Anh... anh học phần mềm, sao lại chạy đi làm hướng dẫn viên du lịch thế.”

“Kiếm tiền còn phân biệt sao?”

Tâm trạng của Tô Hoàn tốt hơn nhiều, cười hỏi: “Vậy đến chiều kiếm được bao nhiêu rồi?”

“Cô đoán đi.”

Tô Hoàn cố ý nói: “Khổ cực như vậy, phải đến hai trăm đi.”

Hiếm khi thấy trên mặt Hứa Minh Ý nở một nụ cười nhẹ nhàng thoải mái, giờ sáu ngón tay ra: “Bằng này.”

“Rất tốt.”

Có vẻ anh ta rất vui: “Đúng không?”

“Ừm, lợi hại quá.”

Hứa Minh Ý đi tới bên cạnh cái xe, lại hỏi: “Thẩm Ngộ Nhiên nói cô không vui, đã xảy ra chuyện gì?”

“Có sao?” Tô Hoàn mở to mắt: “Tâm trạng tôi rất tốt mà.”

“À, cậu ta lừa tôi.” Hứa Minh Ý có chút tiếc nuối nói: “Vốn còn muốn làm tư tưởng cho cô, tính giá hữu nghị, nhưng mà không được rồi, quên đi.”

Tô Hoàn bĩu môi: “Người bận rộn, mặt trời sắp xuống núi rồi, anh mau về đi thôi.”

“Ừm tôi đi đây.” Hứa Minh Ý ngồi lên xe máy.

“Anh cẩn thận, lái xe chậm một chút, sau khi về nhớ báo lại cho tôi.”

Hứa Minh Ý hơi hoang mang, không biết Tô Hoàn có ý gì, nhưng thấy mặt trời sắp lặn ở đằng Tây, nếu không về nhanh thì sẽ phải đi đường tối, thế là anh ta không suy nghĩ nhiều, gật đầu ngắt video.

Tô Hoàn nhìn cuộc trò chuyện kết thúc, khóe miệng Tô Hoàn cong lên một nụ cười ngọt ngào, quay đầu lại bắt gặp Hoắc Yên và Lâm Sơ Ngữ đứng cạnh cửa, không nói chuyện nhìn qua.

“Nhìn gì vậy?” Tô Hoàn chột dạ về phòng.

Lâm Sơ Ngữ lắc đầu: “Cậu xong đời rồi, chắc chắn trúng độc của tên hòa thượng kia rồi.”

Hoắc Yên cũng nghiêm mặt nói: “Tô Hoàn, cậu thông minh hơn so với những cô gái bình thường, sẽ không phải là không nhìn ra được anh ta chỉ muốn kiếm tiền, trong lòng căn bản không có...”

Tô Hoàn cười nhạt: “Hai cậu ngốc nghếch còn nhìn ra được, tớ có thể không nhìn ra sao.”

“Vậy cậu còn...”

Tô Hoàn dựa vào ban công, duỗi cái lưng mỏi: “Ai nói tớ thích người ta, thì người ta nhất định phải thích tớ.”

Lâm Sơ Ngữ nói: “Vậy cậu không phải là yêu đơn phương sao?”

“Yêu đơn phương thì sao?” Tô Hoàn thẳng thắn nói: “Không cố gắng thì không có hi vọng, nói không chừng tương lai một ngày nào đó, anh ấy sẽ để ý tớ.”

Hoắc Yên nhìn Tô Hoàn, trên gương mặt cô bạn tràn đầy tự tin, cực kỳ xinh đẹp. Cô rất tán thưởng thái độ như vậy, không dây dưa

cũng không từ bỏ, sẽ không làm cho đối phương khó xử.

Tô Hoàn vẫn luôn là một cô gái sáng suốt.

Ba cô gái đứng trên ban công, nhìn sóng nhỏ lăn tăn trên mặt hồ, gió đêm mát mẻ, Hoắc Yên không kìm lòng được, hỏi: “Cảm giác thích một người như thế nào?”

Tô Hoàn suy nghĩ, nói: “Bất kể là hẹn nhau hay ngẫu nhiên gặp gỡ, chỉ cần nhìn thấy anh ấy, trái tim như bị thiên thần bắn trúng, trước mắt bắt đầu xuất hiện đầy ngôi sao, ừm... giống như lon coca sủi bọt, cực kỳ vui vẻ. Nếu như gặp được chuyện gì thú vị, sẽ muốn chia sẻ với anh ấy đầu tiên, mỗi ngày tìm đủ mọi lý do để nói chuyện với anh ấy, nếu có người không ngừng muốn thông báo tình hình cuộc sống của anh ta cho cậu, thỉnh thoảng còn tới trêu chọc cậu một chút, không cần nghĩ, khẳng định là thích cậu rồi.”

Lâm Sơ Ngữ thờ dài một tiếng: “VẬY xong rồi, không có ai như vậy tìm tớ cả.”

Tô Hoàn chọc chọc đầu nhỏ của cô nàng: “Từ từ rồi đến chứ sao.”

Hoắc Yên một mực không lên tiếng yên lặng mở WeChat, khung chat của Phó Thời Hàn vĩnh viễn đứng đầu tiên.

Ảnh đại diện của anh là hình người máy trong một bộ phim hoạt hình, đứng dưới bầu trời đêm sâu thẳm, nhìn ngắm ngôi sao phía trên, không biết nghĩ gì.

Hoắc Yên kéo lên mấy tin nhắn ở trên.

Ngày 26 tháng 7.

Phó Thời Hàn: “ **【hình ảnh】** Mẹ làm điểm tâm ngọt quá, không thích.”

Hoắc Yên: “Xin hãy để lại toàn bộ cho em.”

Phó Thời Hàn: “Được.”

Ngày 27 tháng 7.

Phó Thời Hàn: “Viết báo cáo. **【hình ảnh】** ”

Hoắc Yên: “Wow, anh viết dài thế, em còn chưa bắt đầu cơ.”

Phó Thời Hàn: “Sắp khai giảng rồi.”

Hoắc Yên: “Biết rồi biết rồi, đừng thúc dục, em sẽ viết. **【bữa môi】** ”

Ngày 28 tháng 7

Phó Thời Hàn: “Quần áo mới. **【hình ảnh】** ”

Hoắc Yên: “Anh ở... phòng thử đồ?”

Phó Thời Hàn: “Đẹp không?”

Hoắc Yên: “Đẹp, phong cách rất độc đáo.”

Phó Thời Hàn: “Anh đang hỏi, anh đẹp trai không?”

Hoắc Yên: ....

Ngày 29 tháng 7

Phó Thời Hàn: “Buồn ngủ. **【hình ảnh】** ”

Hoắc Yên: “Em phát hiện gần đây anh rất thích tự sướng.”

Phó Thời Hàn: “Ừm.”

Hoắc Yên: “...”

Hai phút sau.

Hoắc Yên: “Không phải nên giải thích gì sao?”

Phó Thời Hàn: “Thật xin lỗi, đẹp trai quá ảnh hưởng đến em rồi.”

Hoắc Yên: “...”

Editor: Đọc đến đây mới thấy anh Hàn khổ tâm quá, ỡm ờ thế này rồi mà Hoắc Yên vẫn không hiểu. Thấy cũng tội mà thôi cũng kệ:))

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 40: Thích Sao?

“Ai cho phép em đêm hôm khuya khoắt nói chuyện phiếm cùng đàn ông xa lạ.”

Buổi tối Hoắc Yên nằm trên giường, trần trọc mắt ngủ.

Phó Thời Hàn thích cô sao?

Làm sao có thể, nhất định do cô suy nghĩ quá nhiều, anh là chàng trai ưu tú như vậy, sao có thể thích dạng con gái phổ thông như cô.

Bình thường ở trường học cô cũng không dám quá chủ động tới lớp tìm Phó Thời Hàn, chính là sợ người khác bàn tán, e ngại ánh mắt của mọi người.

Suy cho cùng chính là không tự tin.

Cô cảm thấy mình không đủ tư cách làm bạn của chàng trai hoàn hảo như Phó Thời Hàn, càng không dám nghĩ sang một mối quan hệ khác.

Phó Thời Hàn không có khả năng thích cô, trong này nhất định có hiểu nhầm.

Ngay lúc cô đang suy nghĩ lung tung thì Phó Thời Hàn gửi một tin nhắn đến —

“Ánh trăng rất đẹp. 【 hình ảnh 】 ”

Anh gửi tới một bức ảnh chụp mặt trăng, nhìn từ góc độ thì thấy hẳn là anh đứng trên ban công tiện tay chụp. Mặt trăng trong tấm ảnh được những đám mây mờ hồ vây quanh, đặc biệt sáng tỏ.

Trái tim Phó Thời Hàn có bị thiên sứ bắn trúng mũi tên không thì Hoắc Yên không biết, nhưng hiện giờ... trái tim của cô đang đập cực nhanh!

Nhìn bức ảnh mặt trăng kia, tin nhắn trả lời lại xóa đi, do dự rất lâu, cuối cùng quyết định, trả lời lại: “Phó Thời Hàn, anh thích em sao?”

A a a! Sau khi cô hồi xong câu này, lập tức vui mặt vào trong gối dùng sức đánh.

Quá ngại đi!

Nhưng tin nhắn gửi đi chưa quá hai mươi giây, Hoắc Yên nhất như thỏ để lập tức thu hồi tin nhắn về.

Hoắc Yên dùng chân đạp xuống giường, xoắn xuýt đến hít thở không thông.

Sau nửa tiếng Phó Thời Hàn vẫn chưa nhắn tin trả lời lại, Hoắc Yên gửi một biểu cảm thất thỏ qua thăm dò.

Phó Thời Hàn: “Vừa mới tắm xong, em thu hồi cái gì đấy?”

“Không có gì, ngủ ngon!”

Rạng sáng hôm sau, Hoắc Yên cùng Lâm Sơ Ngữ và Tô Hoàn ra ngoài tản bộ, Tô Hoàn nghi ngờ hỏi: “Tớ còn tưởng hôm nay cậu

muốn ở trong khách sạn cùng Phó Thời Hàn ôn tập cơ.”

Kế hoạch hôm nay ban đầu là muốn ôn đề với anh, nhưng... trải qua buổi tối hôm qua, Hoắc Yên đột nhiên có chút sợ hãi khi ở cùng một chỗ với Phó Thời Hàn.

“Thật vất vả mới được một lần tới thành phố B, đương nhiên là phải đi dạo một chút chứ.” Hoắc Yên chột dạ nói.

“Thật sự bởi vì lý do này sao?” Tô Hoàn có chút không tin: “Hay là có nguyên nhân gì khác?”

“Không có, tuyệt đối không có!”

“Tốt.”

Ba cô gái đi tới mấy địa danh nổi tiếng được đánh dấu của thành phố B, lại đi ăn mỹ thực, còn chụp ảnh gửi trong vòng bạn bè.

Khi Hoắc Yên nhìn thấy Phó Thời Hàn cho cô một cái like, di động suýt chút bay ra ngoài.

“Cậu làm cái gì mà giật mình sợ hãi vậy.”

“Không, không có gì.” Hoắc Yên nhìn ảnh đại diện của Phó Thời Hàn, đáy lòng dâng lên một cảm giác lạnh lẽo, có dự cảm không tốt.

Quả nhiên, đến tối mấy cô gái về khách sạn, Hoắc Yên gửi cho Phó Thời Hàn một tin nhắn: “Bọn em về khách sạn rồi.”

Phó Thời Hàn không trả lời.

Hoắc Yên lười quỵên đề ra bắt đầu ôn tập nhưng không tập chung, thỉnh thoảng lại lấy điện thoại ra nhìn một chút, không hề thấy tin

nhấn trả lời của anh.

Quả nhiên không hợp lý.

Mười giờ tối, cuối cùng Hoắc Yên khoác áo đứng dậy đi ra ngoài, hành lang lạnh lẽo có mấy khúc quẹo cua, đến cửa phòng Phó Thời Hàn gõ cửa.

Căn phòng này là kiểu căn hộ, Thẩm Ngộ Nhiên đang gác chân chơi game trong phòng khách còn Phó Thời Hàn ở phòng đọc sách.

Hoắc Yên lặng lẽ tiến vào phòng, anh đang ngồi trước bàn đọc một quyển sách chuyên ngành rất dày, đầu ngón tay vân vê trang giấy, lúc lật qua trang khác động tác cực kỳ nhẹ.

Nghe thấy tiếng động sau lưng, anh cũng không ngẩng đầu lên.

Đường nét nửa bên mặt được ánh đèn chiếu sáng, lồng vào một vòng sáng nhẹ dịu, trầm tĩnh mà mềm mại.

Hoắc Yên không dám quấy rầy anh, chỉ ngồi hẩn hoi trên cái giường phía sau lấy điện thoại ra chơi điện tử.

Ngáp một cái, lại ngáp thêm một cái.

Nửa tiếng trôi qua, anh vẫn không phản ứng với cô.

Hoắc Yên nhảy xuống giường, lặng lẽ đi tới bên cạnh nhìn xem anh đang đọc sách gì.

Phó Thời Hàn không nhìn Hoắc Yên, ngón tay thon dài đặt trên gương mặt nhỏ nhắn của cô, trực tiếp đẩy ra.

Hoắc Yên: ....

Thật vất vả mới kéo được tay anh ra, Hoắc Yên giật giật góc áo của anh, nhỏ giọng như muỗi kêu: “Hàn ca, anh có phải còn tức giận hay không?”

Lúc này Phó Thời Hàn mới dời mắt khỏi trang sách, liếc cô một cái, đứng dậy đi tới bên giường, thản nhiên nói: “Anh muốn ngủ.”

“Ồ.”

Thấy cô ngây người không cử động, Phó Thời Hàn trực tiếp cởi áo ra.

Hoắc Yên mở to hai mắt, ánh mắt lập tức bị phản cơ bụng của anh hấp dẫn.

Phó Thời Hàn hơi hếch cằm, nói với Hoắc Yên: “Em muốn nhìn anh đi ngủ, hay là muốn ngủ cùng anh?”

“Thật, thật xin lỗi!”

Lúc này Hoắc Yên mới phản ứng, vội vã chạy ra ngoài.

Chỉ nghe “rầm” một tiếng, cửa phòng của Phó Thời Hàn bị đóng mạnh lại, dọa trái tim nhỏ của Hoắc Yên nảy lên.

Thẩm Ngộ Nhiên vui mình trong ghế sofa ngằngh cổ nhìn Hoắc Yên: “Sao đấy?”

“Hình như em chọc giận anh ấy rồi.”

Thẩm Ngộ Nhiên nhú mày: “Không ngoài dự kiến, hợp tình hợp lý.”

Hoắc Yên chuyển hướng sang Thẩm Ngộ Nhiên: “Anh biết tại sao anh ấy tức giận không?”

Thẩm Ngộ Nhiên đặt di động xuống, ngồi thẳng người: “Hôm nay em không chào một tiếng đã cùng khuê mật ra ngoài chơi, vứt Hàn tổng ở khách sạn một mình, người ta sáng sớm còn mong chờ chạy ra ngoài mua bữa sáng cho em, trở về liền được ăn canh bẻ môn (ý chỉ anh Hàn gõ cửa phòng Hoắc Yên nhưng không có ai), em cảm thấy cậu ấy có nên tức giận không?”

Hoắc Yên áy náy không thôi, vắn vế góc áo ngủ: “Quả nhiên là bởi vì cái này.”

Thẩm Ngộ Nhiên bất đắc dĩ nói: “Phó Thời Hàn là người lạnh tâm lạnh tính nhưng chu đáo với em như vậy, có thể thỏa mãn rồi.”

Hoắc Yên đột nhiên xích lại gần Thẩm Ngộ Nhiên, thần bí nói: “Em hỏi anh chuyện này, nhưng tuyệt đối không được nói cho người khác.”

Thẩm Ngộ Nhiên hứng thú: “Em còn không tin anh sao, nổi danh kín miệng.”

“Anh xem... anh xem có phải anh ấy thích em không?”

Đuôi mắt Thẩm Ngộ Nhiên tràn đầy ý cười: “Đồ đàn, đương nhiên rồi.”

Đúng lúc này, “lạch cạch” một tiếng, cửa phòng Phó Thời Hàn mở ra, anh đi tới dùng giọng điệu lạnh lùng nói: “Ai cho phép em đêm hôm khuya khoắt nói chuyện phiếm cùng đàn ông xa lạ, lăn về ngủ ngay.”

Suýt nữa quên mất Phó Thời Hàn có lỗi tai cún, hai người nói chuyện nhất định anh có thể nghe thấy.

Hoắc Yên hét lên một tiếng, cầm lấy gối ôm bên cạnh che mặt.

Lần này đổi lại là cô ngượng ngùng.

Thẩm Ngộ Nhiên bên kia vẽ mặt mù mờ: “Tớ là đàn... đàn ông xa lạ?”

Phó Thời Hàn liếc mắt, đi tới bên cạnh sofa nắm lấy cổ áo Hoắc Yên, giờ tay nhắc cô ra cửa.

Hoắc Yên giãy dụa cố với lấy dép lê của mình, trên tay còn đang cầm gối ôm lớn run rẩy như con thỏ nhỏ, vừa mới đến cửa đã vội vàng co cẳng bỏ chạy, không dám quay đầu nhìn lại.

Nheo mắt nhìn cô chạy trốn chết, Phó Thời Hàn đóng cửa phòng lại, quay đầu cảnh cáo Thẩm Ngộ Nhiên: “Sau này không được phép nói linh tinh.”

Thẩm Ngộ Nhiên ngượng ngùng nói: “Được được, đây là bí mật nhỏ của Phó Thời Hàn, tớ không nói đâu.”

Phó Thời Hàn hừ nhẹ một tiếng, trở về phòng.

Ban đêm, Hoắc Yên vẫn gửi cho Phó Thời Hàn một tin nhắn chân thành xin lỗi, đồng thời giải thích là do hôm nay Tô Hoàn khóc nháo muốn kéo cô ra ngoài chơi, cô mà không đi chính là không có nghĩa khí.

“Anh đừng tức giận. 【đáng thương】”

Phó Thời Hàn chỉ trả lời cô ba chữ: Mau đi ngủ!

Người con trai này còn thêm hẳn một cái đầu chằm than, thế là Hoắc Yên vội vàng đặt điện thoại xuống, nghe lời chui vào ổ chăn, sau trận ầm ĩ này, Hoắc Yên rất nhanh tiến vào mộng đẹp, ngủ cực kỳ ngon.

Trước khi chương trình 《Siêu trí tuệ》 bắt đầu bước vào trận chung kết, ban tổ chức tổ chức một cái tiệc trà để các thí sinh từ các trường đại học lớn ngồi cùng một chỗ làm quen với nhau, như vậy sẽ có lợi cho trao đổi giao lưu ở vòng chung kết.

Tiệc trà diễn ra ở một phòng tiếp khách của đài truyền hình, mười tuyển thủ dự thi lục tục có mặt, nam sinh nữ sinh đều có, bọn họ đến từ các ngôi trường đại học nổi tiếng trong (và ngoài?) nước.

Sau khi ngồi xuống, lập tức có một tuyển thủ đứng ra chủ trì, để mọi người lần lượt giới thiệu.

Qua màn giới thiệu, Hoắc Yên đại khái hiểu được trình độ các đối thủ của mình, ví dụ như nam sinh phía trước tự giới thiệu trước mọi người, anh ta là Đồng Tư Bác, mắt đeo kính nhìn qua rất nhã nhặn, đến từ trường đại học thuộc Liên đoàn Ivy League của Mỹ, có bằng cấp liên quan đến cơ khí (?), khi còn ở trường đoạt được rất nhiều giải thưởng, danh tiếng không nhỏ. (Editor: Sr, chỗ này không hiểu lắm nên dịch linh tinh)

Lại ví dụ như cô gái Tề Quân ngồi cạnh Hoắc Yên đến từ đại học A, trường học liền kề trường của Hoắc Yên, là một trường đại học trọng điểm về khoa học xã hội, Tề Quân tài hoa hơn người, thi từ ca phú có thể tuân khỏi miệng bất cứ lúc nào, xinh đẹp tự tin, thoải mái phóng khoáng, trong tiệc trà trò chuyện vui vẻ cùng đám tuyển thủ, có thể nhìn ra được kiến thức về các lĩnh vực tương đối phong phú.

Lúc mười tuyển thủ nói chuyện với nhau, bắt động thanh sắc đã lộ ra tài hoa của mình.

Mà Hoắc Yên ngồi một mình trên ghế sô pha góc đông nam, bụng chén trà bằng sứ, không biết nên nói cái gì.

Tính cô hướng nội, không quen cùng người lạ vui vẻ nói chuyện, thế là chỉ giới thiệu tên và sở thích, sau đó liền ngồi xuống chăm chú nghe mọi người nói.

Mặc dù chỉ là một cái tiệc trà giao lưu, nhưng những tuyển thủ này đều là người nhạy bén, chỉ thông qua mấy câu giới thiệu cùng vài phút thăm dò liền biết được thực lực của đối thủ.

Bởi quy tắc của cuộc thi là đứng trên đài thi đấu, cho nên biết được lai lịch và thực lực của đối thủ tương đối quan trọng.

Không hề nghi ngờ, vẻ rụt rè và ít nói của Hoắc Yên khiến cho đám người coi cô là kẻ yếu nhất.

Loại thi đấu trên TV, mỗi một tuyển thủ đều cần phải phô trương thanh thế, đem cả vốn liếng, biểu diễn hết mọi mặt ưu tú của mình ra để người xem nhớ kỹ.

Khiêm tốn có đôi khi sẽ bị cho rằng trong bụng không có cái gì cả.

Hoắc Yên cũng không thêm để ý nhóm tuyển thủ nghĩ thế nào, cô chỉ cần giữ vững trạng thái thi đấu tốt nhất là được, mấy ngày liên tục thức đêm ôn tập, cô dùng hết nỗ lực của bản thân, không phụ lòng mình, cũng không phụ lòng bạn bè đã theo cô tới tham gia cuộc thi.

Trong thời gian giao lưu, Đồng Tư Bác là người nắm quyền chủ động, thể hiện khả năng lãnh đạo xuất sắc. Anh ta chú ý thấy Hoắc Yên vẫn im lặng không nói chuyện, cũng muốn hỏi cô một số vấn đề, để cô có cảm giác hòa đồng.

Trong lòng Hoắc Yên rất cảm kích anh ta.

Tề Quân ngồi bên cạnh Hoắc Yên, là người giao tiếp với cô nhiều nhất, cô ta nhỏ giọng hỏi Hoắc Yên: “Tôi thường tới đại học S làm hoạt động, chưa từng gặp qua bạn nha.”

Hoắc Yên nghĩ thầm, sinh viên đại học S nhiều như vậy, bạn làm sao có thể gặp qua tôi được, cho dù có duyên gặp mặt một lần, khẳng định cũng không có ấn tượng đâu.

“Tôi là sinh viên năm nhất, năm nay lên năm hai.” Cô lễ phép giải thích.

“Phó Thời Hàn, bạn từng nghe qua chưa?” Tề Quân nói: “Là nhân vật phong vân trong trường học của các bạn.”

Hoắc Yên tỏ vẻ kinh ngạc: “Bạn biết anh ấy sao?”

Tề Quân nhẹ nhàng cong môi: “Ừm, chúng tôi là bạn bè.”

Từ nhỏ đến lớn Phó Thời Hàn có bao nhiêu bạn Hoắc Yên đều biết, nhưng không nghe nói có vị này mà. Lại nhìn Tề Quân, lúc nhắc tới Phó Thời Hàn, đôi mắt cô ta trong suốt, phát ra ánh sáng.

“Anh ấy là chủ tịch hội sinh viên của trường các bạn, bạn hẳn phải biết anh ấy nhỉ.”

“Biết biết.” Hoắc Yên liên tục gật đầu, cũng khá thân quen.

“Tôi còn buồn bực, lúc đầu tưởng rằng trong nhóm tuyển thủ sẽ có anh ấy.” Tề Quân lịch sự mỉm cười, nhìn Hoắc Yên một chút: “Vận khí của bạn đúng là tốt.”

Hoắc Yên biết Tề Quân có chút coi thường mình, dù sao sơ yếu lí lịch của cô cũng trắng tinh, không có gì đem ra so sánh, bị khinh thường cũng là bình thường.

Cô không biết phải nói gì cho phải, chỉ có thể xấu hổ cười cười.

Tề Quân và Hoắc Yên nói chuyện trên trời dưới đất rồi lại đã sang chủ đề về Phó Thời Hàn, còn nhắc tới vị hôn thê của anh, cô ta hỏi Hoắc Yên đã từng gặp qua chưa, Hoắc Yên đành phải nói đã gặp qua, là một cô gái rất ưu tú.

Lại thấy Tề Quân cười nhạt một tiếng: “Ưu tú thế nào.”

“À thì, múa rất giỏi.”

Ánh mắt của Tề Quân lộ vẻ khinh miệt: “Chỉ là đa tài đa nghệ, hoặc là tướng mạo xinh đẹp, chỉ sợ không xứng với Phó Thời Hàn.”

Đến đây Hoắc Yên coi như đã nhìn ra, Tề Quân thật sự rất tán thưởng Phó Thời Hàn.

Cô không phản bác, chỉ nói: “Anh ấy nghĩ thế nào, tôi cũng không rõ.”

“Phó Thời Hàn là chàng trai ưu tú như vậy, coi trời bằng vung, cô gái có thể khiến cậu ấy đắm vào trong mắt, nhất định phải có năng lực tương đương, ngang tài ngang sức.”

Bên cạnh lập tức có nữ sinh nói đùa: “Tề Quân, không phải cậu đang tự nói mình chứ.”

Tề Quân hào phóng cười cười: “Tôi chỉ đang nói lại sự thật.”

Nhìn ra được trong số bọn họ có vài người quen biết từ trước, cũng đúng, người ưu tú chính là tự thành một vòng.

Không biết vì sao, trong lòng Hoắc Yên hơi đáng ghét.

Cô nhìn ra, bên trong Tề Quân rất kiêu ngạo, không chỉ cô ta, những tuyển thủ khác, đều là thiên chi kiêu tử trong lĩnh vực của mình, có một thái độ kiêu ngạo tự nhiên mà hình thành, ngoài mặt đối xử với mọi người tương đối lịch sự, nhưng trong lòng không ai phục ai.

Hoắc Yên im lặng không nói chuyện, không hiểu sao không thích bầu không khí ở đây lắm.

Tiệc trà rất nhanh kết thúc, lúc ra cửa đám tuyển thủ còn thêm WeChat của nhau, Hoắc Yên cũng thêm Tề Quân, trong vòng bạn bè của cô ta chia sẻ phần lớn là các hoạt động của trường, tham gia không ít các hoạt động, có thể nhìn ra được năng lực rất cao.

Hoạt động gần đây nhất là ảnh tự sướng của cô ta với thư mời vào vòng chung kết 《Siêu trí tuệ》, kèm nội dung: Không quên sơ tâm, rèn luyện tiến lên!

Hoắc Yên tiện tay cho cô ta một cái like, đi ra ngoài liền nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Phó Thời Hàn đứng ở cửa sổ sát đất ngoài sảnh của đài truyền hình, cơ thể như ngọc, ánh nắng xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu

vào, nhuộm tóc anh thành màu vàng nhạt tỏa sáng.

Trong tay anh còn cầm một cốc trà sữa nóng.

Thẩm Ngộ Nhiên vẫy tay với Hoắc Yên: “Cuối cùng cũng ra.”

Hoắc Yên hơi kinh ngạc, vốn tưởng rằng Phó Thời Hàn đang giận dữ không để ý tới cô, hôm nay khẳng định không tới, cô còn dùng phần mềm gọi xe rồi.

Không ngờ, vẫn tới.

Tâm trạng Hoắc Yên nhảy nhót, hai ba bước chạy tới bên cạnh Phó Thời Hàn, muốn nhận túi trà sữa trong tay anh.

Lại không ngờ tiếp được tay không, Phó Thời Hàn đặt trà sữa lên bàn, mặt không cảm xúc nhìn Thẩm Ngộ Nhiên nói: “Người cậu muốn đón đã đến rồi, đi thôi.”

Nói xong anh đẩy Hoắc Yên ra, trực tiếp quay người bỏ đi.

Thẩm Ngộ Nhiên:???

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 41: Đồ Ngốc

“Nếu đàn ông có lương tâm với tất cả phụ nữ, đó mới chính là không có lương tâm.”

Hoắc Yên cầm cốc trà sữa nóng, lấy lòng đi sau lưng Phó Thời Hàn, nhắm mắt theo đuôi đi về phía trước.

Cô nhỏ giọng hỏi Thẩm Ngộ Nhiên: “Anh ấy còn đang giận dữ sao.”

“Tự em cảm thấy thế nào?”

Hoắc Yên thở dài, xem ra rất rõ ràng.

“Anh ấy chẳng thêm để ý tới em, tiếp tục như vậy, không phải là muốn đoạn tuyệt quan hệ với em chứ.” Trên mặt Hoắc Yên tràn đầy rầu rĩ.

Thẩm Ngộ Nhiên có vẻ hả hê: “Có khả năng đó, em biết mà, Hàn tổng là người rất thù dai, không thể tùy tiện trêu chọc.”

“Vậy phải làm sao bây giờ, không bằng anh bày kế cho em đi.”

“Hai người là thanh mai trúc mã quen biết hơn mười năm, để cho người ngoài như anh bày kế cái gì, làm thế nào để cậu ấy vui vẻ, còn có người hiểu hơn em sao?”

Hoắc Yên nghĩ lại, cũng đúng, trên thế giới này sẽ không có người nào hiểu Phó Thời Hàn hơn cô, nhưng chính bởi vì hiểu quá rõ, nên cô mới rầu rĩ, Phó Thời Hàn không dễ dàng tức giận, nhưng một khi đã bị chọc tức, nhất định là mười trâu cũng không kéo lại được.

Đặc biệt không dễ dụ.

Hoắc Yên bước nhanh tới bên cạnh Phó Thời Hàn, cẩn thận kéo tay áo anh.

Mí mắt Phó Thời Hàn cũng không thèm động.

“Hàn ca, anh còn giận em sao?”

“Không có.” Anh thản nhiên nói: “Em có cái gì đáng giá để anh tức giận chứ.”

Nhìn nét mặt không thay đổi của anh, rõ ràng còn đang buồn bực, ngoài miệng lại chết cũng không thừa nhận.

“Vậy tối nay em mời anh ăn cơm có được không?”

“Không ăn.”

Hoắc Yên thở dài, dùng chân đá văng một viên đá dưới đất, bĩu môi nói: “Nếu anh còn giận dỗi, em cũng sẽ giận!”

Phó Thời Hàn bực nhanh chân, không để ý tới cô.

“Phó Thời Hàn, anh quý hẹp hòi!”

Hoắc Yên đuổi theo anh, lớn tiếng nói: “Anh nhỏ mọn như thế, tương lai không tìm được vợ cho xem!”

Nhưng lời nói còn chưa nói dứt, bước chân cô đột nhiên loạng choạng một cái, chân nọ quàng chân kia bổ nhào ra phía trước, nặng nề đâm vào người Phó Thời Hàn.

Hoắc Yên nhanh tay lẹ mắt dùng sức ôm chặt eo anh, phòng ngừa ngã xuống.

Vòng eo thon nhỏ, còn rất hữu lực.

Lúc này Phó Thời Hàn mới quay người lại, cup mắt nhìn Hoắc Yên rồi giúp cô ổn định lại cơ thể, vừa dịu dàng vừa bất đắc dĩ.

“Đường Thiên Mạch không nói cho em biết, không được nói xấu anh sao.”

Lúc này Hoắc Yên mới nhớ ra, em họ hoạt bát Đường Thiên Mạch kia quả thật đã từng nói qua, tuyệt đối không được nói xấu sau lưng anh cả, càng không được nguyên rủa anh ấy, ngay cả thầy bói cũng nói, mệnh anh ấy cao quý, nguyên rủa nói xấu sẽ bị nghiệp quật, mấy anh em bọn họ từ nhỏ đã chịu không ít thua thiệt.

Hoắc Yên vẫn chưa hết sợ hãi, vỗ ngực một cái, liền “phi phi phi” mấy tiếng: “Tìm được tìm được, Hàn ca sao lại không tìm được vợ chứ, vừa rồi con mới nói hươu nói vượn, ông trời ời tuyệt đối đừng trách con nhé.”

Phó Thời Hàn khì định thần nhàn nói: “Gương vỡ khó lành, lời nói ra không thể thu lại, anh mà thật sự không tìm được cô vợ trẻ vừa lòng hợp lý, em chuẩn bị chịu xui xẻo đi.”

Hoắc Yên lập tức sốt ruột: “Không bao giờ xảy ra chuyện này!”

Thẩm Ngộ Nhiên ở phía sau nghe hai người nói chuyện, cảm thấy hợp lý, thế là chen miệng vào: “Hai người dứt khoát về chung một nhà đi, vô cùng náo nhiệt, cũng tránh cho người khác gặp tai họa.”

Hoắc Yên xấu hổ đỏ bừng mặt, quay đầu hung hăng nhìn anh ta: “Nói bậy bạ gì đó, miệng chó không mọc được ngà voi.”

Thẩm Ngộ Nhiên cười nói: “Anh đúng là nói linh tinh, hai người ngàn vạn lần chớ để trong lòng, nên tìm vợ thì tìm vợ, nên tìm chồng thì tìm chồng, hắc, tạm biệt hai người.”

Anh ta nói xong vút cho Phó Thời Hàn một ánh mắt xấu xa, bước nhanh về phía trước.

Phó Thời Hàn hồ hững cầm cổ tay Hoắc Yên, bình tĩnh nói: “Đi đường cẩn thận một chút, lớn như vậy còn vấp ngã thì anh chỉ có thể coi như không biết em.”

Hoắc Yên cúi đầu nhìn bàn tay đang nắm chặt tay mình, anh vẫn giống như khi bé, dắt tay cô đi từng bước.

Bàn tay anh ấm áp, ủ ấm bàn tay cô, đặc biệt yên tâm.

“Đúng rồi, vừa mới trong tiệc trà, em biết một cô gái, tên là Tề Quân.”

Cô cẩn thận quan sát sắc mặt của Phó Thời Hàn, mắt anh nhìn thẳng phía trước, ánh mắt sâu thẳm, không có bất kỳ biểu lộ gì.

“Ờ? Không phản ứng sao?”

“Em muốn nói gì?” Phó Thời Hàn không để ý hỏi.

“Cô ta nói là bạn bè của anh đó.” Hoắc Yên bĩu môi: “Em còn không biết, anh có cô bạn xinh đẹp ưu tú như vậy cơ.”

“Nghe ý tứ trong lời nói của em, anh có bạn bè gì, đều phải báo cáo với em sao?” Đuôi mắt anh cong lên một ý cười nhẹ, cúi đầu nhìn cô: “Hay là em không thích anh có bạn là nữ?”

Hoắc Yên thề thốt phủ nhận: “Anh kết bạn là việc của anh, em mới không xen vào.”

“Em nói cô ta tên là gì?”

“Tề Quân.”

Phó Thời Hàn suy nghĩ một lát, lắc đầu: “Không có ấn tượng.”

Thấy nét mặt của anh không giống giả vờ, cũng không giống nói dối, Hoắc Yên thoáng yên tâm, chỉ nói: “Vừa mới trong tiệc trà, người ta còn liên tục nhắc đến anh, anh vậy mà quên bém người ta, thật không có lương tâm.”

“Hoắc Yên.” Anh gọi tên đầy đủ của cô, hai chữ giàu từ tính bật ra ngoài, khiến lòng người run rẩy.

“Nếu đàn ông có lương tâm với tất cả phụ nữ, đó mới chính là không có lương tâm, biết không?”

Hoắc Yên chớp chớp đôi mắt to, lắc đầu.

Phó Thời Hàn cầm chặt cổ tay nhỏ bé của cô, dịu dàng nói: “Em sẽ hiểu thôi.”

**

Sau đó, tổ chương trình triển khai mấy lượt diễn tập, để nhóm tuyển thủ quen thuộc với cách thức thi đấu, bất kể thắng bại thế nào cũng không ảnh hưởng tới kết quả vòng chung kết.

Nhóm tuyển thủ tâm cao khí ngạo, cho dù không phải trận thi đấu chính thức, bọn họ vẫn dồn toàn lực, đem mặt ưu tú nổi bật khoe ra.

Tình hình chiến đấu kịch liệt, nhất là mấy người Tề Quân và Đồng Tư Bác, cạnh tranh nhau khó phân thắng bại.

Chỉ vài trận thi đấu, mấy tuyển thủ cũng đã thăm dò được thực lực của đối thủ.

Trong trận đấu thử, Hoắc Yên vẫn luôn biểu hiện thường thường, thắng cũng không nhiều, có đến vài lần sát tới mấy giây cuối cùng mới trả lời được đáp án chính xác.

Trong tất cả các tuyển thủ, cô được đánh giá là người yếu nhất. Đầu năm nay, khiêm tốn đồng nghĩa với kẻ yếu.

Cho nên đến trận cuối cùng, mọi người đều không muốn chọn cô, dù sao những người này đều đến từ những trường đại học nổi tiếng, tâm cao khí ngạo, khinh thường độ sức cùng kẻ yếu.

Lượt diễn tập cuối cùng kết thúc, lúc mọi người rời sân đấu, Tề Quân an ủi Hoắc Yên: “Không sao, chờ đến trận chung kết hôm ấy, nếu như tôi rút thăm làm đài chủ, chắc chắn sẽ không chọn bạn, yên tâm đi.”

Hoắc Yên cảm kích nhìn cô ta: “Cảm ơn, thật ra không quan trọng, thuận theo tự nhiên đi, đi tới đây cũng không tiếc nuôi gì.”

Đợi sau khi Hoắc Yên rời đi, có bằng hữu tới bên cạnh, hỏi Tề Quân: “Yếu như vậy, làm sao mà vào được vòng chung kết?”

Tề Quân nhún vai: “Dù sao những kiểu thi đấu như này, vẫn cần có vận khí nữa.”

“Vào được vòng chung kết không thể chỉ nói do vận khí, vào là do thực lực, loại đục nước béo cò giống cô ta, sống không quá năm phút liền sẽ bị giết.”

Tề Quân liếc bạn một chút: “Đừng nói như vậy.”

“Vốn dĩ vậy mà, trên sàn đấu 《Siêu trí tuệ》 căn bản để cho những người có thực lực như Tề Quân cậu, những người này, nhiều lắm là lên sân khấu để làm trò cười mua vui, nói không chừng do ban tổ chức vì cân nhắc đến tình tiết gây cười, mới cho cô ta vượt qua.”

Tề Quân nhướn mi cười một cái: “Tớ khuyên cậu tốt bụng một chút, miệng đừng xấu xa như vậy.”

“Nhưng sao cậu lại đối xử tốt với cô ta như thế.” Bằng hữu cười hì hì một tiếng: “Sẽ không phải là yêu ai yêu cả đường đi chứ.”

“Nói cái gì đâu.”

“Không phải là bởi vì cô ta đến từ trường đại học S, mà người nào đó cũng ở trường đại học S?”

“Càng nói càng linh tinh.”

Mặc dù Tề Quân nói như thế, nhưng đuôi mắt vẫn cong lên ý cười hài lòng.

**

Hoắc Yên chưa đi xa, hai người nói gì cô nghe thấy hết, nhưng cô không để ý tới những lời vớ vẩn này.

Tề Quân là dạng con gái không bao giờ chịu để người ta đánh giá thấp, mỗi giây mỗi phút đều muốn thể hiện tài năng và sự ưu tú của mình, nhưng Hoắc Yên không giống, từ nhỏ cô bị người khác xem nhẹ, sớm đã thành thói quen.

Ngay từ đầu, cô không hiểu rõ Phó Thời Hàn lập ra chiến lược yếu thế cho cô để làm gì. Trong trận đấu tất cả các tuyển thủ đều sắc bén như mũi kim giằng co nhau, vì sao muốn cô đi ngược lại, cố ý bày ra dáng vẻ yếu đuối của mình.

Thắng đến mấy trận diễn tập, gần như không có ai nguyện ý chọn Hoắc Yên làm đối tượng khiêu chiến. Mỗi lần cô đều thuận lợi sống đến cuối cùng, nhìn những kẻ mạnh kia từng người từng người phải rơi đài, chỉ cần cô đánh bại người cuối cùng, có thể trở thành nhà vô địch.

Cho nên, đây là ý đồ của Phó Thời Hàn!

Anh khuyên cô lúc diễn tập không được thắng chỉ được thua, chính là lợi dụng tính kiêu ngạo và lòng hư vinh của những kẻ kia, giúp Hoắc Yên một đường vững vàng đi tới cuối cùng.

Nhưng nếu cô có một chút suy nghĩ tranh cường hiếu thắng, kế hoạch sẽ thất bại, nhưng hết lần này tới lần khác cô nhóc này tâm trạng rất ổn định, không thêm để ý tới ánh mắt miệt thị của người khác, vậy mà thật sự một đường thua triệt để, không ai coi cô là mối uy hiếp, thậm chí còn chả thèm khiêu chiến với cô.

Đôi thủ yếu như vậy, thắng cũng chẳng vẻ vang.

Cứ thế, trong trận đấu cuối cùng này, tình hình của cô khá hơn rất nhiều, chỉ cần không quá đen đui rút trúng đài chủ, hẳn là có thể vào đến vòng cuối cùng, thậm chí trở thành nhà vô địch.

Nhà vô địch của cuộc thi giữa các trường đại học, có thể trở thành nhân vật nổi tiếng nhà nhà đều biết.

Trước kia Hoắc Yên nghĩ cũng không dám nghĩ, một ngày nào đó mình sẽ có cơ hội như vậy, đứng dưới ánh đèn sáng chói trên sân khấu, nhận những tiếng reo hò cổ vũ của tất cả mọi người.

Cô kích động vùng tay vùng chân, chờ đợi nhất minh kinh nhân (*) cuối cùng.

(*) Nhất minh kinh nhân (一鸣惊人): 1 tiếng kêu kinh người làm người ta chấn động, để ví dụ với việc một người bình thường im lặng không nói gì đột nhiên làm một sự việc khiến người khác phải kinh ngạc.

Mấy tiếng trước khi diễn ra trận chung kết, ở hậu trường, đám tuyển thủ đang chuẩn bị để ghi hình trận cuối cùng.

Thời gian trang điểm, trong tay Hoắc Yên cầm quyển sổ nhỏ, yên lặng nhớ kỹ.

Tề Quân cùng mấy người Đồng Tư Bác đang tán gẫu, thỉnh thoảng truyền đến tiếng nói cười, trạng thái tinh thần đặc biệt thoải mái, không hề có chút hồi hộp khi phải lên truyền hình.

Hoắc Yên tự vấn lòng, cô khẳng định sẽ không ung dung bình thản được như vậy, cô đang hồi hộp muốn chết, sợ nhất là vì hồi

hộp quá mà ảnh hưởng đến biểu hiện, như vậy thì lợi bất cập hại thôi.

Lúc Phó Thời Hàn tiến vào, bốn phía xung quanh rõ ràng xảy ra biến hóa, tiếng mọi người nói chuyện cũng nhỏ đi rất nhiều.

Hoắc Yên hoàn toàn không để ý có người đứng sau, đến tận khi một bàn tay thon dài cầm quyển đề thi đi, cô mới hồi phục tinh thần.

Ngẩng đầu lên liền nhận được ánh mắt sắc bén của anh.

Anh chớp mắt, bất đắc dĩ nhìn cô: “Em đã chuẩn bị kỹ lưỡng rồi, không nên xem sách nữa.”

Hoắc Yên ngoan ngoãn gật đầu, cô bởi vì quá căng thẳng nhưng không muốn bị người khác nhận ra, cho nên mới cầm sách không chịu buông tay.

Cũng không quan tâm người bên ngoài cảm thấy cô đang học vẹt.

“Anh không vào khán đài ngồi, đến đây làm gì?” Cô nhỏ giọng hỏi.

“Ghé qua nhìn em có căng thẳng đến mức ngồi một chỗ bóc tường hay không?”

Hoắc Yên ngốc nghếch nở nụ cười: “Anh vẫn coi em là anh bạn nhỏ sao?”

Lúc cô cười sẽ để lộ hai cái răng cửa nhỏ, nhìn vừa đáng yêu vừa ngây thơ.

Phó Thời Hàn không kìm lòng được đưa tay gảy mấy sợi tóc của cô: “Đừng sợ, Thẩm Ngộ Nhiên nói, nếu lượt đầu tiên em đã bị loại, cậu ta sẽ mời chúng ta ăn lẩu.”

Hoắc Yên đương nhiên biết, anh đang muốn giúp cô bớt căng thẳng nên cố ý nói vậy.

Cô nháy mắt với Phó Thời Hàn: “Hàn ca, nếu như thật sự lượt đầu tiên em đã bị loại, vậy anh có thất vọng không?”

“Vì sao lại hỏi như vậy?”

“Lúc trước anh nhường cơ hội vào vòng chung kết cho em, em cảm thấy, em cần phải thay anh giành chức vô địch mới không phụ lòng anh.”

Đôi mắt cô gái nhỏ như hồ nước trong suốt, không có chút giả tạo.

Trái tim Phó Thời Hàn bị lời nói đơn thuần của Hoắc Yên đâm trúng, anh vỗ nhẹ mu bàn tay cô, nói: “Hoắc Yên, em hãy nhớ kỹ, em đi được tới bước này tất cả đều do chính bản thân em cố gắng, không phải do ai nhường cả.”

Hoắc Yên cái hiểu cái không gật đầu, nói: “Anh theo em tham gia cuộc thi, còn giúp em bày mưu tính kế, tóm lại em sẽ không phụ anh!”

Cặp mắt đào hoa mê người của Phó Thời Hàn cong lên, giọng nói cực kỳ dịu dàng: “Đồ ngốc.”

Hoắc Yên tiếp tục đọc sách, Phó Thời Hàn ngồi bên cạnh với cô, hình ảnh này hấp dẫn không ít ánh mắt của các cô gái.

Khi còn bé Hoắc Yên từng nghe Đường Thiên Mạch nói, anh cả mang hào quang thần tượng trên người, trước kia cô không rõ nghĩa là gì, bây giờ đã hiểu.

Bất kể trong hoàn cảnh gì, Phó Thời Hàn luôn được mọi người chú ý.

Điều này không hề liên quan đến ngoại hình, người ưu tú thường thu hút mọi thứ xung quanh. Cho dù anh không nói cũng không làm cái gì, chỉ động tác giơ chân nhấc tay thôi cũng khiến những tuyến thủ xung quanh tự xưng là thiên chi kiêu tử sinh ra cảm giác uy hiếp.

Tề Quân kích động đến lông mi giả cũng sắp rơi ra ngoài.

Cô ta trơ mắt nhìn Phó Thời Hàn ngồi bên cạnh Hoắc Yên thấp giọng nói chuyện, cử chỉ thân mật giống những đôi đang yêu.

Bằng hữu đi tới, Tề Quân thu lại tầm mắt, lập tức dán lông mi giả lên.

“Kỳ lạ, bọn họ vậy mà quen biết, nhìn qua quan hệ rất tốt.”

Tề Quân bình tĩnh nói: “Điều học cùng một trường, quen biết rất bình thường.”

“Đúng vậy, rất bình thường.” Bằng hữu cười cười, nói: “Cậu đoán xem tớ vừa nghe được chuyện Bát Quái gì?”

Tề Quân lạnh nhạt hỏi: “Cái gì?”

“Tớ nghe bạn học nói, là Hoắc Yên đánh bại Phó Thời Hàn trong trận chung kết ở trường, lúc đầu tớ còn chưa tin, bây giờ nhìn thấy

hai người họ quan hệ tốt thế này, tớ tin rồi.”

Đôi lông mày thanh tú của Tề Quân cau lại: “Cậu nói là Phó Thời Hàn cố ý thua cô ta?”

Bằng hữu cười nhạt một tiếng: “Tớ đây đâu có biết.”

“Tớ còn tưởng do cô ta may mắn mới tiến được vào vòng chung kết.” Trên mặt Tề Quân lộ ra một tia khinh miệt: “Không ngờ còn có chuyện như vậy.”

“Đúng thế, trình độ của Phó Thời Hàn có thể thua Hoắc Yên sao?” Bằng hữu nói: “Vậy cậu cảm thấy, bọn họ là quan hệ gì?”

Trái tim Tề Quân như bị rắn độc cắn, nọc độc thấm dần vào máu khiến cô ta có cảm giác đè nén uất ức, giống như sắp không thở nổi.

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 42: Hai Bên Phối Hợp

“Nơi có anh, chính là nơi bình yên.”

Cuộc thi bắt đầu, nhóm tuyển thủ bước lên đài thi đấu, đứng vào vị trí đã được xác định từ trước, xếp thành một vòng hình tròn.

Đèn sáng từ trên đỉnh đầu chiếu xuống, người dẫn chương trình đứng trên sân khấu thử micro, chuẩn bị bắt đầu trận thi đấu.

Hoắc Yên ngược mắt nhìn về khán đài, bạn bè của cô ngồi hàng thứ nhất, Tô Hoàn và Lâm Sơ Ngữ đang ra sức vỗ tay: “Cố lên nha!!!”

“Yên Yên cố lên!”

“Cầm giải nhất, cầm giải nhất!”

Phó Thời Hàn anh tuấn ngồi bên cạnh bị ánh đèn hắt xuống càng toát ra sự mê người. Anh rũ đôi mắt đen như mực bình tĩnh nhìn cô.

Bị anh nhìn chăm chú, trong lòng Hoắc Yên có một sự kích động, nghĩ phải cố gắng đến cùng, phải giành được giải vô địch cho anh xem, so với những người gọi là thiên chi kiêu tử ở đây, cô Hoắc Yên cũng không thua kém chút nào.

Nhất định có thể làm được!

Trước khi bắt đầu thi đấu, từng tuyển thủ sẽ lần lượt rút thăm, chọn ra một tuyển thủ đứng giữa đài làm đài chủ luân phiên đối chiến với những tuyển thủ khác.

Nếu như thắng, phần thưởng tăng lên gấp đôi, nếu như thua thì tuyển thủ vừa thắng sẽ đứng vào vị trí đài chủ, tiếp tục tiến hành tranh tài.

Dựa theo kế hoạch của Phó Thời Hàn, chỉ cần Hoắc Yên không bốc vào vị trí đài chủ, hẳn là có thể thi đến cuối cùng.

Kết quả bốc thăm cuối cùng, Hoắc Yên quả nhiên không bốc trúng đài chủ, trùng hợp là, Tề Quân là người bốc trúng, trở thành đài chủ, theo đó cô ta sẽ lần lượt đối chiến chín tuyển thủ khác.

Những tuyển thủ khác nhìn thấy tình huống này trong lòng có chút thấp thỏm, trình độ của Tề Quân số một số hai, mấy trận diễn tập trước đó, xếp hạng của cô ta chưa bao giờ rớt khỏi top ba, bây giờ thành đài chủ, sợ rằng một đường chẻ tre chém giết đến cuối cùng.

Tề Quân đứng chính giữa sân khấu, tà sườn xám thướt tha phác họa lấy dáng người thon thả của cô ta mang theo chút hương vị cổ xưa.

Trước khi trận đấu chính thức bắt đầu, người dẫn chương trình sẽ thông qua mấy câu hỏi thú vị để khán giả biết được lai lịch và tính cách của các tuyển thủ, Tề Quân mở miệng là tuôn ra thi từ ca phú, khoe khoang danh hiệu tài nữ cổ đại của mình.

Sau đó trở lại chuyện chính, Tề Quân lựa chọn tuyển thủ đầu tiên để đối chiến.

Tề Quân mỉm cười quét qua mặt từng tuyển thủ, trong lòng đám tuyển thủ như trống đánh, hi vọng cô ta không chọn mình, ai cũng không muốn lượt đầu tiên đã rơi đài.

Sau khi lượt một vòng, ánh mắt Tề Quân rơi trên người Hoắc Yên.

Hoắc Yên nhạy cảm phát hiện được, trong ánh mắt của cô ta ẩn chứa một loại khinh miệt và địch ý nào đó.

“Người đầu tiên tôi muốn đối chiến, là Hoắc Yên.”

Lời vừa dứt, Thẩm Ngộ Nhiên nhảy vọt lên, nét mặt tràn đầy kinh ngạc nhìn Phó Thời Hàn: “Hàn tổng, sao lại như thế, không phải nói lần thứ nhất sẽ không bị chọn...”

“Ngồi xuống.”

Giọng nói của Phó Thời Hàn bình tĩnh, nhìn sang Hoắc Yên, trong đôi mắt ẩn chứa lo lắng.

Các tuyển thủ trên sân khấu kinh ngạc không thôi, không ngờ Tề Quân lại chọn Hoắc Yên để đối chiến.

Rõ ràng là người yếu nhất.

Chẳng lẽ Tề Quân sợ bị loại cho nên mới muốn chọn người yếu để đảm bảo an toàn, nhưng cũng không đúng, Tề Quân là kiểu con gái kiêu ngạo, sao có thể bởi vì sợ hãi mà lùi bước chứ.

Giờ phút này, Tề Quân đang héch càm lên nhìn Hoắc Yên, ánh mắt tràn đầy khinh thường.

Trong lòng Hoắc Yên cũng cảm thấy kinh ngạc như mọi người, nhưng rất nhanh bình tĩnh lại. Mặc dù ngay từ đầu Tề Quân có nói sẽ không chọn cô, nhưng tình huống thay đổi khó lường, cô cũng không hiểu tính cách của Tề Quân lắm, giữa đường thay đổi chủ ý không phải không có khả năng.

Đến đâu hay đến đó vậy.

Hoắc Yên chậm rãi rời khỏi vị trí của mình, bước tới vị trí trên sàn đấu, đứng đối mặt với Tề Quân.

Mặc dù trên mặt Tề Quân mang theo ý cười nhưng trong mắt không có nửa điểm tươi cười, cao giọng nói: “Bạn học Hoắc Yên thực ra là bạn tốt nhất của tôi, tôi rất mong cùng bạn ấy đối chiến, cho nên lựa chọn bạn ấy.”

Hoắc Yên lịch sự cười cười với cô ta: “Cùng chị Tề Quân đối chiến, tôi cũng rất cao hứng.”

“Tôi vẫn luôn khâm phục bạn học Hoắc Yên, bình thường âm thầm lặng lẽ, nhìn qua nhu nhược yếu đuối vậy mà trong ngàn người vạn người lại có thể tung hết tài năng, đi vào vòng chung kết cuối cùng. Bạn ấy nhất định là có thực lực sâu không lường được, cho nên bạn học Hoắc Yên, bạn ngàn vạn lần phải giơ cao đánh khẽ nha, đừng để tôi thua thảm quá.”

Câu này khiến đám tuyển thủ khịt mũi coi thường, bên ngoài Tề Quân vẫn muốn làm đủ thủ tục, dù sao trên TV cũng có rất nhiều người xem.

Người dẫn chương trình nói nữ thần Tề Quân thật sự khiêm tốn quá.

Lâm Sơ Ngữ tức giận bất bình: “Dối trá.”

“Có thể góp thêm một đóa hoa sen trắng với chị gái nào đó.”

Hoắc Yên không quá am hiểu loanh quanh lòng vòng, dứt khoát nói thẳng: “Tôi sẽ hạ thủ lưu tình.”

Mấy tuyến thủ xung quanh không nhìn được, phụt một tiếng bật cười.

So với Tề Quân giả vờ khiêm tốn, biểu tình của Hoắc Yên chứng chạc đang hoàng, giọng điệu cũng tương đối trầm ổn, không hề có cảm giác kiêu căng, càng không ra vẻ ta đây, trong nháy mắt nhận được không ít hảo cảm của mọi người.

“Nhìn không ra, cậu ta cũng có chút khí thế nha.”

“Tôi vẫn luôn cảm thấy bạn học đáng yêu này sẽ bùng nổ.”

“Ôi, hi vọng cậu ta không bị treo lên đánh (*).”

(*)吊打/diàodǎ/ viết tắt của cụm từ吊起来打, là ngôn ngữ mạng, ý chỉ có ưu thế áp đảo, thực lực hai bên quá chênh lệch và đối thủ không có sức đánh trả, giống như treo người ta lên tra tấn, đánh đập. (Nguồn tham khảo: Baidu)

“Bề ngoài Tề Quân khiêm tốn, trên thực tế cực kỳ mạnh, lo lắng.”

Hoắc Yên ra chiêu không theo lẽ thường, Tề Quân bị cô làm cho á khẩu, trong lòng kìm nén sự bức bối, chỉ hi vọng trận đấu nhanh chóng bắt đầu, cô ta muốn hung hăng vùi dập Hoắc Yên một trận cho hả giận.

Dựa vào đàn ông để đi lên, dạng con gái như Hoắc Yên, căn bản không có tư cách đứng trên đấu trường này, đây là điều sỉ nhục đối với cô ta.

Vừa nghĩ tới Phó Thời Hàn, trong lòng Tề Quân lại càng bức bối khó chịu, sao anh ấy lại mất mụ như vậy, chẳng lẽ con trai bây giờ đều thích dạng con gái không có tài năng, nhu nhược yếu đuối như thế, con gái ưu tú đứng trước mặt anh, anh căn bản không nhìn thấy.

Bất kể thế nào, hôm nay Tề Quân đã quyết định, phải dạy cho Hoắc Yên một bài học nhớ đời.

Trận thi đấu chính thức bắt đầu, vẫn theo luật cũ mỗi người trả lời một câu hỏi, thêm một lần trợ giúp là hỏi ý kiến của bạn bè tại trường quay.

Câu hỏi theo trình độ từ dễ đến khó, vừa mới bắt đầu hai người đều tương đối thả lỏng để trả lời các câu hỏi, càng về sau độ khó càng tăng, không khí cũng bắt đầu căng thẳng hơn.

Có đôi khi cần suy nghĩ mười mấy giây mới có thể trả lời, hai người đều như thế, hình hình ngàn cân treo sợi tóc.

Dần dần, Tề Quân có chút nóng ruột, Hoắc Yên giống như một khối cao da chó, theo sát không rời, không cho cô ta thở phào lúc nào.

Không hợp lý, Hoắc Yên không thể mạnh như vậy được, rõ ràng... rất yếu!

Lúc này Tề Quân ngẩng đầu lên thăm dò Hoắc Yên, ánh mắt Hoắc Yên nhìn thẳng về phía trước, mi tâm hơi nhíu, hết sức chăm

chú nghe người dẫn chương trình đọc câu hỏi, sợ bỏ sót chữ nào.

Dáng vẻ tập chung suy nghĩ, cùng với vẻ mềm yếu dễ dàng bị bắt nạt, giống như hai người.

Hoắc Yên bây giờ, toàn thân tỏa ra khí chất ổn trọng.

Tề Quân có chút hoảng hốt.

“Quốc gia tiến vào thời đại đồ sắt sớm nhất là?”

Hoắc Yên không cần suy nghĩ: “Ả Rập Syria.”

“Mai thê hạc tử (*) là nói về tình trạng gia đình của ai?”

(*) Lấy mai (cây mai) làm vợ và lấy con hạc làm con. Có một thi nhân đời nhà Tống ẩn cư ở Hàng Châu, trồng mai nuôi hạc, sống thoải mái thanh cao. Sau dùng điển cố này để ví von cuộc sống ở ẩn điền nhiên thanh thản. (Nguồn tham khảo: Baidu)

Tề Quân: “Lâm Hòa Tĩnh.”

“Bài hát 《Đêm Giáng Sinh》 xuất phát từ đâu?”

Hoắc Yên: “Áo.”

...

Trong nháy mắt, hai người đã liều mạng được hai mươi câu hỏi, vẫn chưa phân thắng bại, trong lòng Tề Quân càng lúc càng nóng, mà Hoắc Yên ngược lại càng lúc càng bình tĩnh, không có cảm giác khẩn trương như lúc mới lên đài.

Cách mỗi câu hỏi, cô không quên ngẩng đầu nhìn Phó Thời Hàn, ném cho anh một ánh mắt yên tâm.

Không sao đâu.

Khóe miệng Phó Thời Hàn cong lên một nụ cười nhẹ, giờ phút này, trong mắt anh chỉ đầy hình bóng của một mình cô.

Dưới ánh đèn sáng rực, làn da người con gái trắng nõn bóng loáng, chỉ trang điểm nhẹ cũng giúp cô tràn đầy tự tin và giỏi giang.

Đôi đồng tử đen láy phát ra ánh sáng trước đây chưa từng gặp.

Tự tin như thế, bình tĩnh như thế.

Đẹp đến mức khiến cho người ta tim đập chân run.

Phó Thời Hàn đột nhiên nở nụ cười nhẹ nhõm, trước kia vẫn là anh... đã đánh giá thấp cô nhóc này rồi, trời không phụ người có lòng, cô trả giá bằng mồ hôi và sự cố gắng, sẽ không uổng phí.

Không cần dựa vào bất cứ chiến lược gì, bản thân Hoắc Yên cũng đủ trình độ để đoạt chức quán quân.

Mà trong trận chiến, Hoắc Yên không hề biết nội tâm đang rung động của Phó Thời Hàn, cô hết sức chăm chú lắng nghe câu hỏi.

“Tàu vũ trụ đầu tiên bay vào hệ Mặt Trời là?”

Hoắc Yên: “Pioneer 10.”

“Ba chữ cái ‘r, s, f’ trên cục pin thay thế cho cái gì?”

Tề Quân đột nhiên tạm dừng.

Cô ta được xưng là tài nữ cổ đại, đối với câu hỏi liên quan đến văn hóa lịch sử hoàn toàn nắm chắc, nhưng gặp loại câu hỏi liên quan đến kỹ thuật khoa học, hiển nhiên sẽ tốn nhiều công sức.

“Là hình... hình dạng pin?”(Editor: Chỗ này dịch bừa)

Người dẫn chương trình: “Chính xác.”

Tề Quân thở phào một hơi, mà các tuyển thủ cũng cảm thấy toát mồ hôi, Tề Quân đã như cung giương hết đà, nhưng khi nhìn sang Hoắc Yên, trán định tự nhiên, ngay cả trán cũng không đổ một giọt mồ hôi, vô cùng thoải mái.

Xem ra trước đó nhìn có vẻ yếu thế, đều là giả trư ăn thịt hổ.

“Điện cổ Đông Sơn tái khởi xuất phát từ?”

Hoắc Yên: “Tạ An.”

“Hệ thống chữ Hán trong MicroComputer, mã nội bộ của ký tự tiếng Hán chiếm bao nhiêu byte?”

Hoắc Yên đột nhiên siết chặt tay, loại câu hỏi này đối với người học ban xã hội là điểm yếu, nhưng đối với sinh viên học khoa Toán – Tin mà nói thì ai cũng biết.

Nếu để cô trả lời tốt biết bao. Nhưng hết lần này tới lần khác lại hỏi Tề Quân.

Tề Quân nhú mày.

Thời gian trôi qua từng giây, cô ta lâm vào suy nghĩ, giống như khó mà trả lời được.

Trái tim Hoắc Yên bắt đầu đánh trống, bịch bịch bịch bịch....

Mặt Tề Quân đỏ tía, thật ra trên tay cô ta còn một cơ hội xin trợ giúp từ khán giả, nhưng nếu vậy sự cố gắng đến cuối cùng của cô ta sẽ không còn tác dụng.

Một người kiêu ngạo như cô ta, sẽ không dễ dàng xin giúp đỡ từ người khác, nhất là đối thủ của cô ta, lại là Hoắc Yên hết lần này tới lần khác bị người ta xem thường.

Tiếng “tít” dài vang lên, thời gian trả lời của Tề Quân đã hết.

Các tuyển thủ ở hiện trường im phăng phắc, kết quả như vậy thực sự quá ngoài dự đoán của mọi người, cho dù là ai cũng không thể tưởng tượng, cường thế như Tề Quân lại bị tuyển thủ ai cũng công nhận là yếu nhất đánh bại.

Tề Quân oán hận hình Hoắc Yên, trên mặt viết đầy nhục nhã và không cam lòng, nhưng trận đấu này, thua chính là thua, hai bên đều đã trả lời 34 câu hỏi, hiển nhiên không phải vì do số đen hay nguyên nhân nào khác, chính là Tề Quân cô ta tài nghệ không bằng người.

Tề Quân rất khó chấp nhận kết quả này, lúc công bố còn trầm mặc không nói một câu, có vẻ không thêm duy trì hình tượng trước truyền hình.

Trận đầu tiên đã bị loại, đủ khiến cô ta làm trò cười trước mặt bạn bè một thời gian dài.

Dù sao cô ta đã từng thề son sắc sẽ giành được giải vô địch.

Âm nhạc vui vẻ ở trường quay vang lên, bây giờ Hoắc Yên sẽ làm đài chủ lần lượt khiêu chiến các tuyển thủ khác.

Kết quả như vậy cùng với kế hoạch Phó Thời Hàn vạch ra cho cô khác nhau một trời một vực.

Giờ phút này đứng ở vị trí chính giữa sân khấu, tất cả đèn chiếu và máy quay đều rơi trên người, mặc dù trong lòng cũng thấp thỏm lo lắng, nhưng đã không còn sợ hãi.

Cô biết, Phó Thời Hàn ngay ở phía sau cô, đôi mắt sáng rực không rời nhìn cô.

Nơi có anh, chính là nơi bình yên.

**

Sau đó, Hoắc Yên lần lượt đối chiến các tuyển thủ còn lại.

Lúc cô ở trận diễn tập, từng im lặng quan sát qua những tuyển thủ kia, bọn họ có người nóng nảy, có người trầm ổn, còn có những người bởi vì quá căng thẳng, từ đầu đến cuối không cách nào phát huy khả năng tốt nhất.

Cái gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Lúc Hoắc Yên lựa chọn đối thủ, từ yếu đến mạnh, từng chút từng chút tiến vào độ khó, thi đấu ổn định, xông đến vòng cuối cùng.

Phần thưởng hiện giờ đã chất cao như núi, smartphone, máy tính bảng, kính thực tế ảo VR, ghế matxa, tủ lạnh... Trận đấu tiến vào giai đoạn chỉ còn ba tuyển thủ, người dẫn chương trình hỏi Hoắc Yên, có muốn dừng cuộc chơi không.

Bởi vì nếu dừng cuộc chơi tại đây, cô có thể mang theo phần thưởng rời đi, còn nếu tiếp tục chơi, nếu bị đánh bại bởi đối thủ phía sau, toàn bộ phần thưởng cô tích góp được sẽ phải chấp tay nhường cho người khác.

Thông thường mà nói, cầm nhiều phần thưởng như vậy, tuyển thủ thông minh sẽ lựa chọn từ bỏ.

Dừng tại đây cũng không tính là mất mặt, kiếm được phần thưởng, lại dành được vẻ vang.

Hoắc Yên đương nhiên cũng do dự một chút, quay đầu nhìn về Phó Thời Hàn, muốn nhìn ra một chút thông tin từ trong mắt anh.

Đuôi mắt Phó Thời Hàn hơi cong, nhìn cô cười nhẹ, trong đôi mắt bình tĩnh lóe lên ý tứ sâu xa.

Hoắc Yên hiểu, bất kể cô quyết định thế nào, Phó Thời Hàn đều ủng hộ và tin tưởng.

“Tôi lựa chọn tiếp tục.”

Người xem ở trường quay không tìm được vỗ tay cổ vũ, mấy tuyển thủ cũng cảm thấy áp lực nặng nề.

Từ tiệc trà đến nay, cô gái yếu đuối im lìm không nói chuyện kia, đối với bọn họ chẳng phải uy hiếp gì, sơ yếu lí lịch trắng tinh, cũng không có giải thưởng vẻ vang, lúc thảo luận câu hỏi thậm chí còn không chen được vào.

Nếu nói xuất sắc, Hoắc Yên tuyệt đối không được tính.

Thế nhưng Hoắc Yên đứng trước mặt bọn họ lúc này, đôi mắt màu đen bình tĩnh, lại khiến người ta rét lạnh, thực sự không nhìn thấu đến cùng còn ẩn chứa thực lực thế nào.

Lại thêm hai tuyển thủ bị Hoắc Yên đánh bại, Hoắc Yên để Đồng Tư Bác cuối cùng, thứ nhất bởi vì anh ta thực sự rất mạnh, có khả năng đoạt chức vô địch, thứ hai chính là... trong các tuyển thủ anh ta là người đối xử với Hoắc Yên có vẻ tương đối thiện chí.

Hoắc Yên để anh ta lại cuối cùng, cũng có thể lý giải.

Đồng Tư Bác đeo một cặp kính đen rất mỏng, mặc áo sơ mi trắng và quần âu màu đen, nhìn qua thanh tú nhã nhặn, cử chỉ lịch sự lại không mất đi sự hài hước, hiểu biết rộng, nói chuyện đúng mực, là mẫu bạn trai lý tưởng của các cô gái.

“Thì ra bạn là một con hắc mã.” Anh ta không dấu diếm đánh giá cô: “Là một con hắc mã xinh đẹp.”

Hoắc Yên cúi đầu nhìn váy liền màu đen của mình, còn là do Phó Thời Hàn giúp cô chọn, kích thước vừa vặn phác họa đường cong cơ thể, sau lưng buộc một cái nơ nhỏ, trực tiếp thể hiện khẩu vị của thẳng nam nào đó.

“Cảm ơn.” Cô không biết nói gì, đành đáp lại như thế.

Đồng Tư Bác mỉm cười tự tin, nói: “Tôi sẽ không bởi vì bạn là cô gái xinh đẹp mà giơ cao đánh khẽ.”

Ánh mắt Hoắc Yên đơn thuần, giọng nói chân thành: “Tôi cũng sẽ không bởi vì anh là người đàn ông thông minh mà cố ý nhường anh.”

Lời vừa nói ra, người xem ở hiện trường đều bật cười, Đồng Tư Bác khen Hoắc Yên xinh đẹp, Hoắc Yên đáp lễ bằng một câu thông minh, thứ nhất thể hiện thái độ tự tin, thứ hai gián tiếp ám chỉ tất cả các chàng trai, nhìn con gái đừng nhìn về bề ngoài.

Thẩm Ngộ Nhiên nhú mày, nói: “Ngày bình thường không nhìn ra, cô nhóc này thật lợi hại nha.”

Khóe môi Phó Thời Hàn khẽ nhếch, nhàn nhạt xùy một tiếng: “Còn không xem là ai dạy dỗ.”

Kiểu nói như vậy, Thẩm Ngộ Nhiên nhớ lại một trận ác chiến vừa rồi, Hoắc Yên trên đài đối mặt với nguy hiểm không sợ hãi, dáng vẻ gặp thần giết thần gặp Phật giết Phật, thật sự có mấy phần giống với khí chất lạnh lùng của Phó Thời Hàn.

Bọn họ cùng nhau lớn lên, khi Hoắc Yên còn như một tờ giấy trắng, sẽ nhìn Phó Thời Hàn mà học tập.

Tiếng âm nhạc dồn dập mà căng thẳng vang lên mở ra trận quyết đấu cuối cùng giữa Hoắc Yên và Đồng Tư Bác.

Lâm Sơ Ngữ và Tô Hoàn vì Hoắc Yên mà lau mồ hôi hột, chỉ cần đánh bại Đồng Tư Bác, Hoắc Yên liền trở thành nhà vô địch của 《Siêu trí tuệ》 năm nay, danh tiếng và vinh quang đó, nghĩ cũng không dám nghĩ!

Lâm Sơ Ngữ nắm chặt tay Tô Hoàn: “Hồi hộp quá hồi hộp quá, Yên Yên sẽ thắng chứ?”

Tô Hoàn ra vẻ bình tĩnh nói: “Tớ thấy, mấy trận trước cậu ấy thể hiện rất ổn định.”

Lâm Sơ Ngữ quay đầu nhìn sang Phó Thời Hàn: “Tớ thấy Hàn tổng có vẻ không lo lắng chút nào.”

Tô Hoàn nhìn Phó Thời Hàn, khuôn mặt vạm vỡ năm băng sơn vĩnh viễn tề liệt kia, giống như trời có sập xuống cũng không liên quan đến mình.

Nhưng không ai biết, lòng bàn tay Phó Thời Hàn lúc này đã đổ một tầng mồ hôi mỏng.

Cuộc thi lớn nhỏ trong quá khứ, anh trải qua không ít, nhưng chưa từng căng thẳng như vậy.

Quan tâm quá sẽ bị loạn.

Trên đài đã trải qua hơn mười câu hỏi, trước mắt hai người đều rất ổn định, chưa từng xảy ra tình trạng dừng lại hoặc do dự.

Xem ra hai người đúng thật là kỳ phùng địch thủ.

Mà càng về sau, độ khó câu hỏi tăng dần, tốc độ trả lời của hai người cũng dần dần chậm lại, có mấy câu Hoắc Yên chỉ còn mấy giây, ngàn cân treo sợi tóc. Đương nhiên tình trạng của Đồng Tư Bác cũng không khá hơn chút nào, anh ta bắt đầu sốt ruột, sắc mặt cũng không còn tự tin chắc chắn như trước.

“Dãy núi dài nhất trên thế giới là?”

Đồng Tư Bác: “Dãy Andes.”

“Tác giả của ca khúc Quốc Tế Ca là?”

Hoắc Yên: “Pierre Degeyter.”

“Giao thức ứng dụng không gây để kết nối thiết bị liên lạc di động vào Internet là?”

Đồng Tư Bác: ....

Anh ta đột nhiên mắc kẹt.

Thẩm Ngộ Nhiên nói khẽ với Phó Thời Hàn: “Không phải chứ, câu hỏi đơn giản như vậy cũng không trả lời được sao.”

Phó Thời Hàn thản nhiên nói: “Thuật nghiệp hữu chuyên công, không phải chuyên môn của anh ta lại trùng hợp không nhớ, cũng rất bình thường.”

(*)Thuật nghiệp hữu chuyên công (术业有专攻): Mỗi ngành học thì sẽ nghiên cứu chuyên môn khác nhau.

Đồng Tư Bác có vẻ không biết câu trả lời, mắt thấy thời gian đếm ngược mười năm giây sắp qua, Lâm Sơ Ngữ đã chuẩn bị reo hò cho Hoắc Yên, Đồng Tư Bác đột nhiên nói: “Tôi muốn sử dụng quyền trợ giúp của khán khả tại trường quay.”

Trong nháy mắt Lâm Sơ Ngữ nhụt chí: “Vốn tưởng rằng Yên Yên sắp thắng rồi.”

Tô Hoàn nói: “Mỗi người đều có một cơ hội xin giúp đỡ, lần này anh ta dùng rồi sẽ hết, Yên Yên còn một lần, bình tĩnh đi”

Lâm Sơ Ngữ: “Chỉ hi vọng khán giả ở trường quay không trả lời được thì tốt.”

Trận đấu tạm dừng, người dẫn chương trình để Đồng Tư Bác lựa chọn một khán giả trả lời câu hỏi này.

Ánh mắt của Đồng Tư Bác quét một vòng, cuối cùng vậy mà vũng vàng rơi sau lưng Hoắc Yên, tất cả mọi người đang suy đoán, chẳng lẽ anh ta yêu cầu trợ giúp bởi chính bạn bè người thân của Hoắc Yên sao?

Quả nhiên, đã thấy Đồng Tư Bác chỉ vào người con trai ngồi ở hàng ghế đầu tiên.

Hành động này khiến Thẩm Ngộ Nhiên há to miệng, không thể tin nổi.

Đồng Tư Bác muốn sự trợ giúp từ Phó Thời Hàn, vừa rồi ở phía sau khán đài không phải anh ta không thấy, quan hệ giữa Phó Thời Hàn và Hoắc Yên...

Phó Thời Hàn chậm rãi đứng lên, lông mày dày rậm, ngược lại không lộ ra chút gì kinh ngạc.

Người dẫn chương trình nhắc nhở Đồng Tư Bác: “Ngồi ở vị trí đó đều là bạn học của Hoắc Yên theo tới tham gia cuộc thi, cậu xác định... muốn chọn cậu ta?”

Đồng Tư Bác nhìn chằm chằm vào mắt Phó Thời Hàn, lộ ra nụ cười: “Vô cùng chính xác, chuyên ngành của bạn học Hoắc Yên là máy tính, tôi tin tưởng câu hỏi này đối với bạn bè của Hoắc Yên mà nói, hẳn là dễ như trở bàn tay.”

Lời vừa nói ra, mọi người xung quanh mới bừng tỉnh đại ngộ, thì ra thật sự biết người biết ta, câu hỏi này người khác không nhất định có thể trả lời được, nhưng Hoắc Yên và bạn học của cô nhất định sẽ có thể trả lời.

“Sớm đã nghe nói Phó Thời Hàn chủ tịch hội sinh viên đại học S, làm người ngay thẳng, hẳn là sẽ không giúp tôi trả lời sai câu này chứ.” Đồng Tư Bác cố ý hỏi như vậy.

“Làm người ngay thẳng, cương trực công chính.”

Phó Thời Hàn cười nhạt, trong nụ cười mang theo chút hài hước và đùa cợt: “Anh hiểu rõ tôi như vậy, chẳng lẽ còn chưa nghe nói qua, bản thân Phó Thời Hàn cực kỳ bao che khuyết điểm, cũng không phải là chính nhân quân tử gì như trong miệng mọi người.”

“Nghe ý tứ của anh, là muốn giúp Hoắc Yên không giúp tôi, không biết câu trả lời của câu hỏi này?”

Phó Thời Hàn nhún mày: “Xin lỗi, cô bé này là do tôi chăm sóc từ nhỏ, em ấy muốn thứ gì tất nhiên tôi sẽ dốc hết sức...”

“Hàn ca.” Hoắc Yên đột nhiên ngắt lời Phó Thời Hàn: “Nếu anh biết, hãy giúp anh ta đi.”

Phó Thời Hàn nhìn Hoắc Yên, đôi mắt hạnh trong suốt mà xinh đẹp, lóe ra tia sáng tự tin.

Từ nhỏ chính là như thế, trong xương cốt cô gái nhỏ có một luồng sức mạnh quật cường không chịu khuất phục.

Phó Thời Hàn có vẻ khó khăn lắc đầu một cái, cô muốn thắng quang minh lỗi lạc, anh tự nhiên muốn giúp cô đạt được ý nguyện.

Giọng nói anh trầm bổng: “Giao thức ứng dụng không gây để kết nối thiết bị liên lạc di động vào Internet là là Wap.”

Người dẫn chương trình nói: “Chính xác, Đồng Tư Bác tạm thời an toàn, câu hỏi tiếp theo.”

Hoắc Yên và Đồng Tư Bác lại tiếp tục lao vào vòng chiến đấu.

“Bộ phận nào tạo máu?”

Hoắc Yên: “Tủy đỏ.”

“Cái gì được gọi là “Nghệ thuật thứ bảy”?”

Đồng Tư Bác: “Phim điện ảnh.”

“Người làm vườn thường dựa trên nguyên tắc gì để chiết cành cây ăn quả?”

Hoắc Yên: ...

Rõ ràng đáp án vô cùng rõ nét, nhưng không biết vì sao không thể nghĩ ra.

Câu hỏi này nhất định cô đã từng đọc qua, chắc là khi đang chuẩn bị thi đấu vòng loại, lúc hỏi đáp cùng Phó Thời Hàn, bởi vì thời gian quá lâu, trong lúc nhất thời không nhớ ra được.

Hoắc Yên quay đầu nhìn Phó Thời Hàn.

Ánh mắt hai người chạm nhau trong không khí, bàn tay Phó Thời Hàn cầm hàng rào bảo vệ siết chặt.

“Ngọn ưu thế.” Trong lòng anh đọc thầm: “Ngọn ưu thế.”

Hoắc Yên nhắm mắt lại, nhú chặt lông mày rơi vào trầm tư.

Từng giây đếm ngược trôi qua, dòng máu trong người Đồng Tư Bác sôi trào, sắp thắng rồi! Chỉ cần Hoắc Yên không chọn cơ hội xin trợ giúp cuối cùng, anh ta sẽ thắng!

Ngay giây đếm ngược thứ mười năm cuối cùng cùng tiếng “tít” vang lên, Hoắc Yên đột ngột mở mắt, giọng nói giòn tan: “Ngọn ưu thế.”

“Trả lời chính xác.”

Người dẫn chương trình nói: “Câu hỏi tiếp theo.”

Hoắc Yên thở phào một hơi, một lần nữa khôi phục trạng thái chiến đấu.

Còn Đồng Tư Bác sau khi trải qua vụ này, hiển nhiên đã có chút tổn sức, tinh thần xuống dốc.

“Năm 1970, tiến sĩ Hawking đã nghiên cứu và chứng minh thành công?”

Đồng Tư Bác: “Định lý biên giới lỗ đen.”

“Loại vitamin nào khi tiếp xúc với ánh sáng mặt trời sẽ chuyển hóa thành thành canxi?”

Hoắc Yên: “Vitamin D.”

“Cặp sư tử bên ngoài cửa cung điện, dựa theo hướng của kiến trúc mà nói, giới tính của sư tử bên ngoài cung điện cổ đại bình thường đều là?”

Khóe môi Đồng Tư Bác khẽ nhếch, tự tin nói: “Trước khi thi đấu đã nhìn thấy câu hỏi này, cho nên đáp án chính là tả thư hữu

hùng(trái là con cái, phải là con đực).”

Anh ta vừa mới trả lời xong, Hoắc Yên liền nặng nề thở phào một hơi.

Thấy cô bỗng nhiên thoải mái, Đồng Tư Bác không hiểu lắm, đến tận khi người dẫn chương trình nói: “Đồng Tư Bác, thật đáng tiếc, câu trả lời của bạn sai rồi.”

“Sao... sao có thể.” Nét mặt Đồng Tư Bác tràn đầy kinh ngạc: “Tả thư hữu hùng, không có bệnh tật.”

Hoắc Yên cao giọng nói: “Sư tử đá ở cung điện cổ đại, chỉ cần phù hợp với triết học âm dương truyền thống nam trái nữ phải của Trung Quốc, sư tử đực bên trái móng phải đùa nghịch tú cầu, bởi vì là sư tử mạnh mẽ. Sư tử cái bên phía cổng phải chân trước vuốt ve sư tử con, đại khái anh nhớ nhầm rồi.”

Lúc này Đồng Tư Bác mới lấy lại tinh thần, đích thật là có chuyện như thế, anh ta nhớ sai rồi.

Bạn bè phía sau anh ta bóp cổ tay thời dài, mà trong không gian lớn, tiếng nhạc thắng lợi vang lên, người dẫn chương trình cao giọng thông báo, nhà vô địch của cuộc thi liên kết giữa các trường đại học 《Siêu trí tuệ》 năm nay là Hoắc Yên đến từ đại học S.

Không những trở thành nhà vô địch của 《Siêu trí tuệ》 năm nay mà còn là người duy nhất đứng trên đài thi đấu đánh bại liên tiếp chín tuyển thủ dự thi từ khi 《Siêu trí tuệ》 được phát sóng tới nay.

Trước đó có nhà vô địch đánh bại năm người là đã cực kỳ xuất sắc, Hoắc Yên vậy mà một mình đánh bại tất cả những người nổi bật nhất của các trường đại học danh giá.

Điều này tuyệt đối không phải dựa vào vận may, nếu không có thực lực, không ai có thể đạt được trình độ như vậy.

Hoắc Yên đã làm được một điều kỳ diệu.

Lâm Sơ Ngữ và Tô Hoàn đang điên cuồng gào thét, lấy điện thoại ra không ngừng chụp ảnh Hoắc Yên.

Những tuyển thủ ở hậu trường bị Hoắc Yên đánh bại đương nhiên không thể tin, rõ ràng là tuyển thủ yếu nhất, tại sao đã trở thành nhà vô địch rồi.

“Đồng Tư Bác, chuyện gì đang xảy ra, tại sao anh lại thua cô ta.”

Đồng Tư Bác vừa mới rút khỏi sân khấu, trong đầu còn hơi choáng váng, tháo kính của mình xuống lau, một lần nữa quay lại nhìn Hoắc Yên.

Trên sân khấu, dưới ánh đèn chiếu sáng, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô căng thẳng nghiêm túc, cho dù là nhà vô địch cũng không mừng rỡ như điên, duy trì thái độ bình tĩnh nhất quán.

Người trẻ tuổi có thể luyện được tâm tính này, thật không dễ dàng.

Đồng Tư Bác nói: “Thực lực của cô ấy rất mạnh, là tôi tài năng không bằng người ta, hôm nay thua tâm phục khẩu phục.”

Đồng Tư Bác đã nói như vậy, những người khác tự nhiên không tiện nói gì.

Người đầu tiên xuống đài Tề Quân, trên mặt toát ra biểu tình bất phục, tay nắm thật chặt mép váy, cực kỳ không cam tâm lại không

thể làm gì khác.

Người dẫn chương trình hiển nhiên cũng cực kỳ kích động, trao cúp vàng óng ánh vào tay Hoắc Yên, mời cô phát biểu mấy câu cảm nghĩ.

Nhìn máy quay chậm rãi di chuyển, mấy câu Hoắc Yên đã chuẩn bị trước như cảm ơn ba mẹ trong giờ phút này đều không nói ra được, trong tiếng reo hò ầm ĩ của mọi người, cô chậm rãi quay đầu, nhìn về Phó Thời Hàn đang đứng lẫn trong đám người.

Anh đứng bất động tại chỗ, đôi mắt sâu thẳm ngắm nhìn cô, nét cười chậm rãi lan tỏa trên môi, nốt ruồi son nhạt nơi đuôi mắt, sáng rực mê người.

Anh nâng đôi tay thon dài xinh đẹp, chậm rãi vỗ tay chúc mừng cô, từng cái từng cái một.

Bên tai đều là tiếng âm nhạc và tiếng người hoan hô ầm ĩ, thế nhưng trái tim Hoắc Yên lại theo nhịp điệu vỗ tay của Phó Thời Hàn nảy lên từng cái.

Giờ khắc này, một trời đầy sao giống như được chứa đựng trong đôi mắt ấy

Hoắc Yên cầm micro, không nén được nói ra câu đầu tiên —

“Phó Thời Hàn.”

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 43: Thành Ý

“Ăn dấm thì ăn dấm, mạnh miệng cái gì!”

Sau khi chương trình quay xong, Hoắc Yên được thợ trang điểm tẩy trang giúp, thay đổi sang quần áo bình thường, cô xỏ dây trắng của mình vào, dây cũng chưa kịp buộc đã vội vàng chạy về phía hậu trường.

Cách đó không xa, Phó Thời Hàn đang đứng dựa vào bệ cửa sổ, ánh nắng chiếu vào rơi trên từng lọn tóc của anh, tỏa ra ánh vàng nhàn nhạt.

Giờ phút này, anh bình tĩnh đứng ở đó, không nhiễm bụi trần, ánh nắng rực rỡ phía sau cũng ảm đạm vì anh.

Hơi thở Hoắc Yên dừng lại hai giây, sau đó tim bắt đầu đập nhanh điên cuồng, vốn định chạy thẳng về phía anh, nhưng không biết tại sao lại có chút ngập ngừng.

Đến tận khi Phó Thời Hàn nhìn thấy Hoắc Yên, ngón tay thon dài xinh đẹp khẽ giơ lên ra hiệu bảo cô tới.

Lúc này Hoắc Yên mới chạy chậm đến, vừa mới tiến lại gần, điện thoại đột nhiên không đúng lúc vang lên.

“Yên Yên à! Mẹ vừa mới xem chương trình! Thật sự quá lợi hại, mẹ cảm thấy kiêu ngạo quá.”

“Mẹ, con mới ra ngoài...”

Trận đấu này được phát sóng trực tiếp, Hoắc Yên mới từ trường quay ra nên không hiểu tình hình bên ngoài thế nào, nhưng vừa rồi lúc tẩy trang Lâm Sơ Ngữ có nói, hiện giờ fan hâm mộ trên mạng của cô đang tăng lên theo tốc độ ánh sáng, chủ đề về cô cũng được thảo luận rất nhiều.

“Hoắc Yên, mẹ xúc động quá, không biết phải nói.”

Nghe giọng nói của mẹ, giống như có chút ghen ngào: “Con thật sự là niềm kiêu hãnh của mẹ, trước kia mẹ không quan tâm con, là mẹ không tốt, con vĩnh viễn là con gái của mẹ.”

Hoắc Yên an ủi mẹ mình vài câu, lại ngẩng đầu lên nhìn Phó Thời Hàn, anh đang kiên nhẫn đợi cô, cũng không có bất cứ biểu hiện bất mãn gì.

Năm phút sau, Hoắc Yên vội vàng cúp điện thoại, chạy tới bên cạnh Phó Thời Hàn, cười xin lỗi: “Mẹ em nói hơi nhiều.”

Phó Thời Hàn khẽ cười: “Nhà vô địch cảm thấy thế nào.”

“Ừmm.” Hoắc Yên cúi đầu suy nghĩ, nói: “Thật ra không có cảm giác gì, càng tiến vào sâu ngược lại càng cảm thấy bình tĩnh, trong đầu chỉ nghĩ câu hỏi này phải trả lời thế nào, chưa từng nghĩ đến việc chiến thắng.”

Ánh mắt Phó Thời Hàn di chuyển xuống dưới, thấy dây giày của cô tán loạn, thế là ngồi xổm xuống giúp cô buộc lại dây giày, lúc đứng dậy còn gõ nhẹ vào trán Hoắc Yên: “Cẩn thận ngã.”

Hoắc Yên đưa cúp vàng trong tay tới trước mặt Phó Thời Hàn:
“Cái này tặng anh đó.”

“Tặng anh?”

“Đây là lần đầu tiên trong đời em cầm được cúp hạng nhất, em muốn tặng nó cho Hàn ca.”

Đôi mắt cô gái nhỏ đen láy trong suốt, ánh lên tia sáng đơn thuần.

Phó Thời Hàn nhận cái cúp nặng trĩu, trong lòng sôi sục như lon coca đang sủi bọt khí.

Anh cẩn thận từng chút một cầm chiếc cúp trong tay, chưa đợi phản ứng, Hoắc Yên đã nhẹ nhàng ôm lấy eo anh.

Phó Thời Hàn cảm giác cơ bắp toàn thân bị kéo căng.

Cô gái trong ngực, vàng trán nhẹ nhàng dựa vào ngực anh, lồng mày nhàn nhạt, lúc mắt nhắm vẽ ra một đường lông mi dày rậm.

Cô hít một hơi thật sâu, khiến trái tim Phó Thời Hàn giờ phút này như đang chạy mấy trăm mét.

May mà tay anh còn đang cầm cúp, nếu không sẽ không biết đặt ở chỗ nào.

“Hoắc Yên.” Môi mỏng của anh lưu luyến hai chữ này, giọng nói có chút run rẩy: “Em...”

“Cảm ơn anh.” Hoắc Yên chỉ nhẹ nhàng ôm một cái liền buông ra: “Cảm ơn anh đã luôn theo sát em, giúp đỡ em.”

Nếu như không có Phó Thời Hàn, tuổi thơ của cô, thời thanh xuân của cô, chắc hẳn tầm thường mà ảm đạm, có lẽ sau này cuộc đời cũng cứ như vậy mà trôi qua.

Là Phó Thời Hàn bước vào, khiến tất cả mọi chuyện đều trở lên có ý nghĩa, cũng khiến cô lần đầu tiên ý thức phải cố gắng tiến về phía trước.

Cô thật sự cảm ơn anh.

Phó Thời Hàn đối với cái ôm này, giống như còn chút chưa thỏa mãn, thế là đưa tay ôm chặt Hoắc Yên vào lòng.

“Ờ?”

“Muốn cảm ơn phải có dáng vẻ cảm ơn.” Phó Thời Hàn đưa một tay ra quàng vào bờ vai của Hoắc Yên, ấn cô vào trong ngực mình.

“Thành ý đâu.”

Hoắc Yên bất giác “ừm” một tiếng, siết chặt áo ở eo anh: “Vây ôm nhiều một chút.”

Hai phút sau, Hoắc Yên buông lỏng Phó Thời Hàn ra.

“Anh thì không sao, đổi sang người đàn ông khác, tuyệt đối không cho phép.” Anh cẩn thận nhắc nhở cô, có vẻ không yên tâm.

“Em đương nhiên biết.” Hoắc Yên bĩu môi: “Anh làm như em ngốc lắm ấy.”

Phó Thời Hàn gõ gõ đỉnh đầu cô, dẫn cô ra khỏi tòa nhà đài truyền hình.

Nghỉ hè còn sót lại vài ngày cuối cùng, mấy bạn học nhỏ dứt khoát vi vu ở thành phố B một vòng, mọi người bắt đầu chuyến du lịch cuối cùng của mùa hè, tới những nơi đẹp, ăn những món ăn ngon.

Trước khi rời đi, Đồng Tư Bác tới tìm Hoắc Yên một lần, hai người đứng trước cửa lớn khách sạn, nhỏ giọng nói chuyện.

Thẩm Ngộ Nhiên đang ở trong quán cà phê tiếp chuyện với Phó Thời Hàn, nhìn đôi trai gái đứng trước cửa.

Thẩm Ngộ Nhiên cau mày nói: “Tên này tìm Hoắc Yên, có chuyện gì.”

Tay Phó Thời Hàn nâng tách cà phê, thổi thổi hơi nóng: “Sao tớ biết được.”

“Hai người cầm điện thoại kìa.”

Ánh mắt hờ hững của Phó Thời Hàn nhìn hai người kia, quả thực đã lấy di động ra bắt đầu thêm WeChat.

“Bạn học Hoắc Yên, sau này trở về trường vẫn có thể liên lạc qua WeChat, giao lưu trao đổi, tôi cảm thấy tôi còn nhiều chỗ cần học hỏi ở bạn.” Đồng Tư Bác tươi cười nhìn Hoắc Yên nói.

“Anh khiêm tốn rồi, hẳn là tôi nên học tập anh mới đúng.”

“Bạn quét tôi đi.” Đồng Tư Bác đưa mã tới trước mặt Hoắc Yên, Hoắc Yên mở ra quét qua.

Nhưng không ngờ, ngay lúc này có một cuộc điện thoại đột nhiên gọi đến, chính là của Phó Thời Hàn.

Hoắc Yên ấn nút nghe, điện thoại bỗng nhiên bị cúp, lúc cô tiếp tục quét Đồng Tư Bác, điện thoại lại gọi tới, làm gián đoạn màn hình quét mã.

Hoắc Yên hơi nhú mày, không hiểu lắm.

Lần thứ ba, điện thoại lại gọi tới.

Lần này ngay cả Đồng Tư Bác cũng buồn bực: “Bạn học Hoắc Yên, xảy ra chuyện gì thế?”

Hoắc Yên nhìn ba cuộc gọi nhớ đến từ Phó Thời Hàn, dường như hiểu ra cái gì, xin lỗi Đồng Tư Bác: “VẬY... lần sau có cơ hội chúng ta thêm WeChat nhé.”

Đồng Tư Bác không khỏi thất vọng: “Bạn học Hoắc Yên, ngày mai tôi phải rời khỏi thành phố B rồi, lần sau gặp không biết lúc nào.”

“À thì, vậy có duyên sẽ gặp lại, tôi còn chút việc, đi trước đây.”
Hoắc Yên nói xong nhanh chóng đi lên tầng.

Đồng Tư Bác không cam lòng, nhìn theo bóng lưng của cô nói: “VẬY bạn lưu lại số điện thoại cho tôi đi.”

Hoắc Yên giả vờ không nghe thấy, lòng bàn chân như bơi dầu, loạng choạng chuồn mất.

Quay đầu nhìn một vòng quanh khách sạn, ở quán cà phê tìm thấy Phó Thời Hàn đang nhàn nhã bưng tách cà phê, giống như không có chuyện gì xảy ra.

Hoắc Yên ngồi vào ghế đối diện anh, nhú mày hỏi: “Hàn ca, là muốn thế nào?”

Phó Thời Hàn nhướng mi, hờ hững liếc cô một cái: “Thế nào, kết bạn không vui?”

“Anh còn nói, gọi liền mấy cuộc điện thoại, nhận thì lại cúp, hại em suýt chút mất mặt.” Hoắc Yên lâu bầu: “Anh không muốn em thêm WeChat của anh ta.”

Thẩm Ngộ Nhiên cười nói: “Hàn ca của em là sợ em tùy tiện dễ tin người, bị người ta bắt cóc mất.”

“Hừ, em lại không phải trẻ con.”

Hoắc Yên nói xong, cầm tách cà phê của Phó Thời Hàn, uống ừng ực một ngụm lớn, giống như cực kỳ khát nước.

Thẩm Ngộ Nhiên nhìn thấy tách cà phê đất đỏ của Phó Thời Hàn bị Hoắc Yên uống như uống nước nguội, anh còn dịu dàng đưa tay xoa lưng cô giúp cô thuận khí: “Chậm một chút.”

Sau khi Hoắc Yên uống xong, đứng lên nói: “Em trở về giúp Tô Hoàn thu dọn hành lý, chuyện hôm nay coi như xong, lần sau không được làm thế nữa.”

Nhìn Hoắc Yên cố gắng ra vẻ, Phó Thời Hàn không nhịn được nhoẻn miệng cười cười.

“Hàn tổng, hành vi vừa rồi của cậu cực kỳ không tàn bạo, không phải nên ghen sao?”

Ý cười trên môi Phó Thời Hàn bỗng tắt ngúm, nhàn nhạt liếc anh ta một cái: “Ha ha.”

Rồi đứng dậy bỏ đi.

Thẩm Ngộ Nhiên vẫn rất không cam tâm, nhìn theo anh gọi: “Ăn dấm thì ăn dấm, mạnh miệng cái gì!”

**

Sau khi khai giảng, Hoắc Yên từ tân sinh viên năm nhất không hiểu gì, trở thành đàn chị năm hai đại học.

Trong 《Siêu trí tuệ》 biểu hiện của Hoắc Yên cực kỳ xuất sắc khiến tiếng tăm của cô trong trường tăng nhanh, đại học S còn cố ý đăng tải video cô giành chức vô địch trên trang web của trường, khen ngợi cô dành vinh quang về cho trường học.

Gần như mỗi một tân sinh viên ra nhập hội sinh viên đều sẽ nhắc tới tên tuổi Hoắc Yên, không thể chờ đợi muốn gặp vị đàn chị đánh bại chín tuyển thủ để giành chức vô địch.

Lần đầu gặp Hoắc Yên, cô ngồi trong văn phòng của Ban Chương trình xử lý sơ yếu lí lịch của tân sinh viên, thái độ nhẹ nhàng, không hề có sự kiêu căng của “người nổi tiếng”, tạo cảm giác bình dị gần gũi.

Có đôi khi tân sinh viên sẽ nơm nớp lo sợ muốn Hoắc Yên ký tên, cô chỉ mỉm cười nhận bút, không những ký tên cho bọn họ còn viết ra một đoạn lời chúc.

Rất nhanh, Hoắc Yên nhận được tình cảm quý mến của đông đảo sinh viên trong trường, thậm chí còn có sinh viên nhiều chuyện, ở trong diễn đàn trường tổ chức bỏ phiếu xếp hạng nữ thần, Hoắc Yên hoàn toàn xứng đáng với số phiếu dẫn đầu, đứng vững trên bảng xếp hạng, bỏ xa hai vị trí bên dưới.

Mà Hoắc Tư Noãn từ khoa khô giảng đường rớt đài, bị giảm xuống mười mấy bậc.

Cuộc thi múa hơn nửa năm trước khiến cô ta không gượng dậy nổi, mấy cuộc thi đấu sau đó cũng không đạt thành tích đáng kể.

Mẹ cô ta mặc dù trong điện thoại có an ủi, thế nhưng trong lòng cũng bắt đầu nhắc đến Hoắc Yên nhiều hơn, nhất là khi Hoắc Yên giành được chức vô địch của 《Siêu trí tuệ》, trên mạng trên TV danh tiếng đại thịnh, được cả nhà lôi ra làm tự hào.

Thậm chí còn không ít họ hàng gần xa gọi điện đến hỏi thăm, nhao nhao khen ngợi Hoắc Yên thông minh lanh lợi.

Hoắc Tư Noãn dần dần bị ba mẹ không quan tâm.

Chênh lệch như thế khiến tâm trạng của cô ta xuống dốc, buổi tối bắt đầu ra ngoài, chạy vào quán bar uống rượu.

Trước kia cô ta theo nhóm chị em Thôi Giai Kỳ ăn mặc trang điểm lộng lẫy vào quán bar hộp đêm, cho tới bây giờ vẫn chưa xảy ra vấn đề gì.

Hồng Tự là một quán bar vô cùng nổi tiếng, bên trong có một người phụ nữ trang điểm lộng lẫy một mình trên quầy bar, chờ đàn ông tới bắt chuyện, đồng thời cũng có những người đàn ông đang dùng cặp mắt như hổ đói, mỗi giây mỗi phút lướt nhìn cơ thể người phụ nữ này.

Hoắc Tư Noãn trang điểm xinh đẹp, mặc váy da ngắn, mặc áo bó sát có dây lưng phối hợp với áo ngoài cộc tay, phác họa đường cong hoàn mỹ trên cơ thể.

Rất nhiều đàn ông đang chăm chú nhìn mà cô ta không hề hay biết, ghé vào một bên quầy bar, một ly lại một ly rượu vang.

Có một người đàn ông tới bên cạnh cô ta ngồi xuống, rót cho cô ta một ly rượu, dung dịch màu đỏ trào xuống chân ly đứng cao.

Hoắc Tư Noãn nhận ly rượu, một hơi cạn sạch, đôi mắt lộ ra vẻ mơ màng.

“Tôi mời vị tiểu thư này một ly, lấy thêm rượu tới đây.” Người đàn ông kia nhìn phục vụ nói.

Nhân viên phục vụ lại mở một chai rượu vang đưa tới, người đàn ông lại rót một ly rượu cho Hoắc Tư Noãn.

“Mày là cái thá gì.” Hoắc Tư Noãn đẩy ly rượu của người đàn ông ra, mơ hồ không rõ ràng: “Chỉ bằng mày, mà cũng dám cùng tao tranh đoạt sao.”

Người đàn ông cũng không tức giận, khuôn mặt tươi cười lộ ra chút đều đặn.

Anh ta ôm lấy lưng Hoắc Tư Noãn, đem ly rượu tới bên miệng cô ta, cứng rắn ép cho cô ta uống một ly rượu đầy.

“Bây giờ mày nở mày nở mặt, rất đắc ý?” Hoắc Tư Noãn đã say mềm, trên người tỏa ra mùi rượu, miệng nói mê sảng: “Mày quên trước kia, trước kia là cái dạng gì, hiện giờ học được bản lĩnh rồi, liền dẫm lên đầu tao, tao cho mày biết... tao sẽ không để mày như ý, sẽ không...”

Người đàn ông nhân lúc Hoắc Tư Noãn nói mê, bàn tay đã nhanh chóng rơi xuống hông cô ta.

“Bảo bối, không vui sao, để anh trai đỡ dành em có được không?”
Hơi thở nóng hổi của anh ta đập vào tai Hoắc Tư Noãn: “Cùng anh trai về nhà, anh trai sẽ làm em vui vẻ.”

Nói xong anh ta đỡ Hoắc Tư Noãn, muốn mang cô ta rời khỏi quán bar.

Hoắc Tư Noãn lảo đảo bước đi, trên con đường lớn, cô ta tránh người đàn ông kia ra: “Tôi phải về nhà.”

“Bảo bối, đừng đi, anh mang em đi chơi.” Người đàn ông đứng ven đường gọi taxi, thô bạo nhét Hoắc Tư Noãn vào bên trong.

Xe taxi khởi động, rời khỏi con phố ăn chơi.

**

Dưới ánh đèn, Hoắc Yên xử lý xong sơ yếu lý lịch của các tân sinh viên, đã là mười giờ tối.

Tô Hoàn vội vàng chạy vào phòng ngủ: “Cậu đoán xem, vừa rồi bạn tớ mới gọi điện cho tớ, nói cái gì?”

Hoắc Yên đang gấp rút điền bảng biểu, không ngẩng đầu lên, thản nhiên nói: “Lại có tin Bát Quái gì?”

Nghe có tin Bát Quái, Lâm Sơ Ngữ vội vàng thò đầu từ trên giường xuống: “Có dưa ăn?”

Tô Hoàn nói: “Bạn của tớ vào quán bar chơi, nhìn thấy Hoắc Tư Noãn ngồi một mình uống rượu, không bao lâu liền cùng đàn ông rời đi.”

Hoắc Yên lập tức buông bút xuống: “Đi đâu?”

“Ai biết, bạn tớ không ra cùng.” Tô Hoàn nhắc nhở Hoắc Yên: “Nếu không cậu gọi điện thoại cho chị ta xem?”

Không chờ Tô Hoàn nói xong, Hoắc Yên đã lấy điện thoại ra gọi, nhưng vang lên thật lâu không có ai bắt máy.

Cô kiên nhẫn gọi lại nhiều lần, cuối cùng được được kết nối, giọng nói mơ mơ màng màng của Hoắc Tư Noãn truyền tới: “Ai vậy...”

“Hoắc Tư Noãn, bây giờ chị ở đâu?”

Hoắc Yên không gọi cô ta là chị, mà gọi thẳng tên, giọng điệu hết sức nghiêm túc.

“Anh là ai.” Hoắc Tư Noãn say rượu líu lợi nói: “Anh đi ra, đừng đụng vào tôi...”

Rất nhanh, điện thoại bị người ta ngắt.

Lâm Sơ Ngữ và Tô Hoàn hai mắt nhìn nhau, biết đêm nay chỉ sợ Hoắc Tư Noãn lành ít dữ nhiều.

Hoắc Yên lập tức đứng dậy, gấp gấp hỏi: “Số điện thoại của bạn cậu là bao nhiêu?”

Tô Hoàn có thể đoán được tính nghiêm trọng của vấn đề, lập tức nói: “Cậu đừng gấp, tớ lập tức gọi điện cho bạn hỏi rõ ràng.”

Tô Hoàn bấm số của bạn, từ bên kia biết được Hoắc Tư Noãn lên taxi cùng một người đàn ông xa lạ, bởi vì Hoắc Tư Noãn là nhân vật có tiếng trong trường, cho nên cậu ta chú ý ghi lại biển số xe taxi.

Trong nhà Tô Hoàn có bối cảnh, tự nhiên trong tay có thông tin, cho dù bây giờ đã là đêm khuya, vẫn có thể thông qua công ty taxi hỏi được số điện thoại của tài xế, hỏi rõ ràng tình huống, tổng cộng không quá hai mươi phút.

“Bọn họ đi vào một nhà nghỉ, ngay tại giao lộ đường Bình Nam.”

Lúc nói chuyện Hoắc Yên đã đi giày vào, ra khỏi phòng ngủ: “Bây giờ tớ đi tìm chị ấy.”

Lâm Sơ Ngữ và Tô Hoàn thấy tình hình không ổn, vội vàng đuổi theo: “Đợi chút, chúng tớ đi cùng, nhiều người dễ làm việc.”

Ở cổng trường, Hứa Minh Ý đã gọi xe chờ ở ven đường.

“Cậu gọi anh ta?” Hoắc Yên nhìn sang Tô Hoàn, sửng sốt: “VẬY Phó Thời Hàn...”

Hứa Minh Ý ngồi ở ghế lái phụ nói: “Yên tâm, lấy tiền làm việc, ai tôi cũng không nói, chỉ nói với lão tứ tôi ra ngoài hẹn hò, mặc dù cậu ta có vẻ chẳng tin.”

Tô Hoàn nói: “Loại sự việc này, dù sao cũng nên gọi con trai mới yên tâm một chút.”

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 44: Liên Lụy

“Anh thích em ích kỷ vì anh.”

Nhà nghỉ Nam Bình nằm ở số 32 đường Nam Bình, cách trường học khoảng 15 phút xe chạy. Trong xe, Hoắc Yên liên tục gọi điện thoại cho Hoắc Tư Noãn, bàn tay run rẩy không ngừng.

Ban đầu, tín hiệu điện thoại còn có thể kết nối, chỉ là không có người bắt máy, sau đó điện thoại dứt khoát bị người ta ngắt nguồn.

Lâm Sơ Ngữ không đành lòng, an ủi Hoắc Yên: “Nhất định không việc chuyện gì, cậu đừng quá lo lắng.”

Tô Hoàn an ủi: “Đã đến nước này, khả năng bình an vô sự rất nhỏ, chỉ có thể trách chị ta tự làm tự chịu, càng không liên quan gì đến cậu.”

Lâm Sơ Ngữ cau mày nói: “Yên Yên đã lo lắng như vậy, cậu còn ngồi đó chằm chọc.”

“Cậu ấy nói không sai!” Tay Hoắc Yên nắm chặt điện thoại, cắn răng nhẫn tâm nói: “Không cần biết kết quả thế nào, đều là chị ta tự làm tự chịu, càng không liên quan đến người khác!”

Tô Hoàn dờn ánh mắt xuống, thấy Hoắc Yên nắm tay thành nắm đấm, các khớp xương trắng bệch.

Không lo lắng là không thể, cho dù có bất hòa, nhưng cuối cùng vẫn là chị em cùng chung huyết thống.

Rất nhanh, xe taxi dừng trước cửa nhà nghỉ Bình Nam.

“Các vị, cần mấy phòng?” Cô gái đứng trước quầy phục vụ hỏi.

“Vừa rồi có một người đàn ông đỡ một cô gái say khướt tới không?” Tô Hoàn vội vàng hỏi: “Cô gái đó, ừm... khuôn mặt rất giống cậu ấy.”

Nhân viên lễ tân đánh giá Hoắc Yên, nhú mày khó khăn trả lời: “Có một trường hợp, nhưng đây là nhà nghỉ tư nhân, chúng tôi không được tiết lộ bất cứ điều gì.”

“Cô gái đó là chị gái tôi, bị người đàn ông đó lừa đến đây.” Giọng nói của Hoắc Yên rất lo lắng: “Xin hãy đưa chìa khóa phòng cho chúng tôi, cứu người quan trọng!”

Nhân viên lễ tân lắc đầu: “Cái này không được, chúng tôi kinh doanh nhà nghỉ hợp pháp, vì an toàn của khách hàng, chúng tôi không thể đưa chìa khóa cho các cô.”

Mất thấy giằng co không xong, Hứa Minh Ý đột nhiên cười lạnh một tiếng: “Kinh doanh nhà nghỉ hợp pháp, nghỉ lại đều cần hai người đăng ký, tôi cược 5 hào, một nam một nữ vừa mới đi vào kia, nữ không hề đăng ký thân phận.”

Tô Hoàn trực tiếp nện một cục tiền lên bàn: “Vậy tôi cược thêm một ngàn tệ, đưa chìa khóa cho chúng tôi.”

Nhân viên nhìn một xấp tiền giấy màu hồng trước mặt, cũng có chút dao động, đưa tay với lấy cục tiền: “Vậy... chìa khóa không thể

cho các cô, nhưng số phòng...”

Lại không ngờ, một bàn tay của Hứa Minh Ý đập lên cọc tiền kéo trở về, nhét vào trong túi xách của mình, môi mỏng khẽ nhếch một nụ cười nhạt: “Không cá cược gì hết, trực tiếp gọi điện thoại báo cảnh sát đi, thuận tiện mau lẹ, hai người đến đăng ký mà chỉ một người có chứng minh thư, đây coi như là làm trái quy định, báo cảnh sát là chính xác nhất.”

Nói xong anh ta lấy điện thoại ra.

Nhân viên lễ tân thấy thế, hoảng hốt: “Đừng... đừng báo cảnh sát, tôi có thể cùng mấy người lên lầu nhìn, nếu như quả thật có biến, cũng có thể đối phó.”

Nói xong cô ta lập tức tới cửa bảo vệ, đưa cho bảo vệ một cái thẻ phòng: “Anh và mấy bạn này tới phòng 313 nhìn xem.”

Hoắc Yên và bạn bè vội vàng lên lầu, thật xa đã có thể nghe thấy tiếng khóc nháo của con gái, trong lòng Hoắc Yên run lên, âm thanh này quá quen thuộc, là của Hoắc Tư Noãn.

Cô không kịp nghĩ nhiều, chạy tới trước cửa phòng 313 dùng sức đập cửa.

Trong phòng truyền ra giọng nói không kiên nhẫn của một người đàn ông: “Ai vậy!”

Bảo vệ vội vàng nói: “Phục vụ nhà nghỉ.”

Người đàn ông hung hăng quát: “Không cần, cúp!”

Mấy người đều đưa mắt nhìn nhau, trong lòng cũng nắm chắc, Hứa Minh Ý nhìn bảo vệ nói: “Gào thế này còn không mở cửa, nhà nghỉ của các anh ngày mai đóng cửa đi.”

“Cái này...” Bảo vệ khó khăn nói: “Tất cả mọi người đều là người trưởng thành, có một số việc tạo tiếng động hơi lớn, cũng có thể hiểu.”

Tô Hoàn nghiêm nghị chất vấn: “Não anh bị hồ dán sao, đây là rên rỉ trên giường hay là cưỡng hiếp, trong lòng không có chút kiến thức nào mà cũng dám ra ngoài mở nhà nghỉ hả?”

Giọng nói của cô nàng hơi lớn, gần như là gầm lên, khiến màng nhĩ của Hứa Minh Ý đang đứng bên cạnh cũng phải chấn động, anh ta nghiêng đầu nhìn qua, trong lòng tự nhủ cô gái nhỏ ngày thường nhìn dịu dàng ấm áp nhưng không phải hạng người có thể đắc tội được nhé.

Bảo vệ vội vàng tìm thẻ phòng rồi mở cửa ra.

Hoắc Yên lập tức xông vào, đã thấy Hoắc Tư Noãn quần áo bị xé rách ngồi trong góc giường, ôm đầu, trên mặt nước mắt như mưa, lớp trang điểm bị trôi lem nhem, cực kỳ chật vật.

Nhưng Hoắc Yên nhìn thoáng quần nhỏ còn mặc trên người cô ta, đôi tất cao màu đen bị xé rách nhưng vẫn còn mặc được.

Cô nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Mà người đàn ông kia nửa người trên trần trụi, lăn từ trên giường xuống. Đột nhiên nhiều người xông vào như vậy, hẳn ta còn không kịp phản ứng, ngăn người, lập tức gào lên: “Chúng mày là ai, làm cái gì vậy.”

Tô Hoàn kéo bảo vệ ra phía trước, chỉ vào thẻ công tác của anh ta: “Cảnh sát, kiểm tra phòng, nhận được tố cáo, ở đây có hoạt động phạm tội mại dâm.”

Nghe vậy, người đàn ông kia giật mình kêu lên, vội vàng nói: “Phạm tội cái gì, tôi cái gì cũng chưa làm.”

Hắn ta muốn quay người chạy mất, nhưng Hứa Minh Ý hờ hững lôi ví tiền từ trong quần ngoài của anh ta ra, trong ví có chứng minh thư.

“Ừm, chạy đi, chạy trời không khỏi nắng.”

Người đàn ông kia dừng lại, nhìn về phía Hứa Minh Ý, uy hiếp: “Anh muốn thế nào?”

Hứa Minh Ý nhìn sang cái quần cộc màu đen của hắn ta, ung dung nói: “Lúc trước anh cởi quần, nên nghĩ tới hậu quả.”

Lúc này Hoắc Tư Noãn đã sớm tỉnh rượu được hơn nửa, cả cơ thể co rúm ngồi trong góc giường, bị dọa đến hồn vía lên mây, bờ môi run lẩy bẩy.

Hoắc Yên liếc cô ta một cái, nhìn sang Tô Hoàn: “Báo cảnh sát đi.”

“Không được báo cảnh sát!” Hoắc Tư Noãn đột nhiên nói: “Không thể báo cảnh sát, nếu không... nếu không tôi liền xong đời.”

Hình tượng sụp đổ, tiếng xấu lan xa.

“Không báo cảnh sát, để tên khốn này ung dung ngoài vòng pháp luật sao!” Hoắc Yên chỉ vào tên đàn ông, nghiêm túc chất vấn cô ta.

“Tao mặc kệ, mày không thể báo cảnh sát!” Tâm trạng Hoắc Tư Noãn kích động: “Tuyệt đối không thể báo cảnh sát.”

“Hoắc Tư Noãn, nếu chị thật sự để ý tới hình tượng của mình như vậy, đêm hôm khuya khoắt đã không ra ngoài một mình uống rượu say đến chết.”

Hoắc Tư Noãn nhìn sang Hoắc Yên, nước mắt trên mặt còn chưa khô: “Mày tới chế nhạo tao phải không? Tao biết, mày ước gì tao mau chóng bị chơi xong, mày muốn ồn ào để tất cả mọi người đều biết, đúng hay không!”

Lâm Sơ Ngữ đi tới, phẫn nộ: “Cô đúng là không biết lý lẽ, Yên Yên biết cô xảy ra chuyện nên rất lo lắng.”

Hoắc Yên cúi đầu nhìn Hoắc Tư Noãn, chút hi vọng cuối cùng trong đầu đối với cô ta cũng mất sạch: “Tôi tới đây không phải vì cái gì mà tình chị em, giữa tôi và chị, tình chị em sớm đã không còn tồn tại, tôi cứu chị vì đạo nghĩa, nhưng chỉ một lần, từ nay về sau tất cả mọi chuyện của chị đều không liên quan đến tôi.”

Nói xong quay người rời đi, Tô Hoàn quay đầu nhìn Hứa Minh Ý một cái, Hoắc Yên giơ đầu ngón tay ra bắt, chứng minh thư của người đàn ông lập tức bay ra ngoài cửa sổ.

Ban đêm, Tô Hoàn từ giường của mình bò sang giường Hoắc Yên phía đối diện, chui vào chăn của cô, đầu đặt bên cạnh cổ Hoắc Yên.

“Làm loạn cái gì?” Giọng nói của Hoắc Yên hơi khàn.

Tô Hoàn cười hì hì, nói: “Không có chị ruột, còn có chị em là tớ nha, đừng buồn.”

Hoắc Yên nói giọng buồn buồn: “Tớ mới không buồn đâu, hôm nay đã nói rõ ràng, tớ rất vui vẻ, người đối xử tốt với tớ tớ nhất định sẽ trân trọng, người đối xử không tốt với tớ tớ sẽ không lưu luyến.”

“Cậu có thể nghĩ thông suốt như thế là tốt.” Tô Hoàn ôm chặt eo Hoắc Yên: “Ngủ thôi.”

“Ôi, về giường cậu nằm đi.”

“Tớ muốn ngủ với cậu, mềm mềm, ôm đặc biệt dễ chịu.”

“Tớ... tớ không quen ngủ cùng người khác.”

“Không quen cũng phải quen.” Tô Hoàn cười ngay không sợ chết đứng nói: “Chẳng lẽ sau này kết hôn, ông xã muốn ôm cậu ngủ, cậu cũng sẽ đuổi anh ta xuống giường sao.”

Hoắc Yên: ...

**

Sáng hôm sau, Hoắc Yên nhận được một tin nhắn của Hứa Minh Ý: “Xin lỗi, hôm qua lão tứ bức cung nhục hình cả đêm, tôi không chịu được, tạch rồi tạch rồi.”

Hoắc Yên: “...”

Hoắc Yên: “Chữ tín cơ bản làm người đâu?”

Hứa Minh Ý: “Tiền tài đúng là đáng quý, uy tín càng đáng quý hơn, nhưng nếu so với tôn nghiêm, cả hai đều có thể ném được, tối hôm qua lão tứ lột sạch quần áo của tôi, dùng dây lưng trói vào ghế tựa, không những không cho tôi ngủ còn nói muốn đặt tôi dưới lầu

ký túc xá nữ thu phí thăm quan, tôi... tôi chỉ có thể bán mấy cô...
【che mặt】 ”

Hoắc Yên: “Rất bạo lực. 【mồ hôi】 ”

Phó Thời Hàn biết chuyện này, lại án binh bất động, thậm chí không nhắc một chữ, điều này khiến Hoắc Yên cảm thấy bất an, tiết buổi sáng không nghe được gì vào đầu, sau khi tan học Hoắc Yên tra được thời khóa biểu của Phó Thời Hàn trên hệ thống đào tạo liên vôi vàng đi tìm anh.

Tiết học vẫn chưa kết thúc, giáo viên đang dạy quá giờ.

Hoắc Yên đứng ở cửa ra vào đợi một lúc, bởi vì tối qua ngủ quá muốn, hiện giờ cơn buồn ngủ đang ập đến, cô dứt khoát dựa vào tường chớp mắt một lát.

Mười năm phút sau, giáo viên cuối cùng cũng cho nghỉ, bạn học trong phòng cầm sách giáo trình cười cười nói nói ra ngoài.

Thẩm Ngộ Nhiên nhìn thấy Hoắc Yên đầu tiên, gọi Hứa Minh Ý tới bên cạnh cô.

Hoắc Yên dựa đầu vào tường, gật gà gật gù ngủ say.

Thẩm Ngộ Nhiên có ý đồ xấu, nháy mắt với Hứa Minh Ý một cái, lôi bút dạ còn của mình ra, vẽ lên mặt Hoắc Yên mấy cái râu mèo.

Phó Thời Hàn lặng lẽ đứng sau lưng bọn họ từ bao giờ: “Đêm qua lão nhị bị trừng phạt, có vẻ cậu cũng rất muốn được trải nghiệm một lần nhỉ?”

Thẩm Ngộ Nhiên liền vội vàng ném bút dạ vào tay Hướng Nam: “Tất cả đều là chú ý xấu của cậu ấy, chúng tớ chính là bị ép buộc, ha ha, đói quá, lão nhị, đi đi đi, đi ăn cơm!”

Nói xong lồm lẹo Hứa Minh Ý chạy nhanh như chớp, không còn bóng dáng đâu nữa.

Hướng Nam bất đắc dĩ cười cười, đem bút dạ cắm vào cổ áo Phó Thời Hàn, sau đó đứng đĩnh đạc rời đi.

Hoắc Yên bị ồn ào đánh thức.

Mở mắt chính là sống mũi cao thẳng của Phó Thời Hàn.

Ngón tay thon dài trắng nõn của anh đang nghịch nghịch cái bút dạ màu đen.

Hoắc Yên vội vàng lôi cái gương nhỏ mang theo bên người ra, soi gương một chút liền phát ra tiếng kêu sợ hãi—

“Phó Thời Hàn!”

Phó Thời Hàn ngẩn người, nhìn bút trong tay mình, lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang nhăn lại vì bị vẽ lung tung.

“... Trong này, có khả năng có hiệu nhảm.”

Hoắc Yên nhú mày, giận dữ nhìn anh: “Phó Thời Hàn, anh có thể trưởng thành một chút không!”

Phó Thời Hàn: ...

**

Bên bồn rửa tay, Hoắc Yên dùng sức lau mặt mình, thỉnh thoảng lại ném ánh mắt phẫn nộ lên người Phó Thời Hàn.

Phó Thời Hàn nhìn cô lau đến đỏ bừng mặt, buông tiếng thở dài bất đắc dĩ, cởi áo khoác của mình ra, làm ướt dưới vòi nước rồi nâng cằm của Hoắc Yên lên, dùng lớp vải áo mịn màng nhẹ nhàng thay cô lau sạch vết mực trên mặt.

“Làn da trên mặt rất mỏng, bình thường rửa mặt không nên dùng quá nhiều sức.” Anh vừa lau vừa nhỏ giọng dặn dò: “Nếu không da sẽ bị tổn thương.”

Đôi đồng tử đen láy thâm thúy giờ phút này đang chăm chú nhìn cô, lông mi dài phe phẩy trước mắt, hơi thở ôn hòa phả vào má Hoắc Yên, mang theo hương vị bạc hà.

Nhìn tim Hoắc Yên bắt đầu không khống chế được tăng vọt, thành thịch thịch thịch.

Đầu ngón tay Phó Thời Hàn nắm cầm nhón của Hoắc Yên, quay qua trái nhìn, lại quay qua bên phải nhìn.

“Được rồi.”

Mặt mèo đã sạch sẽ.

“Tìm anh có việc gì?” Phó Thời Hàn hỏi.

Vừa mới lẩn qua lẩn lại, Hoắc Yên suýt chút quên mất, cô tới để thăm dò.

“Tối qua...”

Phó Thời Hàn phát ra tiếng hừ nhẹ, lời nói của Hoắc Yên đến miệng liền bị anh dọa cho ngược trở về.

“Em còn biết đêm qua.” Phó Thời Hàn cầm áo khoác phẩy phẩy, treo bên tay, quay lưng bỏ đi.

Hoắc Yên vội vàng đuổi theo giải thích: “Không nói cho anh là có lý do, một là vì quá muộn, sinh hoạt của anh trước nay theo quy luật, em nghĩ anh đã ngủ rồi.”

Phó Thời Hàn thản nhiên nói: “Em ngược lại tự cho là hiểu anh, ngay cả anh đi ngủ lúc nào cũng biết.”

“Em đương nhiên biết.”

Phó Thời Hàn giống như trừng phạt, thuận tay vỗ sau gáy cô một cái: “Như vậy em gọi Hứa Minh Ý, là không chê muộn sao?”

Hoắc Yên nhỏ giọng cầu nhàu nói: “Là Tô Hoàn gọi, không liên quan đến em.”

“Lý do này không thuyết phục.”

Mặc dù cô nhóc này nhìn qua có vẻ ngốc nghếch, nhưng tuyệt đối không phải người sẽ làm ra chuyện ngu xuẩn, cô có tâm tư kín đáo.

“Tình huống đêm qua, ẩn chứa nguy hiểm thế nào, em không phải không có cân nhắc.”

Phó Thời Hàn quay lại nhìn cô, giận tái mặt, giọng nói cũng lạnh xuống: “Người đầu tiên em nên xin giúp đỡ, hẳn là anh.”

“Thật ra, thật ra em có một chút tâm tư nhỏ.” Hoắc Yên cúi đầu xuống, thẳng thắn khai nhận: “Em không muốn để anh tiếp xúc nhiều với chuyện của chị gái.”

Ánh mắt Phó Thời Hàn dịu xuống rất nhiều, tiến lại gần cô, nhẹ nhàng hỏi: “Vì sao?”

Cô càng cúi đầu thấp hơn: “Chị ấy thích anh mọi người đều biết, nói thế này có vẻ không thích hợp lắm, nhưng em vẫn muốn nói cho anh, chị ấy thích anh khả năng không phải là Hàn ca anh, mà là lợi ích và hư vinh sau này anh có thể mang tới.”

Cô cắn răng, biết sau lưng nói những lời này thật sự rất không ngay thẳng, cũng không phải hành vi quanh mình lỗi lạc, nhưng cô không có cách giấu ở trong lòng.

“Em không muốn để anh và chị ấy có quá nhiều dây dưa.”

Hoắc Yên đột ngột ngẩng đầu, ánh mắt kiên định mà cố chấp: “Anh là Hàn ca của em, em sẽ không để bất cứ người nào lợi dụng anh, có lẽ làm như vậy là em có chút ích kỷ, nhưng em...”

Cô còn chưa dứt lời, đột nhiên bị anh ôm vào lòng, đâm thẳng vào lồng ngực rắn chắc của anh.

Cô nghe thấy nhịp tim nóng bỏng, cũng nghe thấy lời anh nói—

“Anh thích em ích kỷ vì anh.”

Tác giả có lời muốn nói:

Hoắc Yên: Meo meo meo, đại móng heo thật dễ lừa.

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 45: Mộng

“Chỉ cần xem cậu có muốn ở cùng anh ấy không, liền biết.”

Đêm hôm đó, tin tức Hoắc Tư Noãn vào quán bar say khướt suýt chút bị cưỡng hiếp mặc dù được Hoắc Yên bên này giữ kín như bưng, nhưng vẫn có không ít tin đồn từ trong trường truyền ra.

Hứa Minh Ý lấy tiền tài ra thề, không nên nói tuyệt đối không nói, anh ta là người có đạo đức nghề nghiệp.

Về sau mới biết, lời đồn bắt nguồn từ bạn bè của Tô Hoàn, là mấy thanh niên ở trong quán bar gặp được Hoắc Tư Noãn truyền ra ngoài.

Nhưng cũng chính bởi vì bọn họ mật báo nên mới cứu được Hoắc Tư Noãn, cho nên Tô Hoàn không trách bọn họ.

Trên thế giới này, giấy không bọc được lửa, nếu không muốn người khác biết, trừ khi mình không làm.

Hình tượng ngọc nữ Hoắc Tư Noãn xây dựng trong trường nháy mắt sụp đổ, nhất thời tiếng xấu đồn xa.

Việc này trở thành đả kích vô cùng lớn đối với cô ta, trong mấy cuộc họp định kỳ của hội sinh viên có gặp cô ta, nét mặt tiều tụy, tin thần không tốt, làm xong việc liền rời đi, không cách nào giao lưu cùng người khác, hoàn toàn mất hết hào quang nữ thần ngày trước.

Mấy người chị em ngày thường Hoắc Tư Noãn kết giao không một ai đi an ủi, bọn họ nhìn thấy cô ta như nhìn thấy hồng thủy mãnh thú, tránh không kịp, chỉ sợ những lời đồn đại liên lụy đến bọn họ.

Đương nhiên, Hoắc Tư Noãn cũng không cần ai an ủi, lời nói lúc này là thừa thãi.

Trong Hoắc Yên mặc dù còn khúc mắc, nhưng thấy cô ta chật vật như vậy, cũng không cảm thấy sung sướng chút nào.

Hoắc Tư Noãn vẫn luôn không có động tĩnh, vào một buổi tối muộn nào đó, đột nhiên đăng trong vòng bạn bè.

Con cú đêm Lâm Sơ Ngữ làm mới vòng bạn bè nên phát hiện ra đầu tiên.

“A a a!”

Tiếng hét của cô nàng đánh thức toàn bộ các thành viên khác trong phòng ngủ.

“Làm cái gì vậy.” Tô Hoàn lầu bầu nói: “Mấy giờ rồi!”

Lạc Dĩ Nam: “Có tin bây giờ tớ ném cậu ra ngoài không.”

Hoắc Yên ngáp một tiếng: “Xin lập tức hành động.”

“Không phải...” Lâm Sơ Ngữ vội vàng nói: “Hoắc Tư Noãn vừa mới đăng trong vòng bạn bè.”

Tô Hoàn ôm chần, miễn cưỡng nói: “Đăng thì đăng thôi, cô ta luôn thích đêm hôm khuya khoắt không ồm mà rên, có lạ quái gì đâu.”

“Các cậu tự nhìn đi...”

Hoắc Yên lấy điện thoại ra, làm mới vòng bạn bè, quả nhiên, trạng thái của Hoắc Tư Noãn được cập nhật hai phút trước.

“Hôm nay, tôi muốn chính thức làm rõ về hôn ước giữa tôi và Phó Thời Hàn, cái gọi là hôn ước, thật ra là người lớn hai nhà sớm đã lập ra định ước với nhau, nhưng nhiều năm như vậy, tôi chỉ coi Phó Thời Hàn như bạn bè bình thường, xã hội hiện đại, tự do yêu đương, hi vọng mọi người đừng nghe lời đồn bậy, cảm ơn.”

Phía dưới đoạn văn còn có một cái biểu cảm đáng yêu để bày tỏ thái độ bình thản và ung dung của cô ta.

Nhưng Hoắc Yên biết, tâm trạng của Hoắc Tư Noãn khi đăng trong vòng bạn bè, tuyệt đối không bình thản.

Cô ta đã từng nói, gả cho Phó Thời Hàn là giấc mơ của cô ta. Cô ta cố chấp học múa, mặc hàng hiệu đeo túi cao cấp, chơi với một nhóm chị em nhà giàu chỉ để tăng thêm giá trị của bản thân... Cô ta làm tất cả, cũng vì muốn thực hiện giấc mơ này, bây giờ nói từ bỏ liền từ bỏ, làm sao có thể bình thản.

“Chị cậu thông báo thế này, đến cùng muốn như nào?” Lâm Sơ Ngữ nhìn Hoắc Yên: “Lại định mưu tính kế hoạch mới sao?”

“Còn có kế hoạch gì mới.” Tô Hoàn ngáp một cái, ung dung nói: “Sau sự việc trong quán bar kia, đoán chừng Hoắc Tư Noãn đã đại thương nguyên khí, chưa kịp hồi máu, sẽ không làm loạn đâu.”

Lâm Sơ Ngữ kinh ngạc nói: “Cậu nói chị ta triệt để từ bỏ rồi?”

Tô Hoàn cười lạnh: “Một năm nay chị ta tác oai tác quái còn ít à, cái này gọi là nghiệp quật, từ hơn nửa năm trước trong cuộc thi múa chị ta bị Nam Nam nhà chúng ta đánh bại, sau đó từng bước xuống dốc.”

“Ai là Nam Nam nhà cậu.” Lạc Dĩ Nam lại nằm xuống, thuận miệng hỏi: “Nếu chị cậu đã chủ động rút lui, Hoắc Yên, cậu và Phó Thời Hàn lúc nào thì lĩnh giấy?”

Hoắc Yên: “???”

Cái này mẹ nó hỏi cũng trực tiếp quá đi.

“Lĩnh giấy gì.” Hoắc Yên sửng sờ.

Tô Hoàn lập tức nở nụ cười: “Lĩnh giấy gì, cũng không thể là giấy chứng nhận công tác của hội sinh viên đi.”

Mấy cô gái bắt đầu cười ha hả.

Hoắc Yên đương nhiên cũng nghe ra ý tứ sâu xa sau điệu cười của mấy cô nàng, gương mặt hơi đỏ, nhưng vì trời quá tối nên không ai nhận ra.

“Đêm hôm khuya khoắt đừng làm loạn, mau ngủ đi.”

“Sao lại làm loạn.” Tô Hoàn như mẹ hiền, ra vẻ bà cụ non nói: “Đều năm hai rồi, không nhỏ, là thời điểm để cân nhắc chuyện yêu đương.”

“Cậu muốn yêu, đi tìm hòa thượng đi, kéo theo tớ làm cái gì.”

“Tớ và hòa thượng chưa đâu vào đâu, cậu và Phó Thời Hàn là ván đã đóng thuyền, có thể giống nhau sao?”

“Ai cùng anh ấy ván đã đóng thuyền.” Hoắc Yên vội vàng nói: “Cậu đừng nói lung tung ra ngoài, anh ấy chỉ coi tớ là em gái thôi.”

Lạc Dĩ Nam đột nhiên hỏi: “Vậy cậu coi anh ta là anh trai không?”

“Tớ...” Hoắc Yên đột nhiên im bặt.

Mày có coi anh ấy là anh trai không, nếu như cả đời anh ấy là anh trai mày, mày sẽ vui vẻ chứ?

Hoắc Yên đã từng lặp đi lặp lại câu hỏi này trong lòng mình rất nhiều lần, nhưng vẫn không nhận được đáp án hoàn chỉnh.

“Thật ra thích một người, rất dễ nhận biết.” Tô Hoàn nằm úp sấp trên giường Hoắc Yên, xích lại gần lỗ tai cô nói một cách đầy sâu xa: “Chỉ cần xem cậu có muốn ở cùng anh ấy không, liền biết.”

Nháy mắt mặt Hoắc Yên đỏ bừng, trong đầu xuất hiện nửa người trên trần trụi của Phó Thời Hàn.

Khi còn bé cô từng nhìn thấy dáng vẻ không mặc quần áo của anh, trắng trắng, mềm mềm. Sau này lớn lên cũng gặp mấy lần, làn da đen hơn một chút mang màu lúa mạch khỏe khoắn, cơ bụng rõ ràng, là dáng người nhất đẳng.

Cởi quần áo xuống, cảm giác cùng cơ thể như vậy lẫn lộn...

Một trận tê dại từ sống lưng vọt lên trên óc, trong đầu có pháo hoa nổ tung, ùng ùng.

“Cậu đang tưởng tượng.” Tô Hoàn bắt lấy cánh tay của Hoắc Yên hô to.

“Tớ không có!” Hoắc Yên phản bác.

“Rõ ràng có! Cậu đang suy nghĩ bậy bạ!”

“Không có không có không có!”

...

Các cô gái ồn ào một trận, nhanh chóng mệt mỏi rồi chìm vào giấc ngủ, đêm đó giấc mơ của Hoắc Yên đặc biệt không thành thật, cô có thể khẳng định người đàn ông nằm trên người mình, chính là Phó Thời Hàn.

Loại cảm giác này, trước nay chưa từng có, vui vẻ giống như muốn bay lên trời.

Một giấc mộng dài, cảm giác vẫn luôn lan tràn cho đến khi Hoắc Yên tỉnh lại.

Hơi ngửa, dính dấp.

Cô vội vàng chạy vào nhà vệ sinh, phát hiện quần nhỏ của mình bị ướt một mảng lớn, đó là cái gì, cô có chút mơ hồ. Đối với chuyện nam nữ, con gái so với con trai càng miễn cảm tinh tế hơn.

Xế chiều hôm nay trong buổi họp định kỳ của hội sinh viên, lúc Hoắc Yên nhìn thấy Phó Thời Hàn đi vào, không hiểu sao trên mặt đỏ ửng.

Anh cầm tập tài liệu đi tới, ngồi ở vị trí cuối cùng của bàn họp dài, mặc sơ mi trắng thẳng thớm, làn da trắng nõn tinh tế, lúc trầm mặc giống như một bức họa xinh đẹp.

Anh đang yên lặng sửa lại bản thảo phát biểu trong cuộc họp.

Hoắc Yên nhìn anh một cái liền lập tức cúi xuống, giả vờ chơi điện thoại, chỉ chốc lát sau, lại không nhin được ngẩng đầu lên nhìn anh.

Không biết vì sao, tim đập nhanh quá.

Trong chốc lát, đợi tất cả các thành viên của các Ban đến đầy đủ, Phó Thời Hàn chỉnh lý xong tài liệu trong tay, chuẩn bị họp.

“Đại hội thể dục thể thao mùa thu sẽ diễn ra sau mấy tuần nữa, hiện tại trong tay từng Ban đã lấy được bản kế hoạch của mình rồi.”

Sự kiện đại hội thể dục thể thao sớm đã được hội sinh viên bận rộn chuẩn bị từ mấy tuần trước, hôm nay chỉ là truyền đạt nhiệm vụ xuống cấp dưới.

“Thật xin lỗi tôi tới muộn.”

Một giọng nói trong trẻo từ ngoài cửa truyền tới.

Hoắc Yên ngược mắt lên nhìn, chỉ thấy một cô gái mặc áo khoác dài đi tới, bên trong là áo phông trắng phối hợp với một cái váy hoa bằng lụa trắng với phần eo được thiết kế cao làm lộ đường cong mượt mà trên cơ thể, mang theo cảm giác thành thực sexy.

Hoắc Yên nhận ra cô ta, cô ta và Phó Thời Hàn giống nhau, đều là thành viên trong đoàn chủ tịch của hội sinh viên, tên là Diêu Vi An.

Diêu Vi An mặc dù là thành viên trong đoàn chủ tịch của hội sinh viên, nhưng có rất nhiều việc tự mình xử lý, từ xa nhìn cô ta sẽ có cảm giác rất cao ngạo lạnh lùng, nhưng sau khi cùng cô ta tiếp xúc, liền biết tính cô ta cực kỳ gần gũi giản dị. Thành viên mới làm việc

không hiểu vấn đề, lại không dám hỏi Phó Thời Hàn đều sẽ đi tìm cô ta, cho nên uy tín của cô ta trong hội sinh viên khá cao.

Ví dụ như lần này để photo tài liệu về đại hội thể dục thể thao mùa thu, bởi vì lo lắng người mới làm sai, cô ta tự mình đi tới tiệm in giúp đỡ sao chép hơn mấy chục bản mang tới, cho nên mới đến muộn.

Sau khi đi vào, cô ta trực tiếp ngồi ở ghế bên cạnh Phó Thời Hàn, để trợ phân phát tài liệu xuống dưới.

“Trong thời gian diễn ra đại hội mùa thu, tại sân vận động thứ nhất thứ hai thứ ba đều sẽ dựng lều trại để phục vụ sinh viên, công việc rất nhiều, mỗi ngày cần phải sắp xếp người trực ban, lịch trực ban tôi đã phát xuống, mọi người xem qua một chút.”

Điều Vi An tỏ vẻ nghiêm túc, nhìn qua có vài phần phong phạm của nhà lãnh đạo: “Tôi hi vọng mọi người đồng tâm hiệp lực, làm tốt mọi việc của đại hội thể dục thể thao.”

Hoắc Yên cầm bảng trực ban của mình, lông mày hơi nhíu lại, cô phát hiện hạng mục chạy 3000m mình đăng ký với thời gian trực ban vừa khéo trùng nhau.

Cái này...

Hoắc Yên giơ tay hỏi: “Đàn chị, nếu như mình tham gia hạng mục trùng với thời gian trực ban thì phải làm thế nào?”

Điều Vi An nói: “Vậy cần chính các bạn cân nhắc, là công việc của hội sinh viên quan trọng hơn, hay là tham gia hạng mục vận động quan trọng hơn, bước vào đại học, nhiều khi đều phải tự mình chọn lựa.”

Mọi người khe khẽ bàn luận.

Mặc dù nói phải tự lựa chọn, nhưng vì hạng mục vận động mà trốn việc, thế nào cũng không thể nói ra được, còn nếu muốn làm lâu dài trong hội sinh viên, chỉ sợ nhất định phải hi sinh một thứ.

Diêu Vi An nhìn về phía Hoắc Yên: “Làm phó Ban, hẳn phải nên biết cái gì nặng cái gì nhẹ.”

Năm nay Hoắc Yên đã lên năm hai, đã thăng chức làm phó Ban Chương trình, bắt đầu hướng dẫn tân sinh viên.

Diêu Vi An có chút thâm ý. Nếu như Hoắc Yên không thể làm gương tốt, còn có thể sai bảo người mới làm việc sao.

Thấy cô do dự, Diêu Vi An tiếp tục nói: “Năm nhất mới làm việc, tôi biết có một vài khoa yêu cầu phải tham gia, nhưng năm hai không cần phải làm vậy, cho nên nếu lịch trực ban và tham gia thi đấu trùng nhau, có thể chuyển cho một thành viên không có ca trực, thành viên nào yêu cầu chuyển ca giờ tay.”

Có mấy người năm nhất giờ tay, Diêu Vi An để cho trợ lý nhớ tên bọn họ.

“Các trưởng ban phó ban năm hai, thời gian trực ban và thi đấu có trùng nhau không?” Ánh mắt Diêu Vi An quét qua mấy vị trưởng ban.

Ngoại trừ Hoắc Yên ra, không ai giờ tay, dù có trùng thì cũng ngại mặt mũi của Diêu Vi An, không ai dám giờ.

Lâm Sơ Ngữ nói khẽ với Hoắc Yên: “Câu này đúng là có ý tứ, chính là nói thành viên năm hai không thể đổi cả, chỉ có thể bỏ qua

cúp của đại hội thể dục thể thao?”

Hoắc Yên gật đầu, Diêu Vi An hẳn là có ý này.

“Vậy 3000m của cậu làm sao bây giờ?” Lâm Sơ Ngữ hỏi.

“Chờ lúc nữa tớ đi hỏi ủy viên thể dục, xem có thể hủy được hay không.”

Thật ra rất khó nói, bởi vì trong khoa bọn họ gần như không có nữ sinh tình nguyện chạy 3000m, Hoắc Yên thường xuyên vận động, sức chịu đựng cũng rất tốt, ủy viên thể dục mới khóc lóc ôm đùi, quỳ xuống cầu xin cô tham gia chạy 3000m.

Đã đồng ý với người ta, lúc này đổi ý, lời rất khó nói ra miệng.

Đúng lúc này, một giọng nói nhàn nhạt vang lên: “Năm hai và năm nhất đều là thành viên của hội sinh viên, không có lý do gì đổi xử khác nhau.”

Hoắc Yên ngẩng đầu, nhìn đôi đồng tử thâm thúy của anh quét về phía mình—

“Đã đăng ký thì chạy đi.”

Giọng nói của anh ôn hòa, cũng không phải lấy thân phận của chủ tịch hội sinh viên, mà là lấy thân phận anh trai để nói chuyện với cô.

Diêu Vi An khó tin, không ngờ Phó Thời Hàn lại ngay trước mặt mọi người bác bỏ quyết định của cô ta, trước kia chưa từng xảy ra chuyện tương tự.

Ban trợ lý nghị luận rầm rì, càng khiến Diêu Vi An mất mặt.

Diêu Vi An nói: “Hoắc Yên tham dự đại hội thể dục thể thao, vậy việc trực ban làm sao bây giờ, người mới thì quên đi, phó trưởng Ban dù sao cũng phải làm gương tốt.”

“Cũng không phải không thể sắp xếp được, quy định là vật chết, người mới sống.”

Ánh mắt Phó Thời Hàn lạnh nhạt quét một vòng quanh phòng, nói: “Bây giờ trưởng ban phó ban năm hai đại học, có ai cần hỗ trợ cân đối thời gian không?”

Trước đó Diêu Vi An hỏi, không ai dám giơ tay, nhưng Phó Thời Hàn đã mở miệng, mấy trưởng phó ban bị xung đột thời gian cũng yếu ớt giơ tay lên.

Sắc mặt Diêu Vi An trở lên khó coi nhưng ngại mặt mũi Phó Thời Hàn, chỉ đành nói: “Đã như vậy, mấy người các bạn tự mình sắp xếp đổi ca trực cân bằng thời gian.”

Hoắc Yên cảm kích nhìn Phó Thời Hàn một cái, anh không để ý đến cô, chỉ có điều sau đó cô nhận được một tin nhắn anh gửi tới —

“Tan họp chờ anh, cùng nhau ăn cơm. 【trái tim】”

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 46: Nhìn Trộm

“Có phải em đang thầm thích anh không?”

Toàn bộ khoảng thời gian sau đó của cuộc họp, Diêu Vi An ngồi trên ghế, không tiếp tục nói câu nào.

Phó Thời Hàn mở miệng phản đối, bác bỏ chính là mặt mũi thành viên đoàn chủ tịch cô ta, khiến nội tâm cô ta cực kỳ khó chịu.

Ai bác bỏ cũng không liên quan đến cô ta, chẳng qua người đó là Phó Thời Hàn...

Nữ vương Bát Quái Lâm Sơ Ngữ đột nhiên xích lại gần Hoắc Yên, thấp giọng nói: “Diêu Vi An á, đã sớm nghe người ta nói, cô ta thầm mến Phó Thời Hàn.”

Hoắc Yên kinh ngạc: “Cậu lại ăn dưa ở đâu?”

“Tình báo chuẩn xác, Diêu Vi An vẫn luôn thích Phó Thời Hàn, hội sinh viên ai cũng biết.”

“Tớ không biết mà.”

“Đó là bởi vì cậu và Phó Thời Hàn hay dính lấy nhau, không ai nói cho cậu chuyện này, phía trước lại có Hoắc Tư Noãn cản trở, chuyện này càng không rõ ràng.” Lâm Sơ Ngữ thấp giọng: “Hiện giờ

Hoắc Tư Noãn làm sáng tỏ chuyện hôn ước trong vòng bạn bè, Diêu Vi An hẳn là sẽ có hành động rồi.”

Hoắc Yên ngẩng đầu nhìn về phía Diêu Vi An, trùng hợp cô ta cũng đang nhìn mình, ánh mắt của hai người chạm nhau trong không khí đánh giáp lá cà, “keng” một tiếng phát ra tia lửa.

Diêu Vi An nhìn cô cười nhẹ, ngoài cười nhưng trong không cười.

Hoắc Yên vội vàng thu ánh mắt lại, tin tưởng dựa của Lâm Sơ Ngữ tám chín phần là thật, dù sao trong trường xưa nay chưa từng thiếu nữ sinh thầm mến Phó Thời Hàn.

Buổi họp kết thúc, Hoắc Yên cùng một vị trưởng Ban trao đổi về thời gian trực ban, quay đầu định bụng chờ Phó Thời Hàn cùng ăn cơm tối.

Sau khi tất cả mọi người đều giải tán, trong phòng chỉ còn lại Phó Thời Hàn và Diêu Vi An, Diêu Vi An cầm tài liệu hỏi Phó Thời Hàn: “Lúc các vận động viên tiêu biểu của các khoa thay mặt ra trận trong buổi lễ khai mạc, có vài vấn đề còn cần sắp xếp lại, thế này đi, chúng ta cùng nhau đi ăn, trên đường đi vừa nói...”

Cô ta còn chưa dứt lời, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Hoắc Yên: “Bạn còn chuyện gì không?”

“Ờ không có.”

“Nếu không có liền rời đi đi.”

Hoắc Yên chần chờ một chút, chuẩn bị ra bên ngoài đợi Phó Thời Hàn, lại không ngờ Phó Thời Hàn lạnh nhạt mở miệng: “Em ấy đợi tôi ăn cơm, không ảnh hưởng, cậu nói tiếp đi.”

Sắc mặt Diêu Vi An hơi trầm xuống.

Vừa mới mời Phó Thời Hàn ăn cơm nói ra miệng, cô ta không muốn lại mang thêm một người.

“Vậy chờ một lúc nữa cùng ăn cơm đi, thảo luận về công việc sắp tới một chút.”

Mặc dù vạn phần không nguyện ý, Diêu Vi An cũng chỉ có thể nói như vậy với Hoắc Yên.

Hoắc Yên đang muốn gật đầu nói được, Phó Thời Hàn cầm tài liệu, vừa nhìn vừa không để ý nói: “Không cần, đợi một lúc nữa tôi còn có việc muốn nói riêng với em ấy, cậu muốn nói gì, bây giờ nói đi.”

Diêu Vi An nhú mày, giọng nói như thường: “Vậy được, tôi nói vài câu thôi, không chậm trễ hai người ăn cơm.”

Lúc Diêu Vi An rời đi có nhìn Hoắc Yên một cái, rõ ràng sắc mặt lạnh hơn rất nhiều.

Phó Thời Hàn và Hoắc Yên tới nhà ăn số ba, Hứa Minh Ý bưng đồ ăn, mặc quần áo lao động ngồi bên cạnh bọn họ, hết sức chăm chú gặm chân vịt.

Hoắc Yên thỉnh thoảng nghiêng đầu liếc trộm Phó Thời Hàn ngồi đối diện, lúc ăn cơm Phó Thời Hàn ăn không nhanh không chậm, ngón tay thon dài xinh đẹp cầm đũa, ăn từng miếng một, rất chăm chú cũng rất từ tốn.

So với anh, Hứa Minh Ý bên cạnh, phải gọi là ăn như lốc bão.

Hứa Minh Ý vừa ăn cơm vừa thành thoi nói: “Hai người ngồi chung một chỗ, một hồi em liếc anh, anh ngắm em, nhàm chán.”

Phó Thời Hàn đáp trả: “Cậu không mời mà tới, nhàm chán.”

“Một tình báo viên đạt chuẩn, cần mắt nhìn sáu hướng tai nghe tám phương.” Hứa Minh Ý lại nheo mắt nhìn bọn họ: “Tớ thấy hai người có mờ ám.”

“Có mờ ám cũng không liên quan đến cậu.” Phó Thời Hàn gấp một miếng thịt bò bỏ vào đĩa của Hoắc Yên: “Cơ thể đang phát triển, ăn nhiều một chút.”

Hứa Minh Ý giật giật đuôi mắt: “Bằng đó tuổi rồi còn phát triển gì nữa.”

Hoắc Yên phản bác: “Phát triển ngược, không phục?”

Hứa Minh Ý: “Đúng là không phục.”

Hoắc Yên: “Không phục ghen chết đi.”

Hứa Minh Ý cười cười: “Cái tốt không học, lại học được cái tính độc mồm độc miệng không tha ai của lão tứ.”

Phó Thời Hàn: “Biết thì tốt.”

Thấy hai người không chào đón mình, Hứa Minh Ý bưng khay cơm đứng lên, nói: “Được được được, hai người nói chuyện, nhị gia tớ không tham gia nữa, có thời gian quan tâm đến người khác còn bị mắng, tớ vẫn nên đi rửa thêm mấy cái bát để kiếm chút tiền thôi.”

“Nhị gia ngài đi nha.”

Hoắc Yên vấy tay với anh ta, lúc cô cười lên lộ hai cái răng cửa, cực kỳ đáng yêu.

Phó Thời Hàn gõ đầu Hoắc Yên: “Chăm chú ăn cơm nào.”

“Ừm.” Hoắc Yên phát hiện khay cơm của cô bị Phó Thời Hàn gấp thịt chặt thành núi nhỏ.

“Không thích thì đừng gọi, gọi rồi lại không ăn.” Hoắc Yên lầm bầm nói: “Lãng phí.”

Phó Thời Hàn cười nhẹ: “Không phải muốn chạy 3000m sao, không ăn nhiều thịt một chút, không có sức chạy thể nào?”

Hoắc Yên gật đầu, quyết định ăn nhiều một chút.

“Hôm nay cảm ơn anh đã giúp em nói chuyện.”

Phó Thời Hàn dùng khăn giấy lau miệng, nói: “Cũng không hoàn toàn là giúp em, anh không muốn để hội sinh viên biến thành tổ chức quan liêu, nói cái gì làm cái gì đều phải coi sắc mặt người khác.”

Hoắc Yên cũng buông đũa xuống, nhìn anh.

“Trưởng ban và phó ban năm hai mặc dù là chức danh chính thức, nhưng bản chất vẫn là sinh viên, chỉ cần làm tốt nhiệm vụ của bản thân tự nhiên sẽ phát triển tốt hơn, chứ không phải vì cái chức danh này, từ bỏ những thứ khác để đổi lấy uy tín.”

Hoắc Yên nghe hiểu ý anh, liên tục gật đầu.

Nhiều khi, Hoắc Yên đặc biệt thích dáng vẻ chính trực của Phó Thời Hàn, có nhiều chuyện anh có cách nhìn rất độc đáo, cũng sẽ

dùng đạo đức làm thước đo để ràng buộc bản thân.

Có lẽ, đây chính là nguyên nhân khi ở cùng anh luôn có cảm giác yên tâm tuyệt đối.

Đại hội thể dục thể thao năm nay khí thế bừng bừng, từ ngày khai mạc đầu tiên, các ban trong hội sinh viên từ lãnh đạo tới các thành viên, đều triển khai hành động đầu vào đầy.

Trong lúc diễn ra đại hội, mỗi sân vận động đều dựng quầy phục vụ của hội sinh viên, bất kể là vận động viên hay sinh viên có yêu cầu gì, đều có thể tới để nhờ giúp đỡ.

Hoắc Yên cùng một vị trưởng ban khác thay ca, vừa vặn gặp Phó Thời Hàn tham gia chạy nhanh, từng đợt hò hét của các nữ sinh ở bên kia đường chạy truyền tới.

“Đàn anh cố lên!”

“Đẹp trai quá!”

“Giành giải nhất nha!”

Trong lòng Hoắc Yên giống như có mèo cào, cho nên lúc tiếp nước cho sinh viên, nước tràn ra ngoài cô cũng không hề phát hiện.

Nghe từng đám con gái gào thét, chắc anh đã ra sân rồi.

Trong lòng Hoắc Yên thấp thỏm, ngồi xuống ghế nhặt một cái bút ở bàn xoay tròn trên đầu ngón tay.

Về nôn nóng bất an, ngay cả trợ lý nhỏ bên cạnh cũng nhìn ra được.

“Đàn chị Hoắc Yên, có phải chị còn có việc không, nếu như có việc bận, bàn phục vụ bên này bọn em có thể tự xử lý được, chị đi trước đi.”

Hoắc Yên lắc đầu, trước đó cô đã cùng người ta đối ca, trong lúc trực ban lại chuồn mất gây ảnh hưởng không tốt, hơn nữa còn là trước mặt năm nhất, cô hẳn nên làm tấm gương tốt.

Đường chạy bên kia truyền đến từng đợt reo hò vang dội, anh giống như đã chạy về đích!

Hoắc Yên lại nhòm người lên, nhìn xuyên qua đám đông, có điều đường chạy bên kia lít nha lít nhin toàn người, cô vẫn chẳng nhìn được gì.

Chỉ có thể từ tiếng hét của mọi người mà suy đoán một chút.

Hẳn là giành giải nhất rồi.

Đúng vào lúc này, Hoắc Yên nhìn thấy bên trong đám người có một bóng dáng xinh đẹp thoáng qua, là Diêu Vi An.

Cô ta mặc một áo len hở cổ, phối với một quần Jean phong cách Hàn Quốc, tóc đuôi ngựa buộc lên nhẹ nhàng, nhìn qua xinh đẹp tràn đầy sức sống.

Trong tay cô ta đang cầm một chai Pepsi, vội vàng đi tới điểm cuối của đường chạy.

Hai nữ sinh trợ lý lập tức nhỏ giọng Bát Quái.

“Chị ta đi đưa nước cho Phó Thời Hàn phải không?”

“Khẳng định là vậy.”

“Chị ta thăm mếm Phó Thời Hàn không phải ngày một ngày hai nhỉ.”

“Vẫn luôn kìm nén không thể hiện, có vẻ ngại Hoắc Tư Noãn.”

“Thời gian trước không phải Hoắc Tư Noãn đã giải thích sao, có lẽ đàn chị Diêu Vi An muốn hành động đây.”

“Chị ta sẽ tỏ tình với Phó Thời Hàn à?”

“Hẳn là vậy, thể hiện rất rõ ràng mà.”

Hoắc Yên dựa vào bàn nhỏ, không yên lòng viết báo cáo trực ban hôm nay, bên tai nghe được hai trợ lý bàn tán mà trong lòng nóng nảy.

Cộc cộc cộc, có người gõ mặt bàn.

Hoắc Yên ngẩng đầu, nhìn thấy Tô Hoàn mỉm cười nhìn mình: “Nhìn cậu uể oải không có tinh thần thế này, mất cái gì vậy.”

“Không sao, cậu ở chỗ này làm gì?” Hoắc Yên đứng dậy, rót cho cô bạn cốc nước.

“Đợi chút nữa hòa thượng muốn tham gia nhảy xa, tớ tới cổ vũ anh ấy.”

“Hòa thượng muốn nhảy xa?”

Tô Hoàn cười cười: “Không chỉ thế, nhảy cao, bốn trăm tám trăm, còn có ném tạ, chương trình mỗi ngày của anh ấy đều xếp kín.”

Hoắc Yên khó tin nói: “Anh ta điên rồi sao, đăng ký nhiều như vậy?”

Tô Hoàn bất đắc dĩ nói: “Giải nhất tiền mặt 500, giải nhì giải ba đều có đồ thưởng.”

“Khó trách.”

Thật ra ngẫm lại, mỗi ngày Hứa Minh Ý trải qua cũng không hề dễ dàng, Hoắc Yên từng nghe Thẩm Ngộ Nhiên nói khi Hứa Minh Ý còn rất nhỏ ba mẹ anh ta ra ngoài làm công, không may xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ở quê chỉ còn một bà nội lớn tuổi, anh ta ăn cơm trăm nhà lớn lên, sau này được đi học là dựa vào một phú thương giàu có giúp đỡ, lúc này mới có thể thuận lợi lên được đại học.

“Nhảy xa bên đó sắp bắt đầu rồi, không tán gẫu nữa.” Tô Hoàn nói xong lúi di động ra, mở cho Hoắc Yên một đoạn video: “Tặng cho cậu món quà nhỏ.”

Hoắc Yên cầm điện thoại, tò mò mở video của Tô Hoàn, ra là video cô bạn quay lại cảnh Phó Thời Hàn thi chạy!

Hoắc Yên mừng rỡ, vội vàng ngồi xuống, mở loa di động tới mức tối đa.

Trong video chàng trai mặc áo thể thao màu đen và quần đùi, lộ ra cánh tay rắn chắc, da thịt trắng nõn mịn màng, đường cong cơ bắp trôi chảy mang theo một loại cảm giác co dãn đàn hồi.

Mấy sợi tóc trên trán anh che đi đôi đồng tử sâu thẳm, gương mặt tuấn tú được ánh mặt trời buổi sáng chiếu đến rực rỡ.

Anh đứng ở vị trí đường chạy số ba, ngồi xổm người làm tư thế chuẩn bị chạy cực kỳ đẹp mắt.

Theo tiếng còi vàng lên, anh đột nhiên phóng đi như viên đạn, không bao lâu sau đã bỏ xa các tuyển thủ còn lại, một đường chạy thẳng tới đích.

Trong chớp mắt anh đã chạy về đích, nữ sinh xung quanh không ngừng hò hét, đơn giản muốn làm rách màng nhĩ của người khác.

Mắt thường cũng có thể thấy sức khỏe rất tốt.

Phó Thời Hàn về đích, hơi thở hơi dồn dập, trên mặt nổi một tầng hồng nhàn nhạt.

Bên cạnh có rất nhiều nữ sinh đi tới, ngượng ngùng đưa nước và khăn tay cho anh, trong đó bao gồm cả Diêu Vi An, cô ta cầm chai Pepsi, thoải mái tươi cười với anh.

Trái tim Hoắc Yên nhảy vọt lên cổ họng, hình ảnh trong video rung lắc, lại nghe Phó Thời Hàn lịch sự từ chối: “Tôi không uống đồ ngọt.”

Hoắc Yên thở phào, khoe miệng không tự giác nở nụ cười, ngay lúc này nghe thấy một giọng nói quen thuộc truyền tới: “Ai mà đẹp trai vậy?”

Giật mình ngẩng đầu lên, Phó Thời Hàn chống tay bên cạnh bàn, cúi người nhìn vào video trong điện thoại, đầu cúi xuống để lộ biểu cảm cực kỳ dịu dàng.

Hoắc Yên hét lên một tiếng, điện thoại bị văng ra ngoài, Phó Thời Hàn giơ tay tiếp được.

Giọng nói của anh trầm thấp mà gợi cảm, hô hấp ấm áp phả bên tai cô: “Hửm, đang xem trộm ai?”

Hoắc Yên: “Dù sao cũng không xem anh.”

Phó Thời Hàn ấn mở video, lắc lư trước mặt: “Vậy xóa nhé.”

“Không được!” Hoắc Yên nghiêng người qua, muốn đoạt lại điện thoại di động, Phó Thời Hàn giơ cao tay không cho cô với được.

“Không được liền cướp, đây là đạo lý gì?”

Hoắc Yên kiễng chân không ngừng với tay anh, thở hổn hển nói: “Không khen anh đẹp trai anh liền xóa video của người ta, ai không nói đạo lý.”

Phó Thời Hàn liếc mắt nhìn cô, khóe miệng cười cười: “Hoắc Yên, có phải em đang thăm thích anh không?”

Editor: Ô chương này ngắn ghê:))

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 47: Tớ Đi Tìm Anh Ấy

“Hai người đều thích nhau chính là chuyện hạnh phúc nhất.”

“Có phải em đang thầm thích anh không?”

Chóp mũi của anh chạm vào vành tai nóng bỏng của cô, cảm giác nhột nhột khiến sống lưng của Hoắc Yên truyền đến một cơn tê dại, cô vội vàng buông tay, nhanh chóng cách xa anh một chút.

Nhịp tim như trống đánh, chấn động tới mức như có hàng vạn giọt nước dâng trào.

“Bậy... nói bậy.”

Tại sao có thể như vậy, cô rốt cuộc là thế nào? Tại sao lại căng thẳng đến ngay cả nói chuyện cũng không rõ ràng, cho dù trước kia trong trận thi đấu 《Siêu trí tuệ》 được quay trực tiếp cũng không căng thẳng đến mức vậy.

Phó Thời Hàn có vẻ không phát hiện ra câu nói đùa thuận miệng của mình lại trở thành sóng to gió lớn như thế nào trong lòng cô gái nhỏ.

“Khát, tới chỗ em uống miếng nước.” Anh nghiêng người dựa vào mép bàn, thoải mái nói.

Hoắc Yên vội vàng đứng lên, cầm cốc giấy sạch đến bình nước rót cho anh một cốc nước đầy, lúc đưa cho anh bàn tay không theo không chế run rẩy.

Phó Thời Hàn nhìn mặt nước lắc lư trong cốc: “Em căng thẳng cái gì?”

“Phó Thời Hàn, anh uống nước nhanh đi.” Hoắc Yên chuyển ánh mắt sang chỗ khác, không dám nhìn anh.

“Sao nào, ảnh hưởng đến công việc của em?”

“Không có.”

Phó Thời Hàn cầm cốc nước lên uống một hơi cạn sạch, sau đó ngón tay thon dài bóp chặt, trong nháy mắt cốc giấy biến thành một cục giấy vo tròn, anh giơ tay ném một cái, vũng vàng rơi vào thùng rác.

“Hôm nay em hơi lạ, sao vậy?” Anh hỏi cô.

“Cảm thấy hơi nóng, ở đây cũng ồn ào nữa, đầu em hơi choáng.”

Lòng bàn tay ấm áp đặt trên trán cô, Phó Thời Hàn thử nhiệt độ của mình, lại thử của cô.

Có lẽ do vừa mới vận động, Phó Thời Hàn dùng tay kiểm tra không nhận ra được cái gì, anh dứt khoát cúi người chạm trán mình vào trán Hoắc Yên, nhắm mắt lại, thử nhiệt độ cơ thể.

Chàng trai nhắm mắt, lông mi dài rậm quét qua mắt cô, thậm chí cô còn cảm nhận được hơi thở dịu dàng mà nóng ẩm của anh.

Gương mặt anh tuần gằn trong gang tấc, trên mặt Hoắc Yên nhuộm một tầng đỏ ửng, trái tim như biến thành động cơ tàu hỏa, ầm ầm bốc hơi nóng ra ngoài.

“Nóng thật, em sốt rồi.” Nét mặt của Phó Thời Hàn trở lên nghiêm túc: “Anh dẫn em tới phòng y tế.”

Anh kéo tay Hoắc Yên, Hoắc Yên không hề cử động.

“Không phát sốt.”

“Hoắc Yên.” Phó Thời Hàn không tiếp tục đùa giỡn với cô nữa, cả người phát ra sự tức giận: “Không được tùy hứng, em ốm rồi.”

“Em không ốm.” Hoắc Yên dùng sức tránh tay anh: “Anh đi mau đi, anh đi em liền khỏe.”

Trên mặt Phó Thời Hàn lộ ra chút nghi ngờ.

“Em thật sự không có việc gì, thật!” Hoắc Yên không biết giải thích thế nào, chỉ nói với anh: “Anh mau đi làm chuyện của mình đi, đừng ở đây nói chuyện phiếm với em nữa.”

“Anh không còn việc gì cả.”

Ý rất rõ ràng, anh muốn ở lại đây với em.

“Đợi chút nữa Hứa Minh Ý còn nhảy xa, anh không tới cổ vũ cho anh ta sao?”

“Thằng nhóc đó như uống phải thuốc lắc, hạng mục nào cũng nằm trong top 3, còn cần anh đi cổ vũ nữa hả.”

Hoắc Yên không phản bác được, trong lòng tự nhủ Hứa Minh Ý thật đúng là... Bình thường nhìn qua lười biếng uể oải, chỉ cần dính đến một chút lợi ích tiền tài, con người anh ta liền như tiểu vũ trụ bộc phát năng lượng bất cứ lúc nào.

“Vậy anh cũng nên đi xem anh ta một chút chứ.”

Lúc này Phó Thời Hàn mới cẩn thận nhìn Hoắc Yên, hơi nhíu mày: “Em không muốn ở chung với anh?”

Hoắc Yên không dám nhìn anh, dời ánh mắt đi: “Em đang làm nhiệm vụ, anh ngồi đây, chờ một chút có mấy cô gái sẽ tới, em khẳng định bọn không quay nôi.”

Ánh mắt Phó Thời Hàn lão luyện cỡ nào, đã nhìn ra được từ câu chữ úp mở của Hoắc Yên.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Em cũng không biết, có chút phiền, anh để em một mình có được không?”

Phó Thời Hàn không ép buộc Hoắc Yên để tìm ra nguyên nhân nữa, vỗ vỗ đầu cô: “Anh đi trước, đợi chút nữa trở lại thăm em, nếu còn nóng phải đi bệnh viện.”

“Anh đừng đến, em sắp thay ca rồi.”

Bước chân Phó Thời Hàn dừng một chút, vẫn rời đi, trong lòng Hoắc Yên đột nhiên dâng lên một cảm giác chua xót.

Cô lấy điện thoại ra, nhấn một tin vào nhóm Mỹ thiếu nữ plastic

“Bây giờ tớ chợt phát hiện bản thân rất kỳ lạ.”

Lâm Sơ Ngữ lập tức trả lời: “Xếp ghế, hóng dừa.”

Hoắc Yên: “Cậu có từng trải qua cảm giác như này chưa, lúc không gặp một người trong lòng nhấp nhồm, gặp được lại rất căng thẳng, sợ mình nói sai, sợ anh ấy nhìn mình chằm chằm, hi vọng anh ấy mau chóng rời đi, nhưng sau khi anh ấy đi lại thấy trong lòng trống rỗng.”

Lâm Sơ Ngữ: “Emmm, không có. Tô Hoàn Lạc Dĩ Nam.”

Tô Hoàn không trả lời, hẳn là đang xem trận thi đấu của Hứa Minh Ý, không rảnh cầm điện thoại.

Lạc Dĩ Nam trả lời một tin: “Có.”

Hoắc Yên cùng Lâm Sơ Ngữ lập tức háng hái, Hoắc Yên gửi một biểu cảm gấu con đáng yêu: “Cầu giải thích.”

Lạc Dĩ Nam: “Không có gì phải bối rối, cậu thích người này, nhìn thấy anh ta tự nhiên sẽ căng thẳng, không gặp được tự nhiên sẽ nhớ mong, điều này rất bình thường.”

Lâm Sơ Ngữ: “Tổng kết lại, gọi điện thoại cho Nam tổng!”

Lạc Dĩ Nam: “【ôm quyền】”

Lạc Dĩ Nam khiến hạt giống trong lòng Hoắc Yên bắt đầu từ dưới đất nảy mầm chui lên.

Cô thích Phó Thời Hàn.

Mỗi giờ mỗi phút mỗi giây đều muốn gặp anh, sau khi gặp anh lại sợ biểu hiện của mình vụng về rồi lo lắng bất an, hưởng thụ khoảng cách gần anh nói thì thâm, hưởng thụ cảm giác anh vỗ nhẹ đầu mình, cũng hưởng thụ cảm giác cùng anh thân mật...

Không sai, cô thích Phó Thời Hàn.

Điện thoại lại rung lên, tin nhắn của Tô Hoàn tới —

“Cái đệt tớ mới đi một lát, các cậu vậy mà thảo luận việc như thế!”

Lâm Sơ Ngữ: “Dưa còn chưa hồng, có thể ăn! Ha ha ha.”

Hoắc Yên: “Chính tớ còn chưa nghĩ rõ ràng mà. 【che mặt】 ”

Tô Hoàn: “Cho nên cho nên, có phải bước kế tiếp nên hành động không?”

Hoắc Yên: “Hành động gì. 【ngây ngốc】 ”

Tô Hoàn: “Tổ tình! Lên nào! Đánh đổ nam thần đứng đầu đại học S, cậu chính là người chiến thắng nha!”

Lâm Sơ Ngữ: “Xông lên (*)! Chúng tớ ủng hộ cậu!”

(*) Nguyên văn là từ 冲鸭/chōngyā/ đồng âm với từ 冲呀/chōngya/ biểu thị tràn ngập tinh thần phấn chấn, ý chí chiến đấu tràn trề, trên mạng thường thể hiện cho một loại cổ vũ tương đối đáng yêu.

c47 fg

Hoắc Yên: “Ơ? 【ngây ngốc】 ”

Tô Hoàn: “Cậu hãy nắm chắc thời gian, Hoắc Tư Noãn kia vừa mới làm sáng tỏ tin đồn, trong trường đang có rất nhiều nữ sinh rục rịch muốn tỏ tình cùng Phó Thời Hàn, bên cạnh tớ có mấy người đây này.”

Lâm Sơ Ngữ: “Hội sinh viên cũng có.”

“Tỏ tình cái gì, tớ còn chưa quyết định.”

Cũng quá lúng túng đi, vạn nhất, vạn nhất anh từ chối cô như từ chối những nữ sinh khác, sau này ngay cả bạn bè cũng không làm được.

Tô Hoàn nghe xong vội vã nói: “Hoắc Yên, tớ cược mười túi lạc điều (*) là cậu sẽ mã đáo thành công.”

(*) 辣条: Một loại snack của Trung Quốc và cực kỳ cay.

c47 gjj

Lâm Sơ Ngữ: “Tớ cược thêm mười túi!”

Lạc Dĩ Nam: “Được rồi, đừng có giật dây, để tự cậu ấy suy nghĩ, không liên quan tới hai cậu đâu.”

Trong nhóm yên tĩnh lại, đầu óc Hoắc Yên đình trệ.

Chữ thích này, giống như điều cấm kỵ không thể chạm vào. Trước kia không phải cô không có cảm giác với anh, chỉ là cho tới bây giờ không dám suy nghĩ nhiều như vậy, chàng trai như Phó Thời Hàn, cô không dám hi vọng xa vời.

Sau này từng bước một, cô cố gắng khiến bản thân trở lên ưu tú hơn, trong tiềm thức cũng bởi muốn gần anh thêm một chút, lúc

đứng bên cạnh anh, không đến mức luống cuống chột dạ.

Cô làm tất cả, bất giác thay đổi, cũng bởi vì muốn tiến về bên cạnh anh.

Buổi tối, rất hiếm khi Lạc Dĩ Nam chủ động tới tìm Hoắc Yên ăn cơm.

Hoắc Yên nhìn cô bạn ăn từng miếng đồ ăn, dường như không có ý định lên tiếng, thế là cũng buồn buồn nhìn lướt qua thức ăn trong khay.

Lạc Dĩ Nam chăm chú ăn cơm, lạnh nhạt mở miệng nói: “Cậu là cô gái có chủ kiến, mặc kệ người bên ngoài nói cái gì, cũng không thể ảnh hưởng tới suy nghĩ của cậu.”

Hoắc Yên khe khẽ thở dài: “Tớ không biết nên làm thế nào bây giờ, tớ luôn cảm thấy mình không tốt như vậy.”

“Cảm thấy bản thân không xứng với anh ta?” Lạc Dĩ Nam lời ít ý nhiều vạch trần.

“Cũng không phải vấn đề xứng hay không xứng, tớ biết Phó Thời Hàn sẽ không để ý nhiều như vậy, nhưng là...” Hoắc Yên bóp mi tâm: “Rất nhiều chuyện xảy ra cùng một lúc, ba mẹ tớ bên kia, còn có Hoắc Tư Noãn...”

Lạc Dĩ Nam buông đũa, lạnh nhạt mở miệng: “Thích thật ra là một chuyện rất đơn giản, không nhìn quá khứ, không nhìn tương lai, chỉ nhìn trước mắt, ngay giờ phút này anh ta thích cậu, mà cậu cũng thích anh ta, đây là chuyện hạnh phúc nhất trên đời, tận thế bái bẻ nường dâu cũng không liên quan tới các cậu.”

“Không nhìn quá khứ, không nhìn tương lai, chỉ nhìn trước mắt.”
Hoắc Yên lẩm bẩm đọc theo Lạc Dĩ Nam: “Có thể như vậy chứ?”

Lạc Dĩ Nam cười cười vỗ vai cô: “Có thể hay không, đừng hỏi tở, hãy tự hỏi lòng mình.”

Trước khi đi ngủ, Hoắc Yên gửi cho Phó Thời Hàn một tin WeChat: “Vì sao hôm nay yên lặng vậy.”

Sau buổi sáng cô đuổi anh đi, gần như cả ngày Phó Thời Hàn không có động tĩnh, cả ngày nay Hoắc Yên đều mong nhớ, thỉnh thoảng lại cầm điện thoại lên xem.

Nửa phút sau, Phó Thời Hàn gửi cho cô một cái biểu cảm trợn trắng mắt. trợn trắng mắt

Hoắc Yên: “Sao thế.”

Phó Thời Hàn: “ **【trợn trắng mắt】** **【trợn trắng mắt】** **【trợn trắng mắt】** ”

Tô Hoàn gặp Hoắc Yên nhìn chằm chằm điện thoại đến ngây người, lại gần nhìn di động của cô một chút, phì cười: “Phiên dịch đây, chính là Bảo Bảo mắt hứng, muốn ôm ôm hôn hôn nâng lên cao cao.”

Hoắc Yên kinh ngạc: “Anh ấy? Không thể nào.”

Phó Thời Hàn không giống chàng trai có thể nũng nịu bán manh.

Tô Hoàn nhún vai: “Tự bản thân trải nghiệm xem.”

Thế là Hoắc Yên gửi cho Phó Thời Hàn một biểu cảm **【ôm ôm】** thăm dò.

Phó Thời Hàn gần như ngay lập tức trả lời lại: “Hừ”

Hoắc Yên rất khó có thể tưởng tượng, một người đàn ông cao lớn, lại dùng vẻ mặt ấm ức của con gái ở trước mặt cô, là náo loạn gì đây?

“Anh... giận à?” Hoắc Yên không hiểu hỏi.

Phó Thời Hàn: “Em nói xem.”

Hoắc Yên nghĩ tới chuyện hôm nay kiếm có bắt anh rời đi đã chọc giận anh rồi.

“Hôm nay tâm trạng em thật sự không tốt, anh tha thứ cho em, đừng tức giận.”

“Có lẽ bởi vì ngày mai phải chạy 3000m, có chút căng thẳng.” Hoắc Yên tìm bừa một lý do.

Một lát sau, Phó Thời Hàn gửi tới một biểu cảm 【sờ đầu】: “Cố gắng hết mình, đừng nên miễn cưỡng.”

Cách động viên của anh luôn giúp cô cảm thấy yên tâm, thế là cô gửi đến một biểu cảm 【ngoan ngoãn】.

“Có một việc anh suy nghĩ đã lâu.” Anh nói: “Đợi đại hội thể dục thể thao kết thúc, chúng ta cần phải nói chuyện một chút.”

“À, chuyện gì vậy.”

“Chuyện rất quan trọng.”

Cách màn hình, cô thậm chí còn cảm nhận được nét mặt và giọng điệu nghiêm túc của anh.

“Tại sao phải đợi đến lúc đại hội thể dục thể thao kết thúc, bây giờ không thể nói được sao?” Hoắc Yên tò mò hỏi.

Phó Thời Hàn gửi tới một biểu cảm 【mỉm cười】 : “Sao, chờ không nổi?”

Trái tim Hoắc Yên đột nhiên chậm nửa nhịp, tâm hoảng ý loạn nói: “Nào có chờ không nổi, chỉ là tò mò thôi, em lại không biết anh muốn nói gì, ngủ ngon.”

Hoắc Yên tắt màn hình, phòng ngủ rơi vào màn đêm yên tĩnh, cô nhắm mắt lại.

Một đêm không mộng寐.

Buổi chiều ngày hôm sau, chạy 3000m, Hoắc Yên thay một bộ quần áo thể dục màu trắng đỏ bó sát người, trước ngực có dán số,

Trong tất cả các hạng mục, 3000m cho nữ là hạng mục gian nan nhất, có rất ít nữ sinh tình nguyện đăng ký, nhưng mỗi khoa nhất định phải có một người tham gia. Ủy viên thể dục biết Hoắc Yên tốt bụng, đau khổ cầu xin cô rất lâu để cô tham gia cuộc thi chạy 3000m.

Nhân duyên của Hoắc Yên trong khoa rất tốt, cũng không phải nguyên nhân đặc biệt gì, bạn học có khó khăn cô có khả năng liền giúp đỡ một chút, cô gái như vậy, dù là ai cũng sẽ thích.

Thời gian thi đấu còn cách nửa tiếng, Phó Thời Hàn vẫn luôn bên cạnh Hoắc Yên, lo lắng sức khỏe của cô không chịu đựng được, chỉ nói: “Chạy chậm chậm, đừng vội mạnh.”

Hoắc Yên ngoan ngoãn gật đầu, lại hỏi anh: “Anh vẫn luôn ở đây chờ em chạy xong chứ?”

Phó Thời Hàn cười nhẹ một tiếng: “Anh sẽ vẫn ở điểm cuối đợi em.”

Đúng lúc này, một trợ lý trong hội sinh viên đi tới, nói: “Chủ tịch, sân vận động số hai bên kia có chút vấn đề, đàn chị Diêu mời anh qua xem một chút ạ.”

Phó Thời Hàn hơi nhú mào: “Bây giờ?”

“Nói là có việc gấp, bên kia không giải quyết được.”

Phó Thời Hàn nhìn đồng hồ, lại nhìn Hoắc Yên nói: “Anh đi xem thử, trước khi bắt đầu thi sẽ mau chóng trở lại.”

Hoắc Yên gật đầu: “Xử lý tốt mọi chuyện, em bên này không sao.”

Phó Thời Hàn đi theo trợ lý kia rời khỏi sân vận động số ba, Hoắc Yên một mình ở sân chạy khởi động làm nóng người.

Rất nhanh, Lạc Dĩ Nam cùng Tô Hoàn vội vàng chạy tới: “Còn chưa chạy, suýt chút muộn giờ rồi.”

“Còn chưa chạy đâu.” Hoắc Yên nói: “Cũng không biết có thể chạy tới cuối hay không.”

“3000m, quá biến thái.” Tô Hoàn run rẩy: “Không sao, quan trọng là tham gia, cho dù chạy cuối cùng cũng không mất mặt.”

Hoắc Yên lắc đầu: “Tớ tuyệt đối sẽ không trở thành người chạy cuối cùng.”

Lạc Dĩ Nam khen ngợi nhìn Hoắc Yên: “Tốt, tớ biết cậu không phải người dễ dàng từ bỏ.”

“Cho nên mục tiêu của tớ là thứ hai đếm ngược.” Hoắc Yên thành thật nói.

Lạc Dĩ Nam: ...

Tô Hoàn cười đến gập người, vỗ vai Lạc Dĩ Nam: “Có rất ít người có thể vả mặt được Nam tổng, Yên Yên, giỏi.”

Hoắc Yên cùng Tô Hoàn đập tay, Lạc Dĩ Nam cũng không tức giận, chỉ dọa dẫm: “Bây giờ tớ không so đo cùng cậu cái người sắp tàn phế vì chạy 3000m, có lời gì giữ lại đêm nay nói trên giường!”

Hoắc Yên vội vàng trốn sau lưng Tô Hoàn: “Sợ quá.”

Tô Hoàn sờ đầu Hoắc Yên: “Đừng sợ, đánh chính diện!”

Đúng lúc này, Lâm Sơ Ngữ vội vã chạy tới, thở không ra hơi: “Tin tình báo mới nhất! Các cậu có nghe không!”

“Mặc kệ có tin tình báo gì đều nhin lại cho tớ, Hoắc Yên sắp chạy 3000m rồi, ngoan ngoãn ở đây cổ vũ cho cậu ấy.”

“Muộn chút không kịp nữa rồi.” Lâm Sơ Ngữ vội vàng nói: “Yên Yên, Phó Thời Hàn vừa mới có phải bị người ta gọi tới sân vận động số hai phải không?”

Hoắc Yên gật đầu: “Sao thế?”

“Tớ vừa nghe một nữ sinh ban khác nói, đàn chị Diêu Vi An bây giờ sẽ chạy 800m ở sân vận động số hai, nếu như giành giải nhất, cô ta sẽ tỏ tình với Phó Thời Hàn.”

Hoắc Yên giật mình.

Tô Hoàn nói: “Người này cũng thật là, tỏ tình lúc nào chả được, còn cầm giải nhất mới tỏ tình, là sao, là muốn tình yêu danh tiếng đoạt được cả hai hả?”

Lâm Sơ Ngữ nói: “Đàn chị Diêu Vi An rất hiếu thắng, cái gì cũng muốn giành hạng nhất, khả năng được giải nhất rất cao, tỏ tình với anh ấy khá có mặt mũi, hơn nữa hình như còn lấy chứng để tỏ tình.”

Đúng lúc này, trọng tài thổi còi chuẩn bị, Hoắc Yên cởi áo khoác đưa Tô Hoàn: “Tớ đi trước.”

“Chạy tốt nhé, đừng bị ảnh hưởng.”

Hoắc Yên gật đầu, không yên lòng đi tới đường chạy.

3000m không cần chạy nhanh từ lúc xuất phát, nhưng Hoắc Yên vẫn một đường chạy dẫn đầu, mỗi lần tới vị trí cuối đường chạy cô đều nhìn ra lối vào, Phó Thời Hàn từng nói, anh sẽ đợi cô ở điểm cuối.

Anh còn chưa đến.

Hoắc Yên chưa từng lo lắng như lúc này, từ nhỏ đến lớn, Phó Thời Hàn cho cô cảm giác an toàn không gì sánh nổi, bất kể xảy ra chuyện gì, anh luôn có thể xuất hiện bên cạnh cô đầu tiên, cùng cô vượt qua.

Anh an ủi cô, thương yêu cô, chăm sóc cô, đến mức cô chưa từng nghĩ, nếu một ngày trong tương lai, Phó Thời Hàn không thể làm anh trai cô, không thể bất cứ lúc nào cũng ở bên cạnh cô, cô phải làm sao?

Nếu như anh thật sự ở cùng một chỗ với người con gái khác, cô sẽ thế nào?

Trái tim Hoắc Yên đập loạn không thể khống chế, hơi thở cũng bắt đầu dồn dập.

Những năm qua, luôn là anh chủ động ở bên cạnh cô. Có phải cũng nên có khoảng khắc, cô chủ động chạy tới bên anh, bày tỏ tấm lòng.

Giống như Lạc Dĩ Nam nói, mặc kệ tận thế bãi bể nương dâu, chỉ cần hai người đều thích nhau, chính là chuyện hạnh phúc nhất.

Bên này Tô Hoàn còn đang trách móc Lâm Sơ Ngữ, không nên nói chuyện này lúc người ta chuẩn bị thi đấu, Hoắc Yên rõ ràng là bị ảnh hưởng.

Lâm Sơ Ngữ nói: “Tớ đây cũng lo lắng Phó Thời Hàn bị cướp đi chứ, ngộ nhờ anh ấy nào ủng nước đi nhận lời người ta, vậy Yên Yên của chúng ta phải làm sao bây giờ.”

Tô Hoàn lắc đầu: “Tớ cược toàn bộ cái mạng này, cược Phó Thời Hàn đối với Hoắc Yên chính là chân tình.”

Ngay tại lúc hai người đang nói chuyện trên trời dưới đất, một việc bất ngờ xảy ra khiến mọi người không kịp chuẩn bị.

Hoắc Yên vẫn luôn dẫn đầu, đột nhiên chệch hướng đường chạy, trực tiếp chạy về lối đi gần nhất sang sân vận động số hai!

Mấy người Tô Hoàn vội vàng đứng lên, gào lớn: “Cậu đi đâu vậy!”

Hoắc Yên quay đầu nhìn mấy cô bạn, khuôn mặt đỏ bừng, giống như nói cái gì đó, chỉ là xung quanh quá ồn ào ầm ĩ, các cô không nghe được.

Lạc Dĩ Nam lại ngồi xuống, khóe miệng không tự giác giương lên, cô đọc được khẩu hình của Hoắc Yên: “Tớ đi tìm anh ấy.”

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 48: Tỏ Tình

“So với trước kia anh sẽ càng thương em hơn, yêu em hơn, bảo vệ em, chăm sóc em hơn.”

Phó Thời Hàn vội vàng đi tới bàn phục vụ của sân vận động số hai, có hai thành viên trong hội đang ở đó, thấy anh tới vội vàng đứng lên tiếp đón.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Ặc, chính là...” Hai nữ sinh chân tay luống cuống, vội vàng đưa một tập tài liệu cho Phó Thời Hàn: “Trong hạng mục nhảy xa, số thứ tự vận động viên và tên không trùng nhau.”

Phó Thời Hàn nhận lấy xem qua, sau đó nói: “Có thể là đóng dấu sai.” Anh cầm bút trên bàn sửa lại: “Sửa một chút là được.”

Đặt tài liệu xuống, anh lại hỏi: “Còn có chuyện khác?”

Hai nữ sinh ấp úng không nói lên lời, Phó Thời Hàn lạnh mặt: “Trường ban của các bạn đâu, việc nhỏ như thế này cậu ta có thể giải quyết.”

Cũng không cần gọi anh từ sân vận động số ba tới.

“Ờ, trưởng Ban chị ấy... chị ấy đi cổ vũ cho đàn chị Diêu Vi An thi đấu.”

Trong hơi thở của Phó Thời Hàn phát ra tiếng cười lạnh, nhìn đồng hồ trên tay một chút, quay người định bỏ đi, trợ lý lập tức gọi anh lại: “Chủ tịch, anh... không tới xem đàn chị Diêu Vi An thi đấu sao?”

“Tại sao tôi phải đi xem cậu ta thi đấu?”

Giọng nói của Phó Thời Hàn lạnh lẽo cứng rắn, mới mở miệng đã khiến nữ sinh kia không nói được câu nào.

Đúng lúc này, vòng quanh đường chạy truyền ra tiếng hò reo, Diêu Vi An chạy 800m xếp thứ nhất từ trong loa phát thanh truyền tới.

Hai nữ trợ lý hưng phấn nói: “Đàn chị Vi An giành được hạng nhất rồi!”

“Thật lợi hại!”

“Đàn anh, anh đi xem đàn chị Vi An một chút đi.”

Phó Thời Hàn không thèm để ý đến hai người, quay người muốn nhanh chóng rời đi, đúng lúc trên đường chạy truyền tới giọng nói của Diêu Vi An: “Phó Thời Hàn, chờ một chút.”

Hơi thở của cô ta có chút gấp gáp, gương mặt sau khi hoạt động đỏ bừng, bộ đồ thể thao bó sát người phác họa thân hình lồi lõm hoàn mỹ của cô ta.

Bày ra kế này là chị em tốt của cô ta, lúc này đang đi theo bên cạnh, cười không ngừng nhìn Phó Thời Hàn, ánh mắt có chút khác thường.

Giống như đã bàn bạc xong.

Chẳng qua Phó Thời Hàn không nghĩ nhiều, lịch sự nói với Diêu Vi An: “Chúc mừng giành được giải nhất.”

Lúc này Diêu Vi An không biết vì quá mệt hay do quá căng thẳng, hơi thở có chút run rẩy, vội vàng chạy tới; “Phó Thời Hàn, tôi có chuyện rất quan trọng cần nói với cậu.”

Phó Thời Hàn nhìn đồng hồ trên tay, hiển nhiên có chút nóng nảy: “Tôi còn có việc, tối nay rồi nói sau.”

Anh quay người muốn đi gấp, Diêu Vi An vội vàng gọi anh lại, lớn tiếng nói: “Phó Thời Hàn, tôi muốn nói cho cậu biết, tôi thích cậu!”

Phó Thời Hàn dừng bước chân.

**

Sân vận động thứ hai và sân vận động thứ ba cách nhau hơn nửa sân trường, khoảng cách không gần. Bởi vì là ngày đại hội thể dục thể thao, sinh viên ngồi xe trường thực sự quá nhiều, mỗi một trạm xe đều xếp hàng dài, Hoắc Yên không chờ được xe trường, trong lòng gấp gáp, dứt khoát đi vòng qua lối rừng cây nhỏ.

Lúc đi vào sân vận động thứ hai, trong loa phát thanh truyền tới tin vui Diêu Vi An đoạt giải nhất.

Bàn phục vụ của hội sinh viên đặt ở góc đông nam, cô một đường chen chúc xuyên qua đám người, thở hồng hộc chạy tới, vừa vận nhìn thấy Diêu Vi An kết tóc đuôi ngựa đứng sau Phó Thời Hàn, lớn tiếng nói: “Tôi thích cậu.”

Cô ta như thiếu nữ ngại ngùng, khuôn mặt đỏ bừng, nhưng đôi mắt trong suốt vẫn cực kỳ tự tin.

Trái tim Hoắc Yên giống như bị đâm một cái, bên tai ong ong, cái gì cũng không nghe rõ.

Cô sợ hãi nhìn về phía Phó Thời Hàn.

Phó Thời Hàn có vẻ không ngờ Diêu Vi An đột nhiên tung chiêu như vậy, đôi đồng tử đen láy tràn đầy kinh ngạc.

Diêu Vi An lấy hết dũng khí, bước tới gần anh, ngượng ngùng nói: “Phó Thời Hàn, lần đầu tiên nhìn thấy cậu ở hội sinh viên vào năm nhất, liền bị cậu hấp dẫn, nhưng tôi luôn cảm thấy, loại chuyện vừa gặp đã yêu này, rất không trưởng thành, cho nên tôi nhẫn nhịn không nói ra. Nhưng qua hai năm cùng làm việc và tiếp xúc, tôi phát hiện bản thân rất thích cậu, cậu ưu tú như vậy, ngay thẳng như vậy, tôi cố gắng để mình càng tốt hơn, mới có thể xứng với cậu.”

Màn tỏ tình vừa tha thiết vừa chân thành làm cảm động biết bao nữ sinh vây xem, mọi người ồn ào nói: “Đồng ý cô ấy đi, mau trả lời đồng ý cô ấy nha!”

“Hai người đều xuất sắc như vậy, nhất định có thể thành!”

Phó Thời Hàn hơi cụp mắt, trên mặt bình tĩnh như nước, chỉ nói: “Bây giờ tôi liền cho cậu một câu trả lời.”

Diêu Vi An lập tức khoát tay: “Không phải, cậu hiểu nhầm rồi, bây giờ không phải tôi muốn cậu đồng ý cùng kết giao gì, chỉ hi vọng cậu có thể hiểu được tấm lòng của tôi, tôi biết tôi còn chưa đủ xuất sắc, không xứng với cậu, nhưng tôi nhất định sẽ cố gắng, xin cậu hãy tin tưởng tôi.”

Huyệt thái dương của Hoắc Yên giật giật, cảm giác máu nóng toàn thân đang chảy ngược, bên tai có nữ sinh hâm mộ nói: “Trời ạ, đàn chị Diêu Vi An còn chưa đủ ưu tú, vậy trên thế giới này chỉ sợ chỉ có tiên nữ mới xứng với Phó Thời Hàn.”

Một nữ sinh khác nói: “Đương nhiên là cách nói khiêm tốn rồi.”

“Chị ấy so với Hoắc Tư Noãn không biết mạnh hơn thế nào đâu.”

“Thành tích tốt, gia thế tốt, hơn nữa tính tình cũng tốt. Không phải tục ngữ có câu, nữ truy nam cách một tầng sa, Phó Thời Hàn không có lý do gì để từ chối cả.”

“Đúng vậy, điều kiện của Diêu Vi An tốt như vậy còn không đồng ý, chẳng lẽ muốn tìm tiên nữ thật sao?”

...

Âm thanh bên tai xa dần, Hoắc Yên không có dũng khí nghe tiếp, càng không có dũng khí đối mặt với lựa chọn của Phó Thời Hàn.

Cô thất tha thất thểu chạy khỏi sân vận động số hai, một mạch chạy vào rừng cây nhỏ không người, tìm một nơi yên tĩnh trốn đi.

Một năm qua, cô cho rằng mình đã trưởng thành hơn nhiều, dũng cảm hơn nhiều, nhưng trên thực tế, mềm yếu nhất gan bên trong vẫn không thể thay đổi được.

Cô thật vô dụng!

Hoắc Yên dựa vào thân cây, ôm đầu gúi gối xồm xuống, nước mắt hăng hái đảo quanh hốc mắt, cô dùng sức hít sâu, cố gắng nén chúng trở lại.

“Hoắc Yên, không cho phép khóc.”

Cô tự nói như vậy với mình, cho dù Phó Thời Hàn ở cùng với nữ sinh khác, anh vẫn là Hàn ca của cô, bọn họ vẫn giống như trước, có cái gì mà khổ sở.

Nhưng trong lòng lại có một giọng nói khác nói với cô, bọn họ cuối cùng không thể giống như trong quá khứ. Phó Thời Hàn là chàng trai chu đáo như vậy, một khi có bạn gái, toàn bộ yêu thương và quan tâm đều sẽ giành cho cô gái kia, căn bản không chia nửa phần cho người khác.

Đây cũng là nguyên nhân, bao nhiêu năm anh chưa từng có bạn gái, Hoắc Yên biết, anh đang tìm kiếm một người có thể làm bạn suốt đời.

Mà người đó, đã định trước không phải mềm yếu bình thường như mình.

Nghĩ đến đây, cảm giác xót xa và tủi thân giống như thủy triều nuốt chửng lấy cô, nước mắt to như hạt đậu không cách nào không chế được rơi xuống.

Hoắc Yên càng nghĩ càng đau lòng, cuối cùng không kìm nén âm thanh nữa, thoải mái khóc ra.

Nhưng vào đúng lúc này, hình như sau lưng truyền đến bước chân xột xoạt, Hoắc Yên vội vàng lấy ống tay áo lau sạch sẽ nước mắt, cô không muốn bị bất cứ ai bắt gặp dáng vẻ khóc lóc của mình.

Cô cúi đầu, đứng lên định rời đi, lại không ngờ có một cánh tay nhẹ nhàng tóm lấy cổ tay cô kéo lại.

Hoắc Yên ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt lạnh lùng xinh đẹp của Phó Thời Hàn.

Anh hơi cau mày, mắt rũ xuống nhìn Hoắc Yên, trong đôi đồng tử sâu thẳm nổi sóng.

“Anh... sao anh lại tới đây.” Hoắc Yên mang theo giọng mũi, hoảng sợ nhìn anh, dùng sức lau khóe mắt mình.

Phó Thời Hàn không nói gì, chỉ giữ tay cô lại, say đó dùng đầu ngón tay ấm áp vuốt ve khóe mắt phiem hồng của cô.

Trong mắt tràn đầy đau lòng.

“Sao anh không nói gì.” Trong lòng Hoắc Yên thấp thỏm, nhỏ giọng hỏi thăm: “Vừa mới...”

Nhưng Hoắc Yên còn chưa nói xong, Phó Thời Hàn đột nhiên hôn lên mắt cô.

Không sai, là một nụ hôn, cô theo bản năng nhắm mắt bên trái lại, đôi môi ấm áp của anh phủ kín, cảm xúc mềm mại như thế... là trong giấc mơ cô từng mơ qua.

Nhịp tim Hoắc Yên đập thành thịch, suy nghĩ như đom đóm bị đánh tan, hỗn loạn khắp nơi, từng ngôi sao nhỏ lấp lánh quanh mắt.

Nụ hôn của Phó Thời Hàn vừa dài vừa thâm tình, hôn lên mắt cô, lại dời xuống hôn lên chóp mũi.

Cảm giác động tình khiến cơ thể Hoắc Yên mềm nhũn, tay cô kéo góc áo anh, không biết làm gì ngoài siết chặt.

Khi nụ hôn của anh sắp di chuyển tới khoe môi Hoắc Yên, cô mới cuống quýt tránh đi.

Anh cặp đôi mắt đen như mực xuống ngắm nhìn cô, ẩn chứa ham muốn mãnh liệt sôi trào. Hoắc Yên chỉ cảm thấy không khí giữa hai người càng ngày càng mập mờ.

Hình như anh còn chưa thỏa mãn, đôi môi mỏng phủ lên vành tai cô, dịu dàng nói: “Sao em khóc?”

Hoắc Yên nắm chặt tay anh, nhỏ giọng trả lời: “Phó Thời Hàn, anh đừng đồng ý Diêu Vi An.”

“Hửm?”

Hoắc Yên quyết tâm, trầm giọng nói: “Nhất định không được đồng ý cô ta.”

Khoe môi anh hơi cong: “Lý do?”

“Anh thông minh như vậy, chẳng lẽ không biết lý do sao?” Trên mặt Hoắc Yên nổi một tầng ửng đỏ, không phải do vừa khóc thút thít, mà do thiếu nữ xấu hổ đỏ mặt.

“Anh muốn nghe chính miệng em nói.” Hơi thở nóng bỏng của anh phả vào tóc mai Hoắc Yên khiến lòng cô ngửa ngáy.

“Phó Thời Hàn, em thích anh.” Hoắc Yên đưa tay ôm eo anh, giọng nói vừa khàn vừa tủi thân: “Em thích anh như vậy, chẳng lẽ anh không nhìn ra sao?”

Trong lòng Phó Thời Hàn như có thứ gì nổ tung, cô gái vùi đầu vào ngực anh, ngoan ngoãn dịu dàng như thế, khiến toàn thân anh

căng cứng.

Anh không kìm được ngậm lấy vành tai cô.

Cơ thể Hoắc Yên khẽ run, một cơn tê dại chạy thẳng từ sống lưng lên đầu.

Choáng váng.

“Những câu này, lẽ ra không nên để em nói.” Phó Thời Hàn kéo cô, cười cười: “Ai biết em không chờ nổi.”

“Ai biết đàn chị Diêu Vi An đột nhiên...” Cầm Hoắc Yên dựa vào một bên ngực anh, ngẩng đầu nhíu mày nói: “Anh không đồng ý chứ?”

“Đồng ý.”

Hoắc Yên bắt đầu lo lắng, đột nhiên hất tay ra lại bị Phó Thời Hàn giữ lại, càng ôm chặt hơn: “Đồng ý còn có thể ở rừng cây làm chuyện này với em sao, anh thành dạng người gì?”

Hoắc Yên: ...

Có thể nói một lần cho hết không vậy.

“Vậy em thì sao?” Hoắc Yên lấy dũng khí, hỏi thẳng: “Anh đồng ý lời tỏ tình của em không?”

Phó Thời Hàn nhíu mày, ra vẻ suy tư nói: “Hôn cũng hôn rồi, ôm cũng ôm rồi, nếu như lúc này muốn suy nghĩ một chút, có phải rất cận bã hay không?”

“Phải!” Hoắc Yên nghiêm túc gật đầu: “Rất cận bã!”

Phó Thời Hàn nhíu mày, ôm mặt Hoắc Yên nhìn kỹ một lúc sau đó in lên vầng trán cô một nụ hôn thật sâu. Hoắc Yên có thể cảm nhận được, trong nụ hôn này là toàn bộ tình cảm.

“Đồng ý em.”

Hoắc Yên ngẩng đầu nhìn anh, nghiêm túc nói: “Em không muốn miễn cưỡng anh, giống như em đang ép buộc anh vậy.”

Phó Thời Hàn dùng ngón tay khẽ chạm vào chóp mũi của cô: “Em chạy nửa sân trường cũng gần 3000m, nước mắt nước mũi tới trước mặt anh, cái này còn chưa tính là ép buộc?”

Hoắc Yên từ nhỏ đã quy củ, chưa từng làm chuyện gì khác thường, lần này đúng là xúc động.

Nhưng cô không còn cách nào, biết rõ người con trai mình thích bị nữ sinh khác tỏ tình, còn bình tĩnh chạy xong 3000m sao?

Mặc dù xúc động nhưng cô không hối hận.

“Hoắc Yên, em nghe rõ đây.” Phó Thời Hàn đặt hai tay lên vai Hoắc Yên, cúi người mặt đối mặt với cô, nghiêm túc nói: “Từ hôm nay trở đi, chúng ta chính thức qua lại, em là bạn gái Phó Thời Hàn anh, so với trước kia anh sẽ càng thương em hơn, yêu em hơn, bảo vệ em, chăm sóc em hơn, sẽ không để em phải chịu uất ức nào.”

Lúc này, đại khái trong 20 năm của Hoắc Yên, là giờ phút hạnh phúc nhất, nước mắt không kiềm được đọng đầy hốc mắt, cô cảm thấy mình thật kỳ lạ, cúi đầu muốn cười, một giọt nước mắt theo đó lăn xuống.

Thật hạnh phúc, hạnh phúc muốn khóc.

Phó Thời Hàn nhẹ nhàng lau khóe mắt đỏ bừng của cô, nhỏ giọng nói: “Mặc dù chưa từng yêu đương với cô gái nào, nhưng anh sẽ cố gắng làm tốt những việc bạn trai nên làm, nếu như anh có chỗ nào không tốt, xin hãy chỉ giáo thêm, được không?”

Cô dùng sức nắm góc áo của anh, nghẹn ngào nói: “Được.”

Hoắc Yên vừa khóc vừa cười: “Nhịn không nổi, khóc xong trận này, sẽ không khóc nữa.”

Phó Thời Hàn bật cười, đưa tay sờ đầu cô, lẩm bẩm nói: “Đồ ngốc.”

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 49: Trên Giường

“Chỉ có thể ở một chỗ, cho em sờ.”

Lúc Hoắc Yên trở lại sân vận động, chạy 3000m đã kết thúc.

Trên màn hình di động, cô thấy có hơn 10 cuộc gọi nhỡ, tất cả là của ủy viên thể dục gọi tới, có thể đoán được cậu ta tức đến thế nào.

Hoắc Yên không dám đi vào, nơm nớp lo sợ nhìn Phó Thời Hàn nói: “Xong rồi, chắc chắn sẽ bị một trận phê bình tàn nhẫn.”

Nét mặt Phó Thời Hàn thản nhiên: “Bản thân làm sai, hẳn là nên gánh chịu hậu quả, biết không.”

Từ nhỏ đến lớn, trong các vấn đề nghiêm túc, anh luôn dẫn dắt cô bằng thái độ của một người thầy nghiêm khắc, lại giống như trường bồi của cô.

Hoắc Yên biết, suy nghĩ của Phó Thời Hàn trưởng thành thành thực hơn rất nhiều so với bạn đồng lứa, bất kể là làm chuyện gì, anh đều cố gắng làm thật hoàn hảo.

Mẫu người con trai hoàn mỹ không có khuyết điểm như này, hiện giờ trở thành bạn trai của cô, Hoắc Yên cảm thấy bản thân cần cố gắng tốt hơn nữa, không thể để anh mất mặt được.

Hoắc Yên lấy dũng khí, đi vào sân vận động.

Chạy 3000m nữ, bởi vì một tuyển thủ của khoa Toán Tin giữa đường bỏ chạy, hiện tại thành tích là 0, lúc ủy viên thể dục nhìn thấy Hoắc Yên, sắc mặt xanh lét.

Hoắc Yên cúi đầu như chim cúi, không ngừng nói xin lỗi với anh ta: “Tôi biết bây giờ nói xin lỗi cũng vô dụng, thật sự đặc biệt đặc biệt có lỗi, tôi đích thật là có nỗi khổ tâm trong lòng mới nửa đường rút lui.”

Ủy viên thể dục là một người cao to, tính tình tương đối thẳng thắn, có chuyện nói thẳng: “Hoắc Yên, trước kia cậu không như vậy, không có lý do đột nhiên thất hứa, nếu như cậu không muốn chạy 3000m, nói sớm cho tôi, tôi có thể sắp xếp người thay thế, nhưng cậu nửa đường bỏ chạy là có ý gì hả.”

“Tôi thật sự không phải cố ý không muốn chạy, là có chuyện mới bỏ lỡ, sau này tôi cam đoan sẽ không để xảy ra chuyện như thế nữa.”

“Không có sau này, hạng mục chạy 3000m dành cho nữ khoa chúng ta năm nay bỏ trống là do cậu ban tặng, tự mình xem mà xử lý.”

Ủy viên thể dục nói rất nặng lời, hoàn toàn là do vừa rồi anh ta rất lo lắng, Hoắc Yên lại không chịu nghe máy, còn tưởng cô đã xảy ra chuyện gì.

Hoắc Yên nhú chặt lông mày, trong lòng tràn đầy áy náy, không biết nên làm thế nào mới tốt. Lúc này, Phó Thời Hàn đợi lâu bên cạnh đột nhiên đi lên phía trước, kéo Hoắc Yên ra phía sau lưng,

nói: “Có biện pháp nào có thể khắc phục, cho dù chỉ một chút khả năng, xin cứ mở miệng.”

Ủy viên thể dục kinh ngạc nhìn Phó Thời Hàn, không ngờ anh sẽ ra mặt giải vây cho Hoắc Yên: “Đàn anh Phó, sao anh?”

“Em ấy vì tôi mà làm lỡ cuộc thi, cho nên nếu như cần, xin cứ mở miệng.”

Mặt mũi người khác có thể không cho, nhưng mặt mũi của Phó Thời Hàn anh ta không dám không cho, anh đã ra mặt vì Hoắc Yên, ủy viên thể dục đành thả bậc thang để xuống, bán cho Phó Thời Hàn một nhân tình: “Đã vậy, tối nay ba sân vận động ở trường vốn phân cho khoa chúng ta phụ trách, Hoắc Yên cậu lưu lại hỗ trợ quét dọn vệ sinh nhé.”

**

Xế chiều, học sinh lục tục giải tán, rời khỏi sân vận động, Hoắc Yên một tay cầm túi một tay cầm gậy gõ nhật bình nước và khăn giấy vứt lung tung dưới đất lên bỏ vào túi.

Bên cạnh có thêm một người, Hoắc Yên không cần nhìn cũng biết, Phó Thời Hàn đến.

Trong tay anh cũng cầm một túi nilon màu trắng giúp cô nhặt rác.

“Sao anh lại đến đây, lúc này không phải hội sinh viên còn làm báo cáo sao?”

“Làm xong rồi.”

“Nhanh như vậy?”

“Anh tăng tốc, bọn họ báo cáo xong liền cho đi.”

Hoắc Yên biết, Phó Thời Hàn sốt ruột muốn chạy qua đây giúp cô, cho nên mới hoàn thành công việc sớm như vậy.

Khóe miệng cong lên một nụ cười trong veo, trong tim cũng ngọt lịm: “Anh thật tốt.”

“Có phải không?” Phó Thời Hàn nhún vai: “Anh tới nhìn xem em có lười biếng không.”

“Sao trước kia không phát hiện anh cũng mạnh mẽ vậy.”

Hoắc Yên nhón chân lên muốn vỗ đầu Phó Thời Hàn, lại bị anh cầm tay: “Đầu con trai, eo con gái, không thể tùy tiện chạm vào.”

“Trước kia anh vẫn cho em sờ tóc.”

Phó Thời Hàn buông cô ta, vừa giúp cô nhặt rác vừa nói: “Trước kia anh là anh trai em, bây giờ là bạn trai em, không giống.”

“Làm bạn trai lại không thể sờ đầu sao.” Hoắc Yên hơi tiếc nuối: “Anh trai và bạn trai, có gì không giống?”

Phó Thời Hàn cúi đầu nhìn cô, ý vị thâm trường liếc mắt cười cười: “Muốn biết?”

Hoắc Yên gật đầu: “Muốn.”

Phó Thời Hàn tiến gần về tai Hoắc Yên, nhỏ giọng nói: “Lúc làm anh trai, em muốn nghịch tóc anh tùy lúc đều có thể. Hiện giờ lấy thân phận bạn trai, chỉ có thể ở một chỗ, cho em sờ.”

“Ở đâu?”

“Trên giường.”

Khi anh nói hai chữ này, Hoắc Yên sợ ngây người, sắc mặt nháy mắt đỏ bừng, tay cầm túi bắt đầu run rẩy, vẫn cố ra vẻ trấn tĩnh.

“Sao anh lại nói vậy.”

Phó Thời Hàn không chút để ý: “Hoắc Yên, em là ngày đầu tiên quen biết anh sao?”

Từ nhỏ cô đã biết, anh không phải người tốt gì, nhưng đối với cô dù sao cũng quy củ, chưa từng trước mặt cô nói những lời khiến người ta đỏ mặt.

Quả nhiên, thân phận không giống nhau, hình thức ở chung của bọn họ cũng phát sinh thay đổi.

Hoắc Yên có chút sợ hãi, nhưng ngẫm nghĩ, lại có chút chờ mong.

“Anh chờ nhiều năm như vậy, chờ em chậm rãi lớn lên, anh không vội.” Phó Thời Hàn ôn hòa nhã nhặn nói: “Anh không vội, em cũng không cần sợ, tất cả cứ thuận theo tự nhiên.”

Hơi thở của cô hơi dừng lại, lắp bắp nói: “Em em không sợ anh, Hàn ca.”

Phó Thời Hàn vỗ nhẹ gáy cô: “Hiện giờ có phải nên đổi cách gọi không?”

“Hờ?”

“Đừng gọi anh là anh trai(gēgē)nữa, không lúc làm chuyện xấu, anh sẽ có loại cảm giác loạn luân.”

“Vậy em nên gọi anh là gì?”

Phó Thời Hàn hơi cau mày: “Tùy em.”

Hoắc Yên cũng cảm thấy, muốn cùng anh xây dựng quan hệ thân mật hơn, xưng hô đúng là cần sửa lại.

Cô suy nghĩ, nói: “Vậy em gọi anh là A Hàn, có được không?”

Nghe hai chữ này từ trong miệng cô, Phó Thời Hàn cảm giác lòng mình như cây kem bị đặt trên ngọn lửa, trong nháy mắt tan chảy thành nước ngọt.

Anh thích nghe cô gọi hai chữ này.

**

Chuyện Hoắc Yên và Phó Thời Hàn ở bên nhau, bạn cùng phòng không mấy kinh ngạc, ngược lại cảm thấy hai người lè mề đến bây giờ mới xác định, phát triển tương đối chậm chạp.

Đại hội thể dục thể thao kết thúc trọn vẹn trong mùa lá rụng cuối thu, người thu nhiều giải nhất trong mùa đại hội này, là Hứa Minh Ý.

Gần như hạng mục nào có thể đăng ký, chỉ cần không xung đột, anh ta đều đăng ký, đồng thời giành được thứ hạng và phần thưởng.

Buổi chiều âm u ẩm ướt, trong phòng tài liệu của hội sinh viên.

Hoắc Yên sắp xếp xong đồng tài liệu, đặt trên giá sách cuối cùng dựa vào tường, đang chuẩn bị ra ngoài, đột nhiên nghe được giọng nói của nữ sinh ở giá sách bên cạnh trong phòng.

Nghe giọng nói, hình như là trưởng Ban và phó Ban, hai người này vẫn luôn đi theo bên cạnh Diêu Vi An, coi cô ta là Thiên Lô sai đâu đánh đó.

“Lần trước Vi An bị Phó Thời Hàn từ chối trước mặt mọi người, còn tỏ dáng vẻ điềm nhiên như không có chuyện gì, thật khiến người khác nhìn mà đau lòng.”

“Từ chối cũng chẳng có gì, chủ yếu bên này vừa từ chối cậu ấy, bên kia liền cùng Hoắc Yên qua lại, đây cũng quá không cho Vi An mặt mũi.”

“Nghe ói phía trước Phó Thời Hàn vừa từ chối Vi An, đằng sau Hoắc Yên liền cùng anh ấy tỏ tình, đây không phải là cố tình ra oai hay sao?”

“Nếu như tớ là Vi An, sớm đã trở mặt với cô ta, có điều người ta còn điềm nhiên như không có chuyện gì, thật hiếm có.”

“Cái này gọi là mặt dày.”

“Tớ thật muốn biết, Hoắc Yên đến cùng dùng thủ đoạn gì mà có thể dỗ Phó Thời Hàn đồng ý cô ta.”

“Đúng vậy, mọi mặt của cô ta đều kém xa Vi An, tớ cũng rất tò mò.”

Một lúc nữa Hoắc Yên còn có việc, cũng không muốn trốn sau giá sách đợi hai người xì xào bát quái xong.

Hai vị trưởng ban nhìn thấy Hoắc Yên đi tới, lập tức ngậm miệng, liếc nhìn nhau, không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ có thể xấu hổ cười cười.

“Hoắc Yên, mới rồi chúng tôi nói cô đều nghe được sao?”

Hoắc Yên đứng trước bàn xử lý xong hóa đơn, quay đầu mỉm cười với hai người kia như gió xuân ấm áp: “À, hai cô nói xấu sau lưng tôi sao?”

Hai nữ sinh vội vàng khoát tay: “Nào có, chúng tôi đang nói chuyện phiếm thôi.”

“Sau này có chuyện gì, cũng nói cho tôi nghe một chút.”

“Được.”

“Vậy tôi đi trước.”

Hai nữ sinh xấu hổ đến cực điểm, chờ Hoắc Yên ra khỏi phòng tài liệu, lúc này mới thở phào một hơi.

“Phòng tài liệu nhỏ như vậy, cô ta chắc chắn nghe thấy.”

“May mà cô ta giả vờ cái gì cũng không biết, nếu không sẽ rất lúng túng, trước kia cô ta làm giúp tớ rất nhiều việc.”

“Đột nhiên cảm thấy áy náy là sao?”

“Hình như có thể hiểu vì sao Phó Thời Hàn thích cô ta, bản thân cô ta thật ra rất tốt, nếu như không phải vì có liên quan đến Vi An, tớ sẽ đứng về phía cô ta.”

“Được rồi được rồi, sau này chúng ta đừng nhắc tới chuyện này nữa, bị người ta nghe được đúng là xấu hổ.”

★★

Tâm trạng tốt của Hoắc Yên cũng không bị hai người bọn họ ảnh hưởng, suy bụng ta ra bụng người, trong phòng ngủ cũng không ít lần nghe Lâm Sơ Ngữ và Tô Hoàn bát quái, có đôi khi hai cô nàng nói chuyện còn không nể mặt ai, điều này hoàn toàn bình thường.

Mỗi người đều có lập trường và quan điểm của mình, Hoắc Yên không thể bắt mọi người phải thích mình, cô không phải nhân dân tệ.

Chỉ cần Phó Thời Hàn toàn tâm toàn ý đối xử tốt với cô, cô đã cảm thấy rất thỏa mãn, ai cô cũng không để trong lòng.

Yêu đương khiến người ta nhìn cái gì cũng tốt đẹp.

Hoắc Yên vừa ra khỏi tòa nhà liền gặp được Diêu Vi An, ban đầu cô ta đang nói chuyện cùng người bên cạnh, vừa nhìn thấy Hoắc Yên, sắc mặt lập tức thay đổi.

Oan gia ngõ hẹp.

Lúc này Hoắc Yên lui cũng không lui được, chỉ có thể tiếp tục đi lên phía trước, giống như bình thường mỉm cười với Diêu Vi An, xem như chào hỏi.

Diêu Vi An thấp giọng nói với bạn mấy câu rồi để mấy người họ đi trước.

Hoắc Yên dừng bước, biết Diêu Vi An có chuyện muốn nói với cô.

Quả nhiên, Diêu Vi An đi tới bên cạnh Hoắc Yên nói: “Chuyện hôm đó, không cần một lời giải thích sao?”

Hoắc Yên nhìn cô ta, không hiểu hỏi lại: “Giải thích cái gì?”

“Cô sớm không nói muộn không nói, nhất định đợi sau khi tôi tỏ tình mới nói, chẳng lẽ không phải vì muốn thị uy với tôi, để người khác nhìn thấy chuyện cười của tôi?”

Lời nói của Diêu Vi An rất nặng nề, nhưng sắc mặt không thay đổi chút nào, giống như nói một câu chuyện chẳng liên quan đến mình.

So với Hoắc Tư Noãn, cô ta sẽ càng biết không chế tâm trạng của bản thân.

“Tôi không phải thị uy với cô, tôi chỉ là...”

Cô chỉ sợ hãi, lo lắng bây giờ không nói, sau này sẽ không còn cơ hội. Chàng trai ưu tú như Phó Thời Hàn, trừ Diêu Vi An, còn có rất nhiều cô gái khác thương nhớ.

Mặc kệ Phó Thời Hàn có thể ở cùng cô hay không, cô chỉ muốn để anh biết tấm lòng mình.

Diêu Vi An chỉ là trùng hợp mà thôi.

Hoắc Yên dừng một chút, nói: “Tóm lại không liên quan đến cô, không phải như cô nghĩ.”

“Cô thật lợi hại.” Diêu Vi An trừng mắt nhìn Hoắc Yên: “Đóng giả thành tiểu bạch thỏ vô tội, khiến đàn ông đau lòng thương hại, cô so với chị cô còn lợi hại hơn nhiều.”

Đôi mắt của Hoắc Yên bình tĩnh, rất thẳng thắn: “Tôi không thẹn với lòng mình, cũng không giả vờ.”

Chỉ là so với những người con gái từ nhỏ cái gì cũng có, quanh người mang đầy hào quang mà nói, cô càng hiểu được quý trọng trước mắt có được tất cả.

Diêu Vi An bị ánh mắt đơn thuần vô hại của Hoắc Yên chọc giận: “Làm ra chuyện như thế, cô hại tôi mất mặt, chẳng lẽ không nên xin lỗi tôi sao?”

Hoắc Yên lắc đầu, nhần nha nói: “Thứ nhất, lúc cô tỏ tình, tôi không ngăn cản cô, mà chọn rời đi. Thứ hai, là Phó Thời Hàn tìm tôi, điều này có ý nghĩa gì chắc hẳn cô rõ ràng. Thứ ba, tôi thừa nhận, cô tỏ tình khiến tôi cảm thấy có nguy cơ, nhưng không phải bởi vì tôi mà cô thất bại, Phó Thời Hàn biết anh ấy muốn gì, dù không có tôi, cô cũng không chắc chắn sẽ thành công, cho nên tôi không nghĩ tôi cần phải xin lỗi.”

Ở chung lâu với Phó Thời Hàn, dáng vẻ nói chuyện của Hoắc Yên nghiêm túc đứng đắn, logic rõ ràng, ngữ điệu bình ổn, có mấy phần tương tự cách nói của anh.

Điều này khiến Diêu Vi An càng thêm tức tối: “Hoắc Yên, được, cô chờ đấy.”

Hoắc Yên không nói lời nào, lắc đầu bỏ đi.

Trên đường tới thư viện, cô gửi cho Tô Hoàn một tin nhắn WeChat: “Vì sao những cô gái ưu tú, lệ khí đều nặng vậy?”

Tô Hoàn dùng chân nghĩ cũng biết đã xảy ra chuyện gì, trả lời: “Bởi vì mấy người đó từ nhỏ đã được nâng niu như công chúa mà lớn lên, mọi thứ đều tốt, chưa từng trải qua sóng gió, lại để cho một

con nhóc miệng còn hôi sữa như cậu cho ném mùi thất bại, có thể không nổi khùng sao? Chỉ sợ thiếu điều muốn xé cậu ra ấy chứ.”

Hoắc Yên gửi một biểu cảm run rẩy qua: “Vừa rồi Diêu Vi An còn nói lời dọa nạt tớ, đáng vẽ rất tức giận.”

“Cô ta tức giận không phải Phó Thời Hàn từ chối lời tỏ tình của cô ta, mà là Phó Thời Hàn ở cùng cậu, nếu là Hoắc Tư Noãn, cô ta sẽ không tức giận như thế, bởi vì Hoắc Tư Noãn ưu tú còn cậu vừa bình thường vừa phổ thông, cô ta không cam lòng bị cậu đánh bại.”

Hoắc Yên không phục: “【chấp tay trước ngực】Tớ cũng ưu tú chứ.”

Tô Hoàn: “Đừng sợ, đánh chính diện.”

Hoắc Yên: “VẬY TỚ VỀ ÔM CHẶT ĐÙI HÀN CA NHÀ TỚ THÔI. 【thấp thỏm】”

Tô Hoàn: “Đột nhiên không kịp chuẩn bị bị nhét đầy miệng thức ăn cho chó, chạy chạy.”

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 50: Bàn Chuyện

“Để anh hôn một cái.”

Buổi tối, Diêu Vi An đang trong vòng bạn bè —

“Các bạn thân mến, tôi muốn thông báo cho mọi người một tin. Có thể tôi phải tạm thời rời khỏi hội sinh viên, ra quyết định này, tôi thật sự rất đau khổ. Trong khoảng thời gian qua, liên tiếp vài đêm tôi mất ngủ. Nguyên nhân chắc hẳn mọi người cũng biết rồi. Gần đây xảy ra một số chuyện khiến tôi rất khó tiếp nhận. Đêm qua giấu mình trong chăn khóc đến hai giờ sáng, áp lực của tôi thật sự rất lớn, đi khám bác sĩ, bác sĩ nói tôi có khuynh hướng mắc bệnh trầm cảm. Hiện giờ tôi, không có khả năng, không có cách nào gánh vác công việc trong hội sinh viên, nhưng mọi người yên tâm, tôi sẽ xử lý xong công việc trong tay mới rời đi, cố gắng hết sức không gây phiền phức cho mọi người, cảm ơn mọi người đã thông cảm 【bắt tim】.”

Trong vòng bạn bè thu hút rất nhiều bình luận, nhiều người trong hội sinh viên để lại lời nhắn phía dưới.

“Ôi ôi ôi, đàn chị đừng đi, chúng em không nỡ rời xa chị.”

“Thật khó chịu, vì sao chị lại muốn đi.”

“Đương nhiên bởi vì sự kiện kia rồi.”

“Ồ, coi như muốn đi, người đó cũng không nên là đàn chị chứ, hội sinh viên không thể không có đàn chị được.”

Diêu Vi An thống nhất trả lời lại: “Mọi người không cần đoán linh tinh đừng gây tổn thương người khác, thật sự bởi vì tính cách tôi không tốt, có một số việc rất khó tiếp nhận, không liên quan đến người khác.”

Lâm Sơ Ngữ ngồi trên giường tức giận ném điện thoại, nói: “Cô ta cũng quá biết giả vờ đi, mặc dù bên ngoài là đang giải thích, nhưng nói những câu lập lờ nước đôi, chính là muốn gấp lửa bỏ tay người, để mọi người cảm thấy Yên Yên ép cô ta ra đi.”

“Hiện giờ bệnh trầm cảm, thật sự càng ngày càng phổ biến, giống như bất cứ ai cũng mắc được bệnh ấy.” Lạc Dĩ Nam hỏi Tô Hoàn: “Bệnh này rất cao cấp à?”

“Ít nhất nghe qua khá nghiêm trọng.” Tô Hoàn đắp một lớp mặt nạ mỏng lên mặt, kéo dài giọng nói: “Hay cho một đóa bạch liên hoa thuần khiết thánh thiện không biết giả bộ, Yên Yên, đối thủ lần này, so với chị gái ngu ngốc kia còn khó đối phó hơn nhiều.”

Hoắc Yên xem hết các bình luận, sau đó mặt không đổi sắc cho Diêu Vi An một cái like.

Lâm Sơ Ngữ lại gần: “Wow, sao cậu lại like cho cô ta.”

Hoắc Yên thản nhiên nói: “Cô ta không phải muốn để cho tớ nhìn thấy sao, tớ like để nói cho cô ta biết, tớ thấy rồi.”

Lâm Sơ Ngữ chu mỏ: “Cô ta rõ ràng đang ép cậu rời đi, Hoắc Yên, nếu như cậu không làm việc trong hội sinh viên, vậy tớ cũng theo cậu, không làm.”

“Tớ không đi.” Hoắc Yên bình tĩnh nói: “Bệnh trầm cảm là của cô ta, sao tớ phải đi.”

Tô Hoàn khen ngợi: “Tốt, chính là thích cái dáng vé tràn đầy ý chí chiến đấu của cậu.”

Ngày hôm sau, Hoắc Yên tới phòng tài vụ của hội sinh viên, mọi người nhìn thấy cô, rõ ràng trở lên hơi kỳ quái.

Đầu tiên là mấy người làm việc trong phòng, một cô gái cũng làm sang năm hai như Hoắc Yên, bình thường rất thích vây quanh Diêu Vi An, mở miệng khép miệng một tiếng chị Vi An, làm ra vẻ rất thân mật.

Lúc Hoắc Yên tới tìm cô ta trả hóa đơn, cô ta lấy cơ công việc bận rồi, một cuộc lại một cuộc điện thoại, để Hoắc Yên đứng đợi ở cửa ra vào rất lâu.

Cuối cùng lúc giao hóa đơn, cô ta nói thiếu chữ ký của trưởng Ban Tuyên truyền, nếu không không báo cáo được.

Trưởng Ban Tuyên truyền, là Hoắc Tư Noãn.

Hiện giờ mọi người đều biết, Hoắc Tư Noãn không còn là vị hôn thê của Phó Thời Hàn, mà em gái của cô ta thuận lợi lên chức, trở thành bạn gái danh chính ngôn thuận.

Đủ loại lý do mọi người không biết, duy nhất có một chuyện rõ ràng, quan hệ giữa Hoắc Tư Noãn và Hoắc Yên, cực kỳ không tốt.

Cô ta bắt Hoắc Yên đi tìm Hoắc Tư Noãn lấy chữ ký, mục đích cũng là muốn cô khó xử.

Ban đầu nghĩ rằng Hoắc Yên sẽ trực tiếp từ chối hoặc dứt khoát nổi giận, nếu thế cô ta sẽ lợi dụng cơ hội bắt bẻ Hoắc Yên, nói cô ý lại Phó Thời Hàn là chủ tịch ra vẻ kênh kiêu.

Lại không ngờ, Hoắc Yên không hề nói gì, chỉ gạt nhẹ đầu rồi bình tĩnh hòa nhã ra khỏi văn phòng.

Dáng vẻ ung dung bình thản này, ngược lại khiến cô ta cảm thấy khó chịu.

Hoắc Yên cầm hóa đơn đi vào phòng tập múa của Hoắc Tư Noãn.

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ thủy tinh, toàn bộ căn phòng được phủ bởi lớp ánh sáng màu vàng ấm. Hoắc Tư Noãn mặc váy tập múa bó sát người màu đen, một mình nhẹ nhàng nhảy múa.

Bên trong sự mềm mại có mang theo một chút cảm giác mạnh mẽ.

Hoắc Yên ngồi trên ghế dài, chơi điện tử một lúc.

Hai mươi phút sau, Hoắc Tư Noãn luyện múa xong, quay người đi tới trước mặt Hoắc Yên, lạnh nhạt hỏi: “Tới làm gì?”

“Hóa đơn cần chữ ký của chị.” Hoắc Yên đưa giấy tới.

Hoắc Tư Noãn cũng không làm khó cô, nhận bút từ bên tường nhanh chóng ký tên.

Nhiều ngày không gặp, cô ta nhìn qua tinh thần rất tốt, trên mặt hơi đỏ mề hôi, cùng với dáng vẻ chật vật ở khách sạn, tưởng như hai người khác.

Bởi vì Lâm Sơ Ngữ cũng ở Ban Tuyên truyền, nên nghe cô bạn nhắc qua, sau khi Hoắc Tư Noãn đăng trong vòng bạn bè làm rõ chuyện, đám chị em Thôi Giai Kỳ kia liền không tiếp tục chơi với cô ta nữa, mà cô ta có vẻ cũng khiêm tốn rất nhiều, mỗi ngày ngoài lên lớp và làm việc cho hội sinh viên, chính là đến phòng múa luyện tập.

Không xã giao, không hư tình giả ý, không xa hoa lãng phí, cuộc sống của cô ta trở lên không có gì đáng để khoe, cũng đơn giản hơn rất nhiều.

Hoắc Yên nhận lại hóa đơn, đứng dậy rời đi, Hoắc Tư Noãn gọi lại: “Cô và Phó Thời Hàn ở cùng một chỗ?”

Hoắc Yên không lảng tránh, gật nhẹ đầu.

Hoắc Tư Noãn nhếch miệng cười nhạt: “Rất lâu trước kia, tôi đã nhìn ra được, anh ấy đối xử với cô rất khác biệt, chưa từng có một cô gái nào có thể khiến anh ấy chăm sóc yêu thương như vậy, ngay cả ánh mắt khi nhìn cô, cũng không giống những người khác.”

Hoắc Yên ngồi bên cạnh cô ta, không biết chị mình nói những lời này có ý gì.

“Tôi nhìn rõ, lại không muốn thừa nhận, luôn cảm thấy nếu như không thừa nhận liền có thể gạt được chính mình, còn khoác một lớp áo phù phiếm quanh người, tiếp tục theo dết giấc mơ công chúa của mình.”

Hoắc Yên nói: “Con người sẽ luôn phải trưởng thành.”

“Đúng vậy, mộng đẹp tan vỡ, người tỉnh lại hẳn là lúc trưởng thành.” Hoắc Tư Noãn kéo dài âm điệu, lười biếng nói: “Mặc dù cô nhỏ tuổi hơn tôi, nhưng rất nhiều chuyện, xem ra hiểu rõ hơn tôi.”

Lúc Hoắc Yên từ phòng tập múa đi ra, hàng cây bạch quả (*) hai bên cửa tòa nhà nghệ thuật bị gió thổi qua, phiến lá xào xạc, báo hiệu cuối thu.

(*)

c50 gjhgj

Hoắc Tư Noãn nói so với cô ta, Hoắc Yên càng hiểu chuyện chín chắn hơn, chẳng qua trong cái thời niên thiếu ngây ngô ấy, có bé gái nào mà không muốn ở trong căn phòng được bố mẹ trang trí thành phòng công chúa trong những câu chuyện cổ tích chứ?

Cô cũng không muốn sớm hiểu chuyện như vậy.

Năm nay mùa thu đến muộn, gió thổi vù vù mang theo hơi lạnh, cô kéo cổ áo, nhanh chân rời đi.

Buổi tối, Phó Thời Hàn hẹn Hoắc Yên tới rạp chiếu phim tư nhân xem phim. Khi Hoắc Yên vội vàng chạy tới, Phó Thời Hàn đã đợi cạnh thang máy hơn nửa tiếng rồi.

Anh mặc một chiếc áo bằng vải nỉ màu xám nhạt, quần màu đen gọn gàng ôm lấy đôi chân dài cao thẳng cân xứng.

Anh đứng bên thang máy vừa chờ đợi vừa nhìn đồng hồ đeo tay, cũng không hề lộ ra chút biểu cảm mất kiên nhẫn.

Có nữ sinh bên cạnh ấn nút cùng đợi thang máy với anh, thỉnh thoảng vuốt lại tóc, dặm lại lớp trang điểm, sau đó liếc trộm anh.

Bước vào thang máy, cô nàng thấy anh không đi vào, mở miệng hỏi: “Soái ca, muốn lên lầu không?”

Phó Thời Hàn lịch sự trả lời: “Không cần, tôi đợi bạn gái tôi.”

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, anh thậm chí còn không thèm nhìn ánh mắt thất vọng của mấy cô nàng kia.

Hoắc Yên chạy một mạch đến, thấy anh vội vàng đi tới.

Nét mặt ngàn năm không đổi của Phó Thời Hàn cuối cùng cũng nở ra một nụ cười khó nhin, đưa tay giữ người Hoắc Yên lại, sờ cái trán nóng bỏng của cô, dịu dàng nói: “Chạy cái gì.”

“Lần đầu tiên hẹn hò đã đi muộn, thật sự không tốt.” Hoắc Yên áy náy nói: “Trả hóa đơn cho hội sinh viên bị muộn, anh đợi bao lâu rồi.”

“Không nhiều không ít, vừa vặn nửa tiếng.”

“Ôi, em xin lỗi!”

Phó Thời Hàn nhéo má trắng nõn của cô: “Đi nào.”

Anh ôm bờ vai Hoắc Yên, hai người cùng bước vào thang máy, ngay lúc đó không biết từ đâu xuất hiện một nhóm người chen chúc vào thang máy.

Phó Thời Hàn vòng qua Hoắc Yên để cô đứng vào góc trong cùng, cánh tay chống bên tường, dùng cơ thể chắn cho cô một không gian nhỏ tránh bị người khác đè ép.

Hoắc Yên ngẩng đầu, mắt nhìn thẳng, nơi cổ anh, xương quai xanh tinh tế xinh đẹp, thật khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Hít sâu, phải thu lại đói khát.

Trong thang máy đều là nam nữ trẻ tuổi, vóc dáng Phó Thời Hàn cao nhất, bên cạnh có cô gái giả vờ không để ý, ánh mắt lại không ngừng dính lấy cơ thể anh.

Chàng trai có vóc dáng có khuôn mặt như này, trên đường rất hiếm khi gặp được.

Hoắc Yên không thích bạn trai mình bị người khác ngấp nghé, thế là đưa tay nắm góc áo ở hông anh, im lặng tuyên bố chủ quyền.

Phó Thời Hàn liếc một cái liền hiểu suy nghĩ của cô gái nhỏ, thế là đưa tay ra khoác vai Hoắc Yên, ôm cô vào trong ngực mình.

Lúc này nữ sinh bên cạnh mới ngượng ngừng thu lại ánh mắt.

“Đinh” một tiếng đến tầng, anh nắm tay Hoắc Yên ra khỏi thang máy.

Trước cửa rạp chiếu phim có quầy bán đồ uống, Phó Thời Hàn dẫn cô đi qua gọi một cốc trà táo đỏ nóng.

Hoắc Yên nhăn nhó đòi uống Pepsi.

“Đồ uống có ga.” Lúc Phó Thời Hàn nói ra bốn chữ này, nét mặt rõ ràng là ghét bỏ.

“Em nói anh này, anh không được xem thường đồ uống có ga đâu, người ta bán nhiều năm như vậy, bao nhiêu người vẫn uống, đồ uống ấy mà, dễ uống là được, quản cái gì mà có ga hay không.”

Hoắc Yên làm bầm như chim bồ câu, kết quả Phó Thời Hàn phóng một ánh mắt nghiêm nghị tới, cô lập tức đổi giọng: “Thật ra trà táo đỏ cũng rất ngon, ảm dạ dày...”

Nữ phục vụ trẻ tuổi nhìn một màn này, không nhìn được phì cười, cô gái này đúng là nhát gan, nhìn dáng vẻ “chồng quân nghiêm” chỉ có thể cúi đầu chu môi không dám cãi lại, đáng yêu cực kỳ.

Lúc tiến vào rạp chiếu phim, trong tay Hoắc Yên cầm một cốc trà táo đỏ nóng, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn cốc Pepsi trong tay Phó Thời Hàn, cực kỳ không phục: “Anh... anh không phải ghét đồ uống có ga à?”

“Đúng vậy.” Phó Thời Hàn thẳng thắn thừa nhận: “Anh mua để ngắm, không được sao?”

“Lãng phí!”

Phó Thời Hàn có vẻ đặc biệt thích nhìn dáng vẻ tức giận của Hoắc Yên, cười nói: “Bản thiếu gia vui vẻ là được.”

Biết cứng rắn không được, thế là Hoắc Yên đổi chiến thuật, lấy lòng hỏi: “Anh không uống, có thể cho em uống một ngụm không?”

Phó Thời Hàn lập tức ngậm lấy ống hút: “Ừm, uống ngon thật.”

Hoắc Yên: ...

Đáng ghét.

Phó Thời Hàn thấy cô không lên tiếng, một mình phụng phịu, thế là đưa ống hút tới trước mặt cô: “Uống đi.”

Hoắc Yên nghi ngờ nhìn anh, sợ anh lại trêu mình, không tin tưởng: “Thật?”

Phó Thời Hàn chắc chắn nói: “Chỉ cần em không chê.”

“Không chê.”

Thế là Hoắc Yên vui vẻ ngậm ống hút hút mạnh một hơi, bọt khí tiếp xúc với đầu lưỡi, cảm giác đá tan lành lạnh, thật sự khiến người ta hạnh phúc mà.

“Hoắc Yên, thương lượng với em chuyện này.”

“Anh nói đi.”

Khóe môi anh hơi cong ngậm lấy ý cười: “Uống một ngụm, để anh hôn một cái.”

Editor: Tự dừng nhớ đến câu thần chú “Ăn một quả khế, trả một cục vàng.”:)))

PS: Chương sau anh Hàn cầm thú v~

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 51: Không Đùa Nữa

“Anh muốn hôn em, đồng ý chứ?”

“Uống một ngụm, để anh hôn một cái.”

Hoắc Yên sửng sốt nửa ngày, nhìn khóe môi cười cười của anh, cuối cùng hiểu rõ kế hoạch thâm sâu của người nào đó, quay đầu nói khẽ: “Không uống nữa.”

“Có cốt khí như vậy sao.”

Phó Thời Hàn cười nhạt, đưa cốc nước tới trước mặt Hoắc Yên: “Uống đi, anh đùa thôi.”

Hoắc Yên nghi ngờ nhận cốc nước, Phó Thời Hàn thuận tay nhéo mũi cô một cái.

Mỗi căn phòng trong rạp chiếu phim tư nhân đều có chủ đề tương đối đặc biệt, Phó Thời Hàn mở phòng Long Miêu, khoảng chừng 10m², một chiếc giường kiểu Tatami (*) màu xám được đặt giữa phòng, trước mặt là một cái bàn hình vuông, bên trên có bày đồ ăn và nước uống.

(*)

c51 vhb

Nhân viên phục vụ giúp bọn họ mở một bộ phim kinh dị Hàn Quốc có tên là 《Côn Trì Nham》, lúc đi ra còn đóng cửa tắt đèn cho họ.

Trong phòng nhanh chóng tối lại, chỉ có ánh sáng yếu ớt phát ra từ màn hình chiếu.

Hoắc Yên chân trần đứng bên cạnh mép giường Tatami, đột nhiên cảm thấy mất tự nhiên.

Chẳng lẽ đợi một lúc nữa, là muốn cùng anh ngồi trên giường xem phim sao?

Cái này... quá xấu hổ.

Phó Thời Hàn ngược lại không thấy có vấn đề gì, leo lên đầu giường, dùng gối đệm sau lưng, nhíu mày liếc Hoắc Yên: “Em định đứng ở đó xem hết phim à?”

Hoắc Yên “ừm” một tiếng, ngồi xếp bằng ở mép giường, giữ một khoảng cách an toàn với anh.

Ngẩng đầu ưỡn ngực, giống như xem phim giáo dục lòng yêu nước, khuôn mặt nhỏ nhắn hết sức nghiêm túc.

Trong không gian thu hẹp, ánh sáng lờ mờ ám muội, lúc yên lặng gần như có thể nghe thấy tiếng hít thở của hai người.

Hoắc Yên thật sự có cảm giác ngồi trên bàn chông, trái tim đập thịch thịch thịch không yên.

May mà rất nhanh sau đó phim bắt đầu chiếu, cô bắt mình dồn toàn bộ lực chú ý lên cái màn hình vuông vức đối diện.

“Hoắc Yên.” Giọng nói tràn đầy từ tính của Phó Thời Hàn vang lên sau lưng, hai chữ này, bị anh mân mê trên đầu lưỡi có chút ý vị mập mờ.

“Sao... sao vậy.”

Anh không lên tiếng, thế là Hoắc Yên quay đầu lại nhìn.

Ánh sáng từ màn chiếu hắt lên khuôn mặt tuấn tú của anh khiến đường nét trên mặt càng thêm rõ ràng, vàng trán cao, cặp mắt đào hoa hẹp dài như chứa đựng tất cả ánh sáng. Anh nghiêng người dựa vào gối, mang theo một loại cảm giác lưỡi biếng nào đó.

Như đang cố tình quyến rũ Hoắc Yên!

“Sao thế?” Hoắc Yên đỏ mặt, hỏi thăm lần nữa.

Ngón tay thon dài trắng nõn của Phó Thời Hàn gõ gõ vào chiếc gối dựa màu hồng hình đầu heo bên cạnh.

Ý rất rõ ràng, bảo cô qua đây ngồi.

Nếu bò qua, Hoắc Yên thật sự cảm thấy xấu hổ, cô giả vờ không hiểu, nghiêng đầu sang chỗ khác tiếp tục xem phim.

Nhìn bóng dáng nho nhỏ ngồi bên mép giường, tay nắm chặt ga trải giường, cổ nín hơi thở, vừa hồi hộp vừa sợ hãi.

Phó Thời Hàn cảm thấy trong lòng ngứa ngáy.

“Hoắc Yên, đến đây ngồi.”

Cuối cùng anh vẫn mở miệng, ngữ điệu nghiêm túc đúng đắn y như chủ tịch hội sinh viên đang thảo luận công việc.

Hoắc Yên nói: “Anh chú ý xem đi, đừng lộn xộn nữa.”

Phó Thời Hàn hơi nhướng mày.

Nhóc con này... thật sự cho rằng tới đây xem phim sao.

Phó Thời Hàn hít sâu, ý vị sâu xa nói: “Hoắc Yên, chúng ta là người yêu, có quan hệ thân mật hơn so với người bên ngoài, hiểu chưa?”

Hoắc Yên ngoan ngoãn gật đầu: “Em biết, em chính là... có chút không được tự nhiên, dù sao chúng ta cũng vừa mới bên nhau chưa lâu.”

Vừa mới bên nhau chưa lâu, cho nên cô còn muốn thận trọng với anh một chút?

“Khi còn bé em đến nhà anh, không dám ngủ một mình, buổi tối đều chui vào chăn của anh, quên rồi sao?”

“Ôi!” Hoắc Yên vội vàng nói: “Tai nạn xấu hổ đó đừng nhắc lại có được không!”

Hơn nữa cũng đâu có thật sự ngủ với nhau, Phó Thời Hàn dỗ cô ngủ xong liền ra ghế sofa ngủ mà.

Phó Thời Hàn cười cười, chủ động đi qua kéo cô tới bên cạnh mình, nhét một cái gối ôm hình đầu heo vào lòng cô.

Hoắc Yên ngoan ngoãn ôm gối, dần dần bỏ phòng bị xuống, Phó Thời Hàn liền kéo cả cơ thể nhỏ nhắn xinh xắn vào lòng ngực mình, từ phía sau ôm lấy cô, hai người cứ như vậy bên nhau xem phim.

Thế này mới có dáng vẻ của đôi tình nhân.

Phó Thời Hàn cảm thấy dường như cô gái trong ngực vừa hơi hộp vừa xấu hổ, cả người cứng ngắc không dám cử động, giả chết giống con chuột hamster.

Anh cảm bàn tay mềm mại của Hoắc Yên, lại phát hiện bàn tay cô đỏ một tầng mề hôi mỏng.

Phó Thời Hàn chậm rãi xích lại gần bên tai cô, thấp giọng thì thầm: “Vẫn sợ anh ăn em à?”

Hơi thở nóng bỏng khiến toàn thân Hoắc Yên run lên một cái, cô tỏ vẻ trấn định, quay đầu nhìn anh: “Em... mới không sợ đâu, anh lại không thể làm gì em.”

Phó Thời Hàn cười nhạt: “Em muốn anh làm gì em?”

Hoắc Yên vội vàng quay đầu, nói: “Xem phim đi, trước đó diễn cái gì em còn chưa xem được đâu.”

Thế là Phó Thời Hàn ôm chặt Hoắc Yên, hai người cùng nhau xem phim.

Có một lần anh phát hiện, Hoắc Yên đúng là miễn dịch với phim kinh dị, bất kể loại phim kinh dị máu me đáng sợ thế nào, cô đều mở to mắt xem say sưa, một chút cũng không sợ hãi.

“Thật sự không sợ chút nào sao?” Phó Thời Hàn hỏi.

Hoắc Yên nghiêng đầu sang chỗ khác, nháy mắt tỏ vẻ đáng yêu: “Em rất sợ mà.”

Phó Thời Hàn có chút bất đắc dĩ, ngay cả giả vờ cũng giả vờ không có tâm chút nào, anh muốn cô bị dọa cho hét lớn, sau đó, hệ

số khả năng không ngừng chui vào trong lồng ngực anh, rất cao.

Hoắc Yên tiếp tục xem phim, dựa vào ngực anh cũng không còn cảm giác căng thẳng như trước nữa, anh an phận thủ thường, không có bất cứ hành vi nào vượt quá giới hạn, điều này khiến Hoắc Yên cảm thấy rất an tâm.

Thế là cô đưa tay, sờ một lọn tóc của Phó Thời Hàn.

“Lại thế rồi.”

“Ha ha.”

“Xem ra cần lập quy định.” Phó Thời Hàn cụp mắt, dịu dàng nhìn Hoắc Yên.

“Quy định gì? Sẽ không phải lại là để anh hôn một cái chứ.”

Phó Thời Hàn cười cười: “Sờ mó anh, còn muốn anh hôn, sao cứ cảm thấy là anh bị chiếm tiện nghi nhỉ.”

Hoắc Yên: ...

Vâng vâng vâng, anh đẹp trai anh có quyền, thế nào cũng là anh bị chiếm tiện nghi.

“Không đùa nữa.” Phó Thời Hàn kéo cổ áo mở mấy cúc ra, sau đó nghiêm túc nói: “Anh muốn hôn em, đồng ý chứ?”

Bàn tay đang nghịch tóc anh của Hoắc Yên nắm chặt lại, gương mặt đỏ bừng, cúi đầu suy nghĩ rất lâu, cuối cùng gật nhẹ.

Cô đưa gò má mình tới, nhỏ giọng nói: “Vậy... vậy hôn trên mặt đi.”

Khuôn mặt cô xấu hổ đỏ bừng, gần trong gang tấc, tươi non ướt át như cánh hoa anh đào.

Phó Thời Hàn nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, ngay khi sắp hôn lên má, đột nhiên quay mặt cô lại, trong nháy mắt ngậm lấy môi cô.

Hoắc Yên bất ngờ mở to hai mắt, nhìn khuôn mặt anh tuấn phóng đại, cảm giác cả thế giới đều trở lên yên tĩnh.

Hai cánh môi nhẹ nhàng dính lấy nhau, đều là lần đầu nếm thử, mặc dù không có kỹ thuật, đơn giản chỉ chạm vào nhau, trong đầu vẫn như có pháo hoa nổ tung, điên đảo thần hồn.

Loại cảm giác này trước nay chưa từng trải qua, Hoắc Yên choáng váng từng cơn, cô hồi hộp đến độ không dám cử động, nhưng cơ thể nhũn xuống không chịu nghe theo khống chế, giống như bị rút sạch ý thức và sức lực.

Phó Thời Hàn thử di chuyển, tức tắc ngậm lấy đôi môi mềm mại của Hoắc Yên, trên môi giống như được bôi mật khiến anh tham lam mút vào, không nỡ rời nửa tấc, cũng không nỡ dừng lại.

“Ừm.” Hoắc Yên phát ra một tiếng kêu mềm mại càng khiến Phó Thời Hàn sa vào điên cuồng, không ngừng mút lấy môi cô.

Hai tay Hoắc Yên không kịp được đặt lên trước ngực anh, nhắm mắt lại, cảm nhận cơ thể đang điên cuồng lên xuống, vui sướng muốn chết.

Theo bản năng cắn chặt hàm răng, Phó Thời Hàn không tiến vào được, cũng không miễn cưỡng Hoắc Yên, chỉ có thể thềm thưởng cắn cắn môi dưới của cô.

Ánh mắt cô gái nhỏ mê ly, bờ môi bị hôn sưng đỏ, khuôn mặt càng xấu hổ đỏ bừng, né tránh không dám nhìn anh.

“Anh... lừa đảo.” Cô mím chặt môi, phát ra tiếng lí nhí.

“Vừa rồi, thích không?” Anh cười hỏi.

Hoắc Yên hờn dỗi nói: “Không thích.”

“Không thích, phải đẩy anh ra.” Anh nhìn cô khẩu phật tâm xà: “Anh cảm thấy em có vẻ rất hưởng thụ đấy.”

“Nào... nào có.”

“Lại một lần nữa.” Anh ngậm môi dưới của cô, nhẹ nhàng mút vào một cái.

Có điều lần này liền có phản ứng, dường như Phó Thời Hàn cảm nhận được sự rung động của cô gái trong lòng.

Cơ thể cô cực kỳ miễn cảm.

Trong đầu Phó Thời Hàn không thể không suy nghĩ linh tinh, hơi thở cũng trở lên dồn dập hơn rất nhiều, ần ần kiểm chế bao nhiêu năm, anh có chút không khống chế được bản thân.

“Hoắc Yên...”

“Cái gì?” Hoắc Yên ngẩng đầu hỏi anh

“Anh rất muốn.” Giọng của anh tràn đầy tình tứ, mang theo một sự rung động nào đó.

Trong nháy mắt Hoắc Yên liền hiểu anh nói rất muốn... là chỉ cái gì.

Cơ thể cô không kịp được run rẩy, Phó Thời Hàn ôm chặt Hoắc Yên hơn, sống mũi cao thẳng dụi vào gáy cô, hơi thở ấm áp làm lay động mấy sợi tóc, khiến cô hơi ngửa.

“Phó... Phó Thời Hàn... bây giờ còn chưa được.”

“Ừm?”

“Em vẫn chưa chuẩn bị xong.”

Phó Thời Hàn in những chuỗi hôn dày đặc lên cần cổ trắng nõn của cô.

“Anh chờ em.”

**

“Cái đệt! Nếu vậy cũng quá nhanh đi!”

Buổi tối, trong phòng ký túc xá 409, Lâm Sơ Ngữ dùng sức lắc lắc hai vai Hoắc Yên, gào lên: “A a a a! Giai đoạn ba a a a a (*)!”

(*) Giai đoạn tiếp xúc đụng chạm cơ thể.

“Không có không có!” Hoắc Yên tránh thoát ma trảo của cô bạn, trốn sau lưng Lạc Dĩ Nam: “Không nhanh như vậy! Chỉ là....”

“Chỉ là thế nào?” Ngay cả Tô Hoàn cũng ném tạp chí Vogue xuống, tò mò hỏi: “Ngoại trừ hôn, còn làm gì khác à, mau ngoan ngoan khai thật từng cái.”

“Thì... hôn một chút.”

“Hôn một cái hay là hôn nhiều cái?” Lâm Sơ Ngữ hưng phấn hỏi: “Có động đầu lưỡi không, có phải rất high không!”

Tô Hoàn chọc đầu Lâm Sơ Ngữ: “Cậu nhi đồng cầu độc thân, hiểu biết cũng nhiều nhỉ.” Sau đó chuyển hướng sang Hoắc Yên: “Có phải rất ướt át không, có sờ sờ không?”

Hoắc Yên đỏ mặt: “Không có không có, chỉ hôn bình thường thôi.”

“Bình thường, rất là bình thường, hay như thế nào?” Lâm Sơ Ngữ mân mê miệng muốn hôn Lạc Dĩ Nam, lại bị Lạc Dĩ Nam dùng năm ngón tay đè xuống: “Cô nương, tỉnh tự trọng.”

Tô Hoàn hỏi Hoắc Yên: “Kỹ thuật hôn của Phó Thời Hàn thế nào?”

“Ờ... ờ làm sao biết, thì như thế thôi.”

“Cậu có rất muốn rất muốn hay không?”

Hoắc Yên sắp khóc: “Các cậu có thể đừng SQ như vậy không!!”

(*) SQ (Social Quotient – Thông minh xã hội): khả năng biết dựa vào EQ kết hợp với sự nhạy bén trong nhận thức những cái mới nảy sinh trong xã hội để chủ động điều tiết cách ứng xử của mình trong cộng đồng.

Lạc Dĩ Nam: “Theo quan sát của tớ, Phó Thời Hàn thuộc về kiểu muộn tao, trên lưng có thể gánh vác rất nhiều trách nhiệm, lấy năng

lực học tập siêu cường của anh ta, phương diện kia hẳn là cũng không kém.”

Hoắc Yên suy sụp ôm đầu: “Các cậu quá không thuần khiết.”

Tô Hoàn nói: “Xấu hổ cái gì, mọi người đều là người trưởng thành.”

Hoắc Yên: “Cái gì mà trưởng thành, rõ ràng đều là bảo bảo(trẻ con), trong đầu các cậu suốt ngày nghĩ mấy thứ đen tối.”

Lạc Dĩ Nam mạn bất kinh tâm giơ tay: “Trừ tở.”

Hoắc Yên tiếp tục nghĩa chính ngôn từ giáo dục: “Các cậu cần trong sáng một chút, đừng cả ngày nghĩ đến chuyện kia có được hay...”

Cô còn chưa dứt lời, dường như ý thức được cái gì, ba người trong phòng ngủ đồng thời mở to mắt nhìn về phía Lạc Dĩ Nam!

Dường như nghe được bí mật cực kỳ kinh hoàng, như ong vỡ tổ ù tở.

“Trừ cậu nghĩa là ý gì!”

“Dĩ Nam, chẳng lẽ cậu đã từng!”

“A a a a cậu không phải bảo bảo!”

Lạc Dĩ Nam hơi nhú mày, chẳng thềm đoái hoài đến sự kinh ngạc của mấy cô bạn.

“Từng.” Cô nàng bình tĩnh nói, có vẻ như không có gì cần phải che giấu.

“Cùng ai!”

“Đại học không phải cậu không qua lại với con trai sao?”

“Hay là giấu chúng tớ sau lưng len len...”

Lạc Dĩ Nam cup mắt, đáy mắt thoáng hiện một tia buồn phiền.

“Trước kia từng có bạn trai, là vào năm tốt nghiệp cấp ba, không có gì khác để nói.”

Mấy người biết đây là ** (*) của bạn mình, cho nên cũng không hỏi thêm nữa.

(*) **: Chữ gì đó bị Tấn Giang đổi, chắc thuộc list từ CẤM của trang này.

Sau khi tắt đèn, mấy cô nàng bị tin tức này làm hưng phấn, kiểu gì cũng không ngủ được, cuối cùng Tô Hoàn yếu ớt mở miệng hỏi Lạc Dĩ Nam: “Một câu hỏi cuối cùng, cảm giác đó, sướng không???”

Lạc Dĩ Nam nhìn trần nhà đen như mực, bình tĩnh nói: “Rất đau.”

“Ừm.” Cả đám thất vọng thở dài.

“Nhưng là...”

Giọng cô khàn khàn, thản nhiên nói: “Nếu như rất yêu rất yêu một người, loại đau đớn đó cũng sẽ biến thành một sự vui vẻ, giống như chim ưng rơi xuống vách núi, khi gần chạm đáy lại bay trở về phía đường ranh giới vô tận của bầu trời.”

Editor: Mới yêu đương có mấy hôm mà anh Hàn đã định đề con nhà người ta xuống -.-

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 52: Khoe Ân Ái

“Ngay cả vợ cũng gọi rồi.”

Tối muộn, Phó Thời Hàn bất ngờ đăng trong vòng bạn bè, nội dung như sau —

“Cùng vợ đi xem phim. 【vui vẻ】”

Phông nền là gối ôm nhỏ trong phòng Long Miêu, bên trên gối ôm là hai cánh tay một lớn một nhỏ nắm chặt lấy nhau, cánh tay Phó Thời Hàn mạnh mẽ rắn chắc, dưới da hiện đường gân màu xanh nhạt, mà cánh tay Hoắc Yên tinh tế trắng nõn, rõ ràng là của một nam một nữ.

Phó Thời Hàn hiếm khi đăng kiểu cảm xúc như vậy trong vòng bạn bè.

Không không, căn bản anh sẽ không bao giờ đăng tin gì trong vòng bạn bè, một tin gần đây nhất là khoảng nửa năm trước, đăng mời mọi người cùng nhau chơi game, là Thẩm Ngộ Nhiên bảo anh chia sẻ, nghe nói chia sẻ sẽ được trang bị.

Cho nên lần khoe ân ái này, có thể nói là lần đầu tiên, ngọt ngào nguyên cả vòng bạn bè.

Bởi vì nguyên nhân công việc, WeChat của anh thêm rất nhiều người, vào buổi sáng, thông báo bình luận nhiều vô kể, căn bản xem

không hết.

Thẩm Ngộ Nhiên: “A a a a a, rốt cuộc tôi đã làm gì sai mà đêm hôm khuya khoắt bị nhét đầy miệng thức ăn chó thể này.”

Hương Nam: “Wtf! Đây là chủ tịch cao ngạo lạnh lùng mà tôi biết đây sao?”

Hứa Minh Ý: “Tôi nhìn ra hai tay này tương không hợp, tôi có con đường phá giải, bảo đảm hai người sẽ bên nhau thật lâu thật lâu, trăm năm hòa hợp.”

Lâm Sơ Ngữ: “Ôi ôi, đến vợ cũng gọi rồi, ngọt ngọt ngọt.”

Tô Hoàn: “Rõ ràng, tay Hoắc Yên đen hơn một tông so với tay Hàn tổng.”

Hoắc Yên không nhin được trả lời Tô Hoàn: “Cậu đi ra!”

Màu da trên cánh tay Phó Thời Hàn đúng là trắng hơn so với Hoắc Yên. Trong phòng học, sau khi Hoắc Yên phóng to ảnh tỉ mỉ kiểm tra một phen, phát hiện ra liền suy sụp kêu một tiếng: “Tại sao lại như vậy!”

Tô Hoàn ngồi bên cạnh cười nói: “Hàn tổng kia nhà cậu là công tử như ngọc, khí chất vô song, đừng nói da tay anh ấy trắng hơn cậu, ngay cả khuôn mặt mỹ nam băng sơn kia, sợ là cũng trắng hơn cậu một tông đấy.”

Lâm Sơ Ngữ tiếp tục thêm dầu vào lửa: “Ai bảo cậu bình thường không chịu chống nắng, hiện giờ biết khoảng cách chưa.”

Hoắc Yên kéo tay Tô Hoàn và Lâm Sơ Ngữ ra so sánh, bấu môi: “Nói tở đi, các cậu còn không phải vậy à?”

Đúng lúc gặp Lạc Dĩ Nam ôm sách tới ngồi bên cạnh mấy người họ, Tô Hoàn nhìn cô nàng, nói: “E rằng chỉ có Lạc Dĩ Nam là có thể so sánh được với Hàn tổng nhà cậu, đều là mỹ nhân băng sơn.”

Hoắc Yên nghĩ thầm trong lòng, đúng thật, da của Lạc Dĩ Nam trắng xanh, giống như ánh trăng, lại giống như đi ra từ hầm băng, không giống Tô Hoàn và Lâm Sơ Ngữ, gương mặt lúc nào cũng ửng đỏ hồng hào, còn khuôn mặt của Lạc Dĩ Nam trái xoan không có huyết sắc.

“Dĩ Nam, cậu chăm sóc da thế nào?”

Lạc Dĩ Nam thản nhiên nói: “Không chăm sóc.”

“Không chăm sóc làm sao trắng được như vậy!”

“Trời sinh.”

“Hừ ~ ~ ~”

Giáo viên bước vào phòng học, mọi người liền trật tự mở sách giáo trình của mình ra, không tiếp tục nói chuyện nữa.

Hoắc Yên không nhịn được cầm di động lên xem bình luận của bạn bè để lại dưới bài đăng của Phó Thời Hàn, trong lòng thấy cực kỳ ngọt ngào.

Chữ “vợ” này khiến khuôn mặt cô xấu hổ đỏ bừng.

Gọi linh tinh cái gì đâu, ai là vợ của anh.

Lâm Sơ Ngữ dùng đầu bút chọc khuỷu tay Tô Hoàn, ý bảo cô bạn nhìn sang Hoắc Yên, cô nương này đang gục xuống bàn, khóe miệng nở nụ cười ngu ngốc, một mình đang không biết vui về cái gì.

Tô Hoàn lắc đầu, bất đắc dĩ nói: “Cô gái rơi vào bể tình.”

**

Thời gian trước khi bắt đầu cuộc họp định kỳ của hội sinh viên diễn ra vào thứ năm, Phó Thời Hàn cùng mấy vị thành viên trong đoàn chủ tịch còn chưa tới, Diêu Vi An đến trước, không có gì bất ngờ lần thứ hai tuyên bố tin tức muốn rời khỏi hội sinh viên, phía dưới là một loạt âm thanh tiếc nuối, mấy nữ sinh năm nhất còn đang liều mạng khuyên cô ta ở lại.

“Đàn chị Vi An, chị đừng đi có được không, chúng em đều không muốn để chị đi.”

“Đúng vậy, có chuyện gì mọi người cùng nhau bàn bạc giải quyết, tại sao lại phải rời đi.”

“Cầu xin chị, chị đừng đi, không nỡ xa chị.”

“Nếu chị đi, em cảm thấy tiếp tục ở lại đây cũng không còn chút động lực nào.”

...

Hoắc Yên ngồi bên trái gần đầu tiên, vùi đầu múa bút thành văn, viết báo cáo công việc tuần này, cũng không để ý tới lời “tâm tình khi chia tay” của Diêu Vi An trước cuộc họp.

“Tôi nhất định phải đi.” Diêu Vi An thở dài một tiếng, ai oán nhìn Hoắc Yên một chút: “Nơi này đã không còn chỗ cho tôi nữa rồi.”

Lập tức có người hiểu ra, biết ý tứ trong câu nói của Diêu Vi An.

Đỗ Dĩnh trong phòng lâm bẩm nói: “Cho dù muốn đi, cũng không phải là chị.”

Lời vừa nói ra, không khí xung quanh liền có sự thay đổi, đám người hiểu rõ trong lòng anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, bắt đầu ghé tai nhau thấp giọng bàn luận.

Lâm Sơ Ngữ lấy cùi chỏ đụng đụng Hoắc Yên, ra hiệu cô đã trở thành nhân vật trung tâm trong cuộc bàn luận của bọn họ rồi.

Hoắc Yên không hiểu lắm ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt của mọi người vô ý hay cố tình liếc trộm mình, thế là cô dứt khoát đặt bút xuống, mở miệng hỏi: “Sao?”

Đỗ Dĩnh bực tức nói: “Đều vì cô, đàn chị Vi An mới muốn rời khỏi hội sinh viên.”

“Tôi thế nào?”

Diêu Vi An vội vàng nói: “Đỗ Dĩnh, em đừng như vậy, không liên quan tới Hoắc Yên, chuyện này không phải lỗi của bạn ấy, chính là do tâm trạng của chị không tốt.”

Đã đến mức này Diêu Vi An còn nói đỡ cho Hoắc Yên, lại quay sang thấy Hoắc Yên tỏ vẻ vô tội, hoàn toàn không ý thức được bản thân sai lầm ở đâu.

Điều này càng khiến Đỗ Dĩnh bực mình.

“Hoắc Yên, nếu không phải vì cô cướp bạn trai của đàn chị Vi An, chị ấy sao có thể rời khỏi hội sinh viên chứ!”

Hoắc Yên kinh ngạc: “Tôi cướp bạn trai của cô ta???”

Câu này, sao nói thế hả.

Lâm Sơ Ngữ đứng ra nói giúp Hoắc Yên: “Đừng nói lung tung, Phó chủ tịch thủ thân như ngọc của bọn tôi từ lúc nào lại thành bạn trai của Diêu Vi An.”

“Chẳng lẽ không đúng sao, nếu như không phải Hoắc Yên thò một chân vào, Phó chủ tịch bây giờ đã là bạn trai của đàn chị Vi An, đàn chị Vi An ưu tú như vậy, chẳng lẽ lại thua kém cô ta sao?” Ngón tay Đỗ Dĩnh chỉ về phía Hoắc Yên, phần nộ không thôi.

Đám người nhao nhao quăng ánh mắt bất bình về phía Hoắc Yên, thấp giọng thảo luận.

Hoắc Yên cảm thấy bản thân nằm cũng trúng đạn.

Cô nhìn về phía Diêu Vi An, Diêu Vi An ngồi ở vị trí cuối cùng của bàn họp dài, thân là người trong cuộc nhưng không định giải thích cái gì, ngược lại hốc mắt đỏ bừng, làm ra dáng vẻ điềm đạm đáng yếu, giống như một cô gái đơn thuần bị nữ phụ độc ác cướp mất bạn trai.

“Mấy người... mấy người có biết nói lý lẽ hay không!” Lâm Sơ Ngữ vội vàng giải thích: “Yên Yên không cướp bạn trai của người khác! Mấy người đừng ăn nói linh tinh! Mấy người còn nói hươu nói vượn nữa, tôi... tôi sẽ tức giận!”

Hoắc Yên day day mi tâm, cảm thấy có chút đau đầu.

Lực chiến đấu này của Lâm Sơ Ngữ thật sự quá yếu, so với Tô Hoàn đơn giản kém hơn 80 cấp, nói câu này, giống như lúc cãi nhau với người ta hô to “Anh là mèo con anh là chó con”, không có chút lực sát thương nào.

Đỗ Dĩnh hùng hổ dọa người: “Vậy cô hãy giải thích tại sao ngày thứ hai sau khi đàn chị Vi An tử tình, cô ta và Phó chủ tịch lại xác nhận quan hệ.”

Lâm Sơ Ngữ nói: “Đó... đó là vì...”

“Không nói được phải không.” Đỗ Dĩnh cười lạnh: “Cướp bạn trai của người ta, còn muốn ép người ta phải rời đi, ỷ có chỗ dựa là Phó chủ tịch, Hoắc Yên, cô đừng khinh người quá đáng.”

Họng súng đã nổ ra, Hoắc Yên cầm bút lên quay một vòng trên tay, bình tĩnh nói: “Thứ nhất, từ đầu đến cuối, tôi không hề ép ai rời khỏi hội sinh viên, mỗi người đều có lựa chọn của bản thân, vì sao không thể tôn trọng đàn chị Vi An của các người chứ, đàn chị Vi An hiện tại đã lên năm ba đại học, bận rộn với công việc thực tập, thi nghiêng cứu sinh và cả nhiều chuyện khác, tại sao nhất định nói bởi tôi mà cô ta rời đi.”

Ánh mắt Diêu Vi An lạnh xuống.

Đỗ Dĩnh nói: “Cưỡng từ đoạt lý, mặc dù mặt ngoài cô không ép buộc chị ấy, nhưng chị ấy bởi vì cô, không thể ở đây nữa.”

Hoắc Yên không để ý tới cô ta mà liếc Diêu Vi An một cái, tiếp tục nói: “Thứ hai, nếu Phó Thời Hàn là bạn trai của cô, bởi vì tôi mà chia tay cô, cái này gọi là đào góc tường. Thế nhưng mọi người hẳn rõ như ban ngày, là anh ấy từ chối cô, sau đó đồng ý tôi, đây không

phải là cướp. Hơn nữa Phó chủ tịch của mấy người là ai, có thể giành được anh ấy sao?”

Lời nói vang vọng có lực, khí thế mạnh mẽ.

Đám người chụm đầu xì xào bàn tán, nói như Hoắc Yên... cũng có mấy phần lý lẽ.

“Thứ ba, tham gia hội sinh viên một năm rưỡi, tôi cẩn thận làm tốt mỗi một công việc trong tay, không có bất cứ sai sót nào, người nào thích đi cứ đi, dù sao tôi cũng sẽ không đi.”

Hoắc Yên vừa nói dứt câu đó, bút trên tay bị cô ném mạnh lên bàn, phát ra tiếng cạch rõ ràng.

Ngoài cửa, Phó Thời Hàn nghe xong mấy câu nói của Hoắc Yên, khóe miệng cong lên, hiếm khi gặp được cô vì bản thân mà ăn nói sắc bén như vậy.

Thái độ khác thường.

Còn anh sao lại không rõ tâm tư của cô.

Nói nhanh như vậy, vội vã như vậy, hiển nhiên là muốn giải quyết xong vấn đề trước khi anh tới, tránh để anh phải giúp cô thu dọn tàn cuộc, Phó Thời Hàn là người cực kỳ bao che khuyết điểm, cô sợ bản thân ảnh hưởng đến anh, khiến anh bị người khác đàm tiếu.

Có điều mũi nhọn phản kích này, đúng là xinh đẹp, không dây dưa không dài dòng.

Cho nên, khi anh ung dung nhàn hạ đi vào phòng, mọi người lập tức ngừng chiến, không nói lời nào.

Phó Thời Hàn lạnh lùng liếc Diêu Vi An một cái, nói: “Từ chức phải không, đồng ý, cuối tuần... À không, ngay lập tức cô có thể ra đi.”

Diêu Vi An hơi sững sờ, cô ta không phải định rời đi thật, chẳng qua muốn mượn sức ảnh hưởng của dư luận để khiến Hoắc Yên không thể ở lại hội sinh viên, tự động từ chức.

Cô ta mới không muốn rời đi đâu, cô ta làm việc trong hội sinh viên hơn hai năm, làm thêm một học kỳ nữa là nhận được giấy khen vinh dự của đoàn chủ tịch, bây giờ bỏ đi, đúng là lỗ to.

Nhưng lời nói của Phó Thời Hàn đều đã nói ra, không hề nể mặt cô ta, nếu như bây giờ cô ta phủ nhận, mặt mũi khẳng định không giữ nổi.

Một bàn người lúc này đang nhìn chăm chăm vào cô ta, Diêu Vi An cảm thấy như ngồi bàn chông.

Sĩ diện hay là vinh dự, đi hay là không đi....

Diêu Vi An rơi vào bối rối, trong lòng càng thêm phần hận, hung hăng trừng mắt lườm Hoắc Yên một cái.

Hoắc Yên căn bản không nhận ánh mắt của cô ta, tiếp tục vùi đầu viết báo cáo của mình.

Phó Thời Hàn ngồi xuống, tiện tay lật báo cáo cuộc họp hôm nay ra, lại nhìn về phía Diêu Vi An: “Sao thế, còn chưa đi?”

Khóe miệng Diêu Vi An giật giật, miễn cưỡng nở ra một nụ cười: “Nếu đây là lần họp cuối cùng, tôi nghĩ vẫn nên họp đến nơi đến chốn sẽ tốt hơn, nhân tiện sau đó bàn giao lại công việc.”

Phó Thời Hàn hừ nhẹ một tiếng, không tiếp tục để ý tới cô ta, trong quá trình họp cũng không cùng cô ta bàn luận, toàn bộ quá trình xem như cô ta không phải là thành viên của hội sinh viên.

Lúc mọi người báo cáo công việc không còn hỏi ý kiến của Diêu Vi An nữa.

Sau khi tan họp, Hoắc Yên ngoan ngoãn ngồi trên ghế chờ Phó Thời Hàn sắp xếp lại báo cáo.

Phó Thời Hàn ngược mắt về phía Hoắc Yên, cô lập tức thẳng lưng, hai tay xếp ngay ngắn trên bàn, nhìn anh cười ngây ngô.

Nhìn nụ cười của cô, Phó Thời Hàn cảm thấy nhẹ nhàng thoải mái, mỉm cười nói: “Đi thôi, buổi tối đi dạo phố.”

“Anh muốn mua đồ sao?” Hoắc Yên vừa đeo túi nhỏ của mình vừa đi theo anh.

Phó Thời Hàn thuận tay gỡ túi vải màu trắng của cô ra rồi đeo lên vai mình, vừa ôm lấy vai cô vừa ra khỏi cửa phòng họp: “Mua quần áo, năm nay trường tổ chức 60 năm ngày thành lập trường, anh là đại diện của sinh viên, phải lên sân khấu phát biểu, cần ăn mặc chỉnh chu một chút.”

Hoắc Yên lập tức nói: “Được, vậy em giúp anh tham khảo.”

“Chính là ý này.”

Nhưng mà, hai người tới trung tâm thương mại dạo hồi lâu, Hoắc Yên mới phát hiện anh căn bản đang lừa người, cái gì mà ăn mặc chỉnh chu một chút, toàn bộ quá trình anh đều dẫn cô dạo trong cửa hàng quần áo nữ, bản thân ưng ý bộ nào liền ném hết cho cô mặc

thử, cảm thấy đẹp, chờ cô vào phòng thay đồ liền trực tiếp quẹt thẻ thanh toán

Ngay cả thương lượng cũng không có.

Hoắc Yên chuẩn bị nghiêm túc túc kháng nghị, quá bá đạo! Nhưng nhìn túi lớn túi nhỏ trên tay anh, lời kháng nghị làm thế nào cũng không nói ra được.

Tiền của người ta, cái này gọi là bắt người tay ngắn.

Nhấn nhin nửa ngày, Hoắc Yên chợt dạ ghen ra một câu: “Sau này... sau này không cho phép tiêu tiền bậy bạ như vậy nữa.”

Phó Thời Hàn một bên miệng vừa đồng ý, bên kia đã dẫn cô vào một cửa hàng bán đồ trang sức.

Editor: Cầu một người cũng vì tôi quẹt quẹt quẹt.

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 53: Hai Bên Phối Hợp

“Yên Yên à, năm tháng sau này, cũng mong được chỉ giáo nhiều.”

Phó Thời Hàn đeo một sợi dây chuyền mặt đá thạch anh sáng chói lên cổ Hoắc Yên.

Sợi dây chuyền ôm lấy xương quai xanh xinh đẹp, ở giữa có một viên đá thạch anh màu lam nhạt, phía ngoài khảm một vòng pha lê, càng làm nổi bật phần da thịt trắng nõn ở cổ Hoắc Yên.

Châu báu không thích hợp với Hoắc Yên, cô còn trẻ, loại thạch anh này vừa có cảm giác thiết kế vô cùng thời thượng vừa tăng thêm sức mạnh, giá cả cũng không quá đắt.

Phó Thời Hàn không chút do dự lôi thẻ ra đưa cho nhân viên cửa hàng.

“Vòng trên cổ của vị tiểu thư này, không cần tháo xuống nữa phải không?”

Phó Thời Hàn nói: “Không cần tháo xuống, mấy cái thử trước đó, gói lại hết cho tôi.”

Nhân viên cửa hàng có lẽ chưa từng gặp qua bạn trai hào phóng như vậy, kinh ngạc hỏi: “Mấy cái trước mặt, đều muốn, vòng tay cũng muốn?”

“Ừm.”

Hoắc Yên vội nói: “Là... là vòng này, không cần cái khác! Ôi này! Cô đừng đi!”

Nhân viên cửa hàng đã tới quầy thu ngân quẹt thẻ.

“Anh điên rồi sao!”

Phó Thời Hàn vắn đạm phong kinh cười cười: “Chi tiền cho bạn gái của anh, cực kỳ vui vẻ.”

“Đây đều là tiền tiêu vặt chú dì cho anh, anh...”

“Là tự anh kiếm.” Phó Thời Hàn nói: “Ở cùng nhau lâu như vậy, anh còn chưa mua được cho em cái gì, bởi đang dùng tiền của ba mẹ nên trong lòng khó có thể yên tâm. Lần này người máy trong tổ nghiên cứu được một công ty mua lại, kiếm không ít tiền, anh cũng nhận được tiền thưởng.”

Khó trách, hôm nay nhất định phải lôi kéo cô điên cuồng mua sắm, thì ra là mới có tiền.

Giọng Hoắc Yên dịu xuống: “Vậy... vậy cũng không thể lãng phí như thế.”

“Tiêu tiền cho bạn gái, sao có thể gọi là lãng phí.”

Phó Thời Hàn nhận máy cà thẻ nhân viên cửa hàng đưa tới, nhanh chóng nhập mật khẩu.

Nhân viên cửa hàng liên tục đồng tình: “Tiêu tiền cho bạn gái, tuyệt đối không lãng phí, đây là điều dĩ nhiên, cô gái nhỏ, bạn trai cô thương cô đó, những năm qua tôi gặp rất nhiều cặp tình nhân tới

đây mua trang sức, đàn ông chịu bỏ tiền vì bạn gái, so với gấu trúc còn hiếm hơn.”

Rời khỏi cửa hàng này, Hoắc Yên ngượng ngùng hỏi Phó Thời Hàn: “Anh kiếm được bao nhiêu tiền vậy?”

Phó Thời Hàn suy nghĩ, nói: “Chắc khoảng năm sáu vạn.”

Cô lại vội vàng hỏi: “Vậy hôm nay... tiêu bao nhiêu?”

“Chắc khoảng... năm sáu vạn.”

Hoắc Yên: ...

**

Hai ngày sau, Diêu Vi An đăng trong vòng bạn bè.

“Các bạn yêu quý, hôm nay đi bệnh viện kiểm tra lại, bác sĩ nói bệnh trầm cảm của tôi có khuynh hướng giảm xuống nên sẽ không ảnh hưởng tới công việc hàng ngày và học tập, tôi đã suy nghĩ lại, vẫn tiếp tục làm việc ở hội sinh viên, dù sao đây cũng là chức vụ mà tôi tâm huyết, không thể bỏ dở giữa chừng, cho nên, sau này vẫn mong mọi người tiếp tục chỉ giáo nhiều nha.”

Hoắc Yên nhìn ở phần phía dưới, bạn bè ít đi rất nhiều, không có bình luận gì, ủng hộ cũng không có mấy.

Cô biết Diêu Vi An sẽ không cam lòng cứ như vậy mà rời khỏi hội sinh viên, cô ta còn chưa nhận được danh hiệu ưu tú của đoàn chủ tịch, nếu bỏ đi như vậy, mọi cố gắng trước đó đều như nước chảy về biển Đông.

Hiển nhiên, màn kịch này của Diêu Vi An diễn hỏng rồi, thành viên của hội sinh viên cũng thấy rõ đã xảy ra chuyện gì, không còn tiếp tục hòa theo cô ta nữa.

Cuối năm Hoắc Tư Noãn sẽ từ chức vị trí trưởng Ban Tuyên truyền, nghe mẹ nhắc tới, Hoắc Tư Noãn muốn chuẩn bị thi nghiên cứu sinh, mục tiêu là ở Học viện nghệ thuật ở cửa thủ đô, mà cô ta lại bởi vì trượt môn mà bỏ lỡ cơ hội thi nghiên cứu sinh đợt trước, cho nên nhất định phải chuẩn bị từ sớm, tham gia cuộc thi sơ khảo

Hai chị em ngẫu nhiên gặp mặt trong trường, không nói chuyện với nhau, ánh mắt chạm trong không khí, sau đó nhanh chóng rời đi.

Quan hệ của hai người chưa từng dịu xuống.

Trong khách sạn ngày đó, Hoắc Tư Noãn suýt chút bị cưỡng hiếp vẫn kiên trì không báo cảnh sát. Hoắc Yên chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nói rất quyết liệt, muốn cùng cô ta nhất đao lưỡng đoạn, về sau không còn là chị em.

Tất nhiên đã đoạt tuyệt đến mức sơn cùng thủy tận, ai cũng không muốn cúi đầu mở miệng bắt chuyện trước, dù là ở trong nhà, cũng là ai làm việc nấy.

Xế chiều hôm nay Phó Thời Hàn hẹn Hoắc Yên đi ăn cơm, nhắc tới chuyện để Hoắc Yên tham gia tổ nghiên cứu của bọn họ.

“Tổ nghiên cứu người máy.”

Hoắc Yên biết, từ năm nhất Phó Thời Hàn đã bắt đầu theo giáo sư Đinh Bái của khoa trí tuệ nhân tạo làm hạng mục, cũng rất nhiều lần cùng tổ nghiên cứu tham gia thi đấu trong và ngoài nước, có vị thế nhất định.

Chỉ có điều Hoắc Yên không nghĩ tới, Phó Thời Hàn lại đề nghị cô gia nhập tổ nghiêng cứu.

“Em hiện giờ có thể chứ?”

Cảm giác bản thân dường như cái gì cũng không biết.

Phó Thời Hàn khí định thần nhân nói: “Chỉ là trước tiên học tập trong tổ, đợi đến khi trình độ chuyên ngành của em đạt tiêu chuẩn, mới có thể để em tiếp xúc với hạng mục nòng cốt, đi từng bước một, không thành vấn đề.”

Hoắc Yên biết tổ hạng mục của thầy Đinh là tổ nhóm giỏi nhất toàn khoa, giành được không ít giải thưởng, hơn nữa mỗi một hạng mục chia hoa hồng khiến người ta phải đổ mắt, rất nhiều bạn học muốn tham gia nhưng không có cách nào, thầy Đinh tuyển người cực kỳ khắt khe.

“Thầy Đinh, sẽ nhận em sao?” Cô thấp thỏm hỏi thăm.

“Em cho rằng, anh để em tham gia 《Siêu trí tuệ》 là bỗng nhiên nổi hứng à?”

Nhìn Phó Thời Hàn thản nhiên mỉm cười, Hoắc Yên đột nhiên hiểu ra, Phó Thời Hàn ủng hộ cô đăng ký tham gia thi đấu, một đường hộ tống, sau đó ở trận chung kết trường tặng suất của mình cho cô, đưa cô bước vào trận chung kết của cả nước, không phải chỉ đơn thuần là vì muốn tên tuổi của cô nổi tiếng.

Bởi vì đoạt được chức vô địch của 《Siêu trí tuệ》, mức độ nổi tiếng của Hoắc Yên trong trường rất cao, trên Website trường đều vinh danh khen ngợi.

Có vinh quang này, tham gia tổ hạng mục của giáo sư Đinh, hẳn là không thành vấn đề.

“Ăn nhanh nào, ăn xong anh dẫn em đi tìm giáo sư Đinh.”

Nghe anh nói như vậy, Hoắc Yên lập tức hồi hộp: “Bây, bây giờ á?”

Một chút chuẩn bị cũng không có.

Phó Thời Hàn dịu dàng an ủi: “Không cần chuẩn bị, thầy hỏi cái gì, em thành thật trả lời là được.”

Giáo sư Đinh năm nay hơn 60 tuổi, hai bên tóc mai đã điểm sương thế nhưng cơ thể coi như còn khỏe mạnh, cả ngày cười hi ha, tâm thái vô cùng tốt, còn thỉnh thoảng ra sân chơi bóng rổ với sinh viên.

Mặc dù đã đến tuổi về hưu, vẫn kiên trì ở cương vị giáo viên, chính ông đã từng nói qua, thích dạy học, thích hướng dẫn sinh viên, không muốn về hưu sớm.

Nhà giáo sư Đinh không xa, ngay trong tiểu khu dành cho giáo viên và công nhân viên chức ở bên ngoài cạnh trường học, trong nhà rộng rãi, đồ dùng bằng gỗ tương đối có tuổi lộ ra chút giản dị và khiêm tốn.

Giáo sư ngồi trên ghế sô pha màu nâu bằng da, mang kính lão, cầm trong tay một bản báo cáo.

“Tên nhóc này, khai giảng lâu như vậy mà bây giờ mới biết tới nhà thăm thầy?”

“Vừa mới khai giảng, Thời Hàn còn bận rộn mà.” Đinh phu nhân nhận hoa quả trong tay Phó Thời Hàn, hiền từ hỏi: “Ăn cơm chưa?”

“Cảm ơn cô, em đã ăn rồi.” Phó Thời Hàn cầm tay Hoắc Yên đi vào nhà.

“Đi vào nói chuyện với thầy em một chút đi.”

Đinh phu nhân để ý tới cô bé đằng sau lưng Phó Thời Hàn: “Cô gái nhỏ này là?”

Còn không đợi Phó Thời Hàn nói chuyện, giáo sư Đinh Bái đã nâng kính mắt lên, nhìn sang Hoắc Yên: “Tôi nhận ra bạn học này, kỳ trước tôi mở lớp tự chọn, thấy cô bé toàn ngồi hàng đầu tiên.”

Hoắc Yên lễ phép nói: “Chào thầy Đinh ạ, em là Hoắc Yên.”

“Được được, tôi thích nhiều sinh viên tới nhà chơi.” Giáo sư Đinh Bái có vẻ rất vui, nhìn sang Phó Thời Hàn: “Nói chuyện yêu đương rồi?”

Hoắc Yên hồi hộp quan sát Phó Thời Hàn, anh nhéo lòng bàn tay cô, nói: “Hoắc Yên là bạn gái em, hôm nay em mang em ấy tới gặp thầy.”

“Hắc hắc! Hiếm thấy, thằng nhóc này thế mà nói chuyện yêu đương.”

Đinh phu nhân ngồi bên cạnh, đưa trái táo gọt xong cho Hoắc Yên: “Tiểu Hàn người ta nhất biểu nhân tài (*), sao lại không có bạn gái, ông cái tư tưởng cũ này, cần phải sửa đổi một chút.”

(*) Nhất biểu nhân tài (一表人材): Ý chỉ vẻ ngoài anh tuấn đẹp trai của một người đàn ông.

“Tôi đâu có nói không cho cậu ấy nói chuyện yêu đương.” Giáo sư Đinh Bái có vẻ rất vui, nói: “Các giáo viên khác tôi không rõ, nhưng Phó Thời Hàn từng học môn tự chọn của tôi, mỗi lần lên lớp, trong phòng đông nghịt người, tất cả đều là nữ sinh, tôi còn đang nghĩ, tiết của lão già như tôi lúc nào lại trở món ăn thơm ngon như vậy, trường học cần tăng thêm tiền lương cho tôi.”

Đinh phu nhân cũng cười nói với Hoắc Yên: “Kết quả không có Tiểu Hàn lên lớp, số người nghe giảng lập tức giảm hẳn.”

Đinh Bái dụi đầu thuốc vào gạt tàn, nói: “Ừm, hóa ra là vì cậu ấy mà tới, chẳng qua cứ mãi như vậy, cậu ấy đều không có quen bạn gái, tôi còn tưởng thằng nhóc này không thông suốt cơ.”

Đinh phu nhân nói: “Tiểu Hàn người ta yêu cầu cao, sẽ không dễ dàng yêu đương.”

Đinh Bái cười cười, đánh giá Hoắc Yên: “Cô bé này đúng là quen mắt, đúng rồi, tôi nhớ ra rồi.” Ông nhìn Đinh phu nhân nói: “Mỗi buổi trưa thứ bảy bà đều xem cái tiết mục siêu siêu gì trên TV, gọi là cái gì nhỉ...”

Đinh phu nhân nói: “《Siêu trí tuệ》, ông đúng là già nên hồ đồ rồi.”

“Đúng đúng, tôi nghe đồng nghiệp nói, khoa chúng ta có nữ sinh năm nay giành chức vô địch giữa các trường đại học.”

“Ông đừng nói.” Đinh phu nhân quan sát tỉ mỉ Hoắc Yên: “Thật đúng là rất giống.”

Có điều thời gian hơi lâu, bà cũng không còn nhớ rõ lắm.

Phó Thời Hàn nói: “Thầy, cô, Hoắc Yên đúng là quán quân năm nay ạ.”

Đinh phu nhân lộ ra vẻ mặt vừa sợ hãi vừa vui mừng: “Rất tốt! Ông xem, tôi đã nói Tiểu Hàn có yêu cầu cao, bạn gái nhất định là rất ưu tú.”

Giáo sư Đinh Bái cũng gật đầu đồng ý, lại hỏi Phó Thời Hàn: “Nói chính sự đi, hôm nay em tới, không phải đơn thuần đến thăm như vậy chứ.”

Phó Thời Hàn thuận tiện trình bày: “Thầy Đinh, em dẫn em ấy tới, là muốn nhận sự đồng ý của thầy, để em ấy tham gia vào tổ hạng mục.”

Giáo sư Đinh Bái cười nói: “Có thể để Phó Thời Hàn em ra mặt dẫn người nhà tới, tôi không đồng ý, chẳng phải khiến Phó đại chủ tịch em mất mặt?”

Giáo sư Đinh, mặc dù là cười nói, nhưng bên trong vẫn có vài phần nghiêm túc.

Hoắc Yên lập tức căng thẳng: “Thầy Đinh, tham gia tổ hạng mục yêu cầu kiểm tra hay thi cử, em đều có thể theo đúng quy trình.”

Phó Thời Hàn đề mu bàn tay của cô, tỏ ý an ủi.

Đúng lúc này Đinh phu nhân trách cứ nói: “Không phải là chỉ mấy hạng mục về người máy sao, cũng chẳng phải nghiên cứu tên lửa phi thuyền vũ trụ, ông nhìn xem dọa cô gái nhỏ sợ rồi kìa.”

Bà đưa một quả táo vào tay Hoắc Yên: “Đừng căng thẳng, nếu là bạn gái của Thời Hàn, cô sẽ làm chủ cho em, không thành vấn đề.”

Nhìn ra được, Đinh phu nhân cực kỳ quý Phó Thời Hàn.

Hoắc Yên đang muốn mở miệng, lại nghe giáo sư Đinh nói: “Bà đừng xem thường người máy AI của tổ tôi, bây giờ là thời đại trí tuệ nhân tạo, sinh viên của tôi tương lai đều là rường cột của quốc gia.”

“Thầy Đinh, em thật sự muốn tham gia hạng mục của thầy.” Hoắc Yên nhìn giáo sư Đinh Bái, thái độ trước này chưa từng nghiêm túc như vậy: “Nếu như thầy đồng ý, em nhất định sẽ đi theo đàn anh đàn chị học tập thật tốt.”

Từ đầu đến cuối đều là Phó Thời Hàn giúp cô nói chuyện, cô cũng cần thể hiện rõ thái độ của mình để tăng thêm cơ hội.

“Nói một chút, tại sao em lại muốn tham gia.” Đinh Bái hỏi.

Hoắc Yên biết, giáo viên già giống như Đinh Bái, gặp qua rất nhiều kiểu sinh viên, cô nhất định phải thể hiện được thành ý.

“Quá khứ em quen trốn sau lưng người khác, gần như mặc kệ, xảy ra chuyện gì cũng không liên quan đến mình, vĩnh viễn không ai biết đến sẽ rất an toàn. Nhưng như thầy nói, hiện giờ là thời đại của trí tuệ nhân tạo, khoa học kỹ thuật phát triển từng ngày, có lúc mở mắt tỉnh lại, nhìn thế giới này, trong lòng chính là có một phần không cam tâm, em cũng muốn tham gia vào, từng chút từng chút thay đổi thế giới, thay đổi cách thức sinh tồn.”

Đôi mắt Hoắc Yên trong veo như hồ nước, không nhiễm hạt bụi.

Nghe cô nói xong, Đinh Bái thở phào nhẹ nhõm: “Tôi thường nói, sinh viên bây giờ, so với sinh viên thời đó của chúng tôi, thật đúng là thiếu một thứ.”

Đinh phu nhân nhìn Hoắc Yên, cười hiền từ.

“Thiếu đi một phần chân tâm không màng danh lợi.” Nếp nhăn trên mặt của Đinh Bái cũng mang theo ý cười, khen ngợi nhìn Hoắc Yên: “Nhà nghiên cứu khoa học kỹ thuật trước hết phải học được cách tu dưỡng bản thân, rất tốt, tôi rất thích cô bé này.”

Bàn tay Phó Thời Hàn nhẹ nhàng rơi trên lưng Hoắc Yên, vỗ vỗ, trấn an tâm trạng căng thẳng của cô.

Anh biết, giáo sư Đinh nhất định sẽ thích Hoắc Yên.

**

Ngày thứ ba kể từ khi thầy Đinh Bái đồng ý, Phó Thời Hàn liền dẫn Hoắc Yên tới phòng nghiên cứu người máy ở tầng năm tòa nhà Dật Phu.

Tổ nghiên cứu chiếm bốn phòng ở tầng năm, có một phòng nghiên cứu riêng biệt, bên trong có rất nhiều máy tính và thiết bị tinh vi được đặt chỉnh tề.

Khu thảo luận cùng phòng trà nước không có ngăn cách, bên trong có máy đun nước tự động, còn có bảng đen và thiết bị trình chiếu.

Phòng nghỉ được sắp xếp gọn gàng, có một phòng làm việc có phòng đơn và một căn phòng hoàn toàn trống trải.

Phó Thời Hàn dẫn Hoắc Yên đi thăm quan, giới thiệu: “Lúc yêu cầu tiến hành tính toán chiều sâu và tra cứu tư liệu, làm trong phòng làm việc tương đối yên tĩnh, máy tính trong phòng làm việc có thể thông qua mạng nội bộ để lấy dữ liệu kho dữ liệu trong và ngoài nước, tra cứu miễn phí.”

“Phòng trà nước và khu thảo luận là nơi mọi người ngồi cùng nhau để nói ra suy nghĩ của bản thân, hoặc dùng máy chiếu để mô tả ý tưởng và sáng kiến của mình.”

“Ngoài ra, phòng học để trống này dùng để kiểm tra hành vi của người máy, bình thường trước khi người máy được đưa vào giai đoạn thử vận hành đều sẽ được tiến hành thí nghiệm hàng trăm hàng ngàn lần kiểm soát hành vi, để phòng những rủi ro không đáng có.”

“Sau này, em cùng tổ, thời gian rảnh rỗi đều có thể tới đây học tập, máy tính ở đây có thể tìm kiếm kho số liệu nhiều hơn rất nhiều so với thư viện, hơn nữa có vấn đề gì không hiểu, cũng có thể xin giúp đỡ từ đàn anh đàn chị trong trường.”

Hoắc Yên gật đầu, nhớ kỹ từng câu nói của Phó Thời Hàn, đồng thời cam đoan với anh: “Em nhất định sẽ cố gắng gấp bội!”

Nét mặt Phó Thời Hàn đầy ý cười, cương chiều vuốt tóc cô.

Cô gái của anh, thật ngoan.

Anh dẫn Hoắc Yên tới phòng làm việc, bật máy tính lên dạy cô cách sử dụng kho số liệu, không bao lâu, các thành viên trong tổ lần lượt tới đông đủ.

Thật ra rất nhiều người Hoắc Yên đã biết, thành viên trong phòng ký túc xá 611 của Phó Thời Hàn đều tham gia tổ nghiên cứu, nam thần phòng ngủ không không phải chỉ là hư danh, cũng không phải chỉ dựa vào giá trị nhan sắc để chống đỡ.

Theo như Thẩm Ngộ Nhiên nói, tập hợp của vẻ đẹp và trí tuệ vào cùng một cơ thể, mới được coi là nam thần chân chính.

Ngoài ra còn có mấy nam sinh, trong đó có một người tên là Lý Trạ, anh ta đeo kính, dáng người không cao, trong mắt thi thoảng lóe lên ánh sáng sắc bén, có đôi khi nhìn qua rất khôn khéo, có khi lại thấy rất ẻo lả, bày ra bộ dáng cao cao tại thượng không liên quan gì đến mình.

Lúc Hoắc Yên chào hỏi, anh ta cũng chỉ nhàn nhạt đáp một tiếng.

Không biết có phải do Hoắc Yên nghĩ nhiều hay không, cô luôn cảm thấy trong ánh mắt của Lý Trạ, lộ ra chút gì đó miệt thị.

Thẩm Ngộ Nhiên vỗ vai Hoắc Yên, nói cho cô: “Em đừng để ý, Lý Trạ bình thường không thích phản ứng với người khác, thanh cao cực kỳ.”

Hoắc Yên gật đầu, cũng không hề để ý, mình chỉ cần lễ phép lịch sự đối với mọi người là được, không cần quan tâm người khác.

Lúc đầu khoa Toán – Tin là nữ ít nam nhiều, toàn bộ tổ nghiên cứu đều là con trai, đột nhiên có một cô gái tham gia, mặc dù mang danh hoa đã có chủ, là bạn gái Phó Thời Hàn, nhưng mọi người vẫn phần khởi như thường, dáng vẻ lời thôi léch thếch hàng ngày trong phòng nghiên cứu cũng được thay đổi. Hoắc Yên có câu hỏi gì, bọn họ rất kiên nhẫn giải đáp.

Duy chỉ có tên Lý Trạm kia, gần như không để ý đến cô, trên đường chạm mặt cũng làm như không thấy.

Về sau có một lần trong phòng ăn, Lý Trạm cùng bạn bè chầm chọc, nói tổ nghiên cứu bọn có có một nữ sinh mới tới, là bạn gái Phó Thời Hàn, dựa vào quan hệ để đi lên, cái gì cũng không biết, điều này khiến anh ta đặc biệt cảm thấy khó chịu.

“Chúng tôi đều dùng năng lực để nhận được sự yêu quý của thầy Đình, nhưng riêng cô ta đặc biệt, bởi vì quan hệ liên có thể tham gia.”

“Còn không phải bởi Phó Thời Hàn là học trò cưng của thầy Đình sao, yêu ai yêu cả đường đi, ngay cả bạn gái cũng dẫn đến.”

“Nói đùa, con gái thì biết cái gì, chỉ gây thêm phiền phức, yếu ớt lại khó ở, mấy cô này đến chơi với người máy hả.”

...

Lúc ấy Hoắc Yên đang ngồi sau lưng anh ta, lời này Tô Hoàn cũng nghe thấy, ngay lúc đó muốn đứng dậy tranh cãi cùng cái “thẳng nam nham” (*) này, nhắc tới cái gì mà giới tính, con trai có thể làm con gái cũng có thể.

(*) Nguyên văn là 直男癌/zhí nán ái/,癌/ái/ là ung thư. Cụm từ này ý chỉ trai thẳng lúc nào cũng không vừa lòng và bất mãn với thế giới quan, giá trị quan, thẩm mỹ quan của người khác, cụm từ cũng mang theo một loại miệt thị hoặc trêu chọc đối với những người đàn ông mang chủ nghĩa đàn ông.

Nhưng Hoắc Yên giữ cô nàng lại.

Hiện giờ đi qua tranh cãi với anh ta không phải là cách làm sáng suốt, thật sự vớ vẩn (*), là muốn anh ta phải khâm phục khẫu phục, nuốt lại câu nói của mình.

(*)打脸/dǎliǎn/ chỉ người bị phủ định cố gắng thông qua một sự thay đổi một tình trạng nào đó để đánh trả mạnh mẽ người phủ định mình, giống như một cái tát vang dội.

Hoặc đôi khi chỉ một người nói hoặc tuyên bố làm chuyện gì đó nhưng sau không thực hiện bị mọi người giễu cợt. Nguồn: Baidu.

Tô Hoàn nén cơn tức trong lòng xuống, có điều chộc phải Tô Hoàn cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì, không quá hai ngày, cô nàng liền cho Lý Trạ một cái gạt chân ngã sấp mặt.

“Anh ta không phải người Giang Thành, hoàn cảnh gia đình không tốt, cùng lớp với Hàn tổng nhà cậu, bình thường chăm chỉ khổ cực, thường xuyên thức đêm học bài, rước lấy những tiếng oán hận của những người cùng phòng, mọi người nói anh ta rất ích kỷ, chỉ biết bản thân mình, ít khi nghĩ cho người khác.”

“Anh ta tự cao tự đại, cảm thấy bản hàn sinh con quý tử, “Đừng khinh thiếu niên nghèo” là câu cửa miệng của anh ta. Sau này giáo sư Đinh Bái bắt gặp anh ta nỗ lực như thế, liền đồng ý cho anh ta tham gia tổ nghiên cứu, anh càng muốn lên trời, cảm thấy bản thân rất giỏi, càng ra sức học tập. Có điều bất kể anh ta cố gắng thế nào, kết quả học tập vẫn không thể bằng Phó Thời Hàn, mỗi lần thi cử cũng đều phải nhường vị trí đầu cho Phó Thời Hàn, học bổng anh ta nỗ lực giành được cũng ít hơn Phó Thời Hàn.”

“Nhưng quan trọng nhất là, học bổng Minh Đức, mỗi khoa mỗi khóa chỉ có một chỉ tiêu, năm nào Phó Thời Hàn cũng nhận còn Lý

Trạm lại luôn cảm thấy Phó Thời Hàn cướp học bổng của mình, nên chất chứa oán hận với anh ấy từ lâu. Chẳng qua bởi vì hai người đều cùng một tổ nghiên cứu, bình thường còn cần hợp tác, rạch mặt nhau thật sự không tốt.” Tô Hoàn vỗ vai Hoắc Yên: “Cho nên cũng chỉ có thể bày mặt thôi ra cho cậu xem thôi.”

Hoắc Yên đối với năng lực điều tra của Tô Hoàn thật sự tâm phục khẩu phục: “Cậu rốt cuộc là biết nhiều nội tình như vậy ở đâu? Ngay cả người ta nghĩ thế nào cũng có thể tìm ra rõ ràng.”

“Trên thế giới này không có tường nào không lọt gió.” Tô Hoàn thoải mái nói: “Huống chi, cái tên Lý Trạm này mặc dù tâm tư nặng, nhưng thiếu thông minh, nói dễ nghe là đơn giản, nói khó nghe là ngu ngốc, có gì bất mãn đều kể lể với người anh ta tự cho là đáng tin, giống như lần trước chúng ta gặp ở nhà ăn, loại người thế này không thể giữ được bí mật của bản thân.”

Hoắc Yên không phản đối, nếu biết tính tình của Lý Trạm, dĩ nhiên là cần tránh xa anh ta một chút.

Năm nay đúng dịp nhà trường tổ chức kỷ niệm tròn 60 năm ngày thành lập trường, lãnh đạo trường cực kỳ coi trọng cho nên đã sớm chuẩn bị trước mấy tháng, yêu cầu mỗi sinh viên đều phải tham gia. Địa điểm tổ chức kỷ niệm thành lập trường đã chọn là ở sân vận động Võ Sò (?) lớn nhất trường.

Sau khi lãnh đạo trường diễn thuyết một phen, Phó Thời Hàn đại diện cho sinh viên lên đài phát biểu.

Lúc anh mặc âu phục giày da, tinh thần thoải mái xuất hiện trên sân khấu, toàn bộ sân vận động Võ Sò đều vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Bộ âu phục có giá trị không nhỏ này là do nữ sĩ Đường Uyển Chi cố ý ra nước ngoài đặt may riêng ở một cửa hàng danh tiếng từ hai tháng trước, bà biết kỷ niệm trường lần này rất quan trọng, cũng biết con trai nhà mình có thể trước các khoa khác bộc lộ hết tài năng để trở thành đại diện cho sinh viên là việc vinh quang cỡ nào, thể hiện con trai bà có bao nhiêu xuất sắc.

Phó Thời Hàn cảm thấy bộ âu phục quá đắt đỏ và xa hoa, có điều nữ sĩ Đường Uyển Chi cực kỳ kiên trì, nhất định bắt anh mặc bộ này, người đẹp vì lụa, lần này bà muốn con trai mình thể hiện sự hoàn mỹ nhất của bản thân khiến tất cả mọi người phải chú ý.

Đắt đương nhiên có chỗ tốt của đắt, bộ âu phục đặt may riêng này cực kỳ tinh tế, ôm lấy thân hình cân xứng của Phó Thời Hàn, vừa vặn làm nổi bật khí chất trầm ổn của anh.

Chất giọng tràn đầy từ tính cùng giọng phổ thông tiêu chuẩn, nói năng khí phách mạnh mẽ đẩy lên một trận vũ tay liệt nhiệt của mọi người, khác hoàn toàn với bầu không khí buồn ngủ khi các lãnh đạo đứng lên phát biểu.

Bản thảo của Phó Thời Hàn do chính anh tay viết, viết một lần gần như không cần đọc lại anh vẫn có thể nhớ chính xác.

Anh không thích nói lời hoa mỹ, cũng chán ghét người khác nói khoác lác, cho nên trong bản thảo bài phát biểu của anh, tràn đầy nhiệt huyết thiếu niên, tự do phóng khoáng, mỗi câu chữ đều có thể tiến thẳng vào trong trái tim của những chàng trai cô gái phía dưới.

Hoắc Yên ngồi ở khán đài khá xa, nghiêm túc ngắm nhìn Phó Thời Hàn. Từ tiểu học đến cấp ba rồi đến đại học, Phó Thời Hàn thường xuyên được chọn làm đại diện học sinh lên bục phát biểu, cô

chứng kiến từ năm này qua năm khác, thiếu niên ngọc thụ lâm phong dần dần trưởng thành, thực sự trở thành một người đàn ông có thể một mình gánh vác một phương.

Thanh xuân tuổi trẻ, tình cảm quê hương.

Hoắc Yên vẫn nhớ, vào năm 14 tuổi, cô giấu truyện tranh dành cho thiếu nữ nhưng sợ bị mẹ phát hiện, thế là chạy qua nhà Phó Thời Hàn, dựa vào một góc phòng lén lút đọc trộm.

Sau đó trong nhà nhận được một cuộc điện thoại, ba của Phó Thời Hàn ở đường quốc lộ ngoài biên giới cứu con tin, đánh một trận ác chiến với phần tử của tổ chức khủng bố, bị rơi xuống sông Lan Thương, chưa rõ sống chết.

Đêm đó, cả nhà họ Phó mây đen giăng kín.

Mười năm tuổi, sau khi Phó Thời Hàn đỡ mẹ ngủ say, trở về phòng mình. Hoắc Yên nhìn thấy đôi mắt anh giăng đầy tơ máu, bộ dáng kiên cường của anh vừa rồi hoàn toàn biến mất, tinh thần sa sút, giống như bầu trời sụp đổ dưới chân.

Hoắc Yên đi tới bên cạnh anh, muốn an ủi vài câu, lại không ngờ cả người anh đổ ập xuống, quỳ trên mặt đất ôm chặt cô, cực kỳ dùng sức, đau đến mức khiến xương cốt của cô muốn vỡ ra từng mảnh, đau đến mức ấn tượng khắc sâu đến giờ.

Cô cảm nhận được sự run rẩy trong cơ thể anh, thế là không hề giãy dụa, để mặc anh ôm mình thật chặt, cô thầm nghĩ, có thể giúp anh phát tiết một chút cũng tốt.

Khi đó, cô cảm nhận được một dòng nước nóng trượt qua cổ mình, hơi ngứa.

“Yên Yên, anh vô dụng quá.”

Đó là lần đầu tiên, Hoắc Yên nghe thấy Phó Thời Hàn nói như vậy, Phó Thời Hàn vẫn luôn kiêu ngạo tự tin, ở trước mặt cô lột bỏ lớp áo kiên cường, lộ ra một mặt yếu ớt nhất.

Sự tuyệt vọng khi không thể bảo vệ người mình yêu nhất, là nỗi đau thấu tim gan thế nào.

Sau này ba Phó Thời Hàn được cứu lên, mặc dù bị thương nhưng không nghiêm trọng lắm, có điều con tin không được may mắn như thế, sau khi con tin bị kẻ bắt cóc hung ác cắt yết hầu, trực tiếp bị ném từ trong xe xuống vách núi, tới lúc tìm thấy, người đầy máu me gần như không phân biệt được hình dáng.

Tin tức trong TV, người thân của con tin đau đớn kêu gào, kích động chất vấn quân nhân canh giữ biên cương vì sao các anh không chết, mà người các anh bảo vệ lại chết, đây là vì sao!

Đây là vì sao, trong một đêm dài, trong mùi thuốc lá nồng nặc của ba mình, Phó Thời Hàn không tìm ra đáp án.

Sau này, trong lòng Phó Thời Hàn liền cất giấu một giấc mộng non sông.

Gác bút nghiên theo việc đao cung, kỵ binh sơn hà, lấy một bầu nhiệt huyết đền đáp tổ quốc.

**

Hoắc Yên kết thúc một đoạn hồi ức dài, bài phát biểu của Phó Thời Hàn cũng đi vào phần cuối.

Sau khi cảm ơn ba mẹ và thầy cô xong, ánh mắt của Phó Thời Hàn đột nhiên trở lên dịu dàng, xuyên qua tầng tầng lớp lớp người, dễ như trở bàn tay khóa chặt Hoắc Yên ngồi trong góc đông nam.

Tô Hoàn lấy cùi chỏ chọc chọc Hoắc Yên: “Hình như anh ấy ... đang nhìn cậu này!”

Đúng là anh đang nhìn cô, ánh mắt dịu dàng như nước, phun trào một loại tình cảm mãnh liệt.

Ánh mắt hai người chạm nhau trong không khí, anh nhanh chóng nở nụ cười, ấm áp như ngọc.

“Cuối cùng, xin cảm ơn cô gái quan trọng nhất trong sinh mệnh của tôi, cảm ơn em đã đến.”

Từ thời niên thiếu đến tuổi trưởng thành, từ đầu đến cuối, cô vẫn luôn làm bạn với anh, mặc dù hai người thường xuyên cãi nhau, Hoắc Yên lúc nào cũng nói chán ghét anh, cả đời không thêm để ý tới anh nữa.

Một đường trắc trở đi tới bây giờ, cô từng gặp anh lúc hăng hái quang mang bốn phía, cũng từng gặp anh lúc cô đơn luống cuống.

“Yên Yên à, năm tháng sau này, cũng mong được chỉ giáo nhiều.”

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 54: Lớp Xe Dự Phòng

“Ôm được mỹ nhân về.”

Năm nay tuyết mùa đông chậm chạp chưa rơi, đợi đến đêm Giáng Sinh mới bay lả tả đầy trời. Trên đường rất náo nhiệt, giống như tất cả mọi người đều ủa ra ngoài đường đón tuyết đầu mùa.

Trước cửa ra vào của các cửa hàng có thể nhìn thấy cây thông Noel được treo đèn màu nhấp nháy, Phó Thời Hàn cầm ô có viền hoa nhỏ của Hoắc Yên, cùng cô đi qua lối hành lang ở vườn hoa nhỏ.

Hoắc Yên lấy từ trong túi ra một cái khăn quàng bằng len màu xám đậm, quấn lên cổ Phó Thời Hàn.

“Em đan cho anh đó.” Hoắc Yên quấn lung tung cho anh.

Chất len cực kỳ mềm mại, mượt mà, tuyệt đối không cọ vào da, hơn nữa còn giữ ấm tương đối tốt.

Phó Thời Hàn chớp mắt, quan sát cái khăn bị quàng lộn xộn, khẽ cười một tiếng: “Là em đan mới là lạ.”

Có tay nghề khéo như vậy, sao em không lên trời làm Chức Nữ đi.

Hoắc Yên bấu mồm, lẩm bẩm nói không hiểu lòng người tốt, nói: “Được rồi, là em mua, không thích thì thôi.”

Cô nói xong muốn kéo khăn quàng cổ xuống, Phó Thời Hàn nghiêng người tránh đi: “Tặng đồ ra ngoài, nào có đạo lý đòi lại.”

Thật ra do Hoắc Yên nhìn thấy Tô Hoàn đại tiểu thư gần đây đều đan khăn, lên lớp đan, tan học đan, buổi tối nằm trong chăn cũng đan, hỏi mới biết cô nàng đang muốn tặng quà cho anh trai hòa thượng của mình.

Hoắc Yên hỏi: “Cậu có tiền, sao không mua một cái?”

Tô Hoàn trả lời như chuyện đương nhiên: “Mua nào có ý nghĩa như tờ đan.”

Hoắc Yên nhìn cái khăn bị đan nhẵn nhẵn nhúm nhúm, ở giữa còn bị sút chỉ, căn bản xấu đến không nổi nhìn, bản năng cảm thấy chuyện này không thể bắt chước được.

Hiện giờ kỹ thuật dệt tương đối phát triển, dạng hoa lá đường vân gì anh muốn mà không có, bản thân còn tốn công mất thời gian vừa khâu vừa đan, cũng quá lạc hậu rồi.

Tô Hoàn nói Hoắc Yên đơn giản chính là tư duy của thằng nữ, cái gì cũng không hiểu, bản thân mình đan chính là tâm ý, người ta quần lên người cũng cảm thấy ấm áp hơn.

Hoắc Yên kiên định không đồng ý lời giải thích này của bạn, ấm áp hay không ấm áp chủ yếu do chất liệu len, có phải do tự tay cậu đan hay không thì có nửa xu quan hệ sao?

“Trong lòng ấm áp! Hiểu không! Trong lòng!”

Hoắc Yên lắc đầu: “Cái tên Hứa Minh Ý kia trái tim mà có thể quần đến nóng mới là lạ đó.”

Tô Hoàn nói đơn giản cô không thể cứu chữa, Hoắc Yên cảm thấy mình vẫn có thể cứu chữa, thế là đi dạo một vòng quanh cửa hàng chăm chú tìm kiếm, chọn được một cái khăn quàng bằng len tương đối khiêm tốn trăm ỏn, tặng ra ngoài.

Phó Thời Hàn mặc dù cần nhần, nhưng nhìn ra được anh rất thích cái khăn này, cầm điện thoại ra soi đi soi lại nhiều lần, còn vuốt lại tóc, sau đó hỏi Hoắc Yên: “Đẹp chứ em?”

Hoắc Yên thành thật nói: “Khăn quàng rất đẹp.”

Phó Thời Hàn bóp cằm cô: “Cho em thêm một cơ hội, nói tiếng người.”

Hoắc Yên bị anh bóp mặt, bấu môi ra sức giãy dụa: “Mỹ nhân thịnh thế Phó Thời Hàn.”

Phó Thời Hàn bật cười, kéo balo màu đen của mình lệch qua vai, nói: “Có qua có lại.”

Hoắc Yên ngạc nhiên nhìn cặp sách đang mở: “Anh cũng có chuẩn bị quà cho em sao! Là cái gì thế!”

Phó Thời Hàn nói: “Trước tiên em hãy nhắm mắt lại.”

Thế là Hoắc Yên ngoan ngoãn nhắm mắt vào, tay để ở trước ngực: “Vừa mở mắt nhìn thấy một sắp ông Mao gì đó, vậy quá tục khí, bọn tiên nữ sẽ không tiếp nhận đâu.”

“Được.”

Hoắc Yên chậm rãi mở mắt, trong lúc mông lung, nhìn thấy nhất ca (*) đang đứng trên bàn nhỏ trước mặt, ước chừng khoảng bằng một bàn tay gấu trắng nhỏ, gấu trắng chấp tay sau lưng, ngại ngùng đứng trước mặt Hoắc Yên, trên đầu đội một cái mũ Giáng Sinh màu đỏ.

(*) Nhất ca, chỉ lão đại, thủ lĩnh, người đứng đầu xuất phát từ kênh TVB. Nhưng ở một số nơi lại “nhất ca” chỉ đồ đàn, đồ ngốc.
Nguồn: Baidu

Hoắc Yên muốn đưa tay sờ nó, không ngờ gấu trắng nhỏ đột nhiên lùi lại hai bước: “Phi lễ chớ đụng.”

Nó vậy mà mở miệng nói chuyện, chất giọng giống như trẻ con bé xiu, nhưng giọng điệu lại bắt trước người trưởng thành.

Giống... cách nói của Phó Thời Hàn khi còn bé.

Hoắc Yên ngạc nhiên nhìn Phó Thời Hàn: “Anh cho em một con... gấu trắng tinh?”

“Gấu trắng tinh cái đầu em.” Phó Thời Hàn vỗ nhẹ trán Hoắc Yên: “Đây là người máy trí tuệ nhân tạo.”

“Ồ...”

Phó Thời Hàn điều khiển người máy nói: “Tự giới thiệu bản thân.”

Thế là gấu trắng vung về bước tới trước mặt Hoắc Yên, nghiêm túc nói: “Con tên là Phó Tiểu Hàn 2.0, mami của con là Hoắc Yên, papi của con là Phó Thời Hàn, mami con siêu cấp yêu papi con, mỗi ngày đi ngủ đều nhớ papi con.”

Hoắc Yên: ....

Hoắc Yên trừng mắt nhìn Phó Thời Hàn, Phó Thời Hàn nhún vai tỏ vẻ vô tội: “Nó nhất định muốn hiểu như vậy, anh cũng đâu còn cách nào.”

Tưởng cô ngốc chắc, không viết cho nó như vậy, nó có thể tự nghĩ ra sao?

Phó Thời Hàn lập tức nói: “Cho mami của con học khóa bổ túc đi.”

Sau đó gấu trắng nhỏ lập tức chuyển sang hình thức học bổ túc, một màn hình màu đen nổi bật trên bụng trượt ra: “Mời mở trang số bảy 《Toán cao cấp tập hai》 ...”

Hoắc Yên: ...

Không hiểu sao rất muốn đánh con trai.

Hoắc Yên không để ý đến Phó Thời Hàn, cúi đầu nói với gấu trắng nhỏ: “Tiểu Hàn à, tại sao con lại được gọi là Phó Tiểu Hàn 2.0?”

Phó Tiểu Hàn: “Bởi vì 1.0 nhìn lên chú Thẩm Ngộ Nhiên tấm, còn nói câu không nên nói, đầu bị chú Thẩm Ngộ Nhiên nửa đêm vặn xuống.”

Hoắc Yên: “Đáng sợ thế, nói cái gì vậy?”

Phó Tiểu Hàn: “Nói chít chít của chú Thẩm nhỏ.”

Phó Tiểu Hàn còn chưa nói hết, Phó Thời Hàn vội vàng đưa tay che chỗ phát ra âm thanh của nó.

Hoắc Yên híp mắt, tràn ngập khinh bỉ nhìn anh, tỏ vẻ giấu cái gì mà giấu, em nghe thấy hết rồi.

Phó Thời Hàn ra vẻ bình tĩnh nói: “Chương trình bị lỗi, anh mang về chạy thử một chút.”

Hoắc Yên một tay đoạt lại gấu trắng nhỏ: “Chính anh nói, tặng đồ ra ngoài, nào có đạo lý đòi về, hình dáng của Phó Tiểu Hàn đúng là đáng yêu, em rất thích.”

Gấu trắng lớn cũng run rẩy ôm lấy cổ tay Hoắc Yên: “Mami cứu mạng.”

“Nếu con còn muốn sống tốt, sau này phải quản chặt miệng mình.” Hoắc Yên dạy dỗ Phó Tiểu Hàn: “Sau này theo mami, không thể tùy tiện nhìn lén người khác tắm rửa, nếu để cho dì Tô Hoàn của con phát hiện, không chỉ vặn đầu đơn giản như vậy, cậu ấy sẽ tháo con ra thành tám mảnh rồi ném vào trong hồ, xương cốt cũng không còn!”

Gấu trắng lớn liên tục gật đầu, ngây thơ chân thành.

Phó Thời Hàn thấy dáng vẻ chững chạc dạy bảo người máy của Hoắc Yên, lại giống như đang dạy bảo con trai.

Chỉ sợ cũng chỉ có cô mới có thể cùng một người máy nói chuyện vui vẻ như vậy.

Phó Thời Hàn đưa Hoắc Yên về ký túc xá, người máy được đặt trong túi của Hoắc Yên, thò ra cái đầu nhỏ ra ngoài, nhìn vô cùng dễ thương, một đường thu hút vô số nữ sinh quay đầu.

Dưới lầu ký túc xá, Hoắc Yên chỉnh lại khăn quàng cổ cho anh, cẩn thận tỉ mỉ, cực kỳ chu đáo.

“Em biết anh không thích mang khăn quàng cổ, cho dù giữa mùa đông vẫn dễ hờ cổ, không thích liền không mang, nhưng lúc có gió tuyết cần quấn để tránh cảm lạnh, biết không?”

Cô nói liên miên lo lắng khiến trái tim Phó Thời Hàn cực kỳ ấm áp, đôi đồng tử của anh nhìn về phía cô, trong ngày mùa đông làn da cô càng tinh tế trắng mịn, tóc ngắn trên trán còn điểm vài bông tuyết trắng tinh.

Anh tình sinh ý động, đưa tay phủ mấy bông tuyết bay bay giữa mấy lọn tóc của cô, sau đó kéo cô vào góc tường, phủ người xuống hôn lên môi cô.

Cái gáy của Hoắc Yên được anh đưa tay đỡ, eo cũng bị một bàn tay khác giữ chặt, tư thế này rất có tính chiếm hữu, khiến cô cảm thấy cực kỳ ngại ngùng.

Hai phiến môi ép xuống, Hoắc Yên nếm được mùi thuốc lá nhàn nhạt nơi đầu lưỡi của anh, mềm dẻo linh hoạt, cạy mở răng cô tìm tới đầu lưỡi ấm áp, cùng cô liêu chết dây dưa.

Cách đó không xa loáng thoáng truyền đến tiếng người, mà hai người chìm trong bóng tối hôn nhau, khơi dậy sự bất an và xao động khó hiểu trong lòng Hoắc Yên, đồng thời còn mang theo chút vui vẻ cùng kích thích.

Hoắc Yên chậm rãi nhắm mắt, cảm nhận anh nhẹ nhàng mút vào, đầu lưỡi linh hoạt lướt qua hàm trên của cô, lại rơi trên cánh môi mềm mại, vừa hôn vừa mổ.

Chậm rãi kết thúc, gương mặt hai người đều nổi một tầng đỏ ửng, hô hấp có chút dồn dập.

Hoắc Yên né tránh ánh mắt đang cười của anh, hơi xấu hổ đẩy anh ra, thấp giọng nói: “Em lên trước đây.”

Cô đi vài bước bỗng quay đầu lại nhìn, nhận ra Phó Thời Hàn đang đeo túi của mình, giậm chân một cái rồi chạy mất.

**

Tin tức Diêu Vi An quen bạn trai là Hoắc Yên nghe được từ Tô Hoàn.

Nhắc tới cũng khéo, Tô Hoàn và Lâm Sơ Ngữ đi dạo phố, trùng hợp bắt gặp Diêu Vi An kéo bạn trai ngang qua, trong tay cầm túi lớn túi nhỏ.

Càng khéo hơn là, hai cô nhận ra nam sinh kia, chính là đàn anh khóa trên khoa Toán – Tin của các cô, tên Hứa Văn Trì.

Mặt mũi của Hứa Văn Trì cũng coi như đoan chính, nhưng còn xa mới có thể coi là đẹp trai, khuôn mặt cực kỳ phổ thông, có điều thành tích của anh ta rất tốt, điều kiện gia đình cũng khá.

Nghe nói đàn anh Hứa Văn Trì sớm đã theo đuổi Diêu Vi An từ nửa năm trước, nhưng mắt Diêu Vi An cao, vẫn luôn không đồng ý, nhưng cũng không có từ chối công khai.

Tô Hoàn nói không chút nể nang, nói đây là coi anh ta là lớp xe dự phòng, mắt thấy Phó Thời Hàn bên kia không có tin tức, lớp xe dự phòng liền lập tức phát huy được tác dụng.

Lúc Diêu Vi An nhìn thấy Tô Hoàn và Lâm Sơ Ngữ, lập tức thả tay của Hứa Văn Trì ra, sắc mặt cực kỳ lúng túng xấu hổ.

Ban đầu chỉ quen biết sơ sơ, Tô Hoàn và Lâm Sơ Ngữ không định lên tiếng chào hỏi, nhưng Tô Hoàn thoáng thấy động tác này của Diêu Vi An, nét mặt lập tức trở lên tươi cười: “Thật là khéo, ở chỗ này cũng gặp được đàn anh, đàn anh cùng đàn chị Diêu Vi An đây là... cùng đi dạo phố sao.”

Hứa Văn Trì cũng là đam mê ngưỡng mộ dung mạo xinh đẹp của Diêu Vi An, theo đuổi cô ta hơn nửa năm, thật vất vả cô ta mới đồng ý, đương nhiên hận không thể thông báo cho người người đều biết, nhiều lần còn muốn dẫn cô ta đi gặp mặt anh em thân thiết của mình để tăng thêm thể diện, có điều Diêu Vi An sống chết không chịu.

Cho nên gặp được người quen, Hứa Văn Trì thoải mái thừa nhận: “Đúng vậy, tôi đưa bạn gái đi dạo phố.”

“Bạn gái à.” Tô Hoàn kéo dài giọng, nhìn Diêu Vi An.

Sắc mặt Diêu Vi An rất khó coi, Tô Hoàn cố ý nói: “Thì ra đàn anh và đàn chị Diêu Vi An đang ở bên nhau, chúc mừng chúc mừng, hai người đúng là trai tài gái sắc ông trời tác hợp.”

Diêu Vi An mắt trừng trừng sắp bắn lên trời.

Hứa Văn Trì còn tươi cười hơn hở: “Đúng vậy, hai người cũng nắm chắc vào, đại học không yêu đương, thật đáng tiếc.”

“Chúng tôi cũng nghĩ thế, thế nhưng lớn lên xấu xí, không ai muốn.” Tô Hoàn cười nói: “Không giống đàn chị, từng nhóm từng nhóm nam sinh theo đuổi, chẳng qua vẫn là đàn anh ưu tú, ôm được mỹ nhân về.”

“Đâu có đâu có.” Nghe nói như thế, lòng hư vinh của Hứa Văn Trì được thỏa mãn cực lớn, miệng không khép lại nổi.

Lâm Sơ Ngữ kể lại y nguyên chuyện này cho Hoắc Yên nghe, Hoắc Yên không hiểu hỏi Tô Hoàn: “Cậu và đàn anh Hứa Văn Trì rất quen sao, còn trò chuyện nhiều như vậy.”

“Không quen tí nào.” Tô Hoàn mỉm cười nói: “Nhưng tớ thích nhìn cái mặt kinh ngạc của Diêu Vi An, cô ta càng không muốn để người khác biết cô ta ở cùng một chỗ với Hứa Văn Trì, tớ lại càng muốn nói bọn họ có bao nhiêu xứng đôi, hừ hừ.”

Hoắc Yên không hiểu hỏi: “Nghe cậu nói vậy, có vẻ cô ta không thích Hứa Văn Trì kia, vì sao lại muốn nhận lời anh ta.”

Tô Hoàn nói: “Lớp xe dự phòng là cái gì, đồ đi thì tiếc uống vào thì say, hơn nữa, mới bị Phó Thời Hàn làm cho vỡ mộng, nhanh chóng quen biết bạn trai mới, có thể giữ chút thể diện cho cô ta, đồng thời cũng nói cho người khác biết, cô ta rất có mặt mũi.”

Hoắc Yên nghĩ thầm, mặc dù Hứa Văn Trì cũng là đàn anh trong khoa, nhưng may anh ta và Phó Thời Hàn không cùng lớp, nếu không gặp mặt sẽ rất xấu hổ nha.

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 55: Hai Bên Phối Hợp

“Yên Yên, anh thật sự rất muốn em.”

Hai ngày sau, tổ nghiên cứu nhận được một thông báo đấu thầu công khai của thư viện, thư viện cần một người máy trí tuệ nhân tạo ngày bình thường có thể giúp các bạn học vài vấn đề đơn giản, đồng thời cũng giảm bớt gánh nặng công việc cho các nhân viên thư viện.

Đại học S là trường đứng đầu trong nước về phát triển trí tuệ nhân tạo, có tài nguyên tốt như vậy, đương nhiên không cần tìm những công ty khác đặt hàng, dứt khoát để Giám đốc thư viện ra mặt, hi vọng các tổ nghiên cứu của khoa hỗ trợ lẫn nhau để có thể chế tạo ra một người máy phù hợp với yêu cầu sử dụng của thư viện.

Đương nhiên chi phí phát sinh trong quá trình sáng chế thư viện sẽ chi trả toàn bộ, còn thưởng tiền cho sinh viên tham gia nghiên cứu.

Dự án đấu thầu công khai người máy của thư viện, đối với các sinh viên mà nói là cơ hội tốt để rèn luyện, còn mấy giáo sư trong khoa dẫn tổ nghiên cứu đều kích động.

Trong báo cáo công khai của buổi họp, các tổ nghiên cứu đều dùng máy chiếu để thuyết trình về ý tưởng sáng tạo mới của mình.

Trải qua bước đầu sàng lọc, lựa chọn hai giáo sư Đinh Bái và Chu Nham dẫn tổ nhỏ của mình để tiến hành nghiên cứu tách biệt, về phần cuối cùng lựa chọn thiết kế người máy của tổ nào, sẽ cần phải nhìn vào sản phẩm cuối cùng.

Cạnh tranh công bằng, có thể đốc thúc các thành viên trong tổ hoàn thành công việc tốt hơn.

Trong cuộc họp công khai, Hoắc Yên phát hiện, Diêu Vi An cũng tới.

Trưởng nhóm nghiên cứu là do giáo sư Chu Nham dẫn dắt, chính là Hứa Văn Trì bạn trai Diêu Vi An, cho nên cô ta tới xem cũng không có gì lạ.

Đợi đến tan họp, Lâm Sơ Ngữ lôi kéo Hoắc Yên đi vào nhà vệ sinh.

Tòa nhà Văn Đức có tuổi đời từ lâu, lại ở nơi vắng vẻ sâu trong rừng nhỏ rậm rạp. Sau cơn mưa bầu không khí trong vườn hoa nhỏ rất trong lành, hoàn cảnh yên tĩnh, dưới bóng cây có một nam một nữ, tiếng nói chuyện không lớn nhưng rất rõ ràng.

“Bài phát biểu lần trước trong ngày lễ kỷ niệm thành lập trường, anh và Phó Thời Hàn đều có tư cách, chủ nhiệm khoa lại chọn cậu ta, vốn là không công bằng. Văn Trì, lần này bất kể thế nào anh cũng không được chịu thua kém, không thể lại để cậu ta cướp được danh tiếng của anh.”

“Vi An, vì sao em lại phải nhất định tranh đua cùng cậu ta chứ, lần trước cậu ta được chọn làm đại diện sinh viên là thực chí danh quy, thành tích của anh mặc dù ngang với cậu ta nhưng cậu ta là

chủ tịch hội sinh viên, điểm hạnh kiểm rất cao, anh lại không tham gia bất cứ hoạt động nào của sinh viên, đại diện cho sinh viên khẳng định không thể chọn anh.”

Giọng của Hứa Văn Trì không nóng không lạnh, hoàn toàn khác với giọng nói sắc bén của Diêu Vi An, một giọng như kim châm, một giọng như cục bông.

“Anh có tiền đồ một chút được không!” Diêu Vi An chỉ tiếc rên sát không thành thét: “Còn chưa tranh đấu anh đã nhận thua, sao tôi lại cùng anh ở một chỗ chứ.”

Cô ta tức giận quay người muốn bỏ đi, Hứa Văn Trì vội vàng giữ cổ tay cô ta lại: “Em đừng tức giận, anh đâu có nói không tranh đấu.”

Diêu Vi An quay đầu, tức giận trừng mắt nhìn anh ta: “Anh nhất định phải giành được hạng mục thiết kế người máy lần này, không thể thua tổ bọn họ.”

Trong lòng Hứa Văn Trì thật ra không nắm chắc, tổ nghiên cứu của giáo sư Đinh Bái giành được không ít giải thưởng chuyên ngành trong và ngoài nước, nhất là Phó Thời Hàn, cậu ta không chỉ có kiến thức chuyên ngành giỏi mà còn có rất nhiều ý tưởng mới.

Nhìn ánh mắt mong chờ của Diêu Vi An, Hứa Văn Trì cảm thấy áp lực rất lớn, mặc dù không có lòng tin nhưng vì muốn làm người đẹp vui vẻ, anh ta chỉ còn cách miễn cưỡng nói: “Em yên tâm, anh nhất định sẽ dồn toàn lực, tranh thủ giành được hạng mục này.”

“Cái gì mà tranh thủ, anh nhất định phải giành được!” Diêu Vi An tức giận nói: “Không thể để em mất mặt.”

Hứa Văn Trì gật nhẹ, lại có chút lưỡng lự, nhỏ giọng nói nhỏ: “Chúng ta ở cùng nhau lâu như vậy, em còn chưa cho anh chạm vào người.”

Diêu Vi An lập tức lùi lại hai bước, cảnh giác nói: “Anh muốn làm gì?”

Hứa Văn Trì liên tục khoát tay: “Em đừng sợ, anh chính là... muốn cầm tay em.”

Ở bên nhau sắp được hai tháng, bình thường hoặc là dạo phố mua mua mua, hoặc chính là xấu hổ đi trên đường không có chuyện gì để nói, căn bản không giống với biểu hiện các cặp đôi yêu nhau nên có.

Hơn nữa Diêu Vi An đặc biệt cẩn thận, trong trường gần như không tiếp xúc nhiều với anh ta, sợ bạn bè gặp được sẽ xấu hổ.

Cái này nào giống cặp tình nhân, nhìn người ta trong rừng cây nhỏ anh anh em em, ôm ấp chim chuột với nhau, đó mới là yêu đương chứ.

Diêu Vi An nghĩ nghĩ, đưa tay tới: “Vậy cầm đi.”

Hứa Văn Trì cầm bàn tay trắng nõn tinh tế của cô ta, đặt trong lòng bàn tay của mình vuốt ve.

Nhìn vẻ mặt thỏa mãn của anh ta, Diêu Vi An chỉ cảm thấy buồn nôn và dung tục, trong đầu lại hiện lên khuôn mặt trong trẻo đẹp đẽ của Phó Thời Hàn, thế nên càng khó chịu không thôi.

Hai người nắm tay nhau một lát, Hứa Văn Trì vốn còn muốn tiến thêm một bước, may mà lúc này điện thoại vang lên, sau khi anh ta

nhận điện thoại, nói: “Giáo sư Chu Nham gọi bọn anh tới họp, anh đi trước.”

“Mau đi đi.” Diêu Vi An như trút được gánh nặng phát tay áo.

Anh ta vừa rời đi, Diêu Vi An vội vàng lấy một tờ khăn giấy ướt từ trong túi ra, dùng sức lau bàn tay vừa mới bị anh ta cầm qua, trên mặt tỏ vẻ buồn nôn và kinh tởm, nhìn qua vô cùng dữ tợn.

“Ôi chao, cả người thoải mái sung sướng!” Lâm Sơ Ngữ từ trong nhà vệ sinh đi ra: “Ngại quá bụng không thoải mái, đợi lâu không.”

Hoắc Yên vội vàng che miệng của cô nàng lại, có điều đã không kịp, Diêu Vi An nhạy bén nhìn sang hướng hai người: “Ai?”

Hoắc Yên kéo Lâm Sơ Ngữ vội vàng bỏ đi, cũng mặc kệ Diêu Vi An có nhìn thấy hai người không, tóm lại nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, Hoắc Yên không muốn chính diện đối đầu với cô ta, quá mệt mỏi.

Lâm Sơ Ngữ không hiểu hỏi: “Cậu lôi lôi kéo kéo tớ chạy đi đâu.”

“Vừa mới không cẩn thận nghe được chuyện không nên nghe, nhìn thấy cái không nên nhìn.”

Hoắc Yên vừa nói vừa lấy điện thoại di động ra, nghĩ có nên nói chuyện của Hứa Văn Trì cho Phó Thời Hàn không, có điều nghĩ lại, thôi được rồi, nói hay không cũng không có ảnh hưởng, mặc kệ Hứa Văn Trì dồn toàn lực đấu tranh cũng được, tiêu cực biếng nhác cũng được, Phó Thời Hàn đều không sợ hãi.

**

Sau cuộc họp, liền chính thức bước vào giai đoạn nghiên cứu.

Lúc họp giáo sư Đinh Bái cũng ở đó, ông đề Phó Thời Hàn chủ trì hội nghị, còn bản thân dự thỉnh, thỉnh thoảng cho ý kiến chỉ đạo.

Hoắc Yên phát hiện, mỗi lần có thầy Đinh tham gia cuộc họp, Lý Trạm luôn biểu hiện cực kỳ tích cực—

“Em cảm thấy, nếu là người máy thư viện trí tuệ nhân tạo, phục vụ sinh viên khẳng định không thể thiếu.”

Phó Thời Hàn nói: “Có thể giải thích cụ thể suy nghĩ của cậu một chút.”

Lý Trạm kích động nói: “Có thể tinh chỉnh động tác phần tay của người máy, ví dụ như rót nước, đưa cà phê, thậm chí thêm một bước như trong cơ thể người máy chứa một máy pha cà phê, như vậy lúc bạn học đọc sách mà buồn ngủ, liền có thể uống được cà phê nóng.”

Ý tưởng này xuất hiện, bản thân Lý Trạm là người hiểu rõ nhất, mỗi lần tới thư viện đọc sách đau khổ muốn chết, muốn uống cà phê nâng cao tinh thần nhưng biết làm sao được vì quán cà phê dưới lầu là tư nhân nhận thầu, giá quá đắt.

Nếu như có người máy có thể cung cấp cà phê miễn phí, thật đúng là tạo phúc cho bạn học.

“Thêm nữa, người máy còn có thể làm ra các loại đồ ăn nhẹ, bánh bích quy, mùa đông cung cấp sữa bò, mùa hè cung cấp đồ ướp lạnh...”

Hứa Minh Ý bất chợt nói: “Nghe có vẻ rất hay, dứt khoát trực tiếp để người máy thư viện mở một quán cơm, bản thân tôi có thể nhận thầu việc đưa thức ăn.”

Mấy nam sinh không thèm kiêng dè cười ha hả, trên mặt cũng mang theo ý mỉa mai.

Lý Trạ̣m đọc được từ trong ánh mắt của bọn họ có ý khinh miệt, biết bọn họ coi thường mình nghèo, nắm đặ́m của anh ta không khỏi siết chặt.

Hứa Minh Ý so với anh ta còn nghèo hơn, anh ta (Hứa Minh Ý) có tư cách gì trào phúng anh ta (Lý Trạ̣m)!

Thầy Đinh Bái không nói ra quan điệ̉m, chỉ nhìn nhóm người một chút, nói: “Mọi người có ý kiến xây dựng gì không.”

Đương nhiên, mọi người đều biết Lý Trạ̣m hẹp hòi lại thù dai, vừa mới bị mất mặt, không ai muốn đối đầu trực diện với anh ta.

Lúc này Hoắc Yên chậm rãi mở miệng: “Em cảm thấy ý kiến của đàn anh Lý Trạ̣m có mấy điệ̉m không ổn.”

Cô là người có tính trực lai trực vặ́ng, cũng mặc kệ có phải đắc tội với người ta hay không, nếu thầy đã đặt câu hỏi, cô có chuyện liền nói thẳng.

(*) Trực lai trực vặ́ng (直來直往): Tính cách thẳng thặ́n, không thủ đoạ̣n mưu mô.

“Với kỹ thuật trước mắt, cho dù là tinh chỉnh được động tác phần tay, vẫn rất khó làm được động tác không sai 100%, trong thư viện có nhiều sách và tài liệu quan trọng, nhự̃ bị cà phê đổ lên, chẳng

phải hủy sạch sao. Đây cũng là lý do thư viện không cho phép các bạn học mang đồ ăn đồ uống vào. Còn nữa, tiêu tốn nhân lực tài lực để tạo ra chức năng pha cà phê làm thức ăn nhẹ này, em cảm thấy không cần thiết, ở tầng một của thư viện có quán cà phê, cũng có thể cung cấp thức ăn nhẹ.”

Lý Trạh phản bác: “Nhưng ăn gì trong quán cà phê cũng cần tiền, người máy của chúng ta cung cấp miễn phí, đây cũng là để tiện lợi cho bạn học.”

“Nếu mỗi một bạn học đều tới chỗ người máy ăn miễn phí, chi tiêu hàng năm của thư viện tất nhiên sẽ phải tăng thêm một khoản ngoài định mức. Loại chức năng này nếu như được chúng ta nghiên cứu ra, đều không cần thi đấu nữa, trực tiếp dâng giải cho đối thủ đi.”

Thẩm Ngộ Nhiên vội vàng giơ tay nói: “Chúng ta có thể sắp xếp gián điệp vào trong quân địch, tặng ý tưởng hay như vậy cho bọn họ.”

Mấy nam sinh lại không nhìn được cười ha hả, sắc mặt Lý Trạh lúc xanh lúc đỏ, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nói đến đạo lý rõ ràng, vậy tôi muốn nhìn xem, cô có cao kiến gì.”

Thật ra hiện tại Hoắc Yên ở trong tổ cùng lắm chỉ là đang trong giai đoạn học tập, rất nhiều ý kiến cô đều không được chen miệng vào. Hoắc Yên nhìn về phía Phó Thời Hàn, Phó Thời Hàn gật nhẹ đầu ra hiệu cô không cần lo lắng, có ý tưởng gì có thể nói ra.

“Có thể nhập tất cả kho dữ liệu vào máy chủ trong đầu người máy, phân loại kiểm tra, tăng hiệu suất tìm kiếm tài liệu cho các bạn học đến mượn sách.”

Lý Trạh hừ nhệ: “Điểm này, tất cả máy tính trong thư viện đều có thể làm được, muốn người máy làm làm gì.”

Hoắc Yên suy nghĩ nói: “Phòng chính của thư viện ở tầng năm, phòng phụ ở tầng mười bảy, ngoại trừ mười phòng đọc chủ yếu bên ngoài, còn rất nhiều phòng đọc sách có tài liệu. Bạn học bình thường muốn nắm rõ vị trí cụ thể của những phòng đọc này vẫn cần tốn nhiều sức.”

“Nhiều khi bạn học dù biết sách muốn tìm ở phòng học nào, nhưng đối với việc phòng học cụ thể ở đâu vẫn có chút mơ hồ, phải hỏi thăm khắp nơi mới có thể tìm được. Sau đó lại phải căn cứ theo mã sách để tìm kiếm giá sách, rồi cẩn thận tìm kiếm từng dãy một, quá mất thời gian. Người máy, nhìn chung có thể là nhân vật đảm nhận vai trò hướng dẫn thông minh, trực tiếp định vị chính xác vị trí ở giá nào tầng mấy hàng mấy, như vậy sẽ tiết kiệm rất nhiều thời gian tìm kiếm sách, nếu có vài tân sinh viên thật sự không tìm được vị trí, còn có thể nhờ người máy dẫn đường.”

Hoắc Yên nói một hơi, sau đó thấp thỏm quan sát mọi người: “Suy nghĩ của em là như vậy, phương án cụ thể còn cần các đàn anh xây dựng thêm trong quá trình nghiên cứu.”

Thẩm Ngộ Nhiên suy nghĩ: “Điều này thật ra không khó, mã hóa cụ thể của tài liệu thư viện có sẵn, trực tiếp nhập vào là được rồi, thiết lập thêm một hệ thống định vị, điều này cũng không khó, tớ thấy được.”

Hứa Minh Ý: “Thần Châu Hành(một trong 3 mạng di động lớn nhất TQ),cậu nói được thì được.”

Thẩm Ngộ Nhiên: “Đầu óc cậu có vấn đề phải không.”

Hứa Minh Ý nở một nụ cười tỏa nắng rực rỡ với anh ta, ranh mãnh, khiến người ta có xúc động muốn đánh cho một trận.

Tâm trạng hồi hộp của Hoắc Yên bị hai người này pha trò mất tăm mất tích.

Giáo sư Đinh Bái cũng lộ ra nét mặt khá hài lòng: “Bạn học Hoắc Yên đã có một khởi đầu tốt, tiếp theo mọi người phía dưới có ý tưởng gì, đều có thể lên trên này trình bày, có thể thực sự phục vụ bạn học là quan trọng hàng đầu, tiếp theo là giảm bớt gánh nặng cho nhân viên công tác. Trí tuệ nhân tạo là cái gì, không phải là vì cung cấp sự thuận tiện trong sinh hoạt hàng ngày cho mọi người sao, giải phóng sức lao động, có thể làm được việc người khác không thể, hi vọng mọi người có thể ghi nhớ điều này.”

Lúc tan họp, Thẩm Ngộ Nhiên cầm bả vai Hứa Minh Ý, cười khoái chí: “Biểu hiện hôm nay của lão nhị rất xuất sắc, đi nào, tớ mời cậu uống cà phê.”

“Đi đâu uống, thư viện sao?”

“Ahahaaa, nghịch ngợm.”

Phó Thời Hàn dắt tay Hoắc Yên: “Đi thôi, đi cọ (*) cà phê của Thẩm Ngộ Nhiên.” Anh quay đầu nói: “Mọi người cùng đi đi, không cần khách sáo với thằng nhóc này.”

(*) Ý là đi uống chùa.

Vất vả cả ngày, mấy thanh niên nhanh chân đi ra ngoài, chuẩn bị thư giãn một chút: “Thẩm ca em có thể gọi pizza không, đói quá.”

“Còn đòi ăn pizza, sao cậu không lên trời đi! Nhiều nhất... mời mỗi người một cái màn thầu lớn.”

“Có thể như thế sao, đồ đàn ông nhỏ mọn, khó trách không tìm được bạn gái.”

“Nói như các cậu có thể tìm được ấy.”

...

Tiếng cười đùa của mọi người xa dần, Lý Trầm đương nhiên sẽ không đi theo bọn họ, sắc mặt anh ta cực kỳ khó coi, món nợ hôm nay anh ta sẽ nhớ kỹ, không để bọn họ đắc ý quá lâu, cứ chờ xem.

**

Tổ nghiên cứu nhận được một hạng mục của thư viện, chính thức bắt đầu làm việc.

Mỗi người đều có phần công việc riêng, Thẩm Ngộ Nhiên phụ trách phần các bộ phận cơ thể, mấy người Hứa Minh Ý phụ trách bộ phận truyền cảm, còn Hướng Nam phụ trách phần thực hành, Phó Thời Hàn phụ trách phần quan trọng nhất, phần kiểm soát, hay còn gọi là não chủ điều khiển của người máy.

Hoắc Yên vì muốn đuổi kịp tiến độ của mọi người, ngoại trừ giờ lên lớp, trên cơ bản phần lớn thời gian còn lại đều ngâm mình trong phòng nghiên cứu, một phần nhỏ thời gian khác ngâm mình trong thư viện, tìm đọc tài liệu, hi vọng có thể giúp một tay.

Thư viện rất yên tĩnh, Hoắc Yên cũng cố gắng thả nhẹ bước chân.

Những cuốn sách to nặng tản ra một hương vị cổ xưa nào đó, cô cầm điện thoại di động, căn cứ theo hướng dẫn phía trên đi vào giá sách trong cùng, đếm lần lượt mã số sách, một đường nhìn qua, phát hiện bộ sách lập trình muốn tìm nằm ở tầng trên cùng của giá sách.

Cô cố gắng nhón chân lên, nhưng cuối cùng vẫn không đủ trình độ.

Chiều cao, không may a.

Hoắc Yên chuẩn bị tìm xung quanh một cái ghế chuyên để lấy sách, sao một phòng đọc lớn như vậy, một cái ghế nhỏ cũng không tìm thấy, tất cả đều bị người khác mang đi rồi?

Quay lại bên cạnh giá sách, cô hít một hơi thật sâu, kiễng mũi chân thành một góc vuông với mặt đất, sau đó vát vả với lên tầng trên cùng.

Còn một chút xíu nữa là sẽ tới.

Đầu ngón tay của cô đã chạm được phần rìa sách cứng rắn, cố gắng đẩy nó ra ngoài.

Đúng lúc này, một bàn tay thon dài trắng nõn đột nhiên vươn qua đỉnh đầu, trực tiếp nhắc quyển sách ra.

Hoắc Yên ngẩng lên liền bắt gặp khuôn mặt anh tuấn của Phó Thời Hàn, lông mày dày rậm hơn nhếch lên, lông mi vừa dài vừa cong, đuôi mắt thoáng qua ý cười thần nhiên.

Anh dương dương tự đắc cầm sách trong tay: “Cuối cùng cũng tìm được rồi.”

Hoắc Yên thấy tình hình không ổn, vội vàng kéo cánh tay anh: “Em tìm được trước mà!”

Phó Thời Hàn nhú mày, khí định thần nhàn nói: “Làm sao bây giờ, hiện giờ nó ở trong tay anh.”

“Vậy cũng không được, phải theo quy tắc.” Hoắc Yên lý thẳng khí hùng nói: “Thứ tự trước sau biết hay không!”

“Ừm.” Phó Thời Hàn gật đầu, giả vờ muốn trả sách về chỗ cũ: “Vậy tự em lấy đi.”

“Này!”

Nhìn cô tứ giận phồng má giống như cá vàng, Phó Thời Hàn cảm thấy chơi rất vui, thế là cúi người xích lại gần cô: “Nếu không, cầu xin anh đi.”

Cầu anh cái đại ma vương, không có cửa đâu!

“Anh đi đây.” Phó Thời Hàn quay người định bỏ đi, Hoắc Yên vội vàng giữ góc áo ở eo anh.

“Đừng đi.”

Bạn gái gì chứ, hàng tặng kèm nạp thẻ điện thoại thì có!

Cô thấp giọng lầm bầm: “Vậy mong Phó chủ tịch giờ cao đánh khẽ, giúp em lấy sách.”

“Giờ cao đánh khẽ không phải dùng như vậy, đồ ngốc.” Phó Thời Hàn vỗ nhẹ đầu nhỏ của cô: “Thế này đi, thơm bạn trai em một cái, bạn trai sẽ lấy giúp em.”

Anh cúi người chỉ vào mặt mình.

Trong lòng Hoắc Yên oán thâm, trên đời này nào có kiểu bạn trai như vậy, lại nghĩ tới Diêu Vi An, bạn trai người ta nghe lời cỡ nào, nói cái gì chính là cái đó, không hề phản kháng.

Hoắc Yên kéo cổ áo Phó Thời Hàn xuống, nhẹ nhàng thơm lên má anh.

Nhiệt độ cơ thể anh hơi thấp, lành lạnh, cảm giác làn da bóng loáng.

Khóe môi Phó Thời Hàn nở nụ cười xấu xa, đưa sách vừa lấy cho Hoắc Yên, trong nháy mắt cô đang vui mừng vì nhận được sách, anh thuận tay giữ cằm cô hôn xuống.

Bất ngờ bị hôn khiến Hoắc Yên lui về phía sau mấy bước, bị anh ép dựa vào bên cạnh giá sách, sách trong tay cũng rơi xuống.

Anh nhẹ nhàng hôn lên môi cô, hương vị của cô vừa thơm vừa ngọt, mềm mềm như mật khiến người ta không nhịn được nhắm nháp.

Anh không nhanh không chậm, dịu dàng cố chấp mở hàm răng cô ra, đầu lưỡi đột nhập vào bên trong quán lấy lưỡi cô, khi thì liếm khi thì cắn.

Ánh sáng từ ngoài cửa sổ chiếu khắp không gian tạo một quang sáng nhàn nhạt giữa hai người.

Hoắc Yên bị trêu đùa hai má đỏ bừng, khẽ đẩy anh, nói: “Đang ở thư viện, anh... anh tự trọng có được hay không.”

Xung quanh yên tĩnh, có vẻ toàn bộ phòng đọc sách chỉ có hai người bọn họ.

Phó Thời Hàn động tình, lại ngậm lấy đôi môi của cô: “Chỉ cần không ảnh hưởng đến người khác, người khác cần gì phải chú ý đến anh.”

Anh quyết tâm, có lúc giống như bị trói buộc bởi quy củ, có lúc lại tùy ý không hề theo quy củ.

Phó Thời Hàn chính là như vậy, mới khiến cho cô có cảm giác rục rịch và phóng khoáng, ngay bên cạnh cô, không phải cao cao tại thượng, khát vọng không thành.

Hoắc Yên không giãy giụa nữa, hơi hé miệng, ngẩng đầu hòa theo nụ hôn của anh.

Đi theo quy tắc của anh.

Hai người hôn nhau không biết bao lâu, đến tận khi có tiếng động bên cửa truyền đến, mới dần dần ngừng lại.

Hơi thở của cô hỗn loạn, đôi môi ửng lên sắc anh đào đỏ bừng, trên người có mùi thơm ngọt ngào khiến Phó Thời Hàn cảm giác dường như bất cứ lúc nào cũng có thể mất khống chế, anh xích lại gần, nhẹ nhàng cắn vào vành tai cô.

Hơi thở nóng bỏng của anh khiến cơ thể Hoắc Yên không tự giác run rẩy.

Bên tai truyền tới giọng nói nhẵn nhụi của anh —

“Yên Yên, anh thật sự rất muốn em.”

**

Lạc Dĩ Nam có tiết muộn nhưng quên cầm sách giáo trình, khu ký túc xá lại cách khu giảng đường khá xa, nên cô nàng liền nhờ Hoắc Yên buổi chiều mang qua cho mình, cô sẽ đến phòng nghiên cứu của tòa nhà Dật Phu lấy.

Vừa bước vào tòa nhà liền bắt gặp Hướng Nam ra ngoài ăn cơm tối.

Cả chiều Hướng Nam ngâm mình trong phòng nghiên cứu viết biểu thức số học, cả người mệt mỏi, không nâng nổi tinh thần, tóc cũng rối bù, Hứa Minh Ý đi bên cạnh anh ta cũng một quả đầu ỏ gà như vậy.

Thật sự giống hai kẻ từ trên núi xuống.

Lạc Dĩ Nam biết, Hướng Nam ngoại trừ thuộc tính “muộn tao” bên ngoài còn có bí mật không thể để người khác biết, chính là đom dáng.

Mỗi ngày trước khi ra ngoài đi học, anh ta sẽ dùng nửa tiếng để tạo kiểu tóc, chải chuốt bản thân không dính một hạt bụi, trên người còn tỏa ra hương thơm thoang thoảng nào đó.

Nước hoa của đàn ông ít nhiều sẽ có chút mạnh mẽ, nhưng Hướng Nam không phải thế, anh ta chỉ mong mình sạch sẽ thơm tho ngào ngạt, trời sinh yêu thích cái đẹp, chỉ đến thế mà thôi.

Lúc đó anh ta, cũng coi như là thiếu niên thanh tú trắng trắng xinh xinh.

Mà bây giờ, áo jacket màu đen rộng thùng thình kết hợp cùng quần jean, trên mặt đeo một cặp kính giả nhả nhặn, giọng kính hơi lệch, râu ria chỗ tóc mai có vẻ chưa kịp cạo, chắc cảm thấy mỗi ngày chỉ sinh hoạt ở ba điểm thẳng hàng, ngâm mình trong phòng nghiên cứu không cần gặp người.

Không ngờ, xuống ăn một bữa cơm, vậy mà lại có thể gặp mỗi tình đầu.

Phản ứng đầu tiên theo bản năng của Hương Nam, chính là lấy cái kính đen xấu xí kia xuống, chuyện thứ hai là tìm một cái khẩu trang mặt khi đeo lên che mặt.

Hôm nay lười biếng, còn chưa thềm cạo râu!

Chết rồi.

Lạc Dĩ Nam thu hồi ánh mắt, tay tìm đồ trong túi, mặt không cảm xúc đi ngang qua anh ta.

Thẩm Ngộ Nhiên: “Em đến tìm Yên Yên à, đang ở trên tầng, 3504.”

“Cảm ơn.”

Hương Nam không kìm lòng được ngẩng đầu nhìn về phía Lạc Dĩ Nam, lại thoáng nhìn những hạt tuyết rơi trên bờ vai cô.

“Tuyết rơi rồi.” Hứa Minh Ý nói.

Thẩm Ngộ Nhiên: “Ồi, không mang ô.”

Hương Nam vội vàng nói: “Để tớ quay lại cầm.”

Anh ta nói xong đang muốn đi theo hướng Lạc Dĩ Nam, lại bị Thẩm Ngộ Nhiên từ đằng sau kéo cổ áo: “Lấy cái gì, đại lão gia, vài bông tuyết có là gì.”

Nói xong lôi Hướnɡ Nam đi về phía nhà ăn: “Gia chết đói rồi.”

Hướnɡ Nam không nhin được quay đầu, không biết có phải ảo giác của anh ta không, anh ta thấy bóng dáng cuối cầu thang, hình như dừng lại một chút.

**

Tất cả mọi người đi ăn cơm, Hoắc Yên nhờ Hứa Minh Ý mua giúp cô một suất cơm mang lên để cô đỡ phải đi xuống hứng gió lạnh.

Lý Trạm thấy Hoắc Yên cố gắng như vậy, anh ta cũng không còn ý định đi ăn cơm, ngồi ở vị trí đối diện cô, cầm điện thoại di động luyện kỹ năng nghe và khẩu ngữ trên phần mềm học tiếng Anh.

“Hollo, my namelee, wheretherestroom...”

Tiếng Anh của anh ta rất không đúng tiêu chuẩn, mang theo hương vị địa phương nồng đậm, mà âm mũi của anh ta cũng khá nặng, Hoắc Yên nghe xong cũng bắt đầu cảm thấy mũi mình sắp hít thở không thông.

Cô ngắng đầu nhìn về phía Lý Trạm: “Anh có thể im lặng một chút không, hoặc là ra ngoài đọc.”

Lý Trạm nói: “Văn phòng chính là dùng để học tập, hơn nữa, bên ngoài lạnh như thế, bảo tôi ra ngoài, tại sao tự cô không ra?”

Hoắc Yên biết anh ta cố ý, nhiều lời vô ích, cô vui đầu tiếp tục ghi công thức toán học.

Bản nháp dày đặc công thức, bên tai tiếng Anh ồn ào khiến đầu Hoắc Yên ong ong, ngay cả không khí trong phòng cũng trở nên ngọt ngào.

Cô cầm sách đi ra cửa, Lý Trạh còn nhàn hạ mĩa thêm một câu: “Đi thong thả, không tiễn.”

Hoắc Yên dựa vào lan can ngoài ban công tiếp tục tính toán, gió lạnh thổi tới ngược lại giúp cô tỉnh táo không ít, mạch suy nghĩ cũng rõ ràng hơn, trôi chảy viết biểu thức toán học ra.

Tích tụ trong lồng ngực bỗng nhiên được khai thông, cảm giác rất tốt.

Lúc này Lạc Dĩ Nam đi lên lầu, chạm mặt Hoắc Yên đang đứng ngoài ban công, cô bạn hơi kinh ngạc hỏi: “Sao cậu lại đứng ngoài, rất lạnh.”

Hoắc Yên bĩu môi: “Trong phòng có một vị đại Phật gia tính tình rất khó chịu, đuổi tớ ra ngoài chứ sao.”

Lúc đầu cô tính không so đo, chưa từng nghĩ Lạc Dĩ Nam đi qua đá văng cửa phòng ra.

Gió lạnh thổi vù vù vào trong căn phòng ấm áp, Lý Trạh hít một hơi: “Bị bệnh hả?”

Trong di động của anh ta còn đang phát tiếng Anh của đài BBC.

Hoắc Yên vội vàng lôi kéo Lạc Dĩ Nam đang xanh mặt tới trước bàn làm việc của mình, nhét sách vào tay bạn: “Cậu không phải còn có tiết sao.”

Lạc Dĩ Nam không định đi, đập mạnh sách lên bàn, nhìn về phía Lý Trạh: “Anh kia, anh có ý gì.”

Hoắc Yên nhìn dáng vẻ này của Lạc Dĩ Nam, rất giống dân giang hồ.

Lý Trạh cau mày liếc cô nàng một cái: “Ý gì là ý gì.”

“Ngoài trời rất lạnh, anh đuổi bạn tôi ra ngoài học, còn anh đại lão gia lại vênh mông bắt chéo chân ngồi tròng phòng, khỏi phải nói, thật lợi hại.”

Lý Trạh hừ lạnh: “Là tự cô ta muốn ra ngoài, tôi không đuổi cô ta đi.”

Hoắc Yên nhỏ giọng nói: “Tôi bảo anh mở nhỏ âm lượng một chút, anh lại cố tình mở càng to, đây không phải là có chủ đích không muốn cho người ta học tập hả.”

Lý Trạh đương nhiên có lý lẽ của bản thân: “Cô làm bài cũng là học, tôi nghe tiếng Anh cũng là học, à, cô được phép học còn tôi không được phép sao, không có đạo lý.”

Lúc anh ta nói những câu này, còn tăng thêm âm lượng điện thoại, cố ý hướng sang bàn Hoắc Yên.

Lạc Dĩ Nam thấy rõ, đúng là dạng nhân vật lưu manh đề tiện điển hình, cô cũng lười nói nhảm, tiện tay cầm điện thoại Huawei đang đặt trên bàn của anh ta, đi tới bên cạnh cửa sổ.

“Này! Cô định làm gì!” Lý Trạh thấy điện thoại di động của mình bị đoạt mất, anh ta nhảy thẳng tới muốn giật lại, Lạc Dĩ Nam nói: “Cẩn thận, tay tôi trơn, không cẩn thận sẽ rơi xuống.”

Hoắc Yên nhìn ra ngoài cửa sổ, phía dưới gần cửa sổ chính là hồ Minh Kính rất lớn, điện thoại rơi xuống, đoán chừng ngay cả nước cũng không bắn lên nổi.

Lạc Dĩ Nam trầm giọng nói: “Hai lựa chọn, một, ra ngoài niệm tiếng Anh của anh, hai, đổi di động mới.”

“Cô đừng có ức hiếp người quá đáng!” Lý Trạh tức giận nói: “Tôi coi cô là con gái mới không thèm chấp nhận với cô.”

“Vậy còn phải cảm ơn anh đã nhường tôi.” Lạc Dĩ Nam cười lạnh: “Điện thoại muốn hay không muốn.”

Lý Trạh cũng không tin cô sẽ thật sự ném xuống, nhiều lắm chỉ làm dáng một chút mà thôi, con gái bây giờ đều như vậy, bắt người ta buông vũ khí đầu hàng, một khóc hai nháo ba thất cổ, anh ta sẽ không để mình bị mắc bẫy.

“Có bản lĩnh cô ném đi, không có bản lĩnh thì cút ngay.”

Hoắc Yên thấy đuôi mắt Lạc Dĩ Nam khẽ giật giật, thầm nghĩ không ổn rồi, đang muốn can ngăn bạn bỗng thấy ngón tay của cô nàng buông lỏng, điện thoại rơi ra ngoài.

Hoắc Yên vội vàng thò đầu ra ngoài cửa sổ quan sát, điện thoại thật sự bị rơi vào trong hồ, bọt cũng không nổi lên.

Từ đầu cô cũng nghĩ Lạc Dĩ Nam chỉ giả vờ một chút, cho nên không ngăn cản, không ngờ cô gái này, làm thật!

Lý Trạm thấy tay Lạc Dĩ Nam trống không, sửng sốt mấy giây mới phản ứng —

Cô nàng thật sự ném điện thoại của anh ta xuống hồ!

Anh ta đột nhiên nổi điên, xông về phía Lạc Dĩ Nam: “Tôi giết cô!”

Lạc Dĩ Nam đang đứng gần cửa sổ, không thể lùi lại, trực tiếp bị Lý Trạm bóp cổ, đẩy ra ngoài cửa sổ: “Tôi xxx cô.”(Editor: Chỗ này bị đổi chữ rồi, chắc từ bậy bạ ấy, các nàng tự hiểu nhé.)

Hoắc Yên giật nảy mình vội vàng xông tới kéo tay Lý Trạm: “Anh buông cậu ấy ra, quá nguy hiểm, muốn giết người phải không.”

Nửa người Lạc Dĩ Nam nhanh chóng bị anh ta đẩy ra ngoài cửa sổ, lúc này Lý Trạm không suy nghĩ được gì, xúc động làm việc bất chấp hậu quả.

Hoắc Yên chỉ còn cách cố gắng giữ chặt tay Lạc Dĩ Nam.

Lạc Dĩ Nam dĩ nhiên không phải loại con gái cam tâm bị sức mạnh khổng chế, cô nàng nhấc chân đá một phát, giày cao gót trúng vào chỗ hiểm của Lý Trạm, Lý Trạm bất ngờ bị đau, lùi lại phía sau mấy bước đâm vào cái bàn bên cạnh.

Hoắc Yên tranh thủ kéo Lạc Dĩ Nam lại, nhìn cổ bạn bị bóp nổi một vòng đỏ, lo lắng hỏi: “Sao rồi, có cần tới phòng y tế không?”

Lạc Dĩ Nam ho nhẹ, khoát tay ra hiệu không có việc gì.

Còn Lý Trạm sau khi bớt đau đớn, muốn nhào qua định đánh Lạc Dĩ Nam, Hoắc Yên sợ anh ta lại làm tổn thương bạn mình, vội vàng chắn trước mặt Lạc Dĩ Nam.

Lý Trạm đỏ mặt, bất chấp tất cả, nắm đấm theo quán tính rơi trên lưng Hoắc Yên, không ngờ cổ tay bị người ta chặn lại.

Đau đơn theo dự đoán không xuất hiện, Hoắc Yên quay đầu, thấy Phó Thời Hàn chẳng biết đi vào từ lúc nào.

Môi mỏng của anh hơi nhếch, đôi đồng tử đen kịt sâu không thấy đáy, đuôi mắt thấp thoáng tia lạnh lùng khiến người ta không rét mà run.

“Cậu dám đánh người phụ nữ của tôi?”

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 56: Hai Bên Phối Hợp 2

“Bất cứ cái gì muốn làm tổn thương em, anh đều sẽ không dễ dàng buông tha.”

Lúc mấy người Hướng Nam chạy tới, Phó Thời Hàn đang dùng một tay kiềm chặt cổ Lý Trạ, đầu gối thúc vào bụng anh ta khiến anh ta đau đến nhe răng há mồm, trong miệng phun toàn những lời thô tục.

Phó Thời Hàn hiển nhiên là người từng tập võ, động tác quân nhân tiêu chuẩn, sẽ không gây tổn thương nhưng tuyệt đối không dễ chịu.

Hướng Nam và Thẩm Ngộ Nhiên mắt thấy không ổn, vội vàng chạy tới, một người giữ tay, một người kéo lại, ngăn cản Phó Thời Hàn đang kích động.

“Chuyện gì từ từ nói!”

“Xúc động là ma quỷ!”

Phó Thời Hàn không muốn cứ thế bỏ qua cho Lý Trạ, Thẩm Ngộ Nhiên không còn cách nào đành dồn sức ôm chặt eo anh, không cho anh tiến thêm nửa bước.

Mấy người không ngờ, Phó Thời Hàn trước nay lão luyện trầm ổn lại kích động như vậy, nhìn dáng vẻ phần nộ nổi hết gân xanh của

anh, xem ra hôm nay hẳn là muốn lột da Lý Trạh đây mà.

Thảh Ngộ Nhìen: “Sao vậy đây là... có gì nói chuyện hẳn hoi, đừng động thủ.”

Hứa Minh Ý đứng bên cạnh lằm bằm niệm Phật: “Bổn nhàn cung cấp dịch vụ khám chữa, hai mươi tẹ một người.”

Hướng Nam giữ chặt tay Phó Thời Hàn, trầm giọng nói: “Lão tứ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Trên mặt Phó Thời Hàn không cảm xúc, chỉ vào Lý Trạh, giọng nói cực kỳ âm u lạnh lẽo: “Lúc tứ đi vào, nhìn thấy cậu ta động tay động chân đánh con gái.”

Con gái ở đây, chỉ có Hoắc Yên và Lạc Dĩ Nam, da của Lạc Dĩ Nam rất trắng, lại mặc áo len thấp cổ, đột nhiên trên cổ trắng nõn xuất hiện có một vòng dấu đỏ, huyết thái dương của Hướng Nam giật giật.

“Mẹ mày!”

Hướng Nam bất ngờ phát điên, xông lên phía trước vung nắm đấm hung hăng đánh vào mặt Lý Trạh, khoe miệng anh ta đổ máu, cả người lão đảo lùi lại, chặt vật ngã xuống đất.

“Ôi này! Cậu nổi điên cái gì!” Thảh Ngộ Nhìen không ngờ vất vả lằm mới khổng chế được một người, một người khác lại động thủ.

“Lão nhị, cậu nhìn gì vậy, mau giữ chặt cậu ấy.”

Hứa Minh Ý “ừm” một tiếng, đi tới ôn hòa khuyên nhủ Hướng Nam: “Quân tử động khẩu không động thủ.”

Hướng Nam lôi cổ áo của Lý Trạh lên, hoàn toàn không để ý tới Hứa Minh Ý đang nhả nhận khuyên bảo bên cạnh.

“Tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, đánh nhau là hành vi cực kỳ không văn minh, sẽ bị ghi lại đó.”

“Cậu xem, nắm đấm rơi trên người cậu ta, tay của cậu cũng sẽ đau có phải không, cậu còn trẻ tuổi, đừng vì chút khí thế nhất thời.”

Thẩm Ngộ Nhiên lườm một cái.

Phó Thời Hàn kéo Thẩm Ngộ Nhiên ra, đi qua giữ tay Hướng Nam lại: “Đủ rồi.”

Tay Hướng Nam nổi gân xanh, thở hỏn hển, bàn tay nắm thành đấm không ngăn được run rẩy, nhìn giống như tức điên lên.

Thẩm Ngộ Nhiên nói nhỏ với Hứa Minh Ý: “Cậu nhìn người anh em kia bình thường không nóng không lạnh, thời điểm then chốt thật đúng là rất nghĩa khí, không quen nhìn tên kia bắt nạt con gái, vừa mới quyền kia, rất mạnh nha.”

Hứa Minh Ý tỏ vẻ cao nhân đắc đạo hiểu hết hồng trần, liếc mắt nhìn Thẩm Ngộ Nhiên, sâu xa nói: “Việc có chỗ cổ quái tất có yêu.”

Nhìn cái dáng vẻ mặt đỏ bừng bừng, tơ máu giăng đầy mắt, ra tay mạnh bạo, sao có thể là thấy việc nghĩa hăng hái làm, cái này mẹ nó căn bản chính là mối thâm thù đại hận giết cha đoạt vợ ấy chứ.

Hứa Minh Ý quan sát Hoắc Yên chậh vật, lại nhìn Hướng Nam, khóe miệng nở ra một nụ cười thần bí, giống như đã phát hiện ra một bí mật động trời cực kỳ ghê gớm.

Chẳng gì ngon bằng sủi cảo, chẳng gì “chơi” sướng bằng chị dâu, hắc hắc không thể nói ra.

Lý Trạm bò từ dưới đất lên, sửa lại cổ áo, mặt mũi bị đánh bầm dập nhưng trên người hẳn là không có gì đáng ngại, nghe giọng nói của anh ta vẫn rất hùng hồn —

“Lấy nhiều địch ít đúng không, mấy người chờ đấy, bây giờ tôi sẽ tới chỗ bảo vệ tổ cáo các người!”

Nếu như bị điều tra, chuyện đánh nhau tuyệt đối không phải trò đùa.

Thẩm Ngộ Nhiên vội vàng đuổi theo ra ngoài cửa, giữ chặt Lý Trạm: “Đừng, chuyện gì cũng từ từ.”

Lý Trạm quay đầu, trong mắt giăng đầy tơ máu, hung tợn phun ra năm chữ: “Đừng khinh thiếu niên nghèo!”

“Ôi! Cái tên này... Mẹ nó ai khinh cậu thiếu niên nghèo, cậu đánh con gái rõ ràng là không đúng.”

Thẩm Ngộ Nhiên còn muốn nói lý với anh ta vài câu, Phó Thời Hàn sau lưng mở miệng: “Lão tam, được rồi, để cậu ta đi đi.”

Chuyện này làm chính là làm, giấu diếm cũng không được, tóm lại vấn đề cần phải giải quyết.

Lý Trạm không quay đầu chạy xuống lầu, Thẩm Ngộ Nhiên còn có chút do dự: “Thật sự để cậu ta tới chỗ bảo vệ sao, chúng ta cái đó... Đây cũng coi là lấy nhiều địch ít tụ tập đánh nhau, làm lớn chuyện không có kết quả tốt.”

Nếu như bị ghi lại, hậu quả khó lường.

Tiền đồ tốt đẹp của Phó Thời Hàn...

Mắt Hoắc Yên đỏ lên, chạy ra ngoài: “Em đi xin lỗi anh ta!”

Phó Thời Hàn đuổi theo đê vai cô lại, kéo cô trở về, ôm mặt Hoắc Yên kiểm tra, dịu dàng hỏi: “Cậu ta có đánh phải em không.”

Hoắc Yên liên tục lắc đầu, trong lòng còn suy nghĩ đến việc Lý Trạm muốn tới chỗ bảo vệ tố cáo, sốt ruột nhìn Thẩm Ngộ Nhiên nói: “Gọi điện thoại cho anh ta, bảo anh ta việc này không cần làm ầm ỹ.”

Thẩm Ngộ Nhiên lấy điện thoại di động ra, Lạc Dĩ Nam hờ hững nói: “Nếu điện thoại của anh ta chống nước, có lẽ có thể kết nối.”

Lúc này Hoắc Yên mới nhớ ra, điện thoại đã bị Lạc Dĩ Nam ném đi, cô chau mày ủ rũ.

Phó Thời Hàn xác định Hoắc Yên không việc gì mới nhẹ nhõm thở ra, lạnh nhạt nói: “Cái gì đã tới thì trốn không thoát, chuyện xảy ra một mình tớ chịu trách nhiệm là được, không liên quan đến các cậu.”

Anh hỏi Hương Nam trước mặt: “Cậu thằng nhóc này tham gia náo nhiệt làm gì.”

Toàn bộ chú ý của Hương Nam đang đặt trên người Lạc Dĩ Nam, ngẩn ngơ, Phó Thời Hàn nói anh ta cũng không nghe thấy.

Anh ta muốn hỏi cô có sao không, nhưng cô lại lúi lại, tỏ vẻ người khác chớ lại gần.

“Đây là chuyện do tôi gây ra, tự tôi chịu trách nhiệm là được.” Lạc Dĩ Nam cầm sách quay người ra ngoài: “Tôi lên lớp, sắp muộn rồi.”

Hương Nam lập tức đi theo: “Trời tối không an toàn, để anh đưa em xuống dưới.”

Thẩm Ngộ Nhiên phía sau ồn ào: “Ơ! Ở trường có gì không an toàn!”

**

Lạc Dĩ Nam bước nhanh chân, Hương Nam chạy chậm chậm theo đằng sau mới đuổi kịp cô, một mực đuổi tới vườn hoa nhỏ ở tòa nhà giảng đường.

Lạc Dĩ Nam quay đầu, giọng nói lạnh lùng: “Anh đừng quần lầy tôi nữa.”

“Anh chỉ muốn xác định em không việc gì.” Hương Nam nghiêng đầu nhìn cần cổ trắng nõn của cô, đưa tay muốn chạm vào, lại bị Lạc Dĩ Nam đánh cho một cái.

“Đừng chạm vào tôi.”

Thấy cô bài xích như vậy, Hương Nam buông tiếng thở dài: “Anh đi đây.”

Lạc Dĩ Nam không lên tiếng, lại không ngờ anh ta đi được hai bước, không biết nổi điên cái gì đột nhiên quay người chạy tới, lấy tốc độ khiến cô không kịp chuẩn bị ôm lấy cô, siết chặt vào trong ngực mình.

Người đàn ông này, bình thường nhìn ôn hòa nhã nhặn, thực chất bên trong cực kỳ cố chấp, ngược lại rất giống cô.

“Buông ra.”

Lạc Dĩ Nam dùng sức đẩy dụa, Hướng Nam lại càng siết chặt cơ thể mảnh dẻ hơn: “Còn chưa đủ sao?”

Tra tấn anh mấy năm nay, còn chưa đủ sao!

Lạc Dĩ Nam biết không thể thoát khỏi anh ta, dứt khoát từ bỏ, để mặc anh ta dùng tư thế ôm chặt như gấu, gắt gao giam cầm cô trong lòng ngực.

Lòng ngực của anh ta rất cứng, giống như tính cách trước kia của anh ta, xưa nay không bao giờ chịu thua người khác.

Cô vươn tay, đầu ngón tay thon dài hồng hào phác họa đường nét xinh đẹp ở cằm anh ta, đột nhiên cười: “Lại cùng anh thêm một lần?”

Cả người Hướng Nam run lên.

“Quấy rầy tôi, không phải vì muốn cái này sao?”

Ngoài dự liệu là, Hướng Nam đột nhiên đẩy cô ra, trong đôi mắt xoẹt qua tia đau khổ.

Có điều thoáng qua liên biến mất, anh ta lại giữ chặt cổ tay nhỏ bé của Lạc Dĩ Nam kéo về phía mình, giọng nói hung ác: “Lạc Dĩ Nam, ngấm lại đêm đó đi.”

Cơ thể của cô đột nhiên khựng lại.

Hướng Nam đưa tay chỉ đầu mình: “Tất cả chi tiết của đêm đó, đều khắc ở đây, anh tuyệt đối không tin em không yêu anh.”

Lạc Dĩ Nam tránh anh ta, một lần nữa nhặt túi sách trên mặt đất đeo lên lưng, cười lạnh lùng: “Anh một người đàn ông trưởng thành, kia là phản ứng sinh lý bình thường của phụ nữ, hiểu không, với yêu hay không không quan hệ.”

Hướng Nam kiên trì gần như cố chấp: “Chính anh tự phán đoán, không cần em nói anh.”

“Đội anh ngủ với mấy người phụ nữ khác liền biết.” Lạc Dĩ Nam quay người bỏ đi: “Anh phải học cách nhìn về phía trước.”

**

Hoắc Yên nói đầu đuôi câu chuyện với Phó Thời Hàn, liên tục tự trách đến cả Thẩm Ngộ Nhiên cũng không nhìn nổi.

“Chuyện này không thể trách em, chẳng qua Lạc Dĩ Nam kia thật sự cường a, một cái di động nói ném là ném, cái tính này...” Anh ta rùng mình: “Sau này gặp cô nàng phải đi đường vòng.”

Sáng hôm sau, thành viên trong tổ nghiên cứu bất kể có lớp hay không, đều bị giáo sư Đinh Bái gọi vào văn phòng.

“Đánh nhau! Đánh nhau! Đánh nhau!”

Giáo sư Đinh Bái cuốn quyển sách lại, lần lượt đập lên đầu Lý Trạ, Phó Thời Hàn, Hướng Nam: “Thừa tình lực không có chỗ làm, tổ của tôi rất nhàn phải không? Chán quá có thể đi, tôi tuyệt đối không giữ.”

Hoắc Yên vội vàng đứng ra bảo vệ Phó Thời Hàn: “Thầy Đình, đừng trách Phó Thời Hàn, do em gây ra.”

Giáo sư Đình nghiêm khắc nói: “Em không cần nói giúp bọn chúng, tôi thấy bọn chúng từng người từng người chưa nếm qua chút đau khổ nên muốn lên trời!” Ông dùng sức đập mạnh vào lưng Hướng Nam: “Đứng thẳng!”

Hướng Nam đứng thẳng người, nói: “Là do một mình em ra tay.”

Phó Thời Hàn nói: “Bớt khoe khoang đi, một mình cậu có thể đánh cậu ta thành dạng này sao.”

Trên mặt Lý Trạm xanh xanh đỏ đỏ, trên trán dán băng cá nhân, phẫn hận nói: “Bọn họ đều có phần, một người cũng không trốn thoát!”

Giáo sư Đình Bái tức đến ngón tay cũng run rẩy: “Các cậu cho rằng mình là học sinh cấp ba mười sáu mười bảy tuổi sao, còn đánh nhau, ngây thơ! Tôi hướng dẫn các cậu bao lâu này cũng chưa từng thấy các cậu ngang bướng như vậy, các cậu đơn giản là muốn chọc tức tôi đến chết!”

Phó Thời Hàn biết, sự việc do giáo sư Đình Bái nói giúp với bên bảo vệ nên lúc này mới đề xuống được, nói là xử lý nội bộ, nhưng nếu như khoa biết, ắt hẳn sẽ rất nghiêm trọng.

Động tay đánh người còn có Lý Trạm, mặc dù anh ta bị đánh thảm nhất, nhưng cũng không thể trốn thoát xử phạt tương tự, Lạc Dĩ Nam và Hoắc Yên khẳng định sẽ không bỏ qua việc anh ta đánh con gái.

Hôm qua nóng máu chạy tới chỗ bảo vệ tổ cáo, sáng sớm hôm nay tỉnh lại liền hối hận, anh ta cũng động tay động chân, khẳng định chạy không thoát.

Nếu như làm lớn chuyện, chưa kể anh ta mất học bổng, nói không chừng còn bị ghi lại tội.

Bị ăn đánh còn bị trừng phạt, mất nhiều hơn được.

Lần này không phải giáo sư Đinh Bái sáng sớm chạy tới chỗ bảo vệ đề chuyện này xuống, xem chừng thật sự sẽ rơi vào kết quả ngọc nát đá tan.

Hướng Nam và Phó Thời Hàn đều là phú nhị đại, bọn họ xong đời còn có gia đình chống lưng, Lý Trạh anh ta không có cái gì, cũng không thể dựa vào ai.

Lý Trạh cúi thấp đầu, nghĩ đến thế giới này mẹ nó đúng là không công bằng.

“Tôi đến cái tuổi này, còn phải chìa mặt mo ra nói đỡ cho các cậu, các cậu thật sự là học trò ngoan của tôi.” Giáo sư Đinh Bái vẫn chưa hết tức giận: “Tự các cậu nói, chuyện này phải giải quyết thế nào.”

Hoắc Yên vừa định thò đầu ra nói liền bị Phó Thời Hàn dùng tay ấn trở về.

“Em muốn bọn họ xin lỗi!” Lý Trạh chỉ vào Phó Thời Hàn và Hướng Nam, còn có quần chúng Lạc Dĩ Nam liên quan: “Bọn họ chủ động đánh em, cô ta ném điện thoại của em, em muốn bọn họ xin lỗi, sau đó bồi thường điện thoại.”

“Bồi thường điện thoại cho cậu không thành vấn đề, xin lỗi, không có khả năng.” Phó Thời Hàn mặt không biểu cảm, thái độ cứng rắn.

“Thầy Đinh, thầy nhìn cậu ta...”

Giáo sư Đinh Bái nghiêm nghị nhìn Phó Thời Hàn, cảnh cáo anh: “Nếu như các cậu kiên trì không chịu nhượng bộ, chuyện này báo lại lên khoa.”

Phó Thời Hàn liếc Hướng Nam rồi gật đầu với anh ta, kiên định nói: “Dù làm tới tòa án, chúng em cũng sẽ không xin lỗi.”

“Rầm” một tiếng, giáo sư Đinh Bái vỗ mạnh lên bàn: “Hồ đồ! Các cậu thật sự vô pháp vô thiên! Tôi sao lại dạy ra học trò như vậy!”

“Thầy ơi, thầy đừng tức giận.” Hoắc Yên thấy giáo sư Đinh Bái tức giận dựng hết ria mép, liên tục cầu khẩn: “A Hàn bọn họ không phải cố ý, thầy tuyệt đối đừng báo cáo, em xin lỗi, em xin lỗi có được không ạ.”

Phó Thời Hàn nhíu mày, đau lòng kéo Hoắc Yên ra sau mình: “Không phải chuyện của em.”

Đinh Bái nhìn về phía Phó Thời Hàn: “Phó Thời Hàn, cậu đánh người, có chuyện này không.”

“Có.”

“Đánh người không sai, ba cậu dạy cậu làm người như vậy?”

Phó Thời Hàn nói: “Ba em chỉ dạy em, đứng thẳng làm người, ngẩng đầu không hổ thẹn với trời cúi đầu không hổ thẹn với đất. Chuyện này em không làm sai, tại sao cần xin lỗi.”

**

Dưới ánh chiều tà, Hoắc Yên ngồi trên xà đơn, Phó Thời Hàn đỡ bên cạnh, đầu tựa vào chân cô.

“Thật là phiền.” Giọng nói anh trầm trầm, có chút ủ rũ.

Thầy Đinh cho anh thời gian một ngày để anh và Hương Nam nghĩ kỹ, nghĩ không kỹ thì chuyện này sẽ báo lên trên, đến lúc đó đừng nói bị ghi tội, ở lại tổ nghiên cứu cũng đừng mong nghĩ tới.

Từ khi Hoắc Yên quen biết Phó Thời Hàn, rất ít khi thấy anh nói mệt mỏi, dường như tất cả mọi chuyện anh đều có cách giải quyết, anh là Phó Thời Hàn, chẳng lẽ trên thế giới này còn có chuyện làm khó được anh sao.

Sau khi chậm rãi đi vào thế giới của anh, Hoắc Yên mới phát hiện, Hàn ca trong ấn tượng từ nhỏ của cô, thật là cũng có chuyện phiền lòng, cũng sẽ có những chuyện phiền phức không thể giải quyết.

Hoắc Yên đưa tay vuốt tóc anh, tóc sau gáy của anh rất ngắn, cứng cứng, cảm thấy không thoải mái, lại di chuyển lên trên, sợi tóc hơi dài, mềm mại, có trật tự, sờ rất dễ chịu.

Tay cô lần mò xuống dưới sờ vành tai lạnh buốt của anh.

Phó Thời Hàn có vẻ rất hưởng thụ trước sự vuốt ve này của cô, nhắm mắt lại, cầm dựa vào chân Hoắc Yên.

“A Hàn này, vì sao anh không xin lỗi, Lý Trầm cũng rất sợ bị báo cáo, anh ta chỉ đang cố gắng kéo chút mặt mũi để tìm đường xuống thôi, một câu xin lỗi có thể giải quyết được tất cả mọi chuyện.”

Tại sao không thể chứ.

Phó Thời Hàn chậm rãi mở mắt, nói: “Lúc anh vào phòng, thấy cậu ta vung nắm đấm lên với em, đây là chuyện anh tuyệt đối không dễ dàng tha thứ. Nếu như anh xin lỗi, đã thể hiện rằng chuyện anh bảo vệ em, là sai.”

“Anh Phó Thời Hàn dù làm sai hàng ngàn hàng vạn chuyện, nhưng chuyện này, tuyệt đối sẽ không sai, bất cứ cái gì muốn làm tổn thương em, anh đều sẽ không dễ dàng buông tha.”

“Nhưng em không muốn anh bị bất kỳ xử phạt nào vì em.” Hoắc Yên cup mắt, nhỏ giọng nói: “Em muốn xuống, trở về nghĩ cách.”

Thế là Phó Thời Hàn đưa tay ôm cô từ trên xà đơn xuống, tay đặt ở hông cô, ôm chặt không chịu thả.

Hai chân Hoắc Yên cách mặt đất mấy tấc, đập đập: “Thả em ra đi.”

Phó Thời Hàn thả cô xuống, gõ nhẹ vào trán cô một cái: “Em rất rồi sao, đề lần trước đưa em đã làm xong rồi?”

“Ồ.” Hoắc Yên chột dạ nhìn anh một cái, giơ tay ra ước lượng: “Còn thiếu một xú xú.”

“Vậy còn không mau đi làm, ngày mai anh muốn kiểm tra.”

Hoắc Yên giống con thỏ ngoan ngoãn, buồn buồn “ồ” một tiếng: “Được.”

Cô đi mấy bước, quay đầu lưu luyến nhìn về phía Phó Thời Hàn, Phó Thời Hàn phát tay với cô.

“Mặc kệ anh quyết định thế nào, em vẫn ủng hộ anh.” Cô quơ quơ nắm đấm trước mặt anh: “Chung một chiến tuyến.”

Đuôi mắt Phó Thời Hàn đông đầy ý cười.

Khi còn bé Hoắc Yên gây họa, sợ bị trách phạt, lúc nào cũng Phó Thời Hàn đứng ra giúp cô gánh chịu, người lớn sẽ không trừng phạt Phó Thời Hàn, bởi vì anh luôn là đứa trẻ ngoan, đứa trẻ ngoan sao có thể phạm lỗi được.

Khi Hoắc Yên vụng trộm trốn vào một góc hẻo lánh khóc lóc đáng thương, thở không ra hơi, Phó Thời Hàn ngồi bên cạnh nói với cô: “Đừng sợ, chúng ta chung một chiến tuyến.”

**

Tan học, Lạc Dĩ Nam trực tiếp đi tìm Lý Trạ, đưa một hộp di động mới tới trước mặt anh ta: “Trả anh điện thoại, chuyện này dừng ở đây.”

“Dừng ở đây.” Lý Trạ cười lạnh: “Chỉ sợ không dễ dàng như vậy, bọn họ còn chưa nói xin lỗi tôi, chuyện này sẽ không xong.”

Lạc Dĩ Nam khoanh tay: “Được, sau khi bọn họ xin lỗi anh, chúng ta liền tới cục cảnh sát.”

Lý Trạ biến sắc: “Cục... cục cảnh sát cái gì.”

Lạc Dĩ Nam sờ cổ mình: “Dấu vết còn chưa tan đâu, nhanh như vậy đã quên, anh có ý định giết người.”

Lý Trạ bị tội danh này dọa trắng bệch: “Ai có ý định giết người! Cô đừng ngậm máu phun người.”

Lạc Dĩ Nam quay đầu chỉ về phía Hoắc Yên: “Nhân chứng, cậu nói một chút những gì đã nhìn thấy.”

Hoắc Yên nói rõ ràng: “Tôi thấy Lý Trạh bóp cổ cậu, muốn đẩy cậu ra ngoài cửa sổ, nửa người đã ra ngoài, may có Phó Thời Hàn đến kịp.”

Cô khoa trương vỗ ngực: “Thật dọa người.”

Lý Trạh gấp đến độ mặt mũi đỏ bừng: “Tôi, đó là tức giận, ai bảo cô ném điện thoại của tôi xuống!”

Hoắc Yên không chịu thua khí thế, tiến lên một bước chất vấn: “Ném điện thoại của anh, anh liền muốn giết người?”

“Tôi không muốn giết người, tôi chỉ muốn cho cô ta ném chút lợi hại.”

Lý Trạh tự biết đuối lý, chợt dạ thoái chí không còn gì để nói, chỉ có thể nhận lấy di động. Thật ra so với bất cứ kẻ nào anh ta càng không muốn làm lớn chuyện.

Dù sao chuyện này anh ta gây ra, ngay từ đầu định chinh Hoắc Yên một chút, cố ý làm khó để Hoắc Yên tránh khỏi việc không biết trời cao đất dày, ở trước mặt mọi người dám khiến anh ta mất mặt.

Không ngờ sự việc càng ngày càng âm ỉ, không chỉ bị ném di động đi, còn bị ăn đánh.

Hiện giờ Hoắc Yên đưa bậc thang cho anh ta xuống, anh cũng thuận thế đi xuống.

Về phần giáo sư Đình, tự nhiên không muốn bắt cứ một sinh viên nào của mình xảy ra chuyện, mặc dù ngoài miệng nói muốn báo lên khoa, nhưng ông không hề làm vậy.

Có thể đề xuống liền đề, mấy nam sinh sắp sang năm tư, đứng trước lựa chọn tìm việc làm hoặc là thi nghiên cứu sinh, trên lý lịch không thể có vết bẩn.

Chẳng qua sau chuyện này, hiềm khích giữa mọi người khẳng định là có. Cuối cùng Lý Trạh sẽ cảm thấy, mấy người Phó Thời Hàn đang cố ý nhắm vào anh ta, không tiếp thu ý kiến của anh ta, thậm chí còn đối đầu.

Tổ nghiên cứu này, đã không thể ở nổi nữa!

Mà anh ta cũng từng thử nói cho giáo sư Đình, trong tổ cô lập anh ta, bọn họ đều đứng về phía Phó Thời Hàn, lấy việc công báo thù riêng, không nghe ý kiến của anh ta, cũng không cho anh ta bất cứ cơ hội thể hiện nào.

Giáo sư Đình luôn nói, Phó Thời Hàn không phải loại người như vậy, công là công, tư là tư, Phó Thời Hàn phân biệt rõ ràng, nếu không chức tổ trưởng cũng sẽ không để anh làm.

Được rồi, ngay cả thầy Đình cũng giúp đỡ.

Lý Trạh bắt đầu lười biếng, cố ý kéo dài thời gian, không hoàn thành công việc của mình, mỗi ngày đều đến cuối cùng đi về sớm nhất, làm cái gì cũng uể oải, lè mà lè mè.

Do vậy Thẩm Ngộ Nhiên có phen nản mấy lần, nếu Lý Trạh không làm tốt phần việc của mình, phần việc của anh ta không cách nào hoàn thành, làm chậm tiến độ của mọi người.

Thân là tổ trưởng, Phó Thời Hàn trực tiếp tới tìm Lý Trạh, đi thẳng vào vấn đề: “Muốn làm thì làm cho tốt, không muốn thì rời đi, mỗi một khâu trong tổ đều rất quan trọng, nhưng không phải thiếu ai thì không làm được.”

Anh luôn có một loại khí thế không giận tự uy, khiến người ta không hiểu sao chột dạ.

“Cậu chính là muốn đuổi tôi đi, tôi đi cậu liền vừa ý.” Lý Trạh nói khế: “Tôi càng không đi.”

“Nhắm vào cậu hay tìm phiền phức cho cậu, thật xin lỗi chúng tôi còn chưa rảnh đến mức đó.” Phó Thời Hàn lạnh nhạt liếc anh ta một cái: “Muốn ở lại thì làm cho tốt, đừng gây thêm phiền phức cho người khác, đây là phép lịch sự cơ bản.”

Anh nói xong quay người bỏ đi, Lý Trạh sau lưng không phục lớn tiếng hét: “Tôi biết, các anh đều xem thường tôi!”

Phó Thời Hàn nghiêng đầu nhìn, mặt không cảm xúc thản nhiên nói: “Là tự cậu xem thường bản thân mình.”

***

Hai ngày sau trong giờ nghỉ giữa tiết, Lâm Sơ Ngữ thần thần bí bí kéo Hoắc Yên đi tới chỗ rẽ cầu thang.

“Làm gì thế, chút nữa còn có tiết.”

“Không làm chậm mấy phút đâu.”

Ở chỗ rẽ lầu một, Lâm Sơ Ngữ cúi lưng bám vào tường, làm động tác im lặng với Hoắc Yên.

Hoắc Yên thò đầu ra, bất ngờ phát hiện ở đầu cầu thang cách đó không xa, có hai bóng đàn ông quen mắt.

Bóng người quay lưng với các cô, thông qua quần áo và thân hình, có thể đoán được là Lý Trạh, còn người đứng đối diện với bọn họ, là Hứa Văn Trì bạn trai Diêu Vi An.

“Hai người bọn họ nói cái gì đó.”

Trong lòng Hoắc Yên dâng lên nghi ngờ, Hứa Văn Trì là đội trưởng tổ giáo sư Chu Nham dẫn dắt, là đối thủ cạnh tranh trong hạng mục nghiên cứu người máy của thư viện.

Bình thường Hứa Văn Trì rất ít khi giao lưu với Lý Trạh, lần này hai người lén lút tìm nơi hẻo lánh nói chuyện, rất khó để người ta không sinh nghi.

Đáng tiếc khoảng cách quá xa, hai người nói nghe không rõ, nếu như tiến gần quá sẽ bị phát hiện.

Trong lòng Hoắc Yên chôn xuống một hạt giống nghi ngờ.

Editor: Hàng mới nóng hổi, trời ơi sự sến súa của CP chính sẽ tăng theo từng chương, những chương tiếp theo thật sự ko đỡ dc độ ngọt. Cần chuẩn bị một trái tim khỏe mạnh để đọc nhé các chế!!

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 57: Có Em Bên Cạnh

“Anh cảm thấy rất hạnh phúc.”

Trong buổi họp giới thiệu sản phẩm diễn ra mấy tuần sau đó, mọi người trong tổ nghiên cứu bất ngờ phát hiện người máy Andrew của tổ Hứa Văn Trì, trừ vẻ ngoài không giống ra, bất kể là chức năng hay ý tưởng, đều giống người máy Mad Hatter của tổ Phó Thời Hàn y như đúc.

Điều này không thể xảy ra, dù có cùng ý tưởng, nhưng mã code biến số lúc lập trình thiên sai vạn biệt, tuyệt đối không thể đạt tới loại trình độ này.

Trừ khi, tổ của Hứa Văn Trì lấy trộm dữ liệu lập trình người máy của tổ Phó Thời Hàn.

“Tại sao có thể như vậy! Sao lại xảy ra sự việc này!”

Trong văn phòng, Thẩm Ngộ Nhiên vò đầu mình, đi tới đi lui.

“Những cái cơ bản như giao lưu nói chuyện, hoặc là vài công năng quét dọn cũng coi như xong, định vị của người máy tuyệt đối là sáng tạo của riêng chúng ta! Chức năng dẫn đường kia của bọn họ, nhất định là sao chép! Tôi phải đến trường tố cáo bọn họ.”

Anh ta nói xong vội vàng ra khỏi cửa lớn.

“Quay lại.” Phó Thời Hàn gọi anh ta: “Ngồi xuống.”

Thẩm Ngộ Nhiên nổi giận đùng đùng quay về, lại nổi giận đùng đùng ngồi xuống: “Móa nó, đáng ghét.”

“Không có chứng cứ tố cáo thế nào.” Phó Thời Hàn nhìn qua có vẻ tỉnh táo, sắc mặt như thường: “Chúng ta có thể nghĩ ra ý tưởng này, vì sao bọn họ không thể.”

“Ý tưởng là một chuyện, nhưng lập trình cụ thể thế nào lại là chuyện khác.” Hiếm khi thấy Hứa Minh Ý mở miệng nói chuyện: “Chịu trách nhiệm về cảm giác tứ chi, vừa rồi tớ đã nhìn kỹ người máy Andrew của bọn họ, độ chính xác trong động tác của Andrew giống với Mad Hatter của chúng ta đến 98%.”

Hương Nam tiếp tục nói: “Nói cách khác, Andrew là sản phẩm sao chép Mad Hatter của chúng ta.”

“Không sai!” Thẩm Ngộ Nhiên gào lên: “Trước tiên chúng ta đi tới báo cho thầy Đinh, sau đó tới phòng giáo vụ làm âm ỉ, buộc bọn họ phải xuất ra số liệu lập trình để so sánh, sao chép hay không, liếc qua là thấy.”

Hoắc Yên nhìn về phía Phó Thời Hàn, bút bi màu đen chuyển động trên đầu ngón tay trắng nõn của anh, đôi đồng tử đen láy thâm thúy, không nhìn ra cảm xúc kích động hay oán giận nào.

Phần não chủ khống chế là do Phó Thời Hàn phụ trách, có thể nói anh là người bỏ ra nhiều tâm huyết nhất, nhưng sau khi xảy ra chuyện, anh vẫn là người tỉnh táo nhất.

“Đầu tiên, vẫn câu nói đó, không có bằng chứng không được tùy tiện làm âm ỉ. Tiếp theo, các cậu đều nhìn ra được, chẳng lẽ giáo sư

Đình người vẫn luôn chỉ đạo lại không nhìn ra sao, nhưng dù như vậy thì có thể làm thế nào, chỉ dựa vào suy đoán liền bắt giáo sư Đình dẫn chúng ta đi đòi lại công lý, hiện giờ cuộc đua còn chưa kết thúc, bắt bọn họ xuất số liệu lập trình bí mật cho chúng ta xem?” Phó Thời Hàn lắc đầu: “Không có khả năng, khoa cũng sẽ không cho phép.”

Hoắc Yên biết Phó Thời Hàn đã suy xét, anh không muốn để giáo sư Đình phải khó xử, giáo sư Đình Bái và giáo sư Chu Nham là đồng nghiệp, đột nhiên nói tố người ta đánh cắp số liệu của tổ mình, việc này truyền ra ngoài, hai vị giảng viên còn nhìn mặt nhau thế nào.

“Hiện giờ việc khẩn cấp trước mắt, không phải đòi một câu trả lời hợp lý, mà là thêm chức năng mới cho Mad Hatter, tranh thủ thời gian không còn nhiều, nâng cấp lên phiên bản Mad Hatter 2.0.”

Hoắc Yên yếu ớt giơ tay: “Em... em đồng ý với tổ trưởng.”

Phó Thời Hàn ngẩng đầu nhìn các thành viên trong tổ: “Mọi người thì sao, đồng ý không?”

Mọi người không có ý kiến khác, lúc này Lý Trạm cầm sữa và bánh mì tới, không để ý đến mọi người, đến thẳng bàn mình.

Thẩm Ngộ Nhiên vừa nhìn thấy dáng vẻ khí định thần nhàn của anh ta liền nổi khùng, chạy tới nắm chặt cổ áo Lý Trạm: “Có phải cậu làm không!”

“Cậu đang nói cái gì!” Lý Trạm tránh anh ta: “Đừng đổ oan cho người tốt.”

“Ngày đó Hoắc Yên nhìn thấy cậu và Hứa Văn Trì nói chuyện, khẳng định do cậu để lộ lập trình của chúng tôi cho Hứa Văn Trì.”

Lý Trạh cũng có chút tức giận: “Cậu ngậh máu phun người, tôi với cậu ta vốn có quen biết, nhiều người nói chuyện với cậu ta sao cậu không nghi ngờ bọn họ.”

“Vì sao nghi ngờ cậu, trong lòng cậu không có chút mặc cảm tội lỗi nào sao? Hạng mục người máy lần này, cậu không phải lẹ mề thì chính là làm qua loa cho xong, ngoài cậu ra, còn có thể là ai.”

“Cậu nói vậy!”

“Có gan cùng chúng tôi tới đối chất trước mặt giáo sư Đình!”

“Đi thì đi, ai sợ ai.”

“Đủ rồi.” Phó Thời Hàn quát lớn, hai người đều ngừng lại, trừng mắt nhìn nhau.

“Không có chứng cứ, đừng suy đoán lung tung.”

Thẩm Ngộ Nhiên bồng gan lớn, quát Phó Thời Hàn: “Chứng cứ chứng cứ, cậu lúc nào cũng nói chứng cứ, bọn họ không phải không có đầu óc, loại việc như thế này có thể lưu lại chứng cứ sao!”

“Nếu cậu biết không để lại chứng cứ, làm loạn lên thì được cái gì.”

“Hóa ra chuyện này không liên quan gì đến cậu à, ý tưởng bị trộm có phải cậu cũng không quan tâm phải không!” Thẩm Ngộ Nhiên điên cuồng gầm lên: “Mad Hatter là tâm huyết của chúng ta, cứ thế bị người ta lấy mất, cậu một chút cũng không sốt ruột sao!”

Phó Thời Hàn không muốn cãi nhau với anh ta, đứng lên trực tiếp bỏ ra ngoài, quay đầu lạnh nhạt nói: “Có thời gian nói những lời

nhảm nhí này, không bằng làm thêm nhiều việc.”

Hoắc Yên đuổi theo, thấy Phó Thời Hàn một mình đứng dưới bóng cây trong vườn hoa nhỏ, tay cầm một bao thuốc mới mua.

Hoắc Yên biết anh biết hút thuốc, nhưng tới tận bây giờ anh không hề hút thuốc trước mặt cô, chỉ là đôi khi ngửi thấy trên da anh có mùi thuốc lá mơ hồ.

Áp lực của anh rất lớn, Hoắc Yên hiểu, cho nên chưa bao giờ nói ra.

Bầu trời âm u sắp về đêm, không khí lạnh mùa đông còn chưa giảm bớt, cành lá trên cây rậm rạp hiện lên sắc màu u tối, ngẫu nhiên có một chút ánh sáng len lỏi qua khe hở khiến cho người ta cảm thấy đè nén cực độ.

Bóng lưng đơn độc của anh có chút cô tịch, bóng đêm lạnh lẽo càng tăng thêm cảm giác đìu hiu.

Phó Thời Hàn đốt điếu thuốc trong tay, sau khi hít một hơi thật sâu mới phát hiện Hoắc Yên đến, lúc đầu muốn ném điếu thuốc đi, lại phát hiện xung quanh không có thùng rác, chỉ có thể lúng túng giấu đằng sau lưng.

“Đã nhìn thấy.”

“Không hút nữa.” Phó Thời Hàn nói: “Phá hỏng hình tượng nam thần của anh trong lòng em rồi.”

Hoắc Yên thở dài: “Còn tâm trạng nói đùa, xem ra sự việc không quá tồi tệ.”

“Sau lần giới thiệu sản phẩm này, còn mấy tuần để điều chỉnh lại, nắm chắc hẳn là có thể nâng cấp thành Mad Hatter 2.0.” Phó Thời Hàn tỏ vẻ thoải mái: “Còn chưa thua.”

Hoắc Yên biết, anh ra vẻ thoải mái thật ra chỉ muốn an ủi cô, nâng cấp người máy, đồng thời còn phải nghiên cứu ra chức năng mới mà Andrew không có, nào dễ dàng như vậy.

“Chúng ta thật sự không muốn tranh giành sao, mặc dù không có chứng cứ, nhưng em thấy Lý Trạ và Hứa Văn Trì có bí mật qua lại, hơn nữa người máy của bọn họ chính xác giống với chúng ta...”

“Hứa Văn Trì ăn cắp ý tưởng của chúng ta, chắc chắn đã nghĩ hậu chiêu, anh khẳng định, chỉ cần chúng ta tố cáo anh ta, anh ta chắc chắn sẽ cắn ngược lại, nói chúng ta sao chép của anh ta, hai bên đều không có chứng cứ, làm lớn chuyện người khó chịu đầu tiên là hai thầy.”

Hoắc Yên nghĩ kỹ, đúng là như vậy, chuyện vỡ lở ra lại không có chứng cứ, hoặc là đạo nhái hoặc là đối chọi nhau, bất kể là loại nào, đều khiến hai thầy mất hết mặt mũi.

Phó Thời Hàn làm chuyện gì, đều có suy nghĩ và tính toán của mình, đây cũng là nguyên nhân thầy Đinh tin tưởng để anh làm tổ trưởng.

“Về phần Lý Trạ.” Phó Thời Hàn nhăn mày: “Rất có thể cậu ta đã làm chuyện này, nhưng có đôi khi mắt nhìn thấy không nhất định là thật, anh không thể bởi vì có khả năng liên kết luận bừa một người, như vậy không công bằng.”

Cảm giác bị oan uổng và bị nghi ngờ không dễ chịu, Phó Thời Hàn không muốn bởi vì phán đoán sai lầm của mình mà khiến người khác bị oan, bất kể người kia có khúc mắc với mình hay không.

Hoắc Yên nặng nề gật đầu: “Anh làm rất đúng, không có chứng cứ không thể tùy tiện nghi ngờ người khác. Anh yên tâm, Hàn ca, em nhất định sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ anh.”

Phó Thời Hàn nhìn cô, khuôn mặt sạch sẽ ửng hồng tự nhiên, hai đầu lông mày đều là vẻ kiên định.

“Hoắc Yên.” Môi mỏng của anh lưu luyến tên cô, giọng nói nhẹ nhàng từ tính, giống như dòn hàng ngàn hàng vạn yêu chiều lên hai chữ đó.

Hoắc Yên không kìm lòng được, ngẩng đầu nhìn anh.

“Hoắc Yên, biết vì sao anh thích em không?”

Hoắc Yên lập tức thẳng người, giống như anh muốn nói lời gì đó đặc biệt quan trọng, nhất định phải chăm chú lắng nghe.

“Em là người cho tới bây giờ sẽ không nhìn chằm chằm vào kết quả, trái tim của em rất nhỏ, chỉ nhìn hiện tại, làm tốt việc trong tay mình, loại cảm giác này khiến anh cảm thấy an toàn.”

Hoắc Yên trơ mắt nhìn bàn tay anh chạm vào tóc mai của mình, nâng lên một lọn tóc đen nhánh rồi vén ra sau tai, trong lúc vô tình đầu ngón tay ấm áp chạm vào vành tai mềm mại của cô khiến cơ thể cô theo đó khẽ run lên.

Phó Thời Hàn dùng ánh mắt dịu dàng trước nay chưa từng có: “Lúc đi cùng em, anh rất yên tâm.”

Ánh mắt của Hoắc Yên vẫn di chuyển theo đầu ngón tay thon dài của anh, giọng nói có chút run rẩy: “Hàn ca cũng sẽ lo lắng sao?”

“Sẽ.”

Phó Thời Hàn ngẩng mặt lên trời, bầu trời đêm điểm xuyết bởi những ngôi sao: “Không có ai mãi mãi kiên định, không có điểm yếu.”

Chỉ là điểm yếu và lo lắng, anh sẽ không dễ dàng thể hiện trước mặt người khác.

Trong lòng Hoắc Yên xúc động, nắm lấy ngón tay trở của anh như khi còn bé, nói: “Anh yên tâm, khi anh sợ hãi, em sẽ ở bên cạnh anh, giống như trước kia anh ở bên cạnh em vậy.”

Khóe môi Phó Thời Hàn hơi cong: “Một lời đã định.”

“Một lời đã định!”

**

Sáng hôm sau, giáo sư Đinh triệu tập cả tổ mở cuộc họp khẩn cấp, đối với biện pháp khuyên can mọi người của Phó Thời Hàn, giáo sư Đinh đồng ý: “Không có chứng cứ, trước mắt không được làm xằng làm bậy, nếu như các em tìm được bằng chứng, tôi nhất định sẽ dẫn các em đi đòi lại công bằng.”

Thẩm Ngộ Nhiên không phục, nói: “Người máy của bọn họ và Mad Hatter của chúng ta giống nhau như đúc, đây chính là bằng chứng.”

“Đừng cố tình gây sự.” Giáo sư Đình nói: “Nếu muốn tố cáo, tôi nhất định sẽ ủng hộ các em, Mad Hatter là tâm huyết chung của các em, nhưng có một điều kiện, tôi muốn nhìn thấy bằng chứng.”

Thẩm Ngộ Nhiên lẩm bẩm: “Chứng cứ chứng cứ, có chứng cứ chúng ta còn ngồi chỗ này sao.”

Giáo sư Đình lắc đầu, nói: “Trẻ con khóc lóc ăn vạ có thể giải quyết được nhiều chuyện, nếu như người trưởng thành ngồi dưới đất khóc lóc ăn vạ không dậy nổi, sẽ không ai tới chiều theo ý anh ta, cuối cùng người khó chịu chỉ là bản thân anh ta mà thôi.”

Thẩm Ngộ Nhiên vẫn có chút không phục: “Vậy chúng ta bị đánh gãy răng cũng phải nuốt máu vào trong sao?”

“Sẽ không.” Lần này người nói chuyện là Phó Thời Hàn: “Đã làm, khẳng định sẽ để lại dấu vết, nhưng việc khẩn cấp trước mắt không phải cái này, hiểu chưa.”

Hương Nam cũng nói: “Lão tứ nói đúng, hiện giờ một lần nữa nâng cấp Mad Hatter mới là chuyện quan trọng nhất.”

Sau khi tan họp, Thẩm Ngộ Nhiên chặn Lý Trạm lại: “Mặc dù bây giờ chưa tìm ra chứng cứ, nhưng thằng nhóc nhà người chó đực ý, sớm muộn một ngày sự thật cũng sẽ rõ ràng.”

Lý Trạm căm tức nói: “Tôi biết các cậu ai cũng nghi ngờ tôi, không quan trọng, dù sao chúng ta cũng không thích hợp, tôi đã nghĩ kỹ, đợi sự việc người máy lần này qua đi, tôi sẽ rút lui, không chơi cùng mấy cậu nữa.”

Thẩm Ngộ Nhiên hùng hổ dọa người: “Muốn rút sao không rút sớm, chờ sau khi kết thúc mới rút lui, có phải muốn mặt báo cho

Hứa Văn Trì không.”

“Phi, làm gần nửa năm, bỏ ra nhiều tâm huyết như vậy, tôi phải nhận được tiền thưởng và điểm cộng, nếu không bây giờ tôi còn ở lại chỗ này làm gì, sớm đã bỏ đi.”

“Thằng khốn này, mày bán tin cho đối thủ còn nhớ thưởng tiền thưởng, tao thấy mày là muốn cầm cả hai phần tiền thưởng phải không, một phần ở chỗ Hứa Văn Trì, một phần ở tổ chúng tao, mày đều không chịu thua thiệt, thật là một nước cờ hay.”

Lý Trạh tức đến đỏ mặt: “Tôi không muốn nói chuyện cùng cái người không biết nói đạo lý như cậu.”

“Xem ra không cho mày chút dạy dỗ, mày sẽ không nói thật.”
Thẩm Ngộ Nhiên xắn tay áo lên định vung nắm đấm, Phó Thời Hàn phía sau chặn cổ tay lại.

“Lão tứ, nó bán đứng chúng ta, đến bây giờ cậu còn muốn giúp nó nói chuyện à.”

Phó Thời Hàn kéo Thẩm Ngộ Nhiên ra, trầm giọng nói: “Muốn tớ nói bao nhiêu lần nữa, không có chứng cứ, không được đoán mò.”

“Nhưng sự thật bày ra trước mắt, bởi vì chuyện đánh nhau lần trước, cậu ta vẫn còn hiềm khích với chúng ta, mượn cơ hội trả thù.”

“Sự thật cái gì, cậu cho rằng đó là sự thật, nhìn qua hợp tình hợp lý, chẳng qua đó đều là suy đoán của cậu.” Phó Thời Hàn đưa tay sửa lại cổ áo cho Thẩm Ngộ Nhiên: “Tớ biết cậu đang tức không chịu nổi, bây giờ có sức lực, chi bằng nên nghĩ tiếp theo nên làm gì chứ không phải là trút giận.”

Thẩm Ngộ Nhiên biết Phó Thời Hàn nói đúng, chỉ là mặt mũi anh ta không xuống được, không muốn thừa nhận.

“Được, lão tử mặc kệ chuyện này, sau này cậu tiếp tục để cậu ta tham dự, cậu ta tiếp tục mặt báo, tớ cũng mặc kệ!”

Anh ta nói xong, tức giận đùng đùng rời khỏi văn phòng.

Phó Thời Hàn quay đầu liếc Lý Trạ một cái, thấy quần áo anh ta bị Thẩm Ngộ Nhiên kéo chặt vật, tóc cũng lộn xộn không chịu được, chỉ nói: “Thay cậu ta xin lỗi cậu.”

Lý Trạ đột nhiên cười cười: “Thật kỳ lạ, trước đó động thủ đánh người, nói thế nào cậu cũng không xin lỗi, tôi còn tưởng rằng xương cốt cậu cứng rắn, lúc này sao lại xin lỗi tôi.”

Phó Thời Hàn thản nhiên nói: “Trước đó cậu bị đánh một chút cũng không oan, nhưng lần này là Thẩm Ngộ Nhiên suy đoán lung tung, là cậu ấy không đúng.”

Trong lòng Lý Trạ không hiểu sao có một tia ám áp xông lên, anh ta biết tất cả mọi người đều đang nghi ngờ anh ta, hoàn toàn chính xác, lúc trước đúng là anh ta có bí mật gặp riêng Hứa Văn Trì, cho nên không thể tẩy sạch nghi ngờ.

Nhưng điều anh ta không nghĩ tới chính là, Phó Thời Hàn vậy mà tin tưởng anh ta.

“Nói thật cho cậu biết.” Lý Trạ oan uổng nói: “Anh ta tìm tôi, nói các cậu và tôi có mâu thuẫn, ở lại trong tổ sau này cũng sẽ bị cô lập, chỉ bằng đến tổ anh ta, lúc ấy tôi chỉ nói sẽ suy nghĩ, không lập tức đồng ý.”

Phó Thời Hàn nhíu mày, hỏi: “Vì sao không đồng ý?”

“Cậu cho rằng vì sao tôi lại muốn ở lại, còn không phải vì thầy Đình sao, ông là ân sư của tôi, tiền học cho vay trước đó là ông giúp tôi lấy được, lúc này đang ở giai đoạn máu chót, nếu tôi nhảy đi còn là người sao.”

Phó Thời Hàn nhìn anh ta, nói năng kích động không giống giả vờ, có lẽ chuyện này, thật sự không liên quan đến anh ta.

Lý Trạ người này mặc dù không có phong độ, nhưng tốt xấu gì cũng sẽ không làm ra chuyện bội bạc, thầy Đình bình thường rất quan tâm đến anh ta, anh ta cũng cực kỳ kính trọng thầy Đình.

Phó Thời Hàn nói: “Bất luận sau này cậu ở lại hay đi, hiện giờ vẫn còn trong tổ thì cần làm tốt công việc của mình.”

Lý Trạ buồn bực không lên tiếng, không trả lời coi như đồng ý, chỉ là ngại mặt mũi nên khó nói ra.

Hôm sau, Hoắc Yên mang bữa sáng tới cho mọi người, vừa vào văn phòng đã gặp Lý Trạ đến từ sớm.

Anh ta lật xem tài liệu rất dày, một bên còn cầm cánh tay của Mad Hatter, như có điều suy nghĩ.

Thấy Hoắc Yên nhìn chăm chăm mình, anh ta cảm thấy rất không được tự nhiên, dùng giọng điệu của tiền bối buồn bực nói: “Cô rất rảnh sao, đi làm việc của mình đi.”

Hoắc Yên cũng không so đo với anh ta, chỉ ừ một tiếng, một mình ngồi vào máy tính bên cạnh đọc tài liệu.

Mấy ngày nay các thành viên gần như mất ăn mất ngủ, tất cả thời gian đều đặt vào công việc của tổ, xây dựng ý tưởng mới, nâng cấp Mad Hatter 2.0, tận dụng hết khả năng vốn có để đi lên, làm ra sản phẩm tỏa sáng chọi mù mắt người khác.

Buổi tối, Hoắc Yên nằm vật trên giường ngủ mà trong đầu vẫn còn nghĩ đến chuyện người máy: “Trong thư viện các cậu thấy cái gì là phiền phức nhất, mỗi người nói một cái đi.”

Lạc Dĩ Nam: “Trời mùa đông rất lạnh, mùa hè quá nóng, điều hòa giống như đồ trang trí.”

Tô Hoàn: “Không chỉ có thế, hệ thống làm lạnh ở thư viện đơn giản đã thành tinh, lãnh đạo không tới, nó rất tệ, lãnh đạo đến khảo sát một cái, nó lập tức tự động bình thường.”

Hoắc Yên: =.=

Cái này có chút cao siêu.

Lâm Sơ Ngữ nói: “Là... giá sách ở thư viện rất không thân thiện cho người lùn, có vài quyển đặt ở tầng trên cùng căn bản không với được, ghé lại ít, đôi khi còn không tìm thấy.”

Vấn đề này, trước đó Hoắc Yên cũng từng bị, giá sách thật ra không tính là quá cao, nhưng đối với những nữ sinh dưới 1m65 mà nói, lấy sách đúng là khó khăn.

Đúng vậy! Thật ra không cần thay đổi gì đặc biệt lớn, càng không cần làm lại bộ phận trước đó, chỉ cần ở phần chấp hành tứ chi, thêm một số chức năng, chẳng phải giải quyết được vấn đề lấy sách khó khăn của các bạn học sao!

Hoắc Yên hưng phấn hắt lên, vội vàng bò xuống giường đi dép lê vào chạy ra cửa.

“Đã muộn vậy rồi, cậu còn đi đâu?”

Hoắc Yên nói: “Tớ có việc muốn bàn với Phó Thời Hàn, để cửa cho tớ!”

***

Sân cỏ yên tĩnh dưới lầu ký túc xá nam, Phó Thời Hàn nhìn thấy bóng dáng đơn bạc của một cô gái phía xa xa, run rẩy đứng trong gió lạnh, chớp mũi bị đông cứng đỏ bừng.

Anh chạy hai ba bước tới, vội vàng cởi áo khoác của mình ra bọc chặt Hoắc Yên lại, sau đó kéo cô sát lại gần mình, gõ trán cô trách cứ: “Lạnh như vậy, không mặc nhiều quần áo một chút đã ra ngoài.”

Hoắc Yên rất kích động, cái gì cũng không cần liền chạy xuống lầu, không để ý có lạnh hay không, chỉ muốn lập tức nói suy nghĩ của mình cho Phó Thời Hàn.

“... Không cần động đến cả cấu trúc, chỉ cần thay đổi được chiều dài của phần tứ chi, là có thể giải quyết được vấn đề khó khăn khi lấy sách của bạn học.”

Hoắc Yên nói một hơi suy nghĩ của mình, có chút hỗn loạn, chẳng qua cô cảm thấy Phó Thời Hàn hẳn là có thể hiểu rõ suy nghĩ của mình.

Cuối cùng, cô mong chờ nhìn Phó Thời Hàn: “Anh cảm thấy thế nào.”

Ánh mắt Phó Thời Hàn dịu dàng, ngắm nhìn cô rất lâu. Hoắc Yên có chút xấu hổ, khẽ sờ cằm: “Anh nhìn em như vậy làm cái gì.”

Phó Thời Hàn nhướn mi mỉm cười, tay rơi xuống giữa trán cô, Hoắc Yên cho rằng anh muốn “động thủ” với mình, vội vàng né tránh, không ngờ Phó Thời Hàn chỉ vỗ nhẹ trán cô, dịu dàng nói: “Ý tưởng rất hay.”

Nhận được công nhận, Hoắc Yên thở phào: “Đúng không, em cũng cảm thấy, linh cảm vừa lóe lên, đột nhiên nghĩ đến...”

Lời còn chưa dứt, lại bị Phó Thời Hàn kéo cổ tay đâm sầm vào ngực anh.

“Sắp biến thành đậu phụ đông cứng rồi.” Anh cảm nhận nhiệt độ cơ thể cô: “Anh nhớ người nào đó cứ đến mùa đông, cực kỳ sợ lạnh.”

Khi còn bé, ngày mùa đông Hoắc Yên ra ngoài với anh, luôn luôn phải nhét tay vào trong túi áo anh, nhiệt độ cơ thể con trai cao hơn con gái nhiều, cơ thể Phó Thời Hàn lúc nào cũng ấm như lò than, tỏa hơi nóng.

Còn cô gái nhỏ Hoắc Yên, cực kỳ thích sát lại anh để hưởng ké.

“Nói sớm với anh, như vậy anh sẽ đỡ phải thức đêm, có thể ngủ ngon giấc.” Hoắc Yên đưa tay sờ tóc mai của anh: “Anh xem, anh mới nhiều tuổi, đã có tóc bạc rồi.”

Đối với việc bị trộm số liệu, Phó Thời Hàn giống như rất bình tĩnh, nhưng thực tế, áp lực của anh lớn hơn bất cứ ai.

Anh là tổ trưởng, tất cả trách nhiệm đều do một mình anh gánh chịu.

Gần đây Hoắc Yên luôn ngửi được mùi thuốc lá trên người anh, rõ hơn, cô chưa từng nói, không có nghĩ là cô không phát hiện ra.

Hoắc Yên vòng tay ôm eo anh, kìm lòng không được ôm chặt hơn, dịu dàng nói: “Thời Hàn à, mặc dù năng lực của em không bằng anh, nhưng em sẽ theo sát phía sau anh, cùng anh chia sẻ.”

Phó Thời Hàn vui mặt vào giữa những sợi tóc mềm mại của cô, chậm rãi nhắm mắt lại: “Đột nhiên cảm thấy, rất hạnh phúc.”

Giống như dễ dàng hơn rất nhiều.

“Có em ở bên cạnh, anh cảm thấy rất hạnh phúc.”

Hoắc Yên nhéo nhéo hông anh, cứng rắn, toàn là cơ bắp: “Đây là lần đầu tiên anh nói kiểu buồn nôn thế này với em.”

Khóe môi Phó Thời Hàn hơi cong.

Buồn nôn, anh thật sự không hay nói lời ngon ngọt, nhưng hình như con gái rất thích nghe, làm sao bây giờ.

Anh buông Hoắc Yên ra, giúp cô sửa lại cổ áo, quần lại khăn trên cổ cô: “Hôm nay đại gia tâm trạng rất tốt, em còn muốn nghe cái gì nữa.”

“À, hôm nay Hàn tổng muốn nói những lời ân ái sao?” Hoắc Yên trầm ngâm một lát, nói: “Kiểu anh yêu em em yêu anh đó, nói có vẻ ngược ngùng.”

Phó Thời Hàn kéo tay Hoắc Yên nhét vào trong túi áo mình: “Nếu như em muốn nghe, cũng không phải là không thể.”

“Anh tuyệt đối đừng...”

Buồn nôn như vậy, nghe nhiều xấu hổ lắm.

“Hoắc Yên, anh yêu em.”

Ôi chao!

Hoắc Yên ôm mặt chạy mấy bước, quay đầu, xuyên qua khe hở ở bàn tay nhìn anh: “Anh đừng nói!”

Phó Thời Hàn bị dáng vẻ xấu hổ của cô chọc cười, há miệng cất cao giọng, gào lên với cả khu ký túc xá: “Hoắc Yên, anh yêu em!”

Hoắc Yên vội vàng chạy tới, khập khiễng che miệng anh lại: “Anh còn nói lớn như vậy, có biết xấu hổ hay không!”

Phó Thời Hàn nắm tay cô, lông mi dài che mắt, đôi đồng tử sâu thăm nhìn cô: “Khoảng thời gian này quá bận rộn, nhiều lúc anh không đủ quan tâm đến em.”

“Em biết mà.” Hoắc Yên vỗ vai anh: “Anh không cần để ý đến em, dù sao em vẫn luôn đi theo anh.”

“Chờ xong việc này, chúng ta sẽ chính thức ở cùng nhau.”

Hoắc Yên không hiểu sao đột nhiên chột dạ: “Chúng ta không phải... vẫn luôn ở cùng nhau sao?”

Phó Thời Hàn nhìn cô, đôi mắt đen như mực, bên trong có dòng nước mãnh liệt phun trào: “Em biết anh đang nói cái gì.”

Tác giả có lời muốn nói:

Hoắc Yên: Nghe không hiểu.

Phó Thời Hàn sờ vành tai đỏ bừng của cô: “Nghe không hiểu, sao mặt em lại đỏ?”

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 58: Ảnh Ban Mai

“Tuân mệnh phu nhân.”

Lắp ráp bộ phận co duỗi ở tứ chi Mad Hatter kỳ thật cũng không khó, chỗ khó nhất là ở phần tinh chuẩn.

Phó Thời Hàn suy nghĩ, nói: “Trước đó chúng ta đã nhập toàn bộ dữ liệu hướng dẫn tra cứu thư viện vào trong kho số liệu của Mad Hatter, chỉ cần chương trình ở đây cùng thông tin hướng dẫn tra cứu liên kết bằng một cầu nối giả lập, sau đó nhập vào thông tin hướng dẫn, người máy có thể định vị chính xác tài liệu, đồng thời lấy xuống một cách chuẩn xác.”

“Phần này dễ tứ làm.” Hứa Minh Ý nâng kính: “Viết chương trình cầu nối giả lập cần chút thời gian.”

“Phân công hợp tác đi, Hướng Nam cậu và Thẩm Ngộ Nhiên phụ trách phần làm tứ chi co duỗi, Hứa Minh Ý phụ trách xây dựng số liệu cầu nối.”

“Vậy tôi thì sao?” Lý Trạh hỏi.

Phó Thời Hàn nhìn anh ta một cái, thản nhiên nói: “Cậu giúp tôi, làm viết chương trình nào chủ.”

Hướng Nam có chút do dự, lời đến miệng lại nuốt vào. Phó Thời Hàn biết anh ta muốn nói gì, chỉ vỗ vỗ bả vai anh ta, ra hiệu yên tâm.

Nghi người thì không dùng người, đồng thời, dùng người thì không nghi ngờ.

Một tổ đội chỉ có thể tin tưởng nhau tuyệt đối, mới đi được đoạn đường dài.

Viết chương trình nào chủ là phần quan trọng nhất của người máy, gần như tất cả các động tác đều phải mã hóa thông qua chương trình xử lý ở não chủ để thực hiện, giống như đại não của con người. Riêng về trình độ chuyên nghiệp mà nói, Lý Trầm rất có khả năng.

Buổi chiều, Thẩm Ngộ Nhiên vội vàng chạy tới phòng thí nghiệm, Hoắc Yên bỏ quyển sách chuyên ngành C++ dày cộp xuống, nói với anh ta: “Anh còn dám tới à, cả ngày không thấy bóng dáng, nếu không có lý do chính đáng, xem tổ trưởng của chúng ta thu thập anh thế nào.”

Thẩm Ngộ Nhiên lau mồ hôi trên mặt, ôm laptop ngồi bên cạnh Hoắc Yên: “Bọn họ đâu rồi?”

“Đều ở phòng thí nghiệm, sao thế?” Cô đưa khăn tay cho anh ta.

“Anh phát hiện ra một chuyện, chuyện động trời.” Thẩm Ngộ Nhiên đưa máy tính tới trước mặt Hoắc Yên, thở không ra hơi nói: “Anh... anh phát hiện ra một chuyện động trời, khả năng có người ăn cắp dữ liệu trong laptop của anh!”

Hoắc Yên ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc, thu lại nét mặt không để ý, đặt sách xuống nói: “Anh từ từ nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

“Là như thế này, trước đó anh đã sao lưu tất cả dữ liệu của Mad Hatter lại, thêm một khóa bảo mật, sau đó anh quên mất, để ở đây không động vào, hôm nay trong lúc vô tình mở chương trình, phát hiện lớp bảo có dấu vết bị người ta phá, điều này nói rõ, có người động vào laptop của anh, trộm hết dữ liệu lập trình của Mad Hatter cũng không chừng!”

Nửa tiếng sau, tất cả mọi người tập chung ở văn phòng, nghe Thẩm Ngộ Nhiên nói hoàn chỉnh câu chuyện.

“Nói cách khác, xâm nhập vào máy tính của cậu, đánh cắp thông tin của Mad Hatter.” Hướng Nam cau mày nói: “Nếu như là xâm nhập, có dấu hiệu tớ có thể tra được IP của đối phương.”

Thẩm Ngộ Nhiên lắc đầu: “Nếu như là xâm nhập thì dễ nói, xem ra đối phương cũng rất hiểu biết, là trực tiếp thao tác trên máy tính của tớ, thần không biết quỷ không hay, qua lâu như vậy tớ mới phát hiện.”

Hoắc Yên thắc mắc: “Anh nói là, có người âm thầm động vào laptop của anh?”

“Còn lấy cắp toàn bộ dữ liệu của Mad Hatter!”

“Ai có cơ hội này chứ.”

Thẩm Ngộ Nhiên nhìn về phía Phó Thời Hàn, Phó Thời Hàn nhìn về mấy người khác trong ký túc xá.

Người duy nhất có cơ hội tiếp xúc với laptop của Thẩm Ngộ Nhiên, chỉ có thể là ba người trong phòng ngủ!

“Cậu xem lại bản thân mình đi!” Sau khi Lý Trạm nghe xong, bắt đầu lớn tiếng nói: “Trước đó còn đổ oan cho tôi, hiện giờ vui rồi, vừa ăn cướp vừa la làng!”

Thẩm Ngộ Nhiên hung dữ nói: “Đừng con mẹ nó nói bậy nói bạ! Cậu bị nghi ngờ còn chưa có rửa sạch đâu!”

“Chúng quy không đến mức tôi nửa đêm nhảy vào phòng ngủ của mấy người, trộm dữ liệu rồi đi mật báo chứ.” Lý Trạm khoanh tay cười lạnh.

Nghe anh ta nói một hơi, hiển nhiên là thả lỏng hơn rất nhiều, ít nhất giờ đây anh ta không phải là người bị nghi ngờ nhiều nhất.

Phó Thời Hàn nhìn về phía Hứa Minh Ý và Hường Nam, hai người đều không có giải thích cho mình, cực kỳ bình thản.

Không thể nào bọn họ, Hường Nam là bạn bè quen biết từ nhỏ, anh ta không có khả năng làm chuyện như vậy, hơn nữa cũng không có động cơ.

Ánh mắt Thẩm Ngộ Nhiên, bỗng nhiên rơi xuống người Hứa Minh Ý.

Hứa Minh Ý kinh ngạc nghiêng người, kết quả phát hiện, ánh mắt của Thẩm Ngộ Nhiên thật sự di chuyển theo anh ta.

Không phải là, hoài nghi anh ta chứ?

Thẩm Ngộ Nhiên nửa đùa nửa thật nói: “Lão nhị, sẽ không phải thật sự là cậu đấy chứ?”

Hứa Minh Ý mặt không đổi sắc nháy mắt: “Là tớ.”

“Đạch mợ, thật đúng là cậu sao!”

Anh ta hờ hững nhún vai: “Đúng vậy, Hứa Văn Trì cho tớ một số tiền lớn, bảo tớ trộm dữ liệu trong laptop của cậu, nếu thành công, còn có chỗ tốt hơn chờ tớ lấy.”

Thẩm Ngộ Nhiên “rầm” một tiếng đứng phắt dậy, giơ tay định đánh Hứa Minh Ý: “Con mẹ nó cậu vì tiền mà bán anh em!”

Phó Thời Hàn nhanh tay lẹ mắt, lập tức ngăn trước mặt Hứa Minh Ý, giữ cổ tay Thẩm Ngộ Nhiên.

Anh ta không thể động đậy.

“Lão tứ, cậu còn giúp cậu ta!”

Phó Thời Hàn bình thản nói: “Không phải hòa thượng, không được tùy tiện kết luận.”

“Chính cậu ta đã thừa nhận, nhận tiền của Hứa Văn Trì.”

Hướng Nam cũng nói vào: “Chúng ta cùng phòng ba năm, đều là anh em giường trên giường dưới, lão nhị là hạng người gì cậu còn không rõ sao.”

“Tớ đương nhiên biết, cậu ta là cái tên, vì tiền mà có thể lừa gạt cả con gái!”

Đuôi mắt Hứa Minh Ý lóe lên một tia lạnh lùng, nhưng không giải thích cho bản thân.

Phó Thời Hàn đề bả vai Hứa Minh Ý lại.

Anh ta hiểu ý Phó Thời Hàn, là bảo anh ta đừng để trong lòng.

“Thẩm Ngộ Nhiên, cậu có chút đầu óc hay không, trong nội bộ của tổ chúng ta, mã code không phải là bí mật gì, cậu biết, lão nhị cũng biết, ngay cả Hoắc Yên cũng biết.” Phó Thời Hàn chậm rãi nói: “Cậu ấy còn cần lấy trộm số liệu trong laptop của cậu sao?”

Phó Thời Hàn nói vậy, Thẩm Ngộ Nhiên mơ hồ một chút mới tỉnh táo lại.

Đúng vậy, mọi người cùng nhau hợp tác tạo ra người máy, mã code ai cũng biết, không tính là bí mật gì, cần gì phải hao tâm tốn sức đi ăn trộm số liệu trong laptop của anh ta.

Phó Thời Hàn trầm tư một chút, nói: “Cách lý giải duy nhất, tên trộm kia, không phải thành viên của tổ chúng ta.”

“Vậy sẽ là ai?”

“Có thể kiểm tra được thời gian chính xác bị ăn cắp không?”

Thẩm Ngộ Nhiên suy nghĩ: “Xác định thời gian chương trình bảo vệ của tổ bị phá không khó, thế nhưng dù biết thời gian, có thể làm được cái gì.”

Phó Thời Hàn nói: “Biết được thời gian, sẽ xác định được hôm đó rốt cuộc cậu đã làm những gì, tiếp xúc với ai.”

Thẩm Ngộ Nhiên cẩn thận suy nghĩ, đúng là một đầu mối, thế là không chậm chạp nữa, tranh thủ thời gian ngồi xuống gõ bàn phím, cố gắng tìm ra thời gian bị phá.

Hứa Minh Ý đuổi lưng một cái, nói: “Bạn bị cả ngày, tớ ra ngoài hít thở không khí.”

Phó Thời Hàn đuổi theo: “Tớ đi cùng cậu.”

“Cùng cái gì, công việc của cậu còn chưa xong.” Hứa Minh Ý cười uể oải: “Thế nào, sợ tớ chạy mất?”

Phó Thời Hàn đương nhiên là lo lắng cho anh ta, vừa mới Thẩm Ngộ Nhiên, rất khó nghe.

Trên mặt Hứa Minh Ý không có cảm xúc gì, vĩnh viễn là biểu cảm không bận tâm đến thế sự, bị hiểu nhầm cũng lười giải thích cho mình.

Không ai biết đến cùng anh ta nghĩ thế nào.

“Ôi, lão nhị, thật xin lỗi.” Thẩm Ngộ Nhiên ngượng ngùng nói: “Vừa rồi tớ quá kích động, đầu óc chập mạch.”

Hứa Minh Ý nói: “Không sao, làm việc của cậu đi, tớ sẽ đi dạo một mình một chút.”

**

Khai xuân, không khí vẫn lạnh như cũ, mỗi lần hít thở giống như muốn lôi hết toàn bộ ẩm áp trong ruột gan ra ngoài.

Bầu trời còn có mưa nhỏ, nhưng không tới mức phải che ô.

Hứa Minh Ý đi quanh sân trường vài vòng, thật ra trong lòng cũng có chút khổ sở, nhưng một người đi lung tung chẳng có mục đích, có thể một lúc nữa sẽ càng đau khổ hơn.

Anh ta lấy di động ra, lướt một vòng liên hệ trong WeChat của mình.

Đều là “khách hàng” anh ta thêm, không có ai có thể nói chuyện, lướt lướt, đầu ngón tay bỗng nhiên dừng lại ở ảnh đại diện của Tô Hoàn.

Ảnh đại diện là một chú chó màu vàng đang cười ngốc nghếch dưới ánh mặt trời.

Lúc Tô Hoàn nhận được tin nhắn của Hứa Minh Ý, lớp học thêm vừa mới tan.

“Bây giờ cô có thời gian không?”

“Có.” Trái tim nhỏ của Tô Hoàn đập thành thịch, đây là lần đầu tiên Hứa Minh Ý chủ động nhắn tin cho cô!

Chẳng qua, tin nhắn trả lời vẫn rất khiêm chế: “Có chuyện gì không?”

“Bây giờ tôi có chút không vui, cô có thể qua đây trò chuyện với tôi không?”

Tin nhắn vừa gửi đi, lập tức bị Hứa Minh Ý thu hồi lại.

Tô Hoàn vừa gõ ra “Có thể, anh ở đâu”, liền thấy tin nhắn bị anh ta thu lại.

Tô Hoàn: ....

Cho nên, câu “Có thể, anh ở đâu” đột ngột xuất hiện ở khung đối thoại, có chút xấu hổ.

Hứa Minh Ý vẫn gửi định vị cho Tô Hoàn.

Lúc Tô Hoàn chạy tới, Hứa Minh Ý đang ở quầy bán đồ ăn vặt của nhà ăn mua một cái kem pudding nhỏ.

Quay đầu nhìn thấy Tô Hoàn, mặc áo dạ dài màu xám, tóc buộc cao bằng cột tóc, vài sợi tóc rối tùy ý rơi bên tai.

Hứa Minh Ý cảm giác, cô giống như công chúa tuyết.

Thấy Tô Hoàn tới, theo phép lịch sự, Hứa Minh Ý mua cho cô một cây Xảo Nhạc Tư (*).

(*) Là một hãng kem của TQ

c58 hj

Tô Hoàn vui vẻ nhận lấy, hỏi: “Thời gian này, không phải anh đang bận việc của tổ nghiên cứu sao?”

Ngày nào Hoắc Yên cũng đều bận rộn thần long thấy đầu không thấy đuôi, anh ta ngược lại còn có thời gian nhàn rỗi ở đây ăn kem.

“Tôi tự cho mình mấy tiếng nghỉ ngơi.”

Hứa Minh Ý đi cùng cô ra sân trường, ngồi ở bậc thang trên khán đài.

Trên sân tập đội bóng của khoa Thể Dục đang tập luyện, khán đài trống vắng, chỉ có hai người bọn họ

Sắp về đêm, bầu trời âm u, đè nén đến cực điểm.

Hai người cầm kem nhanh chóng ăn hết, đôi môi của Tô Hoàn bị đông lạnh đỏ bừng, khóe miệng còn dính chút sô cô la.

Thế là Hứa Minh Ý lấy túi khăn giấy ra, rút ra một tờ, còn tiếp kiệm xé một nửa, đưa cho cô lau.

Tô Hoàn không hiểu, khăn giấy cũng muốn anh một nửa tôi một nửa sao.

“Làm gì thế, tín vật định ước à?”

Hứa Minh Ý bắt đắc dĩ, dùng khăn giấy nhẹ nhàng lau sạch sô cô la dính trên khoe miệng cô, không để ý nói: “Dính.”

Tô Hoàn ngượng ngùng “ồ” một tiếng, mặt bắt giắc đỏ hồng.

Suy nghĩ vớ vẩn ở đâu.

“Anh gọi tôi ra đây, rốt cuộc là chuyện gì?”

“Không có chuyện gì.” Hứa Minh Ý liếm chút kem cuối cùng còn dính trên que: “Tâm trạng không tốt, tùy tiện đi dạo, sau đó không phải là tôi thu hồi rồi sao, nghĩ chắc hẳn cô cũng rất bận.”

Tô Hoàn anh ta liếm sạch kem trên que, cười hì hì: “Lúc anh không vui có thể nghĩ đến tôi, vậy tôi rất vui.”

Nói tới nói lui.

Hứa Minh Ý không nghĩ sâu, nhận lấy que kem của Tô Hoàn, ném vào thùng rác bên cạnh.

Nhìn cơ thể cao lớn mà đơn bạc của anh ta bị bóng đêm bao phủ, đường nét mờ mờ không rõ.

Thật sự đẹp trai.

Trong lòng Tô Hoàn nghĩ, người đàn ông mình nhìn trúng, quá anh tuấn.

Lúc trở về, Hứa Minh Ý nói: “Cảm ơn cô đã đồng ý ngồi cùng tôi một lúc, hiện giờ tốt hơn nhiều rồi, tôi phải về đây.”

Tô Hoàn đứng dậy, vỗ vai anh ta: “Không cần cảm ơn, chúng ta là bạn bè mà.”

“Bạn bè?” Hứa Minh Ý hơi sửng sốt: “Trước đó tôi kiếm không ít tiền của cô, cô còn coi tôi là bạn?”

“Cái này tính là gì.” Tô Hoàn nói: “Trước đó anh giúp phòng chúng tôi sửa đèn ngủ, lại khiêng thùng nước... Vậy cũng là bỏ ra công sức mà.”

Không sai, anh ta bỏ ra công sức, tiền này nhận đến yên tâm thoải mái.

Nhưng vì sao, nhìn cô gái mỉm cười dịu dàng ấm áp trước mặt, lại cảm thấy chột dạ.

Giống như... luôn cảm thấy nợ cô, hai người không phải là mua bán bình đẳng.

Cho nên, cuối cùng vẫn đề ở đâu.

Lúc chia tay, Hứa Minh Ý do dự hồi lâu, cuối cùng quyết định nói với Tô Hoàn: “Sau này, tôi sẽ không làm ăn với cô nữa.”

Tô Hoàn hơi bất ngờ: “Vì sao?”

“Không biết, luôn cảm thấy cần rút lương tâm.”

Tô Hoàn bị câu trả lời của anh ta chọc cười, có điều nhìn sắc mặt nghiêm túc của Hứa Minh Ý, cảm thấy anh ta không phải đang kể chuyện cười.

“Anh thật sự không làm ăn với tôi, sau này cũng sẽ không tìm tôi nữa ư?”

“Nếu như không có chuyện...”

Hắn là sẽ không cần liên lạc, Hứa Minh Ý không nói câu này ra khỏi miệng.

Điều này khiến Tô Hoàn đau lòng, cô nhìn chăm chăm anh ta rất lâu, một đồng lời cuối cùng không thốt ra miệng, chỉ nhỏ giọng lầm bầm: “Sao anh lại vậy chứ.”

Sao anh lại vậy chứ.

Năm chữ ngắn ngủi, còn ánh mắt tủi thân và ai oán của cô, lại nhẹ nhàng ở trong đầu Hứa Minh Ý cả đêm.

**

Hành tẩu giang hồ, quan trọng nhất chính là thoải mái tự tại.

Quân tử ái tài, thủ chi hữu đạo(người quân tử coi trọng của cải nhưng lấy của cải phải đúng đạo lý), Hứa Minh Ý xưa nay không làm việc trái lương tâm.

Thế nhưng vì sao gần đây phát hiện lương tâm không thể bình an.

“Sao anh lại như vậy.”

Anh ta thì thế nào a a a! Anh ta cái gì cũng không làm tốt sao!
Chính là cảm thấy kiếm tiền của cô không thích hợp, cái này có vấn đề gì không!

Anh ta an ủi bản thân như vậy một trăm lần, lại khiển trách bản thân một trăm lần, cuối cùng cầm điện thoại, nhắn cho Tô Hoàn một hàng chữ, gửi đi —

“Mặc dù không làm ăn với cô nữa, nhưng có chuyện gì, vẫn có thể gọi tôi, coi như là hậu mãi đi.”

Tô Hoàn: “Không cần, như thế rất phiền anh. 【buồn】 ”

Hứa Minh Ý đặt di động xuống, không hiểu sao cảm thấy bức bối, một cái biểu cảm 【buồn】 kia, khiến khắp người anh ta cảm thấy không còn sức lực.

Con gái tốt cuộc là sinh vật thế nào, không kiếm tiền của cô, miễn phí phục vụ cho cô cô còn không vui.

Hứa Minh Ý: “Vậy... tôi trả lại tiền trước đó cho cô, được không?”

Tô Hoàn: “Không cần, những cái kia đều là anh đáng được nhận. 【buồn】 ”

Hứa Minh Ý: ....

Tô Hoàn: 【buồn】 【buồn】 【buồn】

Hứa Minh Ý ý thức được tính nghiêm trọng, cho tới bây giờ trong cuộc đời anh ta chưa từng gặp thách thức nào lớn như vậy.

Trong thư viện đèn điện sáng trưng, Lâm Sơ Ngữ thấy Tô Hoàn vừa làm bài vừa nhìn điện thoại, vui vẻ như con chó lông vàng nhà

cô nàng, Lâm Sơ Ngữ không hiểu hỏi: “Cậu cười gì thế.”

Tô Hoàn lắc di động: “Tớ dự cảm, ánh sáng thắng lợi đang ở trước mắt.”

“Hòa thượng à?”

“Đúng vậy.”

Lâm Sơ Ngữ xem lịch sử trò chuyện của cô nàng: “Có cái quái gì đâu.”

Tô Hoàn cầm di động gõ gõ đầu bạn: “Cậu không hiểu rồi, cần rút lương tâm thể hiện anh ấy bắt đầu để ý tớ, trong lòng anh ấy, tớ và người khác không giống nhau.”

Lâm Sơ Ngữ: “Ồ, Tô Hoàn rất hiểu nha.”

Tô Hoàn cười híp mắt cất điện thoại đi: “Thường thường thôi.”

Thẩm Ngộ Nhiên mất một đêm, cuối cùng cũng tính toán được thời gian lớp bảo mật bị phá, là một tháng trước, cũng chính là ngày 11 tháng 11.

Nếu là đổi sang ngày khác, Thẩm Ngộ Nhiên nhất định không nhớ rõ hôm đó đã xảy ra chuyện gì, đi qua những nơi nào, nhưng riêng ngày 11 tháng 11 này, Thẩm Ngộ Nhiên nhớ cực kỳ rõ ràng.

“Ngày đó không phải lễ độc thân sao, tớ nghĩ tới các cậu đều đi yêu đương, tớ độc thân bền vững liền tới thư viện tìm tài liệu.”

Thẩm Ngộ Nhiên nhớ rất rõ, bởi vì khi đó anh ta còn đăng một tin mùi mẫn trong vòng bạn bè, là phòng đọc sách ở tầng ba của thư

viện, ảnh chụp kèm chú thích: Cầu độc thân đau khổ ở trong thư viện 555.

Thẩm Ngộ Nhiên mở thời gian đăng bài, so sánh với thời gian lớp bảo mật máy tính của anh ta bị phá, cách nhau cùng lắm bốn mươi phút.

Nói cách khác, sau khi anh ta đăng trong vòng bạn bè 40 phút, liền có người động vào laptop của anh ta.

Phó Thời Hàn hỏi: “Lúc đó cậu vẫn luôn ở cùng laptop?”

“Không có.” Thẩm Ngộ Nhiên nhớ lại nói: “Sau đó tớ đi tìm tài liệu, laptop đặt trên bàn, lúc ấy trong phòng đọc có mấy người, tớ cũng không để ý.”

“Thư viện bị mất không ít đồ, vậy mà anh còn dám để laptop trên bàn sao?” Hoắc Yên nói: “Anh không sợ trộm thương nhớ hả?”

Thẩm Ngộ Nhiên bắt đầu nói: “Laptop kia của anh đã dùng hơn ba năm, tản nhiệt cực kỳ kém, so với cục gạch còn nặng hơn, lúc chạy kêu ong ong, ai có thể trộm được laptop của anh anh còn phải cảm ơn người đó.”

“Cho nên trong thời gian cậu đi tìm tài liệu, có người động vào laptop của cậu, lấy cắp số liệu của Mad Hatter, tiến thêm một bước nữa, thậm chí rất có thể là bạn bè trong vòng kết nối của cậu, biết vị trí của cậu, có chuẩn bị mà đến.”

Thẩm Ngộ Nhiên: “Địch! Vậy mà còn là người quen gây án, cái này mẹ nó thật quá đáng sợ!”

Hoắc Yên rung mình, ngấm lại rất đáng sợ, ai đó trong bạn bè trong vòng của anh quan sát động tĩnh của anh, nhân cơ hội lấy cắp ý tưởng của anh.

Hương Nam suy nghĩ, nói: “Kiểm tra camera giám sát ngày đó của thư viện, hẳn sẽ có kết quả.”

Thẩm Ngộ Nhiên vỗ gáy: “Đúng thế! Chỉ cần xem camera giám sát, chẳng phải tang chứng vật chứng cũng lấy được sao!”

Xế chiều hôm đó, Thẩm Ngộ Nhiên và Hương Nam hai người đi kiểm tra camera giám sát, Hoắc Yên xuất phát từ tò mò, cũng lon ton chạy theo bọn họ, đi vào phòng giám sát của thư viện, lại được cho biết camera giám sát phòng đọc sách ở tầng ba không mở.

Mất thấy manh mối vất vả lắm mới tìm được sắp bị đứt, Thẩm Ngộ Nhiên sốt ruột hỏi: “Camera giám sát của các chú để trang trí à, sao lại không mở!”

“Cậu bạn học này sao lại nói thế.” Ông chú ở bộ phận giám sát có chút bất mãn: “Thư viện lớn như vậy, có nhiều chỗ cả ngày không có người qua lại, chúng tôi mở camera, không phải là lãng phí sao.”

“Mất ở thư viện, chú không mở camera giám sát, hại tôi ngay cả trộm cũng không tìm được, thư viện phải chịu trách nhiệm.”

Thẩm Ngộ Nhiên bắt đầu giở thói vô lại.

“Cậu thằng nhóc này mất đồ sắp hai tháng mới tới tìm, xem ra cũng không có bao nhiêu khẩn cấp, nếu không phải vật gì quan trọng vậy coi như bỏ qua đi, cái phòng đọc đó thật sự không có camera giám sát, sao tôi phải chịu trách nhiệm với cậu, đồ của mình không quản kỹ, trách ai.”

Hoắc Yên nói với ông chú: “Xin nhờ chú cố gắng giúp bọn cháu nghĩ biện pháp, thật sự là món đồ cực kỳ quan trọng, làm phiền chú.”

Ông chú thấy Hoắc Yên nói chuyện xuôi tai, thái độ hòa hoãn một chút: “Vào đi, cho các cậu xem camera giám sát ở sảnh thư viện, có lẽ có thể nhìn thấy người khác cầm đồ đi ra ngoài.”

Hoắc Yên luôn miệng nói: “Cảm ơn chú!”

Mấy người theo ông chú đi vào phòng giám sát, chuyển đến video ngày 11 tháng 11 hôm đó.

Khoảng thời gian đã xác định, kiểm tra rất dễ dàng, có điều mười lăm phút đồng hồ, Hoắc Yên liền nhìn thấy Hứa Văn Trì bước vào thư viện.

Bởi vì anh ta chạy vào, cho nên rất dễ phát hiện, hình ảnh chứng tỏ sau khi anh ta đi vào đại sảnh liền trực tiếp tiến vào thang máy, mà thời gian anh ta ra ngoài, trùng hợp 10 phút sau khi số liệu bị trộm.

“Quả nhiên là cậu ta!” Thẩm Ngộ Nhiên phấn nộ nói: “Là cậu ta ăn cắp số liệu của tớ, tớ đi tìm cậu ta!”

Hoắc Yên kéo Thẩm Ngộ Nhiên lại nói: “Đoạn video này chỉ thể hiện là anh ta có tới thư viện, không trực tiếp chứng minh là anh ta ăn cắp số liệu.”

“Cái này còn không chứng minh sao!” Thẩm Ngộ Nhiên rất kích động: “Rõ ràng chính là cậu ta, thời gian cũng khớp, cậu ta cũng có động cơ gây án.”

“Vẫn là đi về trước, cùng tổ trưởng thương lượng một chút.”

Thẩm Ngộ Nhiên biết tiếp tục như vậy cũng không có kết quả, chỉ đành đồng ý.

Trước khi đi, Hoắc Yên xin phép ông chú sao chép lại đoạn video có Hứa Văn Trì.

Đoạn video này, Hứa Văn Trì đi vào vội vàng, lúc đi ra lại có vẻ không nhanh không chậm, còn gọi điện thoại nữa.

Thẩm Ngộ Nhiên nghĩ lại: “Không đúng, WeChat của tớ không thêm Hứa Văn Trì, tớ cũng không quen biết cậu ta.”

Hoắc Yên đột nhiên nhớ tới cuộc đối thoại hôm đó của Diêu Vi An và Hứa Văn Trì, vội vàng hỏi: “Anh có thêm Diêu Vi An không.”

Thẩm Ngộ Nhiên nói: “Đương nhiên, cô ta không phải thành viên ban chủ tịch sao, hội sinh viên của chúng ta, anh đều thêm hết.”

Vậy là đúng rồi, rất có thể Diêu Vi An nói cho Hứa Văn Trì chuyện trong vòng bạn bè, lúc đi ra Hứa Văn Trì còn gọi điện thoại, có khả năng là gọi cho Diêu Vi An.

Lần trước chính tai Hoắc Yên nghe được Diêu Vi An căn dặn Hứa Văn Trì, nhất định phải giành được hạng mục này, không thể để cô ta mất mặt, cho nên mới khiến Hứa Văn Trì bí quá hóa liều, điều này cũng không phải không có khả năng.

Sau khi Phó Thời Hàn xem xong video, cũng không có phản ứng đặc biệt gì, chỉ nói: “Trước tiên đừng đánh rần động cỏ, nếu quả thật là cậu ta làm, tớ tự có biện pháp để cậu ta lộ đuôi cáo.”

Bởi vì có chuyện của Lý Trạh và Hứa Minh Ý lần trước, Thẩm Ngộ Nhiên cũng rất nhanh bình tĩnh lại, không nhất thời xúc động đi tìm Hứa Văn Trì làm rõ ràng, cho dù hiện giờ có video làm chứng, nhưng vẫn không thể xác định một trăm phần trăm.

Cho nên mọi người nhin xuống không nhắc tới, trước hết đồng lòng một dạ làm tốt chuyện nâng cấp người máy.

Sau khi khai giảng học kỳ mới, người máy thư viện cần trình diện trước các bạn học. Cho nên nguyên kỳ nghỉ đông, cả đội gần như ngâm mình trong trường, tiến hành thí nghiệm kiểm tra khô khan.

Đêm 30 năm nay, bởi vì Hứa Minh Ý không về nhà cho nên nhóm bạn quyết định cùng anh ta đón giao thừa.

Đối với việc này, Hứa Minh Ý chỉ khoanh tay trước ngực, thần nhiên niệm kinh với bọn họ: “Người tốt cả đời bình an.”

Phó Thời Hàn đi qua vò vò cái đầu bù xù của anh ta, nói: “Quay về ký túc xá tắm rửa, hôm nay tất niên, trước hết chúng ta đi ăn một bữa đại tiệc, sau đó ra bờ sông bắn pháo hoa.”

Hoắc Yên phát hiện, ngày bình thường Phó Thời Hàn rất có phong thái của anh cả, trong nhà anh là anh cả, cũng có rất nhiều em họ, tất cả bọn họ đều nghe lời anh, thậm chí có những khi còn nghe lời anh hơn nghe lời người lớn.

Trong ký túc xá, mặc dù tuổi anh nhỏ nhất, thế nhưng gặp phải chuyện quan trọng, đều là anh quyết định, mấy năm qua dẫn dắt phòng ký túc xá cảm không ít giải thưởng.

Trên người anh luôn toát ra một loại năng lượng ổn trọng không tên khiến người xung quanh yên tâm.

Hoắc Yên cảm thấy, động tác vò tóc Hứa Minh Ý của anh có chút là lạ, cô ôm lấy cánh tay anh, hơi ăn dấm chua: “Anh mau quay về ký túc xá chuẩn bị một chút đi, tôi đói bụng rồi.”

Hứa Minh Ý chạy vọt vào nhà vệ sinh trong phòng ngủ, nghiêm túc chỉnh trang một phen, còn mặc một cái áo lông mới, Tô Hoàn đã lái xe Mercedes của lão ba chờ dưới lầu ký túc xá, bần bệ đều ở hết trên xe.

Hứa Minh Ý nói: “Ban đầu đêm nay còn có hẹn với khách hàng, các cậu đã kiên trì như vậy, vậy tớ sẽ hủy cái đơn này, không cần cảm ơn.”

“Hừ, ai cảm ơn anh.”

Hoắc Yên đưa tay đẩy đầu anh ta một cái, Hứa Minh Ý lập tức tránh đi: “Hai người các cậu đúng là một đôi mà, sờ tóc ngứa rồi phải không, không được phép sờ tôi.”

Phó Thời Hàn lập tức kéo tai anh ta: “Làm gì có chuyện không thể sờ, vợ tớ thích, nào đến đây, dùng sức đi.”

Hoắc Yên cười cười giãy vò cái đầu kia lộn xộn không chịu nổi.

“Bắt nạt người khác, hai người...”

Tô Hoàn ngồi ở ghế lái không nhìn được: “Ồi này, hai người đằng sau có thể yên tĩnh chút không? Coi chừng tớ ném hai người xuống.”

Lúc này Hoắc Yên mới yên tĩnh, đuôi mắt tràn đầy ý cười, biết Tô Hoàn bao che người nhà, nên không cho cô liên kết với Phó Thời Hàn bắt nạt Hứa Minh Ý.

Tô Hoàn lại hỏi: “Người bận rộn, đêm 30 chuẩn bị đi đâu phát tài?”

Hứa Minh Ý nói: “Có một nữ khách hàng bảo tôi đóng giả bạn trai cô ta về nhà ăn tết, tính theo giờ...”

Chỉ nghe một tiếng bén nhọn, cơ thể mấy người đột nhiên nghiêng về phía trước, xe ô tô dừng lại ven đường.

“Chuyện, chuyện gì xảy ra thế.” Hoắc Yên không hiểu nhìn Tô Hoàn.

Tô Hoàn nói: “Không có gì.”

“Không có gì sao cậu đột nhiên dừng lại.”

Xe ô tô lại khởi động, Tô Hoàn trầm giọng nói: “Hứa Minh Ý, sau này không cho phép nhận loại đơn hàng này.”

Hứa Minh Ý không hiểu: “Vì sao?”

“Như vậy là lừa gạt người khác, không đạo đức.”

Hứa Minh Ý “ừm” một tiếng, không giải thích cho mình.

“À ra thế.”

Không chờ Hứa Minh Ý mở miệng, Phó Thời Hàn cười nói: “Đối với lão nhị mà nói, chính là tuân mệnh phu nhân.”

Tô Hoàn cúi đầu cười một tiếng, không nói nữa.

Hứa Minh Ý dùng sức bóp đùi Phó Thời Hàn: “Cậu thông minh! Chuyện gì cũng biết!”

“Này này! Làm gì thế! Đừng có động tay động chân!” Hoắc Yên che chở Phó Thời Hàn: “Đáng ghét! Không được động vào người anh ấy!”

Phó Thời Hàn ngồi cạnh Hoắc Yên, tiện tay ôm lấy vai cô, cười cực kỳ đắc ý.

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 59: Em Rất Muốn Anh

“Loại chuyện như này ngẫm hiểu là được rồi, nói ra làm gì.”

Ở cửa ra vào nhà hàng Giang Hồ, hai người Thẩm Ngộ Nhiên và Hướng Nam đang đứng ở ven đường chỉ đạo Tô Hoàn đỗ xe: “Lái sang trái, cẩn thận.”

“Đủ rồi đủ rồi, chậm rãi lùi lại.”

Tô Hoàn thò đầu ra từ cửa kính, bắt đắc dĩ nói: “Quá bé, bồn tiểu thư không vào được.”

“Cô lái sang trái một chút.”

“Quẹt vào xe của người khác!”

Tô Hoàn dừng lại, nhìn khoảng cách mấy cm, đơn giản sụp đổ.

Thẩm Ngộ Nhiên nói: “Không còn cách nào, ngày tết chỗ đậu xe khó tìm, đây là nhà hàng khó khăn lắm tôi mới đặt được.”

“Để tôi.” Phó Thời Hàn trực tiếp ngồi vào vị trí ghế lái, gạt cần số, cẩn thận chuyển động vô lăng.

Khe hở rất hẹp, Hoắc Yên nhìn mà hết hồn khiếp vía, mắt thấy sắp đụng trúng, anh nhanh chóng quay vô lăng, qua vài phen mạo hiểm, cuối cùng cũng chính xác đỗ vào bên trong.

Hoàn mỹ.

Tô Hoàn cảm thán: “Wow, kỹ thuật lái xe của Hàn tổng siêu quá.”

Thẩm Ngộ Nhiên khinh bỉ nói: “Là do kỹ thuật lái xe của cô không tới nơi tới chốn, ai cũng lái xe giống cô thì công ty bảo hiểm người ta phải bồi thường đến táng gia bại sản.”

Không chờ Tô Hoàn mở miệng, Hứa Minh Ý ung dung nói: “Tháng trước người nào đó đâm vào vườn hoa trường học nói thế nào.”

Thẩm Ngộ Nhiên chỉ vào mặt Hứa Minh Ý hét lớn: “Hay cho cái tên nhóc Hứa Minh Ý nhà cậu, chúng ta chung phòng ký túc xá ba năm, cậu giúp cô nàng kia hay là giúp tớ!”

Hứa Minh Ý suy nghĩ, nói: “Tớ giúp cô ấy.”

Tô Hoàn đắc ý lè lưỡi với Thẩm Ngộ Nhiên.

Lại quay đầu, cô phát hiện Hứa Minh Ý cũng đang nhìn mình, đột nhiên cảm giác trái tim như cây kem dưới ánh mặt trời chói chang, lập tức tan chảy.

Thẩm Ngộ Nhiên cười cười: “Ờ nha ~ ~ Hai người lúc nào trở lên tốt như vậy.”

Tô Hoàn đi tới, tự nhiên khoác tay Hứa Minh Ý: “Chúng tôi là bạn tốt, sao, có ý kiến?”

Thẩm Ngộ Nhiên thông thả kéo dài giọng, chế giễu nói: “Hòa thượng cùng con gái kết bạn, hiếm có hiếm có.”

Sự chú ý của Hứa Minh Ý không đặt trên câu chuyện của hai người, anh ta cảm nhận được động tác thân mật của cô gái bên cạnh, không biết tại sao trái tim đập nhanh đến vậy, toàn thân cứng đờ, để mặc Tô Hoàn kéo anh ta vào nhà hàng.

Hít sâu, bình tĩnh.

Mấy người vào phòng, món ăn thơm phức nhanh chóng được mang lên, để làm nóng không khí, Phó Thời Hàn đề nghị nâng chén: “Sang năm mới, cả nhà mọi việc thuận lợi, tiền đồ như gấm.”

Thẩm Ngộ Nhiên nói: “Hàn tổng đã bắt đầu, vậy mỗi người hãy nói một câu đi, tớ nói trước, mong mọi người tìm được công việc tốt, thi nghiên cứu sinh được trên 400 điểm, nhận được đề nghị tốt ở nước ngoài!”

Tô Hoàn cũng cười nói: “Quen biết mọi người, tôi cực kỳ vui vẻ, mọi người bạn tốt nhất của tôi từ nhỏ đến giờ, nguyện làm bạn dài lâu.”

Hứa Minh Ý: “Làm bạn dài lâu.”

Thẩm Ngộ Nhiên phản đối: “Lão nhị, sao cậu lại nói theo người ta.”

Hứa Minh Ý: “Cô ấy nói hết những lời tớ định nói rồi.”

Thẩm Ngộ Nhiên: “Vậy hai cậu đúng là tâm linh tương thông.”

Tô Hoàn chỉ cười, còn Hứa Minh Ý vẫn tỏ vẻ nghiêm túc trấn định.

Hướng Nam: “Vậy tớ chúc mọi người, yêu nhau tu thành chính quả, người thăm mến sớm đạt được mong ước.”

Hoắc Yên nói cuối cùng: “Mọi người nói hết rồi, không để lại câu gì cho em, vậy em chúc Hàn ca của chúng ta khỏe mạnh, bình an.”

Dưới ánh mắt khinh bỉ của mọi người, Phó Thời Hàn đặt tay sau gáy Hoắc Yên, in lên trán cô một nụ hôn nhẹ: “Ngoan quá.”

Đám người nhao nhao kêu gào còn để cho người ta sống nữa không, khoe ân ái mau tránh ra.

Lúc ăn được một nửa, Hứa Minh Ý lấy lý do muốn đi vệ sinh, đứng dậy ra ngoài, không lâu sau, Tô Hoàn cũng lấy cớ rời đi, một đường đuổi theo, lại phát hiện anh ta không đi toilet mà trực tiếp tới quầy thanh toán.

“Bàn 43 bao nhiêu tiền, phiền anh tính một chút.”

Sau khi nhân viên phục vụ tính xong, trả lời: “Tính cả rượu, hết tổng cộng 806 đồng.”

“Số lẻ bỏ đi, tròn 800 được không?”

“Tiên sinh, thật ngại quá, cửa hàng chúng tôi không trả giá.”

“Như vậy...” Hứa Minh Ý trầm mặc một lát, lấy một tấm thẻ từ trong ví ra: “Quẹt thẻ đi.”

Lúc phục vụ đang muốn nhận thẻ, lại bị một người khác đoạt lấy, Hứa Minh Ý quay đầu, đón nhận ánh mắt im lặng và phức tạp của Tô Hoàn.

“Như vậy không thú vị, đã nói mọi người cùng nhau rồi mà.” Tô Hoàn nói: “Hơn nữa, coi như muốn mời khách, cũng không phải là anh.”

“Hôm nay giao thừa, các cô không ở cùng người nhà, cùng tôi đi ăn cơm, hẳn là tôi nên mời khách.”

Hôm nay hòa thượng có vẻ không giống bình thường, anh ta giúp người khác mang bữa sáng, cho dù là năm hào cũng nhất định bắt người ta phải trả, sao đột nhiên trở nên hào phóng vậy?

Tô Hoàn mặc dù không phản bác được, nhưng chính là không đồng ý: “Nói cái gì cũng không để anh trả tiền, anh kiếm tiền vất vả như vậy mà.”

Nói xong cô lấy ví tiền của mình ra: “Để tôi thanh toán.”

“Tô Hoàn.” Giọng nói của Hứa Minh Ý trầm thấp, hình như đây là lần đầu tiên anh ta gọi tên cô: “Có thể để lại chút mặt mũi cho tôi không.”

Tô Hoàn ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn anh ta.

Đôi mắt một mí ngày thường bị che dấu dưới tóc mái rối bời, lại thâm thúy như vậy, trong đôi đồng tử giống như chứa một cái động không đáy, có thể khiến người ta lún sâu vào.

Cô cảm nhận được một phần quật cường và cố chấp ẩn sâu trong mắt Hứa Minh Ý.

Tô Hoàn đưa thẻ cho anh ta, lại đau lòng không dứt.

Loại cảm giác này chưa từng xuất hiện, từ nhỏ đến lớn, gia tài bạc triệu cho cô vung tay tiêu xài, trước nay cô chưa từng biết cảm giác đau lòng vì tiền là thế nào. Nhưng bây giờ cô đột nhiên hiểu ra, giống như dao cùn cắt thịt, mỗi một đồng một hào, đều là anh vất vả kiếm được.

Sau khi Hứa Minh Ý nhận hóa đơn, tỉ mỉ kiểm tra từng món và giá tiền một lần, xác nhận không sai mới quẹt thẻ.

Lúc chia tay, mọi người còn khăng khăng muốn đưa tiền cho Hứa Minh Ý, nhưng lần này anh ta cực kỳ kiên trì không chịu nhận.

“Trước đây các cậu giúp đỡ tớ rất nhiều, để tớ mời cơm các cậu một lần, khó có được cơ hội làm thịt tớ, qua rồi không còn lần khác đâu.”

Anh ta nói rất thoải mái, mà trái tim mọi người lại nặng nề.

Bình thường Hứa Minh Ý keo kiệt, Thẩm Ngộ Nhiên vẫn luôn nói anh ta vất cổ chày ra nước, nhưng chơi vẫn cứ chơi, cuối cùng vẫn không ai chê trách.

Cuộc sống trước nay không ưu ái bất cứ người nào, anh ta chỉ có thể cắn răng dựa vào bản thân.

Bọn họ biết, cho nên lòng tốt trước giờ cũng chỉ tỉ mỉ giấu ở bên trong, ung dung bình thản.

Hứa Minh Ý không có thói quen ăn sáng, thế là Phó Thời Hàn hoặc Hướng Nam sẽ mua bánh bao tới tổ nghiên cứu để ăn, tiện thể đưa cho Hứa Minh Ý một cái bánh bao chay lớn, nói là mua nhiều ăn không hết, để anh ta hỗ trợ ăn giúp, hoặc là mua bữa khuya cũng sẽ mua nhiều thêm một phần.

Tất cả mọi người cẩn thận từng chút để bảo vệ lòng tự trọng của anh ta.

**

Sông Lưu Đông (?) lóe lên ánh sáng lấp lánh, dưới mặt hồ phản chiếu toàn cảnh Giang Thành về đêm.

Nhiều bông pháo hoa bắn trên bầu trời, Phó Thời Hàn ôm Hoắc Yên từ phía sau, đứng bên bờ sông cùng cô thưởng thức pháo hoa.

Cơ thể cô nhỏ nhắn xinh xắn lọt thỏm trong vòng ngực của anh, trên quần áo anh tỏa ra hương vị đặc trưng, Hoắc Yên hít mũi ngửi, sau đó quay người đối mặt với anh.

Phó Thời Hàn nâng cằm cô lên hỏi: “Nhìn anh làm gì, nhìn pháo hoa.”

Hoắc Yên lộ ra ánh mắt nghịch ngợm: “Em đang nhìn trong mắt anh.”

Phó Thời Hàn cụp mắt, lông mi dài che phủ, ánh mắt của anh lúc này cực kỳ dịu dàng.

Anh không xác định hỏi: “Cho nên em đang đòi hôn sao?”

Hoắc Yên: ....

Cô quay người sang chỗ khác, không thèm để ý đến anh.

Trong lòng Phó Thời Hàn nhộn nhạo, anh vén sợi tóc của Hoắc Yên ra, bắt đầu những chuỗi hôn dày đặc lên cằm cổ trắng của cô.

Hoắc Yên bị anh làm cho rất ngửa, nghiêng đầu né tránh, cười nói: “Anh có thể đứng đắn một chút hay không.”

Thích đứng đắn.

Phó Thời Hàn đứng thẳng tắp, đằng hắng cổ họng, giọng nói trầm thấp: “Bạn học Hoắc Yên này, nhiệm vụ học tiếng Anh trong kỳ nghỉ đông hoàn thành bao nhiêu rồi, ngày mai mang tới cho anh kiểm tra, còn có, sắp vào năm ba đại học rồi, đã có kế hoạch rõ ràng cho tương lai chưa?”

Hoắc Yên đang muốn nói chuyện, Phó Thời Hàn lập tức nói: “Nếu như không có, anh sẽ giúp em lập kế hoạch, anh đề nghị thi nghiên cứu sinh, nhưng nếu như em muốn làm việc, học kỳ sau bắt đầu để ý công ty thực tập...”

Hoắc Yên đưa tay che tai: “Cầu xin anh bỏ qua cho em có được không, em sai rồi em sai rồi, anh vẫn nên biến trở về Phó Thời Hàn không biết xấu hổ đi.”

Haz, nhắc tới cái này thật sự áp lực như núi, anh còn nghiêm khắc hơn người lớn trong nhà và giáo viên, còn Hoắc Yên đơn giản thuộc về kiểu người tương đối nhàn nhả, thật sự không muốn anh lải nhải cần nhần những chuyện nghiêm túc bên tai.

Phó Thời Hàn giống như đạt được mưu kế, giữa hai đầu lông mày tràn đầy đắc ý, Hoắc Yên tức giận lườm anh một cái, nói: “Anh còn cười, em tìm bạn trai, không tìm giáo viên, ngài giờ cao đánh khẽ buông tha em có được không.”

“Bạn trai, là phải thế này.”

“Thế nào?”

Cô vừa dứt lời, Phó Thời Hàn đã cúi người, đôi môi lạnh lạnh mềm mại của anh nhẹ nhàng chạm vào cái trán mịn màng của Hoắc Yên, chậm rãi di chuyển xuống giữa hai đầu mày, sau đó là mũi, và cuối cùng rơi trên môi cô.

Thăm dò bên trong, trước tiên anh nhẹ nhàng chạm vào môi dưới của Hoắc Yên, chậm rãi sâu sắc cắn yêu cô một cái rồi lại nhấm nháp vuốt ve, một đường vừa cắn vừa mút, kiên nhẫn đợi cơ thể cô phản ứng.

Hoắc Yên ngây ngô đáp lại anh, hơi hé miệng, lưỡi anh liền trượt vào, cùng cô dây dưa qua lại.

Trong nụ hôn làm người ta mê muội, Hoắc Yên cảm giác có một ngọn lửa đang bùng bên trong cơ thể, nổ tung trong đầu cô, hoa mắt chóng mặt, cả người muốn chìm xuống, cô không suy nghĩ được gì, chỉ theo bản năng ôm lấy eo anh, lại dùng thêm sức để cơ thể hai người dính chặt vào nhau.

“Yên Yên, anh cảm thấy.”

“Cái gì?” Đôi môi của Hoắc Yên bị anh hôn đỏ bừng, mềm mại ướt át.

Phó Thời Hàn dùng chóp mũi chạm nhẹ vào chóp mũi cô, khẽ cười: “Em rất muốn anh.”

Hoắc Yên đỏ mặt, loại cảm giác cơ thể trống rỗng, bất kể dính chặt thế nào cũng thấy ôm chưa đủ, chỉ muốn hòa tan anh vào cơ thể mình.

“Anh đừng nói nữa.” Hoắc Yên xấu hổ: “Loại chuyện như này ngàm hiểu là được rồi, nói ra làm gì.”

Cái này làm cho Phó Thời Hàn buồn cười, cô vậy mà còn muốn anh ngầm hiểu.

“Anh đừng cười!” Hoắc Yên nắm chặt cổ áo anh, tức giận nói: “Anh còn cười, cười chán chưa!”

“Được, không cười.” Phó Thời Hàn vòng tay ôm eo nhỏ của cô, nghiêm túc nói: “Hoắc Yên, đồng ý với anh, sẽ luôn tốt như vậy, được không?”

Hoắc Yên ngược mắt nhìn anh, lần đầu tiên trong đời, Hoắc Yên cảm thấy trong đôi mắt của Phó Thời Hàn hiện ra cảm xúc lo được lo mất.

Quá trân trọng một thứ, sẽ luôn sợ hãi mất đi, Hoắc Yên quá rõ loại cảm giác này.

Cô cầm tay Phó Thời Hàn, trịnh trọng nói với anh: “Phó Thời Hàn, anh cùng em lớn lên, em cùng anh già đi, chúng ta vẫn luôn tốt đẹp như này.”

**

Đúng mười hai giờ tiếng chuông vang lên, một năm mới an lành cuối cùng cũng tới.

Trên bầu trời thành phố nở ra rất nhiều bông pháo hoa, tiếng nổ bên tai vang vọng không dứt. Tô Hoàn phát hiện Hứa Minh Ý bên cạnh vẫn luôn gắt gao che tai, cảm thấy kỳ lạ, hỏi anh ta: “Anh sợ pháo à?”

Hứa Minh Ý không nghe thấy tiếng của cô, thế là la lớn: “Cô nói cái gì, nghe không rõ.”

Tô Hoàn lớn tiếng nói: “Tôi hỏi, anh sợ pháo à?”

“Nghe không rõ, lớn tiếng hơn một chút.”

“Anh thích tôi không!”

Cô hỏi xong câu này, đột nhiên run lên.

Hứa Minh Ý bỗng nhiên buông lỏng tay bịt lỗ tai, ánh mắt hơi né tránh, không còn bình tĩnh.

Mà Tô Hoàn lùi lại phía sau hai bước, hốt hoảng nói: “Pháo hoa rất âm ỉ.”

“Đúng... đúng vậy.”

“Tôi mới vừa hỏi anh, sợ pháo à?”

“Ừm, khi còn bé tôi suýt bị pháo hoa nổ vào người, khi... khi đó nông thôn đốt pháo, tôi vẫn còn nhỏ, đứng bên cạnh pháo nổ, cái gì cũng không hiểu... bị dọa phát sợ, may mắn không việc gì.”

Lời mở đầu của anh ta lộn xộn, giống như một cậu nhóc thật sự bị dọa sợ.

Tô Hoàn không xác định được câu “anh thích tôi không” vừa mới, rốt cuộc anh ta có nghe thấy không, bây giờ có nên mở miệng hỏi một chút không đây.

“Cái đó... tôi hỏi anh chuyện gì, anh hãy thành thật trả lời tôi.”

“Tôi biết, cô muốn hỏi khi đó tôi có bị thương không phải không, tôi không bị thương.” Hứa Minh Ý nói: “Chỉ bị dọa sợ thôi.”

“Không phải, tôi không phải muốn hỏi cái này, tôi muốn nói...”

“Ăn tết ở nông thôn đốt pháo chính là như vậy, mười dặm tám thôn, cực kỳ náo nhiệt, khi còn bé tôi và bà nội sống với nhau, bà thích nghe tiếng pháo nổ, tôi liền đi lên trấn mua rất nhiều pháo, đốt cho bà nghe tiếng động.”

“Hứa Minh Ý...”

“Cô chưa từng xuống nông thôn đúng không, thành phố tốt, trước kia nhà ở nông thôn không có nhà vệ sinh, một bên là nhà vệ sinh, dùng cột vây quanh, một bên kia chính là chuồng heo, lúc đi nhà xí còn có thể nghe tiếng heo kêu.”

Anh ta đột nhiên cười lên, giống như hoàn toàn biến thành người khác, trở lên lảm nhảm không ngừng: “Buổi tối đi ngủ, chuột trên nền nhà nhảy tới nhảy lui, có đôi khi ngủ say bị làm tỉnh lại, nó thè mà đang ngặm ngón chân cái của tôi.”

Ở phía xa, Thẩm Ngộ Nhiên gọi người tới giúp đỡ đốt pháo hoa, Tô Hoàn cũng bị kéo đi, cô lưu luyến nhìn anh ta một chút: “Hứa Minh Ý, chờ chút nữa lại tìm anh.”

Sau khi cô đi, Hướng Nam đi tới đưa cho anh ta một điều thuốc. Hứa Minh Ý hơi do dự một chút, vẫn cự tuyệt, anh ta biết hút, nhưng không hút, không có tiền mua thuốc lá, không nuôi nổi cơn nghiện này.

“Con gái người ta muốn nói chung thân đại sự với cậu, cậu lại kể chuyện nhà xí với chuồng heo cho người ta, hòa thượng, đầu óc của cậu bị làm sao thế.”

Hứa Minh Ý liếc anh ta một cái, nhàn nhạt nói: “Tớ cũng đang cùng cô ấy nói chuyện chung thân đại sự, pháo ở nông thôn, chuồng heo, chuột... Đây chính là nửa đời trước của tớ.”

Bần thiêu và lạc hậu.

Cô gái tốt như thế, làn da trắng mịn sạch sẽ, trên người còn tỏa hương thơm, nhưng lại bởi vì nhiều năm làm việc vất vả mà cả bàn tay đầy vết chai sạn, sao có thể để cô chịu khổ như vậy.

Không bằng để cô biết khó mà lui.

Đón năm mới, sau khi chơi đùa một trận ầm ĩ, mọi người mang theo cặp mắt gấu trúc những vẫn cực kì phấn khích, đây cũng là lần cuối cùng được thả lỏng mà không cần kiêng kỵ, phía sau còn một cửa ải khó khăn đang chờ bọn họ.

Học kỳ mới bắt đầu, thư viện mượn phòng triển lãm đa năng lớn nhất trường, tổ chức buổi giới thiệu về người máy trí tuệ nhân tạo do hai tổ nhỏ của giáo sư Đinh Bái và giáo sư Chu Nham hướng dẫn.

Vị trí chính giữa khán đài giành cho lãnh đạo trường, các sinh viên lục tục xuất hiện, ngồi kín cả hội trường, còn có từng hàng sinh viên đứng ở lối đi sát vách tường, đều tới dự thính.

Các thành viên của hai tổ đứng riêng biệt thành hai hàng trái phải, xa xa Hoắc Yên đã nhìn thấy Hứa Văn Trì, bên cạnh anh ta còn có Diêu Vi An.

Hôm nay Diêu Vi An ăn mặc trang phục lộng lẫy, chân váy màu xám đậm phối hợp cùng áo sơ mi trắng, trên mặt trang điểm tỉ mỉ làm nổi bật vẻ xinh đẹp của cô ta.

Ánh mắt hai người trong lúc vô tình chạm nhau, khóe môi Diêu Vi An nâng lên một vòng ý cười sâu xa, giống như có bí mật trời biết đất biết cô biết tôi biết.

Từ trong nụ cười của cô ta, Hoắc Yên cảm giác có chuyện gì đó ẩn giấu bên trong.

Cuối cùng lãnh đạo trường cũng đi vào, tốp năm tốp ba ngồi xuống hàng ghế dành cho lãnh đạo, bọn họ vừa đến liền báo hiệu buổi giới thiệu chuẩn bị bắt đầu. nhưng Hoắc Yên nhìn hàng ghế trống rỗng bên cạnh mình, không khỏi sốt ruột.

Mấy nam sinh kia đang giở trò quỷ gì mà đến còn muộn hơn lãnh đạo, bây giờ sắp bắt đầu rồi.

Hoắc Yên gọi cho Phó Thời Hàn một cuộc điện thoại, không có ai bắt máy.

Sẽ không phải còn ở trong phòng ngủ nường chứ!

Người dẫn chương trình hỏi Hoắc Yên, Hoắc Yên đành nói thành viên trong tổ còn một vài chuyện nên tới muộn một chút, có thể nhường tổ đối thủ lên sân khấu biểu diễn trước.

Ngay lúc Hứa Văn Trì vừa bước lên sân khấu, mấy người Phó Thời Hàn Hướng Nam thông dong tới muộn.

Hướng Nam ôm laptop của mình, vừa ngồi xuống liền gõ phím lạch cạch.

Hoắc Yên nói nhỏ bên tai Phó Thời Hàn: “Các anh làm cái quỷ gì thế?”

Phó Thời Hàn cười thần bí: “Chờ lúc nữa mời xem kịch hay.”

**

Người máy của tổ Hứa Văn Trì tên là Andrew, cao khoảng nửa mét, được làm tương đối gầy gò nhưng cái đầu lại khá to, màn hình đen ở phần trước mặt có thể tự động kiểm tra các sách và tài liệu trong thư viện.

Hứa Văn Trì giới thiệu: “Người máy của chúng tôi ngoài việc tiếp đón hướng dẫn công việc thông thường, một trong những sáng tạo lớn nhất, chính là có thể định vị chính xác vị trí của mỗi quyển sách, giúp đỡ các bạn học nhanh chóng tìm được đúng tài liệu, có thể chính xác đến từng tầng, phòng đọc, tầng máy của giá sách nào thậm chí là xếp ở vị trí thứ mấy.”

Trong hội trường vang lên một tràng vỗ tay, Hoắc Yên lại khịt mũi coi thường, càng xem càng tức giận.

Rõ ràng là sao chép trộm cắp, anh ta thể mà nói tới chân thật đáng tin, thật sự là mặt dày như tường thành.

Nhìn khuôn mặt tức giận của Hoắc Yên phồng lên giống con cá vàng, Phó Thời Hàn cảm thấy buồn cười, néo néo thịt trên mặt cô: “Chờ rồi xem.”

Anh lại hỏi Hướng Nam: “Làm xong chưa?”

Hướng Nam nhanh chóng nhập một chuỗi ký tự, nâng kính mắt nói: “Lập tức xong.”

Hoắc Yên không hiểu: “Hôm nay các anh sao thế, là lạ.”

Thẩm Ngộ Nhiên hoàn toàn một bộ dáng “tiểu nhân đắc chí”, hừ: “Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, để bọn họ hả hê nhiều ngày như vậy, hiện giờ là lúc phản kích.”

Hứa Minh Ý bình tĩnh nói: “Oan oan tương báo bao giờ dứt, không bằng một lần nhổ cỏ nhổ tận gốc, chấm dứt hậu quả, A Di Đà Phật.”

Hoắc Yên: ...

Nếu Phật Tổ nghe được mấy câu này, không biết tức thành cái dạng gì.

Trên sân khấu, Hứa Văn Trì đang bắt đầu điều khiển người máy tiến hành đủ loại động tác, thu được tràng vỗ tay không ngừng dưới khán đài.

“Ưu điểm lớn nhất của Andrew của chúng tôi, chính là có thể giao tiếp thông minh với mọi người, chúng tôi có thể mời một bạn học lên sân khấu để trò chuyện với nó, ai sẵn sàng lên sân khấu?”

“Kẻ lừa đảo” Diêu Vi An trước đó đã chuẩn bị xong, cô ta nhấc chân váy, đang muốn đứng dậy lên sân khấu, lại không ngờ Thẩm Ngộ Nhiên không biết từ lúc nào đã đứng dưới sân khấu, Hứa Văn Trì nói xong câu này, anh ta lập tức trèo lên.

“Để tôi để tôi, tôi cùng Andrew cái gì đó tâm sự.”

Hứa Văn Trì biến sắc, đứng trước mặt người máy ngăn lại, lạnh giọng nói: “Cậu muốn làm gì, đừng phá đám, mau xuống đi.”

“Không phải nói mời bạn học giao lưu cùng người máy sao, tôi cũng là bạn học, muốn xem thể sinh viên của tôi không?”

Hứa Văn Trì không rõ trong hồ lô của Thẩm Ngộ Nhiên bán gì, nhưng ban lãnh đạo và giáo viên đang nhìn dưới đài, anh ta không dám công khai đuổi Thẩm Ngộ Nhiên xuống, chỉ có thể không tình nguyện nhường đường.

Dù sau ngay trước mặt giáo viên và bạn học, anh ta(Thẩm Ngộ Nhiên)sẽ không thể giở trò gian trá.

Thẩm Ngộ Nhiên biết, Hứa Văn Trì đang nhìn anh ta chăm chăm, giống như sợ anh ta sẽ nổi điên phá hủy người máy Andrew của bọn họ.

Làm sao anh ta lại có hành vi không văn minh như thế được chứ.

Thẩm Ngộ Nhiên đi tới trước mặt Andrew, cười híp mắt chào hỏi với nói: “Này, xin chào.”

Andrew cũng vươn cánh tay kim loại của mình ra, quơ quơ trước mặt Thẩm Ngộ Nhiên: “Xin chào.”

“Andrew, mày biết thế nào là ăn cắp không?”

Lời vừa nói ra, cả người Hứa Văn Trì đột nhiên cứng ngắc, mở miệng trách mắng: “Cậu hỏi linh tinh cái gì!”

Thẩm Ngộ Nhiên ung dung trả lời: “Thư viện thường xuyên xảy ra chuyện sinh viên ăn cắp, làm người máy phục vụ sinh viên, hẳn là mọi lúc mọi nơi phải duy trì cảnh giác, tôi hỏi như vậy có vấn đề gì không?”

Hứa Văn Trì nói: “Người máy chứ không phải chó, sao nó có thể phân biệt ai là chủ nhân ai là kẻ trộm, chẳng lẽ người máy của các cậu còn có tính năng này sao!”

Anh ta mới không tin!

Thẩm Ngộ Nhiên vỗ vỗ cái đầu ngốc nghếch của Andrew, nói: “Trí tuệ nhân tạo có thể thực hiện các thuật toán phức tạp, thậm chí còn có thể mô phỏng bộ não con người, phân tích hành vi của con người, thậm chí thông qua hồng ngoại có thể phân biệt được các loại cảm xúc khác nhau của con người, cho nên chức năng phòng trộm sao có thể làm khó được tôi...”

Anh ta dừng một chút, lại bổ sung: “Hàn tổng nhà chúng tôi đây.”

Hứa Văn Trì tức hỏn hển nói: “Rất cuộc cậu muốn thế nào.”

“Gấp cái gì.” Thẩm Ngộ Nhiên quay mặt sang người máy: “Andrew, tao muốn hỏi mày một vấn đề.”

“Anh nói.” Andrew rất lịch sự.

“Ba của mày là ai.”

“Ba...” Andrew ngừng lại hai giây: “Anh nói là người lập trình chính của tôi?”

“Đúng...” Thẩm Ngộ Nhiên nhìn chằm chằm nó: “Người lập trình chính của mày, là ai?”

Andrew: “Người lập trình chính của tôi là...”

Đột nhiên, nó phản ứng hai giây, sau đó chậm chậm đổi giọng: “Người lập trình chính của tôi là Phó Thời Hàn.”

Lời vừa nói ra, toàn trường cực kỳ kinh hoàng, bạn học dưới đài chụm đầu ghé tai bàn luận âm ỉ.

Cơ thể Hứa Văn Trì hóa đá, bất động hồi lâu, nổi giận chát vắn
Thẩm Ngộ Nhiên: “Cậu làm gì Andrew!”

Thẩm Ngộ Nhiên nhún vai: “Mọi người đều thấy, tôi chẳng qua là hỏi một câu, Andrew thành thật trả lời, chỉ thế thôi.”

“Nó... nó sao biết nói hươu nói vượn!”

Thẩm Ngộ Nhiên nhàn nhã trả lời: “Đây là người máy của cậu, cậu hỏi tôi?”

Anh ta chuyển qua người máy, nói: “Andrew, mời lớn tiếng nói cho tất cả mọi người, người lập trình chính của mày là ai!”

“Phó Thời Hàn, người lập trình chính của tôi, ba của tôi là Phó Thời Hàn, tôi không phải là Andrew, tôi là Mad Hatter.”

Mấy bạn học trong tổ của Hứa Văn Trì chạy lên sân khấu, định khởi động lại chương trình.

Thầy Chu Nham ngồi dưới khán đàn chát vắn: “Hứa Văn Trì, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

“Thầy Chu... cái đó...”

Hứa Văn Trì cũng không có cách nào giải thích rốt cuộc là thế nào.

Lúc này, Phó Thời Hàn chậm rãi đứng lên: “Nếu cậu không có cách giải thích, vậy để tôi giải thích.”

Nhìn Phó Thời Hàn thông thả bước lên sân khấu, ngay cả Tô Hoàn ở phía sau cũng tròn tròn mắt: “Bọn họ đây là nói xong muốn đập phá, ngay cả Phó Thời Hàn cũng làm góp vui theo?”

“Không phải đập phá.”

Hoắc Yên biết, Phó Thời Hàn trước nay không làm chuyện không nắm chắc, anh đã lựa chọn như vậy, tất nhiên có kế sách ứng đối vẹn toàn

Anh luôn có năng lực như vậy, có thể khiến người xung quanh tin tưởng vô điều kiện.

Thấy Phó Thời Hàn lên sân khấu, giáo sư Chu Nham càng không rõ nguyên nhân: “Phó Thời Hàn, trong hồ lô của các em chứa cái gì?”

Phó Thời Hàn chậm rãi nói: “Em để Hướng Nam xâm nhập não chủ của Andrew.”

“Mọi người đều nghe thấy chưa!”

Hứa Văn Trì kích động nói với toàn bộ hội trường: “Phó Thời Hàn dùng hacker xâm nhập Andrew, nó mới có thể nói ra những lời kỳ lạ kia, muốn phá hỏng phần giới thiệu của chúng tôi.”

Tiếng bàn luận tại hiện trường càng thêm ầm ĩ, các bạn học vô cùng nghi hoặc khó hiểu, Phó Thời Hàn sao có thể làm ra loại chuyện như vậy, khẳng định có ẩn tình.

Quả nhiên, sắc mặt giáo sư Chu Nam đã rất khó coi: “Mấy người đi xuống cho tôi, đừng làm mất mặt.”

“Có nghe thấy không.” Hứa Văn Trì chỉ vào Phó Thời Hàn nói: “Mau cút xuống dưới, chút nữa tôi sẽ tìm cậu tính sổ.”

Nhưng không ngờ, thầy Chu Nam chuyển qua Hứa Văn Trì: “Tôi nói chính là cậu.”

Hứa Văn Trì mờ mịt: “Thầy Chu...”

Thầy Chu Nam chuyển hướng sang lãnh đạo, nói với giám đốc thư viện ngồi ở vị trí cuối cùng: “Tổ chúng tôi rút lui, không tiếp tục biểu diễn nữa.”

Hứa Văn Trì và cả mấy thành viên trong tổ choáng váng: “Chuyện gì đang xảy ra, tại sao lại phải rút lui.”

“Đúng vậy, chúng ta khổ cực chuẩn bị gần nửa năm, sao nói rút là rút.”

...

Thầy Chu Nham nhìn Hứa Văn Trì: “Có phải nhất định muốn làm âm lên không?”

Hứa Văn Trì còn chưa nói, Diêu Vi An lại đứng dậy: “Thầy Chu, mặc dù thầy là giáo viên hướng dẫn, nhưng chuyện này, thầy có phải nên cho cả tổ một lời giải thích không, Văn Trì vì lần biểu diễn này đã vất vả rất nhiều đêm, thầy bảo bọn họ rút lui liền rút lui, vậy cũng quá ** rồi.”

“Diêu Vi An, đừng nói nữa.” Sắc mặt Hứa Văn Trì đỏ bừng: “Chúng ta rút... rút lui.”

Ngay khi các thành viên ôm người máy xuống, hiệu trưởng ngồi chính giữa ban lãnh đạo đột nhiên mở miệng, giọng nói trầm trầm —

“Chuyện này, có phải các cậu còn thiếu chúng tôi và các bạn học một lời giải thích không?”

Các thành viên nhăn mặt nhìn nhau, mà khuôn mặt Hứa Văn Trì đỏ bừng, ánh mắt cầu cứu nhìn về phía giáo sư Chu Nham.

Giáo sư Chu Nham lắc đầu, nói: “Là tôi không dạy dỗ bọn họ tử tế.”

Phó Thời Hàn nói: “Bọn họ đã không muốn giải thích, để em giải thích đi.”

Hứa Minh Ý và Lý Trạh đã khiêng người máy của mình lên sân khấu.

“Giới thiệu với mọi người một chút, đây là người máy Mad Hatter 2.0 của tổ nghiên cứu của chúng tôi, chắc hẳn tất cả mọi người rất tò mò, tại sao lại là Mad Hatter 2.0 mà không phải là 1.0.” Phó Thời Hàn nhìn Andrew bên cạnh Hứa Văn Trì: “Bởi vì 1.0 chính là Andrew.”

Hứa Văn Trì suy sụp dựa vào tường, cúi đầu.

“Thời Hàn, đừng thừa nước đục thả câu.” Giáo sư Đinh Bái nói: “Nói ra chân tướng sự việc đi.”

“Vâng.”

Phó Thời Hàn nhìn về phía Chu Nham: “Chắc hẳn giáo sư Chu Nham biết, trước đây không lâu trường đã bỏ ra một số tiền lớn để mua một hệ thống bảo vệ chương trình chủ từ Mỹ, bảo mật cực kỳ tốt, nếu như người máy tự mình nghiên cứu phát minh, nhập vào hệ

thống bảo vệ này, thì hoàn toàn không thể cho hacker bất kỳ cơ hội nào để xâm nhập vào đầu não của người máy.”

“Nhưng nếu viết lại hoặc đơn giản là ăn cắp lập trình của người khác, hệ thống bảo vệ sẽ không còn đạt hiệu quả trong tình huống đối phương nắm giữ mã hóa chính, cho nên, Hương Nam chỉ mất chưa tới hai tiếng, liền hack được vào đầu não của Andrew.”

Lãnh đạo và các bạn học lộ ra nét mặt bỗng nhiên tỉnh ngộ, mặc dù nghe xong không hiểu lắm, nhưng kết hợp với điều Thẩm Ngộ Nhiên nói trộm cắp vừa rồi, bọn họ đại khái có thể hiểu đầu đuôi sự việc.

“Cụ thể thao tác thế nào tôi không nói tỉ mỉ.” Phó Thời Hàn hít sâu một hơi: “Hứa Văn Trì ăn cắp ý tưởng Mad Hatter 1.0 cùng toàn bộ mã code, đồng thời không hề thay đổi mà sử dụng trên người Andrew, vì thế mới tạo cơ hội cho chúng tôi xâm nhập, nói ngắn gọn, Andrew chính là Mad Hatter 1.0.”

Hoắc Yên siết chặt nắm đấm, ánh mắt chăm chú nhìn chàng trai trên sân khấu.

Từng câu từng chữ của anh vang lên mạnh mẽ, giống như cực hình đánh trên người Hứa Văn Trì, khiến anh ta khó mà an ổn.

Mỗi người trong tổ, trên mặt đều lộ nét sảng khoái, có lẽ sự thật sẽ bị lời bịa đặt trắng trợn nhất thời che dấu, nhưng nó tuyệt đối không vĩnh viễn bị vùi lấp, thời điểm nó chậm rãi nổi trên mặt nước, bình minh sắp tới.

“Tiếp theo là thời khắc của Mad Hatter 2.0.”

Khóe môi Phó Thời Hàn lộ ra nụ cười, ung dung lại tự tin —

“Đừng quá kinh ngạc.”

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 60: Tinh Thần Độc Lập

“Cưng chiều bạn gái của mình, quỳ xuống cũng phải làm.”

Tháng ba cuối xuân, chim bay cỏ mọc, người máy Mad Hatter 2.0 chính thức được đưa vào sử dụng trong thư viện.

Bởi vì vẻ ngoài của nó có chút ngốc nghếch đáng yêu, tính cách hòa đồng nhiệt tình cùng ngôn ngữ lập trình hài hước dí dỏm khiến nó rất được hoan nghênh, nhân khí tăng vọt, lập tức trở thành nhân vật được sủng ái trong trường.

Buổi ra mắt hôm đó, tổ nghiên cứu của Phó Thời Hàn giới thiệu các chức năng của Mad Hatter 2.0, ngoài những chức năng của Andrew có thể khiến người ta khen ngợi trước đó, Mad Hatter 2.0 còn tăng thêm chức năng mới lấy sách trên cao, có thể nói tương đối được nhân tính hóa.

Trừ điều đó ra, chức năng phòng trộm cũng là một ý tưởng sáng tạo độc đáo.

Phần mắt của người máy có thể quay toàn cảnh 360 độ, nếu như bạn học tạm thời có việc, ví dụ như đi nhà vệ sinh hoặc tìm tài liệu, để lại laptop hoặc một vài đồ vật quan trọng trên bàn, người máy có thể giúp trông coi, đồng thời mở ra tính năng thu hình.

Lúc bình thường không có việc gì, Mad Hatter 2.0 sẽ tự động rơi vào trạng thái ngủ đông tiết kiệm năng lượng, các bạn học có bất kỳ

yêu cầu gì đều có thể ngay lập tức đánh thức nó.

Mad Hatter 2.0 có đầy đủ năm giác quan, nó cũng sẽ tiến hành theo dõi hành động thiếu văn minh của các bạn học, sau đó cực kỳ dễ thương bắt đầu khuyên bảo.

“Tôi ngủi được, có người đang ăn mì ăn liền.”

“Có người ăn bánh bích quy rộp rộp như chuột nhắt, nếu bạn tiếp tục ăn, tôi sẽ rắc thuốc trừ sâu DDVP.”

“Cô gái đi giày cao gót mời nhẹ nhàng nhẹ nhàng... nhẹ nhàng thôi.”

“Nữ sinh kia xin đừng đứng ở nhà vệ sinh hút thuốc, tôi có thiết bị báo cháy, sau khi khởi động, tôi trực tiếp coi cô là nguồn lửa để tiến hành dập tắt.”

Đương nhiên đây đều là những lời cảnh báo nhỏ, nguyên tắc đầu tiên của người máy chính là không được làm tổn thương con người.

Nghe thấy những cảnh cáo thú vị, bình thường mà nói, các bạn học đều sẽ cười một tiếng, hạn chế bản thân và dừng những hành vi thiếu văn minh lại.

Rất nhiều bạn học thích giao lưu nói chuyện cùng Mad Hatter 2.0, Mad Hatter 2.0 mô phỏng kết cấu thần kinh con người, có thể dựa vào các câu hỏi con người đặt ra để đưa ra các câu trả lời được soạn sẵn.

Mad Hatter 2.0 vừa mới vào thư viện được mấy ngày, Hoắc Yên lúc nào cũng tới thư viện nhìn chăm chăm nó, sợ có trục trặc xảy ra.

Theo cách nói của Tô Hoàn, cô giống như bà mẹ đưa con trai nhà mình tới nhà trẻ, cực kỳ không yên tâm, cuối cùng sẽ vụng trộm đứng ở cửa sổ bên ngoài lớp học theo dõi.

Hoắc Yên cảm thấy ví dụ này rất đúng, bởi vì người máy vẫn trong giai đoạn thử nghiệm, cho nên bây giờ cô rất giống bà mẹ, lúc nào cũng nóng ruột nóng gan, nhất định phải tận mắt nhìn mới yên tâm.

Ở sảnh thư viện, mấy bạn học đang thảo luận một đề tài, lúc đó Mad Hatter cũng ngồi bên cạnh, giống như thành viên của nhóm bọn họ, không hề cảm thấy không hòa hợp.

Có bạn học hỏi nói: “Vì sao tên của cậu là Mad Hatter?”

Mad Hatter 2.0: “Bởi vì Alice nằm mơ thấy xứ sở thần tiên.”

“Cái này giống như không tạo thành mối liên hệ giữa nguyên nhân và kết quả.”

Mad Hatter 2.0 có vẻ trầm tư suy nghĩ, nói: “Bởi vì Alice thích người bán mũ điên (*).”

(*) Người bán mũ điên Mad Hatter trong “Alice in Wonderland”.

“Cái này đâu tính là câu trả lời.”

“Đúng vậy, là BUG đúng không?”

“Nghe không hiểu.”

Các bạn học không hiểu câu trả lời của Mad Hatter, nhưng Hoắc Yên đứng cách đó không xa, đáy lòng dâng lên ngọn sóng mãnh liệt.

Có lẽ là vào khoảng thời gian học cấp hai, Phó Thời Hàn dẫn Hoắc Yên đi xem phim 《Alice in Wonderland》 của Disney.

Khi đó, Hoắc Yên nói với Phó Thời Hàn, hi vọng mình trở thành Alice, chui qua hang thỏ, sau đó lọt vào thế giới thần tiên, lúc cô không vui, liền uống nước phép thuật, thu nhỏ mình lại rồi trốn đi, ai cũng không tìm thấy.

Thời niên thiếu của cô, thật ra phần lớn thời gian đều không vui.

Phó Thời Hàn hỏi cô, trốn đến xứ sở thần tiên, chỉ muốn giấu mình đi sao.

Hoắc Yên lắc đầu, cười cười với anh: “Bởi vì trong xứ sở thần tiên còn có người bán mũ điên.”

“Tại sao?”

“Không có tại sao.”

“Không có tại sao là tại sao?”

“Chính là không có tại sao.”

...

Một đường về nhà hai người đều làm trò con bò, liên tục lặp lại tại sao và không có tại sao, nhưng bất luận thế nào Hoắc Yên cũng không chịu trả lời.

Đến tận vừa rồi, cô nghe thấy người máy nói: “Bởi vì Alice thích người bán mũ điên.”

Bởi vì Alice thích người bán mũ điên, đây chính là đáp án, thì ra anh biết, vẫn luôn biết.

**

Đối với sự thuận tiện của Mad Hatter 2.0, thư viện cực kỳ hài lòng, xin nhà trường thưởng cho mỗi một sinh viên tham gia nghiên cứu dự án này.

Mà Mad Hatter xuất hiện ở buổi giới thiệu, không chỉ khiến các giáo viên và bạn học cực kỳ kinh ngạc, sau khi video lan truyền trên mạng, thậm chí ngay cả các doanh nghiệp lớn cũng tới tận để ý, gửi giấy mời thực tập đến các thành viên trong tổ.

Về phần tổ của Hứa Văn Trì, bởi vì chuyện sao chép bị công bố ra ngoài, mang tiếng xấu khắp toàn trường. Loại hành vi sai trái này cũng bị lãnh đạo nhà trường phê bình rất nặng, ghi vào hồ sơ, trở thành vết nhơ cả đời.

Cuối tháng sáu, Phó Thời Hàn chính thức từ chức ở hội sinh viên.

Lần họp thường kỳ cuối cùng, anh viết thông báo từ chức mấy nghìn chữ, rõ ràng chi tiết, sắp xếp ổn thỏa các công việc trong hội. Ví dụ như lần chào đón tân sinh viên sắp tới, thăng chức cho các trưởng ban năm hai, bình chọn các hội viên xuất sắc và khen thưởng, vân vân.

Bất cứ chuyện gì, anh luôn cố gắng hoàn thành một cách hoàn hảo nhất, dù không còn ở lại, cũng phải sắp xếp ổn thỏa công việc phía sau.

Bởi vì nguyên nhân anh sắp từ chức, cuộc họp lần này diễn ra rất nặng nề, Hoắc Yên nhìn sắc mặt Phó Thời Hàn không có thay đổi gì, giống như vô số những cuộc họp trước đó, phân công nhiệm vụ, cổ vũ bạn học.

Đồng thời, anh cũng nhấn mạnh đến việc cấm tác phong quan liêu khi ngồi lên vị trí chủ tịch —

“Bất kể lúc nào, cho dù sau này các bạn muốn trở thành trưởng ban hay là chủ tịch, tôi đều hi vọng các bạn nhớ kỹ, các bạn là tấm gương cho đàn em, không phải là lãnh đạo của bọn họ, đáng về quan lại kia đừng thể hiện trong trường đại học. Độc lập chí tinh thần, tự do chí tư tưởng, đây mới là thứ quý nhất có thể học được trong trường đại học, hi vọng các bạn có thể rèn luyện và trưởng thành từ hội sinh viên, không quên sơ tâm.”

Hốc mắt Hoắc Yên hơi đỏ, sau khi anh nói xong, lại dùng sức vỗ tay, các bạn học cũng bị rung động sâu sắc, không kìm được vỗ tay ủng hộ.

Từ khi Phó Thời Hàn đảm nhiệm chức vị chủ tịch đến nay, từ từ quét sạch hiện tượng lợi dụng chi phí chung vào việc riêng, làm tấm gương tốt cho khóa dưới, duy trì bầu không khí tốt đẹp, biến hội học sinh thực sự trở thành tổ chức vì sinh viên mà phục vụ, chứ không phải là một tổ chức quan liêu.

Lúc tan họp, mấy bạn học vây xung quanh, hốc mắt đều hơi ửng đỏ.

“Đàn anh, lời anh vừa mới nói em nhất định sẽ nhớ kỹ.”

“Hi vọng anh có thể ở lại làm chủ tịch của chúng em tận đến khi tốt nghiệp.”

“Anh đi chúng em không quên.”

...

Nam sinh nữ sinh đều có, khung cảnh này, thiếu điều muốn ôm cánh tay Phó Thời Hàn khóc lóc cầu xin.

Phó Thời Hàn rất bất đắc dĩ, anh không quen đối phó với tình huống như này, chỉ có thể an ủi: “Rời khỏi hội sinh viên là thông lệ hàng năm, năm tư đại học có rất nhiều chuyện bận rộn, có lẽ không đủ sức lực và tinh thần để để ý tới hoạt động của hội.”

Đạo lý đều hiểu, nhưng chính là không nỡ, làm sao bây giờ.

Các bạn học lấy bút của mình ra nhờ Phó Thời Hàn ký tên cho mình làm kỷ niệm, Phó Thời Hàn không chút do dự cầm bút lên, viết tên mình và mấy câu cổ vũ xuống.

Nét chữ nét người, mạnh mẽ hữu lực.

Các bạn học lưu luyến rời khỏi phòng học.

Hoắc Yên đương nhiên cũng không nỡ, sau khi Phó Thời Hàn đi, một mình cô ở lại hội sinh viên cũng thấy rất cô đơn, nhưng Phó Thời Hàn hi vọng cô có thể ở lại, làm đến hết năm ba, trước sau vẹn toàn.

Sau khi tất cả mọi người rời đi, Hoắc Yên đi tới ôm eo Phó Thời Hàn, nũng nịu nói: “Làm sao bây giờ, em cũng không nỡ xa đàn anh.”

Phó Thời Hàn dùng sức bóp má Hoắc Yên, cười nói: “Không nỡ rời xa đàn anh của em, ngày mai cầm sổ hộ khẩu, chúng ta tới cục dân chính ràng buộc quãng đời còn lại.”

“Ai muốn cùng anh tới cục dân chính ràng buộc cả đời.” Hoắc Yên buông anh ra, cũng cười nói: “Nghĩ hay lắm.”

Phó Thời Hàn ôm cô, đôi bàn tay xoa nắn khuôn mặt nhỏ nhắn, nâng lên, hôn một cái lên miệng cô: “Ai nghĩ hay lắm hả?”

Hoắc Yên bị anh nhéo mặt, bấu môi, trong lòng không phục, trước kia lúc chưa ở bên nhau, tốt xấu gì anh còn tỏ ra là một người anh trai, sẽ không có hành động quá lố với cô.

Bây giờ ở bên nhau, anh đơn giản coi cô là cục đồ chơi bằng nhung, không có việc gì cũng sẽ ôm cô vào ngực, hoặc là nắn bóp, hoặc là dùng sức ôm, còn có quá đáng hơn, có lần túm cô vào vườn hoa hôn đến nửa tiếng.

(Editor: Trời đây là bất mãn hay show ân ái vậy ợ -.-)

Ví dụ như bây giờ, anh hôn một cái vẫn cảm thấy chưa thỏa mãn, đóng cửa lại liền đè cô lên tường, trong nháy mắt, hơi thở của Hoắc Yên bị anh đoạt mất.

Môi anh nhiệt tình đè ép môi cô, trần trọc cọ xát, tay trái ôm sau gáy cô, tay phải đặt lên eo thon nhỏ của cô nắm giữ, Hoắc Yên cảm giác toàn bộ cơ thể mình đều bị người con trai này khống chế.

Đầu lưỡi linh hoạt của anh vừa đi vừa thăm dò, từng chút từng chút liếm láp cô, bàn tay bên hông giống như tăng thêm sức, bắt đầu không an phận chậm rãi di chuyển xuống.

Hoắc Yên cảm giác trong ngực mình như có một ngọn lửa đang bùng cháy, cô sắp không chịu nổi, hô hấp cũng càng lúc càng nặng nề.

“Phó... Thời Hàn, em sai rồi, anh thả em ra đi.” Giọng nói nũng nịu từ trong nụ hôn của cô truyền tới, cô buông vũ khí đầu hàng, hoàn toàn chịu thua trước nụ hôn nồng nhiệt kia.

“Em không được.”

Còn tiếp tục như vậy, cô không biết mình có thể ngất đi hay không.

Phó Thời Hàn dừng hôn, trên mặt anh cũng xuất hiện vết đỏ nhàn nhạt, trong mắt rõ ràng có sự kích động.

“Muốn làm em nóng người một chút.” Ánh mắt anh rời xuống, nhìn về chỗ nào đó.

Tháng sáu nhiệt độ không khí rất cao, cô mặc một áo T-shirt trắng mỏng, xương quai xanh dưới lớp áo thấp thoáng hết sức mê người.

Hoắc Yên nói: “Có thể.”

Da đầu Phó Thời Hàn run lên, đang muốn vươn tay tới liền bị Hoắc Yên chặn lại: “Không phải bây giờ, chủ tịch, ở đây chính là phòng họp.”

Mặc dù xung quanh vắng lặng, cửa sổ đóng chặt, nhưng Phó Thời Hàn cũng cảm thấy trong không gian nghiêm túc như vậy mà không đứng đắn đúng là không tốt cho lắm.

Anh kéo tay cô, mở cửa ra ngoài.

“Đi đâu anh?”

“Chỗ không có người.”

**

Phó Thời Hàn nắm tay Hoắc Yên, đi lên sườn núi nhỏ phía sau tòa nhà Dật Phu, ở đây hiếm khi có người qua lại. Anh kéo cô lên sườn núi, gió thág sáu nhẹ nhàng thổi qua, mang theo hơi nóng ẩm ướt của mùa hè.

Phó Thời Hàn cởi áo khoác nằm trên thảm cỏ, kéo Hoắc Yên ngồi xuống: “Hè năm nay chúng ta ra ngoài du lịch đi.”

Nhắc tới, gần ba năm đại học, bọn họ còn chưa từng chính thức cùng nhau đi du lịch.

“Anh muốn đi đâu?”

Hoắc Yên dựa vào bên cạnh anh: “Em muốn đi Tân Cương, Tây Tạng, Hải Nam và Đông Bắc, Năm Cực Bắc Cực cũng muốn đi, Nga, Châu Âu và Châu Mỹ... em cũng muốn đi, anh, anh sẽ dẫn em đi chứ?”

Phó Thời Hàn nhéo nhéo chóp mũi của cô: “Cho nên nói cách khác, chính là đi nơi nào cũng được.”

Hoắc Yên đưa tay vò tóc anh, cười lớn: “Sao anh lại thông minh như vậy chứ.”

Phó Thời Hàn giữ chặt cổ tay cô, nghiêng người qua để cô nằm xuống, tay cũng bắt đầu không an phận.

Hoắc Yên bất ngờ không kịp chuẩn bị, một cơn lạnh lẽo từ phía sau lưng cô truyền tới khiến cô giật mình.

“Anh làm gì thế.”

Phó Thời Hàn néo nhẹ phần thịt ở bụng của cô, cười cười: “Nên giảm cân rồi.”

Hoắc Yên khẽ hừ một tiếng, không nói gì.

Phó Thời Hàn vỗ nhẹ bụng cô, nghiêm túc hỏi: “Có thể chứ?”

Giương mặt Hoắc Yên phiem hồng, một lúc lâu sau mới nhẹ nhàng “ừm” một tiếng: “Chỉ một chút thôi.”

Một chút, chính là nửa tiếng.

Phó Thời Hàn dựa vào người cô, lúc thì nhào nặn, lúc thì vuốt ve, Hoắc Yên không kịp được khẽ rên rỉ, lại lập tức bị nụ hôn của anh chặn lại cổ họng.

Hoắc Yên bị anh hôn choáng váng, dưới bàn tay linh hoạt của anh, cô cảm giác cơ thể mình đang không ngừng rơi xuống, cô dùng sức ôm eo anh, nhỏ giọng gọi tên anh: “Phó Thời Hàn.”

Động tác của Phó Thời Hàn đột nhiên ngừng lại.

Hoắc Yên mở to mắt, khó hiểu nhìn anh, thấy anh nhoài người qua lấy túi sách của cô đặt trên đùi mình.

“Anh sao thế?” Hoắc Yên nhìn gương mặt đỏ bừng của anh: “Có phải không thoải mái không?”

“Ừm.”

Là cực kỳ không thoải mái, anh thậm chí không dám nhìn cô gái trước mặt nữa, sợ không khống chế được, làm ra chuyện cảm thú.

Hoắc Yên kéo túi xách ra: “Anh che cái gì?”

Vừa kéo một góc túi xách lên, cô liền nhìn thấy một gò núi nhỏ trống lều vãi lên.

“Ồ.”

Cô hoảng hốt kêu lên, Phó Thời Hàn đưa tay bịt miệng cô lại: “Đừng kinh ngạc.”

“Anh cái này... cái này...”

Phó Thời Hàn kiên nhẫn giải thích với cô: “Vừa rồi chơi quá lố, là phản ứng sinh lý bình thường.”

Hoắc Yên khẩn trương nói: “Vậy anh có đau không.”

Phó Thời Hàn cúi đầu xuống, cảm nhận một chút, đúng là có hơi đau, trong cơ thể đang có một ngọn lửa âm ỉ không có chỗ phát tiết.

“Đau.”

“Vậy... vậy làm sao bây giờ, làm sao để nó... giảm sưng.”

Giảm sưng?

Anh cúi đầu, nở nụ cười: “Có cách, chỉ sợ em không chịu.”

“Anh nói đi.”

Phó Thời Hàn cầm tay cô, chậm rãi đặt vào chỗ đó, Hoắc Yên cảm giác tay mình cứng đờ lại, đầu ngón tay vừa mới chạm vào, Phó Thời Hàn liền lập tức buông lỏng cô ra.

Cô vội vàng rút tay về, cảm xúc cứng rắn kia khiến tim cô đập nhanh không thôi.

“Được rồi được rồi.” Phó Thời Hàn hít sâu, nhắm mắt lại: “Em đừng chạm vào anh, để anh từ từ ổn định.”

Nếu không hôm nay thật sự muốn làm cảm thú một lần.

Hoắc Yên: “...”

Ai thêm chạm vào anh! Nói như cô là Bá vương ngạnh thượng cung ấy.

Phó Thời Hàn nghiêng người, nhắm mắt nghỉ ngơi, ý đồ đè ngọn lửa đang cháy hừng hực trong người xuống.

Hoắc Yên ngồi xếp bằng bên cạnh yên lặng nghịch điện thoại, tìm kiếm chuyến du lịch: “Hạ Môn thế nào.”

“Có thể.”

Cô suy nghĩ: “Nghỉ hè, có vẻ hơi nóng, được rồi, chuyển sang nơi khác.”

“Có thể ra nước ngoài.” Phó Thời Hàn đề nghị.

Hoắc Yên: “Không có tiền.”

Phó Thời Hàn: ...

Mấy phút sau, Hoắc Yên từ phía sau vòng qua cổ Phó Thời Hàn, đưa điện thoại tới trước mặt anh: “Em quyết định rồi.”

“Ừm?”

“Em quyết định giao toàn quyền quyết định cho anh, anh chọn đi.”

Phó Thời Hàn ổn định cảm xúc, nhận di động nhìn một chút, hỏi: “Có muốn đi quảng trường Thiên An Môn xem kéo cờ, sau đó leo lên tường thành không?”

Cô còn chưa đi từng đi Bắc Kinh.

Hoắc Yên: “Không đi, quá nhiều người.”

Phó Thời Hàn lại lật đật tìm một lát, nói: “Thanh Hải khá vắng, cũng không nóng, chúng ta thuê xe tới đó chơi.”

“Không đi, tia tử ngoại ở cao nguyên mạnh, sợ đen.”

“Nội Mông Cổ thế nào?”

“Bão cát lớn, em bị viêm mũi.”

Phó Thời Hàn: ....

Cho nên ai mới vừa nói giao toàn quyền quyết định cho anh!

Nhìn nét mặt ghét bỏ của Phó Thời Hàn, Hoắc Yên nhéo nhéo vành tai anh: “Sao vậy, có phải cảm thấy em rất tùy hứng rất phiền phức không?”

Phó Thời Hàn trịnh trọng nói: “Cưng chiều bạn gái của mình, quỳ xuống cũng phải làm.”

Hoắc Yên ngoác miệng ra cười: “Cái này còn tạm được.”

Hai người bàn luận đến lúc mặt trời xuống núi, cuối cùng ra quyết định, quyết định đi Quế Lâm – Quảng Tây và Bắc Hải, có thể ngắm núi lại có thể ngắm biển.

Buổi tối, Tô Hoàn chạy về phòng ngủ, bắt gặp Hoắc Yên ngồi trước máy tính tìm kiếm các chuyến du lịch dành cho tình nhân: “Muốn cùng Hàn tổng nhà cậu đi tuần trăng mật à?”

“Chỉ là ra ngoài chơi một chút, không phải vừa mới nhận được tiền thưởng của tổ sao.”

“Hai người các cậu?”

“Trước mắt chỉ có chúng tớ, cậu muốn đi không?”

“Á! Tớ cũng có thể đi sao!” Tô Hoàn lập tức phản kích, bê ghế ngồi bên cạnh Hoắc Yên, lôi kéo cánh tay cô: “Yên Yên giúp đỡ chút, nếu như cậu có thể khiến Hứa Minh Ý cũng đi, tớ cảm ơn cậu suốt đời!”

Hoắc Yên nhú lông mày, khó xử: “Anh ta á, sợ là không đi...”

Tên Hứa Minh Ý kia cực kỳ keo kiệt, sẽ cùng bọn họ ra ngoài du lịch sao?

“Không thử một chút làm sao biết được, hơn nữa cậu cũng đã nói, vừa mới được thưởng tiền, hiện giờ túi tiền của anh ấy hẳn là rủng rỉnh.” Tô Hoàn ôm cánh tay mảnh khảnh của Hoắc Yên, làm nũng: “Yên Yên, cậu có bạn trai nhưng khuê mật yêu quý của cậu còn ruộng cạn tìm nước uống, cậu không thể mặc kệ tớ được.”

Hoắc Yên vỗ vai bạn, rất nghĩa khí nói: “Yên tâm, tớ sẽ giúp cậu.”

Nói xong cô cầm điện thoại lên, gọi cho Hứa Minh Ý một cuộc điện thoại.

Hứa Minh Ý ngồi trên giường đọc tạp chí đàn ông, phát hiện di động vang lên, lại là do Hoắc Yên gọi tới.

Anh ta cúi đầu quan sát Phó Thời Hàn ở tầng dưới, Phó Thời Hàn liếc anh ta: “Điện thoại của cậu kêu kìa.”

Hứa Minh Ý hơi nhú mày, trong lòng dường như cũng có chút linh cảm, nhận điện thoại —

“Alo, ngài Chu, có chuyện gì thế ạ?”

“Ồ, chuyện thực tập phải không?”

Điện thoại của Hoắc Yên mở loa ngoài, cô và Tô Hoàn ngồi trên ghế nhỏ, trên mặt viết im lặng.

“Hứa Minh Ý, anh lại diễn cái gì thế.”

“Ngài Chu, bây giờ nói chuyện không tiện, ngày mai chúng ta gặp mặt nói chuyện đi, vâng, tạm biệt, ngài nghỉ ngơi sớm một chút.”

“...”

Cúp điện thoại, Hứa Minh Ý nhẹ nhàng thở ra.

Hoắc Yên tìm anh ta có chuyện gì, hơn nửa vẫn là vị tiểu thư trong phòng ngủ kia.

Anh ta không dám tùy tiện trêu chọc cô.

Hai phút sau, Phó Thời Hàn nhận được tin nhắn của Hoắc Yên: “Bạn trai giúp đỡ, chuyến du lịch mùa hè mang cả hòa thượng đi, vừa rồi anh ta còn giả ngu. 【cầu xin】 【cầu xin】 ”

“Gọi bạn trai cái gì, gọi chồng yêu một chút nghe coi.”

Hoắc Yên trừng mắt, quay đầu thấy Tô Hoàn khoanh tay trước ngực, ánh mắt vô cùng đáng thương: “Xin giúp đỡ xin giúp đỡ.”

Hoắc Yên đành trả lời: “Chồng yêu giúp em đi. 【yêu anh】 “

Phó Thời Hàn cong môi nở nụ cười, xoay ghế đẩy về sau, hỏi Thẩm Ngộ Nhiên và Hướng Nam: “Nghỉ hè có rảnh không, đi du lịch chung.”

Hiếm khi được Phó Thời Hàn mời, hơn nữa đây cũng là kỳ nghỉ hè cuối cùng của thời sinh viên, Hướng Nam và Thẩm Ngộ Nhiên không do dự đồng ý.

Phó Thời Hàn bấm bấm điện thoại: “Được, vậy để tớ đặt trước vé máy bay và khách sạn.”

Hai người đưa chứng minh thư cho Phó Thời Hàn, Hứa Minh Ý tiu nghỉu, nhìn hai người, lại hơi liếc Phó Thời Hàn, chờ một lát, Phó Thời Hàn có vẻ không có ý định mời anh ta.

Hướng Nam nhìn ra dụng ý của Phó Thời Hàn, cố ý cười hỏi: “Lão tứ, có phải cậu bỏ sót ai không?”

Lời vừa nói ra, Hứa Minh Ý vội vàng ngồi ngay ngắn, cầm tạp chí che khuất mặt, giả vờ như không nghe bọn họ nói chuyện.

Phó Thời Hàn nói: “Tớ, cậu, lão tam, còn có ai nữa?”

Hương Nam mỉm cười: “Đúng không, chỉ có ba người chúng ta.”

Phó Thời Hàn: “À, có phải cậu định nói vị Hứa nhị gia trên tầng kia không.”

Hứa Minh Ý rất ngạo kiều khẽ hừ một tiếng.

Phó Thời Hàn nói: “Dù sao cậu ta cũng không đi, tớ không cần hỏi.”

Chân mày Hứa Minh Ý cau lại, đang do dự mở miệng, Hương Nam nói trước một bước: “Cậu không hỏi, làm sao biết cậu ấy không đi, nhớ người ta muốn đi thì sao.”

Phó Thời Hàn ung dung nói: “Không cần hỏi, tớ cược hai tấm vé máy bay khứ hồi, cậu ấy sẽ không đi.”

Hứa Minh Ý cuốn quyển tạp chí trong tay lại, đập vào thành giường: “Vé máy bay khứ hồi, mua để đi lại, lần này nhị gia nhà cậu đi nhé.”

Phó Thời Hàn tỏ vẻ kinh ngạc: “Cậu muốn đi?”

“Đi, tại sao lại không đi, hai tấm vé khứ hồi, không được phép đổi ý.”

“Cậu không đi thực tập à?”

“Có thể xin nghỉ.”

Thật vất vả mới có cơ hội khiến Phó Thời Hàn kinh ngạc, anh ta sao có thể dễ dàng buông tha.

Phó Thời Hàn ra vẻ đau đầu, thở dài một cái: “VẬY CẬU ĐƯA CHỨNG MINH THƯ ĐÂY.”

Sau khi đặt xong vé máy bay, Phó Thời Hàn đi ra ban công gọi điện thoại báo cáo công tác cho Hoắc Yên, Hướng Nam gọi anh lại: “Lão tứ...”

Lời còn chưa nói ra miệng, Phó Thời Hàn quay đầu nhìn anh ta một cái, nói: “Tớ thử một chút.”

“CẢM ƠN.”

Hứa Minh Ý nhìn hai người giống như đang làm chuyện gì mờ ám, dần dần kịp phản ứng.

“SAO... SAO CỨ CÓ CẢM GIÁC CÁC CẬU ĐANG BẤY TỚ VẬY.”

“CÓ SAO.” Hướng Nam nằm trên giường, duỗi lưng một cái: “NGỦ NGỦ.”

Hứa Minh Ý nhảy lên giường anh ta: “CẬU VỪA MỚI BẢO CẬU ẤY LÀM GÌ?”

“KHÔNG CÓ GÌ.”

“KHẲNG ĐỊNH CÓ CHUYỆN MỜ ÁM, MAU NÓI CHO TỚ BIẾT.”

Đôi chân dài của Hướng Nam gác lên vai Hứa Minh Ý: “ĐÁNH CẬU.”

**

Bên ngoài ban công, gió đêm mềm mại.

Đầu dây bên kia truyền tới giọng nói của Phó Thời Hàn: “Xong rồi.”

Hoắc Yên lập tức ra dấu OK với Tô Hoàn, Tô Hoàn “A” một tiếng, hét lớn: “Hàn tổng nhà cậu thật sự quá tuyệt vời, tớ biết mà!”

Hoắc Yên quay lưng đi nói: “Cảm ơn anh nhé, giúp một đại ân.”

Phó Thời Hàn khẽ hừ một tiếng: “Làm xong việc, xưng hô cũng mất.”

“Đúng vậy.” Hoắc Yên cười nhạt: “Tá ma giết lừa (*), chiều nay vẫn là học từ anh đó.”

(*) Tá ma giết lừa (卸磨杀驴): Sau khi xay xong, tháo lừa ở cối xay ra giết chết. Đồng nghĩa với câu “Qua cầu rút ván”.

“Đồ không có lương tâm.” Trong giọng điệu của Phó Thời Hàn mang theo sự cứng chiều: “Nói thật, vừa mới Hướng Nam giúp anh, có phải em cũng nên giúp cậu ta một chút không.”

“Cái gì?”

“Vị cùng phòng ngủ của em... chị gái cao ngạo lạnh lùng đó, Hướng Nam nhớ thương nhiều lắm.”

“Cái gì mà chị gái cao ngạo lạnh lùng, người ta tên là Lạc Dĩ Nam.”

“Có cách gì dẫn đi cùng không.”

Hoắc Yên lén lút quay đầu quan sát, đi tới sát tường, nhỏ giọng nói: “Độ khó có chút cao, 85% cậu ấy sẽ không đi góp náo nhiệt.”

“Thử một chút đi.”

Hoắc Yên nở nụ cười: “Vừa mới em gọi anh thế nào, hiện giờ em giúp anh, anh không muốn trả lại sao?”

Phó Thời Hàn nhướng mi, đuôi mắt hơi cong: “Vợ?”

Toàn thân Hoắc Yên giật nảy, xoay người đối mặt với vách tường, tay cạy cạy: “Đừng gọi... cái này quá xấu hổ.”

“Được rồi vợ ời.”

“Anh đừng gọi!”

“Anh yêu em, vợ.”

“Ôi.”

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 61: Tôi Sẽ Rất Thương Anh

“Nói thêm nữa, em cần anh.”

Ánh tà dương chiếu xuống, mấy căn phòng tập múa trống rỗng.

Hương Nam đi từ phòng đầu tiên đến phòng cuối cùng, đi tận cuối hành lang vẫn không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của người con gái.

Anh ta đứng dưới mái hiên một lát, nghe thấy tiếng bước chân không nhanh không chậm truyền tới, quay đầu liền thấy Lạc Dĩ Nam đã xuất hiện đằng sau lưng mình.

Cô mặc một cái áo phông bằng cotton rộng thùng thình thành và quần short, gò má đỏ bừng nổi tia máu trên gương mặt tái nhợt, cái trán đầy đặn rịn một tầng mồ hôi mỏng.

“Vừa luyện xong?” Anh ta lo lắng hỏi cô: “Có mệt không, ăn cơm trước nhé.”

“Không cần, tôi gọi anh đến, chỉ muốn nói với anh một tiếng, nghĩ hè tôi còn có việc, sẽ không cùng các cậu ấy đi du lịch.” Cô thẳng thắn nói, không có chỗ để xen vào: “Cho dù không có việc gì cũng sẽ không đi, cho nên anh không cần hao tâm tổn trí để hai con nhóc kia lải nhải bên tai tôi, biện pháp nhí nhố nào cũng nghĩ ra được.”

Hương Nam nhất thời không nói chuyện.

Lạc Dĩ Nam đi qua người anh ta, mặt không đổi sắc, thậm chí còn không liếc anh ta một cái: “Giữa anh và tôi không cần ai hòa giải, không đáng, cũng không thể, chúng ta sớm đã kết thúc.”

“Nhất định không lưu lại lỗi thoát cho nhau sao?” Giọng nói của Hường Nam lạnh lẽo: “Dù là bạn bè bình thường, cũng không đến mức lạnh nhạt như vậy, huống chi quá khứ cũng coi như có tình cảm.”

Lạc Dĩ Nam giơ tay dùng sức ném chai nước khoáng vào thùng rác, tiếng vang đột ngột luẩn quẩn trong hành lang.

“Tình cảm.” Đuôi mắt cô hiện lên ý cười lạnh, đôi đồng tử sâu không thấy đáy: “Tôi là loại người gì, sao dám cùng thiếu gia Hường Nam nói chuyện tình cảm.”

Hường Nam không chờ cô nói hết, sải bước tới nắm chặt cổ tay cô: “Lạc Dĩ Nam...”

Cổ tay Lạc Dĩ Nam tinh tế, làn da mỏng manh hiện màu trắng xanh, anh ta thậm chí còn không cần dùng sức đã có thể khống chế cô không thể động đậy.

“Buông tay.” Cô dùng sức giãy dụa, nhưng Hường Nam nhất quyết không chịu buông ra.

Trên mặt anh ta lộ ra tia lạnh lẽo và cứng rắn, giọng nói âm trầm: “Em là người phụ nữ đầu tiên của anh, cũng là người cuối cùng, tốt nhất em nên hiểu rõ điều này.”

Hơi thở của Lạc Dĩ Nam có chút dồn dập: “Hường Nam, đừng giống như khi còn bé, một món đồ chơi, ném đi rồi sẽ mất, sau này sẽ có nhiều thứ tốt hơn.”

Hướng Nam đột nhiên ép cô vào tường, hung hăng nói: “Em không phải đồ chơi, anh cũng không phải trẻ con.”

Vừa dứt lời, anh ta liền chiếm hữu môi cô, mang theo khoái trá trả thù mà cắn xé, anh ta dùng sức, giống như muốn nuốt cô vào bụng.

Thời gian dài mong nhớ, vô số đêm trằn trọc mất ngủ, tất cả xúc động và bốc đồng, toàn bộ đều tan vào nụ hôn dài dằng dặc này.

Lạc Dĩ Nam không phản kháng, chỉ cắn chặt hàm, bất kể anh ta khiêu khích thế nào, cô vẫn cố chấp không chịu nhả ra.

Hướng Nam chỉ có thể bưng mặt cô, dùng sức mút môi cô.

Tương tư khó giải.

Mà người lại thờ ơ.

Sau nụ hôn, tinh thần anh ta có chút suy sụp, lùi lại mấy bước, đập một cước lên tường, ngang ngược gầm nhẹ một tiếng.

Cô thờ ơ, cho dù hôn như vậy, cô cũng không có cảm giác.

Không có cảm giác, nghĩa là cô không còn yêu anh ta.

Hướng Nam không thể chịu nổi điều này, tia nắng cuối cùng bên ngoài cửa sổ tắt dần, đến khi hoàn toàn biến mất.

Bốn phía xung quanh âm u lờ mờ.

Lạc Dĩ Nam dựa vào tường trượt người xuống, cả người mất hết sức lực, tay đưa lên chạm vào đôi môi đã bị anh hôn sưng đỏ, trên đó còn lưu lại mùi máu tươi khi bị cắn.

Cô liếm liếm.

Nụ hôn của anh vẫn như trước kia, mang theo chút nôn nóng của chàng thiếu niên, không có kỹ xảo, chỉ dựa vào sự xúc động theo bản năng, vừa yêu vừa hận, không hề dịu dàng, tất cả dịu dàng đã biến thành phần nộ.

Cô không chống đỡ được, hội bất thành binh(thất bại), vẫn còn giả bộ bình tĩnh, chỉ hi vọng anh có thể hiểu sự khác biệt giữa hai người, không chỉ có riêng tình yêu và tình yêu không phải vấn đề đơn giản.

**

Khách sạn Bắc Hải đã đặt trước nằm bên cạnh bãi biển, là một khách sạn kiểu biệt thự cực kỳ xinh đẹp, phía đối diện chính là biển cả mênh mông xanh thẳm và bãi cát vàng kéo dài.

Tất cả lộ trình của chuyến đi này đều do một mình Phó Thời Hàn sắp xếp, cùng anh ra ngoài chơi gần như có thể không cần lo nghĩ bất cứ điều gì, anh in hành trình thành vài tờ A4, kéo dài mấy trang, bao gồm khách sạn dừng chân và các phương tiện giao thông đi lại, trò chơi ở nơi đó, thậm chí chi tiết đến các nhà hàng có đặc sản địa phương, đều được đánh dấu.

Trên máy bay, anh phát hành trình, nói với mọi người: “Nếu có vấn đề, nói sớm với tớ, sau khi thảo luận có thể sắp xếp lại.”

Lâm Sơ Ngữ xích lại gần lỗ tai Hoắc Yên, thấp giọng nói: “Tại sao tớ có cảm giác, anh ấy vẫn đang trong cuộc họp như mọi khi, nghiêm túc, thật sự nghiêm túc, đáng sợ.”

Hoắc Yên cười nói: “Đừng để ý, anh ấy chính là như vậy.”

Năng lực lãnh đạo và tổ chức của Phó Thời Hàn không thể nghi ngờ, anh luôn biết cách sắp xếp mọi việc thỏa đáng, đây cũng là nguyên nhân khiến người khác tin tưởng anh như vậy.

“Lúc hai người nói chuyện yêu đương, anh ấy sẽ không phải là cái dạng này chứ?” Lâm Sơ Ngữ tò mò hỏi: “Vậy chẳng phải rất không thú vị sao.”

“Không biết.”

Phó Thời Hàn trước mặt cô hoàn toàn không phải người như vậy, không có nguyên tắc cũng không có điểm dừng, vừa tùy hứng vừa bá đạo, có đôi khi còn đặc biệt ngây ngô.

Không biết phải nói thế nào, người đàn ông này có hai khuôn mặt.

Phó Thời Hàn nhìn Lâm Sơ Ngữ: “Bạn học Lâm, bạn có vấn đề gì không?”

“Không có! Không có vấn đề!”

Lâm Sơ Ngữ run rẩy, ôm cánh tay Hoắc Yên thấp giọng nói: “Mẹ nó thật đáng sợ.”

Hoắc Yên sờ đầu cô nàng: “Đừng sợ, anh ấy dọa cậu đấy.”

Phó Thời Hàn tiếp tục nói: “Nếu như không có vấn đề gì, vậy mời trở về vị trí của mình.”

“Ồ!” Lâm Sơ Ngữ vội vàng đứng dậy, trở lại chỗ ngồi ở phía sau của mình.

Phó Thời Hàn ngồi xuống bên cạnh Hoắc Yên, tay rơi xuống hông cô, nhẹ nhàng vòng qua.

“Anh đừng hung dữ với bạn cùng phòng của em như thế.”

“Hung dữ sao?” Phó Thời Hàn hoàn toàn không biết: “Anh vẫn luôn như vậy mà.”

Ngẫm lại cũng đúng, Phó Thời Hàn đối xử với những người con gái khác đều là như vậy, không sâu không cạn, không lạnh không nhạt, luôn khiến cho người ta có một loại cảm giác không giận tự uy, chỉ có thể nhìn từ xa mà không dám tới gần.

Như vậy cũng tốt, dù sao vẫn có thể làm cô yên tâm.

Nếu không với sự nổi tiếng của Phó Thời Hàn, nếu trở thành người đang ông áp áp như điều hòa không khí, chẳng phải Hoắc Yên sẽ bị làm cho tức chết sao, cô cảm thấy mình tương đối “hộ thực”(không muốn ai động vào đồ của mình, hơn nữa rất kiên quyết), không thích bạn trai mình bị con gái ngấp nghé.

Phó Thời Hàn có vẻ thật sự bắt đầu suy nghĩ tới vấn đề này, nửa ngày sau anh lại hỏi Hoắc Yên: “Em cũng cảm thấy anh hung dữ?”

Hoắc Yên đưa tay dùng sức xoa nắn hai má anh: “Anh như vậy rất tốt.”

“Vậy sau này anh sẽ dịu dàng với em hơn nữa.”

Hiểu được lỗi lầm của mình, thật đúng là bạn trai biết tiến bộ.

Hoắc Yên ôm mặt Phó Thời Hàn, hôn lên môi anh một cái như khen thưởng: “Honey, sao em lại yêu anh như vậy chứ.”

Phó Thời Hàn cong môi cười cười: “Cái nữa.”

“Chụt” một tiếng, Hoắc Yên lại hôn lên đôi môi mỏng của anh.

“Tiểu thư, xin hãy thắt dây an toàn, máy bay lập tức sẽ cất cánh.”
Tiếp viên hàng không nói với Hoắc Yên.

“Ồ.” Hoắc Yên xấu hổ đỏ mặt: “Xin lỗi.”

Phó Thời Hàn đưa tay qua thắt dây an toàn giúp cô, bắn vào trán cô một cái coi như trừng phạt.

Tiếp viên hàng không trước khi đi, cũng nhìn không được nhìn Phó Thời Hàn thêm mấy cái, cho dù bình thường đi làm ở công ty hàng không gặp qua không ít trai đẹp, nhưng đẹp trai tuấn tú như Phó Thời Hàn, nhìn thôi cũng đủ khiến người ta kinh tâm động phách.

Có bạn trai vừa đẹp vừa quan tâm như vậy, có bé kia kiếp trước cứu cả dải Ngân Hà sao?

Tô Hoàn ngồi bên cạnh Hứa Minh Ý, nhìn dáng vẻ hít thở lại hít thở của anh ta, cảm thấy buồn cười: “Hứa Minh Ý, đây là lần đầu tiên anh đi máy bay sao.”

“Đương, đương nhiên không phải, tôi còn từng lái máy bay cơ.”

“Ồ?”

Thẩm Ngộ Nhiên nói: “Cậu ta từng lái máy bay trong game “Tinh Cầu tranh bá”.”

Tô Hoàn mờ mịt lắc đầu.

Nhất thời không nói chuyện, chủ đề cứ thế bị bỏ qua.

Sau khi máy bay đi vào đường băng, bắt đầu tăng tốc bắn lên, Hứa Minh Ý nhắm chặt hai mắt, cái trán rịn một tầng mồ hôi mỏng: “Lên... lên sao?”

“Lên.”

Anh ta mở mắt nhìn phía ngoài cửa sổ, máy bay quả nhiên đã rời khỏi mặt đất, phòng ốc dần dần phía xa, cuối cùng biến thành điểm nhỏ như con kiến.

Chỉ nhìn thoáng qua, Hứa Minh Ý lại nhắm chặt mắt, khẩn trương đến hít thở không thông, bởi vì áp suất không khí, lỗ tai cũng bắt đầu ù đi, trái tim như treo giữa không trung, rất khó chịu.

Tô Hoàn nhìn bàn tay nắm chặt tay vịn của Hứa Minh Ý, thế là đưa tay mình ra, nhẹ nhàng phủ lên mu bàn tay anh ta.

Hứa Minh Ý như bị điện giật, vội vàng rút tay về, Tô Hoàn nhanh tay lẹ mắt tóm được ngón trỏ của anh ta, không để anh ta tránh được.

“Tôi nắm tay anh sẽ không sợ nữa.”

Dường như Tô Hoàn rất tùy ý, nhưng đối với Hứa Minh Ý mà nói, thật sự là cực kỳ hoảng sợ, hiện giờ anh ta càng căng thẳng hơn: “Cái đó... bạn... bạn học Tô...”

“Gọi tôi là Hoàn Hoàn.” Đôi mắt trong suốt của Tô Hoàn nhìn anh ta mỉm cười.

“Hoàn Hoàn, không phải... bạn học Tô, tôi...” Đầu lưỡi anh ta cứng đờ: “Như vậy không tốt, nam nữ thụ thụ bất thân, cô không thể nắm tay tôi...”

“Đã là thời đại nào rồi.” Tô Hoàn tùy ý nói: “Chúng ta là bạn tốt đúng không, bạn tốt không thể nắm tay sao?”

Hứa Minh Ý nói dứt quãng: “Tôi và Phó Thời Hàn cũng không... không nắm tay.”

Vừa dứt lời, máy bay bắt đầu rung lắc dữ dội.

“Chuyện gì xảy ra vậy, chuyện gì xảy ra!” Hứa Minh Ý hoảng sợ nói: “Có phải sắp xảy ra chuyện gì không!”

“Anh đừng sợ! Không có chuyện gì, chỉ là xóc nảy do gặp phải khí lưu, không sao, xác suất máy bay gặp sự cố thấp hơn rất nhiều so với ngồi xe ô tô.”

Hứa Minh Ý: “Ô tô tốt xấu gì cũng đi trên mặt đất.”

Ánh mắt Tô Hoàn di chuyển xuống dưới, phát hiện tay anh ta không biết từ lúc nào đã bắt lấy tay mình, mười đầu ngón tay hai người nắm chặt nhau, cô thậm chí có thể cảm nhận được sức mạnh của anh ta.

Lần đầu tiên bị con trai cầm tay, còn là chàng trai mình thích, loại trải nghiệm này rất thần kỳ.

Khóe môi cô cười trộm, tình bơ không biến sắc.

Hơn mười phút sau, máy bay tiến vào tầng bình lưu, cuối cùng cũng ổn định trở lại, Hứa Minh Ý nhẹ nhàng thả ra, trước kia chưa

từng căng thẳng như vậy.

Khi anh ta phát hiện mình đang cầm tay Tô Hoàn, sắc mặt bị dọa trắng bệch, vội vàng thả ra: “Thật, thật xin lỗi...”

“Không sao, lần đầu tiên tôi đi máy bay cũng căng thẳng, rất bình thường.” Tô Hoàn an ủi anh ta, cũng không hề đẩy tay của anh ta ra: “Tay của anh cứng quá, có chút khó chịu.”

Hứa Minh Ý theo bản năng muốn rút tay lại, nhưng Tô Hoàn nắm càng chặt hơn, bàn tay mọc đầy vết chai, năm ngón tay cũng rất thô ráp, đường vân tay phía trên rõ ràng, nhìn qua không hề giống tay chàng trai trẻ, mà giống tay của một người đàn ông trung niên dãi dầu sương gió.

Hứa Minh Ý rất ít khi cảm thấy tự ti, nhưng hiện giờ, anh ta không biết phải làm sao.

Tay cô trắng nõn mịn màng vô cùng, nếu anh ta nắm tay cô, ngược lại sẽ làm tay cô khó chịu.

Mà Tô Hoàn nhẹ nhàng vuốt ve từng vết chai ở lòng bàn tay anh ta, nụ cười trên mặt tắt dần, cô biết những vết chai này đều là bằng chứng cho những năm tháng khó khăn anh đã phải trải qua

Đột nhiên đau lòng muốn khóc.

Hứa Minh Ý không biết suy nghĩ của Tô Hoàn, cho rằng cô bị tay mình dọa sợ, cuống quýt rút tay lại, vụng về giấu vào trong túi.

Hứa Minh Ý ngượng ngùng nói: “Xấu xí lắm phải không.”

Tô Hoàn vội vàng nói: “Bàn tay này của anh, đặc biệt đàn ông.”

Nghe nói như thế, Hứa Minh Ý đột nhiên bật cười, lộ ra hàm răng trắng: “Cô là cô gái đầu tiên nói như vậy.”

“Đó là bởi vì trước nay anh không tiếp xúc với con gái.” Tô Hoàn vỗ vai anh ta: “Nếu anh không phải là người hướng nội, khẳng định sẽ có rất nhiều cô gái thích anh.”

Ánh mắt của cô cực kỳ độc đáo.

Hứa Minh Ý bất đắc dĩ nói: “Trước kia tôi từng quen bạn gái, cô ta nói tay tôi rất khó coi.”

Nghe nói như thế, Tô Hoàn mở to hai mắt, lộ ra chút khó tin: “Anh nói cái gì, anh... từng quen bạn gái?”

Không có gì phải giấu diếm, Hứa Minh Ý kể chi tiết: “Trước kia học cấp ba trên trấn, lớp bên cạnh có một cô gái theo đuổi tôi, khi đó còn nhỏ, cái gì cũng không hiểu, cảm thấy những chuyện yêu đương này cách mình rất xa, nhưng càng xa không thể chạm tới thì càng tò mò, nghĩ muốn thử một chút, cho nên cô ta vừa mở miệng, tôi liền đồng ý.”

“Vậy anh... thích cô ta sao?”

“Trước khi cô ta tỏ tình với tôi, tôi thậm chí còn chưa từng gặp qua, có điều đã quen nhau, tôi nên thích cô ta, đối xử tốt với cô ta.”

Suy nghĩ của Hứa Minh Ý rất đơn giản, cũng rất thật thà: “Tôi làm công trên trấn, tiền được bao nhiêu tiền hơn một nửa đưa cho bà nội, số còn lại đưa hết cho cô ta, cô ta biết hút thuốc, còn ra quán net chơi game, nạp tiền mua thiết bị trong game. Tốn lại khoảng thời gian đó, tôi rất mệt mỏi.”

Tô Hoàn cau mày nói: “Anh bỏ bao nhiêu tiền cho cô ta?”

“Không coi là nhiều, bên nhau gần nửa năm, trước sau tổng cộng có mấy ngàn, bao gồm cả tiền chơi game và tiền mua đồ.”

“Hứa Minh Ý, anh có phải bị dần không!” Tô Hoàn giận không có chỗ xả: “Nào như vậy được!”

Hứa Minh Ý cúi đầu cười cười: “Khi đó đúng là ngu ngốc, có cô gái thích anh, anh liền cảm thấy bản thân đặc biệt không tầm thường, cô ta muốn cái gì cũng có thể cho, sau này mới phát hiện, anh đúng là đặc biệt không tầm thường, ngay cả bản thân cũng không nuôi nổi, anh lấy cái gì nuôi một người phụ nữ.”

Lúc anh ta nói điều này, mang theo một chút cô tịch và bất đắc dĩ.

“Sau này liền chia tay.”

“May mắn, may mắn anh đá cô ta, anh khổ cực như vậy, cô ta còn đòi tiền anh, cái này rất quá đáng.” Tô Hoàn vỗ cánh tay anh ta, tăng thêm ngữ điệu: “Hiểu không! Rất quá đáng!”

“Không phải, là cô ta đá tôi.”

Tô Hoàn: “...”

Có thể có tiền đồ một chút không hả!

“Cô ta nói ở bên tôi không nhìn thấy tương lai, tôi không hiểu cô ta.”

Hứa Minh Ý đúng thật không hiểu, mấy trò chơi của cô ta.

Anh ta ngoại trừ cố gắng học tập, lúc rảnh rỗi liền muốn tìm thêm vài việc vặt, vất vả kiếm tiền.

Mỗi ngày chỉ có một chút thời gian ngắn ngủi để gặp nhau, anh ta nghe cô gái kia oán trách không ngừng về cơm áo gạo tiền, cảm thấy rất vô vị, nhưng vẫn như cũ nhẫn nại lắng nghe, chỉ là cô gái kia muốn anh ta trả lời, anh ta trả lời không được, ngơ ngơ ngác ngác, không bao lâu sau làm cô gái kia chán ghét.

Tự nhiên như vậy mà chia tay, có bài học kinh nghiệm yêu đương thất bại này, Hứa Minh Ý lập địa thành Phật, không tiếp tục sa vào tình yêu, cũng không tiếp xúc với con gái.

Tô Hoàn là người nóng tính, nắm lấy ống tay áo của anh ta, vội vàng nói: “Không phải tất cả con gái đều như vậy, anh không thể một gậy đánh chết được!”

“Tôi không trách cô ta, nguyên nhân là do tôi, tôi không có thời gian chăm sóc bạn gái, cũng không có bản lĩnh kiếm nhiều tiền cho cô ta tiêu.”

“Hứa Minh Ý, anh không biết, tôi không tiêu tiền của đàn ông, cũng không cần đàn ông phải chăm sóc tôi, bởi vì bản thân tôi cũng có nhiều việc bận rộn, có rất nhiều chuyện muốn làm, tôi cảm thấy nếu hai người cùng thích nhau, như thế nào cũng được.”

Tô Hoàn vội vàng nói: “Đương nhiên những điều này đều không phải trọng điểm, trọng điểm là nhà tôi có rất nhiều tiền, cực kỳ có tiền, khó có thể tượng tượng được nhiều tiền đến mức nào.”

Thẩm Ngộ Nhiên vừa vặn đi toilet trở về, ngang qua người Hứa Minh Ý, nghe thấy Tô Hoàn nói với Hứa Minh Ý “Tôi có rất nhiều

tiền” lộn xộn linh tinh.

Mà Hứa Minh Ý giống hệt con nai bị làm hoảng sợ, che ngực mình, mở to hai mắt nhìn cô nàng.

“Anh có muốn thử một chút không?” Cô cầm tay anh ta: “Tôi sẽ rất thương anh, thật!”

Hứa Minh Ý khẩn trương hỏi: “Cô thích cái gì ở tôi.”

“Không biết, chính là thích, cái gì của anh tôi cũng thích.”

“Bạn gái cũ cũng nói vậy.”

Tô Hoàn: ...

Hoắc Yên không nhịn được thấp giọng nói: “Có thể có EQ một chút không, đừng liên mồm nhắc bạn gái cũ của anh nữa.”

Hứa Minh Ý quay đầu, Hướng Nam, Thẩm Ngộ Nhiên, Hoắc Yên thậm chí cả Phó Thời Hàn đều ở đằng sau lưng từ lúc nào, ghé vào ghế tựa, quang minh chính đại nghe lén hai người nói chuyện.

“Hai người tiếp tục, không cần để ý đến chúng tôi.” Hoắc Yên cười cười: “Tiếp tục tiếp tục.”

Hứa Minh Ý cũng là người hiếm có, anh ta không ngại đằng sau có người nhìn trộm, quay đầu nhêm tức nói với Tô Hoàn: “Có thể để tôi cân nhắc một chút không?”

“Có thể!” Tô Hoàn kích động: “Anh cứ từ từ cân nhắc, suy nghĩ thật kỹ, tôi không thúc giục anh.”

“Ừm, cảm ơn.”

Hoắc Yên và Phó Thời Hàn lại ngồi xuống, cô thấp giọng hỏi anh: “Em cứ có cảm giác là lạ, lại có chút quen thuộc, là sao nhỉ?”

“Nhân viên bất động sản chào hàng và người nông dân chất phác thật thà lên thành phố mua nhà bị chặn.”

“Đúng!”

Hoắc Yên nói Tô Hoàn cũng quá có năng khiếu, ngay cả câu “Nhà tôi rất nhiều tiền” cũng nói ra được, chẳng lẽ không sợ Hứa Minh Ý càng thêm tự ti sao?

Phó Thời Hàn nói: “Lão nhị thật ra không hề tự ti, cậu ta dựa vào bản lĩnh của mình để kiếm tiền, làm đến nơi đến chốn, mỗi bước đi đều rất ổn định, người đàn ông như vậy rất có năng lực.”

Hoắc Yên gật đầu, khó trách, trong khoa có học bổng gì dành cho sinh viên hoàn cảnh khó khăn anh ta đều đăng kí hết. Đại hội thể dục thể thao vì muốn giành được phần thưởng mà hạng mục nào cũng tham gia hơn nữa còn được giải, rất rõ ràng muốn nói cho người khác biết, tôi chính là nhắm trúng phần thưởng đó.

Anh ta rất thẳng thắn, không có bất kỳ chút tự ti nào.

Đương nhiên, bình thường anh ta keo kiệt cũng đến thẳng thắn, năm hào phải giục bằng được Hoắc Yên trả anh ta, nếu không trả ngay sẽ lái nhái bên tai cô cả học kỳ.

Người đàn ông như vậy, tuyệt đối sẽ không bởi vì nghèo khó mà tự ti, không có chính là không có, nhưng anh ta sẽ cố gắng tiết kiệm từng đồng tiền, không tiêu xài lung tung.

Chuyện bạn gái cũ là một ngoại lệ.

Hoắc Yên nói: “Tô Hoàn đúng là to gan, nói được ra câu như vậy.”

“Người ta biết thế nào là cơ hội.” Phó Thời Hàn nhéo mũi cô: “Không giống ai đó, lúc tỏ tình còn khóc nhè, giống như nếu anh thật sự không đồng ý, chính là bắt nạt người ta.”

“Anh đừng nhắc tới chuyện đó được không, quá xấu hổ!” Hoắc Yên ôm mặt, thậm chí không hề muốn nghĩ lại.

Mà Phó Thời Hàn dường như muốn đùa dai, học dáng vẻ sưng mướt của Hoắc Yên: “Phó Thời Hàn, em thích anh như vậy, chẳng lẽ anh không nhìn ra sao.”

“Anh đừng nói nữa! Anh nói thêm em sẽ tức giận!”

“Phó Thời Hàn, anh nhất định không được đồng ý cô ta.”

Hoắc Yên đột nhiên lao tới, ngậm chặt môi anh: “Nói thêm nữa, em cắn anh.”

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 62: Phòng Lớn Giường Đôi

“Những năm qua, anh vừa là thầy vừa là bạn, vừa là anh lại vừa là cha.”

Trên đường đi về khách sạn, Hoắc Yên rảnh rỗi đến phát chán, tiện tay cầm cầm tờ lộ trình của Phó Thời Hàn lên xem, không nhìn không biết, cô bất ngờ phát hiện Phó Thời Hàn đã đặt hai phòng tiêu chuẩn cùng một phòng lớn giường đôi ở khách sạn.

Cả đoạn đường Hoắc Yên đều nghĩ tới chuyện phòng lớn giường đôi kia, căn phòng đó là chuẩn bị cho ai vậy.

Cô không dám hỏi Phó Thời Hàn, trong lòng nhin đến ngứa ngáy, cả một đường đến khách sạn thấp thỏm không yên.

Các bungalow (*) nhỏ màu trắng phong cách châu Âu nằm nhấp nhô, cách bãi cát chỉ cách một con đường quốc lộ nhỏ, xung quanh yên tĩnh, là một khách sạn cực kỳ cao cấp ở khu vực này.

(*)

c62 gh

Lúc đưa chứng minh thư để đăng ký phòng, Hoắc Yên rút cuộc giơ tay lên, yếu ớt hỏi: “Vậy em ở cùng phòng với Lâm Sơ Ngữ, hay là Tô Hoàn?”

Ánh mắt mọi người đồng thời bắn về phía cô, Hướng Nam cùng Thẩm Ngộ Nhiên lộ ra thâm ý, xích lại gần Phó Thời Hàn, ý vị sâu xa nói: “Ồ~~~~ thì ra cậu gạt chúng tớ, hai người còn chưa có...”

Phó Thời Hàn cũng hơi mất tự nhiên, vỗ nhẹ vào gáy Hoắc Yên một cái để trừng phạt.

Trên mặt Hoắc Yên nóng như thiêu đốt, đứng ở sau lưng anh thấp giọng nói: “VẬY... nghe theo sắp xếp của anh.”

Đương nhiên, cuối cùng chia chìa khóa, Hướng Nam và Thẩm Ngộ Nhiên một cái, Tô Hoàn và Lâm Sơ Ngữ một cái, Hứa Minh Ý vì muốn tiết kiệm tiền phòng, nằm dưới đất phòng của Hướng Nam.

Phó Thời Hàn kéo theo hai vali hành lý đi trước, Hoắc Yên đi đằng sau, nhìn thoáng bóng lưng anh, lo lắng bất an.

Căn phòng rất rộng mang phong cách Nhật Bản, trên mặt đất trải thảm mềm mại, chính giữa đặt một cái giường lớn kiểu Tatami, rèm cửa được kéo ra, từ cửa sổ sát đất to dùng phóng tầm mắt ra xa là mặt biển phản chiếu ánh mặt trời, tầng tầng lớp lớp óng ánh như vảy cá.

Phó Thời Hàn đặt hành lý lên giá trước, sau đó lấy đồ vệ sinh ra xếp vào phòng tắm.

Hoắc Yên nhìn giường lớn ở chính giữa phòng, nhịp tim không khỏi gia tăng tốc độ.

Lúc Phó Thời Hàn đi ra, thấy cô đứng co quắp bên tường, không cần nghĩ cũng biết trong đầu nhóc con này đang chứa mấy thứ không lành mạnh.

Anh cười cười, nói: “Vừa rồi em mới làm anh mất mặt.”

Hoắc Yên hơi sợ hãi: “Sao lại mất mặt.”

Phó Thời Hàn kéo Hoắc Yên tới bên giường, thành khẩn nói: “Chúng ta bên nhau lâu như vậy, ra ngoài chơi còn tách nhau ra ngủ, cái này coi là gì.”

Hoắc Yên thấp giọng lắm bầm: “Đây không phải là bình thường sao.”

Tư duy của con trai và con gái, đôi khi thật đúng là không giống nhau, cô dường như nhớ ra cái gì, kinh ngạc nhìn Phó Thời Hàn: “Bọn họ không phải cho rằng chúng ta đã...”

Sau đó xấu hổ không nói tiếp được.

Phó Thời Hàn lại bình tĩnh “ừm” một tiếng: “Chỉ cần anh vẫn là một người đàn ông bình thường.”

Cho nên quen bạn gái lâu như vậy, lúc bạn cùng phòng hỏi, đương nhiên anh sẽ không nói mình còn là “bảo bảo”(trao thân).

Hoắc Yên cầm tay Phó Thời Hàn, chợt dạ nói: ““Bảo bảo” có gì không tốt, cái này gọi là giữ mình trong sạch, anh hẳn nên lấy làm kiêu ngạo mới đúng.”

Phó Thời Hàn cười khế, đầu ngón tay vén sợi tóc rơi xuống của cô ra sau tai: “Tối nay, em đừng mong chạy thoát.”

Hoắc Yên vội vàng đứng dậy chạy ra ngoài: “Em đi xem Lâm Sơ Ngữ các cậu ấy sắp xếp thế nào rồi.”

Chạy mất.

**

Biệt thự có hai tầng, mấy gian phòng, Tô Hoàn và Lâm Sơ Ngữ chọn một căn phòng ở tầng một cạnh vườn hoa, thông với sân bên ngoài, thấp thoáng bóng cây xanh, xung quanh yên tĩnh.

Hoắc Yên vừa mới vào phòng, liền bị Lâm Sơ Ngữ và Tô Hoàn kéo tới.

“Tối nay các cậu muốn ngủ cùng nhau hả!”

“Hưng phấn! Cậu nhất định phải thể hiện tốt đấy!”

“Quay về nhớ báo cáo chiến công cho bọn tớ!”

...

Hai cô nàng kích động như tự mình lâm trận.

Hoắc Yên thật ra không phải là cô gái truyền thống bảo thủ, sớm muộn cũng sẽ đến bước này, trao cả linh hồn và thể xác cho Phó Thời Hàn, cô nguyện ý.

Tô Hoàn nói: “Nói thật, hai người ngày nào cũng dính với nhau, Hàn tổng có thể nhẫn nhịn lâu như vậy mà không động vào cậu, rất đàn ông.”

Trước kia anh đã ám chỉ rất nhiều lần, anh muốn cô, nhưng chưa từng ép buộc cô, trừ khi cô đồng ý, bằng không anh chỉ đụng chạm mà thôi, sẽ không làm ra chuyện quá đáng.

Phó Thời Hàn vẫn luôn tôn trọng cô.

“Tớ rất căng thẳng.” Hoắc Yên không che giấu với chị em tốt: “Vừa mới trong phòng, chỉ có tớ với anh ấy, một cái giường đặt ở giữa, khỏi cần nói cũng xấu hổ thế nào, tớ nhìn cũng không dám nhìn, không còn cách nào đành phải chuồn ra ngoài tìm các cậu.”

“Đừng sợ, đây là chuyện đương nhiên.” Lâm Sơ Ngữ ngồi xổm xuống trước vali hành lý của mình, nói: “Mặc dù chưa từng trải qua, nhưng đã xem trong tiểu thuyết tình cảm, thật sự rất tuyệt.”

“Bình thường quá trình như thế nào, cần phải làm những gì?”

Lâm Sơ Ngữ lắc đầu: “Trong tiểu thuyết tình cảm không miêu tả kỹ, đến tắt đèn là xong.”

Tô Hoàn đề nghị: “Như vậy đi, tớ có cách này, tớ sẽ tìm một bộ “phim hành động” gửi vào điện thoại của cậu, cậu tự xem rồi học bỏ túi một chút, đến lúc đó tránh làm trò cười.”

Hoắc Yên đỏ mặt gật đầu, Lâm Sơ Ngữ nói: “Có thể gửi cho tớ nữa được không, tớ cũng muốn xem.”

Tô Hoàn chọc chọc đầu bạn: “Bạn trai còn không có, xem vô dụng.”

“Ôi chao, mặc dù không có bạn trai, nhưng cũng rất tò mò mà.”

Các cô gái cười cười nói nói sắp xếp đồ đạc của mình, Hướng Nam tới gõ cửa phòng bọn họ: “Chuẩn bị một chút, đợi một lúc nữa có thể ra bãi biển ngắm mặt trời lặn, hoặc xuống biển chơi một chút.”

“Được rồi.”

Các cô gái thay đồ bơi của mình, khoác áo choàng tắm do khách sạn chuẩn bị từ trước, cầm phao bơi ra khỏi phòng.

Mấy chàng trai đã đợi ngoài cửa, bọn họ cũng thay quần bơi, nửa người trên trần trụi, ngoại trừ Thẩm Ngộ Nhiên, ba người còn lại đều có cơ bắp.

Làn da của Hứa Minh Ý đen hơn mọi người một chút, có thể nhận ra đó là màu lúa mạch khỏe khoắn hình thành do thời gian dài phơi nắng.

Còn da của Hướng Nam và Phó Thời Hàn rất trắng, mười đầu ngón tay không dính nước xuân, đều là thiếu gia nhà giàu được nuôi trong lồng kính, tập luyện trong phòng thể hình mới ra được dáng người này.

Duy chỉ có Thẩm Ngộ Nhiên không yêu thích hoạt động, dẫn đến bụng bằng phẳng, không có một múi cơ nào.

Mấy cô gái cười nhạo một lúc lâu, không có so sánh không có tổn thương, Thẩm Ngộ Nhiên cảm thấy cực kỳ bị sỉ nhục, thề lần này trở về nhất định sẽ tập luyện mỗi ngày.

Bãi cát vàng chạy dài dọc bờ biển, ánh mặt trời lúc hoàng hôn đã không còn chói chang, gió nhẹ thổi qua, xen lẫn với vị mặn đặc trưng của biển.

Mấy chàng trai vừa mới xuất hiện, liền hấp dẫn ánh mắt của không ít người.

Con gái có nhan sắc, biết cách ăn mặc không ít, nhưng đầu năm nay con trai lại rất hiếm, nhất là mấy anh chàng đẹp trai, thân hình cao lớn, có cơ bắp lại càng hiếm có cực kỳ.

Vậy nên khó trách đoạn đường này, bọn họ thu hút không ít cái quay đầu

Hoắc Yên cảm nhận được người đàn ông nhà mình đang bị bao nhiêu ánh mắt ham muốn nhìn chằm chằm như hổ đói, cô vội vàng sát tới, cầm tay Phó Thời Hàn như muốn tuyên bố chủ quyền “Đừng có nhìn, anh ấy là hoa đã có chủ! Đây là bắp cải trắng nhà tôi!”

Phó Thời Hàn biết tâm tư nhỏ của Hoắc Yên, anh dứt khoát đưa tay khoác lên vai cô, vừa ôm vừa đi, động tác càng thêm thân mật.

Cứ như vậy, ánh mắt con gái xung quanh bắt đầu trở lên ý vị thâm trường, vừa ước ao vừa ghen tị, lưu luyến không rời tản đi.

Mấy người tới chỗ bãi cát tương đối thừa người ngồi xuống, Lâm Sơ Ngữ và Thẩm Ngộ Nhiên đã không thể chờ đợi mà xuống nước, Hoắc Yên không biết bơi, chỉ có thể ngồi trên bờ biển, Phó Thời Hàn đương nhiên ngồi bên cạnh chơi cùng cô.

Hoắc Yên nhìn khắp bốn phía, phát hiện có rất nhiều con gái đang nhìn trộm Phó Thời Hàn.

Anh để trần, chỉ mặc một cái quần đi biển đầy màu sắc, cơ bắp trên người cực kỳ cân xứng, cảnh đẹp ý vui.

Hoắc Yên vội vàng cầm khăn tắm quấn lên người anh, trách cứ: “Anh mặc vậy lộ hàng nhiều quá.”

Phó Thời Hàn rất oan ức, phóng tầm mắt nhìn cả bãi biển, có người đàn ông nào mà không lộ chứ.

“Anh là đàn ông, sợ gì.”

“VẬY CŨNG KHÔNG ĐƯỢC.” Hoắc Yên cố chấp nói: “Em không thích anh bị người khác nhìn chằm chằm.”

Bảo bối của mình, chỗ nào người khác cũng không được ngấp nghé.

“Bạn trai em trung thành tuyệt đối, còn có gì phải lo lắng.”

“Chính là không thích.”

Phó Thời Hàn lấy khăn tắm quấn người kín mít, ngoan ngoãn nói: “Không cho người khác nhìn, vui vẻ chưa em.”

Hoắc Yên nở nụ cười, lộ ra hai cái răng cửa nho nhỏ, đáng vẻ vẫn như khi còn bé, ngây thơ chân thành.

Chỉ là cơ thể của cô, đã không phải là cơ thể của trẻ con.

Phó Thời Hàn tháo khăn tắm trên người cô xuống, áo tắm là kiểu hai phần trên dưới, phần trên là áo ngực màu đỏ nhạt, phần dưới là một chân váy ngắn viền hoa.

Dưới xương quay xanh xinh đẹp, bộ ngực dậy thì tương đối kiều ngạo, xuống nữa là vòng eo thon nhỏ mảnh mai, còn cặp mông vểnh lên kia, bất kể thưởng thức từ góc độ nào, đều là cảnh tượng cực kỳ sexy.

Anh cứ nhìn cô chằm chằm như vậy, trong đôi đồng tử đen láy bắt đầu xuất hiện chút mật mờ, nhìn khuôn mặt nóng hổi của cô.

Hoắc Yên đưa tay che tầm mắt của Phó Thời Hàn, anh thuận thế nhắm mắt lại, lông mi dài quét qua lòng bàn tay của cô.

“Anh nhìn đi đâu đấy.”

Cô nũng nịu kêu lên khiến toàn thân Phó Thời Hàn tê dại.

Anh bắt lấy cổ tay Hoắc Yên, thuận thế kéo cô ngồi lên đùi mình, vén mái tóc dài của cô lên, đầu mũi nghịch ngợm cọ vào phần da thịt trắng nõn bóng loáng ở cổ Hoắc Yên.

Cơ thể cô mang hương vị của sữa, thơm thơm, cực kỳ dễ chịu.

“Yên Yên trưởng thành rồi.”

Cách gọi Yên Yên chỉ người lớn trong nhà mới có thể gọi, lúc này anh gọi cô như vậy, nghiễm nhiên có chút hương vị “Trong nhà có con gái mới lớn”.

Hoắc Yên giơ tay ôm cổ Phó Thời Hàn, lấy trán mình cọ vào trán anh, giọng nói rất nhỏ: “Phó Thời Hàn, có phải anh đã sớm thích em rồi không?”

“Đúng vậy.” Anh thẳng thắn thừa nhận.

“Khi nào vậy.”

“Không rõ nữa.” Phó Thời Hàn nhớ lại, nói: “Lần đầu tiên nghe ba mẹ nói chuyện kết hôn với nhà họ Hoắc, trong đầu anh liền hiện lên hình ảnh của em.”

Hoắc Yên rất thích nghe anh dùng nói giọng nhàn nhạt nói chuyện, Phó Thời Hàn lúc này, dịu dàng cực kỳ.

“Vậy anh còn nhớ được những chuyện gì.”

“Anh nhớ, em luôn đi đằng sau anh.” Phó Thời Hàn cười nói: “Vụng về, bất kể anh làm gì, em đều đi theo anh, anh đi nhà vệ sinh em liền chờ bên ngoài.”

Gương mặt Hoắc Yên đỏ bừng: “Khi đó em còn nhỏ, cảm thấy anh xinh đẹp, nghĩ muốn nhìn anh nhiều một chút.”

“Sau này anh bắt nạt em, trêu chọc em, em cũng không mang thù, mấy phút liền quên giống như cá vàng, còn tốt với anh, gọi anh là Hàn ca.”

Phó Thời Hàn nhớ lại chuyện cũ, khóe miệng nở nụ cười dịu dàng: “Còn nhớ rõ không, bím tóc sừng dê của em là do anh cắt một bên, khi đó em nước mắt nước mũi tèm lem, anh sợ em dẫn người lớn trong nhà tới, liền không cho phép em khóc, em chỉ tủi thân nhìn anh, cũng không dám khóc.”

“Anh thật sự cực kỳ quá đáng.” Hoắc Yên bấu môi một cái.

Phó Thời Hàn vòng tay qua hông cô, ôm chặt: “Không biết vì sao, một chút khoái chí khi trêu chọc em cũng không có, nhìn em khóc, lần đầu tiên anh cảm thấy thế nào là đau lòng, cũng cực kỳ hối hận.”

“Cực kỳ hối hận, cho nên anh liền cạo đầu em!” Hoắc Yên tức giận nói: “Giống như con trai, hại em phải đội mũ mấy tháng.”

“Để đối xứng mà.” Phó Thời Hàn cười nói: “Nếu không chỉ có một bên có bím tóc, nhìn buồn cười lắm.”

“Hừ, cưỡng từ đoạt lý, nếu như không phải khi đó không hiểu thâm mỹ, em khẳng định sẽ hận chết anh.”

“Anh nhớ khi đó em còn rất vui vẻ, gặp ai cũng khoe đây là Hàn ca cắt cho em nhé.”

Hàn ca, nhất định là tốt nhất.

Khi đó anh đã thề, muốn cho em những thứ tốt nhất, không chỉ sự quan tâm và chăm sóc, còn là tuổi thơ, tuổi trẻ và tương lai tốt nhất.

Những năm qua, anh vừa là thầy vừa là bạn, vừa là anh lại vừa là cha.

Nếu không có anh, thời niên thiếu của Hoắc Yên bình bình đạm đạm, có lẽ sẽ không có bất cứ hồi ức đáng giá nào, nhưng Phó Thời Hàn đã xuất hiện, mỗi ngày đều giống như xâu một chuỗi ngọc trai, quý giá trân trọng.

“Khi đó, anh đã muốn cho em một tương lai?”

Phó Thời Hàn nhéo mũi cô: “Anh còn chưa biến thái như vậy, lúc đó chỉ muốn che chở cho em lớn lên, không để những tên con trai khác bắt nạt em, còn giúp con nhóc ngốc ngếch nhà em chọn một người đàn ông tốt để phó thác cả đời, chẳng qua nhìn tới nhìn lui, trên đời này chỉ sợ không có người đàn ông nào tốt hơn anh cả.”

Hoắc Yên phá lên cười: “Anh cái người này có thể giữ liêm sỉ một chút được không?”

Phó Thời Hàn ngậm lấy môi của cô: “Anh chỉ cần vợ anh thôi.”

Editor: Chương sau Phó cầm thú lên sóng!!

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 63: Bãi Biển

“Phó Thời Hàn, có ai chơi vợ như cậu không!”

Nụ hôn dài dằng dặc mà dịu dàng, anh tựa như đang thưởng thức bữa tiệc mỹ vị, không nhanh không chậm quán lấy đầu lưỡi của cô, trên trọc cô đáp lại, sâu sắc triền miên.

Hoắc Yên mở to mắt, Phó Thời Hàn anh đang chăm chú nhìn cô, ánh mắt cực kỳ sâu xa.

Khi hôn anh rất thích mở mắt, đối mặt ở khoảng cách gần như vậy, tại thời điểm hai người thân mật nhất, ánh mắt chạm nhau có thể cọ sát ra tia lửa mãnh liệt.

Anh hôn cô rất sâu, lại chăm chú nhìn cô, tràn đầy tình cảm dịu dàng.

“Ôi! Hai người các cậu, có thể đừng dính lấy nhau thế không.”
Thẩm Ngộ Nhiên nhìn về phía bọn họ hét lớn: “Xuống đây cùng nhau chơi đi.”

Tô Hoàn cũng vẫy tay với bọn họ: “Hoắc Yên, xuống đây chơi!”

Hoắc Yên liều mạng lắc đầu: “Tớ không biết bơi.”

Tô Hoàn ném phao bơi lên bãi cát: “Dùng cái này.”

Hoắc Yên vẫn có chút sợ hãi, Phó Thời Hàn đứng lên, nhặt phao bơi: “Đi, anh dẫn em.”

“Vậy anh nhất định phải giữ chặt em nhé.”

Hoắc Yên đeo phao bơi, đi theo Phó Thời Hàn xuống nước.

Sóng bên bờ rất lớn, một đợt lại một đợt, cơ thể ở dưới nước giống như bèo trôi, đây là lần đầu tiên Hoắc Yên xuống biển, cô sợ hãi ôm chặt Phó Thời Hàn, hoảng hốt nói: “Em không giẫm tới đáy, anh đừng buông em.”

Phó Thời Hàn siết chặt phao bơi: “Đừng sợ.”

Từng đợt sóng này đến đợt sóng khác đánh tới, bọt sóng bao bọc lấy cô, cơ thể chập trùng theo tiết tấu, cảm giác chơi vui hơn ở bề bơi nhiều.

Hướng Nam và Thẩm Ngộ Nhiên ở trong nước chơi bóng chuyền, Thẩm Ngộ Nhiên bắt chuyện Phó Thời Hàn: “Lão tứ, tới chơi bóng chuyền đi.”

“Các cậu chơi đi.” Phó Thời Hàn nói: “Yên Yên nhà tớ không biết bơi.”

“Hừ, người có cô vợ trẻ có khác.”

Hoắc Yên vội vàng nói: “Không sao, anh đi đi, em ở chỗ nước nông tự chơi.”

“Không được.” Phó Thời Hàn kiên trì: “Dưới biển không thể so sánh với bề bơi, sóng lớn đánh tới em bị cuốn đi xa, đến lúc đó anh đi đâu tìm người.”

“Vậy anh dẫn em chơi một lúc, sau đó em lên bờ, anh cùng bọn họ chơi bóng chuyền đi, anh nhìn Hướng Nam, Thẩm Ngộ Nhiên và Hứa Minh Ý kia, đáng thương biết bao.”

Quả nhiên, đánh bóng chuyền trên bãi cát, hai đấu một, thiếu mất một người, một mình Thẩm Ngộ Nhiên đối phó với hai người kia rất chật vật.

“Vậy anh chơi cùng em trước.” Phó Thời Hàn nói: “Có muốn ra chỗ xa hơn một chút không.”

“Có thể chứ?”

Thật ra cũng rất muốn, chỉ chơi trên bờ cũng không thú vị.

“Anh dẫn em thì không có vấn đề gì.” Phó Thời Hàn đẩy phao bơi, đưa Hoắc Yên ra chỗ xa hơn.

Mặt biển xanh thẳm vô tận, chỗ nước sâu cũng có rất nhiều người, Phó Thời Hàn bảo vệ Hoắc Yên trong ngực mình, cùng cô ở một chỗ nhấp nhô lên xuống.

“Em không còn thấy sợ nữa.”

Phó Thời Hàn cười nói: “Có phao bơi, lại có anh bên cạnh bảo vệ, lúc đầu cũng không cần sợ hãi, nếu em đồng ý, chờ một lúc nữa tới chỗ nước cạn anh dạy em tập bơi.”

“Không muốn, em không muốn học, sẽ bị sặc nước.”

Hoắc Yên là người cực kỳ sợ nước, khi còn bé theo ba mẹ, còn có chị gái ra bể bơi, ba cô dạy chị tập bơi, Hoắc Yên ngồi một mình ở hồ nhi đồng chơi, không có ai dạy nên làm thế nào cũng không

học được, sau đó một mình cô đi vào hồ bơi dành cho người lớn, muốn học bơi theo chị gái, kết quả chân không chạm tới đáy, sặc mấy ngụm nước mới được một chú vớt lên.

Từ đó về sau cô không dám học bơi nữa.

Hoắc Yên vừa quay đầu, bỗng thấy bốn phía trống không, Phó Thời Hàn vừa mới còn ở đây, lúc này đã không thấy đâu.

Cô giật nảy mình, lo lắng gọi to tên anh, ngay tại lúc cô đang hoang mang, chỉ cảm thấy dưới eo bị người ta ôm lấy, tiếp xúc da thịt quen thuộc, chính là Phó Thời Hàn.

Hoắc Yên thở phào một hơi, đẩy anh: “Ôi! Anh làm loạn cái gì.”

Phía dưới, Phó Thời Hàn giơ tay ôm eo Hoắc Yên, mặt vùi vào nơi mềm mại của cô.

Hoắc Yên: ...

Dưới nước còn đùa nghịch lưu manh, cô bắt lực phản đối, chỉ có thể kệ anh làm xằng làm bậy, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng không thôi.

“Phó... Phó Thời Hàn, anh...”

Anh cách lớn áo tắm mỏng manh, in lên vị trí nhạy cảm của cô một nụ hôn.

Hoắc Yên chỉ cảm thấy một trận tê dại từ cột sống vọt thẳng lên não, hoa mắt chóng mặt, cơ thể theo bản năng mềm nhũn ra.

“Soạt” một tiếng, anh đứng từ dưới nước lên, lau nước trên tóc, cười đắc ý với cô.

“Kích thích không?” Anh lại kéo phao bơi, bao cô trong ngực mình.

Hoắc Yên đỏ mặt đấm hờ vai anh: “Lưu manh!”

“Được được, không lộn xộn.” Phó Thời Hàn quan sát mặt biển: “Mặt trời sắp lặn rồi, để anh đưa em về.”

★★

Hoắc Yên ngồi trên bờ, còn không thèm để ý tới Phó Thời Hàn, vẫn cảm thấy tức giận.

Phó Thời Hàn lấy khăn tắm quấn chặt người cô, lại giúp cô lau tóc ướt, sau đó cắn một cái lên má Hoắc Yên: “Đừng tức giận, được không em?”

“Không tức giận.” Hoắc Yên quay đầu không nhìn anh.

Phó Thời Hàn kéo tay cô, nghiêm túc nói xin lỗi: “Anh sai rồi, sau này không như vậy nữa.”

Hoắc Yên liếc mắt nhìn anh, giọng có phần dịu xuống: “Anh làm chuyện gì cũng nên nói trước với em một tiếng, em rất sợ nước, anh đột nhiên biến mất, em còn tưởng anh xảy ra chuyện gì.”

Thì ra là bởi vì cái này.

Phó Thời Hàn thở dài, nín nọt nói: “Là anh suy nghĩ không chu đáo, sau này sẽ không làm ầu nữa, Yên Yên đừng tức giận, tức giận sẽ mau già, vì cái tên đầu heo như anh mà già đi, rất không đáng.”

Hoắc Yên rất dễ dỗ, cười khanh khách: “Vậy được rồi, em không tức giận, Thẩm Ngộ Nhiên còn đang chờ anh kia, anh tới chơi bóng

cùng bọn họ đi.”

“Ừm, em nghiêm chỉnh ngồi trên bờ, không được chạy loạn nhé.”

“Không đâu.”

Phó Thời Hàn đứng dậy đi tới chỗ nhóm Thẩm Ngộ Nhiên, Thẩm Ngộ Nhiên cười nhạo anh: “Lão tứ đúng là trọng sắc khinh bạn, khiến anh em chúng tôi mất niềm tin quá!”

“Dù thế nào cũng phải chăm sóc vợ mình trước, chẳng lẽ tương lai là cậu sinh con cho tớ chắc?”

“Ơ kìa! Cậu nói nhăng nói cuội gì đấy!” Thẩm Ngộ Nhiên ném bóng về phía anh, anh nhảy một cái lên, vững vàng đón được.

Bốn chàng trai giá trị nhan sắc cực cao đứng trên bãi biển đánh bóng chuyền, rất nhanh thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh, kỹ thuật chơi bóng của Phó Thời Hàn rất tốt, vài phút liền giúp Thẩm Ngộ Nhiên xoay chuyển tình thế, từng trận reo hò vang lên.

Mỗi lần Phó Thời Hàn ghi điểm, đều sẽ hướng về phía Hoắc Yên huýt sáo, giơ tay cầu cổ vũ, Hoắc Yên chỉ có thể bất đắc dĩ kêu: “Nhìn thấy rồi, tuyệt vời (*)!”

(*) Kiểu như này

c63 gj

Hứa Minh Ý và Hướng Nam dồn sức, cùng Phó Thời Hàn đấu một trận sống còn, mất phút sau, Phó Thời Hàn lại ngoái đầu nhìn về phía bãi cát nhưng không thấy bóng dáng Hoắc Yên đâu. Anh ném bóng xuống, chạy qua.

“Lão tứ, sao thế?”

“Không thấy Yên Yên.”

“Chắc là đi vệ sinh, cậu đừng lo lắng.”

Hướng Nam nói đều: “Đó là cô vợ trẻ bảo bối của cậu ấy, nửa phút cũng không thể rời mắt, bằng không sợ người khác bắt đi.”

Phó Thời Hàn không để ý bọn họ trêu chọc, trực tiếp lên bờ nhìn xung quanh tìm kiếm Hoắc Yên. Chỗ cô ngồi trước đó giống như bị sóng đánh qua, lớp cát ẩm ướt, phao bơi màu đỏ lơ lửng trên mặt nước không xa, theo từng đợt sóng dâng lên hạ xuống.

Đầu Phó Thời Hàn sắp nổ tung, xông xuống biển gọi to tên Hoắc Yên, trên biển có rất nhiều người khiến anh hoa mắt, không thể nào nhìn ra được bóng dáng của cô đâu.

Mặt trời xế chiều bỗng nhiên chìm xuống mặt biển, trái tim Phó Thời Hàn cũng dần chìm theo.

“Hoắc Yên!”

Anh gào khản cổ họng: “Nghe được trả lời anh.”

Bỗng nhiên truyền đến giọng nói của Thẩm Ngộ Nhiên: “Này, lão tứ, đừng phát điên nữa, vợ cậu mua xúc xích ở quán ven đường chứ đâu.”

Phó Thời Hàn thuận theo ngón tay của Thẩm Ngộ Nhiên nhìn qua, bên cạnh bãi biển, trong tay Hoắc Yên đang cầm mấy cây xúc xích, chậm rãi đi tới, mặt mũi mờ mịt nhìn anh, trong miệng còn đang nhồm nhoàm nhai xúc xích nóng hổi.

Trái tim Phó Thời Hàn rơi đập xuống đất, giống như giành tranh, hai ba bước phi thẳng lên bờ, cuống quýt chạy tới chỗ Hoắc Yên.

Hoắc Yên thấy khí thế của anh, biết là xong đời rồi, hét lên một tiếng co căng bỏ chạy, trốn ra sau lưng Hướng Nam.

Cái miệng nhỏ bóng mỡ của cô hét lớn: “Anh làm gì!”

“Hướng Nam, tránh ra.” Giọng nói của Phó Thời Hàn thâm trầm, sắc mặt cũng rất khó coi.

“Chuyện gì cũng từ từ, đừng dọa cô gái nhỏ của cậu.” Hướng Nam nói xong lại quay đầu nhìn Hoắc Yên: “Lão tứ không có khuynh hướng bạo lực, đừng sợ đừng sợ.”

Nói xong chân anh ta như bôi dầu chuồn mất, trước khi đi còn thuận tay lấy xúc xích trong tay Hoắc Yên, chia cho Hứa Minh Ý và Thẩm Ngộ Nhiên mỗi người một cái, đứng bên cạnh xem kịch vui.

Hoắc Yên cắn một tiếng xúc xích, thăm thẳm nhìn Phó Thời Hàn, đưa tới: “Anh... có ăn không?”

Phó Thời Hàn bở nhào qua ôm lấy cô, dùng sức ôm, Hoắc Yên cảm thấy xương cốt toàn thân sắp vỡ ra từng mảnh, chân cũng bị anh kéo rời khỏi mặt đất.

“Ôi...”

“Không việc gì là tốt.” Giọng nói Phó Thời Hàn có vẻ yếu ớt, nhìn qua đúng là anh bị dọa sợ rồi.

Hoắc Yên thấy phao bơi trôi nổi trên mặt biển, giật mình hiểu ra cái gì, vỗ lưng Phó Thời Hàn trấn an: “Em chỉ đói bụng nên tới ven đường mua chút đồ ăn, anh... không cần lo lắng.”

Phó Thời Hàn ôm mặt cô, dùng sức hôn lên trán, mũi, má, còn có cái miệng bóng bở của cô, sầm mặt nghiêm khắc dạy dỗ: “Sau này không cho phép rời khỏi anh nửa bước.”

Anh vẫn luôn trầm tĩnh chừng chặc, hiếm khi lộ ra vẻ thất thố như vậy, Hoắc Yên biết, nhất định anh bị dọa sợ rồi.

Đáy lòng dâng lên một cảm giác ấm áp.

Giật mình nhớ tới khi còn bé cô bị rơi xuống nước mà ba mẹ không hề phát hiện, Hoắc Yên cảm động cực kỳ, hốc mắt cũng hơi ướt át.

Cảm giác có người quan tâm, thật tốt.

Phó Thời Hàn thấy thế, tưởng mình dọa cô sợ, lại bắt đầu vừa sốt ruột vừa đau lòng, dùng bàn tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, thở dài: “Được rồi được rồi, là anh không tốt, không trông coi em cẩn thận, không trách em.”

Hoắc Yên dùng sức ôm eo Phó Thời Hàn, ồm ồm nói: “Hàn ca, quen biết anh là điều tuyệt vời nhất trong cuộc đời của em, em rất thích anh.”

Hoắc Yên ít khi nói những lời tình cảm như vậy, giờ phút này cô ôm chặt eo anh, khuôn mặt vùi vào lồng ngực trần trụi của anh, hơi thở cực kỳ nóng bóng khiến anh ngứa ngáy.

Hơn hai mươi năm tâm như chỉ thủy(lòng tĩnh như mặt nước lặng, không có tạp niệm, không bị ngoại cảnh tác động.)tu thân dưỡng tính, một khi bị nhóc con này quậy đến nổi sóng nổi gió, khó mà kiềm chế được.

Trong khoảng khắc đó, anh đột nhiên hiểu ra người phương Tây luôn nhắc tới về thiên sứ bắn trúng mũi tên tình yêu vào người trần trong thơ ca.

Hoắc Yên buông anh ra, tủi thân nói: “Xúc xích của em đều bị bọn họ cướp rồi.”

Phó Thời Hàn cười cười, xoa đỉnh đầu cô, lại dẫn cô đi mua mấy cái xúc xích, cầm giúp cô, ngồi trên bãi cát nhìn cô ăn.

Ánh chiều tà chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoắc Yên một vòng sáng nhu hòa, cô im lặng ăn, hết sức chăm chú.

Mà Phó Thời Hàn nhìn cô ăn, ánh mắt dịu dàng muốn chảy nước.

Hoắc Yên thấy anh nhìn mình chăm chăm, có vẻ rất khát khao, do dự một lát liền đưa xúc xích trong tay qua.

“Ày, anh ăn đi.”

Phó Thời Hàn nói: “Anh không ăn cái này.”

Hoắc Yên “hứ” một tiếng: “Em biết, ăn xúc xích rất không lạnh lùng có phải không.”

Phó Thời Hàn cười nói: “Thật thông minh.”

“Chết vì sĩ diện.”

Anh đúng là sẽ không bao giờ làm chuyện gây tổn hại hình tượng, bấp rang không ăn, xúc xích không ăn, cuộc đời chẳng phải bỏ lỡ nhiều chuyện sao, thật sự đáng tiếc.

Phó Thời Hàn nhận cây xúc xích trong tay Hoắc Yên: “Nào, để anh đút em ăn.”

Hoắc Yên nói: “Trong tay em còn chưa ăn xong.”

Phó Thời Hàn đưa xúc xích tới bên miệng cô: “Há miệng.”

Hoắc Yên không biết trong hồ lô của anh bán cái gì, thuận theo há miệng ra.

“Ngậm thôi, đừng cắn.”

“Ừm?”

Đuôi mắt Phó Thời Hàn mang theo ý cười, di chuyển cái tăm xiên, chậm rãi đẩy xúc xích ra vào: “Không được dùng răng, biết chưa.”

“Làm cái gì vậy.” Hoắc Yên khó hiểu nói: “Anh đang muốn cùng em chơi trò gì sao?”

Phó Thời Hàn trả lời: “Ừm, trò chơi này, để anh từ từ dạy em.”

Thẩm Ngộ Nhiên đi ngang qua bắt gặp cảnh này, bị dọa đến hoa dung thất sắc, con người muốn lòi ra ngoài.

Cái đêch mợ, Phó Thời Hàn, có ai chơi vợ như cậu không!

Tác giả có lời muốn nói: Bảo bảo thuần khiết cái gì cũng không hiểu 【 liếc mắt 】

Editor: Đã thấy sự cảm thú của anh Hàn chưa. Làm đến đoạn ăn xúc xích mà mị cảm thấy hình tượng anh Hàn sụp đổ:)))

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 64: Hai Bên Phối Hợp

“Yên Yên, anh sẽ nhẹ nhàng.”

Buổi tối mọi người đi ăn hải sản, Hứa Minh Ý nói mình bị dị ứng hải sản nên về khách sạn trước.

Tô Hoàn đi theo sau anh ta, nhìn thấy anh ta bước vào một cửa hàng tiện lợi mua một hộp mì ăn liền.

Lúc tính tiền, có một hộp mì ăn liền đưa tới tay anh ta.

Hứa Minh Ý quay đầu, bắt gặp Tô Hoàn đang cười cười nhìn mình, nói: “Tính giúp tôi nữa.”

“Ồ.” Hứa Minh Ý không chút do dự tính tiền cả hộp mì của Tô Hoàn.

Bên bãi biển, hai người ngồi trên ghế dựa màu trắng, trong tay bưng bát mì ăn liền nóng hổi.

Gió biển nhẹ nhàng thổi qua, xen lẫn với mùi tanh mặn của nước biển.

Hứa Minh Ý hỏi: “Cô cũng bị dị ứng hải sản à?”

Tô Hoàn thổi phù phù rồi ăn một miếng mì: “Không phải, tôi cùng anh.”

Hứa Minh Ý: “...”

Cho nên bây giờ ngay cả tìm có cũng không thềm đúng không.

Tô Hoàn nói: “Anh thật sự bị dị ứng hải sản sao?”

Hứa Minh Ý gật đầu: “Ừm.”

Tô Hoàn nhìn hộp mì ăn liền trong tay anh ta: “Vậy sao anh còn ăn mì hải sản thế.”

Hứa Minh Ý: “...”

Tô Hoàn nói: “Anh không muốn để bọn họ mời, bọn họ chắc chắn sẽ không AA (*) với anh.”

(*) Chia tiền.

Hứa Minh Ý cố chấp nói: “Tôi chính là bị dị ứng hải sản.”

Tô Hoàn dịu dàng gật đầu: “Được rồi.”

Cô là cô gái tốt biết tiến biết lùi.

Hai người trầm mặc ngồi một lúc, Tô Hoàn không ăn quen mì ăn liền, chỉ miễn cưỡng ăn hai miếng, Hứa Minh Ý ngược lại xup một hơi uống hết cả nước, nghiêng đầu nhìn bát trong tay Tô Hoàn: “Cô ăn no chưa?”

Tô Hoàn cố ý hỏi anh ta: “Nếu chưa ăn no, anh còn mời tôi ăn nữa không?”

Hứa Minh Ý lắc đầu: “Không phải, nếu như cô không muốn ăn thì cho tôi đi, đừng lãng phí.”

Tô Hoàn cầm nín, đưa bát mì trong tay cho Hứa Minh Ý: “Ăn đi ăn đi, giống như quỷ chết đói đầu thai.”

Hứa Minh Ý không chê, nhận lấy bát mì trong tay cô, ăn một miếng lớn: “Vừa mới chơi bóng hơi mệt, hiện giờ không ăn nhiều, buổi tối sẽ đói.”

Thể lực của con trai tiêu hao hơn nhiều so với con gái.

Tô Hoàn ngồi sát lại anh ta một chút: “Minh Ý à.”

“Phụt.” Một sợi mì từ lỗ mũi Hứa Minh Ý phun ra, anh ta bị sặc, ho dữ dội, mặt đỏ phừng phừng.

Tô Hoàn vội vàng lấy khăn tay cho anh ta lau mặt, lại vỗ lưng anh ta: “Này, anh ăn từ từ thôi, không ai giành với anh đâu.”

Hứa Minh Ý bị dọa sợ, ngồi cách xa cô nàng một chút, ánh mắt có chút mất tự nhiên: “Cô đừng gọi bậy.”

“Được được, tôi đùa anh thôi.” Tô Hoàn đứng lên: “Tôi về khách sạn tắm rửa, buổi tối tìm anh chơi.”

Tô Hoàn quay người rời đi, Hứa Minh Ý nghiêng đầu nhìn cô một cái, cô mặc một bộ váy lụa mỏng màu đỏ tươi, đường cong xinh đẹp, đuôi tóc dài xoắn nhẹ, trước đó Hứa Minh Ý nghe được cô và Hoắc Yên nói chuyện, là vì muốn để cùng kiểu tóc xoắn với anh ta.

Hứa Minh Ý sờ tóc xoắn tự nhiên ngang trán mình, trong lòng suy nghĩ: “Tóc của cô ấy không tự nhiên như mình.”

Ném hộp mì vào thùng rác bên cạnh, Hứa Minh Ý đi dọc đường cái trở về, trên đường gặp quầy bán hàng lưu niệm của tiểu thương,

trên kệ xếp nhiều loại chuỗi hạt, trong đó có một cái vòng tay nhỏ bằng vỏ ốc biển màu trắng thu hút sự chú ý của anh ta.

Anh ta cầm chuỗi vòng lên nhìn một chút, lại để dưới ánh đèn quan sát tỉ mỉ một phen, nhủ thầm: “Đẹp quá.”

Loại ốc biển này rõ ràng không phải là ốc thật, mà là hàng thủ công mỹ nghệ bán sỉ mấy hào trên thị trường, có điều tiểu thương nói chắc như đinh đóng cột, đây là ốc biển thật, là do anh ta nhặt được trên trên bãi cát.

Hứa Minh Ý cũng tin, nói nếu như không phải thật, tôi sẽ tới tìm anh trả hàng.

Bán hàng liên mồm đồng ý, cùng Hứa Minh Ý cò kè mặc cả nửa ngày, nhận của anh ta 20 tệ, còn nói: “Anh yên tâm đi, vòng tay này của tôi bán rất chạy, mấy cô gái đều cực kỳ thích, mua về cho bạn gái, đảm bảo vui vẻ!”

Hứa Minh Ý nói tự tôi đeo, anh ta ướm thử chuỗi vòng lên cổ tay mình chút, lại cảm thấy có chút nữ tính, quả nhiên vẫn là cổ tay mảnh dẻ của con gái đeo mới hợp.

Được rồi, miễn cưỡng đưa cho người nào đó vậy.

Anh ta nhét chuỗi vòng vào trong túi, dư quang thoáng qua, ven đường có mấy người phụ nữ mặc váy dài theo phong cách Bohemian (*), vừa mới còn nhìn trộm anh ta hơn nửa ngày.

(*)

c64 fhh

Anh ta không để ý, đang muốn đi sang đường, một người phụ nữ tóc dài nhuộm màu đỏ rượu đi tới trước mặt anh ta: “Soái ca, một mình sao, muốn thêm WeChat không, tối cùng nhau chơi.”

Hứa Minh Ý quay đầu nhìn cô ta, trên mặt cô ta trang điểm lông lộn, lông mi vừa dày vừa dài, đôi môi đỏ búng, trên người tỏa hương nước hoa thoang thoảng.

Nhìn tuổi tác hẳn là lớn hơn anh ta, khoảng 25, 26 tuổi.

Hứa Minh Ý nói: “Có thể thêm WeChat, bản nhân tiếp nhận các loại tư vấn khuyên bảo, tình cảm yêu đương, tư vấn tâm lý, thu phí theo phút, à, đúng, còn có các vấn đề liên quan đến máy tính có thể nhờ tôi cố vấn, kiểm tra lịch sử trò chuyện của bạn trai, tư phí tính riêng.”

Mấy người phụ nữ lộ ra nét mặt tò mò: “Thì ra là kinh doanh, nhìn coi bộ dáng cậu còn nhỏ, vẫn đang đi học sao.”

Hứa Minh Ý thẳng thắn nói: “Yên tâm, tôi học máy tính, tuyệt đối chuyên nghiệp, các cô có thể dùng thử trước, lần đầu tiên không hài lòng không thu phí.”

Anh ta đưa danh thiếp của mình tới, phía trên còn có một mã quét hai chiều được in rất to, phía dưới viết mấy chữ “Phòng vạ sự Tiểu Minh”.

Mấy người phụ nữ hiểu ra: “Cậu là Tiểu Minh à, đây coi như là làm việc ngoài giờ phải không?”

“Coi như thế đi, tóm lại có vấn đề gì, đều có thể tìm tôi.” Anh ta nói xong, lịch sự khom người chào mấy người phụ nữ, đi sang phía đường bên kia.

Mấy người phụ nữ đưa mắt nhìn bóng lưng rời đi của anh ta, một trong những người đó bắt chuyện với tóc đỏ rượu: “Tiểu soái ca rất được, A Vân, nếu chồng cô đã cùng hồ ly tinh kia dây dưa không rõ, cô cũng dứt khoát thoải mái tinh thần một lần, đêm nay tìm tiểu soái ca này chơi đi.”

Tần Vân cười cười, nói: “Có nhỏ quá không.”

“Chính là cần phải nhỏ, đàn ông trung niên hữu tâm vô lực, tiểu nam sinh lên giường như sói như hổ, đảm bảo cô thử một lần khó quên.”

Tần Vân nhìn bóng lưng xa dần của Hứa Minh Ý: “Dáng người rất đẹp, có điều nhìn hơi đơn thuần.”

“Tôi thấy cậu ta đang rất thiếu tiền, muốn kiếm tiền, không phải cậu ta nói nhận các loại nghiệp vụ sao, đêm nay tìm cậu ta uống rượu đi.”

**

Hứa Minh Ý trở về phòng, nằm trên ghế sofa một lúc, lại lấy vòng tay bằng ốc biển ra, đặt dưới ánh đèn ngắm nghía.

Vòng tay sáu sáu bảy con ốc biển bằng một dây kết màu đỏ, rất mảnh.

Rất đẹp.

Anh ta nghĩ tới cổ tay trắng nõn của cô gái, đeo vòng lên, hẳn là càng xinh đẹp.

Hứa Minh Ý chưa phát hiện ra nhịp tim của mình đập hơi nhanh.

Đúng lúc này, điện thoại di động kêu lên, có người thêm bạn tốt trên WeChat, đáng chú ý là một người phụ nữ tóc đỏ chụp trên bờ biển, hẳn là mấy vị khách anh ta vừa gặp kia.

Hứa Minh Ý đồng ý thêm cô ta làm bạn tốt.

Cô ta tự xưng là A Vân, bảo Hứa Minh Ý tới quán bar Nguyệt Sắc đón bọn họ, dù sao mấy người phụ nữ đi chơi về khuya không an toàn, sau đó lại gửi định vị cho anh ta.

Hứa Minh Ý trả lời: “Đưa đón, trong vòng nửa tiếng 30, vượt quá nửa tiếng, thu 50.”

A Vân: “Cho cậu 100, được không.”

Hứa Minh Ý: “Được.”

Khoảng chừng 9h tối, Hứa Minh Ý thu xếp đồ đạc chuẩn bị ra ngoài, Thẩm Ngộ Nhiên hỏi anh ta: “Này, hòa thượng đêm nay hẹn hò hả?”

Hứa Minh Ý nói: “Nhận đơn hàng.”

“Trâu bò, chạy đến Bắc Hải cũng có thể tìm được việc, thật sự đi đâu cậu cũng không sợ đói.”

Hứa Minh Ý cúi người buộc dây giày, cười nói: “Cái này gọi là tố chất chuyên nghiệp.”

“Đi đâu?”

“Một quán bar, cụ thể tên thế nào quên rồi, chờ lúc nữa xem lại định vị.”

“Được, đi sớm về sớm một chút.”

Hứa Minh Ý không muốn đón xe, dứt khoát đứng ở ven đường chờ khách sạn thuê một cái xe đạp, dựa vào định vị trên bản đồ, một đường đi tới quán bar Nguyệt Sắc.

Quán bar nằm ở khu phố quán bar nổi tiếng, hiện tại chính là bắt đầu cuộc sống về đêm, cực kỳ náo nhiệt, sau khi Hứa Minh Ý đi vào, tìm được mấy người phụ nữ ngồi trên ghế dài, không chỉ có mấy người bạn họ mà trên ghế còn có mấy trai trẻ đang chơi đùa.

“Soái ca đến rồi!”

Tần Vân nhìn thấy Hứa Minh Ý, vội vàng chào hỏi: “Đến đây, cùng chơi.”

Hứa Minh Ý nói: “Cô ở đâu, tôi đưa cô về.”

Đuôi mắt Tần Vân đã nổi men say: “Hiện tại mới mấy giờ, còn sớm, chút nữa trở về.”

Hứa Minh Ý khó xử nói: “Quá thời gian phải tính giá khác...”

Tần Vân lập tức lấy điện thoại ra, chuyển cho Hứa Minh Ý 500 tệ: “Từng này, đủ một đêm không?”

Hứa Minh Ý không ngờ cô ta hào phóng như vậy, sau khi xác nhận khoản tiền, anh ta nói: “Vậy các cô chơi đi, tôi chờ bên ngoài, khi nào xong gọi tôi một tiếng là được.”

“Ô! Soái ca, đã tới, ngồi xuống uống một ly.” Tần Vân kéo ống tay áo của Hứa Minh Ý: “Đừng khách sáo như vậy, tất cả mọi người đều chơi, thả lỏng.”

Trong nháy mắt, chén rượu đã đưa tới bên miệng anh ta.

Hứa Minh Ý nhú mày: “Thật xin lỗi, tôi không uống rượu.”

“Có phải cần thêm tiền không?” Tần Vân lơ đãng say, rút từ trong ví ra 100 tệ đập lên ngực Hứa Minh Ý: “Có đủ cho cậu uống một chén không?”

Một chén rượu được 100 tệ, quá lời rồi.

Hứa Minh Ý nhận chén rượu, một hơi cạn sạch.

Anh ta không quen uống rượu, cho nên uống rất khó chịu, nửa đường còn sặc mấy lần, chẳng qua vẫn uống không thừa giọt nào.

“Được!” Tần Vân dẫn đầu ồn ào: “Chàng trai được, lại nào.”

Hứa Minh Ý cau mày khoát tay ra hiệu mình không được, xưa nay anh ta không uống rượu, tửu lượng cũng không tốt.

Nhưng có chén thứ nhất liền có chén thứ hai, không bao lâu trong túi anh ta đã nhét đầy tiền, người cũng say khướt.

Anh ta vô lực ngồi trong ghế sofa, trong lúc mơ màng, cảm thấy có một cơ thể ấm áp đè lên người mình, mùi hương nồng đậm xộc thẳng vào mũi.

Anh ta đưa tay chạm vào, đụng phải cái eo thon thả của phụ nữ, dường như lấy lại được chút ý thức, cuống quýt rút tay về, lão đảo đứng dậy muốn ra ngoài: “Tôi... tôi uống say, tôi muốn nôn...”

“Này, soái ca, quay lại tiếp tục a.”

**

Mười một giờ đêm, Hứa Minh Ý còn chưa quay về, điện thoại cũng không có ai bắt máy, mọi người có chút lo lắng, Thẩm Ngộ Nhiên nói anh ta đi tới quán bar nào đó, tên cụ thể không nhớ.

Quán bar ở đây đều tập chung ở một con phố khác, cho nên mấy người chạy đến rồi chia nhau tìm kiếm.

Đầu đường nhốn nháo toàn người là người, ăn chơi trụy lạc, Tô Hoàn nhìn thấy Hứa Minh Ý đứng tựa ở ven đường, vừa mới nôn xong, sắc mặt đỏ phừng, mắt bị kích thích đến chảy cả nước.

Anh ta lấy khăn giấy lau mặt, dường như tỉnh táo hơn chút, lại lấy từ trong túi ra một nắm tiền nhăn nhúm nhìn một chút rồi cẩn thận cất đi.

Tiền này tới rất nhẹ nhàng, chẳng qua chỉ uống nhiều thêm vài chén rượu mà thôi.

Anh ta tập tễnh quay lại quán bar, Tô Hoàn vội vàng đuổi theo.

Tiếng ồn ào ở quán bar làm lỗ tai Tô Hoàn đau nhức, tìm kiếm một phen, nhìn thấy Hứa Minh Ý ngồi trong ghế dài hẻo lánh.

Có một người phụ nữ cầm chai rượu đi tới, nói với anh ta: “Soái ca, nào, uống chai này, tôi cho anh 500.”

Hứa Minh Ý nhận tiền, không chút do dự nhận lấy chai rượu ngửa đầu uống.

Yết hầu của anh ta lên xuống, có một chất lỏng màu da cam tràn ra từ miệng, theo gương mặt chảy xuống quần áo, anh ta nhắm chặt mắt, giữa tóc mai ẩn hiện đường gân xanh.

Cách sàn nhảy, Tô Hoàn nghiêng người nhìn anh ta, trong khoảng khắc đó, nước mắt rơi đầy mặt.

**

Một mình cô rời khỏi quán bar, gọi cho Phó Thời Hàn một cuộc điện thoại: “Tôi tìm được hòa thượng rồi, anh ấy không việc gì, các anh về trước đi, để tôi coi anh ấy.”

Phó Thời Hàn có vẻ hiểu ra điều gì, biết tình trạng của Hứa Minh Ý có lẽ không ổn, cũng biết anh ta không muốn để nhiều người gặp được, cho nên không chút do dự đồng ý: “Ừm, cô chăm sóc cậu ta tốt nhé.”

Tô Hoàn cúp điện thoại, một mình dựa vào bên cạnh cửa quán bar.

Nửa tiếng sau, mấy người phụ nữ từ trong quán bar đi ra, thì thầm nói chuyện: “Thằng nhóc kia đúng là liều, một mình uống hơn nửa thùng.”

“Đã say như chết, xem chừng đêm nay không chơi nổi, được rồi, về thôi.”

Đợi mấy người đi, Tô Hoàn đi tới ghế dài, gặp Hứa Minh Ý nằm nghiêng người trên ghế sofa, trong túi phồng lên.

Cô sờ soạn, vậy mà tất cả đều là tiền.

“Hòa thượng, tỉnh.” Cô vỗ vỗ mặt anh ta, Hứa Minh Ý tỉnh táo hơn chút, mắt lơ lơ nhìn Tô Hoàn: “Sao lại là cô.”

Tô Hoàn khẽ lau khoe mắt đỏ bừng: “Anh có phải bị bệnh không, uống thành cái dạng này.”

Hứa Minh Ý giãy dụa đứng lên, lão đảo ra ngoài: “Tôi... tôi còn phải đưa họ về.”

Tô Hoàn đi theo ra ngoài, vội vàng nói: “Bọn họ đi rồi!”

“Vượt quá nửa tiếng, phải trả thêm phí.” Hứa Minh Ý lẩm bẩm không rõ: “Thêm 50, không giới hạn.”

Tô Hoàn kéo tay áo Hứa Minh Ý: “Anh cứ không thương tiếc mình như vậy, vì tiền cái gì cũng có thể làm!”

Hứa Minh Ý bị Tô Hoàn kéo một cái, cả người đổ nhào về hướng cô.

Tô Hoàn bị anh ta đụng trúng suýt nữa ngã ngửa xuống đất, vội vàng vương tay ôm eo anh ta cố định cơ thể.

Trên cơ thể người con trai nồng nặc mùi rượu, hô hấp nóng bỏng phả bên tai Tô Hoàn khiến cô mặt đỏ mang tai.

“Anh đừng phát điên nữa, tôi mang anh về nghỉ ngơi.”

“Tôi có cái này muốn cho cô.” Hứa Minh Ý thò tay vào túi quần, lôi một nắm tiền ra nhét vào tay Tô Hoàn, Tô Hoàn có chút tức giận: “Tôi không cần.”

Hứa Minh Ý vẫn sờ soạn bên trong túi, lại lôi thêm một tờ tiền ra đưa cho cô.

“Anh đang lên cơn thần kinh gì vậy, tôi không cần số tiền này, số tiền này biến anh thành thế này, tôi bị làm tức chết rồi!”

Cô dùng sức hất tay anh ta ra, chuỗi vòng tay bằng vỏ ốc cũng bay ra ngoài, đập vào vách tường rơi xuống đất.

Hứa Minh Ý bổ nhào tới, nhặt vòng tay lên, giống như trên bảo đưa tới miệng thổi thổi, lẩm bẩm nói: “May mà không hỏng, cô cái tính này đúng là ghê gớm.”

Tô Hoàn ngăn người, thì ra anh ta không phải muốn đưa tiền cho cô, mà muốn đưa cô một cái vòng tay...

“Ơ! Trên mặt đất có tiền này!”

Mấy người đi đường ngạc nhiên hô lên.

“Không được động đây, đây là của tôi!” Tô Hoàn giống như phát điên, nhào tới đẩy những người muốn nhặt tiền ra: “Đây là tiền của tôi!”

“Ôi, chẳng qua chỉ là mấy trăm tệ thôi sao, của cô thì của cô, ai mà thèm, mấy đời chưa từng gặp qua người nghèo như vậy.” Người qua đường hùng hổ bỏ đi.

Tô Hoàn nhặt hết tiền đút vào trong túi, chưa bao giờ cô cảm thấy những thứ này lại trở nên quan trọng như vậy.

Trong quá khứ tiền đối với cô mà nói, chẳng qua là mấy chữ số trong điện thoại, dùng hết sẽ nhanh chóng bổ sung, cô không thiếu tiền, cũng không tiếc tiền.

Hoàn toàn không ngờ có một ngày, cô sẽ giống như người điên, vì bảo vệ những đồng tiền này mà thiếu chút đánh nhau với người ta.

Hứa Minh Ý nắm chặt vòng tay bằng vỏ ốc, đi tới cầm tay Tô Hoàn, cẩn thận đeo lên giúp cô, sau đó còn để ở dưới đèn đường ngấm một chút.

Vòng tay ôm lấy cổ tay mảnh khảnh, xinh đẹp giống như trong tưởng tượng của anh ta.

Tô Hoàn lầm bầm: “Vật gì hiếm có, chẳng phải một cái vòng thôi sao, mười đồng ba cái bán đầy.”

Hứa Minh Ý cúi đầu nở nụ cười ngốc nghếch, siết chặt tay cô nàng không chịu buông.

Tô Hoàn khựng lại, nhìn anh ta nói đùa: “Anh muốn làm gì, uống say định giở trò lưu manh sao.”

Chữ “sao” còn chưa nói xong, anh ta đột nhiên đưa tay đặt bên môi, hôn lên mu bàn tay của cô một cái: “Bạn gái...”

Mấy chữ phát âm mơ hồ.

Tô Hoàn đột nhiên mở to mắt nhìn, nhảy lên ôm cổ Hứa Minh Ý, cả người treo trên người anh ta: “Hứa Minh Ý! Anh coi như đã đồng ý! Tỉnh lại không cho phép trở mặt không nhận!”

**

Sáng sớm hôm sau, Hứa Minh Ý tỉnh rượu, từ trên giường ngồi dậy, một lúc lâu mới hồi thần, cúi đầu nhìn bản thân —

Nửa người trên đồ bưng, phía dưới chỉ mặc một cái quần cộc nhỏ, thế mà còn là quần của Thẩm Ngộ Nhiên, in hình quả dưa và quả dưa.

“Các cậu làm gì tôi!”

Hứa Minh Ý hoảng hốt nhảy xuống giường, dựng Thẩm Ngộ Nhiên đang nằm trên ghế sofa dậy: “Tỉnh, đêm qua xảy ra chuyện gì?”

Thẩm Ngộ Nhiên đang ngủ mơ màng, làm bầm nói: “Ô Hoàn đại tiểu thư đuổi lão tử xuống ghế sofa, nhường giường lớn cho cậu, cậu ngủ ngon lành rồi, lúc này lại tới làm phiền tớ.”

“Sao tớ lại mặc quần của cậu.”

“Va li của cậu bị khóa, không có mật mã không thể mở được, chỉ có thể lấy đồ của tôi mặc tạm.” Thẩm Ngộ Nhiên hí mắt: “Lão tử còn chưa ghét bỏ người, người còn lảm điều.”

Hứa Minh Ý vò loạn đầu tóc xoắn của mình, lượn hai vòng trong phòng: “Quần áo tớ đâu?”

“Tối hôm qua nôn đến khùng khiếp, Ô đại tiểu thư giặt cho cậu rồi.”

Hứa Minh Ý mở to hai mắt, thấp thỏm: “Cô ấy? Giặt cho tớ?”

Thẩm Ngộ Nhiên vui vẻ hơn hở: “Bây giờ cậu đã là bạn trai bảo bối của người ta, hôm qua nếu không phải chúng tớ ngăn cản, xem chừng người ta còn muốn để cậu thị tẩm.”

Hứa Minh Ý mờ mịt, đi qua hỏi dồn dập: “Không phải, lúc nào thì tớ thành bạn trai của cô ấy rồi?”

“Người ta chính là sợ cậu tỉnh lại không nhận, ày, video đều quay lại cho cậu xem.” Thẩm Ngộ Nhiên thanh thoi lấy điện thoại ra, mở

video đưa tới trước mặt Hứa Minh Ý.

Trong đoạn phim rung rung, Hứa Minh Ý ôm chặt Tô Hoàn không chịu buông tay, một đường từ cửa khách sạn về phòng, đi chân nọ quàng chân kia, bên miệng mơ hồ nói bạn gái, cuối cùng ở cửa phòng còn ép Tô Hoàn lên vách tường, tiến sát tới muốn gặm cổ cô.

Tô Hoàn giữ cằm anh ta, dùng sức đẩy ra, đồng thời chỉ vào Thẩm Ngộ Nhiên bên cạnh: “Bạn học Tiểu Thẩm, những cảnh này quay hết lại cho tôi, trách để con ma men này chiếm được tiện nghi.”

Hình ảnh sau đó, Hứa Minh Ý quả thực không có dũng khí xem tiếp, cái trán cao thẳng đã rịn một tầng mồ hôi mỏng.

Thẩm Ngộ Nhiên vui vẻ vỗ vai anh ta: “Hòa thượng, nhìn không ra, bình thường không gần nữ sắc, uống say còn có tiền đồ này, nếu như không phải chúng tớ ngăn cản, công việc hôm qua của hai người có lẽ đã xong.”

“Cậu đừng nói nữa.” Da đầu Hứa Minh Ý tê rần, mắt nổ đom đóm, trong lòng rối như tơ vò: “Cho tớ điếu thuốc.”

“Ồ, không phải không hút sao?”

“Muốn hút.”

Thẩm Ngộ Nhiên lắc đầu, bắt đắc dĩ đưa điếu thuốc cho anh ta: “Tự cậu nghĩ kỹ, Tô Hoàn đại tiểu thư có vẻ thật sự muốn tiến tới với cậu.”

Anh ta hít một hơi, tới ban công đứng một mình, ngón tay cầm điếu thuốc run rẩy.

Ôm con gái nhà người ta, không thể không chịu trách nhiệm, thế nhưng gia cảnh anh ta nghèo hèn, nào có thể gánh được trách nhiệm này.

Hứa Minh Ý ở trong phòng tránh một ngày, tới tận đêm muộn, anh ta lén lút gửi một tin WeChat cho Hoắc Yên: “Quần áo của tôi đâu?”

Hoắc Yên: “Tầng hai, 201, lên lấy đi.”

Hứa Minh Ý: “Cô ấy đâu?”

Hoắc Yên: “Ra biển chơi rồi.”

Nửa phút sau, Hứa Minh Ý gõ cửa phòng con gái, Hoắc Yên mở cửa cho anh ta, anh ta cẩn thận nhỏ giọng hỏi: “Thật sự không ở đây chứ, cô đừng lừa tôi.”

Hoắc Yên nói: “Tự vào mà nhìn.”

Hứa Minh Ý thăm dò quan sát xung quanh, xác định trong phòng không có ai, lúc này mới đi vào: “Tôi tới lấy quần áo.”

Hoắc Yên lạnh nhạt nói: “Ngoài ban công.”

Hứa Minh Ý ra ban công, không kịp chuẩn bị liền nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đứng đối diện.

Cô đứng bên ban công, mặc một cái váy liền màu xanh nhạt đến đầu gối, tươi mát động lòng, có lẽ do vừa tắm rửa, gương mặt hơi đỏ ửng, tóc xoắn dài có chút ẩm ướt, gió nhẹ thổi qua, mùi dầu gội thơm ngát bay vào mũi anh ta.

Hứa Minh Ý muốn quay người bỏ chạy, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Hoắc Yên sau lưng trực tiếp đi ra ngoài, tiện tay khóa phòng lại.

Hứa Minh Ý: ...

Tô Hoàn cũng không nói chuyện, cố ý đưa tay hất tóc, lộ ra chiếc vòng bằng ốc biển trên cổ tay.

Sau đó, cô nàng nhìn như vô ý kéo cổ áo, một dấu “ô mai” màu hồng xuất hiện trên cổ trắng nõn.

Sau lưng Hứa Minh Ý mồ hôi thấm ướt quần áo.

Cái thứ kia, không phải là do anh ta làm chứ, anh ta nào có gan lớn như vậy!

Tô Hoàn nhìn vẻ mặt âm tình bất định của anh ta, hỏi: “Chắc anh muốn làm chuyện vô lại?”

“Không vô lại, tuyệt đối không vô lại!”

Đầu lưỡi của Hứa Minh Ý cứng lại: “Cô nói đi, muốn tôi thế nào, chỉ cần tôi có thể làm được tôi nhất định...”

Tô Hoàn cúi đầu cười một tiếng, nhón chân hôn lên má anh ta một cái: “Làm bạn trai em là được rồi.”

Hứa Minh Ý lại hóa đá một lần nữa, nội tâm như có hàng vạn con ngựa đang phi nước đại.

“Anh còn đeo vòng tay cho em.” Tô Hoàn lắc lắc cổ tay trắng nõn: “Em vĩnh viễn sẽ mang theo.”

Huyết thái dương của Hứa Minh Ý giật giật.

“Làm trao đổi, cái này cho anh.” Tô Hoàn lấy một cái kẹp tóc màu hồng xuống, sau đó kẹp vào tóc xoắn của Hứa Minh Ý: “Tín vật định ước, anh phải giữ gìn cẩn thận nhé.”

Hứa Minh Ý hơi ngược mắt lên, có chút khó xử: “Muốn tôi vĩnh viễn đeo sao?”

Tô Hoàn bật cười: “Không cần đeo, nhưng muốn anh vĩnh viễn cất giữ.”

Tô Hoàn lấy áo thun và quần của anh ta tới: “Này, đã giặt, biết anh không mang theo mấy bộ quần áo, tối qua đã giặt giúp anh.”

“Em giặt cho tôi?”

“Nếu không, cũng không có khả năng là Hoắc Yên giặt giúp anh, quần áo của cậu ấy còn do Phó Thời Hàn giặt đó.”

Tô Hoàn giống như hờn dỗi: “Cho nên anh phải nhớ, không phải tất cả các cô gái đều giống như em, anh phải trân trọng, biết không.”

Lúc Hứa Minh Ý cầm quần áo rời đi, còn nghiêm túc nói với cô: “Cảm ơn.”

“Chúng ta là người yêu, không cần khách sáo như thế.”

Hứa Minh Ý đi xuống lầu, ngẩn ngơ nhìn quần áo được gấp ngay ngắn trong tay mình.

Cảm giác có người yêu bên cạnh.... Rất không giống lúc còn độc thân, luôn có một loại ấm áp lặng lẽ.

Có điều Tô Hoàn là đại tiểu thư, hẳn là chưa từng giặt quần áo, sau này anh ta sẽ không để cô phải như vậy nữa, tự anh ta sẽ giặt, nếu cần thiết, anh ta cũng phải giặt cả quần áo của cô, thật ra anh ta rất chịu khó, ít nhất so với Phó Thời Hàn còn chịu khó hơn, cũng làm giỏi hơn cậu ta.

Hứa Minh Ý đi một mình tới vườn hoa, trong đầu luôn suy nghĩ tới vấn đề giặt quần áo.

**

Đêm qua bởi vì Hứa Minh Ý làm ầm ĩ cả đêm, mọi người vừa đựng giường liền ngã nhào ra ngủ.

Lúc Hoắc Yên về phòng, nghe thấy trong nhà vệ sinh truyền đến tiếng nước chảy, chắc hẳn Phó Thời Hàn đang tắm.

Đoán chừng buổi tối hôm nay trốn không thoát rồi.

Cô hồi hộp đứng ngồi không yên, lấy điện thoại ra nhấn WeChat cho Tô Hoàn: “Tải chưa?”

Tô Hoàn: “Tải rồi, cậu ra ban công đi, tớ bắn bluetooth cho!”

Hoắc Yên ra ban công bật bluetooth, Tô Hoàn đứng ở hồ bơi bên cạnh vườn hoa vẫy tay với cô: “Xem phim vẫn phải là phim Nhật Bản, vô cùng tươi mới, không có khẩu vị nặng như Âu Mỹ, cũng rất có tính giáo dục, tự cậu học một chút đi.”

Hoắc Yên: ...

Điện thoại thông báo có tập tin truyền đến, cô vội vàng đồng ý, ló đầu quan sát nhà vệ sinh, Phó Thời Hàn còn đang tắm.

Thế là Hoắc Yên ngồi xồm ở góc ban công, yên lặng đeo tai nghe, mở tệp video ra.

Bắt đầu phim, nữ chính và nam chính chơi trò đóng vai y tá bệnh nhân, khi nhân vật nam chính nằm trên giường bệnh, nhân vật nữ chính mặc quần áo y tá bắt đầu diễn, cởi sạch từng món quần áo trên người anh ta.

Hoắc Yên mở to mắt nhìn, sợ ngây người, giống như mở ra một thế giới mới, mẹ nó cái này là gì thế!

Trước kia cô tiếp nhận giáo dục giới tính chỉ giới hạn ở phim tình cảm có hình ảnh nhân vật nam nữ chính hôn nhau, chưa từng xem qua toàn bộ chuyện nam nữ.

Đương nhiên cô liên tưởng những hình ảnh này thành Phó Thời Hàn và mình...

Má ơi!

Hoắc Yên ôm mặt, căn bản không dám xem tiếp, ngại quá đi.

“Cái phim này đúng là hay.”

Bên tai truyền đến giọng nam quyến rũ: “Còn có một người trốn một góc xem trộm.”

Hoắc Yên như con thỏ bị làm giật mình, đột nhiên quay người, phát hiện Phó Thời Hàn chẳng biết từ lúc nào đã lảng lạng đi tới phía sau cô, đang cúi người nhìn màn hình di động, giữa lông mày lộ ra chút sâu xa.

Hoắc Yên vội vàng giấu điện thoại đi, lúng túng hỏi: “Anh đứng đây bao lâu rồi!”

“Chắc là từ lúc bọn họ bắt đầu vận động.”

Hoắc Yên thật muốn đập đầu vào tường, ngất đi là tốt nhất!

“Phó Thời Hàn, không cho phép anh nhìn em, cũng không cho phép nói chuyện, quên chuyện vừa rồi đi.”

Phó Thời Hàn bắt đắc dĩ vỗ đầu cô, đứng dậy quay về phòng.

Anh không mặc áo, nửa người dưới còn quần khăn tắm màu trắng, đường nét cơ bắp hoàn hảo, cực kỳ gợi cảm.

“Đừng ngây ngốc ở ban công nữa.” Phó Thời Hàn vào phòng, quay đầu nhìn cô, cười nói: “Cẩn thận phát hỏa.”

A a a!

Hoắc Yên một mình thổi gió, cuối cùng nét đỏ ửng trên mặt tan đi không ít, cô bình ổn hơi thở, im lặng nói với bản thân, mình là người trưởng thành, mình là người trưởng thành, mình là người trưởng thành.

Lúc cô về phòng, Phó Thời Hàn đang dựa bên tủ, cầm máy sấy tóc.

“Yên Yên, qua đây giúp anh.” Anh gọi.

Hoắc Yên không chút do dự đi qua nhận máy sấy tóc, Phó Thời Hàn kéo ghế ngoan ngoãn ngồi xuống để cô từ từ sấy khô từng sợi tóc của anh.

Tóc hơi ẩm, bị hơi nóng thổi qua tản ra mùi dầu gội thoang thoảng của đàn ông.

Mùa hè tới, Hướng Nam và Hứa Minh Ý đều cắt húi cua cho mát mẻ, Phó Thời Hàn chỉ cắt ngắn phần tóc mai, còn trên đỉnh đầu để tóc có độ dài bằng ngón tay giữa.

“Sao anh không cắt tóc.”

Phó Thời Hàn nói: “Không phải người nào đó nói không cho anh cắt húi cua sao?”

Hoắc Yên giật mình nhớ ra, trước kia đã từng nói, không cho anh cắt tóc, sờ như vậy rất không thoải mái.

Cô nở nụ cười: “Anh đúng là nghe lời nha, em quên mất rồi, có điều nếu anh để đầu húi cua, khẳng định rất đàn ông.”

Phó Thời Hàn dụi mặt vào ngực cô, cọ xát: “Hiện giờ không đàn ông sao?”

Không chờ Hoắc Yên trả lời, anh lại phối hợp đáp: “Đợi một lúc nữa em liền biết lão tử có phải là đàn ông hay không.”

Hoắc Yên: ...

**

Cô sấy tóc cho anh đặc biệt chậm, đến tận khi từng sợi tóc đều được thổi khô.

Phó Thời Hàn biết vì sao cô lè mề, cho nên cũng không thúc giục, để cô làm quen từng chút, từ từ sẽ đến.

Sấy tóc xong, Hoắc Yên lại cầm váy ngủ của mình vào phòng tắm, mất hơn nửa tiếng mới hài lòng ra ngoài.

Phó Thời Hàn dựa vào đầu giường, nhìn chăm chăm Hoắc Yên.

Cô mặc một cái váy ngủ bằng vải bông dài đến đầu gối, trên váy in một con thỏ hoạt hình lớn.

Cô đứng ở mép giường, một cử động nhỏ cũng không dám, giống như sợ chạm tới cái gì cấm kỵ.

Phó Thời Hàn ôm laptop, hỏi cô: “Có muốn xem phim, phim kinh dị, em thích nhất không?”

“... Được.”

Thế là Phó Thời Hàn nhanh chóng tìm một bộ phim kinh dị của Hồng Kông, sau đó tắt đèn: “Đến đây đi.”

Cô biết, Phó Thời Hàn sớm đã nhìn ra cô căng thẳng đến không khống chế được, cho nên mới bảo cô cùng xem phim, phân tán lực chú ý.

Hoắc Yên cúi người bò tới bên cạnh anh, Phó Thời Hàn khoác một tấm chăn mỏng lên người cô, ở phía sau ôm cô một cách tự nhiên.

Anh ngửi được trên người cô có hương thơm thoang thoảng, không phải sữa tắm, anh xích lại gần cổ cô hít hít.

Trái tim Hoắc Yên bỗng nảy lên: “Sao vậy?”

“Em xịt nước hoa sao?”

“Ừm.”

Là Tô Hoàn cho cô, nói cái gì mà hương thơm mị hoặc, để trước khi đi ngủ cô xịt một chút.

Bị anh đoán ra.

“Anh cảm thấy thế nào?” Cô lấy dũng khí hỏi anh.

Phó Thời Hàn không nói gì, chỉ cụp mắt nhìn cô, nốt ruồi đỏ nhạt nơi đuôi mắt cực kỳ quyến rũ.

Trong lòng Hoắc Yên càng lo lắng: “Sao không nói chuyện.”

Ánh mắt Phó Thời Hàn dời về màn hình laptop, thản nhiên nói: “Không có gì.”

Chẳng qua Hoắc Yên ở bên cạnh anh, biết không có khả năng anh không có gì, nơi nào đó trên cơ thể anh đã thay đổi. Thay đổi làm người khác cực kỳ sợ hãi.

Năm phút sau Phó Thời Hàn hỏi cô: “Xem phim hay không?”

Hoắc Yên thành thật trả lời: “Không hay.”

“Vậy... đi ngủ?”

“Được.”

Chữ “Được” này, cô nghe thấy giọng nói run run của mình. Phó Thời Hàn gấp laptop xuống, đặt lên trên tủ đầu giường, sau đó lại lấy một món đồ từ trong ngăn tủ ra, xé màng bọc mỏng bên ngoài.

Hoắc Yên đương nhiên biết đó là cái gì.

Cô vội vàng nằm xuống, chui vào trong chăn quay lưng về phía anh, giả vờ như cái gì cũng không nhìn thấy không nghe thấy.

Hai phút sau, đèn đã tắt hoàn toàn, cả căn phòng rơi vào bóng tối, người đàn ông từ phía sau vòng qua ôm eo cô, giọng nói vang lên trong màn đêm yên tĩnh, cực kỳ quyến rũ —

“Yên Yên, anh sẽ nhẹ nhàng.”

Editor: Hóng chương sau chưa mấy chế:)))

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 65: Uy Hiếp

“Lần đầu tiên có thể tới, em thật lợi hại.”

Xong việc, anh ôm cơ thể mềm nhũn của cô đi vào nhà vệ sinh dọn sạch sẽ, sau đó lại dùng khăn tắm bọc cô thành gấu trắng nhỏ, nhẹ nhàng đặt trên giường.

(Editor:))

Hoắc Yên ôm mặt, xấu hổ chẳng dám nhìn anh, chui vào trong chăn mặc váy ngủ.

Phó Thời Hàn nằm bên cạnh Hoắc Yên, nhéo nhéo mũi cô một cái: “Còn ngại ngùng với anh?”

Hoắc Yên chớp mắt, cực kỳ xấu hổ chui vào trong ngực Phó Thời Hàn, ôm eo anh.

“Em phát hiện, em vẫn quen gọi anh là Hàn ca.” Cô tì cầm lên lồng ngực cứng rắn của anh, ngẩng đầu: “Luôn có cảm giác như vậy sẽ yên tâm.”

Mỗi lần cô được ném vào đám mây vui sướng, cô ôm anh thật chặt, từng tiếng từng tiếng “anh”(gēgē)làm trái tim anh muốn tan chảy thành sô cô la ngọt ngào.

“Tùy em.”

Phó Thời Hàn ôm cả người Hoắc Yên vào lòng, hôn lên trán cô một cái: “Yên Yên, vừa rồi là cảm giác gì.”

Nhắc đến cái này, gương mặt của Hoắc Yên phấp hồng: “Là... cảm giác giống như rừng mình, có một dòng điện chạy thẳng lên não, sau đó nổ tung.”

Phó Thời Hàn cười nói: “Lần đầu tiên có thể tới, em rất lợi hại.”

“Có ý gì?” Hoắc Yên không hiểu.

Phó Thời Hàn giải thích cho cô: “Em nhìn mấy người phụ nữ trong phim, có vẻ rất vui sướng, thật ra đa số đều là diễn, không hề vui vẻ như vậy, kết cấu sinh lý của phụ nữ quyết định lên đỉnh và đạt khoái cảm rất khó, cũng cần hai người thật sự tâm ý tương thông.”

Hoắc Yên bóp cằm anh: “Sao anh lại hiểu biết nhiều như vậy.”

Phó Thời Hàn thành thật trả lời: “Anh nghe Hứa Minh Ý nói.”

“Hửm?” Hoắc Yên kinh ngạc nói: “Nhìn không ra, anh ta thế mà còn hiểu những thứ này.”

“Đừng xem thường cậu ta, cậu ta rất thông minh, gần như đã gặp qua sẽ không quên, lại thích xem sách vở vắn, hiểu biết rộng, nói về thông minh, anh cam bái hạ phong.”

“Khó trách anh ta làm nhiều việc như vậy mà học kỳ nào cũng giành được học bổng.” Hoắc Yên bĩu môi nói: “Đáng tiếc EQ quá thấp!”

Không phải cũng hoàn mỹ không có khuyết điểm như Phó Thời Hàn.

“Mau ngủ đi.” Phó Thời Hàn tắt đèn, ôm cô ngủ.

“Vâng.”

Hoắc Yên tiến vào lòng ngực ấm áp của Phó Thời Hàn, yên tâm nhắm mắt lại.

**

Sau khi dừng chân ở Bắc Hải mấy ngày, mọi người lại thuận đường đi Quế Lâm.

Trên đường đi, hai cầu độc thân Thẩm Ngộ Nhiên và Lâm Sơ Ngữ liên tục phàn nàn, nói trước kia một đôi còn tốt, hiện giờ lại thêm một đôi, có cho những người có cuộc sống solo như chúng tôi sống không.

Tô Hoàn cười: “Hai người có ý kiến, dứt khoát thành một đôi đi.”

Lâm Sơ Ngữ dùng sức lắc đầu: “Được rồi được rồi, đậu bĩ này (*) không phải đồ ăn của tớ.”

(*) 逗比: Ngốc nghếch

Thẩm Ngộ Nhiên phản bác: “Ngốc bạch ngọt cũng không phải đồ ăn của tôi, quen nhau quá nhạy cảm không chừng lại mệt mỏi.”

Non xanh nước biếc của Thập Lý Họa Lang, hai người một đường ồn ào đấu võ mồm, tiếng cường đùa trên đường vang lên không dứt.

Tô Hoàn nói với bọn họ: “Cùng là cầu độc thân, hai người nhìn Hướng Nam người ta chứng chặc bao nhiêu, không có một câu phàn nàn.”

Thẩm Ngộ Nhiên cười nói: “Cậu ta hẳn là đang muốn thoát kiếp độc thân, đáng tiếc con gái người ta không cần cậu ta.”

Hương Nam nằm cũng trúng đạn chớp chớp mi dài, tỏ vẻ mình rất vô tội, thay đổi hướng lái xe đạp, quay đầu: “Tớ tìm lão tứ chơi, tạm thời không muốn để ý đến mấy cậu.”

Tô Hoàn hỏi Hứa Minh Ý bên cạnh: “Chúng ta nói đùa, có phải làm tổn thương anh ta không?”

Hứa Minh Ý nói: “Đúng vậy, chứ nhìn bên ngoài cậu ta không tỏ vẻ gì, kỳ thật rất nhạy cảm.”

“Vậy làm sao bây giờ?”

Hứa Minh Ý: “Tôi có thể tư vấn tâm lý và tình cảm cho cậu ta.”

Tô Hoàn: “...”

Lại cái điệu quen thuộc.

Hứa Minh Ý: “Nếu như mọi người bắn khoản, em có thể giúp cậu ta trả phí tư vấn tình cảm, tôi giảm 5% cho.”

Tô Hoàn: “...”

Quả nhiên.

Cô lái xe đạp đi trước, nhanh chóng đuổi kịp Lâm Sơ Ngữ.

Hứa Minh Ý ngẩn người, dường như có cảm giác không đúng, quay đầu hỏi Thẩm Ngộ Nhiên: “Có phải tớ làm sai cái gì không?”

Thẩm Ngộ Nhiên: “Cậu không sai, cậu chỉ quên, hiện giờ người nào đó là bạn gái của cậu.”

Hứa Minh Ý bừng tỉnh: “Đúng rồi!”

Cô là bạn gái của anh ta, nói chuyện tiền bạc tổn thương tình cảm.

Không không không, nói đúng ra, nói chuyện tình cảm, thật sự quá tổn thương tiền bạc!

Hoắc Yên và Phó Thời Hàn bị bỏ rơi xa xa đằng sau, Phó Thời Hàn cầm máy ảnh chụp đủ góc độ cho Hoắc Yên, vì để giúp chân Hoắc Yên dài hơn một chút, thiếu điều nằm rạp xuống đất.

Tỉ tỉ mĩ mĩ làm một người bạn trai gương mẫu khiến không ít cô gái nhìn thấy sinh lòng ngưỡng mộ. Bạn trai nhà người ta vừa đẹp trai vừa thương người yêu, đi chỗ nào tìm được đây.

(*) Chắc con đường hai anh chị đi lại chụp ảnh đây:))

c65fh

Không bao lâu, Hướng Nam nhàn nhã đạp xe tới, ra nhập hàng ngũ chụp ảnh của hai người.

“Lão tứ, tâm trạng của tứ không tốt.”

“À.” Phó Thời Hàn tiếp tục nói với Hoắc Yên: “Chân phải để phía sau, chân trái để phía trước, đừng cứ bắn tim, nhóc con em đổi kiểu pose đi.”

Thế là Hoắc Yên đổi kiểu tay, Phó Thời Hàn thở dài lại thở dài, cô vợ nhỏ của anh đúng là không có khiếu tự sướng.

Hướng Nam nói: “Thật ra mấy ngày này tớ vẫn luôn miễn cưỡng tươi cười, trong lòng đặc biệt khó chịu.”

Phó Thời Hàn buông máy ảnh xuống, vỗ vỗ lưng anh ta, cái gì cũng không nói, hướng Hoắc Yên: “Nhóc con, em đứng ở giữa đường lớn, anh chụp một bức toàn cảnh cho em.”

Hướng Nam: “Tớ cần người để giải bày hết tâm sự.”

Hoắc Yên nhìn Hướng Nam một chút, anh ta có vẻ thật sự đau khổ, thế là cô ngồi lên xe đạp nhỏ bên cạnh: “Em đi tìm bọn Tô Hoàn chụp ảnh.”

Phó Thời Hàn gật nhẹ, dặn dò: “Đi chậm một chút.”

Sau khi Hoắc Yên đi, Phó Thời Hàn và Hướng Nam mắt lớn trừng mắt nhỏ.

“Cậu muốn nói gì?”

Hướng Nam nói: “Thật ra không có gì.”

Phó Thời Hàn: ...

Không có gì sao lại đuổi vợ người ta đi.

Hướng Nam dừng một chút: “Thật ra tớ chỉ muốn ở riêng với cậu một lát.”

Phó Thời Hàn: ...

Hoắc Yên đuổi kịp Lâm Sơ Ngữ và Tô Hoàn, mấy người dừng xe ở sát ven đường, mua vé thăm quan động đá vôi (*).

(*)

c65gjj

Tô Hoàn một tay nắm tay Lâm Sơ Ngữ, một tay nắm tay Hoắc Yên: “Vẫn là chơi cùng các chị em vui hơn.”

Hoắc Yên nói: “Hai ngày nay không phải cậu và Hứa Minh Ý đều dính lấy nhau sao.”

Tô Hoàn làm bầm nói: “Anh ấy ngốc quá, một chút cũng không có đáng vẽ của bạn trai.”

“Đáng vẽ của bạn trai là đáng vẽ gì?”

“Chính là đáng vẽ của Hàn tổng nhà cậu.” Tô Hoàn nhìn Hoắc Yên, trong giọng nói có chút hâm mộ: “Chụp ảnh cho cậu, yêu thương che chở cậu, ngay cả ánh mắt nhìn cậu cũng tràn ngập chiều chuộng.”

Hoắc Yên nói: “Tớ và Hàn ca lớn lên cùng nhau, từ tình anh em phát triển thành quan hệ bây giờ, so với các đôi tình nhân khác thân mật hơn một chút, hai người bây giờ mới bắt đầu, không cần vội vàng.”

Tô Hoàn lại thở dài, làm bầm nói: “Tớ cảm thấy, cũng có thể do mình tớ đa tình, trong lòng người ta không có tớ, tớ còn níu kéo, không ngừng xuất hiện trước mắt anh ấy.”

Cô nàng phối hợp khoát tay: “Thôi, được rồi được rồi, sau này quay về liền nói rõ ràng với anh ấy vậy, tớ cũng không phải là kiểu con gái tùy tiện, anh ấy thật sự không thích tớ thì thôi vậy, cầm lên được buông xuống được, không sao.”

Lâm Sơ Ngữ nhìn bộ dáng thất hồn lạc phách của Tô Hoàn, cảm thấy có chút ngạc nhiên, trước giờ cô bạn đều là cô gái tự tin dũng cảm, giống như hai người khác vậy.

Tình yêu, thật sự sẽ khiến người ta trở lên lo được lo mất.

Lâm Sơ Ngữ sợ run người, nếu như vậy, cô tình nguyện làm người không tim không phổi, chỉ ít thật sự vui vẻ.

Mấy cô gái thăm quan động đá vôi, phát hiện một cái hồ không người, mặt nước phản chiếu núi xanh trước mặt, phong cảnh rất đẹp (*). Quan trọng nhất là, trong mùa du lịch như này, muốn tìm một chỗ để chụp ảnh, thật sự quá khó.

(*)

c65vjgj

Mấy cô nàng nắm tay nhau, cẩn thận từng chút đi tới sát mép hồ, Lâm Sơ Ngữ và Tô Hoàn tạo dáng xong, Hoắc Yên cầm máy ảnh chụp giúp bạn.

Hai cô gái tạo rất nhiều kiểu pose, tùy tiện vung tay cũng có thể chụp được một bức ảnh đẹp, so với hai người họ, Hoắc Yên đúng là không có năng khiếu tự sướng, cô ngoại trừ giờ tay vẫn là giờ tay, ngơ ngác ngác ngác.

“Hai cậu tới gần một chút, đúng rồi, chính là như vậy.”

Hoắc Yên đang muốn bấm chụp, đột nhiên phát hiện một người đàn ông xông vào ống kính, dọa cô thiếu chút không giữ nổi điện thoại.

Người đàn ông kia cao khoảng 1m75, cắt tóc húi cua, mắt hơi nhỏ, đôi môi đầy đặn.

Bên cạnh có mấy người đàn ông đi cùng, xem ra là tới du lịch.

Tên đàn ông tóc húi cua hỏi: “Người đẹp, Thập Lý Họa Lang đi thế nào?”

Hỏi đường?

Hỏi đường hỏi thế nào lại đến chỗ ven hồ vắng vẻ, trên đường lớn không phải có rất nhiều khách du lịch sao, bên này đường mòn khó nhìn thấy, bọn họ lại cứ cố tình tới chỗ các cô hỏi đường, hơn nữa ở đây không phải đều là phạm vi của Thập Lý Họa Lang sao?

Hoắc Yên đi qua, kéo Lâm Sơ Ngữ và Tô Hoàn ra phía sau, chỉ đường lớn đối diện: “Đi theo con đường kia là được.”

Tên đàn ông tóc húi cua cười nói: “Ba người đẹp chụp hình sao, cần mấy người chúng tôi giúp các cô chụp chung không?”

“Không cần không cần.” Hoắc Yên liên tục xua tay: “Tự chúng tôi chụp.”

“Vẫn còn xấu hổ.” Trên mặt Tên đàn ông tóc húi cua mang ý cười: “Ba người đẹp đi chơi, vừa vặn anh em chúng tôi cũng đang nhàn chán, không bằng thêm WeChat, buổi tối đi uống rượu?”

Tô Hoàn đã nhìn ra, mấy người đàn ông này căn bản không phải hỏi đường, mà tìm các cô bắt chuyện.

“Không cần, chúng tôi không phải độc thân, đều có bạn trai.”

“Có bạn trai còn đi chơi một mình.” Tên đàn ông tóc húi cua ánh mắt gian tà đánh giá các cô: “Tiểu mỹ nữ thật không thành thật, còn lừa chúng tôi.”

Tô Hoàn kéo tay Hoắc Yên: “Chúng ta mau đi thôi.”

Nơi này cách xa đường lớn, vắng vẻ không người, không nên phát sinh xung đột với bọn họ.

Thế là ba cô gái quay người muốn đi, còn mấy tên đàn ông kia có vẻ không buông tha, chặn phía trước các cô, giống như không định thả họ đi như vậy.

“Người đẹp, tốt xấu gì cũng nên để lại WeChat cho chúng tôi chứ?”

“Anh, anh này làm sao thế, đã nói không còn độc thân, đây là định dây dưa phải không.” Lời nói của Tô Hoàn sắc bén không nể nang, lấy điện thoại ra: “Các anh còn như vậy tôi sẽ báo cảnh sát!”

“Đừng người đẹp, mấy người chúng tôi chẳng qua muốn cùng các cô kết bạn, mọi người chơi vui vẻ, trên đường có chút kỷ niệm đẹp, sau này mỗi người một ngả không gặp lại nhau, cần gì phải khiến mọi người khó xử.”

Tô Hoàn hừ lạnh: “Lần đầu tiên nghe thấy tình dục “thoáng” được nói thành cái dạng trong sạch không dính bụi trần thế này đó, có buồn nôn không.”

(*)约炮: Tình dục “thoáng”, tình dục ngoài hôn nhân, không cần tình yêu, nam nữ không phải quan hệ yêu đương hoặc vợ chồng phát sinh quan hệ.

“Người đẹp, như vậy thì không thú vị.”

Hoắc Yên thật sự không muốn dây dưa với bọn họ, kéo Tô Hoàn và Lâm Sơ Ngữ đi: “Đừng nói nhảm với họ nữa.”

“Này, đừng đi.” Tay người đàn ông rơi xuống vai Tô Hoàn.

“Bỏ tôi ra!”

“Người đẹp, cơ thể cô đúng là nhỏ nhắn, rất hợp với khẩu vị của tôi.” Tên đàn ông tóc húi cua cuối cùng cũng lộ ra sắc mặt bỉ ổi, lại muốn giơ tay sờ mặt Tô Hoàn: “Làn da thật non mịn.”

Mấy tên đàn ông bên cạnh ồn ào: “Ha ha ha, anh cũng đừng ra tay với con gái, cận thận người ta tố cáo anh quấy rối tình dục, con gái bây giờ lợi hại lắm.”

Tuy nói như vậy, nhưng bọn chúng nghiễm nhiên là đáng về xem kịch vui, không có ý tứ ngăn cản.

“Buông ra!”

Tô Hoàn cùng hấn ta lôi kéo, đúng lúc này, cách đó không xa Hứa Minh Ý phóng xe đạp vọt xuống, bởi vì gặp bãi cỏ gồ lên mà xe đạp lao đảo khiến anh ta ngã xuống, anh ta không nói hai lời lập tức đứng lên, phủ quần xông tới đẩy tên đàn ông kia rồi kéo Tô Hoàn ra phía sau mình, giống như gà mái bảo vệ con, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Tô Hoàn nhìn bóng lưng Hứa Minh Ý, kinh ngạc không thôi.

“Ồ, ở đâu ra tên nhóc con này, còn học làm anh hùng cứu mỹ nhân.” Tên đàn ông tóc húi cua nhìn anh ta chằm chằm: “Khuyên

mày bớt lo chuyện bao đồng đi.”

Tô Hoàn lớn tiếng nói: “Đây là bạn trai tôi!”

“Không phải chứ.” Tên đàn ông tóc húi cua đánh giá Hứa Minh Ý, thằng nhóc này người đầy bụi đất, mặt một bộ quần áo bị giặt sắp không nhìn ra màu sắc, làm sao có thể là bạn trai của cô nàng này được.

Hai người nhìn thế nào cũng không xứng.

Chẳng qua đã có đàn ông ra mặt, bọn họ cũng không có ý định gây chuyện tiếp, dù sao chiếm được tiện nghi thì chiếm, chơi được thì chơi, cũng không muốn thật sự làm ầm ĩ.

“Các anh em, đi.” Tên đàn ông tóc húi cua vừa quay đi vừa nói.

Hứa Minh Ý có vẻ không tính buông tha bọn chúng, anh ta vọt tới trước mặt tên đàn ông tóc húi cua ngăn cản.

“Thằng nhãi con, mày muốn làm gì?” Tên đàn ông tóc húi cua ỷ vào người đông thể mạnh, cũng không e ngại Hứa Minh Ý.

Hứa Minh Ý sắc mặt xanh mét, mím chặt môi không nói một lời, bình tĩnh lấy điện thoại ra gọi 110.

Tô Hoàn để ý trên cánh tay anh ta đều nổi gân xanh.

Điện thoại vừa mới thông qua, tên đàn ông tóc húi cua thấy tình thế không ổn, đoạt lấy di động của anh ta ném ra xa, chỉ nghe tồm một tiếng, điện thoại rơi xuống khe nước.

Giọng nói gã mang theo uy hiếp: “Đùa thôi mà, coi là thật thì không thú vị.”

Hứa Minh Ý đột nhiên gầm lên, giống như bị đè nén đã lâu bỗng nhiên bộc phát, tiến lên phía trước đẩy gã đàn ông tóc húi cua xuống, ra quyền đánh vào mặt gã ta.

“Móa nó, dám động thủ!”

Đồng bọn của gã đàn ông tóc húi cua thấy thế, tới kéo Hứa Minh Ý ra, anh một quyền tôi một quyền tấn công anh ta.

Ba cô gái bị dọa không biết phải làm sao, Lâm Sơ Ngữ hét chói tai muốn bọn họ dừng tay, Tô Hoàn nhìn thấy Hứa Minh Ý bị đánh, giống như phát điên muốn xông tới ngăn cản, Hoắc Yên nhanh tay lẹ mắt kéo bạn lại, sợ cô bị thương.

Phó Thời Hàn và Hướng Nam đi phía sau vội vàng đuổi tới, cứu Hứa Minh Ý ra.

Phó Thời Hàn xuất thân con nhà lính, là người luyện võ, mấy gã đàn ông kia đương nhiên không phải đối thủ của anh, vài phút liền bị đo ván ngã xuống đất.

Hơi thở của Phó Thời Hàn nặng nề, trầm giọng nói với Thẩm Ngộ Nhiên: “Trước tiên báo cảnh sát.”

Thẩm Ngộ Nhiên giơ điện thoại lên: “Đã báo.”

Mấy gã đàn ông muốn chạy, thế nhưng Hướng Nam ngăn cản không cho bọn họ đi, xung đột cạnh đường lớn nên dẫn tới không ít du khách vây xem.

Phó Thời Hàn chạy tới bên người Hoắc Yên, ôm cô trong ngực mình, lo lắng hỏi: “Em không sao chứ?”

Hoắc Yên lắc đầu: “Hứa Minh Ý thế nào?”

Hứa Minh Ý ngồi trên đồng cỏ, người dính không ít bùn đất, trên mặt có vết máu bầm, không biết trên người có vết thương nghiêm trọng nào không.

Tô Hoàn sớm đã chạy tới bên cạnh Hứa Minh Ý, cực kỳ đau lòng: “Hòa thượng, anh sao rồi, có đau không?”

Hứa Minh Ý lấy tay áo lau máu mũi, trầm mặc lắc đầu, ra hiệu mình không việc gì.

Tô Hoàn ôm chặt cổ anh ta, cơ thể nhỏ nhắn treo trên người anh ta: “Anh có phải bị ngốc không, ai bảo anh ngăn cản bọn chúng, anh làm em sợ muốn chết.”

Hứa Minh Ý ngăn người, tay thẳng tắp rơi bên người, không biết nên làm thế nào bây giờ, muốn vỗ lưng cô an ủi một chút, lại nhìn bàn tay dính toàn máu và bùn đất của mình, rơi trên không trung rồi do dự thu lại.

Tô Hoàn ôm mặt Hứa Minh Ý kiểm tra, lại lấy khăn tay lau vết máu ở khóe miệng anh ta: “Sau này không cho phép làm loại chuyện ngu ngốc này nữa.”

Hứa Minh Ý gật đầu, nhìn mặt cô nàng, im lặng hồi lâu cuối cùng mở miệng: “Em thế nào?”

“Em không sao.” Tô Hoàn trừng mắt, hờn dỗi nói: “Chẳng qua để cho bọn chúng chiếm chút tiện nghi.”

Cô muốn đứng lên, Hứa Minh Ý lại giữ chặt cổ tay cô: “Tôi giúp em đánh hắn ta.”

Tô Hoàn đang muốn nói em biết rồi, còn liên lụy đến bản thân anh.

Nhưng một giây sau, anh ta rũ mắt, nói: “Tôi vô dụng, không giỏi đánh nhau, chẳng qua tôi biết mấy người anh em đánh nhau giỏi, sau này cũng sẽ càng cố gắng kiếm tiền, mua cho em quần áo đẹp, nếu em cảm thấy vẫn được, vậy chúng ta liền ở bên nhau đi.”

“Anh... anh nói cái gì?” Tô Hoàn ngẩn người, không ngờ anh ta đột nhiên nói những lời như vậy.

“Bên cái gì?”

Gương mặt Hứa Minh Ý đỏ bất thường: “Chính... chính là người yêu.”

Editor: Chính thức nghỉ Tết ạ. Truyện được đăng tiếp vào 11/2 nhé, mừng 1 Tết sẽ đăng hai chương lì xì. Chúc mọi người ăn Tết vui vẻ nha! 祝大家新年快乐 ~ ~

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lựu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 66: Tổng Mệnh Đề (*)

“Sau này chúng ta kết hôn, kinh tế trong nhà ai quản?”

(*)送命题: Câu hỏi khó trả lời, trả lời thế nào cũng không đúng, khó mà lựa chọn. Kiểu như “Em và mẹ anh cùng rơi xuống nước, anh sẽ cứu ai?”

Sự việc phát sinh ở khu du lịch làm ẩm ỉ tới tận cục cảnh sát, cảnh sát hết sức coi trọng, gã đàn ông tóc húi cua cầm đầu và mấy tên kia đều phải chịu xử phạt.

Hứa Minh Ý ở cục cảnh sát băng bó vết thương, mặc dù anh ta cố chấp không chịu đi bệnh viện, có điều bướng bỉnh cũng không lay chuyển được Tô Hoàn đại tiểu thư, nài ép lời kéo anh ta đi bệnh viện tiến hành kiểm tra toàn diện, sau khi xác định không có vấn đề gì mới yên tâm.

Chuyện xảy ra ở chặng cuối cùng của chuyến du lịch, mặc dù có chút mất hứng nhưng đáng giá là, Tô Hoàn cuối cùng đạt được ước nguyện, xác nhận quan hệ yêu đương với Hứa Minh Ý.

Nói thật, từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên, có người nói ba chữ “ở bên nhau” với cô.

Trước kia nam sinh theo đuổi cô, biết hoàn cảnh gia đình của cô tốt, cho nên đa số ra vẻ thanh cao, mới mở miệng ra đã là nghệ thuật tao nhã, hoặc là kiến thức trác tuyệt làm cô cảm thấy, yêu

đương bỗng biến thành một việc cực kỳ thô tục, người ta là muốn tìm tri kỷ đồng điệu trong tâm hồn.

Cho nên, người ta theo đuổi cô đều là những việc phong hoa tuyết nguyệt tao nhã, không liên quan đến vật chất tiền tài, cũng tuyệt đối với phải vì gia thế tốt của cô.

So sánh với bọn họ, Hứa Minh Ý hoàn toàn trái ngược, anh đời thường, tính toán chi li, lại không hào phóng, chẳng qua trên người anh có một loại sức sống mạnh mẽ, vừa vận hấp dẫn Tô Hoàn.

Một chuyến du lịch, Tô Hoàn đạt được ước nguyện, mỗi ngày vui vẻ hơn hở, tâm trạng rất rất tốt.

**

Về tới trường, nháy mắt đã là tháng chín, tháng đầu tiên sau khai giảng, Phó Thời Hàn bước sang năm tư chính thức rời khỏi hội sinh viên, bắt đầu cân nhắc tới tương lai và công việc.

Không biết có phải nguyên nhân do vào thu hay không, hoặc là bởi vì áp lực năm tư, Hoắc Yên phát hiện Phó Thời Hàn dường như còn tươi cười như ngày thường.

Anh trong quá khứ, cho dù là người ổn trọng, nhưng sau lưng lại là con người cực kỳ thích chọc cô chơi.

Vì sao tâm trạng không tốt, Hoắc Yên nghĩ mãi không ra.

Bắt đầu bước vào năm ba, Hoắc Yên trở thành thành viên chính thức của tổ nghiên cứu do giáo sư Đinh hướng dẫn. Cô chăm chỉ hiếu học lại chịu thương chịu khó, cho nên giáo sư Đinh rất coi trọng cô, hi vọng cô và Phó Thời Hàn đều có thể thi nghiên cứu sinh.

Đối với cái này, Phó Thời Hàn cũng không trả lời thẳng, Hoắc Yên nhìn ánh mắt của anh, dường như có dự định khác.

Hai người đi chậm chậm trong sân trường, Hoắc Yên cảm thấy Phó Thời Hàn có tâm sự, cô hai ba bước đi lên phía trước, nhẹ nhàng nắm tay anh.

Làn da ấm áp, lòng bàn tay mềm mại.

Phó Thời Hàn khẽ vuốt cằm, nhét tay cô vào trong túi mình, hai người tiếp tục đi về phía trước.

Hoắc Yên không hỏi nhiều, cô biết nếu Phó Thời Hàn muốn nói, tự nhiên sẽ mở miệng.

Hai người là thanh mai trúc mã ăn ý đến mức người ngoài khó mà đạt được, đây cũng là lý do vì sao khi ở chung với cô, Phó Thời Hàn luôn cảm thấy cực kỳ thoải mái và yên tâm.

Đi qua cột tuyên truyền ven đường, Phó Thời Hàn thoáng dừng bước chân, anh bị áp phích trên cột tuyên truyền hấp dẫn.

Thuận theo tầm mắt của anh, Hoắc Yên ngược mắt nhìn lên, trên áp phích là thông báo liên quan tới việc nhập ngũ của sinh viên, mấy chữ tiêu đề rất to, cực kỳ bắt mắt —

Xếp bút nghiêng theo việc binh đao, một tấm lòng son báo đáp tổ quốc.

Hoắc Yên quay đầu nhìn Phó Thời Hàn, trong mắt anh lóe lên một thứ ánh sáng trước nay chưa từng gặp.

Mấy phút sau, Phó Thời Hàn dờn mắt, một trận gió cuối thu thổi qua, anh thay Hoắc Yên kéo cao cổ áo, dịu dàng nói: “Đi thôi.”

Sau khi Hoắc Yên đi được mấy bước, lại nhớ ra gì đó, quay người chạy tới áp phích thông báo, cầm điện thoại cẩn thận chụp lại.

Thấy cô lon ton chạy về, Phó Thời Hàn hỏi: “Làm gì vậy?”

“Chờ chút nữa em gửi cho anh.”

“Gửi cho anh?”

“Không phải muốn nhập ngũ sao, điều kiện yêu cầu và thời gian đăng ký muốn nhìn kỹ một chút.”

Phó Thời Hàn dừng lại, nhất thời không nói gì.

Nhìn gương mặt trắng nõn và đôi mắt sáng trong suốt của người con gái, anh đột nhiên phát hiện, phiền não tích tụ trong ngực mấy ngày qua, thật ra từ đầu đến cuối, đều là do anh lo sợ không đâu.

Sợ cô không tiếp nhận được, cũng không yên lòng, cho nên trước sau không dám mở miệng, sợ cô phát hiện ra tâm tư của mình.

Thật ra... Phó Thời Hàn nhìn cô lớn lên, nhất cử nhất động hay suy nghĩ nhỏ của cô, đều không gạt được mắt anh.

Mà anh đang nghĩ gì, trong lòng Hoắc Yên cũng hiểu ít nhiều.

“Anh còn chưa nghĩ kỹ.” Phó Thời Hàn duỗi lưng, kéo dài giọng: “Sinh viên nhập ngũ, mấy năm trở về còn có thể tiếp tục thi lên thạc sĩ, có điều trước đó đã hẹn với Hứa Minh Ý sẽ cùng nhau lập nghiệp, anh... còn muốn cân nhắc.”

Mặc dù một chữ anh cũng không nhắc đến cô, nhưng anh không yên tâm nhất... thật ra là cô, có điều mạnh miệng không chịu nói ra thôi.

Hoắc Yên nắm chặt ngón trỏ của Phó Thời Hàn, lòng bàn tay mềm mại bao vây ngón tay anh: “Hàn ca à, em luôn hi vọng anh có thể làm những điều mình muốn, anh đã nói, anh có một giấc mộng giang sơn.”

Phó Thời Hàn cup mắt, xoa đầu cô: “Thế nhưng Yên Yên, có lẽ trẻ con có thể cực kỳ kiên định ôm một mộng tưởng, muốn làm nhà khoa học hoặc là họa sĩ. Nhưng đã là người trưởng thành rồi, chung quy sẽ có rất nhiều lựa chọn, cần gắn với hiện thực và thay đổi xung quanh, suy nghĩ chu toàn, cực kỳ thận trọng.”

Đây mới là người trưởng thành, người trưởng thành mỗi lần lựa chọn, cũng không thể chỉ bằng tấm lòng và nhiệt huyết.

Hoắc Yên hỏi: “Cho nên đây cũng là nguyên nhân phần lớn người trưởng thành đều không vui vẻ?”

“Có lẽ là vậy.”

Dần dần đánh mất đơn thuần, đánh mất niềm vui đơn giản cùng sơ tâm.

Hoắc Yên suy nghĩ, đột nhiên nói: “Nhưng em tin, cuối cùng Hàn ca nhất định sẽ lựa chọn được con đường chính xác nhất.”

Ánh mắt đen láy của cô lóe lên tia sáng, cô tin tưởng anh, giống như tin tưởng ngày mai mặt trời vẫn sẽ xuất hiện.

Phó Thời Hàn cười cười, nhéo mũi nhỏ của cô: “Nếu quả thật như vậy, một khoảng thời gian rất dài rất dài không thể gặp nhau, anh sợ Yên Yên ban đêm gặp ác mộng, không tìm thấy anh sẽ khóc nhè.”

Hoắc Yên cầm tay anh, hừ hừ: “Mới không phải, em trưởng thành rồi.”

Sẽ không giống như khi còn bé, cái gì cũng muốn ỉ lại vào anh.

Hai người ngồi trên bãi cỏ ở sân vận động, Phó Thời Hàn từ phía sau ôm lấy Hoắc Yên, cùng cô ngắm hoàng hôn buông xuống.

“Tương lai Yên Yên có tính toán gì?”

“Gả cho anh.” Cô không do dự trả lời.

Phó Thời Hàn ngẩn người, lập tức ép cô nằm xuống thảm cỏ: “Thật? Em muốn kết hôn với anh?”

“Đúng vậy.”

“Vậy anh đi lính làm gì, tốt nghiệp đại học liền lĩnh giấy kết hôn, lão tử lập nghiệp, kiếm tiền nuôi vợ.”

Hoắc Yên bị cơ thể cao lớn ép có chút khó thở, đẩy anh ra, nói: “Ôi, em nói đùa thôi, sao anh lại không biết đùa vậy!”

Phó Thời Hàn có vẻ hơi thất vọng: “Em không muốn lấy anh?”

“Muốn lấy anh mà mong ước từ nhỏ của chị em.” Hoắc Yên cố ý chọc giận anh, nói: “Hiện giờ chị em sắp chuẩn bị thi nghiên cứu sinh rồi.”

Phó Thời Hàn mặc kệ người khác, chỉ vuốt tóc cô, chân thành nói: “Yên Yên, anh nói thật, em tốt nghiệp xong liền gả cho anh đi, anh sẽ không đi, thật.”

Nhìn dáng vẻ chắc chắn của anh, lời nói đùa cũng coi là thật, rất không giống tác phong ngày thường của Phó Thời Hàn.

“Đừng đùa nữa, tốt nghiệp xong em còn chưa đủ tuổi kết hôn đâu, ít nhất phải chờ một năm.”

Phó Thời Hàn buông tiếng thở dài, dùng tay xoa nắn khuôn mặt của cô: “Sao em không mau lớn chút.”

Hoắc Yên bật cười, rất ít khi thấy anh giờ tính trẻ con ra nói chuyện: “Anh đó, ngoan ngoãn đi làm việc của mình, người đàn ông tốt chí ở bốn phương, em chờ anh trở về.”

Phó Thời Hàn bế Hoắc Yên ngồi lên đùi mình, đầu vùi vào ngực cô, hít sâu một hơi, miễn cưỡng nói: “Ngày ngày chỉ muốn cùng Yên Yên ngủ đến mặt trời lên cao.”

Hoắc Yên bị anh làm ngứa, hơi đẩy anh, nói: “Chị muốn thi nghiên cứu sinh, ba mẹ cũng muốn em thi nghiên cứu sinh, trong nhà liền có hai nghiên cứu sinh.”

Phó Thời Hàn vẫn vùi mặt vào ngực cô, có điều giọng nói nghiêm túc hơn: “Em nghĩ thế nào?”

“Từ nhỏ đến lớn, em đều để ý tới suy nghĩ của ba mẹ, cố gắng làm tốt mọi việc, chứng minh với ba mẹ, chị có thể làm em cũng có thể làm, cấp hai cấp ba thậm chí đại học, em đều theo sát bước của chị...”

Cô thở dài: “Nhưng bây giờ, em muốn làm theo ý mình, không muốn bị ảnh hưởng bởi chị.”

Cô ngồi thẳng người, nhìn anh: “Em không muốn thi nghiên cứu sinh, em muốn tìm công việc thực tập, tiến vào một cuộc đời mới.”

“Đây là lựa chọn của em, em muốn làm cái gì, anh đều ủng hộ.”

Hoắc Yên hơi kinh ngạc, cho rằng Phó Thời Hàn sẽ như ba mẹ, khuyên cô thi nghiên cứu sinh, cô thậm chí còn nghĩ kỹ lý do thuyết phục anh, không ngờ anh lại ủng hộ mình.

“Anh thật sự... đồng ý sao?”

“Yên Yên, trong những việc trọng đại của cuộc đời, anh sẽ không lựa chọn giúp em, chỉ cần là chuyện em muốn làm, anh đều ủng hộ, bởi vì không quan trọng đúng sai, có anh ở đây, anh sẽ không để em phải lo nghĩ quá nhiều về cuộc sống hiện thực.”

Anh vịn vai cô, thành kính mà trịnh trọng nói: “Em chỉ cần mỗi ngày trải qua đều vui vẻ là được.”

Hoắc Yên nhìn Phó Thời Hàn, một cảm giác xúc động không hiểu từ đáy lòng chậm rãi lan tràn, từ nhỏ đến lớn, thật ra anh vẫn đang đóng vai người cha người anh trong cuộc đời thiếu hụt của cô, để cô không cần trưởng thành sớm, không cần quá mức hiểu chuyện, cũng không cần mau chóng thành thực.

Bởi vì anh vẫn luôn ở bên cạnh cô, là cô có thể yên tâm.

Có điều Hoắc Yên không muốn trở thành dây leo như cây hoa Đăng Tiêu, không cam lòng trưởng thành dưới cánh chim bảo hộ vệ

của anh, cô chỉ hi vọng mình có thể đứng chung với anh, cùng gánh mưa gió.

Đây cũng là nguyên nhân cô muốn sớm đi làm.

**

Các mục kiểm tra của Phó Thời Hàn đều thuận lợi, điều kiện của anh cực kỳ thích hợp tham gia quân đội, hơn nữa lý lịch của anh ưu tú, chuyên ngành cũng là lĩnh vực quân đội đang cực kỳ coi trọng, có thể tuyển được một nhân tài chất lượng cao nhập ngũ.

Còn Hoắc Yên bước vào năm tư đại học, cũng thuận lợi tìm được một công ty game để thực tập, bắt đầu làm việc.

Cuối năm, Phó Thời Hàn trước khi đi đề nghị năm nay muốn dẫn cô về nhà ăn tết.

“Không phải mọi năm đều tới nhà anh chơi mấy ngày sao.”

“Không giống.” Phó Thời Hàn cười nói: “Năm nay lấy danh nghĩa bạn gái chính thức của anh, cùng anh về gặp ba mẹ.”

“Bạn gái?!” Hoắc Yên hoảng sợ: “Nhanh như vậy, em còn chưa chuẩn bị kỹ, nếu chú dì không thích em làm sao bây giờ!”

Phó Thời Hàn bẹo bẹo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: “Đồ ngốc, bọn họ nhìn em lớn lên, có thích em hay không, trong lòng mình còn không hiểu sao?”

“Nhưng không giống, trước kia em trước mặt chú dì, là con nhóc nhà bên, nhưng bây giờ...”

Bây giờ cô là bạn gái Phó Thời Hàn, cũng rất có thể trở thành con dâu tương lai nhà họ Phó.

Ba mẹ Phó nhất định sẽ nhìn cô bằng ánh mắt khác.

Hoắc Yên rất thấp thỏm, sợ hãi chú dì sẽ không hài lòng, dù sao quan hệ hai nhà như thế, có hôn ước trước đây của chị gái, hiện giờ cô thành bạn gái của Phó Thời Hàn, không biết người lớn trong nhà sẽ nghĩ như thế nào.

Phó Thời Hàn cầm bàn tay mềm mại của cô, đặt lên môi hôn nhẹ, nói: “Nếu bọn họ không thích em, vậy coi như vì anh, cố gắng một chút, được không?”

Đáy lòng Hoắc Yên dâng lên một sự cảm động và sức mạnh, cô gạt nhẹ đầu, trịnh trọng đồng ý anh: “Em biết rồi!”

Trước khi qua nhà họ Phó, Hoắc Yên trang điểm cho mình một chút, không quá đậm cũng không quá nhạt, khiến cho người ta cảm thấy hết sức có tinh thần, vừa đoan trang vừa thành thực.

Từ khi đi làm, cô cũng dần học được cách ăn mặc và trang điểm, trên người bắt đầu có hương vị của người phụ nữ trưởng thành.

Phó Thời Hàn nhìn cô, rốt cuộc cũng có tư vị của nhà có con gái mới lớn.

Đêm giao thừa, anh đưa Hoắc Yên về nhà.

Còn ba Phó Dĩnh và mẹ Đường Uyển Chi sớm đã đợi ở cửa, lúc nhìn thấy cô, trên mặt đều là ý cười ôn hòa.

“Yên Yên đến rồi, nhanh vào, dì đợi con lâu rồi.”

“Con chào dì.” Hoắc Yên hồi hộp đưa quà đã chuẩn bị sẵn tới: “Đây là quà tặng chú dì ạ.”

Nét mặt của Đường Uyển Chi trong nháy mắt tỏ ra chút hứng thú, nói: “Yên Yên lớn rồi.”

Trên mặt Phó Dĩnh cũng hiếm khi lộ ra ý cười, nói đùa: “Cái gì mà lớn, tôi thấy đều là giả vờ, thực chất bên trong vẫn là nhóc con ngốc nghếch ngây thơ trước kia, lúc này còn giả vờ khách sáo với chúng ta sao.”

Hoắc Yên xấu hổ đỏ mặt.

Đường Uyển Chi nói: “Yên Yên, chúng ta vẫn giống như trước kia, không có gì ép buộc, nên ăn nên nghịch ngợm, muốn tới nhà chúng ta liền tới, chú dì đều rất thích con.”

Hai vị trưởng bối thân thiết khiến Hoắc Yên cuối cùng cũng yên tâm, cô quay đầu nhìn Phó Thời Hàn, anh tỉnh bơ nắm tay cô, dẫn cô đi vào nhà.

Trong nhà còn có không ít họ hàng, đều là người lớn Hoắc Yên quen biết, Hoắc Yên đi theo Phó Thời Hàn chào từng người, không bao lâu, một nhà toàn người vô cùng náo nhiệt ngồi trên bàn ăn cơm.

Lần này Phó Thời Hàn và Hoắc Yên cuối cùng cũng quang minh chính đại ngồi cùng một chỗ, anh luôn gấp thức ăn cho cô, cả bữa cơm cực kỳ chăm sóc.

Em họ Đường Thiên Mạch mở miệng trêu chọc: “Không ngờ không ngờ, nhóc con này thế mà thành bạn gái của anh cả, từ em

gái nhỏ biến thành chị dâu, trước tiên em phải đổi cách gọi, gọi chị dâu chị dâu, chị đồng ý không.”

Gương mặt Hoắc Yên đỏ bừng, nhiều người như vậy, đồng ý cái gì mà đồng ý, xấu hổ quá.

Đường Uyển Chi biết cô gái nhỏ da mặt mỏng, lúc này đã xấu hổ không biết làm gì, mới nói với Đường Thiên Mạch: “Con nhóc tinh quái này, một bàn ăn lớn cũng không chặn nổi miệng con.”

Hoắc Yên vụng trộm nhìn Phó Thời Hàn, đuôi mắt anh lộ ý cười nhạt, nhẹ nhàng vỗ vai cô ra hiệu cô thả lỏng, tất cả mọi người đều đang che chở cô.

Sau khi ăn cơm tối xong, người lớn bắt đầu phát lì xì cho trẻ con, Phó Thời Hàn dẫn Hoắc Yên ra ban công, vẫn giống như khi còn bé, định so lì xì với cô.

Có điều từ nhỏ đến lớn, Đường Uyển Chi cho lì xì trẻ con đều rất công bằng, trẻ con nhà người ta bao nhiêu thì trẻ con nhà mình cũng bằng ấy.

Hoắc Yên bắt đắc dĩ lì xì ra, sau khi mở ra lại phát hiện năm nay so với năm ngoái thậm chí những năm trước đó, nặng hơn nhiều!

Phó Thời Hàn chỉ có thừa thớt mấy đồng tiền, Hoắc Yên được hẵn một xấp.

Nhìn ánh mắt ngạc nhiên của cô, Phó Thời Hàn cười cười: “Mẹ thật bất công, cho con dâu nhiều hơn tất cả mọi người.”

Trong lòng Hoắc Yên ấm áp, thoáng nhìn bao lì xì xẹp lép của Phó Thời Hàn, cũng cảm thấy xấu hổ, thế là lấy toàn bộ tiền trong bao lì xì của anh ra, lại nhét vào lì xì của mình.

“Anh chỉ có từng đó, em còn muốn lấy của anh sao.”

Nhưng chưa từng nghĩ tới, Hoắc Yên lại trực tiếp nhét bao lì xì căng phồng của cô vào trong túi áo của anh.

“Ày, anh cầm đi.”

“Cho anh hả.”

“Không phải anh sắp tốt nghiệp sao, còn tới nơi xa như vậy, mang theo chút tiền để thuận tiện, hiện giờ em đi thực tập cũng có tiền lương rồi.”

Phó Thời Hàn lấy lì xì ra, đặt vào lòng bàn tay vuốt ve một lát, ánh mắt dịu dàng có thể làm tan chảy cả sô cô la.

“Yên Yên, anh rất thích nghe em nói như vậy.”

Hoắc Yên hừ một tiếng, khinh bỉ nói: “Anh là rất thích em đưa tất tiền cho anh thì có.”

“Không, không liên quan đến tiền.” Phó Thời Hàn ngay thẳng nói: “Anh thích em suy tính vì anh, không phải là loại cảm giác của bạn gái, mà là vợ, muốn cùng anh đi hết cuộc đời.”

Nghe mấy lời này thật là cảm động, nhưng Hoắc Yên trơ mắt nhìn Phó Thời Hàn nhét hết lì xì vào túi của anh, một dòng điện chạy qua não, đột nhiên mở miệng: “Sau này chúng ta kết hôn, kinh tế trong nhà, ai quản?”

Phó Thời Hàn ngăn người, lập tức có cảm giác đây là một câu
tổng mệnh đề.

Editor: Chương lì xì nha, lại chúc mọi người ăn Tết vui vẻ:)))

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 67: Rất Nhớ Anh

“Chẳng qua ở bên với anh ấy, là tôi trèo cao.”

Trong tiếng chuông báo hiệu năm mới vang lên, Phó Thời Hàn và Hoắc Yên đắm chìm trong nụ hôn dài dằng dặc, định xong việc chung thân cả đời.

Tối hôm đó, Đường Uyển Chi sắp xếp cho hai người hai căn phòng, có điều Hoắc Yên ngủ đến nửa đêm, liền cảm giác có người chui vào trong chăn cô.

Cơ thể quen thuộc từ đằng sau vòng tay ôm lấy Hoắc Yên, kéo cô tiến vào lồng ngực vừa nóng bỏng và cứng rắn.

Cô mơ màng lẩm bẩm: “Anh tới rồi à.”

Phó Thời Hàn say mê hôn gáy cô, hung hăng gặm cắn.

Hoắc Yên không thể không tỉnh lại, vừa định quay người, lại bị anh nâng cằm chặn môi.

Cô và anh hôn rất lâu anh mới chậm rãi dừng lại, ôm lấy vòng eo thon nhỏ của cô còn mặt vùi vào ngực Hoắc Yên.

“Anh không nở.” Giọng anh hơi khàn, có chút bất lực.

Ban ngày anh tỏ vẻ không quan trọng, lúc nói chuyện với ba cũng chỉ nói chí hướng của mình, không hề nhắc tới tâm trạng của bản

thân.

Từ nhỏ đến lớn, anh luôn là đứa trẻ khiến người lớn yên tâm, ba mẹ gửi gắm rất nhiều kỳ vọng vào anh. Có lẽ chỉ trong đêm dài dằng dặc, khi ánh trăng đã nhô lên cao, nằm bên cạnh cô anh mới dám thể hiện nỗi khổ tâm bách chuyển thiên hồi (tâm tư rối bời, trăn trở suy nghĩ), anh không yên tâm nhiều thứ lắm, ba mẹ tuổi già, cô gái trong lòng...

“Yên Yên, anh đi rồi, em nhất định phải biết cách tự chăm sóc tốt bản thân, đừng để anh lo lắng, biết không?”

Hoắc Yên ôm chặt anh: “Anh yên tâm đi đi.”

Nói xong câu này, cô nghĩ, sao cứ có cảm giác là lạ, giống như không phải chuyện thuận lợi.

Phó Thời Hàn cũng kìm lòng không đặt bật cười, bầu không khí bịn rịn bỗng chốc bị anh phá hỏng hết.

Anh đưa tay捏捏 mũi nhỏ của Hoắc Yên: “Sao em ngốc vậy.”

Hoắc Yên cũng kéo tai anh: “Sao anh lại đa sầu đa cảm như vậy, tuyệt đối không giống Hàn ca mà em biết.”

“Phải đi rồi, còn không cho anh sầu não một lần sao.”

Hoắc Yên cúi đầu cười trộm: “Dì để chúng ta tách nhau ra ngủ, anh chạy tới, bị phát hiện làm sao bây giờ...”

“Bị phát hiện khẳng định sẽ bị mắng.” Phó Thời Hàn ngồi dậy: “Anh về đây.”

“Ơ kìa!” Hoắc Yên kéo quần đùi của anh lại, vừa tức vừa vội: “Anh người này.... Sao lại như vậy.”

Cặp mắt đào hoa của Phó Thời Hàn lóe lên ý cười: “Anh thế nào?”

“Làm người ta tỉnh lại rồi tự mình chạy mất, rất không có đạo đức.”

“Ồ.” Phó Thời Hàn gạt đầu ra vẻ suy tư: “Cho nên Yên Yên muốn thế nào, hát ru em ngủ?”

“Tự anh liệu mà làm.”

Phó Thời Hàn nằm bên cạnh cô, sau khi giém chăn cẩn thận thận cho Hoắc Yên xong, ôm cô nói: “Mau ngủ đi.”

Thế là Hoắc Yên chậm rãi nhắm mắt.

Hai phút sau, giọng nói của Phó Thời Hàn vang lên: “Em ngủ thật à?”

“Không phải sao?”

“Hoắc Yên, thừa nhận em muốn, cái này rất khó khăn sao?”

“Em mới không muốn nhé.”

“Em rõ ràng muốn.”

“Không hề muốn!” Hoắc Yên đập nhẹ anh một cái: “Anh còn như vậy, em sẽ đuổi anh ra.”

Phó Thời Hàn không còn biện pháp với cô: “Được được, là anh muốn, được chưa?”

Anh nói xong, bàn tay không an phận chui vào trong áo cô.

**

Tháng sáu, Hoắc Yên và nhóm bạn tiễn Phó Thời Hàn. Mỗi người trong mùa tốt nghiệp, thật ra đều mang cảm xúc nặng nề.

Chia tay, thất vọng và những lời hứa vô kỳ hạn trong tương lai.

Sau khi mọi người nhốn nháo đùa nghịch, cuộc sống chung quy vẫn phải tiếp tục, mỗi người đều có con đường mình muốn đi. Những năm tháng bên nhau kia, chính là những kỉ niệm quý giá nhất trên đường đời.

Hướng Nam bước vào xí nghiệp của gia tộc, anh ta có gia thế hùng hậu, gần như có thể nói toàn bộ nền kinh tế của Giang Thành đều là của nhà anh ta, mà anh ta cũng nhất định phải kế thừa gia nghiệp.

Hứa Minh Ý nam tiến Thâm Quyển, tự mình lập nghiệp. Từ khi bắt đầu lên đại học, anh ta đã kiêm qua đủ loại công việc, thẳng nhóc này đừng thấy trước mặt bạn bè là một kẻ lố mãng, trên thực tế năng lực giao tiếp xã hội cực kỳ mạnh, nghe nói anh ta và Thẩm Ngộ Nhiên cùng nhau đến Thâm Quyển phát triển, cụ thể thế nào Hoắc Yên không rõ.

Tô Hoàn và Hoắc Yên làm việc cho một công ty game tên là Fara, làm lập trình viên từ 9h sáng tới 5h chiều.

Trong phòng nghiên cứu của công ty đại đa số đồng nghiệp đều là đàn ông, chỉ có phòng thị trường và marketing là có đồng nghiệp nữ, Hoắc Yên và Tô Hoàn làm lập trình viên của phòng nghiên cứu bên này, là hai cô gái duy nhất.

Công việc của lập trình viên, cả ngày gần như tiêu hao bên máy tính, lúc đầu ra ngoài Hoắc Yên còn trang điểm nhẹ nhàng, có điều chẳng lâu sau, không khí trong phòng làm việc khiến cô bắt đầu lười biếng, nhiều khi lười chẳng trang điểm.

Cho dù tố diện triều thiên (*), nhưng do còn trẻ tuổi, gương mặt cô vẫn xinh đẹp sáng sủa, tự nhiên phát ra cảm giác thanh thuần sinh động.

(*)素面朝天: Chỉ phụ nữ không son phấn, lời thôi lếch thếch không chú ý đến hình tượng.

Mà loại hành vi lười biếng này của cô, khiến Tô Hoàn cảm thấy hổ thẹn không thôi, chỉ cần thấy Hoắc Yên không trang điểm, cô nàng nhất định sẽ kéo Hoắc Yên vào nhà vệ sinh, lấy túi mỹ phẩm của bản thân ra chơi đùa trên mặt Hoắc Yên một phen.

“Tuyệt đối không thể lười biếng lười lười biếng, cho dù phòng nghiên cứu của chúng ta trên cơ bản không thấy ánh mặt trời và dấu hiệu giao lưu tiếp xúc, nhưng chúng ta không thể lẫn lộn theo đám thằng nam lập trình viên ngày ngày xỏ dép lê đi làm, cậu xem mấy cô gái bên phòng thị trường một chút, người này xinh đẹp hơn người kia, ánh mắt đều nhìn chăm chăm vào phòng nghiên cứu của chúng ta đấy.”

Phòng nghiên cứu của các cô, mặc dù có vài ông chú lập trình viên, nhưng cũng có rất nhiều thanh niên trẻ tuổi tài cao anh tuấn.

Phải biết thiết kế ra được một chương trình, một trò chơi, lập trình viên có thể kiếm được không ít tiền lương và tiền thưởng, tiền lương so với các phòng khác cao hơn khá nhiều, cũng khó trách mấy cô gái nhỏ ở phòng khác muốn dựa hơi vào một anh chàng lập trình viên.

“Hoắc Yên, buổi tối có thể cô cần phải tăng ca một chút.”

Ngay lúc Hoắc Yên vừa mới đóng laptop chuẩn bị tan làm, một tiếng nói giàu từ tính vang lên bên tai.

Hoắc Yên ngẩng đầu, bắt gặp Tần Dụ đứng bên bàn làm việc, nở nụ cười như gió xuân ấm áp với cô.

Tần Dụ lớn hơn Hoắc Yên bốn tuổi, nhưng ở công ty được coi là chủ trình sư trẻ tuổi tài cao cực kỳ có triển vọng, trước mắt phần quan trọng của lập trình trò chơi là đều dựa vào anh ta.

Anh ta đeo kính đen, nhìn bộ dáng khá nhã nhặn, đối xử với mọi người đều cực kỳ lịch sự.

Nghe Tô Hoàn nói, anh ta có bối cảnh du học nước ngoài, lý lịch rất ưu tú, vừa về nước liền bị mấy công ty giành giật, mà tổng giám đốc công ty Fara cho anh ta tiền lương và đãi ngộ cực cao mới có thể kéo anh ta về.

Người đàn ông có điều kiện như vậy, trước mắt còn độc thân, càng khiến mấy cô nàng trong công ty xuân tâm nhộn nhạo.

Ánh mắt của Tần Dụ rất cao, đối với sự lấy lòng trong sáng ngoài tối của mấy người luôn tỏ vẻ thờ ơ.

Hoắc Yên vừa vào công ty liền trực tiếp bị điều tới làm cấp dưới của Tần Dụ, coi như là anh ta hướng dẫn thực tập sinh. Sau này chuyển sang chính thức, cũng vẫn luôn làm việc dưới trướng của anh ta, cực kỳ tôn trọng anh ta.

Cho nên nghe thấy Tần Dụ bảo cô ở lại tăng ca, cho dù tối nay đã hẹn sẽ nói chuyện điện thoại với Phó Thời Hàn, cô vẫn đồng ý, nói: “Tiền bối, xin hỏi 10h có thể xong không?”

Tần Dụ nhìn đồng hồ đeo tay một chút: “Nếu như nhanh thì không thành vấn đề, có điều tăng ca, tôi đương nhiên hẳn là nên mời cô khuya để cảm ơn.”

Hoắc Yên liên tục xua tay: “Không cần đâu tiền bối, đây là việc tôi phải làm.”

Tần Dụ rất thương thức Hoắc Yên, cô gái trẻ bây giờ, phần lớn tâm tính bất định, hiếm khi được như Hoắc Yên kiên trì chịu khó, năng lực còn rất giỏi.

“Nếu buổi tối không có chuyện gì đặc biệt, tôi vẫn nên mời cô ăn một bữa cơm, dù sao tổng giám đốc không phát tiền lương tăng ca, cô giúp tôi, tôi cũng không thể làm phí thời gian của cô.” Tần Dụ rất kiên trì.

Còn Hoắc Yên vẫn lắc đầu: “Thật sự không cần đâu tiền bối.”

“Cô có chuyện quan trọng sao?”

Tô Hoàn ngồi kế bên mỉm cười nói: “Cô ấy muốn nói chuyện điện thoại với người nào đó, một tháng mới có một lần duy nhất, quý giá lắm, không thể cùng anh ăn bữa khuya đâu.”

Tần Dụ nghe không hiểu, hỏi: “Cái gì?”

Thật ra cũng không có gì cần giấu diếm, Hoắc Yên nói: “Tôi muốn gọi điện thoại cho bạn trai.”

Trên mặt Tần Dụ lộ chút kinh ngạc: “Cô... cô có bạn trai?”

Cũng không thể trách Tần Dụ kinh ngạc, ngay cả mấy vị đồng nghiệp bên cạnh cũng đều vênh tai lên nghe lén.

Hoắc Yên vậy mà có bạn trai, điều này đã gây tổn thương cho không ít trái tim trong phòng nghiên cứu đang có hảo cảm với cô.

Có điều, trong công ty cô gái nào có bạn trai mọi người đều biết, bởi vì cuối cùng không tránh được lễ tình nhân cần tặng hoa, hoặc là trực tiếp lái xe tới đón.

Chỉ riêng Hoắc Yên yêu đương lại kín tiếng như vậy, khiến rất nhiều người nghĩ cô còn độc thân.

Hoắc Yên giải thích với Tần Dụ: “Bởi vì anh ấy không ở Giang Thành, bình thường cơ hội để chúng tôi liên lạc cũng không có nhiều, cho nên...”

Tần Dụ có vẻ tương đối quan tâm tới vấn đề này, hỏi: “Vậy anh ta làm nghề gì?”

“Quân nhân.”

Lúc Hoắc Yên nói ra hai chữ này, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác cực kỳ tự hào.

Tần Dụ ý vị thâm trường gật đầu: “Ồ, vậy hai người xa cách hai nơi, cũng rất không dễ dàng.”

Hai người không mặn không nhạt nói chuyện hai câu, sau đó Tần Dụ đi về làm việc.

Tô Hoàn xích lại gần Hoắc Yên, nhỏ giọng trêu ghẹo: “Mù cũng nhìn ra được, lập trình viên cấp cao của công ty chúng ta Tần đại soái ca thích cậu.”

Hoắc Yên quay đầu nhìn cô, nhàn nhạt “à” một tiếng, nói: “Soái(đẹp trai)bình thường.”

Rõ ràng là kém Hàn ca nhà cô.

Tô Hoàn tiếp tục nói: “Đẹp trai không phải trọng điểm, trọng điểm là anh ta thích cậu.”

Hoắc Yên vẫn bình tĩnh như cũ: “Người thích tớ, không chỉ có mình anh ta.”

Trong nhóm lập trình viên này, Hoắc Yên được coi là tương đối quý hiếm.

Toàn bộ phòng nghiên cứu chỉ có hai cô gái, mà gia thế của Tô Hoàn quá mức chói mắt, nghe nói có quan hệ thế gia với ông chủ lớn của công ty, cho nên mấy thanh niên không dám tùy tiện động tâm tư với cô nàng, như vậy Hoắc Yên hoàn cảnh gia đình bình thường lại thân thiện tốt bụng tự nhiên trở thành miếng bánh thơm ngon trong mắt bọn họ.

Hoắc Yên lại cẩn thận giữ đúng bản phận, mỗi ngày đều cố gắng làm việc, cũng không để ý tới tâm tư của bọn họ, lại càng ít cùng người khác qua lại, có đôi khi hẹn đi hát, cô cũng chỉ ngồi im một lúc rồi về.

Đàn ông xung quanh bắt kẻ ưu tú ra sao, nào hơn được bạn trai cô chứ.

Dù sao từ nhỏ đến lớn, trong mắt cô Phó Thời Hàn chính là tốt nhất, bất kể chủ quan hay khách quan, anh chính là Phó Thời Hàn tốt nhất trên thế giới, ai cũng không thể vượt qua.

Buổi tối, cô làm xong phần việc Tần Dụ phân công, vội vàng chạy ra cửa lớn của công ty, lúc đầu tưởng Tần Dụ đã đi trước, không ngờ anh ta vậy mà lái xe đứng chờ ở cửa.

“Tiểu Yên, để tôi đưa cô về.”

Hoắc Yên vội vàng xua tay: “Không cần đâu tiền bối, tự tôi gọi xe về là được.”

“Ở đây chính là trung tâm tài chính, rất khó gọi xe.”

Hoắc Yên suy nghĩ nói: “Tôi dùng phần mềm, có thể gọi được xe.”

Tần Dụ không buông tha, nói: “Cô không xem tin tức sao, dùng phần mềm gọi xe gần đây xảy ra không ít chuyện, cô gái độc thân, đêm khuya tốt nhất đừng dùng cái này, hơn nữa bạn trai cô không ở bên cạnh, nếu thật sự xảy ra chuyện gì ngay cả người xin giúp đỡ cũng không có, cũng không nên từ chối, tôi và cô tiện đường, chở cô một đoạn, xem như cảm ơn cô hôm nay giúp tôi làm việc.”

Hoắc Yên nhìn thời gian, đã mười giờ rồi, cô hẹn Phó Thời Hàn 10h nói chuyện điện thoại, quân đội quản lý tương đối nghiêm khắc, anh không được mang di động được, chỉ có thể dùng điện thoại chuyên dụng của bộ đội, thời gian sử dụng đều bị khống chế.

“VẬY PHIỀN TIỀN BỒI.” Hoắc Yên ngồi vào ghế sau xe.

Tần Dụ đạp ga, xe ô tô chạy ra ngoài.

Tay Hoắc Yên nắm chặt điện thoại, nhìn đèn đường lướt nhanh trên đường, cảm thấy hơi sốt ruột, nhưng lại không định kêu anh ta chạy nhanh một chút, dù sao cũng là xe của người ta thuận đường.

Còn Tần Dụ dường như cố ý lái xe chậm lại, vô tình hay cố ý nhìn qua kính chiếu hậu đánh giá cô.

Cô cũng không hề hay biết.

“Tiểu Yên, sao cô lại muốn tìm một quân nhân làm bạn trai? Là bởi vì chủ nghĩa anh hùng?”

Hoắc Yên chưa kịp nói chuyện, Tần Dụ lại lập tức bổ sung: “Bên nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, cũng tương đối vất vả, tôi nói thật, con gái chỉ nên trèo cao, đừng nên gả thấp, lấy điều kiện của cô, hoàn toàn có thể tìm được một người đàn ông có điều kiện tốt hơn.”

Lúc đầu Hoắc Yên muốn giải thích, có điều nghe Tần Dụ nói câu tiếp theo, cô liền cái gì cũng không muốn nói nữa.

Tần Dụ thấy cô im lìm không lên tiếng, xấu hổ cười cười: “Xin lỗi, là tôi mạo phạm.”

“Không có, tiền bồi nói có lý.” Cô vẫn giữ phong độ và phép lịch sự như cũ: “Chẳng qua ở bên với anh ấy, là tôi trèo cao.”

Xuyên qua kính chiếu hậu, Tần Dụ thấy cô lộ ra một loại cảm xúc cực kỳ dẹt dẹt, là loại từ trước tới nay anh ta chưa từng gặp.

Cô nói, là cô trèo cao. Lời này xuất phát từ trái tim, từ nhỏ đến lớn, anh đều là chàng trai cô phải ngược nhìn, anh cũng đã trở thành một ngôi sao trong lòng Hoắc Yên, tỏa sáng như thế.

Sau đó cô thậm chí liều chết tỏ tình với anh, sao lại liều chết, chính là nếu bị từ chối thì sau này ngay cả làm bạn cũng không thể, nhìn anh xa dần, mất đi cơ hội làm em gái anh để hưởng thụ sự quan tâm và chăm sóc của anh.

Nếu như vĩnh viễn trong mối quan hệ anh em, lòng cô cuối cùng khó yên ổn, cho nên lấy hết dũng khí để tỏ tình.

Cuối cùng đạt được ý nguyện, mộng đẹp trở thành sự thật.

Tần Dụ bắt gặp dáng vẻ này của Hoắc Yên, lắc đầu bất đắc dĩ: “Tiểu Yên, cô thật là ngây thơ, khi thích một người thì luôn cảm thấy điểm gì ở anh ta cũng tốt, thế nhưng nhiều năm nhiều năm về sau, điều này sẽ từ từ biến mất, đến lúc đó cô sẽ rõ, thật ra cô cực kỳ ưu tú, xứng đáng nhận được thứ tốt hơn.”

Hoắc Yên không nói gì nữa, Tần Dụ cũng ngại ngừng ngậm miệng.

Phòng trọ đơn này là Hoắc Yên thuê tạm thời, chủ yếu cân nhắc đến khoảng cách với công ty tương đối gần, đi làm khá thuận tiện.

Tần Dụ đưa đến dưới lầu, Hoắc Yên lễ phép nói cảm ơn với anh ta, sau đó vội vàng chạy lên lầu.

Về nhà khóa cửa lại, lập tức cắm dây sạc vào di động, màn hình lập tức sáng lên, hiển thị hai cuộc gọi nhỡ, đều không hiện số

Hoắc Yên biết điện thoại bên kia của anh được bảo mật, cho nên sẽ không hiển thị dãy số cụ thể.

Cô cầm điện thoại đợi rất lâu, trong lòng vừa sốt ruột vừa hối hận, trách mình không nên kéo dài thời gian lâu như vậy.

Ban đầu tưởng tối nay không thể gọi điện thoại nữa, không ngờ cô vừa mới đặt di động xuống, di động đột nhiên vang lên.

Vội vàng nhận cuộc gọi, trong điện thoại truyền tới giọng nói quen thuộc giàu từ tính: “Yên Yên.”

Mắt Hoắc Yên nóng lên, suýt chút chảy nước mắt.

“Em xin lỗi, vừa rồi em mới tăng ca.” Cô nói giọng mũi: “Anh đợi lâu lắm phải không.”

“Hai lần trước không liên lạc được, sau đó có một đồng chí tới gọi điện thoại, anh liền nhường cho anh ta, ở bên cạnh đợi anh ta kết thúc.”

Mặc dù Phó Thời Hàn nói rất nhẹ nhàng, nhưng Hoắc Yên biết gọi một cuộc điện thoại cực kỳ không dễ dàng, đơn vị của Phó Thời Hàn là bộ nghiên cứu kỹ thuật không quân, quản rất nghiêm ngặt, đối với giao lưu bên ngoài cũng bị giám sát chặt chẽ và giới hạn về thời gian.

Có điều anh đã nói như vậy, Hoắc Yên hiểu rõ cũng không nói toạc ra, chỉ làm nũng với anh: “Hàn ca, em nhớ anh lắm.”

Phó Thời Hàn cười cười: “Nhớ chỗ nào của anh.”

“Này!”

Phó Thời Hàn lại khôi phục giọng điệu nghiêm túc, hỏi: “Ở công ty thế nào, đã quen chưa?”

“Trừ việc luôn bị người ta thích ra, mọi chuyện đều tốt.”

Phó Thời Hàn xì khế, nói: “Ồ.”

“Ồ cái gì, em nói thật, em rất được hoan nghênh đó!”

“Vâng.” Giọng điệu của Phó Thời Hàn thoải mái: “Yên Yên nhà ta là người xinh đẹp thiện tâm, được rất nhiều người thích, chẳng có gì lạ.”

“Ờ, anh không ăn dấm sao?”

“Ăn mà.”

Hoắc Yên bĩu môi: “Cảm thấy tuyệt đối không giống ăn dấm.”

Phó Thời Hàn chỉnh giọng, cố tỏ ra hung dữ: “Hoắc Yên, làm chuyện xấu đừng để anh biết, bằng không em cứ chờ xem.”

Hoắc Yên cãi lại anh: “Anh muốn thế nào, nước xa không cứu được lửa gần, anh đến mà đánh em.”

Phó Thời Hàn nói: “Chờ anh trở lại sẽ thu thập em, không đi được cũng đừng khóc.”

“À~~~ anh giỏi.” Hoắc Yên không tự giác nở nụ cười: “Nói đạo lý, người mỗi lần run chân, hình như đều không phải là em.”

Phó Thời Hàn: ....

“Điện thoại bị nghe lén, đừng nói linh tinh.”

Hoắc Yên:!!!

Là ai khởi đầu!

Bây giờ thời gian gặp mặt càng ngày càng ít, khó có được cơ hội, Phó Thời Hàn như sói đói ăn không đủ no, một đêm chung quy phải làm nhiều lần, cuối cùng mệt đến mỗi gân kiệt sức mới chịu bỏ qua.

Phó Thời Hàn biết điện thoại bị nghe lén, cân nhắc tới tâm trạng của đồng chí đang làm nhiệm vụ nghe lén, anh không tiếp tục đùa giỡn lưu manh nữa, chỉ chân thành nói: “Yên Yên, em đợi anh một thời gian nữa, được không.”

“Không vội mà.” Hoắc Yên an ủi anh: “Hàn ca cứ làm việc mình muốn, từ nhỏ đến lớn đều là anh theo bên cạnh em, hiện giờ hẳn là em nên giúp anh.”

Phó Thời Hàn cười nhẹ, thanh phong tế nguyệt: “Cô bé của anh thật ngoan.”

Editor: Nam phụ nhẹ nhàng xuất hiện.

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 68: Rễ Hành (*)

“Ở đại học cậu ấy cũng là C vị xuất đạo tóm được hotboy trường chúng tôi”

(*) Ý khinh thường, mắng người chẳng là cái cóc khô/ cái thá... gì.

Sáng sớm hôm sau, Hoắc Yên đi làm, trên đường đều cảm thấy đồng nghiệp nhìn mình có chút là lạ, nhất là đồng nghiệp nữ, ánh mắt kia giống như hận không thể xé cô ra.

Hoắc Yên không hiểu lắm, tận đến khi cô vào bàn làm việc của mình, mới phát hiện ra manh mối.

Trên bàn làm việc đặt một phần bánh ngọt chocolate được đóng gói tinh xảo, bên ngoài có một tấm thiệp nhỏ, bên trên là hàng chữ:

Cảm ơn Tiểu Yên tối qua đã giúp đỡ. Đây là chút thành ý của tôi, xin hãy nhận lấy.

— —Tần Dụ.

Nét chữ rất giống của con gái, thanh tú lại tinh tế, khác xa với nét chữ mạnh mẽ của Phó Thời Hàn, nét chữ nét người, tính cách cũng y hệt.

Suy nghĩ của Tần Dụ tỉ mỉ giống phụ nữ, loại chuyện nhỏ như ngày hôm qua vốn dĩ cấp dưới như cô phải làm, anh ta lại còn tặng quà cảm ơn.

Hoắc Yên đánh giá hộp bánh ngọt tinh tế, nét mặt có chút bất đắc dĩ.

Tô Hoàn bên cạnh ngẩng đầu, cười nói: “Ôi chao, ngay cả bữa sáng tình yêu cũng tặng rồi, Yên Yên, gần đây đào hoa của cậu rất rộ nhé.”

Hoắc Yên thở dài một tiếng, phần bánh ngọt này khẳng định không nên nhận, nhưng nếu trả lại thì quá không nể mặt anh ta. Sau này cô và Tần Dụ còn cần làm việc chung, suy cho cùng quan hệ không nên quá mức căng thẳng.

Đây chính là chỗ khó xử ở nơi làm việc.

Tô Hoàn nhìn cô rầu rĩ, dứt khoát lớn tiếng nói: “Yên Yên, bánh ngọt để tới ăn nhé, tớ vẫn chưa ăn sáng.”

Hoắc Yên vội vàng đưa tới, nhìn cô nàng tỏ ý cảm ơn.

Tô Hoàn giúp cô giải quyết xong của khoai nóng bỏng tay này, nhưng chưa từng nghĩ, ngày thứ hai thứ ba... Liên tục vài ngày sau, sáng nào trên bàn cô cũng sẽ đặt một hộp bánh nhỏ đóng gói cực kỳ tỉ mỉ

Người tặng bánh, là muốn hại cô ăn thành béo ục ịch phải không!

Hoắc Yên thật sự chịu không nổi, lấy dũng khí cầm bánh ngọt vào phòng làm việc của Tần Dụ, chuẩn bị tức giận nhắc nhở anh ta, đừng làm như vậy nữa, đây là đang kéo kẻ thù cho cô đấy, hiện giờ

nữ đồng nghiệp ở công ty đều coi cô là đại tình địch, bất kể việc gì cũng cố ý làm khó, công việc của cô đang công khai gặp khó khăn đó.

Nhưng mà, cuối cùng Hoắc Yên vẫn là một cô gái mềm lòng nhẹ dạ, đối diện với khuôn mặt tươi cười của đối phương, cô rất khó làm người ta mất mặt, đành nói với Tần Dụ: “Trước tiên cảm ơn anh, nhưng mong... mong sau này không cần phải đưa tôi những thứ này, đồng nghiệp nhìn thấy rất không hay, hơn nữa tôi cũng không thích ăn đồ ngọt nhiều bơ sữa.”

Tần Dụ đặt tài liệu trong tay xuống, nói: “Ồ, không thích bơ sữa, vậy cô nói cho tôi, cô thích gì?”

Hoắc Yên vội vàng xua tay, nói: “Thật sự không cần, tiền bối, anh không cần đưa tôi những thứ này, đồng nghiệp nhìn thấy ảnh hưởng không tốt.”

Tần Dụ đứng lên đi tới cửa, nhẹ nhàng chốt cửa lại, quay đầu hỏi: “Hoắc Yên, tôi thật sự thành tâm thành ý theo đuổi em, vì sao không cho nhau một cơ hội chứ?”

Lời đã nói ra, Hoắc Yên dứt khoát nói thẳng: “Tiền bối, anh biết tôi có bạn trai.”

Tần Dụ gật đầu, lơ đãng nói: “Tôi không ngại.”

Không ngại? Không ngại cái quỷ ấy!

Hoắc Yên ngây người, đáy lòng gào thét: Thế nhưng tôi ngại!

Tần Dụ không nhanh không chậm rót nước, đưa cho cô, nói: “Trước tiên em có thể chia tay, tôi đồng ý chờ em.”

“Chia... chia tay...”

Hoắc Yên mờ mịt, cho tới bây giờ chưa từng gặp qua tình huống như vậy, người này có bị bệnh không! Cô đâu muốn chia tay chứ!

Tần Dụ đẩy kính đen trên sống mũi, tiếp tục nói: “Tiểu Yên, em đến tuổi này rồi còn yêu xa, rất vất vả, hơn nữa tương lai nói chuyện cưới gả, cũng không thể cứ ở riêng như vậy, đặc biệt sau khi có con, anh ta là lính phải bảo vệ tổ quốc, em không thể một mình nuôi dạy con cái, mà con cái cũng không thể khuyết thiếu tình thương của ba, những vấn đề này em nên suy nghĩ cho kỹ.”

Quả nhiên Tần Dụ dùng thái độ của tiền bối, chỉ bảo từng bước, làm công tác tư tưởng, đúng là quan tâm cô quá cơ.

Nhưng Hoắc Yên lại hoàn toàn không cảm động, chỉ nói: “Chẳng mấy nữa anh ấy sẽ về, sẽ không xa nhau quá lâu.”

Phó Thời Hàn đã đồng ý với cô thì nhất định không nuốt lời, Hoắc Yên cực kỳ tin tưởng điều này.

Còn Tần Dụ lại lắc đầu: “Em đúng là quá ngây thơ, được, đổi sang góc độ khác mà nói, tôi thấy em bây giờ vẫn phải thuê phòng trọ, anh ta nhập ngũ sớm như vậy, điều kiện gia đình chắc là chẳng ra sao. Dù ngoại hình khá được nhưng con gái chọn hôn nhân đừng chỉ nhìn bề ngoài mà hãy cân nhắc nhiều khía cạnh, tục ngữ có câu, hôn nhân là cơ hội đầu thai lần thứ hai của phụ nữ, nhất định phải thận trọng, Hoắc Yên, tôi vẫn nói câu đó, em xứng đáng nhận được thứ tốt hơn.”

Hoắc Yên nắm chặt tay thành quyền, những lời này của Tần Dụ thật sự đã chọc giận cô, hiếm khi cô nổi cáu với đồng nghiệp, nhưng

lần này thật sự nhịn không nổi: “Tiền bối, điều kiện của anh thực ra rất tốt, là tôi không trèo nổi.”

Cô nói xong liền quay người bỏ đi.

Loại người như Tần Dụ đều lồi lợi ích ra nói chuyện, đạo lý cũng nói rõ ràng, thấy cô cứng mềm không ăn, trong lòng không khỏi tức giận: “Hoắc Yên, tự em suy nghĩ rõ ràng, tôi không phải người kiên nhẫn.”

Hoắc Yên hơi nghiêng đầu, lạnh lùng nói: “Không cần cân nhắc, tiền bối Tần Dụ, trong mắt tôi không ai có thể vượt qua anh ấy.”

“Chỉ mong em sẽ không hối hận trước lựa chọn của mình.” Tần Dụ nhìn ánh mắt của cô, giống như nhìn thiếu nữ đầu óc bị tình yêu làm mê muội.

Hoắc Yên kể lại chuyện này cho Tô Hoàn nghe, sau khi Tô Hoàn cười xong, miệng lưỡi không lưu tình chút nào: “Tớ cảm thấy anh ta cũng chẳng phải người tốt lành gì, khỏi nói những thứ khác, với cái tướng mạo xấu xí kia của anh ta, chồng cậu Phó Thời Hàn không biết hơn anh ta bao nhiêu level đâu!”

“Anh ta bảo tớ nhìn người không nên nhìn tướng mạo, phải nhìn điều kiện.”

Tô Hoàn càng cười tợn: “Anh ta còn dám nói điều kiện với nam thần khoa Máy tính năm đó làm mưa làm gió ở đại học S, lợi hại.”

Thực ra Hoắc Yên ngẫm nghĩ lại cũng đúng, Tần Dụ trẻ tuổi nóng tính, lại lấp lánh ánh sáng của người đi du học, vừa về nước đã được nhiều công ty tranh giành, hơn nữa trẻ tuổi như vậy mà tiền lương lại cao, trong công ty có không ít con gái thầm mến anh ta.

Anh ta cảm thấy bản thân rất tốt đẹp, cũng là điều dễ hiểu.

Có điều quá mức tự phụ.

Hoắc Yên lắc đầu: “Được rồi, dù sao quan hệ cũng đã làm căng, chỉ hi vọng đừng ảnh hưởng đến công việc.”

Tô Hoàn thở dài: “Trong số vài bạn học của chúng ta, chỉ có cậu và Phó Thời Hàn là lâu nhất, nhất định phải kiên định nhé.”

Hoắc Yên bát quái hỏi bạn: “Ày, cậu và Hứa Minh Ý, thật sự chia tay sao?”

Nhắc tới cái tên này, trong lòng Tô Hoàn nhói một cái, mặt vẫn tỏ vẻ bình thản: “Chia tay rồi?”

“Thật sự... chia tay à?”

Tô Hoàn uống nước, không nhịn được nói: “Thật sự chia tay, tớ với anh ấy không thích hợp, cực kỳ không thích hợp.”

“Lúc cậu theo đuổi người ta, nhìn rất hợp mà.”

Tô Hoàn nhớ lại đêm tốt nghiệp mưa gió ngày đó, dưới lầu ký túc xá, cô gào khóc, Hứa Minh Ý dùng sức ôm cô, hôn lên mặt cô, cô thậm chí còn nghe được tiếng thở hổn hển và nhịp tim hỗn loạn của anh ta, đó là lần đầu tiên anh ta chủ động hôn cô, nhưng cũng là lần cuối cùng.

Hứa Minh Ý quay người bỏ đi, đi đến cực kỳ quyết tuyệt.

“Tốt nghiệp chia tay, giống như một ma chú.” Tô Hoàn không muốn nhớ lại chuyện năm đó: “Được rồi, đều đã qua thời gian dài như vậy, không thèm nghĩ nữa.”

Đều đã không còn là cô gái trẻ người non dạ, biết tình cảm dù quan trọng, nhưng cuộc sống chung quy vẫn phải tiếp tục, đường dưới chân anh ta, anh ta đã lỡ mãng xông về phương xa, cô càng không nên lún sâu trong tình cảm của bản thân không thoát ra được.

Cô cũng có thể vui vẻ sống tiếp, chứng minh cho anh ta thấy, dù thoát khỏi gia đình, cô vẫn có thể độc lập, nuôi sống chính mình.

Hoắc Yên không tiếp tục bàn luận về Hứa Minh Ý với bạn, đoạn thời gian đó, Tô Hoàn thật sự rất đau khổ, nếu cô bạn đã có thể vượt qua, liền không cần nhắc lại chuyện quá khứ.

Từ khi cô từ chối Tần Dụ, anh ta quả nhiên yên tĩnh rất nhiều, không còn tặng đồ cho Hoắc Yên nữa, thậm chí không có phản ứng gì với cô, điều này khiến Hoắc Yên nhẹ nhàng thở ra.

Chẳng qua cũng có điều phiền não, trên phương diện công việc anh ta bắt đầu đối chọi với Hoắc Yên. Tuy nhiên Hoắc Yên thuộc loại người cực kỳ nhẫn nha, mặc kệ anh ta khiêu chiến thế nào, Hoắc Yên đều giữ im lặng, chỉ cố gắng phấn đấu, tận lực làm tốt nhất để anh ta không bắt bẻ được gì.

Lại qua mấy tuần, trong công ty truyền ra tin tức, nói Tần Dụ và Từ Gia Lộ phòng thị trường đang yêu nhau.

Từ Gia Lộ là người xinh đẹp nhất phòng thị trường, mới vào công ty năm ngoái, trẻ tuổi dễ thương, lại rất biết bán manh(tỏ vẻ đáng yêu), trong vòng bạn bè gần như là ảnh tự sướng, kết hợp với những câu chữ kiểu súp gà cho tâm hồn, sau đó có không ít thẳng nam trong công ty yêu thích.

Từ Gia Lộ và Tần Dụ ở bên nhau, đầu tiên là truyền ra từ vòng bạn bè của Từ Gia Lộ.

Từ Gia Lộ đăng hai bức ảnh, bức thứ nhất là một hộp bánh kem dâu tây được đóng gói tinh xảo.

Bức thứ hai là cô ta và Tần Dụ mặt đối mặt chu mỏ vào nhau, photoshop bắn ra trái tim.

Hoắc Yên liền nổi da gà.

Mà dòng trạng thái Từ Gia Lộ viết là —

Cô gái biết cách quý trọng, bao giờ cũng hạnh phúc.

Hoắc Yên nhìn trạng này này, không biết có phải do cô đa tâm không, luôn cảm thấy có thâm ý riêng.

Bên dưới có một đám người bình luận chúc mừng, Tô Hoàn để lại lời nhắn nhất chi độc tú: “Wow, vị của cái bánh kia tôi đã thử qua, cảm thấy quá ngấy, đề nghị bạn trai cô lần sau đổi sang loại khác để tặng.”

Hoắc Yên nói với Tô Hoàn ngồi bên cạnh: “Này, cậu cũng quá thẳng thắn đấy.”

Tô Hoàn nhún vai: “Tiểu đề tử (*) kia không phải rõ ràng đang ra oai với cậu sao, lẳng lơ đến tởm cũng nhìn không nổi.”

(*)小蹄子: Cách gọi châm chọc một người phụ nữ trẻ tuổi, mang ý mắng chửi, kiểu “Đồ đ*ém”.

“Nhưng cậu như vậy, đắc tội với người ta.”

Tô Hoàn không thềm để ý nói: “Đắc tội thì đắc tội thôi, tớ còn không đắc tội nổi bọn họ sao.”

Hoắc Yên cười cười: “Cái tiểu đề tử này của cậu vẫn phách lối như hồi ở trường học.”

Tô Hoàn nói: “Tớ sợ gì.”

Hoàn toàn chính xác, cô nàng vốn chẳng có gì để sợ, cho nên mới sống thoải mái tùy tiện như vậy.

Nghe nói ông chủ của công ty và gia đình Tô Hoàn có giao tình, dạng nhân mạch như này, chỉ sợ trong công ty không có mấy ai dám tùy tiện đắc tội cô nàng.

Cho nên đối với bình luận của Tô Hoàn, Từ Gia Lộ chỉ trả lời: “Cảm ơn bảo bối đã nhắc nhớ, tôi nhất định sẽ chuyển lời tới thân ái nhà chúng tôi.”

Tô Hoàn làm biểu cảm buồn nôn với Hoắc Yên.

Xế chiều hôm nay, Hoắc Yên giúp đồng nghiệp chuyển rất nhiều văn kiện lên lầu, mệt đến thở hổn hển, cảm giác móc áo ngực hình như bị tuột.

Thế là cô gõ gõ Tô Hoàn: “Đi vào nhà vệ sinh với tớ, hình như móc áo ngực của tớ bị tuột.”

Tô Hoàn lập tức đứng dậy, cùng cô đi vào nhà vệ sinh.

Hoắc Yên cởi áo ra, Tô Hoàn giúp cô cài lại móc áo, đôi mắt sáng ý vị thâm trường nhìn chăm chăm vào cảnh đẹp trước ngực Hoắc Yên: “Đúng là hâm mộ Hàn tổng nhà cậu.”

Hoắc Yên quay lưng đi: “Cậu cũng không kém.”

Tô Hoàn cúi đầu nhìn mình, lắc đầu nói: “Đáng tiếc xú hòa thượng nào đó, giống như kẻ ngốc, đời này không có phúc rồi.”

Hoắc Yên cười thành tiếng: “Cậu còn nghĩ tới xú hòa thượng sao.”

“Nói vậy, tớ là... thuận miệng nghĩ ra.”

Thuận miệng nghĩ ra.

Dù sao cũng người từng thích khi còn trẻ, sao có thể nói buông liền buông được.

Hoắc Yên mặc xong áo, vổ vai cô nàng: “Còn thích thì đi Thâm Quyển tìm anh ta chứ sao.”

“Mới không đi!” Tô Hoàn lẩm bẩm: “Đồ ngốc đó, tớ còn đi tìm anh ta, tới sẽ không tên là Tô Hoàn.”

Hai người đang chuẩn bị đi ra, đúng lúc này, nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng phụ nữ.

“Gia Lộ, thật hâm mộ cô quá, có thể tóm được Tàn Dụ, anh ta là miếng bánh ngon của công ty chúng ta, cô cùng với anh ta, sau này chính là hưởng phúc.”

Từ Gia Lộ lá mặt lá trái cười nói: “Tạm tạm, tôi không coi trọng những thứ vật chất gì đó, tương đối coi trọng nội hàm của anh ấy, anh ấy có học thức có tầm nhìn xa, hơn nữa cũng rất phong độ, điểm ấy mới hấp dẫn tôi.”

“Cũng không phải tất cả những phụ nữ khác đều sẽ giống cô coi trọng nội hàm, cô nhìn Hoắc Yên kia, là thuộc về loại không có mắt.”

Nhắc tới Hoắc Yên, dường như Từ Gia Lộ không thể vui vẻ được: “Tần Dụ đã nói qua với tôi, thật ra trước đó cô ta đối xử tốt với anh ấy, nói trắng ra là dụ dỗ, sau đó Tần Dụ biết cô ta đã có bạn trai, cho nên nghiêm túc từ chối cô ta, tự cô ta cảm thấy quá mất mặt mới làm ra một loạt chuyện để giữ chút mặt mũi. Nghe nói bánh ngọt trên bàn đều là cô ta mua, giả vờ Tần Dụ tặng cô ta.”

“Trời ạ, vậy cũng quá lẳng lơ rồi!”

“Ai nói không phải chứ.”

Tô Hoàn nghe nói thế, cảm muốn rớt xuống đất, cô nàng làm khẩu hình với Hoắc Yên: “Thế gian này vì sao lại có loại người mặt dày vô sỉ như vậy!”

Hoắc Yên ra hiệu cô nàng hãy tỉnh táo.

Mà bên ngoài nhà vệ sinh, Từ Gia Lộ tiếp tục nói: “Tôi nghe nói, bạn trai cô ta là lính, sặc, làm lính có thể so sánh với Tần Dụ nhà tôi sao, cô ta chính là cười lừa tìm ngựa, thấy Tần Dụ nhà tôi ưu tú hơn liền không ngừng tấn công.”

Đột nhiên cửa bị đá văng, Tô Hoàn là người hung hăng, đi tới chỉ thẳng vào mũi Từ Gia Lộ mắng: “Nói ai cười lừa tìm ngựa hả! Tần Dụ nhà cô có gì tốt mà so được với ngón tay Phó Thời... hai chữ Tô Hoàn này sẽ viết ngược lại.”

Hoắc Yên vội vàng chạy tới bịt miệng cô nàng lại, không để ba chữ Phó Thời Hàn bật ra, bên ngoài đã có không ít đồng nghiệp vây xem, Hoắc Yên không thích bị người ta nhìn như vậy.

“Đi thôi.” Hoắc Yên ra sức kéo Tô Hoàn.

“Đi cái gì mà đi, hôm nay chúng ta ở chỗ này, nói rõ mọi chuyện.” Tô Hoàn hùng hổ dọa người, nhìn về phía Từ Gia Lộ: “Vừa mới cô nói cái gì, chính là Tần Dụ nhà cô biết Yên Yên nhà chúng tôi có bạn trai, còn quần quýt đòi đưa về nhà, lại tặng bánh ngọt tất cả các đồng nghiệp đều nhìn thấy, không ai mù nói bậy bạ. Yên Yên nhà chúng tôi từ chối anh ta chưa được hai ngày, phải, ngài chính chủ thượng vị, bịa ra một lý do để ngụ ý biện, Tần Dụ nhà cô kể chuyện hay như thế, sao không đi làm biên kịch.”

Từ Gia Lộ bị tình huống ở hiện trường làm cho lúng túng, hoàn toàn không ngờ mình và đồng nghiệp nói xấu sau lưng người ta, thế mà trùng hợp bị đối phương bắt được.

Có điều xung quanh nhiều người đang nhìn như vậy, nếu thừa nhận mình đang ăn nói bừa bãi, sau này ở công ty còn có thể làm người sao, cô ta không có lựa chọn, chỉ có thể mặt dày mày dạn tiếp tục nói láo —

“Chẳng lẽ không phải sao, Tần Dụ nhà tôi điều kiện thế nào, cô ta điều kiện thế nào, tôi tin tưởng mắt mọi người đều sáng suốt, ai theo đuổi ai, còn muốn tôi nói ra sao?”

Tô Hoàn cười lạnh, nói: “Cô ấy, đừng có coi thường Yên Yên nhà chúng tôi, ở đại học cậu ấy cũng là C vị (*) xuất đạo tóm được hotboy trường chúng tôi, Tần Dụ nhà cô chẳng là cái thá gì.”

(*) C vị: Vị trí trung tâm, quan trọng nhất.

Hoắc Yên thực sự không nhịn nổi, trường hợp này đúng là quá mất mặt, Tô Hoàn tức đến váng đầu mới đứng đôi co với Từ Gia Lộ,

không đáng, đây là đang tự hạ thấp nhân phẩm bản thân.

“Đừng nói nữa, tất cả mọi người đều là đồng nghiệp, ngẩng đầu không thấy cúi đầu gập, được rồi.”

Hoắc Yên lôi kéo Tô Hoàn ra khỏi nhà vệ sinh, xung quanh đồng nghiệp xem náo nhiệt nhao nhao tản đi, giả vờ ai cũng bận rộn.

Tô Hoàn vô cùng bất bình nói: “Tiểu đề tử kia cũng quá không có phẩm chất.”

Hoắc Yên bắt đắc dĩ sửa lại cổ áo cho bạn, sâu xa nói: “Cho nên, cậu muốn so đo với cô ta, sẽ tự hạ thấp bản thân.”

Tô Hoàn nhìn Hoắc Yên, cô mặc một bộ đồ công sở, tóc dài buộc đằng sau, vừa nhẹ nhàng vừa thành thực, khuôn mặt vẫn trẻ trung non nớt như trước đây, chỉ là trong ánh mắt có thêm chút lão luyện.

“Yên Yên, tớ phát hiện cậu trưởng thành không ít.”

“Cũng cần phải trưởng thành chứ, ai còn một mực là học sinh.”

Tô Hoàn nói: “Hừ, Từ Gia Lộ kia nếu biết bạn trai cậu là người thế nào, không biết sẽ có sắc mặt gì.”

“Đừng!” Hoắc Yên vội vàng nói: “Cậu đừng kéo Hàn ca của tớ vào, không đáng.”

“Được rồi được rồi, Hàn ca nhà cậu là bảo bối, phải cẩn thận cất giấu.”

Hoắc Yên dùng sức gật đầu, nơi làm việc chính là như vậy, hạng người gì cũng có, trình độ cao thấp không đều, cô không muốn Phó

Thời Hàn trở thành đối tượng để những người này nói linh tinh sau lưng.

Phó Thời Hàn của cô, là bảo bối quý giá nhất cô cất giữ sâu trong lòng, tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào nhúng chàm vấy bẩn.

**

Mặc dù Hoắc Yên không muốn kéo Phó Thời Hàn vào, nhưng ai bảo bạn trai của cô quá xuất sắc, cho dù anh ở phương xa, vẫn có cảm giác tồn tại.

Buổi sáng hôm đó, Hoắc Yên tới phòng thị trường giao một tập tài liệu, nghe được mấy cô gái đang bàn luận về bài viết của một doanh tiêu hào(blogger)trên Weibo.

“Đẹp trai quá!”

“Còn lên nhiệt sưu(hot search)nữa, bỏ xa đám tiểu thịt tươi nường pháo (*) trên mạng mấy con phố.”

(*) Nường pháo (娘炮): Nữ tính hóa, ý chỉ nam sinh có cử chỉ, tính cách, ngoại hình giống con gái.

“Trời ạ, đơn giản chính là hình tượng bạn trai trong tưởng tượng của tôi, thật rần rởi.”

“Thôi đi, cô đâu phải tiên nữ.”

“Hừ, người khác muốn cũng không được! Liếm màn hình liếm màn hình.”

Hoắc Yên có chút tò mò, vừa mới tới gần, liền bắt gặp một người đàn ông đẹp trai trên màn hình.”

Phó Thời Hàn cắt tóc húi cua, đang đi từ cabin máy bay xuống, ảnh chụp nghiêng mặt, mặc dù ngược sáng nhưng vẫn có thể nhìn được đường nét đẹp trai kia.

Cặp mắt đào hoa câu người, ánh mắt sáng rực, nốt ruồi đỏ nhạt nơi đuôi mắt, vì cơ thể cường tráng cứng rắn của anh mà cảnh thêm thanh lệ rõ ràng.

Anh mặc một thân quân phục màu xanh đậm thẳng tắp, bên dưới là quần đen ôm lấy eo gầy, phác họa dáng người cao ngất mạnh mẽ.

Tài liệu trong tay Hoắc Yên rơi lả tả xuống đất, nét mặt tràn đầy kinh ngạc.

Mấy người cô gái xung quanh nở nụ cười: “Tiểu Yên, cô thấy anh ấy đẹp trai quá phải không!”

“Cái đó... cái gì vậy?” Hoắc Yên không hiểu hỏi.

Một cô gái giải thích: “Không phải sắp diễn tập quân sự quy mô lớn sao, đây là đợt diễn tập lần đầu tiên của đội không quân số ba, trong tám ảnh là quân dung nhóm đầu tiên mạng quân sự công bố hôm nay, vị tiểu ca ca này thật sự đẹp trai chọc mù mắt người khác, ảnh chụp cũng đang lan truyền ầm ĩ trên mạng.”

Trong bức ảnh Phó Thời Hàn dường như phát hiện có người đang chụp ảnh anh, anh tháo kính bảo vệ xuống, tay làm động tác bắn tim với máy ảnh, môi mỏng cong lên một ý cười nhàn nhạt.

Bức ảnh như vậy, trong nháy mắt tóm được tất cả trái tim thiếu nữ.

“Anh ấy đang bắn tim với người nào đó, tôi chết mất.”

“Khẳng định không phải là cô, nói không chừng là bạn gái người ta.”

“Miệng quạ đen, mặt mũi đẹp trai đều cống hiến cho tổ quốc rồi, nào có bạn gái chứ.”

“Chờ một chút, chẳng lẽ không ai phát hiện ngón áp út của anh ấy đeo một cái nhẫn sao?”

“Ồ, hình như là vậy! Khóc!”

Hoắc Yên hoảng sợ vội vàng che kín chiếc nhẫn ở ngón tay mình, giao xong tài liệu liền rời đi, trước khi đi thoáng nhìn Từ Gia Lộ, cô ta dường như vẫn luôn cầm điện thoại, phóng to bức ảnh của Phó Thời Hàn lên nhiều lần.

Hoắc Yên run rẩy một chút, trở lại vị trí của mình, lấy điện thoại di động ra, quả nhiên vị trí đầu trên bảng nhiệt sục của Weibo chính là

#Tiểu ca ca đẹp trai nhất diễn tập không quân.

Chủ đề được rất nhiều doanh tiêu hào đăng tải, còn mạng quân sự cũng dùng tám ảnh của Phó Thời Hàn làm đề tài chính để đưa tin, anh nở nụ cười tỏa nắng rực rỡ và phát ra một nguồn năng lượng tích cực, đích thực cực kỳ phù hợp đại diện cho phong thái của những người lính đương đại.

Hoắc Yên nhìn người đàn ông trong bức ảnh, trong đôi đồng tử đen láy của anh lóe lên ánh sáng, nụ cười rực rỡ như trong quá khứ, vẫn là dáng vẻ niên thiếu năm nào.

Anh đang bắn tim với cô.

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 69: Trở Về

“Tối nay còn đánh một trận ác chiến”

Anh đang bắn tim với cô.

Hoắc Yên cúi đầu mỉm cười nhìn ảnh chụp, mắt tràn ngập vui vẻ.

Đúng lúc này, bên tai truyền đến giọng nói âm dương quái khí của Tần Dụ: “Trông thấy đàn ông đẹp trai liền không thể rời mắt.”

Hoắc Yên nghĩ thầm, tôi ngắm bạn trai tôi, mắc mớ gì đến anh.

Có điều Tần Dụ chung quy vẫn là cấp trên trực tiếp của cô, những lời này chỉ có thể đè nén dưới đáy lòng, cô không dám mạnh miệng với anh ta.

“Ồ, anh quản rộng vậy.” Tô Hoàn ngồi bên cạnh nói: “Mọi người đều có lòng yêu thích cái đẹp, nhìn trai đẹp cũng làm phiền anh à.”

Tần Dụ ho nhẹ một tiếng: “Không phiền tôi, nhưng ảnh hưởng tới công việc.”

Tô Hoàn khoanh tay nở nụ cười: “Nhưng tôi thấy bạn gái anh, cả buổi sáng cầm điện thoại nhìn chăm chăm ảnh chụp bạn trai nhà người ta đến ngây người, một mặt hoa si, anh quản trời quản đất, sao không đi quản bạn gái mình.”

Quả nhiên, Từ Gia Lộ mặt mũi mờ mịt ngẩng đầu, không hiểu vì sao mọi người đều nhìn mình, còn trên màn hình di động của cô ta, quả nhiên là tám ảnh chụp trai đẹp không quân.

Tần Dụ tức đến mặt đỏ bừng, quay người trở về phòng làm việc, hung hăng đóng rầm cửa lại.

Hoắc Yên bất đắc dĩ nhìn Tô Hoàn, Tô Hoàn cười hì hì với cô: “Loại người này, cần phải nhanh chóng phản kích, cậu càng nhường nhịn, anh ta càng lấn tới.”

Đi làm lâu như vậy, Hoắc Yên dần dần thu lại sự ngây thơ, thế nhưng Tô Hoàn một chút cũng không thay đổi, quá khứ thế nào hiện tại vẫn như vậy, có điều cô nàng đúng là không có kiêng kỵ bất cứ điều gì, ai bảo ông chủ của công ty cũng phải nhường nhịn cô nàng chứ.

Có điều một cô gái chưa từng biết nhận nhịn chịu đựng, những năm qua hết lần này tới lần khác chỉ thương nhớ một chàng trai, ngoan ngoãn vâng lời.

Một buổi chiều vài ngày sau, Hoắc Yên tết tóc đuôi ngựa, đeo cặp kính lớn, vùi đầu trong đồng số liệu phức tạp, Tô Hoàn nhiều lần giục cô đi toilet trang điểm lại, Hoắc Yên giãy tay ra, chỉ nói: “Trang cái gì, tớ làm không xong đêm nay phải tăng ca, người không gặp.”

“Hôm nay có nhân vật lớn muốn tới.” Tô Hoàn cầm túi trang điểm của mình đứng đưa trước mặt cô: “Đừng trách tớ không cho cậu cơ hội.”

Hoắc Yên không biết vì sao cô nàng ra vẻ thần bí như vậy, tay gõ một chuỗi ký tự trên bàn phím, mạn bất kinh tâm nói: “Cho dù hôm

nay có lãnh đạo quốc gia tới công ty chúng ta, tớ cũng tuyệt đối không rời khỏi cương vị nửa bước.”

“Được! Có chí khí!” Tô Hoàn khí phách vỗ bàn Hoắc Yên: “Đây chính là cậu nói, ai chuồn trước là chó con.”

Trong lòng Hoắc Yên cười nhạo bạn ngây thơ, không tiếp tục để ý tới cô nàng, nâng kính tiếp tục những mã code của mình.

Mắt thấy sắp đến giờ tan làm, có rất nhiều đồng nghiệp đứng lên bắt đầu hoạt động gân cốt, chuẩn bị đi về. Đúng lúc này, bên cạnh cửa sổ sát đất, một nữ đồng nghiệp tự nhiên hét lớn —

“Mau đến nhìn này, dưới lầu có một anh chàng cầm hoa rất đẹp trai!”

Vừa dứt lời, mấy nữ đồng nghiệp xung quanh hiếu kỳ đi tới, bắt đầu ồn ào bàn tán.

“Mẹ kiếp, không ai cảm thấy anh ta và tiểu ca ca đẹp trai không quân hôm trước rất giống nhau sao?”

“Cực kỳ cực kỳ giống!”

“Cùng là một người đó ông trời của tôi ời, tôi muốn tới hỏi cách liên lạc với anh ấy.”

“Không nhìn thấy tay anh ấy ôm một bó rất hoa to sao, chắc chắn không phải tặng cho cô đâu, khẳng định là tới đón bạn gái tan làm.”

“Đúng vậy, anh ấy còn đeo nhẫn.”

“Chẳng lẽ bạn gái anh ấy ở tòa nhà văn phòng của chúng ta, là ai vậy?”

Từ Gia Lộ ôm khuỷu tay, từ xa ngắm Phó Thời Hàn, lạnh nhạt nói: “Là ai cũng không phải là người trong công ty chúng ta.”

“Cũng đúng, nếu là người trong công ty chúng ta, tất cả mọi người sớm đã biết rồi.”

“Vậy cũng không nhất định, Hoắc Yên không phải nói bạn trai cô ấy là quân nhân sao?”

Có đồng nghiệp nhắc tới vụ này, mọi người mới nhìn về phía Hoắc Yên, chỉ thấy cô đang ghé vào bên bàn làm việc của Tô Hoàn, trong tay cầm chặt túi trang điểm của cô nàng: “Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tầng tháp, đây là cậu đang tích đức cho hòa thượng nhà cậu đó.”

“Vậy không được.” Tô Hoàn liếc chết ôm chặt túi trang điểm, vất vả nói: “Đừng nói nữa, xú hòa thượng kia không liên quan đến tớ, hôm nay chúng ta phải nói cho rõ ràng, vừa mới ai chắc như đinh đóng cột, nói lãnh đạo quốc gia tới cũng không rời cương vị nửa bước, người nào đi là chó con.”

“Tớ là chó con, tớ là chó con.” Hoắc Yên còn “gâu gâu gâu” với cô nàng mấy tiếng: “Cho tớ mượn túi trang điểm, lạy cậu, xem như... xem như nể mặt bốn năm đại học chung chăn chung gối của chúng ta.”

“Không cho mượn, ai cũng không cho mượn.” Tô Hoàn cố ý cười nói: “Cậu trang điểm lên rất xinh, thật đó, Hàn ca của cậu tuyệt đối không chê, ha ha ha.”

Hai người âm ỉ một lúc, Hoắc Yên vẫn lấy được túi trang điểm, nhanh chóng chạy vào toilet tút tát một trận, lúc đi ra cực kỳ có tinh

thần, ngồi vào bàn làm việc, sốt ruột chỉ có chờ tan tầm.

Từ Gia Lộ nhìn cô, cố ý lớn tiếng giễu cợt, nói: “Một vài người thật là lố bịch làm sao, thấy người đàn ông đẹp trai liền si tâm vọng tưởng, còn chạy đi trang điểm, người ta sẽ liếc mắt đến cô chắc?”

Tâm trạng Hoắc Yên đang vui vẻ, không thèm để ý đến cô ta, chỉ chờ đến giờ tan làm, thành thạo sắp xếp đồ trong túi của mình, nhanh chóng xông vào thang máy đầu tiên, vừa hồi hộp vừa hưng phấn, còn mang theo chút cận hương tình khiếp(càng gần tới quê hương càng cảm thấy bất an).

Chẳng lẽ là ảo giác, anh thật sự trở về rồi sao?

Trong nháy mắt cửa thang máy mở ra, trái tim loạn nhịp của Hoắc Yên mới lắng xuống.

Tay anh cầm một bó hoa đỏ thắm đứng ở tấm kính trước cửa, soi gương chỉnh lại cổ áo và kiểu tóc của mình.

“Wow, thật sự là một đại soái ca!”

Phó Thời Hàn quay người, thấy Hoắc Yên đứng cách anh mười mét, tay chấp sau lưng, nhìn anh tươi cười.

Khóe miệng anh hơi cong lên, sờ sờ cái đầu tóc ngắn của mình, dường như có chút ngượng ngùng.

Dù sao đã rất lâu rất lâu không gặp nhau.

Hai người đứng im tại chỗ một lát, Phó Thời Hàn đặt hoa sang bên cạnh, sau đó giang tay ra với cô: “Em... không muốn ôm anh một cái sao?”

Hoắc Yên bật cười, chạy nhanh về phía anh, trực tiếp nhảy lên đu trên người anh.

Phó Thời Hàn vững vàng đón được cô: “Vui mừng kinh ngạc không?”

“Hù chết em rồi!” Hoắc Yên sờ cái đầu toàn tóc ngắn thô ráp của anh: “Tóc đâu!”

Phó Thời Hàn có chút bất đắc dĩ nhìn cô: “Anh xin lỗi, cắt rồi.”

Hoắc Yên ôm đầu anh hôn một cái, trong lòng không hiểu sao có chút chua xót dâng lên, đôi mắt cũng theo đó đỏ bừng.

“Tóc ngắn, còn anh... đen rồi.”

Cô thấp giọng lắm bầm, nghe lại có chút tủi thân.

Phó Thời Hàn cực kỳ đau lòng, chỉ không ngừng nói: “Không giữ nguyên, xấu ảnh hưởng đến vợ anh, anh xin lỗi.”

Hoắc Yên bị anh chọc cười, ôm mặt anh thơm một cái: “Tuyệt đối không xấu, càng có mùi vị đàn ông.”

Phó Thời Hàn ôm Hoắc Yên, không còn tay rảnh, chỉ có thể nói: “Miệng, thêm cái nữa.”

Hoắc Yên cười khanh khách: “Không muốn.”

Anh tiến tới mổ miệng cô, cô nghiêng đầu né tránh, ý cười càng sâu.

“Đừng làm loạn.” Phó Thời Hàn xị mặt, lại lấy giọng điệu nghiêm túc của chủ tịch hội sinh viên trong quá khứ ra: “Hôn một cái.”

Hoắc Yên nâng mặt anh nhẹ nhàng hôn lên môi anh, Phó Thời Hàn hé miệng nghênh đón nụ hôn của cô, có điều bởi vì đang ở nơi công cộng, cho nên không đưa đầu lưỡi ra, chỉ cọ xát môi cô một lát, rồi thỏa mãn buông lỏng.

Hoắc Yên nhảy từ trên người anh xuống, Phó Thời Hàn cầm một bó hoa tới trước mặt: “Hôm qua nhận được nghỉ phép, giữa trưa vừa xuống máy bay trở về tắm rửa liền tới đây, chưa kịp chuẩn bị quà, buổi tối ăn cơm xong dạo phố anh sẽ bổ sung.”

“Được.”

Hoắc Yên dính sát vào anh, giống như con mèo con quấn người.

Còn Phó Thời Hàn vẫn giống trong quá khứ, nhận lấy túi xách của cô đeo lên vai mình, ôm cả người cô rời đi.

Trên lầu một đám đồng nghiệp sợ ngây người.

“Vậy mà thật.. thật sự là bạn trai Hoắc Yên, trời ạ!”

“Hai người bọn họ kết hôn rồi chứ, đều đeo nhẫn kìa.”

“Hoắc Yên hạnh phúc quá đi, ánh mắt của anh chàng không quân kia nhìn cô ấy dịu dàng muốn tan chảy luôn rồi.”

“Cho nên người ta có ông xã đẹp trai như vậy mà ngấp nghé bạn trai của một vài người sao, tôi không tin.”

Vừa dứt lời, ánh mắt mọi người nhìn Từ Gia Lộ bắt đầu thay đổi, lời đồn cũng coi như tự sụp đổ.

Từ Gia Lộ đứng cạnh cửa sổ sát đất, tay nắm chặt túi tài liệu, trên mặt cảm hận không thôi —

“Mặt mũi đẹp trai giỏi lắm sao, đầu năm nay, thực lực mới là quan trọng.”

Lập tức có nữ đồng nghiệp vạch mặt: “Hôm qua mạng quân sự có đưa tin, anh chàng đẹp trai kia là một trong những lập trình viên trẻ tuổi nhất của đội nghiên cứu máy bay tiêm kích đời mới nhất.”

Mặc dù mọi người nghe xong không quá hiểu, nhưng rõ ràng có vẻ rất lợi hại.

Từ Gia Lộ tức nỏ phỗi, thu dọn đồ đạc của mình xong liền bỏ đi.

**

Phó Thời Hàn đã đặt trước một nhà hàng Tây phong cách thanh nhã, hai người ngồi ở bàn bên cạnh cửa sổ, vừa thưởng thức cảnh đêm vừa dùng bữa.

Hoắc Yên hỏi Phó Thời Hàn: “Vì sao lại ăn cơm Tây, em tưởng anh muốn ăn lẩu.”

Phó Thời Hàn cầm âu phục của mình: “Khó được một lần trang điểm, đừng lãng phí.”

Hoắc Yên cười ha ha: “Được rồi được rồi.”

Mấy phút sau, Hoắc Yên ôm đĩa ngồi bên cạnh Phó Thời Hàn, ngược mắt nhìn anh hỏi: “Nam vì duyệt kỹ giả dung (*), Hàn ca là bởi vì gặp em mới cố ý ăn mặc, còn mặc bộ âu phục ưng ý nhất phải không.”

(*) Người đàn ông làm đẹp, chú trọng bề ngoài vì người mình yêu.

Nếu không phải trong những trường hợp trọng đại, thật ra anh rất ít khi mặc âu phục, anh thích phong cách nhẹ nhàng thoải mái.

Phó Thời Hàn kéo cà vạt để cổ áo nói lỏng một chút: “Không có ý gì khác, nghe nói người nào đó ở công ty rất được chào đón, anh đến diệt hoa đào của người ta.”

Vài ba câu khiến Hoắc Yên bật cười, dù sao ở bên cạnh anh, số lần cô cười còn nhiều hơn hai năm cộng lại.

“Sao anh lại xấu xa như vậy!”

“Có có thể xấu xa hơn, muốn thử chút không?”

“Được lắm.”

Lúc nói chuyện bàn tay của Phó Thời Hàn rơi xuống hông cô, nhẹ nhàng véo một cái, cơ thể tiến gần lại cô: “Ngày mai xin nghỉ nhé, đừng đi làm.”

Hoắc Yên nói: “Không muốn.”

“Trừ khi em có thể xuống được giường.”

Hơi thở nóng bỏng của anh phả vào tai cô, vành tai Hoắc Yên theo đó chậm rãi đỏ ửng.

“Anh về lần này, ở được mấy ngày?” Cô đổi chủ đề.

“Nghỉ được ba ngày.”

“Chỉ có ba ngày thôi sao.” Hoắc Yên lưu luyến nhìn anh: “Em còn tưởng ít nhất được nghỉ mười ngày nữa tháng cơ.”

Phó Thời Hàn xoa đầu nhỏ của cô: “Không được tự do như vậy, có điều sắp rồi, anh đã viết đơn, qua nửa năm nữa hẳn là được điều động về Giang Thành, đến lúc đó đồng ý với giáo sư Đình, trở về làm nghiên cứu sinh của ông, sau này sẽ ở lại tổng đội không quân Giang Thành.”

“Thật sao?” Hoắc Yên ngạc nhiên hỏi: “Chỉ nửa năm nữa?”

“Anh có lúc nào lừa em không.”

Trước nay anh chưa từng lừa cô, đã nói nhất định sẽ làm được, Hoắc Yên vẫn giống trước đây tin tưởng anh.

“Nhất định phải ăn mừng một chút.”

Hoắc Yên gọi một chai rượu vang, Phó Thời Hàn liếc nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, xem ra, cô rất vui vẻ.

Hoắc Yên mở rượu vang, rót cho anh một ly, lại rót cho mình một ly: “Vậy sau khi anh trở về, chúng ta có thể thường xuyên gặp nhau rồi.”

Cô không che dấu nụ cười trên mặt, cả người phấn chấn tinh thần.

“Không phải là thường xuyên gặp nhau.”

Hoắc Yên thất vọng hỏi: “Như vậy cũng không thể thường xuyên gặp nhau sao?”

Phó Thời Hàn chạm ly với cô, cười nhẹ: “Là mỗi ngày đều có thể gặp nhau, buổi sáng nói chào buổi sáng, buổi tối nói chúc ngủ ngon, bởi chúng ta sẽ thành vợ chồng, sẽ bạch đầu giai lão.”

Đáy lòng Hoắc Yên cảm động, vẫn mạnh miệng nói: “Á, anh nói trở thành vợ chồng liền trở thành vợ chồng sao, tiện nghi gì đâu để anh chiếm hết, không được, em phải suy nghĩ một chút.”

Phó Thời Hàn mỉm cười, nhéo nhéo mũi nhỏ củ cô: “Thấy thế nào cũng đều là em chiếm tiện nghi của anh tương đối nhiều.”

“Mới không phải!”

Hoắc Yên nắm sống mũi cao của anh trả thù: “Là anh chiếm tiện nghi của em.”

Trong nhà hàng Tây có không ít nam sĩ âu phục giày da và nữ sĩ váy áo tao nhã, có thể tới loại nhà hàng cao cấp này tiêu tiền tất nhiên không còn quá trẻ, nhìn cô gái nhỏ ăn một bữa cơm đến ngọt ngào, trong lòng cũng nảy sinh mấy phần hâm mộ.

Ngay cả nhân viên phục vụ, cũng nhìn không được liếc mắt nhìn bọn họ, tuấn nam mỹ nữ, cảnh đẹp ý vui.

Người đàn ông lúc nhìn cô gái, trong mắt đều là yêu thương chiều chuộng lộ rõ trên mặt, cô gái có thể cười vui vẻ như vậy, trong lòng nhất định cũng cũng cực kỳ hạnh phúc.

“Được, được, đừng nghịch ngợm.” Phó Thời Hàn giúp Hoắc Yên cắt thịt bò, đặt vào đĩa của cô: “Ăn nhiều một chút, tối nay còn đánh một trận ác chiến.”

Hoắc Yên: ....

Ai... ai cùng anh đánh một trận ác chiến!

**

Buổi tối, Hoắc Yên dẫn Phó Thời Hàn về phòng trọ của mình. Căn hộ đơn, đồ đạc trong phòng tuy hơi nhiều nhưng không lộn xộn, khiến cho người ta có cảm giác ấm áp của gia đình nhỏ.

Phó Thời Hàn đánh giá phòng khách, ghế sofa là kiểu đệm cát cực kỳ thoải mái, nằm trên đó như sa vào cát, lõm thật sâu xuống, dễ chịu đến cực điểm.

Trên ghế sofa có mấy quyển tiểu thuyết và tạp chí vất tùy ý, anh thậm chí có thể hình dung ra hình ảnh, buổi tối một mình cô, dựa vào ghế sofa đọc sách, chậm rãi ngủ gật.

Cho dù sống một mình, cô cũng hiểu được cách hưởng thụ cuộc sống, càng lúc càng giống một người phụ nữ đích thực.

Hoắc Yên tắm rửa xong ra ngoài, thấy anh đang giúp cô sắp xếp lại sách báo, quần áo trên giường cũng được anh gấp lại gọn gàng.

Căn phòng nhỏ ấm áp vốn là ổ mèo của một người, đột nhiên thêm một người đàn ông cao lớn, liền có chút chật chội.

Phó Thời Hàn cầm váy liền màu đen mềm mại của cô, giơ lên trước mắt xem trái ngó phải, cẩn thận đánh giá một lúc, sau đó bình luận một chữ: “Ngắn.”

Hoắc Yên cướp lấy váy nhỏ, nói: “Đi làm không thể mặc, đây là lúc cùng Lâm Sơ Ngữ Tô Hoàn gặp nhau mới mặc một chút.”

Lúc ở cùng nhóm khuê mật, chẳng lẽ còn không thể ăn diện một chút sao.

Phó Thời Hàn nhìn váy đen bó sát của cô, nói: “Mặc cho anh nhìn một chút.”

Có điều không đợi Hoắc Yên nói chuyện, anh giữ nút khăn tắm trước ngực cô, kéo cô tiến gần về phía mình, dịu dàng nói: “Được rồi, anh vẫn thích dáng vẻ không mặc gì của em.”

Hoắc Yên đẩy anh ra: “Anh vẫn lưu manh như vậy.”

Đuôi mắt Phó Thời Hàn ánh lên ý cười: “Em vẫn nói xạo như vậy.”

Hoắc Yên nắm chặt nắm đấm nện anh, cái người này ở quân đội rèn luyện hai năm trở về, cơ bắp cứng rắn hơn rất nhiều, Hoắc Yên chỉ cảm thấy nắm tay đau nhức, anh lại hoàn toàn không việc gì.

“Có muốn không?” Khóe miệng anh tràn đầy ý cười.

Hoắc Yên đẩy anh đến cửa phòng tắm: “Anh tắm đi, nói nhảm nhiều vậy.”

“Anh không có đồ để thay.”

“Còn muốn mặc quần áo?”

Hoắc Yên hỏi xong câu này, hai người đồng thời im lặng mấy giây.

Phó Thời Hàn chớp mi dài, nhìn cô, cô vẫn là vẻ mặt vô tội nhìn qua.

Sau đó, Phó Thời Hàn kéo một tay cô tới, dùng sức vuốt tóc và mặt cô: “Cùng anh vui vẻ tí đi.”

“Ai da! Lão đại, anh sai rồi, đùa thôi!”

Editor: Lấp xong hố này chắc tiểu đường luôn -.-

Hôm qua làm đến chương cuối cùng, có bức thư anh Hàn viết cho con gái, mị thấy cảm động quá nên muốn share một phần với mọi người, ai không muốn nhảy cóc thì bỏ qua đoạn này nhé vì nó ở CHƯƠNG CUỐI CÙNG, sau cả ngoại truyện về 2 CP phụ đó.

【Bức thư thứ nhất】

Tiểu Chanh Tây, lúc con mở bức thư này, con không còn là cô bé con làm nũng trong lòng ba mẹ nữa rồi, con đang bước dần vào thời kỳ trưởng thành.

Lần đầu tiên ba cảm nhận được con, con ở trong bụng mẹ đá đá ba. Khi đó ba cho rằng, con sẽ là một cô bé hoạt bát.

Tháng mười hai lạnh giá nhưng đêm đông vẫn ấm áp, con đi tới thế giới này. Lần đầu tiên ba gặp con, con như một người giấy nhỏ đầy những vết nhăn nheo, nằm trong ngực mẹ yên lặng ngủ.

Ba muốn hôn mẹ, mẹ nói, nụ hôn đầu tiên, hẳn là nên dành cho Tiểu Chanh Tây của chúng ta.

Sự xuất hiện của con, là niềm vui mừng lớn thứ hai trong cuộc đời ba, đương nhiên, niềm vui mừng lớn nhất là gặp được mẹ con.

Ba thích nhất cùng con chơi đùa, bế con trong phòng ngủ bay tới bay lui, cùng con đánh điện tử, dạy con tháo người máy, thỉnh thoảng còn trêu con nước mắt nước mũi tùm lum đi tìm mẹ...

Những năm qua, ba luôn nhớ lại những chuyện khi con còn bé.

Lần đầu tiên con biết trong bụng mẹ có tiểu baby, con bấu môi nhìn ba mẹ, nước mắt lưng tròng lại bướng bỉnh không chịu cho chúng chảy xuống, bởi vì con biết, nếu con buồn ba mẹ sẽ khổ sở.

Từ nhỏ tính con đã hay xấu hổ, lá gan rất nhỏ, nhìn có vẻ ngây thơ vụng về. Nhưng ba biết, thật ra Tiểu Chanh Tây là một cô bé cực kỳ thông minh, nắm giữ trái tim tinh tế tỉ mỉ, có thể cảm nhận được tình yêu của ba mẹ dành cho Tiểu Chanh Tây, cho nên Tiểu Chanh Tây không nỡ để ba mẹ buồn.

Tiểu Chanh Tây sợ hãi, bởi vì em gái đến sẽ chia sẻ tình yêu của ba mẹ.

Bây giờ ba nói cho Tiểu Chanh Tây một bí mật nhỏ nhé, thật ra trong một khoảng thời gian rất dài, mẹ cũng gần như vì em gái đến mà cảm thấy hoang mang, mẹ sợ bởi vì phải chăm sóc em gái mà sao lãng Tiểu Chanh Tây.

Đây là khúc mắc rất lâu trong lòng mẹ.

Đêm hôm đó, ba cùng Tiểu Chanh Tây nói chuyện rất dài, cũng hứa với Tiểu Chanh Tây, em gái đến sẽ không phân chia yêu thương của ba mẹ, bởi vì chúng ta là người một nhà, thời gian trôi qua tình yêu của chúng ta sẽ chỉ càng ngày càng sâu sắc, bất kể có em gái hay không, ba mẹ đều vĩnh viễn yêu Tiểu Chanh Tây.

Sau này em gái được sinh ra, Tiểu Chanh Tây giúp đỡ ba mẹ chăm sóc em, khi đó Tiểu Chanh Tây nói một câu, đến nhiều năm sau ba vẫn không quên được.

Con nhìn vào trong tã lót của em nói, mặc dù hiện giờ chị hơi tức giận, cũng hơi sợ hãi, nhưng em yên tâm, chị vẫn sẽ chăm sóc em thật tốt, là một người chị gái tốt, bởi vì chúng ta là một gia đình.

Khi đó, Tiểu Chanh Tây không có phát hiện, thật ra mắt mẹ con sớm đã đỏ rồi.

Sau này Tiểu Chanh Tây nói được làm được, gánh vác trách nhiệm của người chị cả, một mực yêu thương em gái, giúp đỡ em gái, ba thật sự cảm thấy tự hào vì con.

Năm nay Tiểu Chanh Tây lên cấp ba, sắp bước vào thời thanh xuân rực rỡ nhất, ba viết cho con bức thư này, chúc phúc con, cũng có một vài lời muốn căn dặn.

Tuổi thanh xuân rực rỡ, Tiểu Chanh Tây sẽ gặp phải nhiều chuyện hoang mang, lúc con phát hiện bản thân không có cách nào giải quyết những chuyện này, hãy nói cho ba mẹ, bởi vì ba mẹ vĩnh viễn là bạn của con, đồng thời yêu thương con sâu sắc.

Trong tương lai, ba không ngăn cản con yêu đương, nhưng nếu con có thích chàng trai nào, nhất định phải nói cho ba mẹ nhé, chúng ta hi vọng được cùng con trải qua thời kỳ trưởng thành.

Đương nhiên, tương lai con có thể làm bất cứ chuyện gì con muốn làm, ba mẹ sẽ không ngăn cản con, nhưng có một điều, con cũng phải đồng ý với ba.

Vĩnh viễn không được bắt nạt mẹ của con, đừng chọc giận cô ấy, đừng chê cô ấy ngốc, ở nhà không được cãi lại cô ấy, bởi vì so với con và em gái, ba càng yêu mẹ của con hơn.

Còn trong tương lai, Tiểu Chanh Tây cũng sẽ tìm được một chàng trai yêu thương con như sinh mệnh, khi đó ba liền yên tâm gả con đi.

Phó Thời Hàn

Viết cho Tiểu Chanh Tây 14 tuổi.

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 70: Kéo Hồng Mất

“Cho nên em mặc thứ đồ chơi này, có khác gì không mặc?”

Hoắc Yên thoát khỏi ngực anh, quay người kéo ngăn tủ ra, lấy một bộ đồ ngủ sạch sẽ bằng vải cotton: “Chuẩn bị cho anh rồi.”

Phó Thời Hàn nhận quần áo đưa lên mũi hít hà, bộ quần áo sạch này được đặt cùng chỗ với quần áo ngủ của cô nên cũng dính mùi hương trên cơ thể cô.

Có hương vị gia đình.

Hoắc Yên đẩy Phó Thời Hàn vào nhà vệ sinh, sau đó vội vàng về phòng, lấy từ trong ngăn tủ một bộ đồ ngủ gợi cảm, đứng trước gương đánh giá, sau đó núp ở trong chăn nhanh chóng thay đồ.

Váy ngủ bằng vải ren màu trắng xuyên thấu, dáng suông mềm mại, như ẩn như hiện, lộ ra xương tì bà, cảnh xuân thấp thoáng.

Cô đỏ mặt, nhảy lên giường lấy điện thoại di động gửi cho Tô Hoàn một tin nhắn: “Cậu mua cho tớ cái gì vậy! Quá hở hang, mặc với không mặc có gì khác biệt!”

Tô Hoàn trả lời: “Tình thú hiểu hay không, lãng mạn hiểu hay không, cậu cái người nói chuyện yêu đương nhiều năm như vậy còn phải để một cậu độc thân như tớ phải dạy. 【mắt điên cuồng trợn trắng】.”

“Tớ... hiểu tình thú, nhưng như vậy quá xấu hổ! Tớ với anh ấy hơn hai năm không gặp nhau, đột nhiên tung một chiêu này...”

Hoắc Yên còn gửi một biểu cảm “Thần thiếp làm không nổi” qua cho bạn.

Tô Hoàn: “Tiểu biệt thắng tâm hôn, tớ đã có thể tưởng tượng ra tình hình chiến đấu kịch liệt đêm nay của hai cậu, ha ha haaaaa, tớ vẫn còn là “bảo bảo”, té đây té đây.”

Hoắc Yên biết, Tô Hoàn thật sự vẫn là “bảo bảo”, tuy rằng lúc nào cũng tỏ ra lão luyện, chẳng qua tất cả “Kiến thức ngoại khóa” đều là học được từ sách báo đen.

Ngay lúc cô đang mờ mịt suy tư, cửa phòng tắm mở ra, Phó Thời Hàn mang theo cơ thể hùng hực hơi nóng đi tới, Hoắc Yên chui vội vào chần, quần chặt lấy cơ thể, chỉ lộ ra một đôi mắt nhìn anh.

Phía dưới anh mặc một cái quần lót bốn góc, để trần, làn da khỏe khoắn màu lúa mạch, đường cong cơ bắp càng trôi chảy, hơn nữa cơ bắp tăng lên không ít, cánh tay và phần lưng nhìn vô cùng có cảm giác mạnh mẽ.

Hai năm qua, khẳng định anh rất vất vả.

Phó Thời Hàn dùng khăn bông trắng lau đầu, quay người liếc Hoắc Yên một cái, thấy cô quần mình thành cái bánh chưng, mở miệng hỏi: “Em lạnh lắm à?”

“Ày.”

Hoắc Yên không trả lời, xoay người đưa lưng về phía anh.

Phó Thời Hàn sấy khô tóc, tiện thể ngồi ở bên mép giường, cô rõ ràng cảm giác được đệm giường bị sức nặng của anh ép lõm xuống dưới.

“Em... là đang chơi trò gì với anh?”

Phó Thời Hàn thấy cô đưa lưng về phía mình, cả người cuộn tròn lại, đột nhiên hứng thú, lôi kéo chân của cô ra: “Chơi trốn tìm?”

“Ờ ờ!”

Hoắc Yên liều mạng giữ chặt chân: “Ai... ai chơi trốn tìm với anh, em...”

Cô ngập ngừng không biết làm thế nào mới tốt, tội nghiệp cầu xin anh: “Anh tắt đèn đi.”

Phó Thời Hàn nhìn công tắc đèn sau lưng, nói: “Tự em tắt đi.”

Hoắc Yên biết anh cố ý âm ỉ với cô, hết cách, đành phải kéo chân che người, nhúc nhích cơ thể để thò một cánh tay qua tắt đèn, lại không ngờ Phó Thời Hàn đột nhiên xốc chân lên.

Cả người cô cứ như vậy lộ ra trước mặt anh không sót chỗ nào.

Hoắc Yên hoảng hốt, liên tục lùi lại phía sau, co tới đầu giường, đưa tay che lại cảnh đẹp trước ngực.

Phó Thời Hàn nhướn mày đánh giá cô, ánh mắt mang theo ý vị sâu xa.

Váy ren trắng muốt rủ xuống cơ thể xinh đẹp, đường nét cơ thể nửa kín nửa hở, da thịt trắng nõn như ẩn như hiện.

Là cơ thể hoàn hảo mà vô số đêm anh trần trọc thương nhớ.

“Anh đừng nhìn...”

Hoắc Yên xấu hổ đỏ mặt, không dám mở mắt, cực kỳ thẹn thùng.

Phó Thời Hàn đưa tay kéo cô tới trước mặt mình, thịnh yển thế này, anh ngược lại không cần nóng vội thưởng thức, mà là nghiêng người, tỉ mỉ đánh giá người con gái trong ngực mình.

Hoắc Yên thấy anh nhìn mình như vậy, giống như có điều suy nghĩ, lại càng thêm lo lắng.

“Anh đang nghĩ gì?”

“Anh đang nghĩ...” Anh kéo dài giọng: “Anh đang nghĩ tới dáng vẻ khi còn bé của em.”

Đầu ngón tay của anh rơi xuống gương mặt trứng ngỗng của cô, nhẹ nhàng phác họa đường nét gương mặt, đến cổ, đến xương quai xanh, cuối cùng rơi xuống vòng eo mảnh khảnh.

“Dáng vẻ tập tễnh biết đi của em lúc còn bé, lúc em khóc nhè khi bị bắt nạt, một miếng kẹo da trâu liền có thể dỗ em mỉm cười... Hai năm qua, anh không ngừng hồi tưởng, nhớ lại từng hình ảnh của em trong ký ức, lặp đi lặp lại.”

Hoắc Yên chui vào trong ngực Phó Thời Hàn, lồng ngực nóng bỏng của anh tràn đầy sự nam tính, nóng đến mức khiến người ta ấm áp dễ chịu.

“Hàn ca, em chưa từng nói một tiếng cảm ơn với anh.”

Cảm ơn anh đã giúp em nhiều việc, cảm ơn anh đã bên cạnh em thời gian dài như vậy.

Khóe môi Phó Thời Hàn khẽ cong, cúi đầu dịu dàng ngậm môi cô, trần trọc không rời, cô hé môi nhiệt tình nghênh đón anh.

Phó Thời Hàn kéo nhẹ, váy ren liền tụt khỏi cơ thể cô.

“Này, kéo hồng mắt.”

“Cho nên em mặc cái đồ chơi này, có gì khác không mặc?”

**

Sáng sớm, một tia nắng xuyên qua rèm cửa thật dày chiếu vào trong phòng, trùng hợp vương trên mặt Hoắc Yên.

Hoắc Yên tỉnh lại, sờ soạn báo thức trên tủ đầu giường, quả nhiên đi làm muộn rồi!

Cô lần mò xung quanh tìm điện thoại, sau khi khởi động máy, màn hình hiển thị một tin nhắn được gửi từ Tô Hoàn.

“Không cần phải đi làm gấp, Hàn tổng vừa về, một khắc xuân tiêu đáng ngàn vàng, tớ sẽ giúp cậu xin nghỉ ba ngày với cấp trên.”

Hoắc Yên nhẹ nhàng thở phào, gửi cho cô nàng một câu “Cảm ơn.”

Đặt di động xuống, cảm giác cả người căng trướng, có chút đau xót.

Tối qua vận động, cả phòng kiêu diễm, gần như cô không được ngủ ngon, mỗi lần đều bị anh làm tỉnh, lại ngủ, sau đó lại bị làm đến

tĩnh...

Trong chăn đều là mùi vị của anh.

Tội ác a.

Hoắc Yên ngồi dậy, vừa đúng lúc cửa phòng tắm được mở ra.

“Tĩnh rồi.” Giọng nói tràn ngập từ tính của anh truyền đến.

Hoắc Yên vội vàng chui vào trong chăn, chỉ lộ một đôi mắt rụt rè nhìn anh chằm chằm.

Cô sắp bị người đàn ông này dọa sợ rồi, bây giờ thấy anh như thấy mãnh thú.

Phó Thời Hàn đi tới bên người Hoắc Yên, cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô một cái: “Sao thế, không nhận ra?”

“Anh... anh thật sự đáng sợ.”

Hoắc Yên sợ hãi rụt người vào trong chăn, đôi đồng tử đen láy trong sáng nhìn anh.

Khuôn mặt đẹp trai của anh trong nắng sớm lộ ra chút dịu dàng, so với người đàn ông điên cuồng như dã thú đêm qua tựa như hai người khác biệt.

Anh ngồi bên người cô, ôm cả người cả chăn vào trong ngực mình, hôn trán của cô xong, cảm thấy không đủ lại hôn lên gương mặt, sống mũi cô.

“Vợ anh thật đáng yêu.”

Lúc anh nói những lời này, cảm giác như đứa trẻ không chịu lớn, mang theo chút tùy hứng, ôm món đồ chơi của mình mãi không chịu buông.

Anh vừa mới đánh răng, trong miệng còn mang theo mùi vị bạc hà thơm mát.

“Phó Thời Hàn này, em... em có chuyện cần thảo luận với anh.”

“Ừm?”

Hoắc Yên nhìn anh, đỏ mặt nói: “Nếu sau này mỗi ngày anh đều... giống như hôm qua, em... chịu không nổi.”

Phó Thời Hàn vui mặt vào ngực cô, thấp giọng cười cười.

Hoắc Yên đẩy anh ra, không đẩy ra được: “Anh cười cái gì?”

Không hiểu sao anh lại hơi đỏ mặt: “Ban ngày đừng nói chuyện buổi tối, xấu hổ lắm.”

Xấu... xấu hổ?!

Đêm qua anh giày vò cô như vậy còn xấu hổ được sao thần linh ơi!

Hoắc Yên nghiêm túc nói: “Sau này anh không được như vậy, ơ... không được cười!”

“Được được.” Phó Thời Hàn không cười, quay người cầm quần áo mặc cho cô, nói: “Hai năm nay anh... nhịn sắp chết, sau này ngày ngày như vậy, e là anh cũng không chịu đựng nổi.”

Nghe nói thế, Hoắc Yên mới yên tâm.

“Nào, để anh mặc quần áo cho em.”

“Ai cần anh mặc cho em... này!”

Anh đã cởi được váy ngủ của Hoắc Yên ra, cầm áo lót màu đen mặc từ phía sau cho cô.

“Ôi, anh cái người này...”

“Hai năm nay, nằm mơ cũng muốn tự tay mặc cái này cho em, để anh thử một chút.” Giọng nói của anh trầm thấp mà gợi cảm, tay ở móc cài sau lưng bắt đầu không thành thật.

Hoắc Yên cầm dây áo, quay đầu hỏi anh: “Anh biết cài không?”

Phó Thời Hàn tràn đầy tự tin: “Tất nhiên rồi.”

Hai phút sau, Phó Thời Hàn bại trận: “Được rồi, em không mặc gì vẫn là đẹp nhất.”

Hoắc Yên: ...

**

Buổi chiều, Phó Thời Hàn đưa Hoắc Yên tới một quán cà phê, Hương Nam Thẩm Ngộ Nhiên và Hứa Minh Ý đều tới.

Hoắc Yên cực kỳ kinh ngạc, Hương Nam ở Giang Thành, nhưng Thẩm Ngộ Nhiên và Hứa Minh Ý đều ở Thâm Quyển, lúc này sao lại tụ tập được cùng một chỗ vậy!

Phó Thời Hàn giải thích: “Lão nhị lão tam đến từ sáng sớm hôm nay, hơn hai năm không gặp, hai người họ rất nhớ anh.”

Thẩm Ngộ Nhiên hỏi Hứa Minh Ý: “Cậu nhớ cậu ấy à?”

Hứa Minh Ý vô tội chớp mắt, sau đó, dùng ngón tay kéo hai má, tạo ra một gương mặt tươi cười: “Lão tứ, tứ – rất – nhớ – cậu – nha.”

Hoắc Yên hơi run rẩy, mấy người này, vẫn thiếu muối như xưa.

Không có gì buồn cười! Được không hả!

Hương Nam mặc một bộ đồ thoải mái, nếu không cười, dáng vẻ nghiêm túc cao ngạo lạnh lùng đúng phong cách của bá đạo tổng tài, chỉ là thỉnh thoảng cúi đầu cười nhẽ, vẫn khiêm tốn ảm áp như trong xưa.

Hoắc Yên nhỏ giọng hỏi Phó Thời Hàn: “Hứa Minh Ý quay về, sao anh không nói cho em biết trước.”

Phó Thời Hàn nói: “Em muốn mật báo cho chị em tốt?”

Hoắc Yên: “Không được sao?”

Anh cưng chiều xoa đầu cô: “Có thể, em muốn làm cái gì cũng đều được.”

Thế là Hoắc Yên đứng lên: “Tôi ra ngoài một chút.”

Ngay lúc cô quay người muốn đi, Hứa Minh Ý đột nhiên giữ cổ tay cô lại.

Hoắc Yên không hiểu quay đầu, Hứa Minh Ý đang ngẩng đầu lên nhìn cô, trong đôi mắt có sóng lớn cuộn trào.

Thẩm Ngộ Nhiên nhướn mày cười một tiếng: “Lão nhị, có gì cứ nói, động tay làm gì, Hàn tổng bên cạnh đang nhìn chăm chăm đó.”

Hứa Minh Ý buông cô ra, sâu xa nhìn cô một cái.

Hoắc Yên hiểu ý của anh ta, cô lại hơi liếc Phó Thời Hàn, cuối cùng vẫn ngồi xuống.

Được rồi.

Hứa Minh Ý thấy cô ngồi xuống, nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Mấy người đàn ông ngồi tâm sự công việc và cuộc sống mấy năm gần đây. Hường Nam bước vào xí nghiệp gia đình, còn Hứa Minh Ý và Thẩm Ngộ Nhiên làm việc ở một công ty game, cũng có chút thành tựu.

Mấy người nói chuyện vẫn chêm vào những câu thiếu muối như trước đây, nói dăm ba chuyện không liên quan, quan hệ vẫn giống như hồi đại học, dường như không thay đổi.

Trong lòng Hoắc Yên xoắn xuýt, bọn họ nói gì cô cũng không nghe lọt, rầu rĩ không biết có nên báo với Tô Hoàn không.

“Hòa thượng trở về, ở mấy ngày?”

“Chỉ xin nghỉ một ngày, chiều tối mai sẽ quay lại.”

Hoắc Yên quyết tâm, nhất định phải nói, Tô Hoàn mới là chị em tốt của cô, Hứa Minh Ý về là tin tình báo quan trọng, cô biết mà không báo, Tô Hoàn trở lại sẽ bóp chết cô.

Hoắc Yên rón rén nhìn Hứa Minh Ý một chút, lấy di động, mở WeChat.

Dưới mái tóc xoắn cắt ngang trán, đôi mắt của Hứa Minh Ý thì thoảng lại liếc nhìn Hoắc Yên, đề phòng cô có hành động gì. Thấy cô cầm điện thoại, định đoạt về tay, Hoắc Yên sớm có chuẩn bị, trực tiếp trốn sau Phó Thời Hàn: “Chồng ời cứu mạng!”

Phó Thời Hàn giúp cô ngăn cản, cười nói: “Lão nhị, nghiêm túc cho tôi.”

Hứa Minh Ý đương nhiên không đấu lại Phó Thời Hàn, ngượng ngùng ngồi xuống, đôi mắt không cam lòng nhìn Hoắc Yên, có ý uy hiếp cảnh cáo.

Hoắc Yên giả vờ không hiểu, lấy điện thoại ra nói: “Tôi... tôi không làm gì cả, tôi chơi game.”

Cô dựa vào vai Phó Thời Hàn, lặng lẽ mở máy ảnh, muốn chụp trộm một bức gửi cho Tô Hoàn.

Vì không để Hứa Minh Ý nghi ngờ, cô cố ý mở một trò chơi liên tục phát ra âm thanh.

Nhưng mà, ngay lúc cô bấm nút chụp ảnh, theo âm thanh “tách tách” vang lên, đèn flash cũng sáng!

Hoắc Yên đông cứng, trong nháy mắt không nghĩ được gì.

Hứa Minh Ý cúi đầu, tay liên tục sờ trán mình, vẫn luôn im lặng, không muốn nhìn, cũng không muốn nói chuyện với cô nàng này.

“Có khả năng đoạt tuyệt quan hệ không?”

Phó Thời Hàn cũng khó khăn quay đầu, dùng khẩu hình miệng nói với cô: “Có thể đừng rõ ràng như vậy không.”

Anh không có cách nào cứu chữa giúp cô, con nhóc này quá đàn độn.

Hoắc Yên trốn sau Phó Thời Hàn, lau mồ hôi mở WeChat, gửi bức ảnh vừa chụp Hứa Minh Ý cho Tô Hoàn —

“Cái này là bốn tiêu thư mạo hiểm tính mạng chụp trộm cho cậu, cuối cùng còn bị anh ta phát hiện, cậu không biết đâu, sắc mặt hòa thượng xấu tới mức muốn giết người, nếu như hôm nay tớ không về được, nhớ kỷ tết thanh minh hàng năm tớ gặp tớ!”

Khoảng vài phút sau, Tô Hoàn mới hời hợt trả lời —

“Đã duyệt, lui ra.”

Hoắc Yên: “...”

Hai phút sau, cô lại gửi cho Tô Hoàn một tin nhắn: “Cậu tới không, chúng tớ đang ở quán cà phê Cây Ngô Đồng.”

“Trăm bề bọn nhiều việc.”

“Ồ.”

Cô nghĩ thầm, Tô Hoàn hẳn là đã buông bỏ, kỳ thật như vậy cũng tốt, cô nàng đơn giản đã trúng độc của Hứa Minh Ý, nhất là lần chia tay kia, mỗi ngày như người bị bệnh thần kinh, không thể nói nặng lời, cũng không thể nhắc tới Hứa Minh Ý, liên lụy tới Hứa Tung, Huỳnh Hiểu Minh, sáng ý, hài lòng(có chữ 满意), Italy... cũng không được nhắc, nhắc tới liền rơi nước mắt.

Hiện giờ cô nàng được như vậy cũng là chuyện tốt.

Hoắc Yên đặt di động xuống, hết sức chăm chú nghe mấy người đàn ông nói chuyện phiếm.

Đôi mắt của Hứa Minh Ý bị che khuất trong đám tóc mái quăn cắt ngang trán, đen láy theo sát cô, cô uống cà phê, anh ta liền nhìn chăm chăm tay cô, cô cầm điện thoại, ánh mắt lập tức rơi trên màn hình.

Ánh mắt không rời nửa bước, nhìn chăm đến mức Hoắc Yên hoang mang trong lòng, dứt khoát mở miệng: “Ô Hoàn sẽ không đến, anh đừng nhìn nữa.”

Hứa Minh Ý bị nói đúng tâm tư, bùng cốc cà phê uống một ngụm, sau đó hờ hững hỏi Thẩm Ngộ Nhiên: “Ô Hoàn là ai, tớ quen sao?”

Thẩm Ngộ Nhiên không lưu tình vạch trần: “Là bạn gái cũ của cậu.”

Hứa Minh Ý không ngờ anh ta không phối hợp như vậy, ho nhẹ hai tiếng: “Ồ, gần đây cô ấy tốt chứ.”

Hoắc Yên nói: “Đã kết hôn, em bé được năm tháng rồi.”

“Choảng” một tiếng, tách cà phê trong tay Hứa Minh Ý rơi xuống đất, vỡ thành vài mảnh.

Hốc mắt của anh ta lập tức đỏ lên.

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lựu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 71: Khách Sạn

“Là muốn đợi tới bữa tiệc đêm tốt nghiệp, cầu hôn em.”

Hứa Minh Ý luống cuống tay chân nhặt mảnh vỡ của tách cà phê ném vào thùng rác, Hoắc Yên để ý lúc anh ta cúi người, dùng ống tay xoa xoa khóe mắt.

Lừa người, có vẻ không đúng lắm.

Hoắc Yên nhìn Phó Thời Hàn, anh nhún vai với cô, giống như muốn nói, em khởi ra cục diện rồi rắm, tự mình thu dọn đi.

“Người đó thế nào!” Một lúc lâu sau, anh ta lại hỏi.

Hoắc Yên: “Tôi lừa anh đấy.”

Hứa Minh Ý: ...

Anh ta xắn tay áo lên chỉ vào Hoắc Yên, phần nộ nói với Phó Thời Hàn: “Con nhóc nhà cậu không đánh không được!”

Phó Thời Hàn bình thần ngồi ngay ngắn, vững như Thái Sơn: “Tự cậu cả kinh một sạ (*), trách người của tôi?”

(*) Cả kinh một sạ (一惊一乍): Chỉ tinh thần của người ta quá mức căng thẳng hoặc hưng phấn, hành vi cử chỉ khác thường khuếch đại, khiến người ta bị dọa dẫm phát sợ. Có lúc cũng chỉ vẻ mặt cùng cảm tình đều rất phong phú cùng đúng chỗ.

Hoắc Yên trốn phía sau Phó Thời Hàn, lè lưỡi với Hứa Minh Ý.

Hứa Minh Ý hít sâu, nhắm mắt bình tâm tĩnh khí ngồi xuống, cũng không tiếp tục để ý tới những người đáng ghét này nữa.

Quán cà phê được trang trí bởi cây xanh và những chậu lan treo lơ lửng, hình như có khách tới, trong lúc lơ đãng Hoắc Yên ngẩng đầu lên, suýt chút nữa phun cà phê trong miệng ra ngoài.

Chỉ thấy một người phụ nữ đội một cái mũ cực kỳ khoa trương, trên mặt mang kính râm, gọng kính bằng kim loại lóe lên ánh sáng, cô nàng đeo một cái thắt lưng khổng lồ, kết hợp cùng quần sooc, trên môi bôi trét son màu đỏ thẫm, khiến cho người ta có cảm giác công kích cực mạnh.

Có điều Hoắc Yên liếc mắt liền nhận ra, chính là Tô Hoàn.

Không phải không tới sao!

Định ầm... ầm ĩ thế nào!

Hoắc Yên vội vàng nhồm người vẫy tay với Tô Hoàn, nhưng không hiểu sao Tô Hoàn chẳng thèm nhìn cô một cái, giống như cô không tồn tại.

Đương nhiên, cũng không nhìn Hứa Minh Ý.

Có điều ánh mắt của Hứa Minh Ý liên tục dính sát cô, dưới vẻ bề ngoài bình tĩnh, nội tâm đang có từng đợt sóng điên cuồng phun trào.

Hoắc Yên thấy Tô Hoàn không để ý đến mình, thế là đi tới phía trước vỗ vai cô: “Tiểu tử tông, cậu tới đây làm gì?”

“Hơn hai năm không gặp bạn cũ, tớ là chủ nhà, đương nhiên muốn mời các cậu uống một chén.” Tô Hoàn quay người nói với nhân viên phục vụ: “Hóa đơn của bọn họ cứ tính cho tôi.”

“Chào tiểu thư, tổng cộng là 328 tệ.”

Tô Hoàn lấy một cái thẻ trong túi ra, lúc này, Hứa Minh Ý đi tới, rút lại tấm thẻ màu đen trong tay Tô Hoàn: “Không cần em.”

Anh ta nhìn tấm thẻ kia một chút, là thẻ VIP hắc kim của ngân hàng Hồng Kông.

Khuôn mặt xinh đẹp của Tô Hoàn khẽ nghiêng, hơi hất cằm, ánh mắt dời sang bên cạnh, cố ý không nhìn anh ta.

Hứa Minh Ý ngập ngừng đứng im tại chỗ, muốn nói lại thôi, mặt hơi phiểm hồng.

Thẩm Ngộ Nhiên phía sau phá vỡ xấu hổ: “Lão nhị, ơ kìa, mau trả lại thẻ cho người ta.”

Lúc này Hứa Minh Ý mới hoàn hồn, nhanh chóng tính tiền, trả lại tấm thẻ cho Tô Hoàn.

“Ông chủ Hứa giờ kiếm được rất nhiều tiền, đi uống nước còn muốn tranh trả, trăm năm khó gặp.” Đôi môi đỏ thẫm của Tô Hoàn lộ một nụ cười khoa trương: “Được, đã muốn mời khách, uống cà phê tính là cái gì, mời chúng tôi tới Tụ Tiên Lâu ăn đi.”

Tụ Tiên Lâu là nhà hàng sang trọng bậc nhất ở Giang Thành, cho dù chỉ có hai người, một bữa cơm rẻ thì mấy ngàn đất thì hơn vạn, nhiều người như vậy, khẳng định không tránh khỏi năm chữ số.

Hoắc Yên biết Tô Hoàn đang nói dối với Hứa Minh Ý, đi tới kéo góc áo bạn: “Tụ Tiên Lâu cái gì, vừa đắt vừa không ngon, buổi tối mọi người muốn ăn lẩu.”

Tô Hoàn tháo kính râm, nhìn về phía Hứa Minh Ý: “Nói đi, có đi không ông chủ Hứa.”

Hứa Minh Ý quay đầu nhìn mấy người bạn: “Tụ Tiên Lâu, đi không?”

Không chờ mọi người lắc đầu, Hứa Minh Ý phối hợp nói: “Được rồi, ý kiến của mọi người không quan trọng, tớ ra ngoài gọi xe.”

Mọi người:???

**

Sảnh Mẫu Đơn của Tụ Tiên Lâu có phong cách tao nhã, mang hơi hướng cổ xưa, vào cửa chính là cảnh quan hòn non bộ tiểu kiều lưu thủy, nước chảy qua cây cầu nhỏ xanh biếc, bên cạnh phòng ăn có một bình phong được trạm trổ, cạnh bình phong là một người phụ nữ ăn mặt trang nhã ngồi gảy đàn tỳ bà.

Nhân viên phục vụ vô cùng cung kính đưa menu vào tay mỗi người.

Hoắc Yên lật thực đơn, món ăn đắt đỏ khiến cô ngần ngại, ví dụ như một đĩa rau xanh đã khoảng 100 tệ, cũng không phải là ăn không ăn được, chỉ là trong tình huống này, hôm nay nhất định là Hứa Minh Ý mời khách, Hoắc Yên thật sự xuống tay không nổi.

Thẩm Ngộ Nhiên lật tới lật lui, cuối cùng chỉ gọi một cốc nước sôi để nguội, đau buồn ngồi uống.

Bầu không khí trở nên có chút khó hiểu.

Hứa Minh Ý thấy mọi người trầm mặc không nói gì, anh ta nhìn về phía Tô Hoàn: “Em muốn ăn cái gì, tự mình gọi đi.”

Tô Hoàn cũng thông thả chọn món, còn hỏi Hứa Minh Ý: “Ông chủ Hứa hai năm nay ở Thâm Quyển kiếm được bao nhiêu tiền, không ngại tiết lộ chứ?”

Hứa Minh Ý không giấu diếm: “Tôi không phải ông chủ, là làm công cho người ta thôi, tính cả tiền hoa hồng và các loại khoản khác, có khoảng mấy chục vạn.”

Anh ta rất biết kiếm tiền, chung quy có thể lợi dụng hết tất cả các cơ hội, so với sinh viên tốt nghiệp bình thường càng tinh ranh hơn, kiếm được nhiều thêm nữa Tô Hoàn cũng không quá kinh ngạc.

“Rất lợi hại.” Tô Hoàn cười lạnh: “Bữa này, sẽ không đau lòng chứ?”

Hứa Minh Ý thành thật trả lời: “Đau lòng.”

Trong hơi thở của Tô Hoàn phát ra tiếng xì khế: “Tất cả mọi người đều là bạn bè, không cần thiết phùng má giả làm người mập, không nỡ cứ nói thẳng, chúng ta đổi sang chỗ khác, cũng không ai ý kiến.”

Hoắc Yên vội vàng mở miệng: “Tớ nghĩ ăn lẩu thật ra...”

Thẩm Ngộ Nhiên đột nhiên chen vào: “Vậy không bằng chúng ta chuyển sang nơi khác, nghe nói đồ ăn ở đây thật ra không ngon, chỉ ăn một bữa, tất cả mọi người đều là bạn tốt, không cần như vậy.”

Tô Hoàn lạnh nhạt nhìn Hứa Minh Ý, chờ đợi câu trả lời của anh ta.

Hứa Minh Ý lấy khăn ra lau tay, nói: “Rất kỳ lạ phải không, mặc dù đau lòng, nhưng nếu em muốn ăn, tôi vẫn trả được.”

Nói xong câu này, cả bàn im lặng không một tiếng động, mọi người mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, giả vờ cái gì cũng không nghe thấy.

Chỉ có người phụ nữ gầy đàn tì bà, chậm rãi gảy một khúc 《Tuyết trắng mùa xuân》.

Hoắc Yên phát hiện, hốc mắt Tô Hoàn rõ ràng đã đỏ lên, cô nàng nặng nề đập quyền menu bìa da lên bàn, cầm túi đứng dậy bỏ đi.

Hứa Minh Ý lập tức đuổi theo, Tô Hoàn đi tới trước cửa tức giận lườm anh ta một cái: “Hứa Minh Ý, không được phép đi theo tôi.”

Hứa Minh Ý lập tức dừng bước.

Tô Hoàn đằng đằng sát khí rời khỏi phòng, chạy một mạch ra khỏi Tụ Tiên Lâu, đứng bên đường qua lại nhộn nhịp, trong lòng khó chịu đến tận tâm thức cốt(đau đớn như bị vật nhọn khoan vào tim, đau buốt thấu xương).

Lúc Hoắc Yên đuổi tới, nhìn thấy cô bạn ngồi xổm bên đường, chiếc túi đất đỏ rơi trên mặt đất, cô ôm gối chôn sâu đầu mình vào.

Hoắc Yên ngồi xuống, nhẹ nhàng vỗ lưng bạn, dịu dàng an ủi: “Không sao.”

“Xin lỗi.” Cô nàng mang theo tiếng khóc nức nở xin lỗi Hoắc Yên, cả người run rẩy dữ dội: “Xin lỗi đã phá buổi gặp mặt của các cậu, tớ không biết tại sao mình lại biến thành dạng này, như người đàn bà đánh đá, biến thành loại người tớ ghét nhất trong quá khứ...”

Trong lòng Hoắc Yên tràn đầy khó chịu, an ủi bạn: “Không sao.”

“Tớ chỉ muốn gây chú ý với anh ấy, tớ không muốn khiến anh ấy ghét tớ, nhưng tớ không biết phải làm thế nào.”

Cô ngẩng đầu lên, nước mắt làm lớp trang điểm trên mặt nhòe đi, toàn bộ tóc mai cũng ẩm ướt.

“Có lúc tớ cũng từng nghĩ, giống như các cậu, bình tĩnh ôn hòa ngồi một chỗ, mọi người cùng nhau trò chuyện, chuyện đã qua thì để nó qua, ai cũng không còn ở thời trẻ ngông cuồng nữa, hiện giờ đã trưởng thành, dù không thể làm người yêu, cũng có thể làm bạn bè.”

“Nhưng khi tớ bước vào quán cà phê nhìn thấy anh ấy, tớ liền biết, xong rồi, không thể làm được bạn bè rồi, trừ khi anh ấy hận tớ, nếu không tớ vĩnh viễn không thể quên được anh ấy.”

Hoắc Yên ôm Tô Hoàn vào ngực, sờ tóc bạn nhỏ giọng an ủi —

“Không sao, qua hôm nay là tốt.”

“Nếu không nữa, chúng ta liền bắt anh ta trở về.”

“Bảo bảo ngoan, đừng khóc, phấn chấn lên.”

**

(Editor: Đoạn này nhắc tới Hứa Minh Ý sẽ để là “anh” thay vì “anh ta” như những chương trước nhé.)

Buổi tối, Tô Hoàn tắm bằng nước nóng rồi chui sớm vào ổ chăn, quên sạch tất cả những chuyện phiền lòng, cái gì cũng không thêm nghĩ.

Dưới gối đầu, điện thoại đột nhiên rung lên.

Mở máy, khung chat của Hứa Minh Ý nhảy ra —

“Tôi đang ở dưới lầu khách sạn của em, có thể lên không?”

Tô Hoàn: ...

Nhà cô ở khu ngoại thành, ngày mai còn phải đi làm, cũng lười trở về nên dứt khoát thuê một cái khách sạn ở trung tâm thành phố nghỉ một đêm.

Khẳng định do Hoắc Yên tiết lộ chuyện này cho Hứa Minh Ý.

Tô Hoàn nhìn tin nhắn sững sờ một lúc, nhịp tim cũng bắt đầu tăng tốc.

Tên khốn này... vẫn giống như hồi đại học, không ngờ đêm hôm khuya khoắt đòi vào phòng khách sạn của cô, cô nam quả nữ nhớ xảy ra chuyện gì thì sao?

Có điều ngấm lại, lúc còn bên nhau, anh thậm chí ngay cả tay cô cũng không dám cầm, hiện giờ cho anh mười lá gan, để xem anh có thể làm gì.

Trước kia Hoắc Yên cũng đã nói, tên hòa thượng này bước một chân vào hồng trần, cái chân còn lại bước vào cõi Phật, đúng là

không sai, loại cấm dục kia, quả thật không khác gì hòa thượng.

Điện thoại lại rung, anh tiếp tục nói: “Ngày mai tôi đi rồi, không biết bao giờ mới quay lại, muốn cùng em tâm sự.”

Tô Hoàn không nói lời vô ích, trực tiếp nhấn số phòng cho anh.

Năm phút sau, chuông cửa vang lên.

Tô Hoàn mở cửa phòng, ngoài cửa Hứa Minh Ý mặc áo phông đen thoải mái và quần jean, căn phòng vốn bị hương thơm thiếu nữ lan tỏa, giữa lúc sơ sẩy lại nhiễm chút hơi thở của đàn ông xa lạ.

Cô đang mặc một cái váy ngủ mỏng màu đen, ánh mắt Hứa Minh Ý né tránh, nói thế nào cũng không dám nhìn thẳng Tô Hoàn.

“Tôi có thể ngồi không?”

“Tùy ý.”

Hứa Minh Ý lướt một vòng quanh phòng, trừ vị trí trên giường gần như không còn chỗ nào có thể ngồi, cho nên anh dựa vào cạnh cửa.

“Lúc tốt nghiệp chúng ta đều... không đủ chín chắn, rất nhiều chuyện chưa được nói rõ.”

“Kiếm mấy chục vạn, liền chín chắn?”

Cô cũng không muốn nói chuyện gay gắt, nhưng cô không không chế được bản thân.

Hứa Minh Ý trầm mặc một hồi, chậm rãi nói: “Giữa chúng ta... chênh lệch quá nhiều.”

Tô Hoàn ngồi bên giường, hơi mắt không chế, chất vấn: “Cái này là lỗi của tôi sao?”

“Không phải lỗi của em.” Hứa Minh Ý nói: “Là lúc đó tôi váng đầu, cái gì cũng không cân nhắc cẩn thận, tùy tiện đồng ý em, mang đến cho em nhiều đau khổ như vậy.”

Tay Tô Hoàn nắm chặt ga giường, tạo thành từng nếp nhăn —

“Cho nên hôm nay anh tới, là muốn nói với tôi, anh hối hận vì ở cùng tôi, mà không phải chuyện chia tay tôi.”

Giọng nói của cô cực kỳ bình tĩnh, trong bình tĩnh lại lộ ra chút tuyệt vọng: “Hứa Minh Ý, tôi chưa thấy tên đàn ông nào khôn khiếp như anh.”

Hơi thở của Hứa Minh Ý cứng lại, anh giống như người bị viêm mũi, tiếng nói khàn khàn mang theo giọng mũi —

“Ngày mai tôi phải đi rồi, vừa mới nghĩ rất nhiều, tôi sợ sau này không còn cơ hội nói cho em, cũng sợ lần sau gặp lại, giống như Hoắc Yên nói đùa hôm nay, nói em đã kết hôn...”

“Rốt cuộc anh muốn nói gì.”

Anh ngẩng đầu, nhìn Tô Hoàn: “Lúc tôi tốt nghiệp đại học, nợ không ít tiền.”

Tô Hoàn ngẩn người: “Anh nợ tiền?”

Cô hoàn toàn không biết.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Khi đó một lòng muốn lập nghiệp, lại không có kinh nghiệm, bị người ta lừa.”

Tô Hoàn giật mình nhớ lại, khoảng thời gian đó đúng là anh và Thẩm Ngộ Nhiên hình như đang chơi app gì đó, sau lại không chơi, còn tưởng nhất thời hứng thú, không ngờ nghiêm trọng như vậy!

“Khi đó quá mong thành công, nóng lòng muốn thể hiện.” Anh cúi thấp đầu, mái tóc xoăn cắt ngang trán che khuất đôi mắt, chậm rãi kể lại chuyện năm đó: “Nếu như thành công, tôi có thể kiếm được một số tiền lớn, lúc đầu tôi... là muốn đợi tới bữa tiệc đêm tốt nghiệp, cầu hôn em.”

Tô Hoàn như bị sét đánh, anh muốn cầu hôn... cô...

Nhưng cái cô đợi được ngày hôm đó là sự lạnh nhạt của anh cùng tiệc tối say khướt, sau đó bỗng nhiên nói chia tay...

“Rốt cuộc anh nợ bao nhiêu tiền.”

Hứa Minh Ý nói: “Hương Nam giúp tôi một tay, trả cho một phần không cần tính lãi, còn hơn mười vạn lãi mẹ đẻ lãi con thành mấy chục vạn, hai năm nay tôi tăng ca gần như không muốn sống, tất cả tiền kiếm được đều ném vào đó, hôm qua vừa mới trả xong khoản vay cuối cùng.”

Mất Tô Hoàn đỏ lên, không kìm nén được, giọng nói khàn khàn quát anh: “Cảm thấy mình đặc biệt đàn ông phải không! Vì không muốn liên lụy đến tôi liền chia tay tôi, anh có biết hai năm qua tôi trải qua thế nào không! Hứa Minh Ý, tôi hận chết anh!”

Hứa Minh Ý rón rén ngẩng đầu nhìn cô một cái: “Hoàn Hoàn...”

“Được rồi, anh muốn nói gì tôi đều biết, hiện tại anh có thể đi.”

Hứa Minh Ý không hề cử động.

“Bây giờ nói những thứ này cho tôi, là muốn thế nào, muốn tôi tha thứ cho anh sao?” Thái độ của cô cứng rắn: “Năm mơ đi Hứa Minh Ý, tôi sẽ không tha thứ cho anh, vĩnh viễn sẽ không, anh đi đi, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa!”

“VẬY... tôi đi đây.” Hứa Minh Ý khựng lại, cuối cùng vẫn rời khỏi phòng.

Ngực Tô Hoàn phập phồng, thở hổn hển, dựa vào tường ngồi sụp xuống, nước mắt lăn dài trên má.

Sao lại để anh đi.

Rõ ràng không buông xuống được, sao lại để anh đi, hai năm qua, cô nhớ anh bao nhiêu!

“Reng reng.”

Chuông cửa lại vang lên, ngoài cửa truyền đến giọng nói của Hứa Minh Ý: “VÍ... thật xin lỗi, tôi có đồ bị rơi.”

Tô Hoàn dùng sức lau sạch nước mắt, sau khi mở cửa, quay lưng về phía anh: “Cầm đi mau.”

Hứa Minh Ý không động đây, Tô Hoàn nghiêng người liếc anh một cái, anh lặng lẽ đứng tại chỗ, nhìn cô.

“Anh...”

Lời chưa dứt, cô đã bị anh kéo vào trong ngực, ôm thật chặt.

Ngực anh truyền đến nhiệt độ nóng bỏng, cơ bắp cứng rắn có cảm giác đang siết chặt lấy cô, hơi hấp cũng trở lên khó khăn.

Trên người anh vẫn mang hương vị quen thuộc, khiến cho người ta cảm thấy yên tâm.

Tô Hoàn dùng sức đẩy anh ra, không đẩy ra được.

Ngay cả khi yêu đương thân mật nhất, anh cũng không dám đụng vào cô, một cái dặt tay cũng khiến cả người anh đổ mồ hôi lạnh, hiện giờ lại dám cứng rắn như vậy.

Thật ra thì cứng rắn đẩy vẫn đẩy ra được, nhưng Tô Hoàn không nỡ xuống tay độc ác.

“Những năm qua trong đầu tôi không có chuyện gì khác, càng trả nợ sớm càng có thể sớm đi tìm em, dù có mất nửa cái mạng cũng không liên quan, thật ra tôi rất sợ, sợ em không còn yêu tôi nữa, sợ em không còn đợi tôi hoặc là thích người khác mất rồi.”

“Lúc nào cũng là anh cho rằng, anh cho rằng... Anh cho rằng những thứ này đều là tôi muốn phải không!” Tô Hoàn tức giận nói: “Tôi biết anh kiêu ngạo, không muốn tình cảm của chúng ta có bất cứ dính líu gì đến tiền bạc, cho nên cuối cùng anh nghĩ ra cách chia tay tôi, giải quyết xong mọi chuyện, lại mong ngóng trở về làm lành với tôi, Hứa Minh Ý, Tô Hoàn tôi cho dù... cho dù thích anh, cũng không thể cho phép anh tổn thương tôi như vậy.”

“Tôi xin lỗi.”

“Xin lỗi vô hiệu.”

Tô Hoàn nhin đau đầy anh ra, cố nén nước mắt nói: “Anh đi đi, thật đấy, tôi không muốn quay lại trước kia, hiện giờ tôi sống rất tốt, đi làm cố gắng làm việc, tan làm về nhà xem phim, nuôi mèo nữa, cuộc sống cực kỳ vui vẻ, còn anh... đã không còn trong kế hoạch của cuộc đời tôi rồi.”

Hứa Minh Ý siết chặt tay, giọng nói có chút khàn khàn: “Tôi thỉnh trọng cầu xin em suy nghĩ lại một chút, hiện giờ không cần trả lời tôi, em... suy nghĩ kỹ sau đó lại...”

Tô Hoàn cười cười: “Không cần suy nghĩ đâu, ba mẹ tôi hôm qua còn để tôi đi xem mắt, đối tượng là ông chủ hiện tại của tôi, chúng tôi là thanh mãi trúc mã lớn lên cùng nhau, đặc biệt tốt, thật đấy, anh ấy từ nhỏ đã rất chăm sóc tôi, giống như Phó Thời Hàn đối xử với Hoắc Yên vậy.”

Đôi đồng tử đen láy của Hứa Minh Ý chôn sâu dưới mái tóc ngang trán hơi ảm đạm: “Anh ta... có đẹp trai hơn tôi không?”

“Hứa Minh Ý!”

“Được rồi, tôi không hỏi nữa.” Hứa Minh Ý cúi đầu, lúng túng lại cô đơn, lấy từ trên cổ tay mình xuống một chuỗi vòng bằng vỏ ốc biển trắng noãn.

Đây là lúc chia tay, Tô Hoàn giận dỗi trả lại anh.

Anh vẫn luôn đeo trên tay chưa từng tháo xuống, dù bị đồng nghiệp trong công ty trêu chọc là nường pháo, anh cũng không tháo ra.

Vòng tay bằng vỏ ốc đã hơi cũ, không còn sáng bóng.

Anh đặt nó vào tay Tô Hoàn, nói: “Nếu em không thích thì ném đi, nhưng đừng trả lại tôi.”

Anh nói xong, quay người ra khỏi phòng.

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 72: Sùng Bái

“Tôi nhìn ánh mắt đó của anh ấy, xem chừng... là nhớ nhà.”

Giữa trưa ngày hôm sau, Tô Hoàn đi qua bàn làm việc của Hoắc Yên, bước chân dừng lại hai ba giây, quay lại kinh ngạc hỏi: “Sao cậu lại đi làm?”

Hoắc Yên gõ bàn phím tạch tạch: “Sao tớ không thể đi làm.”

“Hôm nay không phải...”

“Chiều tối nay Hứa Minh Ý lên tàu, Phó Thời Hàn tiễn anh ta, anh em bọn họ còn tâm sự, tớ trở về trước để hoàn thành công việc hai ngày qua.”

Tô Hoàn hást cằm, nét mặt mất tự nhiên nói: “... Ai hỏi anh ta.”

“Trước khi Hứa Minh Ý đi, có để lại cho cậu một câu, khẳng định cậu không muốn nghe.”

“Không muốn nghe không muốn nghe, lải nhải dài dòng, đêm hôm đó những gì cần nói tớ đã nói rõ, không còn lời nào cả.”

Hoắc Yên nhún nhún vai, bắt đắc dĩ: “Được rồi, không nghe thì thôi.”

Tô Hoàn khó chịu trở về chỗ ngồi của mình, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên liếc trộm Hoắc Yên.

Hoắc Yên vui đầu gõ bàn phím, hờ hững nói: “Người nào đó nói không có hứng thú ~”

“Hừ!”

...

Có đồng nghiệp tới tìm Tô Hoàn, Tô Hoàn như ăn phải thuốc nổ, gõ mạnh bàn phím trả lời: “Không thấy tôi đang bận sao! Không rảnh!”

Cuối cùng, cô nàng tức giận hành hạ bàn phím nửa giờ, Hoắc Yên đưa một tấm thẻ ngân hàng cho Tô Hoàn bàn bên cạnh: “Này, trước khi đi anh ta đưa cho cậu.”

“Đây là cái gì?”

Hoắc Yên nói: “Thẻ lương của người nào đó mà cậu không hứng thú, có thể để cái tên vất cổ chày ra nước kia chủ động nộp thẻ lương, đủ để chứng minh chân tình.”

Tô Hoàn bĩu môi, đầu ngón tay xoẹt qua mép thẻ, cố ý giả vờ không thèm để tâm, nói: “Cậu nhận của anh ta năm hào thủy quân sao, tự nhiên lại quay qua nói chuyện giúp anh ta thế.”

“Hừ, năm hào anh ta còn không nở bỏ ra! Tớ đây là tự lai thủy (*).” Hoắc Yên nói: “Chuyện vay nợ tớ thật sự không biết, hôm qua Phó Thời Hàn mới nói rõ ràng cho tớ, nói lúc ấy anh ta rất suy sụp, tích lũy bao nhiêu năm đều đổ vào trong đó, người đàn ông này bình thường đi siêu thị mua đồ ngay cả hai hào mua túi cũng không nở, bao nhiêu tích góp mất cả chì lẫn chài, gần như không còn gì, tình cảnh như vậy, cậu có thể tưởng tượng ra không?”

(*)自来水: Ý chỉ dân cư mạng tự phát thành thủy quân miễn phí, đi tuyên truyền cho một cái gì đó.

Trái tim Tô Hoàn như bị kim châm, cảm giác đau đớn lan khắp cơ thể.

Cô có thể tưởng tượng, việc này gần như hủy diệt mọi thứ của Hứa Minh Ý.

Đánh mất dũng khí, đánh mất lòng tin, đánh mất tất cả.

Nhưng khi đó, Hứa Minh Ý chuẩn bị cầu hôn với cô!

“Chuyện cũ không nhắc lại, cậu cũng đừng nghĩ nữa, còn hiện tại... tha thứ cho anh ta, tất cả đều vui vẻ, nếu không muốn tha thứ, liền tự lo cho cuộc sống của mình, dù sao cứ nhận thẻ trước, cũng không thiệt thòi.”

Tô Hoàn: ...

“Nhìn tớ làm gì, ai có thể thắng nổi tiền?” Hoắc Yên cười híp mắt để tấm thẻ vào túi áo sơ mi của bạn —

“Mật khẩu là thời gian cậu và anh ta nắm tay lần đầu tiên, nếu như cậu còn nhớ, tiền mỗi tháng đều không ngừng nạp vào thẻ, toàn bộ đều là của cậu.”

Tô Hoàn: ...

Nhìn dáng vẻ khó xử của bạn, Hoắc Yên ngẩn người: “Cậu không phải quên rồi chứ?”

Mẹ nó thật sự không nhớ, ai còn nhớ rõ chuyện này chứ!

Tô Hoàn bắt đầu lấy di động ra vào WeChat, muốn nhìn xem mình có để lại kỷ niệm gì trong vòng bạn bè hay không.

Mười phút sau, cô nàng tuyệt vọng nói: “Xong rồi, quên thật.”

Hoắc Yên: “Nếu không, cậu gọi điện thoại hỏi một chút?”

Tô Hoàn: “...”

Vậy cô thành cái gì?

**

Hai tháng sau, Hoắc Yên nhận được một giấy mời tới xem buổi diễn tập không quân, với tư cách là người nhà quân nhân, có thể tới thành phố P ở biên giới xem buổi duyệt binh quy mô lớn.

Đây cũng là lần đầu tiên Hoắc Yên tới nơi đóng quân của Phó Thời Hàn, quân khu ở vùng cao nội Mông Cổ, tầm mắt bao la, lấy sân bay làm trung tâm để xây dựng thành phố.

Hoắc Yên ngồi trong xe Jeep, thò đầu ra quan sát xung quanh, một đường có thể nhìn thấy cảnh quan sa mạc mênh mông, còn có những đám cây Hồ Dương (*) thẳng tắp.

(*)

c72 gjj

Người đón Hoắc Yên là tiểu binh tên Chu Tiểu Hàng, có vẻ là một thanh niên cứng đầu, hai má đỏ hây, làn da đen phiếm hồng, tính cách đặc biệt sảng khoái, mồm miệng nhanh nhẩu

“Chị dâu, cô gọi tôi là Tiểu Hàng là được.”

Một tiếng “Chị dâu” này làm Hoắc Yên cảm thấy rất thoải mái: “Tiểu Hàng là người ở đâu? Đã kết hôn chưa?”

“Ồ, tôi chính là người ở thảo nguyên này.” Chu Tiểu Hàng thấy Hoắc Yên có hứng thú với mình, vội vàng lấy một bức ảnh từ trong ngực ra cho Hoắc Yên xem: “Đây là con gái tôi, đáng yêu không?”

Trong bức ảnh là một người phụ nữ có khuôn mặt dịu dàng, dặt tay hai bé gái song sinh, nở nụ cười ấm áp.

Hoắc Yên ngạc nhiên: “Hai con gái sinh đôi! Anh cũng quá có phúc rồi!”

Chu Tiểu Hàng cười thẹn thùng: “Đúng không, tôi cũng cảm thấy vợ tôi cực kỳ giỏi, năm nay tôi và Phó Thời Hàn đều cùng nhau viết đơn, đến lúc đó xin về quê sống với vợ con.”

Nhìn anh ta mỉm cười tràn đầy mong đợi, tâm trạng của Hoắc Yên cũng theo đó tốt hơn, trong đầu cô đã bắt đầu tưởng tượng ra tương lai cùng Phó Thời Hàn sống cuộc sống của hai người.

Chắc là... cũng sẽ không có thay đổi quá lớn, nhiều năm làm bạn với nhau như vậy, anh đối xử tốt với cô, tốt đến tận xương, đương nhiên cũng xấu xa đến tận xương.

Mỗi ngày âm ỉ, vô cùng náo nhiệt chính là khói lửa nhân gian của đời người.

“Tôi và Phó Thời Hàn nhập ngũ cùng thời điểm, bản lĩnh của anh ấy lớn hơn tôi rất nhiều.”

Một đường trên sa mạc, nhìn thấy nhiều nên không còn thú vị, Chu Tiểu Hàng dứt khoát kể về những chuyện của Phó Thời Hàn

trong quân đội cho Hoắc Yên nghe.

“Vừa bắt đầu, tôi cho rằng anh ấy giống chúng tôi, đều là tân binh không biết gì, trừ vẻ ngoài có chút đẹp trai ra thì không có bản lĩnh khác, haz, không ngờ nhập ngũ ba tháng, thế mà trực tiếp được đặc cách điều vào bộ phận kỹ thuật của binh đoàn tiêm kích(tấn công và tiêu diệt), đi theo một trong ba nhóm tiền bối bắt đầu nghiên cứu phát minh máy bay tiêm kích tốc độ cao, nghe nói hệ thống rada hướng dẫn đời mới nhất chủ yếu là công lao của Phó Thời Hàn. Cái đệt, người mới mà trâu bò như vậy, mấy chục năm cũng không có người nào.”

Trong lòng Hoắc Yên khắp khởi mừng thầm, cô cực kỳ thích nghe người khác khen Phó Thời Hàn, mặc dù đã nghe từ nhỏ đến lớn, nhưng chính là nghe không chán.

Tên nhóc này, thật giỏi.

“Anh có vẻ rất sùng bái anh ấy.” Cô cười hỏi.

“Đâu chỉ sùng bái.” Chu Tiểu Hàng vỗ ngực mình: “Tôi đơn giản phục sát đất ấy chứ, tôi chỉ hận mình là đàn ông, kiếp sau tôi muốn đầu thai làm con gái, tôi xác định chắc chắn...”

“Đừng!” Hoắc Yên vội vàng cắt đứt câu chuyện của Chu Tiểu Hàng, càng nói càng kỳ cục.

“Cô không biết cái này đâu.” Chu Tiểu Hàng tiếp tục kể: “Làm ở bộ phận kỹ thuật hơn nửa năm, trong một lần diễn tập đạn thật toàn quân trên không giành mục tiêu vàng, toàn quân chỉ một mình anh ấy bắn trúng đích không trượt phát nào, ngay cả sỹ quan lão luyện,

kinh nghiệm phong phú cũng không đạt tới trình độ đó, điều này cô biết có ý nghĩa gì không!”

Hoắc Yên lắc đầu, trong mắt Chu Tiểu Hàng phát ra ánh sáng: “Anh ấy chính là thiên tài! Căn bản không phải là quân nhân bình thường, thiên tài trong thiên tài, thần tiên.”

Hoắc Yên buồn cười: “Không có... không khoa trương như vậy chứ.”

“Thật!” Chu Tiểu Hàng lộ rõ nét sùng bái: “Anh ấy quá lợi hại, tuyệt đối không phải người thường, đi cùng với anh ấy, tôi con mẹ nó cảm giác mình thật nhỏ bé, cô chắc không biết, nữ binh sỹ của chúng tôi, ai cũng mê mẩn anh ấy như thần tượng.”

“Hửm?” Hoắc Yên bắt trọng điểm cực kỳ chính xác: “Rất nhiều nữ binh sỹ thích anh ấy?”

Chu Tiểu Hàng ngẩn người, ý thức mình vừa lỡ miệng: “Cái đó... vẫn tầm tạm, mặc dù không thiếu con gái thích anh ấy, nhưng Phó Thời Hàn không để bọn họ trong mắt.”

Coi như an phận.

Hoắc Yên thật ra cũng hiểu rõ, trước kia ở trường học, con gái thích anh còn thiếu sao. Đàn ông đẹp trai đến nơi nào cũng tỏa sáng, ngay cả Chu Tiểu Hàng cũng là fan em trai của Phó Thời Hàn, chớ nói tới những người con gái kia.

“Anh ấy ở đơn vị không phạm sai lầm gì sao?” Hoắc Yên tương đối hứng thú với chuyện này: “Không đến mức đó chứ, có đôi khi tính cách của anh ấy rất bướng bỉnh.”

Chu Tiểu Hàng cẩn thận suy nghĩ một chút, nói: “Thật ra có một chuyện.”

Hoắc Yên thúc giục: “Nhanh nói một chút.”

Chu Tiểu Hàng nhớ lại: “Vào lúc mới nhập ngũ, có một quy định thống nhất là phải cắt tóc húi cua, kết quả lúc huấn luyện tân binh, chỉ có Phó Thời Hàn một đầu tóc ngắn nổi bật phát phơ trong gió, nhẹ nhàng phiêu dạt, anh tuấn bất phàm.”

Hoắc Yên: ...

Nghe Chu Tiểu Hàng dùng từ này, liền biết anh ta có bao nhiêu “say mê” Phó Thời Hàn.

“Sau đó đột nhiên có một vị huấn luyện viên bắt được.” Hoắc Yên cười nói: “Chịu không ít đau khổ phải không.”

“Dù bị phạt nặng, huấn luyện viên nghiêm lệnh khiển trách bắt anh ấy tối về nhất định phải cắt tóc, nhưng ngày hôm sau, anh ấy vẫn để một đầu phiêu dạt xuất hiện ở hàng ngũ.”

Trong ánh mắt của Chu Tiểu Hàng mang theo chút bi tráng: “Huấn luyện viên biết những biện pháp để đối phó với tân binh không nghe lời, dù sao ngày đó Phó Thời Hàn bị dày vò đến thảm, ban đêm trở về nửa bên mặt đều bị thương, cánh tay đau đến không nhấc lên nổi, kết quả ngày thứ ba... Anh ấy vẫn là cái dạng kia.”

Hoắc Yên dần dần cười không nổi.

“Lúc đó huấn luyện viên để đồng chí bên ban hậu cần cầm dao tới cạo, đứng tại chỗ cạo đầu cho anh ấy, kết quả cô biết thế nào

không, anh ấy tung đòn ném qua vai, chỉ mất năm giây đã hạ gục xong đồng chí hậu cần nhà người ta.”

Chu Tiểu Hàng vẫn tràn đầy sùng bái, cảm thán nói: “Thật can đảm.”

“Sau đó thì sao, sao lại bị cắt tóc?”

“Mắng cũng mắng phạt cũng phạt, đều vô dụng, đầu có thể đứt máu có thể chảy, chính là Phó Thời Hàn không chịu cắt tóc. Cuối cùng vẫn là mấy lãnh đạo cấp cao thay nhau làm công tác tư tưởng cho anh ấy, nhốt trong phòng tối khuyên răn nửa tháng mới có thể ép anh ấy xuống tóc.”

Chu Tiểu Hàng lắc đầu, chặc chặc cảm thán: “Ngày hôm đó cắt tóc xong, anh ấy mất ngủ cả đêm, vừa sờ tóc mình vừa lẩm bầm cái gì mà thất hứa với có lỗi, tôi nhìn ánh mắt khi đó của anh ấy, xem chừng... là nhớ nhà.”

“Bên trong quân doanh có ai không muốn gặp người nhà chứ, chưa thấy người nào to gan dùng kiểu này để nói chuyện.”

Chu Tiểu Hàng nói liên miên không nghỉ, Hoắc Yên đã không còn nghe được gì, cô đương nhiên biết vì sao Phó Thời Hàn không đồng ý cắt tóc.

Bởi vì Hoắc Yên rất thích tóc anh, cho nên một đầu tóc phiêu dạt nhẹ nhàng thoát mái kia, anh để bốn năm.

Mỗi lần cắt tóc, anh đều cẩn thận dặn đi dặn lại, tóc phía trên không được cắt quá nhiều, độ dài nhất định phải đủ.

Về sau sự phụ ở tiệm cắt tóc Tony đều biết Phó Thời Hàn, mỗi lần anh tới cắt tóc sẽ trêu chọc, tôi cảm thược cho cậu đo, cam đoan độ dài vừa đủ để cậu về bàn giao cho bạn gái.

Khi đó Phó Thời Hàn chỉ cười cười mà không nói gì, có điều trong nụ cười ẩn chứa muôn vàn yêu thương, dù là ai cũng cảm thấy ngọt ngào.

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 73: Mong Nhớ Đêm Ngày

“Chúng ta còn cả một đời dài.”

Trên đỉnh đầu truyền đến âm thanh âm âm, to đến mức màng nhĩ muốn ù đi. Có một vài máy bay chiến đấu đang lượn trên bầu trời, tiếng gió vù vù thổi đến khiến người ta không mở nổi mắt.

Rất nhanh, chiếc xe Jeep lái vào khu nghỉ ngơi, người đi trên đường cũng dần dần nhiều hơn, nam nữ già trẻ đều có, trẻ con ngồi xổm ven đường chơi đùa, phụ nữ mang quần áo và chăn bộ đội màu xanh ra phơi nắng...

Chu Tiểu Hàng dẫn Hoắc Yên tới trước cửa một căn phòng, vừa đi bên cạnh vừa giới thiệu: “Đợt diễn tập quy mô lớn lần này có không ít người nhà của sỹ quan, giống như cô, bọn họ đều ở khu sinh hoạt. Bây giờ Phó Thời Hàn còn đang huấn luyện, đợi một lúc nữa kết thúc huấn luyện sẽ tới, nếu chị dâu có vấn đề gì, có thể tìm dì ở bộ hậu cần dưới lầu.”

“Được rồi, cảm ơn.”

Chu Tiểu Hàng đang muốn rời đi, Hoắc Yên gọi anh ta lại: “Tiểu Hàng, anh chờ một chút.”

“Chị dâu còn việc gì sao?”

Hoắc Yên mở vali hành lý của mình, từ bên trong lấy ra hai con búp bê Barbie đặt vào tay Chu Tiểu Hàng.

“Trong điện thoại Phó Thời Hàn từng nhắc với tôi, anh giúp đỡ anh ấy không ít, tôi đi một mình, cũng không thể mang theo nhiều đồ đạc, đồ chơi nhỏ này là lúc bình thường tôi làm chơi, anh có hai cô con gái, tặng cho hai bé nhé.”

Đôi mắt Chu Tiểu Hàng tỏa sáng, cực kỳ kích động: “Chị dâu cô còn mang theo quà cho tôi sao! Ôi trời thật là... sao lại khách sáo như vậy.”

“Tôi nghĩ mấy bé gái chắc sẽ thích những thứ này.”

“Con gái tôi thích nhất búp bê, cảm ơn chị dâu!”

Chu Tiểu Hàng nhận búp bê, phát hiện nó khá nặng: “Sao lại nặng như vậy?”

“Tôi đã thêm vào một hệ thống trí tuệ nhân tạo nhỏ bên trong, có thể nói chuyện cùng con người.” Hoắc Yên ấn cái nút phía sau búp bê, dạy anh ta khởi động: “Đều là đoạn đối thoại tương đối đơn giản, phức tạp quá tôi lại không biết làm, đây là sở trường của Phó Thời Hàn, anh ấy chế tạo người máy như thành tinh, nếu anh cảm thấy hứng thú, có thể bảo anh ấy nâng cấp con búp bê này một chút.”

“Hai người... hai người thật giỏi!” Chu Tiểu Hàng vừa cảm động vừa vui mừng: “Khó trách có thể thành một đôi, chị dâu cũng là thâm tàng bất lộ!”

“Nào có lợi hại như vậy.” Hoắc Yên cười: “Lợi hại bình thường.”

Chu Tiểu Hàng kiên trì: “Trong lòng tôi, có thể ở bên cạnh Phó Thời Hàn đều không phải người thường.”

Tiền fan em trai Chu Tiểu Hàng xong, Hoắc Yên nhìn quanh căn phòng, có một phòng ngủ một phòng khách nhỏ, trang trí đơn giản, có điều coi như sạch sẽ, nhà vệ sinh riêng biệt, trong phòng ngủ có đặt một cái giường lớn gọn gàng.

Cô lôi quần áo và đồ vệ sinh cá nhân từ trong vali ra ngoài, cả người máy gấu trắng nhỏ Phó Tiểu Hàn 2.0 cô cũng mang theo.

Lúc Phó Thời Hàn đi, đã nâng cấp hệ thống người máy tốt hơn, tăng thêm không ít tính năng mới, những năm qua Hoắc Yên đều mang nó theo bên người không rời, lại cũng có thể giải sầu.

“Mẹ già, chúng ta đến rồi sao?”

“Đến rồi.” Hoắc Yên đặt Phó Tiểu Hàn lên mặt tủ, sau đó cầm sạc pin cho nó.

“Mẹ già ơi, con nghe thấy bên ngoài có người nói xấu mẹ.”

“Hử?”

“Thật đó, con nghe được, nói nói xấu mẹ, mau ra oánh cô ta đi!”

Hoắc Yên mở cửa phòng, chỉ nghe bên cạnh chỗ rẽ hành lang truyền đến một giọng nói lạnh lạnh của con gái: “Cô ta đến rồi phải không? Tôi muốn gặp cô ta, xem mặt mũi có xinh đẹp hơn tôi không?”

“Ơ hay! Cô cũng đừng làm vậy, người ta phong trần mệt mỏi một đường chạy đến đây, lúc này mới vừa tới, tiểu tử tông cô đừng cứ

vậy mà xông tới, rất không lịch sự!” Câu nói này chính là của Chu Tiểu Hàng.

“Tôi đứng ngay bên cửa sổ liếc mắt nhìn một cái, lại không làm cái gì, sao lại không lịch sự, hơn nữa, làm gì mà che che giấu giấu như vậy, chẳng lẽ mặt mũi quá xấu xí sợ mất mặt phải không.”

“Đừng nói linh tinh, chị dâu người đẹp tính tốt, là người cực kỳ tốt.”

“Không cho phép anh gọi cô ta là chị dâu!” Giọng của cô gái càng trở lên the thé.

Chu Tiểu Hàng có chút bất mãn nói: “Người ta chính là vợ chưa cưới của Phó Thời Hàn, cô làm loạn như vậy, chỉ tự rước nhục thôi.”

“Hay cho anh cái tên Chu Tiểu Hàng kia, anh vậy mà nói chuyện kiểu đó với tôi, anh và cô ta mới gặp nhau mấy giờ liền đứng về phía cô ta!”

Chu Tiểu Hàng bấu môi nhỏ giọng rầm rì: “Dù là con gái của thủ trưởng, cũng không thể muốn làm gì thì làm đâu, người ta đính hôn rồi, cô còn có thể thế nào.”

“Đính hôn không phải kết hôn.” Lưu Hủy Hủy ngang ngược nói: “Chưa kết hôn thì chẳng là gì cả.”

“Cô đúng là tùy hứng.”

“Trong tay anh cầm cái gì?”

Chu Tiểu Hàng vội vàng lùi lại: “Đây là búp bê chị dâu làm cho con gái tôi, không thể cho cô xem, tránh để cô làm hỏng của tôi.”

“Quý như vậy, chỉ là con búp bê bỏ đi mà thôi, có thể làm hỏng thế nào.”

Chu Tiểu Hàng đắc ý nói: “Cái gì mà búp bê bỏ đi, cái này là người máy, chị dâu của tôi tự mình làm.”

“Cô ta làm?” Lưu Hủy Hủy nhíu mày, một tay cướp lấy búp bê đánh giá, Chu Tiểu Hàng vội vàng che chở, sợ cô ta làm hỏng.

“Cô cẩn thận một chút, đây là công nghệ cao, đừng đụng lung tung.”

Lưu Hủy Hủy ngấm nghĩa trong chốc lát, không cam lòng ném búp bê lại cho Chu Tiểu Hàng: “Không phải chỉ biết nói chuyện thôi sao, công nghệ cao cái gì, trò vật lừa gạt trẻ con, đồ chơi trong cửa hàng mua một đồng to, ai mà thèm.”

Chu Tiểu Hàng cười nói: “Ha ha, tôi vẫn thấy hiếm lạ, đồ chơi mua trong cửa hàng sao có thể giống với chị dâu tự mình làm, hơn nữa, chị dâu cũng không kém, đều là nhân tài.”

Lưu Hủy Hủy không cam lòng đi qua hành lang, nói: “Ngược lại tôi muốn xem xem, là người ghê gớm thế nào, có thể khiến Phó Thời Hàn nhớ mãi không quên.”

Nhưng cô ta vừa mới đi qua chỗ rẽ, Hoắc Yên liền xuất hiện trước mắt khiến cô ta bất ngờ không kịp chuẩn bị.

Mặc dù vào hè rồi, cao nguyên vẫn mát mẻ như cũ, Hoắc Yên mặc một cái váy liền màu đen bên trong, tất đen họa tiết hoa phối cùng giày cao cổ tao nhã, trên vai tùy ý khoác một chiếc áo khoác dài thơm ngát lộ ra khí chất thực nữ.

Mà so sánh với cô, hôm nay Lưu Hủy Hủy cố ý mặc một cái váy lộng lẫy bông bênh, rõ ràng quê mùa hơn rất nhiều, bất kể là nhan sắc hay là khí chất, đều thua Hoắc Yên.

Bởi vì công tác của ba Lưu Hủy Hủy, cô ta vẫn luôn ở trên cao nguyên, làn da có cảm giác hơi thô ráp không hợp tuổi, trên mặt cũng có hai mảng đỏ bừng.

Không nói người khác, tự cô ta nhìn mình, lại nhìn Hoắc Yên lần đầu tiên, liền bị làn da trắng nõn của Hoắc Yên làm hoảng sợ.

Trắng quá! Làn da dường như có thể nặn ra nước.

“Xin chào, tôi là Hoắc Yên.” Hoắc Yên nhàn nhàn mở miệng: “Vợ chưa cưới của Phó Thời Hàn.”

Cả người cô phát ra sự trầm ổn được rèn luyện, khiến Lưu Hủy Hủy nhất thời không biết làm sao, giống như khi cô ta đối mặt với Phó Thời Hàn cũng là cái cảm giác này.

Luôn không hiểu vì sao cảm thấy... chột dạ, tự ti mặc cảm.

Bên kia Chu Tiểu Hàng cũng không nhịn được âm thầm cảm thán, đôi vợ chồng trẻ này ngay cả khí chất... cũng giống nhau như thế.

Lưu Hủy Hủy đứng trước mặt Hoắc Yên, tính ngang ngược điều ngoa ngày thường không phát ra được, chỉ có thể xếp cờ im trống nói một tiếng: “Ờ, cô... cô cần gì có thể nói với hậu cần dưới lầu.”

Nói xong câu đó, cô ta hốt hoảng quay người, rời khỏi hiện trường như trốn chạy.

Chu Tiểu Hàng ngần ngợ nhìn Hoắc Yên, giờ nói tay với cô: “Chị dâu lợi hại.”

Chỉ dùng một câu thế mà có thể khiến đại tiểu thư Lưu Hủy Hủy luôn được nuông chiều vừa tùy hứng lại không ai dám trêu chọc tự ti mặc cảm, bỏ chạy trời chết.

Không hổ là người lớn lên bên cạnh Phó Thời Hàn từ nhỏ, cô gái một tay anh dạy dỗ, quá lợi hại.

**

Tới lúc hoàng hôn, Phó Thời Hàn vừa kết thúc huấn luyện, ngựa không dừng vó chạy tới khu nhà Hoắc Yên ở, người không có trong phòng, Phó Thời Hàn tìm được cô ở sân thượng.

Cô đang dựa vào lan can, có thể thưởng thức nắng chiều trên sông Trường Hà. Ráng chiều đỏ từng mảng lớn ở chân trời, úy vi tráng quan.

Phó Thời Hàn đi qua, từ sau lưng vòng lấy Hoắc Yên, trực tiếp bế cô lên xoay vòng quanh —

“Bà xã đến rồi!”

Hoắc Yên bị dọa kêu lên sợ hãi: “Ôi trời, thả em xuống, đang có nhiều người nhìn đó.”

Có vẻ tâm trạng của Phó Thời Hàn rất tốt, ôm cô xoay vài vòng.

Dưới lầu có không ít chiến hữu thấy thế, sợ ngây người, rất ít khi có thể gặp Phó Thời Hàn phát rồ như vậy, xem ra vợ chưa cưới tới, anh thật sự thật sự rất vui vẻ.

Hoắc Yên bị anh xoay đến choáng váng, thật vất vả mới chạm đất, lại bị anh ôm chặt eo nhỏ nhắn.

Cô hơi nghiêng đầu, cảm nhận hơi thở mạnh mẽ của anh phả vào bên cổ.

“Cuối cùng đã đến.” Phó Thời Hàn dùng sức ôm chặt cô: “Nhớ em, nhớ muốn chết, đêm nào cũng mất ngủ.”

“Hai năm qua cũng không thấy anh liều mạng như thế.”

“Bởi vì biết em chẳng mấy chốc sẽ tới, mới mỗi ngày đều nhớ, mỗi đêm đều nhớ, nhớ giọng nói của em, nhớ dáng vẻ mỉm cười của em khi nhìn anh.”

Phó Thời Hàn vùi mặt vào sợi tóc mềm mại sau gáy cô: “Thật không biết hai năm qua anh trải qua thế nào.”

Hoắc Yên quay người lại, tay nâng khuôn mặt tuấn tú, góc cạnh rõ ràng của anh lên, những năm qua anh thành thực không ít, có điều ở trước mặt cô, hai đầu lông mày vẫn không tránh được sự ngây thơ thời niên thiếu.

Anh đang làm nũng với cô.

Hoắc Yên cười nhẹ một tiếng, nhón chân hôn lên môi anh.

Phó Thời Hàn cũng chỉ tùy hứng làm càn trước mặt cô, bởi vì bất kể là khi còn nhỏ hay đã trưởng thành, cô vẫn luôn bao dung anh không có giới hạn. Khi còn bé giờ trò xấu bắt nạt cô phát khóc, một cái kẹo da trâu liền có thể dỗ dành, mà sau khi trưởng thành, mỗi lần trên giường làm vài ý tưởng xấu xa khác người, ngoài miệng

Hoắc Yên luôn nói không muốn không muốn, những vẫn ngăm cho phép anh làm vậy.

Nụ hôn này, Phó Thời Hàn thật đúng là không dám làm loạn, các chiến hữu dưới lầu của anh, còn có người nhà bọn họ, còn cả lãnh đạo... rất nhiều người đang nhìn, anh thật sự cảm thấy hơi xấu hổ.

“Đi nào, anh dẫn em đi dạo.”

Anh dắt tay cô, dẫn cô đi thăm quan sân bay, bãi tập bắn và nơi đóng quân, đương nhiên đều là những nơi được phép tới.

Các đồng chí bộ đội gần như đều biết Phó Thời Hàn, bên trong giống như có con hắc mã, nhập ngũ chẳng qua hơn hai năm, tốc độ thăng chức nhanh chóng khiến người ta lú lẫm.

Đương nhiên anh cũng có bản lĩnh khiến cho người ta tâm phục khẩu phục.

Có điều người đàn ông này cho tới giờ vẫn luôn nghiêm túc, hiếm khi thấy anh lộ ra nét mặt dịu dàng như vậy, dắt tay vợ chưa cưới chậm chậm thong thả đi trên mặt cỏ, ghé vào tai cô nhỏ giọng thì thầm, nói ra mấy câu chọc cho cô cười khanh khách.

Hai người ân ái tận bộ, cũng khiến rất nhiều cô gái xung quanh sinh lòng hâm mộ.

Phó Thời Hàn là nam thần trong suy nghĩ của những cô nàng này. Ngày bình thường mặc dù tính cách của anh ôn hòa, lại khó có thể gần gũi, khi ở chung của với bọn họ, anh luôn là giải quyết việc công, một câu thừa thãi cũng không nói, càng không bao giờ nói đùa.

Giờ phút này, vậy mà anh lại đối xử dịu dàng với một cô gái khác như vậy.

Cho nên chỉ cần gặp đúng người đó, cái gì cao ngạo lạnh lùng, cái gì nam thần... Tất cả đều không tồn tại, Phó Thời Hàn bây giờ chính là một người đàn ông bình thường, một người đàn ông chỉ cần nhìn thấy người trong lòng liền ném toàn bộ thế giới ra sau đầu.

Lưu Hủy Hủy đi ăn cơm cùng mấy nữ binh, nhìn thấy Phó Thời Hàn và Hoắc Yên tay trong tay tiến vào nhà ăn, trên mặt lộ biểu cảm không cam tâm.

Nữ binh bên cạnh có vẻ cực kỳ hứng thú với Hoắc Yên, hỏi cô ta: “Hủy Hủy, không phải cô vừa mới đi gặp cô gái kia sao? Đã tiếp xúc với cô ấy chưa, cảm giác thế nào?”

Lưu Hủy Hủy khẽ hừ một tiếng: “Chẳng ra sao cả, chỉ biết giả vờ yếu đuối đáng thương.”

“À, thì ra vợ chưa cưới của Phó Thời Hàn là loại con gái như vậy.”

“Hiện giờ không phải đàn ông đều không thích loại con gái tiểu bạch hoa như vậy sao? Cô nhìn dáng vẻ điềm đạm đáng thương của cô ta kìa.”

“Dù sao tôi khẳng định là làm không nổi dáng vẻ kệch cỡm đó.”

Tâm lý của Lưu Hủy Hủy có vẻ đạt được một chút thỏa mãn và cân bằng: “Ai nói không phải chứ, tôi không ưa nhất chính là loại con gái này, chỉ biết dựa vào đàn ông.”

Người xung quanh dần dần nhiều hơn, mấy người liền không bàn luận thị phi của người khác nữa, tự mình tản đi.

Buổi tối, Phó Thời Hàn kéo Hoắc Yên về phòng sớm, đóng cửa lại liền ép cô lên tường, giống như điều hâu bắt gà con cúi đầu hôn cô.

Đôi môi mềm mại kia, là nơi anh mong nhớ ngày đêm.

Phó Thời Hàn luôn cảm thấy cô có hương thơm ngọt ngào, giống như trái cây, không biết có phải con gái đều có mùi vị này hay không, dù sao cô luôn khiến anh cảm thấy nhấm nháp không đủ, làm thế nào cũng không thỏa mãn.

Hoắc Yên nhắm chặt mắt, lông mi run rẩy, cảm nhận đầu lưỡi của anh không ngừng ma sát ngọc ngậy trên môi cô, khi thì cắn, khi thì liếm, cuốn hết hương vị ngọt ngào trong khoang miệng cô đi.

Tiếng gió ngoài cửa sổ rít gào, một tia chớp xẹt qua bầu trời đêm yên tĩnh.

Hai người trong phòng đang kịch liệt quấn lấy nhau như mưa to gió lớn, cô nhịn không được bật ra tiếng rên nhẹ: “Phó Thời Hàn, em... vốn dĩ có lời muốn nói với anh.”

“Ừm, nói cái gì?” Anh mạnh mẽ hôn lên cằm cổ trắng nõn trơn mềm của cô.

“Em muốn nói, có anh thật tốt, còn có một vài lời đã chuẩn bị trước, thế nhưng anh như vậy...” Giọng nói của cô đứt quãng xen lẫn với tiếng thở dồn dập: “Không nói ra được.”

Phó Thời Hàn thuận thế lật người cô lại, ấn trên vách tường: “Từ từ rồi nói, chúng ta còn cả một đời dài.”

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 74: Kết Thúc

“Tính mạng của Phó Thời Hàn tôi, từ nay về sau, chỉ thuộc về một người...”

Hoắc Yên bị một tiếng sấm rền ầm ầm đánh thức.

Một đêm đột nhiên mưa gió, trong phòng tràn đầy hương vị kiều diễm sau khi hai người triền miên.

Cô cảm giác toàn thân ê ẩm căng trướng, không biết đêm qua anh đã thả vào bao nhiêu con nòng nọc con.

Đây là lần đầu tiên bọn họ cùng nhau mà không sử dụng biện pháp an toàn.

Lúc cơ thể hai người thật sự hòa làm một, không có bất cứ cái gì cản trở, anh tiến vào cô, Hoắc Yên thậm chí còn cảm nhận được rõ ràng vật nóng bỏng đó trên cơ thể anh.

Cô đã làm tốt công tác chuẩn bị kết hôn với anh, nhẫn đính hôn đeo hai năm, hiện tại thời cơ cuối cùng cũng chín muồi.

(Editor: Nước thịt mà tôi nói với các cô đó hihi)

Hoắc Yên nhìn người máy Phó Tiểu Hàn trên tủ đầu giường bên cạnh, thường xuyên suy nghĩ, nếu tương lai thật sự có con với Phó Thời Hàn, sẽ là dáng vẻ thế nào. Đương nhiên, Hoắc Yên càng

muốn có một bé gái, cô biết Phó Thời Hàn nhất định sẽ yêu thương con gái hơn, giống như yêu thương cô khi còn bé.

Nghĩ tới chuyện này sau này, từng chút từng chút, đều khiến trong lòng Hoắc Yên dâng lên một loại tình cảm dịu dàng.

Mong chờ tương lai, có lẽ chính là cảm giác như vậy.

Hoắc Yên vươn tay muốn sờ tóc của người bên gối, lại phát hiện gối bên cạnh trống trơn, cô ngồi dậy, đột nhiên nhận ra không thấy Phó Thời Hàn.

Màn cửa màu vàng nhạt lộ ra tia sáng yếu ớt trong sương sớm, mơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng sấm rền vang phía chân trời.

Hoắc Yên vội vàng xỏ dép lê vào rồi đi tới bên cửa sổ, hai tay mở cửa ra. Cách đó không xa, các sỹ quan đội mưa tập hợp, vài chiếc máy bay tiêm kích bay vòng quanh trên bầu trời, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nước mưa xối xả, trượt theo cửa sổ chảy xuống.

Theo bản năng Hoắc Yên có dự cảm không ổn, nhanh chóng mặc quần áo, vội vàng ra cửa.

Dưới lầu, cô chặn một nhân viên bộ hậu cần lại: “Xin hỏi đã xảy ra chuyện gì, Phó Thời Hàn đâu?”

“Lúc sáng sớm phòng không báo động cô không nghe thấy sao, có mấy chiếc máy bay không rõ xuất hiện ở vùng biên giới trên không của chúng ta, cảnh cáo mấy lần vô hiệu, đối phương thậm chí cắt đứt thiết bị truyền tin, hiện giờ cần điều động máy bay tiêm kích tấn công chúng.”

Anh ta nói xong liền vội vàng bỏ đi làm việc của mình.

Hoắc Yên nghe không hiểu lắm, chỉ là bản năng cảm giác sẽ có nguy hiểm, cô vội vã chạy chậm chậm trên đường theo hướng ra sân bay.

Phó Thời Hàn đổi sang đồng phục chuyên dụng màu xanh, đang muốn đi lên xe Jeep ra sân bay, quay đầu phát hiện bóng dáng mỏng manh của người con gái bên cạnh hàng rào.

Bởi vì bên này là khu quân sự, cô không vào được, chỉ có thể đứng bên ngoài nhìn xung quanh tìm vị trí của anh.

Gió lớn gào thét, mưa to xối lên lên người cô, sợi tóc lộn xộn dính bết trên mặt, nhìn qua cực kỳ chật vật.

Phó Thời Hàn nói với chiến hữu vài câu rồi chạy chậm chậm tới chỗ Hoắc Yên.

“Mau quay về!” Anh cứng rắn nói, cố gắng để bản thân nhìn qua có vẻ nghiêm khắc: “Mưa lớn như vậy, đừng đứng ở chỗ này.”

Hoắc Yên luống cuống nhìn anh, nhìn rất lâu, mới nhỏ giọng nói: “Anh có thể... đừng đi không?”

Toàn bộ lo lắng và sầu muộn tích tụ trong lòng, lại không dám biểu hiện quá sợ hãi, điềm xấu như vậy, cô không có cách nào thả lỏng.

Vừa mới đi qua, mọi người xung quanh đều rất căng thẳng, có thể thấy tình huống cực kỳ nghiêm trọng.

“Phó Thời Hàn, anh có thể đừng đi được không, em cầu xin anh.”

Nhìn cô gái nhỏ cố nén nước mắt, trái tim Phó Thời Hàn như bị nhéo mạnh, anh vươn tay qua hàng rào, nhẹ nhàng chạm vào mặt cô: “Rất an toàn, Yên Yên nghe lời, mau quay về, buổi tối anh sẽ trở lại.”

“Phó Thời Hàn...” Giọng nói của cô mang theo sự bất lực, ghen ngào và run rẩy: “Trước kia cái gì anh cũng nghe em, lần này cũng nghe em, được không?”

“Tới đây.” Phó Thời Hàn duỗi tay đè chặt gáy Hoắc Yên, cách một hàng rào nhẹ nhàng hôn lên môi cô, mang theo ý tứ trấn an.

Hoắc Yên nhắm mắt lại, không cho nước mắt chảy xuống.

Không thể khóc, điềm xấu.

Phó Thời Hàn cười khở một tiếng, duỗi tay vuốt ve khuôn mặt cô: “Yên Yên đừng suy nghĩ quá nhiều, không nghiêm trọng như vậy, nhiệm vụ thế này trước kia thường xuyên xảy ra.”

“... Thật sao?”

“Lúc nào thì anh lừa em chứ.”

Phó Thời Hàn bóp chóp mũi cô: “Em biết mà, anh nhất định phải đi.”

Anh nhất định phải đi.

Mặc bộ đồng phục chuyên dụng này, anh không còn là Phó Thời Hàn của Hoắc Yên, mà là Phó Thời Hàn của tổ quốc.

Đã từng là thiếu niên mang bầu nhiệt huyết, trong mộng đều là nhung mã sơn hà.

Còn người đàn ông đứng trước mặt cô bây giờ, thẳng thắn cương nghị, muốn bảo vệ tổ quốc.

Cô đương nhiên không ngăn được anh.

Lúc này Chu Tiểu Hàng mặc đồng phục cầm một cái ô tới, cách hàng rào đưa cho Hoắc Yên: “Chị dâu yên tâm đi, không có việc gì, tôi giúp cô nhìn anh ấy.”

Vì để Phó Thời Hàn không lo lắng, Hoắc Yên lau khước mắt, miễn cưỡng mỉm cười: “Anh đi đi, em không sợ.”

“Ừm.”

Phó Thời Hàn lên xe rời đi, cách màn mưa, bóng dáng gầy yếu của cô gái dần dần mờ hồ.

**

Trong lòng Hoắc Yên rối loạn, lo lắng bất an đợi cả ngày.

Không biết từ lúc nào mưa đã ngừng, bầu trời vẫn âm u ngọt ngào như cũ, làm cho người ta cảm thấy nặng nề khó thở.

Buổi chiều máy bay chiến đấu lục tục hạ cánh xuống sân bay, Hoắc Yên luôn đứng bên ngoài ngắm trông, thế nhưng từ đầu đến cuối vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Phó Thời Hàn từ cabin bước xuống.

Đến tận khi màn đêm buông xuống, mới có một nhóm người chạy ra, đi đầu tiên có vẻ là lãnh đạo.

Bọn họ đứng trước mặt Hoắc Yên, sắc mặt nghiêm trọng, do dự nửa ngày mới mở miệng —

“Cô là người thân của Phó Thời Hàn sao?”

Hoắc Yên lão đảo lùi về sau hai bước, nét mặt trở lên hoảng hốt: “Không, không phải, các anh nhầm rồi.”

Nét mặt của nhóm người càng trở lên nghiêm trọng, vị lãnh đạo vừa mới mở miệng kia dừng một chút, tiếp tục nói: “Là hành động của một tổ chức cực đoan nước ngoài, quân ta và máy bay địch xảy ra xung đột trên không, máy bay chiến đấu của Phó Thời Hàn bị bắn trúng, từ trên không rơi xuống rừng nguyên sinh, hiện tại sống chết chưa rõ, chúng tôi đang phái người nỗ lực tìm kiếm giải cứu, cô yên tâm, tổ chức nhất định cố gắng hết sức, đưa cậu ấy trở về.”

Ông ta nói gì Hoắc Yên sớm đã không nghe rõ, chỉ cảm thấy bên tai ong ong, đầu óc âm âm sụp đổ, trong nháy mắt giống như linh hồn bị rút cạn.

“Các anh nói, tôi một chữ đều không tin, Chu, Chu Tiểu Hàng đâu? Anh ta đã đồng ý mang Phó Thời Hàn về, anh ta ở đâu?”

Các lãnh đạo hai mặt nhìn nhau, nói: “Đồng chí Chu Tiểu Hàng đã xuất phát theo nhóm cứu viện đầu tiên.”

Hoắc Yên chạy về phòng, nặng nề khóa cửa lại, nhốt mình trong phòng. Cho dù là ai gõ cửa cũng không mở, cô cuộn mình trong góc, run lẩy bẩy.

Đã hứa rồi, anh cùng em lớn lên, em cùng anh già đi.

“Sao anh có thể thất hứa chứ.”

Cô mất hết sức lực gửi vài tin WeChat cho anh, chờ mong anh lại đột nhiên trả lời cô, nói với cô bản thân vẫn bình an.

Màn hình điện thoại tắt tối, giống như tất cả các tin tức đều bị chặn lại, trong lòng cô cũng từng chút từng chút chìm xuống đáy.

Cứ như vậy không biết qua bao lâu, có lẽ là nửa đêm.

Hoắc Yên lấy điện thoại di động, run rẩy gửi cho Hứa Minh Ý một tin nhắn —

“Xin hỏi anh một vấn đề, anh phải thành thật trả lời tôi.”

Hứa Minh Ý chưa trả lời, có lẽ đã ngủ.

“Máy bay rơi từ trên không, khả năng người còn sống là bao nhiêu.”

Trên màn hình hiển thị đối phương đang gõ tin nhắn...

Hai phút sau, tin nhắn của Hứa Minh Ý gửi tới —

“Gần như là bằng không.”

Hoắc Yên đặt di động xuống, sợi dây trong lòng cuối cùng đứt phụt, huyết thái dương của cô nổi gân xanh, lấy tay che miệng cực lực kìm nén tiếng khóc, thế nhưng trong lồng ngực như có một con mãnh thú, một mực gầm lên, muốn giãy dụa thoát ra ngoài.

Một giây sau, tin nhắn của Hứa Minh Ý lại gửi đến: “Đương nhiên, cũng không loại trừ khả năng nhảy dù còn sống. Cho nên đây là suy nghĩ đột nhiên phải không? Tôi trả lời đúng không?”

“Trả lời đúng.” Tay cô không ngừng run rẩy.

Hứa Minh Ý gửi tới một khuôn mặt cười tiện tiện: “Cô đã không ngủ được, vậy tôi cho cô biết một bí mật liên quan đến Phó Thời

Hàn nhé.”

“Được.”

“Cô còn nhớ không, lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, cô làm rơi 500 tệ, tôi nhặt được trả lại cho cô.”

“Nhớ.”

“Thật ra, không phải là nhặt được, tôi ngay cả đồng nát sắt vụn đều từng nhặt qua, chỉ là không có số nhặt được khoản tiền như vậy... Số tiền đó là Phó Thời Hàn bù cho cô, cậu ấy nói cậu ấy không thể nhìn được cô khóc, ngày đó cô làm rơi tiền ngồi khóc trong vườn hoa nhỏ, lúc về phòng, vành mắt của cậu ấy đã đỏ ngầu, ha ha ha ha tuyệt đối không khoa trương đâu, khi đó tôi còn sợ ngây người.”

“Lúc đó tôi còn cười cậu ấy, vì con gái khóc là cái tiền đồ gì, cậu ấy nói tôi chẳng hiểu cái gì cả.”

“Trước kia tôi không hiểu, hiện giờ đã hiểu.” Hứa Minh Ý hoàn toàn không biết gì cả, có chút buồn phiền: “Nỗi đau của cô, vào trong lòng cậu ấy tuyệt đối to gấp mười lần, đây chính là tình yêu sâu sắc, khó nén nỗi lòng.”

Hoắc Yên sững sờ nhìn đoạn tin nhắn này của Hứa Minh Ý, ký ức quay lại thời điểm vừa mới khai giảng năm nhất, cô làm mất tiền, một mình ngồi xồm ở vườn hoa nhỏ của tòa nhà Điền Gia Bính khóc nhè.

Lại không ngờ, Phó Thời Hàn vậy mà nhìn thấy.

500 tệ kia của Hứa Minh Ý, thật ra là của anh bù cho cô...

**

Từ lúc máy bay của Phó Thời Hàn rơi xuống đã qua một đêm, đội cứu trợ đã phái đi mấy nhóm người, tại tọa độ rơi của Phó Thời Hàn tìm kiếm.

Cuối cùng lúc bình minh, có tin tức truyền đến, nói đã tìm ra thân máy bay của Phó Thời Hàn, trên thân không có vết máu, ngay cả thi thể cũng không có.

Mà rất rõ ràng, xung quanh máy bay có dấu vết hoạt động của con người, không chỉ một người, rất có thể là mai phục trong rừng rậm của tổ chức cực đoan, phát hiện máy bay rơi tới lục soát, bắt phi công và lấy đi các thiết bị còn dùng được trên máy bay.

Nhưng cũng còn một khả năng, sau khi phi công tỉnh lại, tự mình rời đi, tìm được vị trí an toàn để lẩn trốn, phòng ngừa trở thành con tin.

Bất kể là khả năng nào, đều là an ủi cực lớn cho Hoắc Yên, chỉ cần người còn sống, chỉ cần người còn sống mọi chuyện đều có hi vọng!

Cô sợ đêm dài đằng đẵng chờ đợi, cuối cùng chờ được một thi thể lạnh băng.

Lại qua một ngày, vẫn không có tin tức gì.

Nếu như tổ chức cực đoan bắt phi công, rất có thể sẽ liên lạc đàm phán, nhưng đối phương lại không có hành động gì.

Mà lúc này, đã giải mã được hộp đen trên máy bay của Phó Thời Hàn.

Hoắc Yên nhìn hình ảnh rung lắc một lúc, Phó Thời Hàn nhắc tai nghe, nói: “Cánh máy bay K84 trúng đạn.”

Cho dù vào hoàn cảnh nguy hiểm như vậy nhưng anh vẫn duy trì bình tĩnh, sắc mặt không hề thay đổi, mi tâm tỏa ra một nguồn sức mạnh.

“Cho dù chết, tôi cũng phải mang theo...”

Vừa dứt lời, chiếc máy bay chiến đấu anh điều khiển đột nhiên lật một vòng 360 độ trên không trung, sau đó bắn ra lựu đạn, bắn trúng một chiếc máy bay địch ở phía đối diện.

Người đàn ông này một khi nhấn tâm, tuyệt đối đòi mạng.

Mà lúc này, hệ thống nhắc nhở, lượng dầu tiêu hao đã gần tới giới hạn, lập tức sẽ rơi xuống.

Phó Thời Hàn tháo dây an toàn của mình, mở cửa khoang chuẩn bị nhảy dù: “Khoảng cách quá gần, sợ rằng sẽ bị thương.”

Cho dù như vậy, giọng nói của anh vẫn ổn định như cũ, giống như nói hôm nay có khả năng không được ăn cơm.

“Nếu như có thể may mắn sống sót, tính mạng của Phó Thời Hàn tôi, từ nay về sau, chỉ thuộc về một người...”

Sau khi nói xong, anh nhảy xuống.

Trái tim thắt chặt của Hoắc Yên đột nhiên thả lỏng, toàn thân dường như bị rút sạch tất cả sức lực.

Tính mạng của Phó Thời Hàn tôi, từ nay về sau, chỉ thuộc về một người.

Hoắc Yên nghiêng chặt răng, dốc sức nói: “Đây là anh nói, anh nhất định nói được làm được.”

**

Nghe thấy Hoắc Yên chủ động đưa ra yêu cầu muốn đi theo đội tìm kiếm, cấp trên trực tiếp của Phó Thời Hàn là Lưu Lập phản đối: “Đây không phải là làm liều sao! Rừng rậm nguyên sinh kia ở khu biên giới, có bao nhiêu tổ chức cực đoan và ma túy cùng hoạt động, cô muốn đi, nguy hiểm cỡ nào.”

“Nếu như anh ấy thật sự còn sống, các anh không tìm được anh ấy, thế nhưng... thế nhưng tôi có cách tìm được anh ấy.”

Hoắc Yên kiên trì, còn có Chu Tiểu Hàng bên cạnh cam đoan nói giúp vào, khẳng định sẽ bảo vệ cô an toàn, sau khi tổ chức trao đổi, cuối cùng quyết định để cô theo đội tìm kiếm tiến vào rừng rậm nguyên sinh.

Rừng rậm sau cơn mưa tràn đầy ẩm ướt và mùi bùn đất, xe Jeep lái vào vùng giữa khu rừng, tìm kiếm xung quanh tọa độ máy bay rơi.

Bởi vì trong rừng rậm rất có thể sẽ chạm mặt thành viên của tổ chức cực đoan, Phó Thời Hàn sau khi rơi xuống đất, khẳng định chọn một chỗ trốn khó có thể phát hiện. Đương nhiên làm như vậy, tổ chức cực đoan không tìm thấy, cũng khiến công việc tìm kiếm trở lên khó khăn, nhất là nếu như anh bị thương hôn mê, rừng cây lớn như vậy, muốn tìm được anh không khác nào mò kim dưới đáy biển.

Chu Tiểu Hàng hết sức tò mò hỏi Hoắc Yên: “Chị dâu, cô có cách nào tìm được anh ấy.”

Hoắc Yên xuống xe, cẩn thận tìm kiếm xung quanh một hồi, giải thích: “Khi còn bé Phó Thời Hàn chơi trốn tìm với tôi, vì tôi quá ngốc không tìm được anh ấy, sau này anh ấy sẽ cố ý để lại dấu vết, có đôi khi là một cái móc chìa khóa, có đôi khi là cái dép lê, dẫn tôi tìm được anh ấy.”

Chu Tiểu Hàng cười cười: “Hai người... đúng là biết chơi.”

“Để cho công bằng, tôi cũng sẽ phát ra tiếng động, nói cho anh ấy biết tôi đã tới gần, nhất định phải trốn kỹ.”

Quả nhiên, dựa theo Hoắc Yên nói, một tiếng đồng hồ sau, tiểu đội tìm được một vết máu giày của Phó Thời Hàn ở con suối uốn lượn.

Cái này coi như là một phát hiện quan trọng, tổ tìm kiếm nâng cao tinh thần, ngược theo dòng suối nhỏ mà đi, cuối cùng tìm được Phó Thời Hàn nửa tỉnh nửa mê ẩn nấp trong một hang động.

“Phó Thời Hàn!”

Hoắc Yên vội vàng vọt tới, phủi dây leo khô ngứa trang trên người anh xuống, trên người anh có không ít vết thương đang rỉ máu.

Mặc dù chỉ còn chút ý thức mơ hồ, anh vẫn có thể cảm nhận được Hoắc Yên đang ôm mình, hơi mở mắt: “Yên Yên...”

Hoắc Yên đau lòng ôm đầu anh, dùng sức hôn lên trán và gương mặt của anh: “Anh làm em sợ muốn chết! Em còn tưởng rằng anh...”

Trong cổ họng giống như bị nghẹn ứ, cô cái gì cũng không nói nên lời, chỉ có thể ôm anh, yên lặng rơi nước mắt.

Phó Thời Hàn đưa tay vuốt ve khuôn mặt cô, trong mắt tràn đầy dịu dàng, giọng nói hơi suy yếu: “Anh lúc nào... lừa em chứ.”

Hoắc Yên lấy tay áo dùng sức lau khóe mắt, lau đến đỏ mắt, Phó Thời Hàn giữ tay cô lại: “Đừng khóc.”

Hoắc Yên đỡ anh dậy: “Trở về, em đưa anh về nhà, sau này... sau này chúng ta đều tốt, cũng không lìa xa nữa.”

“Ừm, anh đồng ý.”

**

Khi Phó Thời Hàn mở mắt lần nữa, cũng không phải như mong đợi của anh, có thể nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu lại tràn đầy quan tâm của Hoắc Yên.

Hiện ra trước mắt, là Hứa Minh Ý một đầu tóc xoăn, cùng với tóc mái cũng xoăn, cặp mắt một mí trong veo vô hại, tràn đầy mong chờ và mơ ước với thế giới mới —

“Tỉnh rồi.”

Phó Thời Hàn chậm rãi nhắm mắt lại, không kiên nhẫn nói: “Cho cậu ba giây, biến mất trước mắt tớ.”

Hứa Minh Ý chớp chớp mắt, nghe lời “ờ” một tiếng.

Hoắc Yên đi tới, dịu dàng đỡ Phó Thời Hàn ngồi dậy, sau đó cầm dao gọt trái cây bắt đầu gọt táo.

Trên người Phó Thời Hàn có nhiều vết thương, đều là lúc rơi xuống bị nhánh cây và bụi gai quệt vào, cánh tay trái trật khớp, hiện tại dùng thanh gỗ cố định.

“Có chỗ nào đau không anh?” Cô lo lắng hỏi.

Phó Thời Hàn cảm giác một chút, dù sao cả người đều đau, cũng không có chỗ nào đặc biệt đau.

Thế là anh lắc đầu.

Hoắc Yên thở dài một tiếng, nói: “Anh ngủ hai ngày rồi, ày, anh xem, tất cả mọi người đều chạy tới.”

Phó Thời Hàn nhìn xung quanh, trong phòng rộng rãi sáng sủa, mấy người Hướng Nam, Thẩm Ngộ Nhiên, Tô Hoàn ngồi ở một giường bệnh khác, mỉm cười nhìn anh.

“Đến rồi.” Giọng nói của Phó Thời Hàn hơi yếu: “Đều không cần đi làm à.”

Hứa Minh Ý chỉ vào Thẩm Ngộ Nhiên nói: “Tên nhóc này ngay trước mặt mọi người trong công ty, quỳ xuống ôm đùi ông chủ khóc lóc nói anh em của tôi sắp không sống nổi, nếu không đi gặp lần cuối khả năng không thể gặp nữa.”

Hoắc Yên vội vàng “phi phi phi”, nói anh ta miệng quạ đen.

Thẩm Ngộ Nhiên nhìn dáng vẻ chăm chú gọt táo của Hoắc Yên, cười nói: “Quả nhiên cô vợ nhỏ biết thương cậu, cậu vừa tỉnh lại, liền hầu hạ gọt hoa quả, Hàn tổng thật hạnh phúc.”

Vừa dứt lời, chỉ nghe “rộp rộp” một tiếng, Hoắc Yên cắn quả táo, chớp chớp đôi mắt trong suốt nhìn anh ta: “Ờ?”

Thẩm Ngộ Nhiên ho nhẹ: “Coi như tôi chưa nói gì.”

Hương Nam nói: “Nói thật, lần này cũng coi như thoát được một kiếp, tình huống lúc đó tôi chỉ nghe người khác nói, cũng cảm thấy cực kỳ nguy hiểm.”

Tô Hoàn nói: “Đại nạn không chết ắt có phúc về sau, sau này đều sẽ bình an.”

Phó Thời Hàn sờ bàn tay Hoắc Yên đang khoác lên vai mình, nói: “Phúc sau này của tôi chính là Hoắc Yên nhà tôi.”

Hoắc Yên không muốn nhớ lại chuyện đó, vừa nghĩ tới trên lưng liền chảy một tầng mồ hôi lạnh, chỉ nói: “Dù sao sau này em sẽ giám sát anh thật chặt, nếu anh lại mạo hiểm tính mạng mình... em sẽ không tha thứ cho anh nữa!”

Thẩm Ngộ Nhiên nói: “Hoắc Yên, đây chính là em không nghĩa khí, Hàn tổng bảo vệ tổ quốc, sao em có thể ngăn cản cậu ấy?”

“Em mặc kệ!” Hoắc Yên ôm cánh tay Phó Thời Hàn, nhét một nửa quả táo cắn dở vào miệng anh: “Sau này ai cũng không thể cướp anh ấy đi!”

Tổ quốc cũng không được.

“Sặc, nhìn cậu dính người kìa.” Tô Hoàn cười nói: “Cũng được đấy.”

Mấy người ở phòng bệnh nói chuyện với Phó Thời Hàn một lát, cười nói vui vẻ, bầu không khí cực kỳ tốt, mang theo tâm trạng sống sót sau tai nạn.

Hơn hai mươi năm qua của Phó Thời Hàn, chưa bao giờ có giây phút thế này, cảm thấy còn sống thật tốt.

Quen biết hai, ba anh em tốt, còn có người yêu là thanh mai trúc mã, không rời không lìa xa.

Còn sống, thật sung sướng.

Tận đến khi y tá tới, nói không thể quấy rầy bệnh nhân trong thời gian dài, bảo bọn họ rời đi.

Mọi người để Phó Thời Hàn nghỉ ngơi thật tốt, sau đó ra khỏi phòng bệnh.

Phó Thời Hàn kéo Hoắc Yên lại: “Em ở đây với anh.”

Hoắc Yên ngoan ngoãn “ừm” một tiếng, sau khi đóng cửa phòng lại, ngồi bên giường Phó Thời Hàn.

Phó Thời Hàn dựa người vào gối, nói: “Tay của anh không tiện, em chủ động chút đi.”

Hoắc Yên nhìn cánh tay bó thạch cao của anh, thế là ngoan ngoãn giơ tay ra, ôm lấy cổ Phó Thời Hàn.

Phó Thời Hàn dùng cánh tay khác vòng qua ôm cô, dịu dàng nói: “Bị dọa rồi.”

Trước mặt mọi người Hoắc Yên giả bộ thản nhiên không có chuyện gì, mà bây giờ ở cùng với anh, cảm xúc của cô có chút

không khổng chế được, giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở —

“Em sợ chết khiếp.”

Phó Thời Hàn khi thì vỗ nhẹ lưng cô, khi thì hôn trán cô an ủi.

“Sau này anh không vậy nữa.” Giọng nói của Phó Thời Hàn dịu dàng trước nay chưa từng có: “Trong giây phút máy bay rơi, anh thật sự tưởng rằng sẽ vĩnh viễn rời xa em, khi đó anh rất sợ, anh sợ em khóc, em không kiên cường như vẻ bề ngoài.”

Hoắc Yên dựa vào ngực anh, oán giận nói: “Em vốn dĩ không kiên cường.”

Khi còn bé người khác đều nói cô ngốc, bị bắt nạt cũng không biết, chỉ cười ngô nghê, nhưng bọn họ làm sao biết được, Hoắc Yên bị bắt nạt, xưa nay sẽ không biểu hiện trước mặt người nhà, cô chỉ chạy đến chỗ Phó Thời Hàn, tủi thân lau nước mắt, lau đến đỏ cả mắt.

Phó Thời Hàn sẽ chọc cô cười, dẫn cô đi mua kẹo da trâu, toàn bộ đều cho mình cô.

Nếu như không có anh, quãng đời còn lại sau này, một mình Hoắc Yên phải trải qua thế nào.

Cô không đủ kiên cường, không đủ mạnh mẽ để tiếp nhận đau khổ nếu anh ra đi.

“Anh cố gắng chống đỡ đến cuối cùng, trong rừng rậm tìm kiếm chỗ ẩn náu tốt nhất, nửa đường nhiều lần suýt nữa bị quân địch trong rừng phát hiện, chưa từng có giây phút anh sợ chết đến thế.” Anh ôm chặt Hoắc Yên, bờ môi rơi xuống mái tóc của cô: “Anh

không muốn chết, anh không nỡ để em một mình đối mặt với thế giới tàn khốc này.”

“Đừng nói nữa.” Cơ thể Hoắc Yên run rẩy: “Sau này chúng ta đều tốt.”

“Ừm, anh đồng ý.”

“Đúng rồi.” Hoắc Yên lau nước mắt, ngẩng đầu nhìn anh: “Hứa Minh Ý nói cho em một chuyện, anh ta nói năm thứ nhất đại học 500 tệ em làm mất kia, không phải anh ta nhặt được, có chuyện này không?”

Tay ôm Hoắc Yên của Phó Thời Hàn khựng lại một chút: “Ừm? Có chuyện này sao?”

“Đúng vậy, em hỏi anh đó.”

Phó Thời Hàn ngáp một cái: “Có hơi buồn ngủ, bảo bối, anh ngủ một chút nhé.”

Nói xong anh liền nằm xuống.

“Phó Thời Hàn, anh đừng giả ngu.”

“Ngủ ngon, ngủ ngon.”

Hoắc Yên đẩy anh: “Ngủ ngon cái gì, anh nói rõ cho em.”

“Ôi, buồn ngủ quá.”

“Phó Thời Hàn!”

**

Ngày mùng 1 tháng 7, bầu trời cao nguyên trong trẻo, xanh thẳm không mây.

Buổi duyệt binh không quân diễn ra vào ngày hôm nay, máy quay phim ở mặt đất và trên cao đã chuẩn bị sẵn sàng, hình ảnh sẽ lập tức được truyền về thủ đô, cùng lúc tiến hành với buổi lễ duyệt binh quy mô lớn ở thủ đô, và được trực tiếp trên TV.

Theo tiếng súng chào vang lên, duyệt binh không quân chính thức bắt đầu, nhóm thứ nhất bay vào tầm mắt mọi người là đội máy bay vận chuyển, bọn chúng hợp thành một hình chữ “Nhân” (人), phóng ra đủ loại đạn màu sắc, trên không trung lưu lại vết tích của cầu vòng, dẫn tới tiếng hò reo của mọi người.

Giọng nói hữu lực của người dẫn chương trình truyền khắp mọi nơi: “Lam thiên kiêu tử, mang theo thế sét đánh, mở ra tư thế hào hùng trong gió, tiếp theo tiến hành trình diễn là đội máy bay ném bom, bọn chúng có chương trình tập kích bất ngờ từ xa, có khả năng tuần tra các khu vực rộng lớn, là lực lượng tấn công trên không quan trọng từ xa của quân ta, được vinh danh “Chiến thần trên không.”

Trước khán đài, Hứa Minh Ý hỏi Hoắc Yên: “Phó Thời Hàn bao giờ ra?”

Hoắc Yên nói: “Vừa mới đi qua chính là anh ấy, anh không nhìn thấy sao?”

“Cái gì!” Hứa Minh Ý hoảng sợ: “Tại sao không ai nói cho tôi! Tôi cũng không để ý, cái đệt, bỏ qua... Hường Nam, cậu cũng không nói cho tớ.”

Hướng Nam hàng trước mỉm cười không nói, chỉ có Tô Hoàn không muốn mọi người bắt nạt anh ta, cho nên trầm giọng lên tiếng: “Bọn họ lừa anh đấy, Phó Thời Hàn điều khiển máy bay tiêm kích, không phải loại này.”

Tô Hoàn đột nhiên nói chuyện với mình, nét mặt của Hứa Minh Ý rõ ràng trở lên không được tự nhiên, nhẹ nhàng “A” một tiếng, đưa tay chọc bả vai Hoắc Yên, chỉ trích cô: “Cô học theo lão tứ càng ngày càng xấu xa.”

Thẩm Ngộ Nhiên cười nói: “Cô nàng là xấu xa từ trong xương, không liên quan tới lão tứ của chúng ta.”

Hứa Minh Ý lơ đãng nghiêng đầu, phát hiện Tô Hoàn đang nhìn mình, anh ta vội vàng chuyển rời ánh mắt.

Lúc này, Hoắc Yên hưng phấn nói: “Đến rồi đến rồi!”

Hứa Minh Ý mau chóng lấy di động ra chuẩn bị quay phim.

Có điều ngắn ngủi vài phút, mấy chiếc máy bay tiêm kích kiểu mới tạo thành hàng ngũ xuyên phá mây xanh, thẳng đứng trên bầu trời bao la, bên tai mặc những tiếng ầm ầm gầm rú.

Giọng nói người dẫn cũng rất khí thế: “Vũ khí của hàng không không quân nước ta, hệ thống thiết bị thông tin đã được hình thành, trên bầu trời sa mạc Gobi là lực lượng trên không hùng mạnh nhất, hiện tại, bọn họ dùng diện mạo hoàn toàn mới vận sức chờ phát động, tiếp nhận sự kiểm duyệt của tổ quốc và nhân dân!”

Hàng ngũ máy bay tiêm kích bắt đầu xoay chuyển cùng một lúc, từng tầng từng lớp xen vào nhau bay lượn trên bầu trời, bắn ra đạn

hồng ngoại quá nhiều chói mắt, dâng tặng món quà cho tổ quốc và quân đội.

Nhìn một hàng máy bay tiêm kích thần tốc bay lượn trên bầu trời, hốc mắt Hoắc Yên hơi ướt.

Phó Thời Hàn đã từng nói, giấc mộng của anh ở trên bầu trời.

Còn mục đích của anh tham gia quân đội vẫn vô cùng rõ ràng, dùng kiến thức anh đã học được, góp một viên gạch vào lực lượng quân sự hàng không quốc gia.

**

Sau khi buổi diễn tập quy mô lớn kết thúc, tổ chức lâm thời quyết định tăng thêm một hạng mục, chính là thủ trưởng sẽ đích thân trao thưởng cho các chiến sĩ đã đánh lùi nhóm khủng bố ở biên giới, lập được công lao. Hoắc Yên và bạn bè ngồi ở hàng thứ nhất, Hứa Minh Ý dùng di động quay lại tất cả sự việc đang diễn ra.

Trên sân khấu có một hàng sỹ quan mặc quân phục màu xanh đậm đang đứng, Phó Thời Hàn cũng đứng trong đó, thân hình thẳng tắp, ngay khoảng khắc tiếp nhận huy chương, nét mặt của anh cực kỳ trang nghiêm. Đây là vinh quang anh dùng tính mạng đổi được, còn cả bầu nhiệt huyết của anh đổ vào.

Vì tổ quốc, vì gia đình, cũng vì cô ấy.

Hiện trường bùng nổ từng tràng vỗ tay, vì các anh hùng mà hò hét.

Điện thoại của Hứa Minh Ý di chuyển theo Phó Thời Hàn, theo anh xuống khán đài, trực tiếp đi tới chỗ Hoắc Yên.

Hoắc Yên đứng dậy liều mạng vỗ tay, nhìn anh mỉm cười.

Khiến cho mọi người không ngờ chính là, Phó Thời Hàn đeo huy chương trữu nặng kia lên ngực cô, sau đó quỳ một gối xuống!

Anh cầm tay Hoắc Yên, ngón áp út của cô có một chiếc nhẫn kim cương lớn, là lúc anh rời đi tự mình đeo nhẫn đính hôn cho cô.

Bây giờ, Phó Thời Hàn hôn chiếc nhẫn trên ngón tay Hoắc Yên, ngẩng đầu nhìn cô: “Anh từng nói, nếu như có thể may mắn sống sót, tính mạng của Phó Thời Hàn anh, từ nay về sau chỉ thuộc về một người...”

Hoắc Yên ngẩn người, không ngờ anh đột nhiên xuất chiêu này ra.

“Từ nhỏ đến lớn, em luôn là cô gái yên tĩnh, anh vẫn nghĩ, tặng em một lễ cầu hôn nào nhiệt sẽ khá có ý nghĩa.”

Anh dịu dàng nhìn cô, chậm rãi mà thâm tình nói: “Có lẽ không có thời cơ nào thích hợp hơn bây giờ, anh muốn để tất cả mọi người làm chứng cho chúng ta, sự tiến bộ, sự trưởng thành, niềm vinh quang của Phó Thời Hàn, tất cả mọi thứ của Phó Thời Hàn đều thuộc về Hoắc Yên.”

Trái tim Hoắc Yên đập kịch liệt, vui mừng nhiều hơn cảm động, hốc mắt cũng hơi đỏ lên.

Cô kéo ống tay áo của Phó Thời Hàn, để anh đứng lên.

Người đàn ông của cô, nhất định là người đàn ông đỉnh thiên lập địa, cầu hôn không cần quỳ trước mặt cô, cô muốn cùng anh đứng thẳng.

Anh ngấm nhìn cô, ánh mắt ngậm lấy ngàn vạn nhu tình.

“Hoắc Yên, anh sẽ dùng quãng đời còn lại để yêu em, xin hãy gả cho anh.”

Hoắc Yên cúi đầu, khóe môi lộ ra nụ cười nhẹ, giống như mặt trời mới mọc, vừa trong veo vừa động lòng—

“Vâng.”

Tác giả có lời muốn nói: Chính văn đã xong ở đây.

“Tiểu ôn nhu” cho đến thời điểm hiện tại là bộ truyện có thành tích tốt nhất của Hỏa, cảm ơn các bảo bối đã ủng hộ.

Ngoại truyện có Hứa Tô gương vỡ lại lành cùng chuyện cũ và sau này của hai Nam.

Đồng thời cũng có hôn lễ và bánh bao nhỏ của Yên Yên và Hàn Hàn.

Cho nên đừng bỏ đi, ngày mai có ngoại truyện càng đặc sắc.

Editor: Thế là xong phần chính văn, đi được quãng đường dài không ngừng nghỉ này mọi cũng tự thấy khâm phục bản thân:))

Xin cho t lắm nhảm một chút.

Làm xong chương này, t thật sự rất lười làm ngoại truyện, vì t thích cặp đôi chính rồi nên t không muốn đọc thêm đôi nào khác nữa, đã thế NT còn dài vcd, cảm giác bị hố, đào 1 quyển tiểu thuyết mà như đào 3 quyển. Bình thường đọc truyện t cũng ko mặn mà gì với NT lắm, chả biết sao tính dớ dẫm thế đó

Update: Tại thời điểm đăng tải chương này thì t đã làm gần xong NT rồi và NT của hai CP phụ cũng rất là hayyy hihi. Cả hai CP đều dễ thương, rất hài hước, rất “ngược tâm”, quán hút theo cách riêng của mình nên mọi người hãy cứ yên tâm mà nhảy nhaaa!!!

Sau khi đọc xong NT, có lẽ sẽ có cơ sở chị em thốt lên “Thanh xuân nợ tôi thêm một Hứa Minh Ý/Hướng Nam” hahahaaaa.

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 75: Ngoại Truyện Một

“Nhưng mà anh rất yêu em.”

Trong nhà ga nhộn nhịp, Hoắc Yên kéo tay Phó Thời Hàn, hai người đứng ở cửa lên tàu tiễn Hứa Minh Ý và Thẩm Ngộ Nhiên.

Ban đầu Thẩm Ngộ Nhiên muốn đặt vé máy bay đi về, có điều bởi vì chậm mất hai ngày, giá vé tăng vọt, Hứa Minh Ý dự định ngồi tàu hỏa. Đi tàu hỏa cần ít nhất hơn hai mươi tiếng, Thẩm Ngộ Nhiên sợ Hứa Minh Ý đi đường một mình cô đơn, liền liều mình bồi quân tử, cùng anh ta ngồi chung tàu hỏa.

Công việc của Hướng Nam ở công ty chất cao như núi, việc lớn việc nhỏ đều chờ anh ta về ra quyết định, cho nên đã sớm mua vé máy bay về trước.

Trước cửa lên tàu, Phó Thời Hàn kéo vali hành lý đưa cho Hứa Minh Ý, nói: “Chú ý an toàn, đến nơi báo cho tớ.”

“Yên tâm đi, người to như thế, không mất đâu mà lo.” Thẩm Ngộ Nhiên phát tay với anh: “Về đi, đừng tiễn nữa.”

Hứa Minh Ý lưu luyến không rời nhìn Phó Thời Hàn: “Lúc nào thì có thể gặp lại?”

Thẩm Ngộ Nhiên nhìn nét mặt bịn rịn thái quá của anh ta, hét lên: “Làm gì làm gì vậy! Biết cậu và lão tứ tình cảm tốt, nhưng người ta

có vợ rồi, cậu tém lại giúp tớ đi.”

Hoắc Yên cúi đầu cười cười, cô biết trước kia học đại học, Phó Thời Hàn đặc biệt chiều cố Hứa Minh Ý, coi anh ta như em trai mình, mọi thứ đều nhớ đến anh ta, cho nên hai người bất kể trong sáng ngoài tối, tình cảm cực kỳ tốt.

Trong nhà, Phó Thời Hàn là anh cả của một đám em họ, tự nhiên dần dần hình thành phong độ của người anh trưởng, sẽ vô thức chăm sóc những người yếu ớt hơn mình.

Bốn năm đại học, anh thường xuyên dẫn Hứa Minh Ý ra ngoài ăn cơm, lúc đi theo giáo viên làm đề tài, có đề tài tốt cũng đều nghĩ tới Hứa Minh Ý trước tiên, kéo anh ta làm cùng, còn giúp anh ta để ý chỗ làm thêm đáng tin cậy...

Hứa Minh Ý không phải đầu đá, Phó Thời Hàn đối xử tốt với anh ta, trong lòng anh ta hiểu rõ, cho nên anh ta cố gắng giải quyết những vấn đề trong cuộc sống của mình, không gây thêm phiền phức cho Phó Thời Hàn, nhưng phương diện tình cảm lại hết sức ỷ lại anh.

Đêm hôm đó, Hoắc Yên gửi cho Hứa Minh Ý một tin nhắn không đầu không đuôi, ban đầu Hứa Minh Ý không để ý, đến tận ngày hôm sau xem tin tức mới biết được mức độ nghiêm trọng của sự việc, lập tức chạy tới phòng tổng giám đốc muốn xin nghỉ phép.

Bởi vì khoảng thời gian này công việc của công ty rất bận rộn, cho nên ban đầu tổng giám đốc không đồng ý cho nghỉ, nhưng thái độ của Hứa Minh Ý cực kỳ kiên quyết, nhất định phải xin nghỉ phép, nhất định nhất phải xin nghỉ!

Trong cơn tức giận tổng giám đốc thốt lên: “Cậu xin nghỉ, có thể, đi rồi đừng có quay lại!”

Công việc này đối với Hứa Minh Ý mà nói, không dễ kiếm, anh ta liều mạng làm hai năm, thật vất vả mới thăng tới chức vị như bây giờ, nếu như lúc này từ chức, tất cả đều phải làm lại từ đầu,

Khiến người ta khó tưởng tượng được chính là, lúc ấy Hứa Minh Ý đỏ mắt, hung hăng nhìn tổng giám đốc, nghiêng răng nghiêng lợi gần từng chữ: “Anh em của lão tử sắp chết rồi! Ông đây mặc kệ!”

Nói xong anh ta lau mắt, chạy khỏi văn phòng, quay lại vị trí của mình thu dọn vài thứ quan trọng rồi bỏ đi.

Tổng giám đốc đuổi theo phía sau lưng, chỉ vào anh ta mắng to: “Đầu năm nay vì tiền, anh em ruột thịt cũng có thể trở mặt thành thù, lần đầu tiên thấy cậu ngu xuẩn như vậy! Nếu cậu không muốn làm, còn nhiều người muốn, không kém hơn Hứa Minh Ý cậu đâu! Thật tưởng mình là ông lớn chắc!”

Hứa Minh Ý ôm cái thùng của mình ra khỏi tòa nhà văn phòng, có đồng nghiệp nhìn thấy, hốc mắt anh ta tràn đầy nước mắt, chính là cố sức cắn răng, không để nó rơi xuống.

Tình và nghĩa, hai chữ nặng nề.

Những năm qua tất cả những sự chăm sóc và giúp đỡ của Phó Thời Hàn dành cho anh ta, cả đời này anh ta cũng sẽ không quên.

**

Sau khi lên xe, hai người dựa theo vé xe tìm được vị trí của mình.

Không bao lâu, Tô Hoàn xách theo vali màu xanh lam nhạt của mình, đi tới bên ngoài toa tàu của hai người.

Cô gái xinh đẹp vừa xuất hiện, mang đến một làn gió nhẹ nhàng thoả mái cho không khí ngột ngạt trong khoang tàu, cũng hấp dẫn không ít ánh mắt quan sát của mọi người.

Hứa Minh Ý nhìn thấy cô, hơi ngần ngợ, ngược lại Thẩm Ngộ Nhiên phản ứng trước, hỏi: “Sao cô lại ở đây?”

Không phải cô đi máy bay với Hướng Nam trở về Giang Thành sao?

Tô Hoàn không nhìn Hứa Minh Ý, trầm giọng nói: “Vừa mới nhận được điện thoại của ông chủ, bảo tôi đi một chuyến đến Thâm Quyển gặp khách hàng, cho nên hủy vé máy bay, lần này mua tạm vé tàu hỏa.”

Thẩm Ngộ Nhiên hơi nhướng mày, có vẻ không tin tưởng Tô Hoàn lắm: “Thật sự chỉ đi công tác?”

“Bằng không thì sao!” Tô Hoàn hình như đang có một bụng lửa giận, mượn cơ hội phát tiết: “Bằng không chắc tôi ăn no rừng mỡ, ngồi cái xe lửa nát này, bắn chết!”

Thẩm Ngộ Nhiên vốn còn muốn nói, cho dù là tới Thâm Quyển công tác, cô cũng có thể đi máy bay, không cần phải ngồi xe lửa nát này.

Có điều nhìn nét mặt tức giận của Tô Hoàn, lời định nói vẫn nuốt vào trong bụng, mặc dù biết vị đại tiểu thư này là đang hờn dỗi với người nào đó, nhưng thông minh như Thẩm Ngộ Nhiên vẫn quyết định, tốt nhất đừng dây vào cái đình này.

Hứa Minh Ý không nói gì, xoay người nâng hành lý của cô lên giá, sau đó hỏi: “Chỗ nằm của em ở đâu.”

Tô Hoàn không để ý đến anh, đặt balo của mình lên cái giường phía trên Hứa Minh Ý.

Thẩm Ngộ Nhiên cười nói: “Ồ, thật đúng là trùng hợp, ngay cả chỗ nằm cũng cạnh nhau.”

Tô Hoàn hung dữ trừng mắt lườm anh ta một cái, anh ta lập tức thu lại nụ cười, làm dấu khóa miệng mình, cảm khẩu không nói thêm gì nữa.

Hứa Minh Ý mua vé giường dưới, còn Tô Hoàn vừa vặn nằm giường trên anh ta.

“Chúng ta đổi đi.” Hứa Minh Ý đề nghị: “Em nằm bên dưới thuận tiện hơn.”

Leo lên leo xuống, rất vất vả.

Tô Hoàn vẫn không để ý đến anh ta, lại lấy ba lô đặt xuống giường của anh ta.

Hứa Minh Ý cầm túi của mình đặt lên giường trên.

Tiếng còi dài vang lên, tàu hỏa bắt đầu chạy chậm chậm.

Từ đầu đến cuối, Tô Hoàn đều không mở miệng nói với Hứa Minh Ý một câu, giống như không quen biết anh ta.

Sau khi Hứa Minh Ý sắp xếp xong đồ đạc của mình, liền xuống giường, ngồi bên cạnh Thẩm Ngộ Nhiên ở giường dưới đối diện.

Thẩm Ngộ Nhiên đang chuẩn bị nằm xuống, thấy anh ta ngồi ở đây, cực kỳ ghét bỏ: “Ra ra ra! Đến ngồi cạnh bạn gái bên đối diện của cậu đi.”

Hứa Minh Ý dùng ánh mắt tội nghiệp, nói: “Để cho tôi ngồi một lúc đi, ông chủ gửi cho một tập tài liệu, tôi phải xử lý nó.”

“Không phải cậu bị sa thải rồi sao?”

“Chuyện của lão tứ lan truyền trên TV, sau khi ông chủ xem xong cảm động, nói tôi là anh em của anh hùng, không nên bị sa thải, cho nên phục chức cho tôi.”

Thẩm Ngộ Nhiên lườm một cái: “Ông ta sợ việc này lan truyền lên mạng gây rắc rối cho mình thì có.”

Mặc kệ thế nào, Hứa Minh Ý bảo vệ được bát cơm, vẫn rất vui vẻ, mở laptop ra bắt đầu tành tạch làm việc.

Xe lửa đi xuyên qua đường hầm, xung quanh tối xuống, đèn trần của khoang tàu phát ra ánh sáng ảm đạm.

Tô Hoàn nhìn Hứa Minh Ý, ánh sáng từ màn hình laptop hắt một mảng sáng yếu ớt lên khuôn mặt tuấn tú của anh ta, đôi đồng tử đen láy nhìn chằm chằm vào màn hình laptop, đôi mắt một mí càng khiến cặp lông mày của anh ta toát ra thần khí.

Dáng vẻ nghiêm túc của người đàn ông này, quá quyến rũ.

Hứa Minh Ý vẫn luôn là người đàn ông chăm chỉ, bất kể làm chuyện gì, anh ta đều cố gắng làm tốt nhất, tuyệt đối không bỏ dở giữa chừng.

Tô Hoàn thích loại cảm giác bình yên trên người anh ta, đặc biệt khiến người ta tin tưởng.

Con tàu ra khỏi đường hầm, toa xe trở lên sáng rõ, Hứa Minh Ý ma xui quỷ khiến ngẩng đầu, Tô Hoàn lập tức dời ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Môi anh ta giật giật, dường như muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

Lúc ăn cơm trưa, Hứa Minh Ý đi tới toa thức ăn mua ba hộp cơm, đưa cho Tô Hoàn một phần, anh ta và Thẩm Ngộ Nhiên mỗi người một phần bắt đầu sột soạt ăn cơm.

Thẩm Ngộ Nhiên vừa ăn vừa chửi bậy: “Cơm khô quá.”

“Chỉ có từng này thịt, còn bán những 30 tệ?”

“Hố rồi, đúng là lừa bịp.”

Hứa Minh Ý ngược mắt, thấy Tô Hoàn cầm đũa chọc chọc hộp cơm, sau đó lại đũa đặt xuống, đoán chừng không hợp khẩu vị.

Hứa Minh Ý nhai đồ ăn trong miệng, đúng là rất cứng rất khó ăn, đoán chừng đời này có lẽ cô cũng chưa từng phải ăn loại đồ ăn khó ăn như vậy.

Tàu hỏa dừng ở nhà ga kế tiếp khoảng hai mươi phút, trong thời gian này Hứa Minh Ý vẫn luôn không thấy bóng dáng, Tô Hoàn nhìn vài lần lối đi nhỏ, dùng mũi chân đá đá Thẩm Ngộ Nhiên: “Sắp khởi hành rồi, sao anh ấy còn chưa quay lại.”

Thẩm Ngộ Nhiên đang nằm nghịch điện thoại, hờ hững “hây” một tiếng: “Không phải người nào đó không muốn phản ứng cậu ta sao, lúc này giả vờ quan tâm cái gì.”

Tô Hoàn liếc mắt: “Anh em của anh, cũng không phải anh em của tôi, chờ một lúc nữa xe chạy không lên nổi cũng đừng khóc.”

Thẩm Ngộ Nhiên biết Tô Hoàn ăn nói chua ngoa nhưng tấm lòng như đậu hũ, không chừng lúc này trong lòng đang quỳnh lên, anh ta dứt khoát đứng dậy, đuổi cái lưng dài mỗi: “Được rồi, anh em của tôi nên tôi phải quan tâm, đi tìm một chút.”

Vừa đứng dậy liền trông thấy ở cuối hành lang, Hứa Minh Ý chen chúc xuyên qua đám người, đi về phía bọn họ.

“Không cần tìm, về rồi.”

Tô Hoàn nhìn theo hướng anh ta, thấy trong tay Hứa Minh Ý cầm hai cái túi nóng hổi, bên trong có hai bắp ngô, còn có một hộp đồ kho.

“Ồ! Anh em tốt, biết tớ chưa ăn no!”

Thẩm Ngộ Nhiên đưa tay nhận lấy, lại thấy Hứa Minh Ý né tránh, anh ta đưa túi tới trước mặt Tô Hoàn, nhỏ giọng nói: “Mua ở bên cạnh nhà ga, ngon hơn đồ ăn trong toa tàu một chút, em ăn tạm nhé.”

Cho nên vừa mới anh ta ra ngoài lâu như vậy, chính là vì mua những thứ này?

Tô Hoàn liếc bắp ngô vẫn còn bốc hơi nóng, hờn dỗi nói: “Không ăn, không thấy ngon miệng.”

“Không ăn cho tôi!” Thẩm Ngộ Nhiên thềm nhỏ dãi: “Sặc, nhìn một cái liền biết là ngô dẻo.”

Hứa Minh Ý không cho anh ta, vẫn dỗi dành Tô Hoàn như cũ, nói: “Tôi thế nào cũng không sao, em đừng làm khổ bản thân, được không?”

Tô Hoàn đột nhiên bùng nổ: “Tôi thế nào không liên quan! Anh là ai! Tôi quen thân với anh sao!”

Thẩm Ngộ Nhiên bổ sung: “Bạn cùng phòng của bạn trai bạn cùng phòng, cách xa vạn dặm, không quen chút nào.”

“Anh/cậu câm miệng!” Tô Hoàn và Hứa Minh Ý đồng thời mở miệng.

Thẩm Ngộ Nhiên lại làm dấu khóa miệng mình, tiếp tục nghịch điện thoại, không thềm để ý tới hai người.

Hứa Minh Ý bóc lá bọc ngoài bắp ngô ra, từng lớp từng lớp, lộ ra hạt ngô vàng óng, anh ta đưa nó tới trước miệng Tô Hoàn: “Ném thử đi, ăn một miếng, không ngon thì không ăn là được.”

Giọng điệu dịu dàng cực kỳ giống một người ba tốt, dỗi dành con gái không nghe lời.

Tô Hoàn khó hiểu liếc anh ta một cái, đại khái không chịu nổi điệu bộ dịu dàng như vậy của anh ta, giật lấy bắp ngô tức giận cắn xuống.

Bắp ngô được hấp chín như, cô vừa há miệng cắn xuống vậy mà liền cắn được cả phần đầu.

Thẩm Ngộ Nhiên không nhịn được “phụt” một tiếng phì cười: “Chưa từng thấy ai ăn ngô như vậy, cô là tiên nữ trên trời không dính khói lửa nhân gian sao?”

Tô Hoàn là đầu óc nóng lên, không suy nghĩ liền cần, lúc này đang muốn tìm chỗ để nhổ đầu bắp ngô ra, Hứa Minh Ý liền vội vàng đưa tay tới bên miệng cô: “Nhổ đi.”

Tô Hoàn không nhổ vào tay anh ta, cầm khăn tay của mình nhổ vào đó, gói lại ném vào trong thùng rác.

Hứa Minh Ý dạy cô: “Phần bên trong không thể ăn, chỉ ăn được hạt bắp thôi.”

“Tôi biết, không cần anh dạy!”

Đây là câu thứ hai sau Tô Hoàn nói với anh ta sau khi lên xe, cuối cùng cũng mở miệng, mặc dù trong lời nói có sự tức giận, nhưng Hứa Minh Ý vẫn rất vui, thỏa mãn nhìn cô gặm bắp ngô.

“Có muốn ăn củ vẹt không, còn có cánh vẹt kho, à đúng rồi, còn có đậu phụ kho (*).”

(*)

“Không ăn không ăn.”

Tô Hoàn cố chấp không ăn, cho nên những món kho này toàn bộ đều rơi vào bụng Thẩm Ngộ Nhiên.

Sáng ngày mai đoàn tàu sẽ đến Thâm Quyến, cần phải ngủ trên xe một đêm, lúc mười giờ đèn trần ở toa tàu tắt, Hứa Minh Ý lên

giường trước, cởi áo khoác và quần áo bên trong, lộ ra cánh tay màu lúa mạch rắn chắc.

Anh ta vốn thích ngủ không mặc quần áo, Tô Hoàn đang do dự muốn nhắc nhở anh ta, giường chiếu trên tàu không sạch sẽ.

Lại không ngờ, anh ta trực tiếp trải áo khoác xuống giường nằm của cô, còn quần áo bên trong làm gối đầu cho cô.

“Cố gắng một chút.” Hứa Minh Ý nói với cô: “Giường chiếu trên xe không sạch sẽ.”

Mắt Tô Hoàn nóng lên, ngồi xuống quay đầu đi chỗ khác, nhỏ giọng nói: “Ai thềm quần áo của anh, hôi chết, tự mình mặc vào.”

Hứa Minh Ý cầm áo sơ mi lên hít hà: “Không hôi, không có mùi gì, thực sự không được, em xịt một chút nước hoa đi.”

Tô Hoàn không muốn để ý đến anh ta.

“Đi ngủ sớm một chút, ngủ ngon.” Anh ta trải xong đệm cho cô, sau đó trèo lên giường.

Tô Hoàn cởi áo khoác nằm xuống, gối lên áo sơ mi của anh ta, chạm vào da mặt, cảm thấy mềm mại.

Vẫn có một chút mùi hương, là mùi vị trên người Hứa Minh Ý, giống như mùi gỗ tùng, mang hương vị xưa cũ khiến lòng người an ổn.

Đoàn tàu chạy ầm ầm, lúc Tô Hoàn đang mơ mơ màng màng, dường như người đàn ông tầng trên bò xuống, có lẽ là đi vệ sinh.

Đợi sau khi anh ta trở về, Tô Hoàn cảm giác anh ta không đi lên, mà ngồi bên người cô.

Không sai, anh ta thật sự ngồi xuống, giường rất nhỏ, anh ta suýt chút đè vào tay cô.

Tô Hoàn nhắm mắt, xuyên qua khe hở, thoáng nhìn thấy anh ta đang ngắm cô.

Ánh đèn yếu ớt từ lối đi hắt vào, một phần cơ thể anh ta chìm trong bóng tối.

Đêm hôm khuya khoắt không chịu ngủ, anh ta muốn làm gì?

Nhịp tim của Tô Hoàn bắt đầu gia tăng tốc độ.

Hứa Minh Ý chạm nhẹ vào tay cô, xác định cô đã ngủ, lúc này mới thả lỏng hơn, giúp cô chỉnh lại chăn, bỏ tay cô và trong chăn.

“Thật ra hai năm nay, anh cũng rất nhớ em.”

Trong bóng tối, giọng nói của anh ta trầm thấp như cà phê đắng.

“Trước kia yêu nhau, anh muốn cho em tất cả mọi thứ của anh, thế nhưng cái gì em cũng có, cái gì em cũng không cần, điều này khiến cho anh có cảm giác, giống như anh đối với em mà nói, có cũng được mà không có cũng chẳng sao.”

Anh ta dừng một chút, chỉnh lại tâm trạng khổ sở: “Cho nên anh nghĩ rằng, dù anh ra đi, em chỉ đau lòng một lúc, nhưng chung quy sẽ không dần vật khổ sở mãi.”

“Là anh sai rồi.” Đầu ngón tay của anh ta chạm nhẹ lên mặt của cô, phác họa theo đường nét khuôn mặt: “Là anh tự cho là đúng.”

Tô Hoàn cảm nhận được đầu ngón tay thô ráp của anh ta vuốt ve khuôn mặt mình, cô kìm lòng không được dụi mặt vào tay anh ta.

Hứa Minh Ý không hề phát hiện, giọng nói mang theo sự run rẩy: “Có phải em hết yêu anh rồi không?”

Trong bóng tối, người đàn ông ẩn nhẫn hỏi ra câu này, đủ để khiến người ta đứt từng khúc ruột.

Tô Hoàn còn chưa kịp đau lòng, lại cảm nhận được rõ ràng anh ta tiến sát lại gần, mặt dán lên mặt cô, hơi thở nóng bỏng gần trong gang tấc.

Anh ta vén tóc cô lên, môi mỏng run rẩy cẩn thận từng chút... hôn lên cái trán trơn bóng của cô —

“Nhưng mà anh rất yêu em.”

Editor: Nói thật mị thấy Hứa Minh Ý hiền vcd, và mị thích mấy anh hiền hiền lắm.

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 76: Ngoại Truyện Hai: Hòa Hợp

“Vậy anh trao nộ hôn đầu cho em, có được không?”

(Editor: Từ chương này, Hứa Minh Ý từ anh ta -> anh nhé m.n)

8 giờ sáng, đoàn tàu đến ga Thâm Quyển.

Cửa ra ở nhà ga người đông nhón nháo, chen chen chúc chúc, Hứa Minh Ý theo bản năng bảo vệ Tô Hoàn trước người mình, một tay khác kéo vali hành lý của cô, nói: “Em ở đâu, đã đặt xong khách sạn chưa, có cần tôi giúp em đặt trước không?”

“Không cần.” Tô Hoàn không cần suy nghĩ nói: “Tôi ở chỗ anh.”

Hứa Minh Ý đột nhiên mở to hai mắt: “Ở chỗ tôi... tôi hả?”

Thẩm Ngộ Nhiên cười hì hì một tiếng: “Kích thích.”

“Em... em thật sự muốn ở chỗ tôi sao?”

Tô Hoàn liếc anh một cái: “Căng thẳng cái gì, nói đùa thôi, muốn tôi ở chỗ anh, nằm mơ đi.”

Hứa Minh Ý thở dài một tiếng, không phải không muốn để Tô Hoàn đến, chẳng qua anh thuê một phòng trọ nhỏ cùng lắm được 10m2, điều kiện không tốt.

“Thật ra... cũng có thể.” Anh rầu rĩ trả lời.

Trở về dọn dẹp một chút vẫn có thể ở, chỉ cần cô không chê.

“Em muốn tới, tôi sẽ xin nghỉ một ngày, mua ít thức ăn về nấu, em còn chưa thường thức qua tài nấu ăn của tôi...”

Trải qua một ngày một đêm ở chung trên tàu, quan hệ của hai người dịu đi không ít, Tô Hoàn không còn trừng mắt lạnh lùng nhìn anh, cũng dần bằng lòng nói đùa vài câu với anh.

“Anh còn sức lực sao?” Tô Hoàn lườm anh một cái: “Ai muốn ở cái chỗ đó của anh, đặt trước một phòng khách sạn ở khu Phúc Điền cho tôi.”

Hứa Minh Ý lập tức lấy di động ra, chuẩn bị đặt phòng khách sạn cho cô, cấp năm sao, nửa phần do dự cũng không có.

Đúng lúc này, một người đàn ông mặc âu phục đi về phía Tô Hoàn.

Tô Hoàn vẫy tay với anh ta: “Tịch Khiêm, ở đây.”

Hứa Minh Ý ngẩng đầu, dò xét người đàn ông tên Tịch Khiêm này, có vẻ anh ta lớn hơn bọn họ mấy tuổi, nhưng vẫn trẻ trung như cũ, hợp với bộ âu phục phác họa đường nét dáng người cân xứng, nhìn qua hiền hòa nhã nhặn, mang theo vài phần phong độ của tầng lớp tri thức.

“Đây là Tịch Khiêm, ông chủ của tôi.” Tô Hoàn giới thiệu: “Đây là bạn thời đại học của em, Hứa Minh Ý và Thẩm Ngộ Nhiên.”

“Chào các cậu.” Tịch Khiêm giơ tay với với bọn họ.

Thẩm Ngộ Nhiên lịch sự định bắt tay lại, xem như quen biết, còn Hứa Minh Ý đối với người đàn ông này, sinh ra ra một chút địch ý.

Nghe Hoắc Yên bát quái, ông chủ của Tô Hoàn cũng là thanh mã trúc mã của cô, trong nhà quan hệ thân thiết, hai người từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau. Hiện giờ Tịch Khiêm đang mở một công ty game, Tô Hoàn và Hoắc Yên đều làm việc cho anh ta, ông chủ này đẹp trai phóng khoáng, tuổi trẻ tài cao, Hoắc Yên khen không dứt miệng.

Còn bản thân Tô Hoàn cũng đã nói, trong nhà cố ý tác hợp cho hai bọn họ.

Cho nên... tình địch phải không.

“Không phải anh bận ư, sao lại tới đón em?” Tô Hoàn hỏi Tịch Khiêm.

“Em chưa từng đến Thâm Quyển, anh sợ em bị lạc.” Tịch Khiêm nói chuyện với cô cực kỳ dịu dàng, giống như Phó Thời Hàn đối xử với Hoắc Yên.

“Sao lại ngồi tàu hỏa, điều kiện kém như vậy.” Tịch Khiêm đau lòng nói: “Đã nói anh sẽ trả tiền vé máy bay cho em.”

Tô Hoàn mỉm cười: “Không sao, dù sao đi cùng với nhóm bạn, cũng rất thú vị.”

“Lên xe đi, khách sạn anh đã đặt xong.” Tịch Khiêm mở cửa xe cho Tô Hoàn.

Tô Hoàn quay đầu hỏi Hứa Minh Ý: “Vừa mới nhờ anh đặt khách sạn, đặt chưa?”

“Đặt rồi.” Hứa Minh Ý nói: “Có thể hủy.”

Tô Hoàn suy nghĩ, nói: “Không cần, gửi địa chỉ cho tôi đi.”

“Được.”

Hứa Minh Ý liếc nhìn Tịch Khiêm, trên mặt lộ ra tia thắng lợi quỷ dị, đương nhiên, Tịch Khiêm không hề để ý, chỉ nói với Tô Hoàn: “Địa chỉ nói với anh, anh đưa em đi, còn nữa, hai người bạn của em có tiện đường không, cùng nhau đi.”

“Tiện.”

“Không tiện.”

Hứa Minh Ý và Thẩm Ngộ Nhiên đồng thời mở miệng, Hứa Minh Ý trừng mắt nhìn Thẩm Ngộ Nhiên một chút, Thẩm Ngộ Nhiên đành phải bất đắc dĩ nói: “Không... tiện đường, không không phiền Tịch tiên sinh, tự chúng tôi đón xe.”

“Đi thôi.”

Tịch Khiêm đóng cửa xe lại, muốn nhận hành lý của Tô Hoàn từ tay Hứa Minh Ý, Hứa Minh Ý không đưa cho anh ta, trực tiếp kéo vali tới cốp sau bỏ vào.

Tịch Khiêm cười cười, ngồi vào ghế lái.

Tô Hoàn thò đầu ra khỏi cửa sổ, vẫy tay với Thẩm Ngộ Nhiên: “Có thời gian lại gặp.”

Thẩm Ngộ Nhiên nói: “Ok, không thành vấn đề.”

Xe ô tô chạy đi, trong kính chiếu hậu, bóng dáng Hứa Minh Ý sa sút dần dần khuất xa.

Tịch Khiêm hỏi: “Người đó... chính là bạn trai cũ trong truyền thuyết của em?”

Tô Hoàn đeo kính râm lên, nhìn ra ngoài cửa sổ, lạnh nhạt “ừm” một tiếng.

“Không cho phép đánh giá anh ấy.”

Cô không thích người ngoài có cái nhìn thành kiến với anh, mặc dù anh nghèo khó túng quẫn, so với Tịch Khiêm hào nhoáng kém xa, nhưng anh là bảo bối trong lòng cô.

“Không đánh giá.” Tịch Khiêm nói: “Chỉ là nghĩ mãi không hiểu, em thích cái gì ở cậu ta.”

“Anh ấy khiến em có cảm giác an toàn.”

“Đều đã đá em, còn an toàn.”

Tô Hoàn ném con gấu bông bên cạnh về phía Tịch Khiêm, Tịch Khiêm cản con gấu lại: “Tổ tông, anh đang lái xe đấy!”

“Đừng nói chuyện không nên nói.”

Tịch Khiêm cười cười: “Anh đặt khách sạn cho em, em chọn cậu ta, cái này khiến anh thật sự mất mặt.”

Tô Hoàn duỗi lưng một cái: “Anh là khách hàng VIP, hủy bỏ cũng chỉ là một cuộc điện thoại, tiền lương một tháng của anh ấy mới bao nhiêu, tự nguyện đặt trước cho em một khách sạn 5 sao, là anh ấy quan tâm đến em, em không thể không nhận phần tình cảm này.”

“Vậy mà em cũng nỡ làm thịt cậu ta.”

“Tại sao không nỡ, em còn muốn đặc biệt làm thịt, ai bảo ban đầu anh ấy đối xử với em như vậy.”

“Nghe kiểu này, là chuẩn bị tha thứ?”

Tô Hoàn “hừ” một tiếng: “Không dễ dàng như vậy, phải xem biểu hiện của anh ấy thế nào đã.”

**

Hai ngày nay, Tịch Khiêm dẫn Tô Hoàn đi gặp khách hàng ký hợp đồng, công việc hoàn thành được 7, 8 phần, lúc sắp phải đi, Tịch Khiêm mời Tô Hoàn tới nhà hàng cao cấp ăn cơm, cảm ơn cô hai ngày nay đã giúp đỡ.

Còn xế chiều hôm nay, Hứa Minh Ý cũng gửi cho Tô Hoàn một tin nhắn, hỏi công việc của cô bạn xong chưa, muốn mời cô một bữa.

Thật sự bận rộn mà.

Tô Hoàn trả lời Hứa Minh Ý: “Không cần, tôi có hẹn với ông chủ rồi.”

Tức chết rồi.

Hứa Minh Ý: “Được rồi, vậy ngày mai khi nào đi, tôi tiễn em.”

“Cảm ơn, không cần.”

Buổi tối, Tô Hoàn và Tịch Khiêm tới nhà hàng Pháp Pipette ăn cơm, cố ý chọn vị trí gần cửa sổ, đến mức Hứa Minh Ý mới từ công

ty ra, chưa đi được mấy bước đã nhìn thấy cô.

Cô mặc một chiếc váy tối màu vừa vặn, trò chuyện vui vẻ với người đàn ông mặc âu phục ngồi đối diện, giống như một đôi tình nhân, cực kỳ xứng đôi.

Hứa Minh Ý cúi đầu nhìn bản thân, áo phông thoải mái và quần bò rách, tóc tai rối loạn, đột nhiên cảm thấy tâm tàn ý lạnh, không biết lượng sức.

Người con gái ấy xứng đáng có được tất cả mọi thứ, nhưng mà lại không có gì cả.

...

Anh quay người bỏ đi.

Trong nhà ăn, Tịch Khiêm kinh ngạc nhìn Tô Hoàn, nhạt nhẽo nói: “Đáng để vui vẻ không?”

“Không.” Tô Hoàn dùng sức cắt miếng bò bít tết, bữu môi nói: “Càng khó chịu hơn.”

“Còn không phải chọn nhà hàng gần nơi làm việc của người ta ăn cơm, ngồi ở vị trí dễ thấy sao.” Tịch Khiêm lắc đầu: “Anh cảm thấy thương hại người đàn ông kia.”

“Nếu em không kích thích anh ấy, sau này vừa gặp phải chuyện khó khăn, anh ấy lại vứt bỏ em, vậy em sẽ ra sao.” Tô Hoàn trầm giọng nói: “Nếu như vậy mà anh ấy không chịu được, em với anh ấy sau này sẽ không còn gì nữa.”

Tịch Khiêm đánh giá Tô Hoàn, đừng khinh thường, con nhóc này nhìn qua ngốc bạch ngọt, thật ra trong lòng rất có chủ kiến.

Anh ta dùng khăn ăn lau khóe miệng, hỏi: “Ngày may cùng anh về?”

Tô Hoàn nhìn anh ta, cười hì hì một tiếng: “Ông chủ, có thể cho em nghỉ vài ngày không?”

“Em còn muốn nghỉ? Em nói xem, chơi bao lâu rồi!”

“Không phải Hoắc Yên vẫn còn đang nghỉ sao.”

“Hoắc Yên người ta lúc làm việc chăm chỉ hơn em.”

“Ơ kìa, bao nhiêu năm tình cảm của chúng ta, Tịch ca, hạnh phúc nửa đời sau của em đều dựa vào cái này đó.”

Tịch Khiêm tức giận phát tay: “Khỏi cần làm nũng với anh, không hiệu quả đâu, quay về tăng ca cho anh! Điên cuồng tăng ca.”

“Cảm ơn ông chủ!”

Buổi tối, Tô Hoàn trở về khách sạn, giày cao gót cởi ra tiện tay ném đi, nằm trên giường vẽ một chữ to.

Lấy điện thoại di động, chuẩn bị ung dung gửi cho Hứa Minh Ý một tin nhắn, hỏi anh đã ăn cơm tối chưa, có muốn ra ngoài ăn khuya không, thuận tiện ỡm ờ cùng anh làm lành.

Lấy điện thoại di động ra, phát hiện trên màn hình có một tin nhắn, là Hứa Minh Ý gửi tới từ nửa giờ trước —

“Hoàn Hoàn, đây có lẽ là lần cuối cùng gọi em như vậy, em có thể tìm được hạnh phúc, tôi rất vui, lúc bên nhau tôi không đối xử tốt với em, ngay cả váy đẹp cũng không mua nổi cho em một bộ, muốn đền bù lại chẳng còn cơ hội. Hiện giờ tôi không mong gì khác, hi vọng anh ta có thể đối xử tốt với em...”

Phía sau đoạn tin nhắn là đại khái là những trần trở và sự hối hận sâu sắc của anh.

Viết rất dài, bài văn 800 chữ à.

Tô Hoàn đặt di động xuống, giọng nói có chút khổ sở: “Đại móng heo.”

Hai phút sau, cô gọi cho anh một cuộc điện thoại, nhưng không nghĩ tới, người nhận không phải Hứa Minh Ý mà là Thẩm Ngộ Nhiên

---

“Lão nhị uống say, cùng tôi ăn mừng, cô... muốn qua đây xem cậu ấy biểu diễn tiết mục hài kịch không?”

Tô Hoàn: ...

Tô Hoàn nhận địa chỉ của Hứa Minh Ý, vội vàng chạy đến.

Phòng của Hứa Minh Ý ở khu nhà trọ trong một con hẻm vắng vẻ của khu phố náo nhiệt, phòng trọ tương đối cũ kỹ, không có thang máy, Tô Hoàn leo đúng 5 tầng, mệt mỏi thở hồng hộc.

Căn phòng ở cuối hành lang mở cửa, thật xa vẫn có thể nghe được tiếng găt gỏng của Thẩm Ngộ Nhiên: “Hứa Minh Ý tiên sư nhà cậu! Đưa cái giày còn lại cho lão tử! Có tin lão tử tấn chết cậu không!”

Tô Hoàn vội vàng tới cửa, lớn tiếng nói: “Anh thử tản anh ấy một chút coi!”

Vừa nghe thấy giọng nói của Tô Hoàn, Hứa Minh Ý vốn dĩ mượn rượu giả điên đang oánh nhau với Thẩm Ngộ Nhiên lập tức yên tĩnh lại, ngoan ngoãn co vào trong góc, không nói một lời, vô thanh vô thức như một bé ngoan.

Thẩm Ngộ Nhiên đi giày vào, thở hắt ra: “Cuối cùng lão tử cũng không cần phải hầu hạ tổ tông này rồi, cáo từ cáo từ.”

Tô Hoàn nhìn chai rượu trắng trên bàn, quay đầu hỏi Hứa Minh Ý: “Lợi hại, uống rượu trắng cơ.”

Hứa Minh Ý di chuyển đến ghế sofa ngồi xuống, ánh mắt lơ đãng, ngáp một cái.

Tô Hoàn ngấm ngấm bốn phía, căn phòng không lớn, một phòng đơn không chia phòng ngủ và phòng khách, có điều cũng coi như sạch sẽ, ngoại trừ trên bàn có mấy vỏ chai rượu, mọi thứ khác sắp xếp ngăn nắp, quần áo mặc rồi cũng không vứt loạn, càng không nhìn thấy tất thối.

Tô Hoàn rất khen thưởng điểm này, tuy anh nghèo nhưng sạch sẽ, nhất là sau khi yêu đương càng thêm để ý, móng tay ngày nào cũng cắt tỉa, buổi sáng buổi tối đều tắm rửa, quần áo mỗi ngày thay một bộ, ngày nào cũng giặt, thậm chí có lần còn cầm nước hoa của Thẩm Ngộ Nhiên xịt lên người, để giữ bản thân thơm ngào ngát, đến tận sau khi Tô Hoàn nghiêm khắc phê bình anh, anh mới không xịt nữa.

Tô Hoàn đi tới phía trước tủ của Hứa Minh Ý, kéo ra nhìn một chút, trong ngăn tủ treo mấy bộ quần áo đã giặt sạch sẽ, nhìn qua cũ kỹ, ngược lại còn có hai bộ âu phục có thể mặc được ra ngoài, hẳn là để đối phó với công việc.

Cô nghĩ mấy ngày nay sẽ dẫn anh đi mua vài bộ quần áo, để anh thơm mát hơn chút.

Anh vốn dĩ là một chàng trai tuấn tú, chỉ là ăn mặc hơi tiết kiệm, nếu như đổi mới phong cách ăn mặc một chút, sẽ không chênh lệch nhiều với Phó Thời Hàn đâu.

Tô Hoàn đi tới bên giường của anh ngồi xuống, tấm phản lót giường cứng rắn, cô lằm bằm, ngủ cũng không sợ cần đến hoảng sao.

Hứa Minh Ý choáng đầu, thấy Tô Hoàn đi dạo trong nhà mình, anh nói: “Em... em ngồi đi, tôi đưa em... cốc nước.”

Nói xong anh đứng dậy đi tới bên tủ, cầm một cốc thủy tinh rửa rồi rửa, trong bình nước tràn đầy nước nóng, Tô Hoàn đang muốn ngăn cản, nhưng không còn kịp, anh mơ màng trực tiếp đổ nước nóng lên mu bàn tay.

Cốc thủy tinh rơi trên mặt đất, vỡ tan tành.

Hứa Minh Ý ôm tay, “ối” một tiếng.

Tô Hoàn vội vàng đi tới, cầm tay anh lật qua lật lại kiểm tra, đau lòng hỏi: “Bỏng chưa, có đau không?”

Mu bàn tay đổ một mảng lớn, cô vội vàng tóm lấy tay anh đặt dưới vòi nước, dùng nước lạnh làm dịu.

“Ngu ngốc.”

Hứa Minh Ý cúi đầu, tóc xoắn ngang trán che đi đôi mắt tăm tối, giống như đứa trẻ bị mẹ mắng.

“Không có... không có cảm giác.”

“Tin anh mới lạ.”

Tô Hoàn cẩn thận kiểm tra mu bàn tay của anh, may mắn nhiệt độ nước không tính là quá cao, da chỉ hơi đỏ một chút, không bị phỏng rộp.

Cô để anh ngồi xuống ghế sofa, không cho phép anh tiếp tục làm ẩu rồi thu dọn mảnh vỡ thủy tinh, bỏ vào thùng rác.

Đợi khi cô về phòng, Hứa Minh Ý đã cởi quần áo của mình, lộ ra cánh tay rắn chắc.

“Anh... cởi quần áo làm gì!”

Trên tàu cởi, bây giờ lại cởi, có phải anh đặc biệt thích khoe thân trước mặt cô không!

Hứa Minh Ý vuốt lại áo thun dúm dỏ của mình, vô tội nói: “Trên... trên người tôi có mùi, tôi đi dội nước.”

Trên người anh có mùi rượu, sợ làm cô ngạt thở.

“Đi đi.” Tô Hoàn đỡ trán.

Nhà vệ sinh đóng lại, bên trong phát ra tiếng nước, Tô Hoàn nhắc nhở: “Chú ý chú ý, đừng ngã.”

“Ờ.” Anh vừa dứt lời, Tô Hoàn liêng nghe thấy bên trong vang lên một tiếng nặng nề, còn có một tiếng rên rỉ khe khẽ của anh.

“Có phải ngã rồi không!”

“Không, em đừng vào! Không sao.”

Tô Hoàn cạn lờl lắ đầu, nhìn anh tắ xong, mặc quần áo bằng vải cotton sạch sẽ, lại đi vào bếp bận rộn: “Em có đói bụng không, để anh nấu em bát mỳ nhé.”

“Hứa Minh Ý, không phải anh uống say sao, có thể yên tĩnh một chút không.”

Hứa Minh Ý ló đầu ra khỏi cửa bếp, nói: “Thật ra không say, Thẩm Ngộ Nhiên cố ý khoa trương, lừa em tới đây.”

Tô Hoàn cũng không so đo với anh: “Cho nên tôi tới, anh có chuyện gì không?”

Hứa Minh Ý đi tới bên cạnh Tô Hoàn, ngồi xuống nhìn vào mắt cô, chân thành nói: “Trong lòng em còn anh, đúng không.”

“Đúng.” Tô Hoàn ngoan ngoãn gật đầu: “Tôi vẫn yêu anh.”

Hứa Minh Ý đang muốn cảm động, Tô Hoàn lại chuyển đề tài: “Nhưng tôi còn chưa tha thứ cho anh.”

Hứa Minh Ý cúi đầu nói: “Hiểu được.”

“Cho nên dùng cái đầu gỗ mục của anh suy nghĩ cho kỹ... cần đền bù cho tôi thế nào.”

Hứa Minh Ý đúng là trịnh trọng suy nghĩ, một lúc sau, anh kéo tay Tô Hoàn, thành thật hỏi: “Vậy anh trao nọ hôn đầu cho em, có được không?”

Editor: Móa, hai người này yêu nhau lâu thế mà chưa hun sao, đúng là hòa thượng cấm dục, chả bù cho anh Hàn mới xác định quan hệ ngày thứ hai đã muốn đè con nhà người ta ra ăn:))

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 77: Ngoại Truyện Ba: Có Bao Không

“Đêm nay anh ngủ trên giường, có được không?”

“Mang nụ hôn đầu của anh đi chết đi.”

Tô Hoàn dùng tay đẩy anh ra xa một chút, không tự giác nở nụ cười, Hứa Minh Ý thấy cô cười, cũng cúi đầu cong môi, lộ ra hai cái răng cửa trắng tinh.

Tô Hoàn quan sát anh, khỏi cần nói, lúc anh cười rất đẹp trai.

Hai người ngồi đối diện nhau cười ngây ngô một lúc, Hứa Minh Ý đưa tay qua, thăm dò định chạm vào Tô Hoàn, thấy cô không phản ứng, thế là nhẹ nhàng nắm tay cô.

Bàn tay nhỏ nhắn trơn mềm được bàn tay thô ráp của anh nâng niu, giống như nâng bảo bối quý giá nhất, ủ trong lòng bàn tay một lát, anh đưa mu bàn tay cô tới môi hôn một cái, sau đó ngẩng đầu nhìn vào mắt cô.

Thấy Tô Hoàn không phản ứng, gan anh lớn hơn chút, dịch người qua hôn lên mặt cô.

Tình cảm dịu dàng đông đầy, đều tan vào trong nụ hôn này —

“Anh rất nhớ em.”

Tô Hoàn nghiêng mặt, cảm nhận đôi môi ấm áp của anh, mấy cọng râu lởm chồm cứng ngắt cọ vào làn da mềm mại của cô khiến trái tim cô không ngừng run rẩy.

Tất cả tủi thân trong quá khứ đều biến mất không còn dấu vết, cô đợi thời khắc này đã bao nhiêu năm.

Ngay cả lúc nói chuyện yêu đương, cũng chưa từng thấy người đàn ông này quý trọng bảo vệ cô như vậy.

Có một vài người đàn ông, còn cần thời gian để mài dũa, mài cẩn thận, mài chậm rãi, luôn có thể mài ra một loại mùi vị không tầm thường.

Tô Hoàn mở lòng bàn tay, vuốt ve đường nét rõ ràng trên gương mặt kia, so với hai năm trước, đúng là đã gầy đi không ít, lại càng tỏa ra hương vị đàn ông.

Đầu ngón tay ấm áp của cô rơi xuống sống mũi cao thẳng và giữa hai đầu mày của anh, sau đó lại vén mái tóc xoăn ngắn để lộ cái trán trơn bóng.

“Sớm đã muốn nhìn một chút, đôi mắt không bị tóc che của Hứa Minh Ý sẽ như thế nào.”

Đôi mắt của Hứa Minh Ý ngược lên, chớp chớp nói: “Ừm, em nhìn thấy rồi.”

Tô Hoàn dùng tay nâng mặt anh lên, cười nói: “Anh ngốc lắm!”

“Em thích không?”

“Bình thường.”

“Trước kia em rất thích anh.”

“Em nghĩ kỹ rồi, đàn ông đều đều cáng, trước kia em thích anh, anh rất đặc ý phải không, còn không coi em ra gì, bây giờ em đã thay đổi, sẽ không ngu ngốc như trong quá khứ nữa, thích một người chỉ hận không thể đưa tất cả mọi thứ cho anh ta, hiện giờ em muốn giữ lại, Hứa Minh Ý, em muốn anh thích em nhiều hơn, em mới có thể cùng anh bắt đầu lại từ đầu.”

Hứa Minh Ý cố gắng nghe hiểu lời cô nói, sau đó dùng sức gạt đầu, cam đoan với cô: “Anh biết!”

Tô Hoàn cười cười giật tai anh: “Anh sẽ thế gì?”

“Anh sẽ rất thương em, rất thích em, so với em anh càng thích em hơn.”

“Vậy em sẽ tin anh một lần.”

Thật ra Tô Hoàn rất dễ dỗ, anh nói cái gì, cô đều sẵn sàng tin tưởng, dù sao cũng là người đàn ông cô yêu nhiều năm như vậy.

Hai người ngồi trên ghế sofa nắm tay nhau, thỉnh thoảng sờ má, dính nhau một lát, Hứa Minh Ý hỏi: “Em buồn ngủ chưa, phải đi về rồi sao, anh đưa em về khác sạn.”

Tô Hoàn không nói chuyện, đương nhiên cũng không nhúc nhích.

Hứa Minh Ý suy nghĩ, không xác định hỏi thăm: “Hay là... em muốn ở lại?”

Không khí đông lại mấy giây, đến tận khi Tô Hoàn phá vỡ lúng túng: “Em muốn tắm.”

Hứa Minh Ý lão đảo đứng dậy, đi tới bên cạnh tủ quần áo: “Anh tìm cho em một bộ quần áo để thay, em... em trước tiên mặc quần áo của anh nhé.”

Tô Hoàn nhìn bóng lưng hốt hoảng của anh, cười cười: “Hứa Minh Ý, muốn em ở lại như vậy? Muốn làm gì?”

“Không phải ngày mai em phải đi rồi sao? Anh muốn ở cùng em nhiều một chút, nói chuyện.”

“Chỉ là nói chuyện đơn giản thôi sao?”

Đôi mắt của Hứa Minh Ý trong suốt, mặt mũi đơn thuần như trẻ con.

Tô Hoàn nhìn bốn phía: “Hứa Minh Ý, cho dù em muốn ở lại, cũng không có chỗ ngủ, nơi này nhỏ như vậy.”

“Em có thể ngủ ở giường anh, anh ngủ trên ghế sofa.”

“Giường của anh cứng quá, em ngủ không quen.”

Hứa Minh Ý lập tức quán chiếu, lấy chăn bông giày trong tủ trải xuống dưới, bản thân còn ngồi thử lên một chút: “Lần này mềm rồi, em thử một chút xem?”

Tô Hoàn không cử động, nhìn ra được, anh thật sự hi vọng cô ở lại.

Cô nhận bộ nỉ dài trong tay anh: “Tắm đã.”

Hứa Minh Ý dẫn cô vào nhà vệ sinh: “Hơi nhỏ một chút, nền trơn, em cẩn thận.”

Tô Hoàn đánh giá nhà vệ sinh, mặc dù nhỏ hẹp nhưng cực kỳ sạch sẽ, gạch men đều sáng bóng, không có mùi lại, thậm chí còn thoang thoảng mùi sữa thơm ngát.

Tô Hoàn nghi ngờ mỗi khi anh tắm xong, sẽ lau dọn phòng tắm sạch sẽ một lần, so với dì giúp việc nhà cô còn thành thạo hơn.

Còn trên bệ để dao cạo râu cùng đồ tắm rửa dành cho nam của anh.

“Hứa Minh Ý, em phải dùng sữa rửa mặt, còn cả sữa tắm, lúc mới tới em có nhìn thấy một cửa hàng Watsons...”

“Anh lập tức đi mua cho em.”

Hứa Minh Ý không nói hai lời liền ra khỏi cửa, khoảng chừng hai mươi phút sau, anh thở hồng hộc trở về, trong tay cầm một túi đồ lớn, xem ra là vừa đi vừa chạy.

“Sao đi lâu thế?”

“Cửa hàng Watsons đóng cửa rồi, anh tới một siêu thị tiện lợi khác, có hơi xa.”

Vừa vào nhà là hơi nóng bừng bừng, Tô Hoàn đi qua lau mồ hôi giữa đầu lông mày cho anh: “Không có thì thôi, đêm hôm khuya khoắt, chạy đi chạy lại làm gì.”

“Không sao, mua được là tốt.”

Anh đưa túi cho cô, Tô Hoàn nhìn một chút, bên trong không chỉ có sữa tắm sữa rửa mặt, còn có dầu gội, xả, ủ tóc dành cho nữ, kem dưỡng ẩm, thậm chí ngay cả đồ lót cũng mua.

Cực kỳ chu đáo.

Tô Hoàn cảm động vỗ vỗ mặt anh: “Anh thật giỏi, đợi chút nữa em chuyển tiền cho anh.”

Cơ thể Hứa Minh Ý khựng lại một chút, trầm mặc kéo túi lại, không cho cô nữa.

Tô Hoàn thấy thế, cười nói: “Sao vậy.”

“Anh... không có nghèo như vậy, không đến mức không mua nổi những thứ này cho con gái.”

Tô Hoàn biết mình lỡ lời, đi qua vỗ vai anh, lại ôm eo anh, dỗ dành: “Được rồi, là em nói sai, sau này anh mua đồ gì cho em, em đều nhận, có được không?”

Lúc này Hứa Minh Ý mới mất tự nhiên quay đầu, vuốt tóc cô, tức giận nói: “Mau tắm rửa đi.”

Tô Hoàn thỏa mãn vào nhà vệ sinh, tắm bằng nước nóng dễ chịu, lại dùng sữa tắm thơm ngào ngạt.

Từ bé cô đã tỉ mỉ, những điểm nhỏ nhặt nhất cũng cực kỳ để ý, ngay cả móng tay cũng phải định kỳ đi thẩm mỹ viện chăm sóc.

Cô đi ra, Hứa Minh Ý sớm đã chuẩn bị xong máy sấy, vẫy vẫy tay với cô: “Tới đây.”

Tô Hoàn đi qua, anh để cô ngồi trên ghế dựa, cầm máy sấy rồi giúp cô sấy tóc.

Đuôi tóc cô hơi xoắn, Hứa Minh Ý cẩn thận từng chút, dùng đầu ngón tay uốn cong phần đuôi, tránh cho tóc của cô bị duỗi ra.

Tô Hoàn dựa vào hông anh, nhắm mắt lại, hưởng thụ cảm giác ngón tay anh du tẩu trên từng sợi tóc của mình: “Tay nghề của anh còn tốt hơn so với nhà tạo mẫu tóc của em.”

“Nếu thích, sau này anh đều sấy tóc giúp em.”

“Một lời đã định.”

“Ừm.”

Tô Hoàn biết Hứa Minh Ý là người đàn ông cực kỳ tuân thủ lời hứa, nhưng không ngờ lời hứa tùy tiện thời trẻ, anh vậy mà thực hiện cả đời, đến tận khi tóc đã bạc trắng, mỗi lần cô tắm rửa ra ngoài, anh đều cầm máy sấy đợi cô.

Ở cùng một chỗ với Hứa Minh Ý, khẳng định sẽ phải chịu khổ mấy năm, Tô Hoàn không sợ khổ, cũng đã chuẩn bị tâm lý. Nhưng cô không dự tính trước được, mấy chục năm sau, anh trao cho cô toàn bộ sự cưng chiều tốt nhất trên thế giới.

Trong nhân vật tuần san của tạp chí Tài chính – Kinh tế, Hứa Minh Ý tuổi trung niên từng nói qua, anh và Tô Hoàn là vợ chồng từ thời trẻ, một đường giúp đỡ lẫn nhau, cô không chê anh nghèo, anh liền muốn đem toàn bộ thế giới tặng cho cô, đây là ý nghĩa của tất cả sự nỗ lực và cố gắng của anh.

**

Sau khi sấy xong tóc, Tô Hoàn liền trèo lên giường anh, giường được trải một lớp chăn dày làm đệm, quả thực mềm mại không ít.

“Ôi, mềm mềm dễ chịu.” Cô nói với Hứa Minh Ý đang trải ghế sofa: “Sao anh lại thích ngủ trên giường cứng ngắt vậy.”

Hứa Minh Ý trả lời: “Từ nhỏ ngủ trên giường ván gỗ, đã thành thói quen rồi.”

“Vậy làm sao bây giờ, em không quen ngủ giường cứng.”

Nói xong câu này, Tô Hoàn liền phát hiện mình vừa mới thở ra câu ngu xuẩn gì, chuyện với anh chưa đâu vào đâu, sao lại nghĩ tới chuyện sau này hai người cùng ngủ nhau trên một cái giường, nói như thế... cô rất muốn kết hôn với anh vậy.

Hứa Minh Ý cũng ngẩn người, sau đó ma xuy quỷ khiến thế nào mặt đỏ lên ngay lập tức, trời mới biết trong đầu anh hiện ra hình ảnh kỳ lạ gì.

“Không... không sao, anh làm quen một chút, cũng có thể ngủ giường mềm.”

Trong lúc nhất thời, bầu không khí có chút xấu hổ, Tô Hoàn chui vào ổ chăn, nói: “Tắt đèn đi.”

Hứa Minh Ý hỏi cô: “Em có ngại anh không mặc quần áo không?”

Anh quen không mặc gì khi ngủ, Tô Hoàn biết điều đó.

“Mặc quần là được.”

“Thật ra bình thường anh cũng không mặc quần đâu.”

“Anh cởi, anh cởi em lập tức đi!”

Nói linh tinh cái gì với cô.

Hứa Minh Ý vội vàng: “Anh không cởi, em yên tâm đi.”

Hứa Minh Ý cởi áo, đi tới bên tường tắt đèn, một lần nữa chui vào bên trong ghế sofa.

“Hoàn Hoàn, cuối cùng chúng ta cũng tốt đẹp, sau này anh gọi em là bảo bối, có thể quen không?”

Tô Hoàn nằm trong chăn nôi da gà: “Anh vẫn cứ gọi em là Hoàn Hoàn đi.”

“Anh muốn thân mật hơn một chút.” Hứa Minh Ý ngồi dậy, chăm chú suy nghĩ một lát, nói: “Gọi em là khuê nữ nhé, anh thấy rất nhiều cặp tình nhân yêu nhau, bạn trai đều gọi bạn gái mình như vậy, cực kỳ thân.”

“Vâng tùy anh.”

Hứa Minh Ý bắt đầu vụng động, đứng dậy đi tới bên giường, ghé vào mặt cô, gọi: “Khuê nữ.”

“Vâng, ba.”

(*) Khuê nữ chỉ cô gái chưa chồng, hoặc cách gọi cô con gái trong nhà.

Hứa Minh Ý: ...

Sao có cảm giác kỳ lạ.

Hứa Minh Ý nằm một lúc vẫn không ngủ được, thế là lén lút xuống đất, ngồi bên giường của cô.

“Rắc rắc” một tiếng, giường gỗ phát ra tiếng động rất lớn.

Tô Hoàn thấy anh không định đi ngủ, thế là mở chăn, cách bóng đêm mù mịt, nhìn thẳng anh: “Gọi thế nào thật ra không quan trọng, em biết tấm lòng của anh là được rồi.”

“Trước kia yêu đương, thời gian rất ít, liên quan đến tương lại, liên quan đến công việc, anh đều có quá nhiều bận tâm và suy nghĩ, cũng lơ là em.” Hứa Minh Ý áy náy nói: “Bây giờ muốn đền bù, muốn em mỗi ngày đều cảm thấy hạnh phúc.”

Trái tim Tô Hoàn mềm nhũn, cô đưa tay đặt trên vai anh, vuốt ve khuôn mặt anh: “Em biết tấm lòng của anh, thật ra không thèm để ý đến hình thức.”

Hứa Minh Ý cúi đầu suy nghĩ, sau đó nghiêm túc nói: “Anh cảm thấy, anh vẫn nên tặng nụ hôn đầu cho em, để chứng minh thành ý của anh.”

Tô Hoàn sửng sốt hai giây, bật cười khanh khách: “Có phải anh thật sự rất muốn dâng nụ hôn đầu của anh không.”

Hứa Minh Ý thành khẩn gật đầu.

“Được, vậy thử một chút.”

Hứa Minh Ý lập tức hít sâu, bắt đầu củng cố tâm lý, sau đó bò lên giường tới trước mặt Tô Hoàn, đè vai cô lại.

Tô Hoàn đưa mặt tới, đang đến lúc gần chạm môi, Hứa Minh Ý đột nhiên nói: “Anh đi đánh lại răng đã.”

Tô Hoàn: ...

Anh quá căng thẳng, căng thẳng không biết phải thể hiện thế nào, vọt vào trong nhà vệ sinh lấy bàn chải, ngậm nước súc miệng ừng ực, đánh răng mất những năm phút.

Lúc đi ra, môi anh ẩm ướt đỏ hồng, đương nhiên mặt càng đỏ hơn.

Tô Hoàn ngoắc ngón tay với anh: “Đến đây đi.”

Thế là Hứa Minh Ý lại ngồi bên mép giường, đồng thời nhắm hai mắt lại, phối hợp thì thào: “Thật căng thẳng.”

Tô Hoàn: ...

Công chúa nhỏ từ đâu tới vậy! Còn muốn cô chủ động hôn anh sao!

“Hứa Minh Ý, nếu anh không muốn hôn thì thôi.”

Hứa Minh Ý mở mắt, nhìn vẻ mặt bất mãn của cô, giống như hiểu ra cái gì: “Vậy em nhắm mắt lại.”

Tô Hoàn nhắm mắt, lông mi cong dài run rẩy.

Rất nhanh, cô liền cảm nhận được một đôi môi mềm mại phủ xuống, hai cánh môi sạch sẽ, bởi vì vừa đánh răng cho nên mang theo cảm giác lạnh buốt cùng hương vị bạc hà mát lạnh.

Tô Hoàn thoáng di chuyển môi, bấp đầu ép lấy anh, Hứa Minh Ý lập tức hoảng sợ không biết làm thế nào, kích động lùi ra sau.

Ánh mắt hai người chạm nhau hai giây, một người ngậm lấy cánh môi, một người hoảng hốt không thôi.

“Hứa Minh Ý.” Cô thấp giọng gọi tên anh: “Hôn lại em.”

Đầu Hứa Minh Ý “ầm” một tiếng nổ tung, ôm cô đè xuống giường, bắt đầu điên cuồng hôn môi cô, không thầy tự giỏi trúc trắc cạy mở hàm răng Tô Hoàn, trong nháy mắt khi đầu lưỡi hai người chạm nhau, cùng lúc giật nảy mình.

Anh há to miệng, tham lam mút lấy nước bọt trong miệng cô. Tô Hoàn ôm lưng anh, dáng người rắn chắc, làn da căng cứng, cơ thể nóng bỏng...

Tay anh bắt đầu không thành thật, nụ hôn cũng di chuyển từ miệng, chậm rãi trượt xuống đến cổ cô, thậm chí...

Cô ôm đầu anh, sờ mái tóc xoắn mềm mại: “Có bao không?”

Động tác của Hứa Minh Ý đột nhiên khựng lại.

Không có.

Hai tiếng trước anh vẫn là một câu độc thân cực kỳ đáng thương, sao có thể có bao chứ.

“Anh đi mua ngay.” Anh nói xong đứng dậy.

“Ôi!” Tô Hoàn giữ lấy quần anh: “Đừng, quá nhanh.”

Chớp mắt từ nụ hôn đầu biến thành... đêm đầu tiên.

Anh dùng mũi cọ xát tóc mai Tô Hoàn, thờ dài một tiếng: “Ai ~~~”

Tô Hoàn đẩy anh: “Anh vẫn rất thất vọng?”

Hứa Minh Ý ôm Tô Hoàn, đáng thương hỏi: “Đêm nay anh ngủ trên giường, có được không?”

“Phê chuẩn, chỉ cần anh không làm chuyện xấu.”

“Không có bao, anh cũng không dám.” Hứa Minh Ý vùi mặt vào cổ Tô Hoàn, vòng tay ôm eo cô: “Ôm em là được.”

Tô Hoàn tin tưởng người đàn ông này, cô rúc vào người anh, dựa vào lồng ngực cứng rắn.

“Ngủ ngon, khuê nữ.”

“Ngủ ngon, ba.”

Hứa Minh Ý: ....

Editor: Luôn cố gắng tìm hình ảnh minh họa liên quan đến tình tiết trong truyện mà sao khó quá:))

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 78: Ngoại Truyện Bốn: Hôn Lễ

“Em không muốn đem đầu tiên của anh, anh... đứng đắn một chút!”

Tô Hoàn và Hứa Minh Ý làm lành, không muốn nhanh như vậy phải rời khỏi anh, thế là ở lại Thâm Quyển thêm mấy ngày.

Trong mấy ngày này, tình cảm của hai người nóng lên thần tốc, quần quýt triền miên, dường như so với hồi yêu đương ở đại học còn tốt hơn nhiều.

Thời điểm đó Hứa Minh Ý chỉ như hũ nút, cái gì cũng không hiểu, trong đầu toàn nghĩ đến chuyện kiếm tiền, cũng không biết cách thương yêu bạn gái thế nào. Mặc dù anh rất thích Tô Hoàn, trong lòng nghĩ thứ này thứ kia nhưng làm thế nào cũng không thể hiện ra được, đến mức Tô Hoàn luôn cảm thấy chỉ có bản thân đơn phương cố gắng, không nhận được hồi đáp.

Tình cảm cũng cần kinh doanh, không có tình yêu nào thật sự không cần nhận lại, chỉ cần để ý, khẳng định đều hi vọng nhận được phản hồi từ đối phương.

Khoảng thời gian đó, thật ra Tô Hoàn cũng rất tủi thân.

Có điều có kinh nghiệm hai năm xa nhau, hai người đối với phương diện tình cảm, tâm thái thành thục hơn rất nhiều.

Nhất là Hứa Minh Ý, hiểu được mùi vị mất đi, hiện giờ mất rồi lấy lại được, quý trọng gấp đôi.

Mấy ngày nay, Hứa Minh Ý tan làm liền hỏa tốc bay về nhà nấu cơm cho bạn gái, Tô Hoàn ở rít trong nhà đọc manga và tạp chí chờ anh trở về, cuộc sống trôi qua những ngày thư thái thoải mái nhất từ trước đến giờ.

Thật ra phòng trọ nhỏ không thua kém căn nhà lớn bao nhiêu, trước kia cô ở biệt thự trong trang viên, phòng rất lớn nhưng trống rỗng lạnh lẽo, không có hơi người.

Thế nhưng căn phòng nhỏ của Hứa Minh Ý lại cực kỳ ấm áp.

Hứa Minh Ý giống như người bị hội chứng nghiện hôn nghiêm trọng, bất cứ lúc nào cũng muốn hôn cô, lúc nấu cơm, lúc giặt quần áo, lúc dạo phố, thậm chí trước khi đi ngủ, hai người cũng phải hôn nhau một lúc lâu.

Những ngày qua, anh càng lúc càng không kiềm chế được bản thân, có điều cân nhắc đến việc Tô Hoàn vẫn còn là “bảo bảo”, mình cũng không có kinh nghiệm gì, cho dù đau khổ, anh cũng phải nhịn, chuyện tốt đẹp xứng đáng để chờ đợi.

Ngày nọ khi tan làm, Hứa Minh Ý ôm một bộ đệm lông mềm rất dày trở về, trải trên ghế sofa: “Em thích nằm mềm, anh thêm một lớp cho em, ngồi thử lên một chút đi.”

Đệm làm từ lông thỏ, sờ cực kỳ mềm mại, Tô Hoàn biết, giá cả khẳng định không rẻ.

Mấy ngày nay, mỗi ngày Hứa Minh Ý đều mua rất nhiều thứ trở về, giống như con chim trống chăm chỉ bổ sung từng cái lá cho ổ

chim của mình, xây dựng một môi trường sống dễ chịu cho bạn đời.

Tô Hoàn nói: “Đậm dày như vậy, mùa hè sẽ rất nóng.”

“Nóng thì mở điều hòa ở mức thấp nhất.”

Cô không tự giác nở nụ cười: “Như vậy sẽ rất tốn điện, mấy ngày nay em ở chỗ anh, tổng cộng anh tiêu bao nhiêu tiền rồi?”

Hứa Minh Ý ôm cô nói: “Anh cam tâm tình nguyện.”

Mục đích kiếm tiền, không phải là để cho người phụ nữ của mình tiêu sao, mấy nay Hứa Minh Ý cảm thấy cực kỳ có động lực, giống như cuộc sống đều có ý nghĩa, có hi vọng có mơ ước.

“Ngày mai em sẽ trở về.” Tô Hoàn thở dài một tiếng: “Phải về làm việc rồi.”

“Không thể ở thêm mấy ngày sao? Anh đã học thật tốt, chuẩn bị tặng em một đêm đầu tiên hoàn mỹ.”

Tô Hoàn buồn cười vuốt tóc anh: “Nói câu này anh có thể xấu hổ một chút không!”

Dường như Hứa Minh Ý rất chân thành, không có ý đùa cợt một chút nào: “Tại sao phải xấu hổ, anh cảm thấy đây là chuyện rất tốt đẹp, cũng mong đợi từ lâu, tóm lại anh sẽ cố gắng khiến em hài lòng.”

Thần linh ời.

Có đôi khi, Tô Hoàn thật sự không thể hiểu nổi mạch suy nghĩ của Hứa Minh Ý, dù sao chính là không giống người bình thường.

“Thật sự không thể ở thêm mấy ngày sao?” Anh dùng chóp mũi cọ cọ cổ Tô Hoàn khiến cô hơi ngứa.

“Em phải về làm việc, ở chỗ này ăn của anh dùng của anh, không hay lắm.”

“Anh đã nói không sao mà.” Anh cố chấp: “Anh cam tâm tình nguyện.”

Tô Hoàn an ủi anh: “Có lẽ em có thể tìm một công việc ở Thâm Quyển.”

Hứa Minh Ý nhìn cô: “Em đồng ý tới?”

Tô Hoàn nhún vai: “Dù sao em cũng sẽ không làm lâu ở công ty của anh Tịch Khiêm nữa, bởi luôn cảm thấy được chiếu cố, bất kể công việc có làm tốt hay không đều không bị trách mắng. Thật ra em cũng rất muốn tự mình kiếm sống, không muốn dựa vào quan hệ trọng nhà.”

“Nếu em sẵn lòng tới, anh sẽ thuê một căn hộ tốt hơn, ở chung cư cao cấp, có gác cổng có bảo vệ, xung quanh xanh hóa cũng rất tốt, gần chỗ làm của em, em không cần chen lấn trong tàu điện ngầm, như vậy được không?”

“Được, anh nói gì cũng được.” Tô Hoàn ôm mặt anh hôn một cái: “Hứa Minh Ý, anh tốt với em hết chỗ chê, cứ như vậy em thật sự không thể rời khỏi anh được.”

Hứa Minh Ý hôn say đắm cô một lúc lâu, ôm eo cô nói: “Thật ra anh học cũng tương đối rồi, nếu không đêm nay, anh dâng đêm đầu tiên cho em?”

Tô Hoàn cười đẩy anh: “Không muốn, em không muốn đêm đầu của anh, anh... đừng dẫn một chút!”

“Anh rất đừng dẫn mà.”

Tô Hoàn khinh bỉ: “Mỗi lần sau khi hôn xong, anh đều phải hỏi cảm giác của em, còn muốn miêu tả kỹ càng, xin anh đó, những chuyện riêng tư như thế không cần trao đổi cảm nhận, mọi người ngàm hiểu không tốt sao?”

Hứa Minh Ý vô tội chớp mắt: “Anh chỉ muốn làm càng tốt hơn.”

“Những việc này, không phải kỹ thuật, cũng không phải lập trình, nâng cấp nâng cấp có thể làm tốt hơn, anh... anh học hỏi Phó Thời Hàn người ta để có chút EQ đi.”

Hứa Minh Ý xụ mặt xuống: “Ồ, em thích Phó Thời Hàn như vậy cơ à.”

Tô Hoàn: ...

Không có cách nào giao lưu với thẳng nam ngành kỹ thuật!

“Ngày mai em đi!” Dường như Hứa Minh Ý vẫn tức giận: “Buổi tối hôm nay đừng mơ được ăn cơm anh nấu! Anh không nấu cơm cho bạch nhãn lang vong ân phụ nghĩa!”

“Anh còn được đà lần tới.” Tô Hoàn nện gậy dựa vào lưng anh: “Không cần chờ ngày mai, bây giờ em sẽ đi.”

Hứa Minh Ý không để Tô Hoàn đi, cản trước mặt cô: “Ai... ai bảo em đi, điện thoại di động của em đã sạc đầy chưa, đi... đi rồi liền hối hận.”

Anh cố tỏ ra hung dữ, ngược lại chọc cười Tô Hoàn: “Em có sạc dự phòng, không mệt Hứa nhị quan gia anh quan tâm.”

Hứa Minh Ý lộ vẻ đắc ý: “À, sạc dự phòng sao.”

Tô Hoàn dự cảm không lành, cầm sạc dự phòng ở đầu giường nhìn một chút, vậy mà không có điện.

Hứa Minh Ý nói: “Tối qua anh dùng sạc dự phòng của em, sạc điện thoại cả đêm.”

Tô Hoàn: ...

Nắm đấm hơi ngứa, dường như muốn đánh người.

Cô quay trở lại ghế sofa, bắt đầu phụng phịu.

Mặc dù ngoài miệng Hứa Minh Ý nói không nấu cơm cho cô, nhưng cuối cùng vẫn vào phòng bếp, không lâu sau, mì sốt hải sản (*) thơm ngào ngạt liền xuất hiện.

(*) 海鲜焖面

c78

Những ngày vừa rồi anh thay đổi đa dạng các món ăn cho cô, tay nghề so với đầu bếp ở nhà hàng còn đỉnh hơn.

Ban đầu khẩu vị của Tô Hoàn rất ít, kết quả ở chung mấy ngày nay với anh, thế mà béo thêm mấy cân.

Hứa Minh Ý đeo bao tay thật dày, đặt đĩa mì lên bàn, liếc Tô Hoàn đang phụng phịu một chút: “Khuê nữ, ăn cơm.”

“Người ngay thẳng không nhận đồ bố thí.” Dù sao Tô Hoàn quyết tâm làm căng với anh rồi.

“Thơm quá nha.” Hứa Minh Ý ngồi bên bàn, chọn một sợi mì dụ dỗ cô: “Anh cố ý ra chợ bán hải sản tươi, có cá, có sò, có tôm... thật sự ăn rất ngon.”

Tô Hoàn ngửi thấy mùi thơm, nuốt nước miếng một cái, khó chịu đi tới.

Hứa Minh Ý vội vàng kéo cô ngồi xuống, dịu dàng dụ dỗ: “Được rồi, không tức giận nữa, tức giận sẽ có nếp nhăn.”

“Sau này không cho phép nổi giận vô cớ với em, em nói cái gì cũng đúng, anh không được cãi lại.”

Hứa Minh Ý nói: “Vậy anh thành dạng gì, có muốn anh chế tạo một người máy làm chồng cho em không, người máy không cãi lại, chủ nhân nói gì đều đúng, em đồng ý chứ?”

Tô Hoàn: ...

Cho nên dĩ nhiên cô khó khăn như vậy sao! Thẳng nam đáng chết.

Mặc dù hai người cãi nhau, buổi tối vẫn ôm nhau ngủ.

Hứa Minh Ý vẫn còn nhớ thương chuyện đêm đầu tiên, tay chân không an phận bị Tô Hoàn đạp xuống giường hai lần, cuối cùng cũng yên tĩnh.

Ngày hôm sau hai người ở sân bay lưu luyến chia tay.

Cuối năm tham gia hôn lễ của Hoắc Yên và Phó Thời Hàn mới có thể gặp mặt.

Toàn bộ nữ sinh của phòng ký túc xá 409 đều làm phù dâu của Hoắc Yên, còn mấy đồng chí nam sinh độc thân phòng 611 làm phù rể cho Phó Thời Hàn.

Một ngày trước hôn lễ, nam nữ trẻ tuổi của hai phòng ký túc xá vây quanh cô dâu và chú rể, cùng cả thợ chụp ảnh, đi tới sườn núi nhỏ phía sau trường học chụp ảnh lưu niệm.

Phó Thời Hàn âu phục giày da ôm Hoắc Yên mặc váy cưới trắng dài quét đất đứng chính giữa, phù rể và phù dâu đứng hai bên, thợ chụp ảnh yêu cầu nam nữ tự do thành cặp, bốn người hai đôi.

Hứa Minh Ý nắm tay Tô Hoàn, cúi người hôn lên gương mặt cô.

“Ơ kìa!” Thợ chụp ảnh ngẩng đầu: “Phù dâu phù rể bên kia, hai người quá thân mật, đoạt cảnh của cô dâu chú rể.”

Tô Hoàn đẩy Hứa Minh Ý, tức giận nói: “Anh tránh xa một chút.”

Hứa Minh Ý vẫn ôm cô không chịu buông tay.

Phó Thời Hàn cười nói: “Hai anh chị xin tự trọng một chút, hôm nay là hôn lễ của tó.”

Hoắc Yên cũng nói xen vào: “Học Hướng Nam người ta có được hay không.”

Bên trái Hướng Nam và Lạc Dĩ Nam một đôi, lúc đầu thợ chụp ảnh sắp xếp để hai người họ tay trong tay, nhưng Lạc Dĩ Nam không

chịu đồng ý, tìm được một nhánh cây, mỗi người một đầu, nhìn rất lạ lùng.

Hoắc Yên biết trong lòng Lạc Dĩ Nam có khúc mắc, vốn dĩ định sắp xếp để Thẩm Ngộ Nhiên cùng cô nàng một tổ, nhưng Thẩm Ngộ Nhiên còn muốn sống, đánh chết cũng không đồng ý, anh ta nào dám cầm tay người yêu của anh Hướng Nam.

Thợ chụp ảnh chỉ đạo nói: “Này đôi bên trái, hai người tới gần một chút, học bên phải đi, đừng xa lạ như thế, hai người là phù dâu phù rể, không phải kẻ thù, mau vút nhánh cây trong tay xuống.”

Hướng Nam đưa tay nâng eo Lạc Dĩ Nam, Lạc Dĩ Nam giãy dụa, không tránh được, Hướng Nam thấp giọng nói nhỏ bên tai cô: “Hôm nay là hôn lễ của lão tứ và Yên Yên, cho dù em chán ghét anh, nhưng hãy cho bọn họ chút thể diện, được không?”

Cuối cùng Lạc Dĩ Nam phục tùng, dựa vào người Hướng Nam, theo chỉ đạo của thợ chụp ảnh, đưa tay đặt lên lồng ngực cứng rắn của anh ta.

Hướng Nam mặc âu phục, nói chuyện thú vị, vô cùng khác biệt so với thời niên thiếu ngây ngô non nớt, anh ta cẩn trọng lãnh đạm hơn rất nhiều, từ trong ra ngoài tản ra khí chất nào đó của bá đạo tổng tài.

Hiện giờ anh ta là vị hôn phu lý tưởng được toàn bộ cô gái trẻ tuổi tầng lớp thượng lưu ở Giang Thành lựa chọn.

Lạc Dĩ Nam tồn tại trong giới giải trí, cũng gặp không ít minh tinh và người mới muốn dính vào vị đại gia trẻ tuổi tài cao, anh tuần nhiều tiền này.

Lạc Dĩ Nam đối với điều này khịt mũi coi thường.

Theo yêu cầu của thợ chụp ảnh, mấy phù râu phù rể làm ra đủ loại động tác chụp chung thân mật.

Cuối cùng, thợ chụp ảnh nhìn ảnh chụp, chặc chặc cảm thán, làm nghề này nhiều năm như vậy, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy cô dâu chú rể cùng phù dâu phù rể có giá trị nhan sắc cao như vậy, đơn giản là đẹp trai xinh gái hơn cả mình tính.

Ngày hôm sau là hôn lễ chính thức, đêm trước đó, các cô gái ở trong khuê phòng nói chuyện với Hoắc Yên cả đêm, so với cô dâu thì các cô có vẻ kích động hơn nhiều, cũng chờ mong cuộc sống ngọt ngào sau khi kết hôn.

“Phải cùng Hàn tổng sống như vậy cả đời, wow, nghĩ mà thấy khủng khiếp.” Lâm Sơ Ngữ run rẩy nổi da gà: “Anh ấy rất hung dữ.”

Hoắc Yên biết, Lâm Sơ Ngữ luôn sợ Phó Thời Hàn, đoán chừng là bóng ma của chủ tịch hội sinh viên còn chưa tan, cô nàng vẫn luôn có cảm giác kính sợ với anh.

Phó Thời Hàn lưu lại ấn tượng nghiêm túc cẩn thận cho người ngoài, bản chất thật của anh, cũng chỉ có Hoắc Yên gặp qua.

Lâm Sơ Ngữ hỏi: “Sau khi kết hôn, các cậu muốn con trai hay con gái?”

Hoắc Yên nói: “Tớ có thể lựa chọn sao?”

“Nói cũng đúng, bây giờ không thể nhìn giới tính.”

Thật ra Hoắc Yên đã cùng Phó Thời Hàn thảo luận vấn đề này.

“Em vẫn muốn con gái, chỉ cần một đứa, không sinh hai đứa.”

Phó Thời Hàn hỏi cô: “Vì sao, một đứa rất cô đơn.”

Anh chính là con trai độc nhất, biết rõ không có anh chị em vắng vẻ thế nào, có điều nửa đường em gái Hoắc Yên xuất hiện, hồi nhỏ dẫn theo cô, cũng coi như náo nhiệt.

“Em sẽ chăm sóc con bé, cùng con bé học đi, học nói, cùng con bé chậm rãi lớn lên, sẽ không để cho con bé cô đơn.” Hoắc Yên cố chấp nói: “Em sẽ giành những thứ tốt nhất cho con bé, sẽ không để bất cứ ai chia sẻ tình yêu thuộc về con bé.”

Phó Thời Hàn hiểu suy nghĩ của Hoắc Yên, cô là nghĩ tới những việc trải qua trong quá khứ, mới có thể suy bụng ta ra bụng người.

Phó Thời Hàn ôm chặt cô, cam kết: “Vậy chúng ta chỉ sinh một cô con gái, cho con bé tất cả tình yêu tốt nhất trên thế giới này.”

**

Sáng sớm của buổi lễ kết hôn, nhóm chị em tốt đã chuẩn bị xong, trang trí lại khuê phòng, bố trí các loại trò chơi nhỏ, còn phải giấu kỹ giày đỏ.

Sau khi Hoắc Yên trang điểm xong xuôi, liền đoan trang ngồi ở chính giữa giường uyên ương, váy trắng to trải rộng, giống như tiểu công chúa trong câu chuyện cổ tích.

“Đến rồi đến rồi.”

“Các chị em, liều chết giữ cửa, không được để bọn họ vào!”

“Được!”

Mấy cô gái chặn cửa, Hoắc Yên liên tục dặn dò: “Đừng làm khó bọn họ nha!”

Tô Hoàn cười nói: “Cô dâu mới xin rụt rè một chút.”

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa của đàn ông: “Mở cửa, Hàn tổng tới đón vợ!”

“Đưa hồng bao, không có hồng bao không mở cửa.”

Dưới khe cửa được nhét mấy cái hồng bao, các cô gái cười tí mắt phân chia chiến lợi phẩm.

Thẩm Ngộ Nhiên hô: “Có thể mở cửa chưa.”

“Không được, còn phải trả lời câu hỏi.”

“Sao lại phiền phức thế!”

“Nói nhảm, nhà anh cưới được cô vợ trẻ tốt như vậy!”

“Vậy cô hỏi mau đi! Đừng làm lỡ giờ tốt!”

Tô Hoàn vội vàng lấy tờ câu hỏi đã chuẩn bị trước ra: “Chú rể nhất định phải trả lời câu hỏi trong vòng 3 giây, không được suy nghĩ, câu hỏi thứ nhất, Yên Yên và bạn gái cũ đồng thời rơi xuống nước, vớt lên hô hấp nhân tạo, anh chọn ai?”

Thẩm Ngộ Nhiên nói: “Nói nhảm, khẳng định chọn Yên Yên!”

Phó Thời Hàn lại nói: “Tôi không có bạn gái cũ, Yên Yên là thanh mai trúc mã và cũng là mối tình đầu của tôi.”

Thẩm Ngộ Nhiên và Hứa Minh Ý đồng thời trợn mắt há mồm, nguy hiểm quá!

Tô Hoàn giơ ngón tay cái với đám bạn, câu hỏi thứ nhất thuận lợi vượt qua.

“Câu hỏi thứ hai, anh và Yên Yên sống chung, hai người cùng nuôi một con mèo, nếu như tương lai chia tay, ai sẽ chăm sóc con mèo?”

Hứa Minh Ý suy nghĩ: “Tớ cảm thấy lại là câu hỏi nhảm nhí, nếu để tớ chọn, khẳng định là tôn trọng ý kiến của cô ấy, cô ấy muốn nuôi mèo thì nuôi, không muốn nuôi tớ sẽ tiếp nhận.”

Phó Thời Hàn cười nhạt: “Chúng tôi sẽ không chia tay.”

Mẹ nó lại... lại trả lời đúng.

“Các anh có thể học tập Hàn tổng một chút không.” Tô Hoàn nói: “Câu hỏi thứ ba, anh nghe cho kỹ, anh và Yên Yên đang đi xem phim, lúc này bên cạnh có một cô gái xa lạ đưa nước tới nhờ anh mở giúp, anh sẽ chọn thế nào.”

Hứa Minh Ý: “Tổng mệnh đề, tôi chọn im lặng.”

Thẩm Ngộ Nhiên đồng cảm nhìn Phó Thời Hàn một chút: “Tớ cũng im lặng.”

Phó Thời Hàn nói: “Tôi sẽ đưa chai nước cho bạn gái tôi, để cô ấy mở giúp, nếu như cô ấy không vặn được, tôi sẽ sờ mũi cô ấy, bảo cô ấy là ngốc ngếch, sau đó lại mở giúp cô ấy rồi lại giúp cô ấy đưa chai nước cho cô gái lạ kia.”

Thẩm Ngộ Nhiên quỳ xuống, bội phục sát đất: “Hàn tổng là thần tiên, nhận của tiểu đệ một vái!”

Hứa Minh Ý ứa mồ hôi lạnh: “Lợi... lợi hại.”

Trong phòng, Tô Hoàn cùng Lâm Sơ Ngữ cũng líu lười cảm thán, nói: “Trí thông minh này, thật không được mấy ai.”

Cuối cùng cửa được mở ra, Thẩm Ngộ Nhiên hỏi Tô Hoàn: “Các cô lấy ở đâu ra nhiều câu hỏi kỳ lạ như vậy?”

Tô Hoàn nói: “Tìm trên mạng đó, đều là tổng mệnh đề kinh điển cho bạn trai, có điều phản ứng của Hàn tổng cũng quá nhanh đi.”

Thẩm Ngộ Nhiên cười nói: “Chứ không cô cho rằng, nam thần giáo thảo(hotboy của trường)hội tụ nhan sắc và trí tuệ đứng đầu đại học S ở đâu mà ra?”

Editor: Tung bông, thế là đôi chính đã kết hôn ~~~. Và xin thu lại câu nói bảo hòa thượng cấm dục

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 79: Ngoại Truyện Năm: Hào Môn Cầu Huyết

“Đêm nay, anh đã chuẩn bị xong!”

Chín chín tám mốt kiếp nạn, vượt qua cửa ải khó khăn đầu tiên, tiếp theo nhóm phù dâu lại sắp xếp tìm kiếm giày thêu, mấy vị phù rể anh tuấn trẻ tuổi giúp đỡ một tay, lật tung căn phòng lên tận trời.

“Cưới vợ đúng là mất sức.”

“Đều do mấy cô nàng này lảm chuyện.”

Tô Hoàn thấy Hoắc Yên không ngừng nháy mắt với Phó Thời Hàn, vội vàng cản lại, nói: “Được đấy được đấy, cô dâu xin tự giác một chút, không được giúp chú rể gian lận.”

Hoắc Yên lè lưỡi, nói nhỏ: “Tớ không có.”

“Tìm được rồi!”

Cái giày thứ nhất được Hứa Minh Ý tìm thấy trong giá sách —

“Tớ đang buồn bực, Yên Yên đâu phải là cô gái thích đọc sách, thế mà lại bày một giá toàn sách, khẳng định có chuyện mờ ám bên trong, thì ra giày bị giấu ở đây!”

Hoắc Yên: ...

Ai đuổi cái tên đáng ghét này đi đi!

Phó Thời Hàn nhìn váy bông bênh của Hoắc Yên, nói: “Tôi đoán, cái thứ hai ở dưới váy em ấy, đúng không?”

Tô Hoàn trêu đùa: “Vậy tự anh vén lên xem.”

Các phòng nam nữ trẻ tuổi đều cười tủm tỉm, Hoắc Yên da mặt mỏng, lấy giày từ dưới váy mình ra, đỏ mặt nói: “Được rồi được rồi, đoán đúng rồi.”

Lâm Sơ Ngữ nói: “Ơ kìa, có ở đâu có cô dâu chờ không kịp, chỉ mong mình nhanh nhanh gả ra ngoài không! Chú rể mau đi giày cho bà xã anh kìa!”

Phó Thời Hàn cầm giày đỏ, nâng chân Hoắc Yên đi giúp cô, cuối cùng còn cúi người hôn lên mũi giày: “Cô dâu mới, lên đường thôi.”

Hoắc Yên dang tay: “Ngồi lâu mỏi chân, muốn ôm ôm.”

Phó Thời Hàn cười dịu dàng, đưa tay bế ngang hông Hoắc Yên, ra khỏi phòng.

Tô Hoàn cùng Lâm Sơ Ngữ che mắt: “Chịu không nổi chịu không nổi! Hai người có thể đợi tới lúc động phòng hãy dính lấy nhau được không!”

Phó Thời Hàn ôm Hoắc Yên ra khỏi phòng, ba mẹ đều ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, hai người kính trà cho ba mẹ, mẹ Hoắc Yên nhìn không được lau nước mắt, căn dặn Phó Thời Hàn: “Trước kia chúng ta không chú ý tới con bé, bây giờ muốn bù đắp nhưng chẳng còn kịp, cảm ơn con đã chăm sóc con bé.”

“Mẹ, mẹ đừng khóc, không sao đâu.”

Phó Thời Hàn nắm tay Hoắc Yên, nói: “Ba mẹ, xin hai người yên tâm giao Yên Yên cho con, con sẽ yêu thương em ấy cả đời.”

Ngay lúc ra cửa, Hoắc Yên đột nhiên quay đầu, nhìn về phía Hoắc Tư Noãn.

Cô ta vẫn đứng bên tường, không có cảm giác tồn tại.

Giữa hai chị em có khúc mắc và vết rạn nứt, qua nhiều năm như vậy vẫn không thể hòa giải, Hoắc Tư Noãn đi Bắc Kinh học nghiên cứu sinh, ngày bình thường rất ít khi liên lạc.

Lần này hôn lễ của Hoắc Yên, sáng sớm cô ta đắp máy bay trở về, sau khi về nhà cũng không nói chuyện với cô, chỉ hỏi thăm ba mẹ.

Nhưng trong nháy mắt bước chân ra khỏi cửa, Hoắc Yên bỗng nhiên quay đầu, gọi cô ta một tiếng —

“Chị, em đi đây.”

Đôi mắt Hoắc Tư Noãn đột nhiên đỏ lên.

Hoắc Yên chạy vội lại, ôm lấy Hoắc Tư Noãn.

Hoắc Tư Noãn sửng sốt một lúc lâu, cuối cùng cũng vươn tay, dùng sức ôm chặt cô, mặc dù cắn chặt môi dưới, nhưng nước mắt vẫn không nghe lời chảy xuống.

“Chuyện trước kia coi như xong, có được không.”

Nhiều năm như vậy, cuối cùng Hoắc Yên vẫn xuống nước trước.

Hoắc Tư Noãn nhắm mắt lại, giọng nói run rẩy: “Được.”

Những cái được gọi là tranh đấu yêu hận, ân ân oán oán giữa chị em, chẳng qua đều là nóng nảy và xúc động lúc còn trẻ, thời gian trôi qua đã không còn. Lúc Hoắc Yên nhìn lại quá khứ, những điều thật sự còn đọng lại trong ký ức của cô, là hồi bé Hoắc Tư Noãn nắm tay cô đi xuyên qua con đường lát đá, cùng nhau tới cửa hàng kẹo mua đồ chơi làm bằng đường.

Hoắc Tư Noãn đưa tay lau sạch vết nước mắt trên mặt Hoắc Yên, cười nói: “Hôm nay Yên Yên kết hôn, đừng khóc, vui vẻ một chút.”

“Chị cũng đừng khóc.”

“Ừm.”

Hoắc Tư Noãn nhìn về phía Phó Thời Hàn, đưa tay Hoắc Yên cho anh: “Tôi chúc phúc hai người.”

Phó Thời Hàn trịnh trọng gật đầu: “Cảm ơn, lời chúc phúc của cô, là món quà tốt nhất chúng tôi nhận được hôm nay.”

**

Hôn lên được tổ chức ở sân cỏ lớn của khách sạn Giang Thành, Hứa Minh Ý ngồi hàng trước tham dự hôn lễ, nhìn rất chăm chú.

Tô Hoàn để ý thấy, trong nháy mắt khi Phó Thời Hàn tự tay đeo nhẫn cho Hoắc Yên, Hứa Minh Ý vậy mà ma xui quỷ khiến thế nào tròng mắt đỏ ửng, nếu như cô không hoa mắt, trong mắt anh còn có nước?

Cái đó...

Cô chọc chọc Hứa Minh Ý: “Phó Thời Hàn người ta kết hôn, anh đổ mắt kích động cái gì? Này này, còn chảy nước mắt.”

“Anh không có.”

“Còn không thừa nhận, hốc mắt đều đỏ rồi.”

Hứa Minh Ý cố chấp nói: “Gió thổi.”

Tô Hoàn lấy khăn tay, đưa anh dụi mắt: “Được, bảo bảo ngoan, cảm động thì cảm động, đừng khóc thật, quá mất mặt, em chỉ có thể giả vờ không quen biết anh thôi.”

Hứa Minh Ý kiên quyết duỗi tay ra, như trẻ con nói với Tô Hoàn: “Ôm.”

Tô Hoàn ôm anh, vỗ vỗ lưng: “Cho nên người ta kết hôn vui mừng hơn hờ, rốt cuộc anh xúc động cái gì.”

Hứa Minh Ý vùi sâu mặt vào trong sợi tóc của cô, nói: “Hồi đại học, Phó Thời Hàn đối xử với anh tốt nhất, cậu ấy kết hôn, anh vui mừng.”

Tô Hoàn tin tưởng, Hứa Minh Ý là thật tâm vui mừng cho Phó Thời Hàn, anh coi Phó Thời Hàn là người bạn cực kỳ thân thiết, một người anh em chân chính.

“Được rồi, bảo bảo ngoan, không khóc không khóc.”

Phần cuối của buổi lễ kết hôn, cô dâu muốn tung hoa, Hứa Minh Ý hạc giữa bày gà đứng giữa một đám con gái, vận sức chờ phát động, chỉ đợi Hoắc Yên tung hoa, nhún người nhảy lên, vũng vàng tiếp được.

Tiếng thất vọng và bất mãn của các cô gái vang lên xung quanh, Lâm Sơ Ngữ đẩy Hứa Minh Ý: “Này! Hòa thượng, anh một người đàn ông sao lại cùng chúng tôi cướp hoa, không biết xấu hổ.”

“Ai quy định đàn ông không thể cướp hoa?” Hứa Minh Ý rất thản nhiên cầm hoa đi tới trước mặt Tô Hoàn: “Này, anh giúp em cướp.”

Tô Hoàn dở khóc dở cười: “Bó hoa là để cô gái chưa lập gia đình cướp, mong muốn lần kết hôn tiếp theo chính là mình, anh tặng nó cho em, cái đó... đó...”

Hứa Minh Ý suy nghĩ, nói: “Anh cũng mong chờ, hôn lễ tiếp theo, là em với anh.”

“Ôi ôi.” Đám con gái xung quanh đều che miệng cười trộm: “Hòa thượng nói lời này thật sự không biết xấu hổ.”

Hứa Minh Ý nói: “Xấu hổ cái gì, tôi nói chính là lời thật lòng.”

Chỉ nói láo mới đỏ mặt xấu hổ, anh là thật lòng thật dạ, không cần xấu hổ.

Tô Hoàn cũng rất bất đắc dĩ, có điều thẳng nam này là do mình chọn, không thể oán trách.

Buổi tối hôm đó, mấy bạn bè tốt đưa Hoắc Yên và Phó Thời Hàn vào động phòng, lại làm loạn hơn nửa ngày, giày vò hai người chơi đủ mọi trò chơi.

Phó Thời Hàn cưới được vợ, hiển nhiên tâm trạng rất tốt, còn rất kiên nhẫn, để bạn bè có thể thoải mái tận hưởng.

Sau khi kết thúc, Tô Hoàn và Hứa Minh Ý đã đặt trước một khách sạn, dưới lầu, Hứa Minh Ý nói với cô: “Buổi tối hôm nay anh...”

Tô Hoàn bắt đắ dĩ: “Anh lại muốn dâg đêm đầu tiên của anh đúng không.”

Hứa Minh Ý vừa ngượng ngùng vừa hưng phấn gậ đầu: “Đêm nay, anh đã chuẩn bị xong!”

Tô Hoàn chọc chọc đầu anh: “Nói như em chiếm tiệm nghi của anh vậy.”

“Vậ em đồng ý không.”

“Ừm ~~~ để em nghĩ lại đã.”

“Em cứ từ từ suy nghĩ, anh không vội.”

Tô Hoàn cười: “Anh còn không vội, em thấy anh đang vội muốn chết!”

Hứa Minh Ý cũng cười tủm tỉm, hai gò mang theo chút ngượng ngùng đặc hữu của chàng trai trẻ.

Tô Hoàn kéo tay anh, đang muốn bước vào trong khách sạn, đột nhiên nghe được một giọng phụ nữ trung niên từ sau lưng truyền đến —

“Tô Hoàn, còn muốn đi đâu.”

Nghe thấy giọng nói này, cơ thể Tô Hoàn cứng đờ, run rẩy quay đầu lại.

Chỉ thấy bên vệ đường có một chiếc Mercedes đang đỗ, cửa sổ xe chậm rãi kéo xuống, một người phụ nữ trung niên trẻ hơn tuổi, thái độ nghiêm túc nhìn cô.

“Mẹ...”

Nghe thấy xưng hô thế này, Hứa Minh Ý cũng mở to hai mắt, có chút không biết làm sao.

Tô Hoàn lập tức buông lỏng tay đang kéo Hứa Minh Ý, giống như chuột thấy mèo, run rẩy: “Mẹ, sao mẹ... lại ở đây?”

Tần Nhuận Thanh liếc cô một cái, chưa trả lời cô, chỉ thản nhiên nói: “Về nhà.”

Cửa sổ xe màu đen kéo lên.

Tô Hoàn áy náy nhìn Hứa Minh Ý nói: “Tối nay em... khả năng phải về rồi.”

Nét mặt Hứa Minh Ý lo lắng: “Không sao chứ?”

“Yên tâm, mẹ em là người như vậy, mặt nghiêm túc nhưng hay mềm lòng, không sao.”

“Ừm.”

“Ngày mai em sẽ liên lạc với anh...”

“Anh chờ em.”

Cửa sổ lại trượt xuống, trên mặt Tần Nhuận Thanh có tức giận: “Còn chưa trò chuyện xong sao! Có phải đợi mẹ mua hai cốc cà phê trở lại, chờ hai người chậm rãi trò chuyện không!”

“Mẹ, mẹ nói thế là sao! Con đang cùng bạn trai con tạm biệt thì thế nào.”

Tần Nhuận Thanh hừ nhẹ một tiếng, liếc nhìn Hứa Minh Ý, nét mặt mang theo chút kì thị, nói ra từng chữ —

“Hừ, bạn – trai.”

“Dì có vẻ rất không thích anh.”

Tô Hoàn ôm cổ Hứa Minh Ý, nhón chân hôn mặt anh một cái: “Bảo bảo em đi đây, ngày mai gặp.”

“Đừng cãi nhau với mẹ em.”

“Biết rồi.”

**

Hai mẹ con im lặng một đường, về đến nhà, ba Tô Lệ Thành đang cầm tạp chí ngồi trên ghế sofa bằng gỗ tử đàn, lẩm bẩm nói: “Hoàn Hoàn về rồi.”

Tô Hoàn nhìn dáng vẻ của hai người, biết đêm nay có chuẩn bị mà đến, thấp thỏm bất an trong lòng ngược lại dịu xuống, mặc kệ hai người muốn diễn kịch gì, hôm nay cô sẽ theo đến cùng.”

Nữ sĩ Tần Nhuận Thanh mở miệng trước: “Hứa Minh Ý, người thôn Nguyệt Hà huyện Bình Thủy, từ nhỏ ba mẹ đã ra ngoài làm công, lớn lên với bà nội, lúc tám tuổi bởi vì xảy ra chuyện ngoài ý muốn mà ba mẹ qua đời, trở thành cô nhi, ăn cơm trăm nhà lớn lên, từ nhỏ đã lăn lộn ở tầng lớp thấp nhất của xã hội, ngoài đi học còn đi làm thêm, thành tích thi đại học ưu tú, tính cách không thành thật,

trong trường đại học thường xuyên lừa bịp, không ít bạn học mắng cậu ta.”

Bà dùng đầu ngón tay dài mảnh chọc chọc con gái mình: “Bao gồm cả Tô Hoàn con.”

Tô Hoàn trợn mắt há mồm: “Mẹ... mẹ điều tra anh ấy?”

“Đối tượng con gái mẹ quen biết, mẹ không thể không điều tra cậu ta?”

Tô Hoàn kích động: “Mẹ quá đáng quá! Ba, ba nhìn mẹ kìa!”

Lão ba Tô Lệ Thành đột nhiên bị cue (*), thế là đằng hắng một cái: “Ừm, điều tra chuyện này mà chưa có sự đồng ý của con gái, là không đúng, nhưng là ba mẹ, chúng ta cũng chỉ xuất phát từ sự quan tâm.”

(*) Mang nghĩa đột nhiên được ai đó nhắc nhở, ám chỉ manh mối.

Tần Nhuận Thanh rõ rồi, cái người làm cha này đúng là ba phải, xem ra còn phải dựa vào bản thân bà —

“Lúc hai đứa ở đại học vừa qua lại, mẹ đã để ý đến cậu ta, có điều bởi vì tốt nghiệp liền chia tay, mẹ cũng không để ý nữa, không ngờ yên phận được hai năm, hai đứa lại quần lấy nhau.”

Tô Hoàn hoàn toàn không nghĩ tới, chuyện xa xưa như vậy mà mẹ mình cũng biết, chờ chút... Cô đột nhiên nghĩ đến cái gì, bật dậy cao giọng hỏi: “Năm tư Hứa Minh Ý khởi nghiệp thất bại, có liên quan đến ba mẹ không?!”

Nếu như... nếu như ba mẹ thật sự muốn dùng gậy đánh uyên ương lại muốn im lặng không tiếng động, biện pháp tốt nhất chính là để Hứa Minh Ý biết khó mà lui.

Tần Nhuận Thanh vội vàng phủ nhận: “Dĩ nhiên không phải! Tô Hoàn, con xem phim truyền hình nhiều quá rồi đấy! Sao chúng ta có thể làm loại chuyện đó!”

Tô Lệ Thành cũng vội vàng nói đỡ: “Đúng vậy, cho dù ba mẹ không hi vọng hai đứa bên nhau, nhưng cũng sẽ không làm ra chuyện thất hèn tổn thương thẳng nhóc kia, cậu ta đi đoạn đường này, thật không dễ dàng, tuổi còn trẻ đã hiểu sâu việc đời, tự lập tự cường, so với đại đa số thanh niên chỉ biết chìm đắm trong hưởng lạc không chịu làm việc đàng hoàng bây giờ, tốt hơn nhiều.”

Tần Nhuận Thanh nghe cái điệu này của chồng không đúng, nói: “Ông giúp ai vậy, càng nói càng sai, còn thật sự thưởng thức cậu ta sao?”

Tô Lệ Thành lập tức đốt điều thuốc: “Ừm, mặc dù tên nhóc này khá được, nhưng vẫn không xứng với con gái bảo bối nhà ta.”

Biết không phải là ba mẹ giở trò xấu hãm hại Hứa Minh Ý, cảm xúc của Tô Hoàn dịu đi một chút, ngồi xuống nói: “Hai năm nay con trưởng thành rất nhiều, cũng thành thực rất nhiều, không phải là đứa con giá cái gì cũng không biết nữa, rất nhiều chuyện đã thay đổi, nhưng cái duy nhất không đổi, chính là con thích anh ấy, trước sau như một.”

Tô Lệ Thành nghe vậy rất cảm động: “Từ nhỏ cún con con làm cái gì cũng bỏ giữa chừng, có thể kiên trì lâu như vậy thật không dễ dàng.”

Tần Nhuận Thanh trừng mắt với chồng một chút, bảo ông đừng gây thêm rắc rối, bà ngữ trọng tâm trường nói với Tô Hoàn: “Con với cậu ta chênh lệch quá lớn, bối cảnh gia đình, còn có điều kiện của mỗi người cũng không xứng đôi, loại thanh niên xuất thân từ nông thôn, tâm cao khí ngạo, lòng tự trọng cũng đặc biệt lớn, gia thế của con rõ ràng nổi trội hơn cậu ta, khó đảm bảo tương lai cậu ta sẽ không mắc phải bệnh chủ nghĩa đàn ông, những tai họa ngầm này bây giờ con đang rơi vào lưới tình không cân nhắc, nhưng mẹ không thể không cân nhắc giúp con, cuộc sống hôn nhân không phải yêu đương, nhất định phải tìm người môn đăng hộ đối.”

Tô Hoàn kích động phân trần: “Con biết! Mẹ chính là muốn bắt con kết hôn với con trai của đối tác làm ăn, lợi dụng mối quan hệ thông gia để củng cố đế quốc thương nghiệp của mình, nhưng con là người sống sờ sờ, không phải công cụ của mẹ.”

Tần Nhuận Thanh và Tô Lệ Thành trợn mắt há mồm, Tô Lệ Thành chỉ nhìn cô nói: “Cún con, ba thấy con nên xem ít phim truyền hình đi, đầu óc con cả ngày nghĩ đi đâu, ai muốn bắt con thông gia, đối tác làm ăn của ba, con trai người ta cực kỳ ưu tú, con nhóc con suốt ngày chỉ toàn gây rắc rối, cho dù bây giờ giảm giá bán ra, cho thêm tiền người ta cũng không nhất định chịu lấy đâu!”

Tần Nhuận Thanh đẩy chồng: “Quá rồi quá rồi, cho thêm tiền thì vẫn có người muốn.”

Tô Lệ Thành kéo cà vạt: “Thật sự tức chết ba rồi.”

Tô Hoàn bĩu môi, trong lòng tự nhủ hóa thật thật sự là có kiểu con gái khuyến mại tặng kèm khi mua điện thoại, ghét bỏ như vậy.

“Ba mẹ khỏi phí lời, con nhận định Hứa Minh Ý, cả đời này không phải anh ấy thì không gả.”

Tô Lệ Thành: “Còn không phải cậu ta không gả, cái lí do này vừa nghe chính là học trên phim truyền hình.”

Tô Hoàn: “Hội nghị gia đình có thể bắt đầu rồi! Cảnh trên phim truyền hình không phải thoáng qua sao!”

Tô Lệ Thành bắt đắc dĩ nhìn con gái ngu ngốc trong nhà: “Lời của mẹ con hôm nay, không đồng ý! Cún con, nếu con kiên trì, thì khỏi cần nhận bà ấy là mẹ!”

Tần Nhuận Thanh:???

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 80: Ngoại Truyện Sáu: Công Ty Đồng Tính

“Em sẽ ôm chặt anh, anh nhất định không được từ bỏ”

Thái độ của ba mẹ rất kiên quyết, không hi vọng Tô Hoàn và Hứa Minh Ý tiếp tục qua lại, Tô Hoàn hiểu được nỗi khổ tâm của ba mẹ mình.

Bọn họ suy tính rất chu đáo, khoảng cách về bối cảnh gia đình đối với Hứa Minh Ý mà nói, sẽ sinh ra áp lực cực kỳ nặng nề, nếu như anh không nhẫn nhịn được, tương lai cục diện gia đình bên nữ mạnh gia đình bên nam yếu, sẽ xảy ra mâu thuẫn.

Nếu như Tô Hoàn chỉ lo nghĩ cho cảm nhận của anh, ắt hẳn rất nhiều thứ cần phải im lặng chịu đựng và nỗ lực, nhưng vì là ba mẹ, bọn họ không đồng ý để Tô Hoàn chịu một chút áp lực gì, cho nên biện pháp tốt nhất chính là giết chết đoạn tình cảm này từ trong trứng nước.

Nhưng bọn họ không hiểu rõ Hứa Minh Ý, Tô Hoàn tin tưởng, cho dù tương lai thật sự phải đối diện với mấy vấn đề kia, chỉ cần hai người giúp đỡ, thông cảm lẫn nhau, nhất định sẽ vượt qua, Hứa Minh Ý cũng không phải chàng trai không nói đạo lý.

Đêm đó Tô Hoàn thức trắng, sáng sớm hôm sau liền chuồn ra khỏi nhà, gõ cửa phòng khách sạn Hứa Minh Ý.

Hứa Minh Ý cũng thức dậy sớm, Tô Hoàn vừa vào phòng liền phát hiện vali hành lý của anh đã sắp xếp được hơn một nửa, mấy bộ quần áo gấp ngay ngắn đặt trên giường.

Trán Tô Hoàn sắp nứt ra, quay đầu túm chặt cổ áo Hứa Minh Ý: “Anh định đi mà không từ biệt sao?”

Hứa Minh Ý đang muốn giải thích, vành mắt Tô Hoàn đỏ lên trước: “Hứa Minh Ý, anh là đồ hèn, tôi còn chưa sợ, lúc này anh định muốn cước để mặt du(lòng bàn chân bôi dầu)bỏ chạy sao?”

“Anh có thể giống đàn ông, trưởng thành một chút không! Không muốn đối diện liền trốn tránh!”

“Tôi cho anh biết, nếu lần này anh lại chạy trốn, tôi vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho anh!”

Cô nói xong quay người, cầm quần áo đã gấp gọn của anh dùng sức ném xuống đất, sau đó ngồi xuống bắt đầu rửa mặt lau nước mắt.

Hứa Minh Ý chần chừ chốc lát, nhẹ chân nhẹ tay đi qua, ngồi bên cạnh cô: “Cái đó... vừa mới ông chủ gọi điện bảo anh về đi làm.”

Đôi mắt Tô Hoàn trong veo ngậm nước mắt, tủi thân nhìn anh.

Anh tiếp tục nói: “Anh không muốn chạy, đây không phải là chờ em sao?”

Tô Hoàn biết mình hiểu nhầm, có chút xấu hổ, ngượng ngùng không nói chuyện.

“Em... sau này xem ít phim truyền hình thôi.”

Cô then quá hóa giận: “Mắc mớ gì tới anh!”

Hứa Minh Ý buông tiếng thở dài, cầm tay cô đặt trong lòng bàn tay mình vuốt ve: “Anh hiểu suy nghĩ của chú dì, đặt bản thân vào hoàn cảnh của người khác, sau này nếu là con gái của mình, khẳng định cũng sẽ không chấp nhận được nó gả cho người đàn ông như anh.”

Tô Hoàn ngẩng đầu, bản thân còn oan ức nhưng lại sờ mặt anh an ủi: “Anh đừng nói vậy, em mà ghét bỏ anh, sẽ không tới tìm anh.”

“Anh biết.”

Tô Hoàn ôm eo anh: “Hứa Minh Ý, chỉ cần anh không từ bỏ, em sẽ ôm chặt anh, anh nhất định không được từ bỏ.”

Hứa Minh Ý ôm chặt cô, không nói lời nào, chỉ dùng sức gật đầu.

Tô Hoàn ngẩng đầu hôn lên bờ môi khô ráo của anh, Hứa Minh Ý lập tức hé miệng đáp lại, nụ hôn đã khinh xa thực lộ (xe nhẹ chạy đường quen), anh rất biết học hỏi, kỹ xảo thành thạo luôn có thể trêu chọc cô trái tim nhộn nhạo.

“Tô Hoàn, anh sẽ thành công.”

Anh ôm khuôn mặt lớn chùng bàn tay của Tô Hoàn, đôi đồng tử cup nhìn cô, tình cảm tha thiết: “Từng thất bại một lần, nhưng Hứa Minh Ý sẽ vĩnh viễn không thất bại, anh sẽ cố gắng để ba mẹ em đồng ý, em chờ anh quay lại, anh cưới em.”

Tô Hoàn dùng sức gật đầu: “Bây giờ vẫn còn trẻ, em cũng không muốn kết hôn sớm như vậy, dù sao anh đừng áp lực, từ từ sẽ đến, em cũng sẽ cố gắng.”

Tô Hoàn lưu luyến không rời tiễn Hứa Minh Ý tới nhà ga, mới đi ra liền nhìn thấy ba mẹ mình hóa trang, lén lút trốn ở bên cạnh vườn hoa ở quảng trường nhà ga, thấy cô còn giả bộ không biết, quay người chuồn đi.

Nhiều tuổi rồi, vẫn giống trẻ con.

Tô Hoàn nói: “Đã nhìn thấy, đừng trốn nữa.”

Bên cạnh vườn hoa, Tần Nhuận Thanh tháo kính râm, ho nhẹ một tiếng: “Chúng ta chỉ đi ngang qua.”

Tô Lệ Thành có vẻ vui mừng kinh ngạc: “Thật trùng hợp, ở đây cũng đụng phải cún con nhà chúng ta.” Ông cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay một chút: “Cũng không biết lão Ngô đã lên xe chưa, chúng ta tiễn ông ấy vào trạm.”

Tô Hoàn mặt không đổi sắc, vô tình vạch trần: “Đừng diễn nữa, hai người là tới giám sát con, sợ con và Hứa Minh Ý bỏ chạy.”

Tô Lệ Thành: “Sao có thể, ba mẹ không tin tưởng con gái của ba mẹ như vậy sao?”

Tần Nhuận Thanh nhìn Tô Hoàn, nói nhỏ: “Xem ra con còn chút lý trí, không thật sự cùng tên nhóc kia chạy trốn.”

“Muốn đi, cũng không phải bây giờ.”

Tô Hoàn nói xong câu này, Tần Nhuận Thanh vẫn luôn không yên lòng, đến tận hai tháng sau, bà tan làm về nhà, nhìn thấy Tô Hoàn ôm một thùng giấy nhỏ, bà vội vàng hỏi: “Cầm cái gì thế?”

Tô Hoàn buồn buồn nói: “Con từ chức rồi.”

“Từ chức!”

Tô Hoàn nói: “Con không có ý định tiếp tục làm ở chỗ anh Tịch Khiêm nữa, con muốn đi Thâm Quyển chân chính dựa vào bản thân xông ra xã hội, mà không phải dựa vào quan hệ trong nhà, ở công ty vẫn luôn được thiên vị, như vậy con mãi mãi không thể tự lập.”

Tô Lệ Thành vừa đi xuống cầu thang, nghe được Tô Hoàn nói lời như vậy, khen ngợi vỗ vai cô: “Có chí khí, không hổ là con gái Tô Lệ Thành ta.”

Tần Nhuận Thanh hung dữ trừng mắt với chồng một chút, nói: “Coi như từ chức, công ty ở chỗ nào mà không thể làm, cần gì phải đi Thâm Quyển? Mẹ thấy con chính là muốn đi tìm cái tên Hứa Minh Ý kia thì có.”

Tô Hoàn nói như chuyện đương nhiên: “Con học máy tính, bàn về tương lai bàn về phát triển, đương nhiên còn phải đi Bắc Kinh Thượng Hải Quảng Châu, ở lại Giang Thành có gì tốt.”

“Hừ, đều là kiếm cơm.” Tần Nhuận Thanh nói rõ: “Mẹ không đồng ý.”

“Ba.” Tô Hoàn nhìn về phía Tô Lệ Thành xin giúp đỡ: “Ba, ba nhất định sẽ đồng ý, phải không?”

“Ặc, cái này...”

Nhìn bà xã nghiêm khắc, lại nhìn con gái vô cùng đáng thương, Tô Lệ Thành rơi vào hoàn cảnh khó xử: “Nếu quả thực là tới Thâm Quyển xông pha một lần, ba vẫn ủng hộ, nhưng nếu con vì tên nhóc thối kia, ba sẽ không đồng ý.”

Vẫn ba phải như cũ.

Tô Hoàn lập tức nói: “Con đương nhiên vì tương lai của mình rồi, con không còn là trẻ con, không muốn cứ dựa vào sự che chở của mọi người mà lớn, như thế con vĩnh viễn không thể trưởng thành.”

Thái độ của Tô Lệ Thành có chút dao động: “Nhuận Thanh, nếu không thì chúng ta thả con bé đi thử xem?”

“Thả nó cùng cái thằng nhóc kia tiếp tục lêu lổng sao?” Tần Nhuận Thanh không đồng ý: “Ngộ nhớ gây ra mạng người thì làm sao bây giờ! Chẳng lẽ để bọn chúng kết hôn?”

“Mẹ! Mẹ nói cái gì vậy!” Tô Hoàn đỏ mặt: “Cái gì mà gây ra mạng người, sao mẹ nói thế.”

“Tôi không nghĩ đến điểm này.” Tô Lệ Thành nghiêm túc nhìn Tô Hoàn: “Con gái cũng đã trưởng thành, ba nhất định phải nhắc nhở con, bảo vệ mình tốt, biết chưa!”

“Con biết, ba.”

“Con bây giờ còn chưa sẵn sàng trở thành mẹ, không thể chịu trách nhiệm với đứa trẻ, phải dùng biện pháp bảo vệ!”

“Ờ?”

Tần Nhuận Thanh lập tức đứng dậy: “Tô Lệ Thành, ông đang giúp gây trở ngại phải không!”

Tô Hoàn nghe xong câu này, lập tức vui mừng nhảy cẫng lên: “Ba, ba đồng ý!”

“Hả?”

Cô ôm ba già, hôn lên mặt ông một cái: “Con yêu ba, bà à! Bây giờ con liền trở về thu dọn đồ đạc! Yên tâm đi, mỗi tháng con sẽ về gặp hai người!”

Nói xong cô kích động về phòng thu dọn, Tàn Nhuận Thanh đuổi theo: “Ô Hoàn, Ô Hoàn ba mẹ còn chưa đồng ý đâu!”

Tô Lệ Thành kéo Tàn Nhuận Thanh lại: “Được rồi, con gái lớn không nghe theo mẹ, kệ nó đi thôi.”

Tàn Nhuận Thanh gỡ tay của ông ra, trách cứ: “Ông chỉ toàn gây trở ngại cho tôi chứ chẳng giúp được gì, trước đó nói thế nào, nói rằng đứng về phía tôi đấy.”

Tô Lệ Thành bắt đắc dĩ nói: “Hoàn Hoàn thích, chúng ta có thể làm gì chứ, giống ba mẹ phong kiến trên TV, lấy gậy đánh uyên ương?”

“Hừ, dù sao tôi không đồng ý tên nhóc kia.”

“Cuộc đời của con gái mình, trải qua tốt hay không, đều do nó lựa chọn, cuộc sống thế nào hẳn nên do nó tự mình trải nghiệm, chúng ta không thể quản lý, đúng không?”

Tàn Nhuận Thanh có chút hòa hoãn: “Ông lúc nào cũng đạo lý.”

“Được rồi, tôi sẽ sai người nhìn nó, bà cứ yên tâm.”

**

Trước đó Tô Hoàn đã nghe Hứa Minh Ý nhắc qua trong điện thoại, anh và Thẩm Ngộ Nhiên đã từ chức, bắt đầu tự mình làm riêng, phát triển phần mềm người máy trí tuệ nhân tạo loại hình

phục vụ, một khi đưa vào sử dụng, kiếm được rất nhiều so với làm trong công ty.

Ngay từ đầu Tô Hoàn còn tò mò bọn họ lấy nguồn vốn ở đâu, tình trạng kinh tế của Hứa Minh Ý cô biết rõ, bao nhiêu tích góp sớm đã dùng để trả nợ, phần sau cũng không tích góp được bao nhiêu tiền, còn Thẩm Ngộ Nhiên mỗi tháng kiếm được bao nhiêu tiêu bấy nhiêu.

Về sau đi Thâm Quyển mới biết, bọn họ dụ dỗ được đại gia nhiều tiền Hướng Nam xuống nước, hai người này bỏ kỹ thuật, Hướng Nam không có thời gian làm cùng một chỗ với bọn họ, liền bỏ tiền vốn, thành lập một nhóm nghiên cứu cỡ nhỏ.

Mà lại càng làm Tô Hoàn ngạc nhiên là, Hứa Minh Ý thế mà kéo được Hoắc Yên vào.

Đã như vậy, đại lão lợi hại nhất Phó Thời Hàn, đương nhiên cũng sẵn lòng cung cấp một phần tài chính và giúp đỡ trang thiết bị.

Tô Hoàn luôn nói chiêu này của Hứa Minh Ý là một mũi tên bắn trúng hai con chim, cũng không biết dùng biện pháp gì, thế mà có thể tóm được Hoắc Yên phái bảo thủ xuống nước.

Hứa Minh Ý nói trước kia lúc ở nhà ăn bán cơm, anh là người hướng dẫn Hoắc Yên, sau Hoắc Yên không làm thêm ở nhà ăn nữa, anh còn giúp cô nàng cho mèo hoang ăn ba năm, phần ân tình này nặng tựa như núi.

Tô Hoàn mới không tin, chỉ bằng cái này, có thể khiến Hoắc Yên từ công việc có tiền lương rất hậu hĩnh, xuôi nam theo Hứa Minh Ý lập nghiệp sao?

“Yên Yên, đây là kế hoạch nghề nghiệp của riêng cậu, đừng để anh ấy làm lung lay.” Tô Hoàn khuyên bảo Hoắc Yên: “Dựa theo suy nghĩ của mình, đừng bởi vì quan hệ tốt với tớ hoặc là Hứa Minh Ý, lúc này ...”

“Cậu suy nghĩ nhiều rồi.” Hoắc Yên nói: “Tớ đã xem kỹ hạng mục của Hứa Minh Ý, người máy chỉ dẫn kia, dùng để rèn luyện và phát triển trí thông minh cho trẻ em trước tuổi đi học, tớ cảm thấy có chút thú vị, nói không chừng thật sự có thể thành công.”

“Thật sao?”

“Cậu không tin anh ta?”

“Không phải, tớ đương nhiên tin tưởng anh ấy.” Tô Hoàn nói: “Tớ chỉ sợ làm lỡ các cậu.”

Áp lực tâm lý của Tô Hoàn rất lớn, nhất là loại hạng mục lập nghiệp, kéo xuống nước đều là nhóm bạn học cũ, cô rất sợ ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, tình cảm bạn bè sẽ vì vậy mà tổn thương.

“Không sao, đây là lựa chọn của tớ, chúng ta vinh nhục cùng hưởng, nguy hiểm cùng gánh.” Hoắc Yên vỗ vai Tô Hoàn: “Không phải cậu cũng tới sao.”

“Tớ tới, hoàn toàn bởi vì...”

Bởi vì muốn ở cùng một chỗ với anh ấy, mới không phải nghĩa chính ngôn từ như nói với ba mẹ, cái gì mà tự lập tự cường, cô chỉ là nhớ anh thôi.

Có điều mặc dù cô biết trình độ chuyên nghiệp của mình không bằng Hoắc Yên, nhưng Hứa Minh Ý đã muốn tự làm riêng, cô khẳng

định ủng hộ anh một trăm phần trăm, giúp anh cùng nhau làm!

Trong ngày âm lịch đầu năm, công ty chính thức treo biển thành lập, lấy tên là Công ty sáng tạo B&L.

Trong văn phòng, Tô Hoàn hỏi Hứa Minh Ý: “BL? Boy’s love, công ty đồng tính?”

Nghe vậy, Thẩm Ngộ Nhiên ngồi trước laptop phun nước vào màn hình.

Hứa Minh Ý vuốt tóc Tô Hoàn, nói: “Tên này là Phó Thời Hàn đặt, brother and love.”

“Anh em và tình yêu, đó không phải là cái công ty dựa vào sao?”

Hứa Minh Ý chỉ Thẩm Ngộ Nhiên: “Anh em.”

Sau đó anh hôn lên trán Tô Hoàn một cái: “Tình yêu.”

“Thì ra là như vậy,” Tô Hoàn đỏ mặt: “Vậy em đi làm việc của mình, không quấy rầy mọi người nữa, ngày mai nhớ để trống thời gian cùng em đi xem phòng.”

“Ừm.”

Sau khi Tô Hoàn đi, Thẩm Ngộ Nhiên bát quái hỏi thăm: “Xem phòng? Các cậu muốn mua phòng rồi à?”

Hứa Minh Ý lắc đầu: “Cô ấy đến ở với tớ, không thể để cô ấy tủi thân ở trong căn phòng nhỏ kia được, tớ nhìn trúng một căn hộ cao cấp cho thuê, ngày mai đi xem phòng.”

Cho dù bây giờ không mua nổi nhà ở, nhưng anh vẫn muốn trong phạm vi của mình, cho cô thứ tốt nhất.

Căn hộ kia nằm ở trung tâm thành phố, vị trí hoàng kim, chung cư cao cấp, cách chỗ làm việc gần, hai phòng ngủ một phòng khác, trang trí hiện đại, điều kiện rất tốt, duy chỉ không tốt chính là... tiền thuê quá đắt.

“Năm nghìn sáu đã là giá tốt nhất rồi, thanh toán một năm một lần, hai người còn do dự cái gì, đổi công ty môi giới khác, không có chuyện tốt dễ dàng như vậy đâu.” Nhân viên môi giới không ngừng thúc giục hai người mau chóng ra quyết định.

Hứa Minh Ý nói với Tô Hoàn: “Không bằng chọn nơi này đi, hoàn cảnh rất tốt, em thích ngủ giường mềm, giường Tatami trong phòng kia rất dễ chịu.”

Tô Hoàn suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Em không ưng ý.”

“Vậy được, đằng sau còn mấy căn hộ, chúng ta lại đi xem, dù sao cũng là chỗ ở lâu dài, hẳn là nên cẩn thận.”

Thế là hai người lại xem mấy căn phòng, giá cả đều quanh quẩn từ 3000 đến 6000.

“Đều không vừa ý?” Hứa Minh Ý nhìn sắc mặt khó coi của cô, có chút lúng túng: “Những phòng này rất nhỏ, không so được nhà lớn em ở, nếu như em muốn ở biệt thự...”

Anh dừng một chút: “Anh lại lên mạng tìm một chút, cũng có cho thuê, chỉ là giá hơi cao một chút, mặc kệ thế nào, chỗ này của anh còn có chút tiền để dành.”

Thời gian ngắn hẵn là ở được, sau này nếu như có thể kiếm ra tiền, liền có thể tiếp tục thuê.

Tô Hoàn do dự nửa ngày, kéo ống tay anh, nói: “Thật ra thì, em cảm thấy chỗ ở hiện tại của chúng ta rất tốt, thật đó, ra khỏi cửa chính là siêu thị tổng hợp, mỗi ngày tan làm là có thể thuận đường mua thức ăn về nhà nấu, mặc dù nhỏ, nhưng ở hai chúng mình, vẫn dư.”

Hứa Minh Ý nhú lông mày, từ chối: “Không được, phòng đấy là lúc anh một mình thuê ở tạm, em chuyển tới, anh không thể để em ở lại chỗ đó.”

Anh hiếm có lúc cứng rắn như vậy, Tô Hoàn hất tay anh ra: “Hứa Minh Ý, anh đã nói cái gì cũng nghe em!”

“Chuyện này không được, phòng đấy thật sự không tốt, anh không thể để em ở.”

“Anh có thể ở em liền không thể ở sao.” Tô Hoàn nói: “Phùng má giả làm người mập với em làm gì, bây giờ anh lập nghiệp, có bao nhiêu tiền đều cầm đi, một tháng mấy ngàn tiền thuê nhà, không đáng!”

Trán Hứa Minh Ý rịn mồ hôi, anh không nói chuyện, một mình tới cạnh vườn hoa hút thuốc.

Chung cư xanh hóa cực kỳ tốt, trong vườn hoa bảo mẫu dẫn trẻ con chơi xích đu, bên trái còn có bể bơi xanh thắm.

Hứa Minh Ý thích nơi này, anh muốn để cô ở nơi tốt một chút, đương nhiên, chỗ nào cũng không thể sánh nổi căn nhà lớn của cô, theo anh, khẳng định phải chịu khổ.

Tô Hoàn nhìn bóng lưng trầm mặc của anh, trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

Thật ra không cần phải chịu khổ như vậy, mặc dù Tần Nhuận Thanh kiên trì, nếu cô nhất quyết cùng người đàn ông này, như vậy đừng giong tay xin tiền trong nhà, ăn ở tự mình lo. Nhưng lão ba Tô Lệ Thành vẫn vụng trộm cho Tô Hoàn một khoản tiền, để cô sống tốt một chút, đừng để bản thân thiệt thòi.

Số tiền đó Tô Hoàn không động đến, cũng không nói cho Hứa Minh Ý.

Cô nhất định phải chứng minh cho ba mẹ thấy lựa chọn của mình không sai, như vậy bước đầu tiên chính là tự lập.

“Em biết, anh sợ em thiệt thòi.” Tô Hoàn đi tới phía sau Hứa Minh Ý, vươn tay vòng qua eo anh, nhượng bộ trước: “Làm thế nào mới khiến anh hiểu, em thật sự không ngại, cuộc sống của anh trải qua thế nào, em sẽ cùng anh sống như vậy.”

Hứa Minh Ý dập tàn thuốc, quay lại vuốt lưng cô: “Trong lòng khó chịu.”

“Khó chịu cái gì, anh làm em khổ chỗ nào, trước kia ở đại học phòng ký túc xá bốn người, điều kiện cũng không tốt, không phải em vẫn vượt qua sao, ba em gọi em là cún con, em chính là cỏ đuôi chó, vườn hoa nhỏ có thể sống, vứt ngoài đất hoang cũng có thể sống.”

Hứa Minh Ý đưa tay vén sợi tóc của cô ra sau tai, nói: “Vậy chúng ta xem lại, thuê chỗ rẻ hơn một chút?”

“Chỗ ở hiện tại cũng rất tốt...”

Không đợi cô nói xong, Hứa Minh Ý nhéo nhéo thịt ở khóe miệng cô: “Cún con, chúng ta đều lùi một bước, đừng tranh cãi.”

“Ừm...”

Đợi đã...

“Ai cho anh gọi cún con!”

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 81: Ngoại Truyện Bảy: Chuyển Nhà

“Ôm em lên giường.”

Tô Hoàn và Hứa Minh Ý đều lùi một bước, thuê một căn hộ nhỏ ở chung cư cao tầng, bởi vì là phòng đơn, lại do người quen giới thiệu, chủ nhà cần dùng tiền gấp, cho nên tiền thuê không cao lắm, nằm trong phạm vi Hứa Minh Ý có thể chi trả.

Đồ dùng trong nhà và vật dụng hàng ngày gần như không cần mua thêm, sau khi Tô Hoàn tới Thâm Quyển, Hứa Minh Ý hầu như mỗi ngày đều khuân đồ về nhà, thậm chí, lò vi sóng, robot hút bụi, máy pha cà phê, máy ép nước, máy rửa bát....

Anh nhét đầy ngôi nhà nhỏ, tất cả đồ đạc cần thiết cho sinh hoạt, đều bổ sung đầy đủ.

Trước kia trong nhà Tô Hoàn cái gì cũng có, cuộc sống trôi qua không cần lo cơm áo gạo tiền, anh không muốn cô ở nhà mình, có bất cứ chỗ nào không quen.

Ngay cả người của công ty dọn vệ sinh cũng nói, nhiều đồ như vậy, căn phòng nhỏ kia nhét vừa sao.

Khăng định nhét vừa, trước đó phòng còn nhỏ hơn.

Hai người trẻ tuổi vất vả đến trưa, cuối cùng cũng thu dọn xong nhà cửa, trong nhà cái gì cũng có, cái gì cũng không thiếu, nhìn vừa

đầy đủ vừa ấm áp.

Tô Hoàn mặc T shirt rộng ở nhà, nằm thoải mái trên giường lớn, thở một hơi thật dài —

“Đại công cáo thành! Chúng ta có nhà mới rồi!”

Hứa Minh Ý nằm bên cạnh, vùi mặt vào cổ Tô Hoàn, bắt đầu muốn dính lấy cô: “Hôm nay chuyển nhà mới, nhất định phải chúc mừng một chút.”

Tô Hoàn ôm vai anh: “Tiểu Minh muốn chúc mừng thế nào.”

“Cùng em làm tình.” Anh nói xong liền muốn lột quần Tô Hoàn ra.

Tô Hoàn đẩy Hứa Minh Ý: “Anh tắm rửa đi, người toàn mô hôi cũng không sợ bẩn sao.”

Hứa Minh Ý nghe lời chạy vào phòng tắm: “Anh nhất định sẽ tắm rửa sạch sẽ!”

Tô Hoàn ngồi dậy đi vào phòng bếp, khóe miệng không kìm chế nở nụ cười, anh nhắc đến đêm đầu tiên, đã xảy ra vào hai tháng trước, buổi chiều đầu tiên cô đến Thâm Quyến.

Đêm hôm đó ngoài cửa sổ mưa rơi tầm tã, trong phòng bật một cái đèn ngủ, dưới ánh đèn yếu ớt, hai người không có kinh nghiệm, chỉ theo bản năng ôm lấy nhau, tìm tòi rất lâu rất lâu, mới coi như mò mẫm được chút đường lối.

Hứa Minh Ý mù mờ, trái đấm phải đụng.

Tô Hoàn chỉ không ngừng kêu đau, đau đến rơi nước mắt, anh vừa bối rối vừa đau lòng, thế nhưng cơ thể khó chịu muốn nổ tung.

Sau đó thật vất vả mới công phá thành công, Tô Hoàn cảm giác toàn bộ thế giới đều im lặng, cô để anh yên lặng ở trong cơ thể mình, loại cảm giác căng trương kia, đặc biệt phong phú.

Không chỉ cơ thể, còn là cảm nhận, là cảm nhận khi hai linh hồn hòa làm một.

Trái tim Tô Hoàn run rẩy.

Mấy lần sau đó, Hứa Minh Ý dần dần hiểu được kỹ xảo, cũng học được bản lĩnh của đàn ông xấu xa, bắt đầu dụ dỗ cô, đùa giỡn cô, mỗi lần đều làm cho cô vừa hưng phấn vừa kích động.

Mà sau mỗi lần kết thúc, Hứa Minh Ý kiểu gì cũng sẽ ôm cô cùng nhau tắm rửa, để cô cảm thấy thoải mái, sau đó ôm cô ngủ, gọi cô là khuê nữ bảo bối, ngọt đến trái tim cô đều muốn ỉ ra mặt.

Người đàn ông này, xong việc là vừa thơm vừa ngọt, đặc biệt biết thương người.

Đây là sau khi Tô Hoàn “chiếm” được anh, mở ra thế giới mới.

Tối hôm đó, Tô Hoàn hứng thú dặt dào nấu cho Hứa Minh Ý một bữa ăn thịnh soạn, khao anh cả ngày vất vả, vừa quét dọn vệ sinh vừa lắp ráp đồ đạc, chỉ cho Tô Hoàn làm vài việc nhàn hạ.

“Em làm theo công thức trên mạng, anh nếm thử đi.” Tô Hoàn gấp cho anh một miếng thịt kho tàu.

Hứa Minh Ý cau mày, đánh giá miếng thịt kho tàu đen thui, suy nghĩ cái đồ chơi này, rốt cuộc là có ăn được không.

“Thế nào, không hợp khẩu vị sao?”

“Không phải.”

“Ăn mau đi, ngày hôm nay nhất định mệt muốn chết.”

Hứa Minh Ý cẩn thận nhai từng chút một, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc. Chớ thấy bề ngoài chẳng ra sao, thế nhưng ăn thử cũng khá ngon, anh còn gấp các món ăn trên bàn nếm thử, đều khá ngon.

“Ăn ngon không.”

“Ngon.”

Tô Hoàn nhếch miệng: “Nhìn nét mặt vừa mới của anh, còn cho rằng em làm cái gì hắc ám.”

“Cái đó... cũng không phải.” Hứa Minh Ý cười cười: “Bàn tay khuê nữ của anh quý giá, đồ ăn nấu ra không phải người bình thường có thể thưởng thức.”

“Học được miệng lưỡi trơn tru ở đâu.”

Tô Hoàn lại gấp một miếng thịt cho anh: “Mau ăn đi.”

Hứa Minh Ý và một miếng cơm lớn, ăn sột soạt rất ngon lành, Tô Hoàn rất có cảm giác thành công: “Em học rất nhanh, em, cảm thấy em cái gì cũng không biết, thật ra em cũng có thể nấu được đồ ăn rất ngon.”

Hứa Minh Ý cười cười, không nói chuyện.

Tô Hoàn cầm đũa lên ăn vài miếng, bị mặn đến nổi vội vàng phun ra: “Phi phi! Thật khó ăn!”

Lúc này Hứa Minh Ý mới ôm bụng cười to, học theo ngữ điệu của cô: “Anh đừng coi thường em, thật ra em cũng có thể nấu được đồ ăn rất ngon ~~”

Tô Hoàn vội đến đỡ mặt, lại nếm món khác, mùi vị tương đối một lời khó nói hết...

“Khó ăn như vậy, anh còn ăn!” Tô Hoàn đoạt lấy bát trong tay anh: “Đừng ăn, gọi thức ăn bên ngoài đi.”

Hứa Minh Ý nói: “Đã nói đồ ăn do khuê nữ nhà ta nấu ra không phải người bình thường có thể thưởng thức.”

“Thì ra anh châm chọc em.”

“Không có không có, anh nào có lá gan đó.”

“Anh càng ngày càng xấu!”

Mặc dù mùi vị không hề ngon lành, nhưng Hứa Minh Ý vẫn ăn sạch sẽ bàn đồ ăn kia, Tô Hoàn nói anh đừng ăn, Hứa Minh Ý nói mình đói quá đợi không được thức ăn ngoài, cố gắng vẫn ăn được.

Thu dọn bát đĩa xong, Hứa Minh Ý ôm Tô Hoàn ngồi trên ghế sofa xem TV: “Đợi qua thời gian nữa rảnh rồi, anh dạy em nấu cơm nhé, có hứng thú không?”

“Có thể.”

“Trước khi em có thể nắm chắc kỹ năng bảo mệnh(bảo vệ tính mạng)này, nghe lời anh, đừng xuống bếp.”

Tô Hoàn dùng sức nhéo mặt anh: “Thế nào mà cho anh ăn một bữa lại thành ám ảnh tâm lý rồi?”

Trên mặt Hứa Minh Ý nở nụ cười: “Ngược lại không đến nỗi nào, mấy lần hăn là có thể...”

“Có thể như thế nào, anh nói đi”

Hứa Minh Ý vội vàng tỏ vẻ ngoan ngoãn: “Không nói, không... không nói nữa.”

Tô Hoàn khẽ hừ một tiếng: “Xét thấy hôm nay anh ăn sạch sẽ đồ ăn, Tô Hoàn em đại nhân đại lượng, không so đo với anh.”

Hứa Minh Ý được một tác lại muốn lần thêm một thước, ôm cô bỏ nhào trên ghế sofa: “Muốn.”

Tô Hoàn cười khanh khách: “Muốn cái gì.”

“Muốn em.” Hứa Minh Ý vui mặt gặm cắn cổ cô.

“Lên giường đi, ôm em lên giường, em không muốn cử động.”

Hứa Minh Ý khiêng cô lên vai, lượn quanh nhà một vòng, cuối cùng đặt lên trên bàn ăn.

**

Ngày hôm sau Tô Hoàn tỉnh lại, đã gần mười giờ, cả người cô đau nhức, đưa tay sờ sang bên cạnh, giường vắng vẻ, Hứa Minh Ý sớm đã đi làm.

Tô Hoàn ngáp dài đi vào phòng khách, bàn ăn được anh lau sạch sẽ sáng bóng, không dính hạt bụi,

Nghĩ đến tối qua bị anh giày vò, Tô Hoàn đỏ bừng mặt, lại cầm khăn lau và nước khử trùng tới, lau lại bàn ăn một lần.

Tên nhóc kia không biết đi đâu học được mấy thứ xấu xa này.

Có điều ngấm lại dư vị, thật ra rất kích thích.

Trong hộp giữ nhiệt ở phòng bếp đặt lát bánh mì nướng, sữa bò và trứng gà, phía trên còn có tờ giấy ghi chú —

“Bữa sáng nhất định phải ăn, buổi tối anh muốn kiểm tra.”

Tô Hoàn thực sự không quen ăn bữa sáng, thế là cầm lát bánh mì nướng tới thùng rác, chuẩn bị ném lại không ngờ, ngay phía trên thùng rác thông minh có dán một tờ giấy ghi chú —

“Em vớt thử xem, bị anh nhặt được mảnh vụn, ngày mai nướng thêm hai lát, nhìn em ăn hết.”

Tô Hoàn: ...

Anh thắng.

Cô bưng đĩa ăn tới bên bàn, cầm gậy bắt bình ăn bánh mì nướng và sữa bò bên cạnh, lúc này điện thoại hiển thị cuộc gọi video của Hứa Minh Ý, Tô Hoàn nhận: “Em đang ăn em đang ăn!”

Cô chĩa ống kính vào miếng bánh mì: “Anh tới thật đúng lúc.”

Trong màn hình, Hứa Minh Ý mặc quần áo lao động, cùng Thẩm Ngộ Nhiên và mấy người đồng nghiệp ở phòng làm việc ngổn ngang, đoán chừng đã bận rộn từ sáng sớm.

Tô Hoàn ngáp một cái, lười biếng nói: “Anh dậy lúc nào, em không biết.”

“Dậy lúc 5h, em ngủ quá sâu, anh không muốn đánh thức em.”
Hứa Minh Ý cương chiều gọi: “Heo con lười biếng.”

Thẩm Ngộ Nhiên sau lưng gào to: “Hứa Minh Ý cậu còn buồn nôn như vậy thì đi ra ngoài cho tở! Sáng sớm đã dính nhau!”

Hứa Minh Ý ra khỏi phòng làm việc, thấp giọng nói: “Em ngủ thêm một lát đi, đêm qua mệt muốn chết.”

Tô Hoàn nói: “Anh còn mệt hơn em được không, giữa trưa trở về ngủ, em nấu cơm cho anh.”

“Không được không được không được.” Hứa Minh Ý luôn mồm nói: “Cái đó... anh gọi thức ăn ngoài.”

“Hứa Minh Ý! Em nấu cơm khó ăn như vậy sao?!”

“Không không không, anh sợ em mệt mỗi, em ở nhà đọc sách, hoặc là đi tới phòng tập thể hình, chờ tối anh về.”

Tô Hoàn bấu môi: “Vậy xé chiều em đi làm tóc dạo phố.”

“Được, muốn mua gì thì mua, chồng em có tiền, thỏa sức tiêu.”

Tô Hoàn cúp điện thoại, gác chân bên cạnh ghế sofa, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút rồi ra ngoài, lúc này điện thoại vang lên, Tô Hoàn nhìn xem, là của Tô Lệ Thành.

Điện thoại của ba già cô không dám không nhận, đi ra ban công, nơm nớp lo sợ kết nối —

“Alo, ba à.”

“Cún con đang làm gì đấy?”

“Mới dậy.” Tô Hoàn thành thật trả lời: “Chuẩn bị chờ lúc nữa gọi thức ăn bên ngoài, đi dạo phố ạ.”

“Con ở bên ngoài một mình, cuộc sống đã quen chưa, còn có đã ăn quen đồ ăn bên đó chưa?”

“Ặc, quen rồi, ba cũng đừng lo lắng cái này.”

“Tên nhóc kia có đối xử tốt với con không?”

“Tốt ạ, ba gửi tiền vào thẻ con đều không dùng, anh ấy không để con thiếu thốn.”

“Xem ra tên nhóc kia cũng hiểu chuyện.”

Dường như Tô Lệ Thành rất hài lòng, Tô Hoàn thở dài một tiếng, cúp điện thoại, thay đồ công sở rồi ra khỏi nhà.

Cũng không giống như nói trước đó với Hứa Minh Ý, đi làm tóc dạo phố gì đó, cô cảm sơ yếu lý lịch, dựa theo địa chỉ nhìn thấy trên mạng, đi vào mấy công ty công nghệ.

Phòng vấn ở mấy công ty lớn đều vô tội mà chết, bởi vì ở đây là Thâm Quyển, công nghệ là ngành nghề phát triển nhất ở đây. Đối thủ cạnh tranh của Tô Hoàn hoặc là có bối cảnh gia thế, hoặc là từ nước ngoài trở về, sáng lấp lánh như vàng, cực kỳ ưu tú.

Còn Tô Hoàn... mặc dù tốt nghiệp trường hàng đầu trong nước, nhưng thời đại học đối với việc học cũng không quá để ý, môn chuyên ngành miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn, lập trình và phát triển robot, còn chênh lệch quá xa so với Hoắc Yên, hướng hồ là những người kia.

Ngay cả tiếng Anh, cô cũng chỉ nói được lắp ba lắp bắp.

Trải qua mấy lần phỏng vấn thất bại, cô sâu sắc cảm nhận được sự vô năng của mình, trước kia có ba mẹ che chở, cảm thấy bản thân rất lợi hại, nhưng rời xa ba mẹ, cô... chẳng là cái gì.

Thời tiết đầu hạ thay đổi thất thường, mấy phút trước ánh mặt trời còn chói chang, chưa đầy một lúc mưa rào tầm tã, Tô Hoàn sợ hãi kêu lên một tiếng, vội vàng tránh trước cửa cửa hàng tiện lợi.

Áo sơ mi trắng bị ướt, hơi trong suốt, lộ ra màu sắc của áo lót bên trong, đợi một lúc nữa cô còn phải đi phỏng vấn.

Tô Hoàn dùng khăn giấy lau quần áo của mình, không biết vì sao, nước mắt không ngăn được chảy xuống.

Áp lực của mấy lần phỏng vấn thất bại khiến cô cảm thấy khó khăn, Hứa Minh Ý nói cô không cần suy nghĩ đến chuyện công việc, nhưng sao cô có thể không suy nghĩ, anh vất vả như vậy, cô nhất định sẽ chia sẻ vì anh.

Thế nhưng ngay cả điều ấy cũng không làm được, cô quá yếu đuối, cái gì cũng không biết, ngoại trừ ba mẹ có tiền, cô không có gì cả.

Cô ngồi xổm xuống ôm đầu gối, đối diện với vách tường khóc thút thít.

Lúc này, bên trên hình như có người đưa tờ giấy ăn qua, Tô Hoàn quay đầu, gặp một người đàn ông trung niên mặc âu phục đi giày da, đối diện cô nở nụ cười thân thiện.

Tô Hoàn cảm thấy rất xấu hổ, nhận khăn giấy lau nước mắt.

Người đàn ông nhìn túi hồ sơ trong tay cô một chút, dường như hiểu ra cái gì, nói: “Đừng khóc, lớp trang điểm đều bị nước mắt làm nhòe rồi, đợi lúc nữa làm sao đi phỏng vấn được.”

Tô Hoàn gạt đầu, lại lấy túi trang điểm trong túi xách ra dặm lại.

Người đàn ông trung niên dùng giọng điệu trưởng bối, nói với Tô Hoàn: “Người trẻ tuổi, công việc nhất thời gặp khó khăn không sao, chậm rãi tìm kiếm, khẳng định sẽ có vị trí thích hợp cho cô.”

Lúc này mưa đã tạnh, Tô Hoàn nói cảm ơn với người đàn ông, quay người đi dọc theo con đường ướt nhẹp, còn người đàn ông kia nhìn chằm chằm bóng lưng cô, nhìn rất lâu.

**

HR(người tuyển dụng)đã phỏng vấn mấy người, đều không quá hài lòng, Tô Hoàn cẩn thận gõ cửa đi vào, HR không kiên nhẫn, tiện tay lật hồ sơ của cô nhìn một chút, hỏi: “Cô học chuyên ngành máy tính?”

“Đúng ạ, tôi thấy quý công ty là công ty internet mới nổi, tôi cảm thấy...”

HR không kiên nhẫn ngắt lời cô: “Nhưng chúng tôi tuyển trợ lý tổng giám đốc, [thư ký] , cô biết viết không?”(Editor: Không hiểu là vị trí gì luôn)

Tô Hoàn nói: “Biết, điểm môn văn cấp ba của tôi rất cao.”

HR lật sơ yếu lý lịch của cô, lắc đầu, nói: “Cô trở về chờ tin tức đi.”

Lại nói câu này, Tô Hoàn nghe được liền biết hơn nửa trượt rồi, có điều cô không muốn từ bỏ, nói với HR: “Tôi có kiến thức máy tính, cũng có kinh nghiệm làm việc ở ngành này, tôi có khả năng viết, quan trọng nhất chính là tôi chăm chỉ hiếu học, xin ngài cho tôi một cơ hội thực tập, tiền lương thực tập thấp một chút cũng đồng ý!”

Lúc này, một người đàn ông trung niên mặc âu phục giày da đi vào phòng phỏng vấn, HR liền vội vàng đứng lên, cung kính gọi: “Quan tổng.”

Quan Tín chậm rãi đi tới, liếc Tô Hoàn một chút, Tô Hoàn cũng ngẩng đầu nhìn hắn ta, bất ngờ phát hiện, hắn ta chính là người đàn ông đưa giấy cho cô ở bên ngoài cửa hành tiệm lợi.

Nhất thời chán nản, vậy mà để người đàn ông có thể trở thành cấp trên tương lai nhìn thấy, Tô Hoàn ngượng ngập không thôi, lấy lại hồ sơ của mình, cúi đầu lẩm bẩm: “Làm phiền rồi.”

Quay người muốn đi gấp.

“Đợi một chút.” Quan Tín gọi cô lại: “Cô nói trước kia cô từng làm việc liên quan đến internet?”

Tô Hoàn gật đầu: “Làm trợ lý lập trình viên.”

“Hiện giờ rất khó có con gái hiểu về máy tính, bây giờ cô tới phòng nhân sự đăng ký một chút, hiện tại có thể bắt đầu làm, tôi sẽ bảo trợ lý Tiểu Chu dẫn cô đi làm quen công ty một chút.”

Tô Hoàn ngẩng đầu lên, trong mắt tỏa ra ánh sáng: “Thật... thật sao, ngài tuyển tôi ư?”

Quan Tín nhìn gương mặt non nớt ngoan ngoãn của cô, trái tim yên lặng đã lâu của hắn ta, bỗng nhiên có cảm giác cây khô gặp mùa xuân, thương hại và yêu thích đọng đầy trong nơi đáy mắt hắn ta.

“Sau này cô ở bên cạnh tôi, giúp tôi làm việc, nếu như làm tốt, tôi sẽ không bạc đãi cô.”

“Cảm ơn Quan tổng!”

Tác giả có lời muốn nói: Đại móng heo, vợ cậu có người thương nhớ!

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 82: Ngoại Truyện Tám: Bàn Rượu

“Khuê nữ, chúng ta không uống nữa, theo anh về nhà.”

Buổi tối Hứa Minh Ý trở về, mở cửa liền ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức.

Anh cởi giày vào nhà, cười nói: “Khuê nữ lại làm món gì ngon?”

Tô Hoàn lấy đồ ăn từ lò vi sóng ra: “Không phải anh không quen ăn đồ ăn em làm sao, em gọi thức ăn ngoài, thịt bò xào thì là Ai Cập.”

Tâm trạng của Hứa Minh Ý rất tốt, từ phía sau ôm Tô Hoàn, vòng qua eo cô ma sát thật lâu mới bị Tô Hoàn gỡ tay ra.

Tô Hoàn đặt đĩa thịt bò xào thì là Ai Cập lên bàn, lại chỉ vào quần áo trên ghế sofa nói: “Hôm nay em đi dạo phố mua cho anh một cái áo, anh mặc thử xem.”

Hứa Minh Ý lấy áo nỉ ombre ra, ướm thử lên người mình, hỏi: “Em mua cho mình cái gì.”

Tô Hoàn quay lưng, đặt cơm lên bàn: “Em không mua, chỉ đi lung tung, dù sao một mình đi dạo phố cũng là một thú vui, không nhất định phải mua đồ.”

“Nói cũng đúng.” Hứa Minh Ý không nghi ngờ, thành thạo cởi áo sơ mi của mình ra, đổi sang áo ombre màu cam lam, nhìn qua cực kỳ trẻ trung: “Đẹp lắm.”

Tô Hoàn mỉm cười đi qua, lôi kéo anh đánh giá: “Giống như lập tức biến thành anh chàng mười tám tuổi.”

“Đúng không.” Hứa Minh Ý cố ý đứng trước mặt cô tạo dáng, chọc Tô Hoàn cười cực kỳ vui vẻ.

“Ngốc hử.”

Hai kẻ ngốc sinh hoạt vui vẻ, cuộc sống trôi qua thuận buồm xuôi gió, trong lúc không để ý thời gian đã trôi qua được mấy tháng, Tô Hoàn hoàn toàn không phát hiện, chỉ cảm thấy mỗi ngày đều hạnh phúc.

Hạng mục của phòng làm việc Hứa Minh Ý đang chuẩn bị đi vào giai đoạn cuối, tiếp theo chính là tổ chức buổi giới thiệu, tìm kiếm nhà đầu tư.

Hướng Nam có nhân mạch và tài nguyên, phương diện này không khó, Hứa Minh Ý hứa với Tô Hoàn, chỉ cần hạng mục này có thể vào quỹ đạo vận hành, coi như chân chính mở ra lối đi.

Bọn họ có thể đổi sang căn nhà mới, thật sự có một ngôi nhà của mình.

Có điều trong khoảng thời gian này, công việc của Hứa Minh Ý ngày càng bận rộn, mỗi ngày đi sớm về trễ, không hề phát hiện Tô Hoàn cũng ra ngoài làm việc.

Tô Hoàn giấu anh cũng không phải có nguyên nhân gì khác, mà là lo lắng mình làm không lâu, ngộ nhỡ bị sa thải, anh còn phải an ủi mình, dứt khoát tạm thời không nói, đợi sau này ổn định, nói cho anh biết cũng không muộn.

Công việc của thư ký, đối với Tô Hoàn thật sự hơi quá sức, bởi vì thường xuyên phải viết báo cáo và tóm tắt cuộc họp cho tổng giám đốc, còn có một số báo cáo tổng kết, đối với người chưa từng được đào tạo qua trường lớp như cô mà nói, đúng là miễn cưỡng.

Có điều cũng may trải qua nhiều lần tìm việc thất bại, Tô Hoàn cực kỳ coi trọng cơ hội công việc lần này, chịu khổ chịu khó rèn luyện, ngược lại cũng có thể miễn cưỡng đối phó.

Ông chủ Quan Tín của cô đối xử với cô cực kỳ tốt, dạy cho cô rất nhiều kinh nghiệm đối nhân xử thế và xử lý công việc.

Hơn nữa thái độ của hần ta thân thiện, đầy đủ phong độ của người đàn ông trung niên vừa chín chắn vừa có sự nghiệp thành công.

Chỉ là thỉnh thoảng Tô Hoàn nghe nhân viên nữ trong công ty bát quái, nói Quan tổng vẫn luôn không lập gia đình, là Vương lão ngũ rất được chào đón trong công ty.

Đương nhiên, một chút gió thổi cỏ lay trong công ty, đều không thể lừa được những nữ nhân viên suốt ngày miệng lưỡi thăm dò xung quanh, khứu giác vô cùng nhạy bén.

Bọn họ nói, Quan tổng luôn thích để trợ lý vào phòng làm việc, ngây ngốc hơn nửa tiếng, đóng cửa lại, cũng không biết hai người ở bên trong làm gì.

“Lần trước tôi nhìn thấy, lúc trợ lý Tô rót trà cho Quan tổng, Quan tổng còn sờ tay cô ta nữa.”

“Cô nhìn quần áo trên người cô ta xem, cổ áo mở thấp như vậy, quyến rũ ai chứ.”

“Còn có thể là ai, hiện giờ mấy đứa phiến tử(gái đ*ém)đều không thành thật, nếu câu được nhân vật lớn như Quan tổng, nửa đời sau đều không cần lo lắng, còn cần đến công việc khổ cực như vậy sao?”

...

Đối với những lời đồn đại này, Tô Hoàn chưa bao giờ để trong lòng, ở nơi làm việc vĩnh viễn không thiếu những đôi mắt hiếu kỳ dòm ngó, mỗi phút mỗi giây đều theo dõi anh, cũng không thiếu người bát quái nhiều chuyện, áp đặt một số “tội danh” lên người anh.

Nếu là tính cách của Tô Hoàn trong quá khứ, có lẽ sẽ tranh luận với bọn họ, nhưng bây giờ mọi thứ đều phải dựa vào bản thân, để công việc phát triển thuận lợi, cô chỉ có thể nhịn xuống, dù sao trên mặt vẫn phải thân thiện, nếu không người người chống lại cô, công việc này cũng đừng nghĩ làm nổi.

Lời đồn đại mặc dù truyền đi khó nghe, nhưng Quan tổng đối xử với cô rất tốt, tốt đến.... gần như có chút vượt quá sự quan tâm mà cấp trên dành cho nhân viên.

Có điều tóm lại chưa vượt rào, Tô Hoàn cũng không chỉ một lần ám chỉ với Quan Tín, cô có bạn trai, hai người có lẽ rất nhanh sẽ kết hôn.

Còn lúc Quan Tín nhìn cô, ý vị bao hàm trong ánh mắt vẫn không thay đổi, chỉ lấy giọng điệu xử lý công việc của cấp trên, nói: “Tiểu Tô à, sau khi kết hôn sẽ phải xin nghỉ sinh con, cô biết đấy, công việc của công ty chúng ta bận rộn, mỗi ngày đều không ngớt người, phía sau khẳng định có người muốn thăng tiến, chức vị trí này của cô, tôi không thể cứ để như vậy.”

Ý tứ uy hiếp hết sức rõ ràng.

Tô Hoàn chỉ có thể cười gượng đối phó: “Quan tổng, đây đều là những việc chưa đâu vào đâu cả.”

“Cũng đúng.” Quan Tín pha cà phê, đi đến bên cạnh Tô Hoàn, đưa tách cà phê cho cô: “Hiện giờ người trẻ tuổi yêu đương, nay đây mai đó không cố định, hơn nữa, hiện giờ giá nhà cao như vậy, cũng không phải người bình thường có thể mua được, quan trọng trong nhà không mua hộ nhà, cưới vợ sinh con, cũng không thể cứ đi thuê phòng, cô nói đúng không?”

“Không biết.” Tô Hoàn miễn cưỡng cười: “Hiện giờ đa số người trẻ đều như thế, cũng không phải ai sinh ra cái gì cũng có, nhà xe, đều cần dựa vào hai vợ chồng cùng nhau cố gắng.”

“Nếu có cơ hội tốt hơn trước mặt cô, không cần mỗi ngày phải làm việc vất vả như vậy liền có được tất cả mọi thứ, nhà ở, xe, thậm chí bất cứ món đồ gì muốn mua, cô bằng lòng không?”

Tô Hoàn cười cười, không nói gì, những thứ này từ nhỏ cô đã có, nhưng cô không phải vẫn chọn Hứa Minh Ý sao.

Quan Tín cho rằng cô trầm mặc tức đang dao động, thế là xích người lại gần Tô Hoàn, hít hà hương hoa mai ẩn dấu trên người cô,

nhắm mắt hưởng thụ.

Tô Hoàn bị dọa lùi về sau mấy bước: “Quan, Quan tổng, tôi ra ngoài trước.”

Trở về bàn làm việc của mình, gương mặt Tô Hoàn đỏ bừng, vẫn chưa hết sợ hãi, đồng nghiệp nữ bên cạnh nghi ngờ nhìn cô, không biết trong lòng lại sinh ra suy nghĩ kiêu diễm gì.

Biểu hiện của Quang Tín đã không phải là ám hiệu, là đang chứng tỏ thái độ và hảo cảm đối với cô, cho dù cô có bạn trai, hẳn ta dường như cũng không mấy bận tâm.

Thế nhưng Tô Hoàn chỉ cảm thấy từng cơn ghê tởm, cô lấy điện thoại di động ra, run rẩy gọi vào số của Hứa Minh Ý.

“Khuê nữ, buổi tối anh không về ăn cơm, Hướng Nam bên này liên hệ được một công ty, cảm thấy có hứng thú với robot của chúng ta.”

Nghe ra được, Hứa Minh Ý có vẻ rất vui mừng: “Đúng rồi, đêm này sớm chuẩn bị rượu Champagne đi, nếu như có thể đàm phán thành công, sau này đều tốt, anh sẽ nhanh chóng mua được căn nhà lớn cho em.”

“Ừm.” Trong mắt Tô Hoàn ánh lên ý cười, nhưng giọng nói có chút ghen ngào: “Em chờ anh quay về.”

“Giọng em sao thế?” Hứa Minh Ý nhạy cảm phát hiện có điều không thích hợp.

“Không có, em vui mừng mà.” Tô Hoàn vội vàng bịt miệng, đè nén cảm xúc chua xót trong lòng mình xuống: “Em chờ tin tốt của

anh.”

“Anh nói rồi, anh nhất định sẽ thành công, đợi anh thành công, anh sẽ tới nhà em cầu hôn, Tô Hoàn, em có muốn làm vợ anh không.”

“Em... em muốn.”

Hứa Minh Ý nở nụ cười, Tô Hoàn thậm chí có thể tưởng tượng dáng vẻ cúi đầu của anh, nét mặt xấu hổ, cực kỳ đáng yêu.

“Ở nhà đợi anh.”

Tô Hoàn cúp điện thoại, tâm trạng dường như cũng bình phục rất nhiều, vừa nghĩ tới việc Hứa Minh Ý ở bên cạnh mình, khó khăn gì cũng không làm khó được cô, cái gì cô cũng không sợ.

Nữ đồng nghiệp bàn bên cạnh vẫn luôn dùng ánh mắt tò mò quan sát cô, cô để điện thoại xuống, hồ hững nói: “Là bạn trai tôi, chúng tôi sắp kết hôn rồi.”

“Ồ, chúc mừng cô.”

Ngay lúc này, Quan Tín ra khỏi phòng làm việc, nói với Tô Hoàn: “Buổi tối có tiệc rượu, cô chuẩn bị một chút, đi cùng tôi.”

“Tối nay sao? Tối nay khả năng không được, tôi...”

“Tô Hoàn, thời gian này cô sao thế?” Quan Tín nhíu mày: “Lúc nhậm chức, có nhớ cô cam đoan thế nào không, nếu như bây giờ tâm tư không đặt vào công việc, bất cứ lúc nào cũng có thể từ chức rồi đi.”

Đây là lần đầu tiên Quan Tín phát câu với Tô Hoàn, mà trước đó, hắn vẫn luôn duy trì hình tượng cấp trên ôn hòa khiêm tốn.

“Xin lỗi Quan tổng.” Tô Hoàn luôn miệng nhận lỗi: “Đêm nay trước mười rưỡi, có thể kết thúc...”

Trong khoảng thời gian này, Hứa Minh Ý đều về lúc 11, 12 giờ tối, nếu như mười rưỡi có thể kết thúc, vậy hắn là không sao.

Quan Tín suy nghĩ, nói: “Chắc là có thể, có điều bữa tiệc hôm nay rất quan trọng, cô ăn diện một chút.”

“Được rồi, Quan tổng.”

Sau khi hắn ta đi, Tô Hoàn lấy túi trang điểm ra, vào nhà vệ sinh trang điểm phù hợp cho mình, lúc đi ra, có tinh thần hơn rất nhiều.

Bởi vì từ nhỏ được chăm sóc và bảo dưỡng, làn da của cô trắng nõn mịn màng, thần sắc cũng coi như khá tốt, dáng người vừa phải, trên mặt có chút mập mạp của trẻ con, nhìn qua xinh xắn động lòng.

Kiểu con gái như này cực kỳ hấp dẫn đàn ông trung niên, trên người bọn họ luôn phát ra sức sống mà loại đàn ông này không có đồng thời cũng khao khát, không giống như những kiểu phụ nữ trưởng thành nùng trang điểm mặt(phụ nữ trang điểm vô cùng cầu kỳ), gầy yếu giống như một cơn gió thoảng qua liền có thể thổi bay.

Khó trách Quan Tín cô đơn nhiều năm như vậy, lại thích cô.

Buổi tối, Tô Hoàn đi theo Quan Tín vào phòng bao của khách sạn.

Các bữa tiệc rượu trước đây, Quan Tín luôn thích dẫn theo Tô Hoàn, thứ nhất bởi vì tửu lượng của cô rất tốt, lúc then chốt có thể giúp hắn ta cản rượu. Thứ hai, cô gái này trẻ tuổi xinh đẹp, còn biết nói chuyện, rất có khả năng làm nóng bầu không khí, cũng không sợ hãi.

Hiện giờ nhiều cô gái trẻ vào mới vào làm việc, đều không hiểu quy tắc trên bàn rượu, miễn cưỡng không tự nhiên, cẩn thận dè dặt, rất không thú vị.

Khó trách Tô Hoàn được ưa thích, đây cũng là nguyên nhân Quan Tín thường thức cô, cũng không biết, cô còn trẻ như vậy sao lại học được đáng vẻ đó.

Đương nhiên, Quan Tín không thể biết, từ nhỏ Tô Hoàn đã theo phụ thân đại nhân lợi hại của mình tham gia đủ loại tiệc rượu vũ hội party cao cấp khác nhau, những bữa tiệc này đối với cô mà nói, chỉ là một case nhỏ.

Trong phòng lớn đã có người ngồi, xem ra đối phương đã đến từ sớm, xuyên qua bình phong chạm trổ, Tô Hoàn theo Quan Tín đi vào, thấy rõ người đến, giật mình suýt nữa té ngã.

Quan Tín vội vàng đỡ eo nhỏ của cô, mang theo sự trách cứ, nói: “Chuyện gì xảy ra vậy, cẩn thận một chút.”

“Thật xin lỗi, Quan tổng.” Tô Hoàn vội vàng né tránh, duy trì khoảng cách nhất định với hắn ta.

Mà ở vị trí đối diện với cô, Hướng Nam mặc âu phục giày da, Thẩm Ngộ Nhiên còn có... Hứa Minh Ý.

Cô thậm chí còn không dám nhìn cái đầu tóc xoắn kia.

Tuyệt đối không ngờ tới, khách hàng Quan Tín muốn gặp lại là bọn họ.

Tô Hoàn cúi đầu ngồi trên ghế, bàn tay đặt dưới bàn không ngừng run rẩy, cả người cũng run run không ngừng.

Còn sau khi Hứa Minh Ý thấy cô, từ bắt đầu hoảng sợ đến dần dần trầm mặc, nét mặt càng ngày càng khó coi.

Hướng Nam phản ứng trước tiên, cũng không nói chuyện có quen biết nhau, chỉ chào hỏi mời rượu qua lại với Quan Tín, nói vài lời xã giao không quá quan trọng, đồng thời cũng giới thiệu Thẩm Ngộ Nhiên và Hứa Minh Ý với hắn ta.

“Hương tổng tuổi trẻ tài cao, tôi và ba cậu trước kia có từng hợp tác, xem như quen biết đã lâu.”

Hương Nam khiêm tốn cười nói: “Quan tổng luôn là tiền bối của tôi, tôi cần học tập ngài nhiều.”

Thẩm Ngộ Nhiên vụng trộm xích lại gần Hứa Minh Ý, nói: “Không nhìn ra, Hương Nam ngày thường im lìm, lại rất biết nói chuyện.”

Hứa Minh Ý một câu cũng không nói, tay đặt trên bàn nắm thật chặt, một giây chưa từng nói lỏng.

Thẩm Ngộ Nhiên nhìn anh một chút, lại hơi liếc Tô Hoàn đang run rẩy phía đối diện, hiểu ra cái gì đó, nên không tiếp tục tìm anh bắt quái.

Trong quá trình ăn cơm, đôi bên cũng không có trực tiếp nói chuyện hợp tác mà đều đang đánh giá và đàm luận với nhau, chủ yếu dựa vào nâng ly cạn chén để điều hòa sóng ngầm cuộn cuộn.

Quan Tín bị Hường Nam rót mấy chén rượu trắng, có chút không chịu nổi, ném cho Tô Hoàn một cái liếc mắt, Tô Hoàn hiểu được, mặc dù không tình nguyện nhưng cũng không thể không đứng dậy, nói với Hường Nam: “Hường tổng, tôi thay mặt Quan tổng cùng ngài nâng chén.”

Anh ta nghĩ mãi không rõ có chuyện gì xảy ra, sao Tô Hoàn lại ngồi ở phía đối diện, nhìn qua sắc mặt âm trầm của Hứa Minh Ý, có lẽ cậu ta hoàn toàn không biết.

Tình huống hiện giờ, Hứa Minh Ý buồn bực không lên tiếng, giống như đang phát cáu, vậy chuyện làm ăn lần này... muốn nói tiếp làm sao.

Quan Tín thấy cục diện trầm xuống, cảm thấy biểu hiện của Tô Hoàn hôm nay quá mức cứng nhắc, thế là lạnh giọng với cô: “Đi chúc rượu cho các vị khách mời.”

Tô Hoàn vội vàng bưng chén rượu lên, lại bị Quan Tín đè tay lại, đổi nửa cốc bia trong tay cô thành rượu trắng: “Như vậy mới có thành ý.”

Hứa Minh Ý nhìn cái móng heo trên cổ tay Tô Hoàn, nét mặt lạnh lẽo, Thẩm Ngộ Nhiên nhanh tay lẹ mặt vội vàng kéo anh, sợ anh làm ra chuyện gì khác người.

Có điều may mắn là chỉ trong chớp mắt, Tô Hoàn tránh hẳn ta, bưng chén rượu nói với mấy người đàn ông: “Tôi kính các vị, chúc các anh thành công trong sự nghiệp, cuộc sống vừa lòng thuận ý.”

Vừa lòng thuận ý, thật châm chọc.

Hai người Thẩm Ngộ Nhiên và Hường Nam đứng dậy đáp lễ nhưng Hứa Minh Ý không nâng chén, anh thậm chí còn không nhìn cô.

Trong lòng khó chịu.

Quan Tín đối với biểu hiện của Tô Hoàn hôm nay thất vọng đến cực điểm, lại thêm hôm nay cô khéo léo từ chối hấn ta, càng làm hấn ta nổi giận, thế là hấn ta hung ác trách mắng: “Ai bảo cô cùng mời! Có hiểu quy tắc hay không! Mời lần lượt, uống hết một ngụm, mới có thể thể hiện rõ thành ý của tập đoàn Tín Đạt chúng ta!”

Cho dù tửu lượng của Tô Hoàn tốt, cũng không thể trực tiếp cạn hết chén rượu trắng, sau khi uống một chén, cô có chút không chịu nổi, bị sặc, lúc ngồi xuống hơi chóng mặt.

Quan Tín lại rót thêm cho cô một chén rượu đầy: “Tiếp tục.”

Tô Hoàn lão đạo đứng dậy, Hường Nam đối diện không nhìn nổi, nói: “Quan tổng, cô bé này tửu lượng không tốt, uống nhiều quá trở về e là khó giải thích với người nhà, bỏ đi thôi.”

Quan Tín khẽ hừ một tiếng: “Bình thường cô ta không phải như vậy, hôm nay là cố ý cẩu kính với tôi đây mà.”

Nói xong lời này, tay hấn ta rơi xuống hông Tô Hoàn, nhẹ nhàng bóp một cái.

Trán Hứa Minh Ý sắp nứt ra, chén rượu bị anh hất văng ra ngoài, đập mạnh lên tường.

Toàn thân Tô Hoàn run rẩy, bị dọa lạnh cóng, Hứa Minh Ý rời bàn tiệc, trực tiếp đi tới chỗ cô.

Tô Hoàn lão đảo đứng lên, lùi lại một bước, luôn miệng nói: “Hứa ca, thật... thật xin lỗi...”

Ngay cả Hương Nam cũng hơi kinh ngạc, hiếm khi thấy đại tiểu thư Tô Hoàn coi trời bằng vung có thể hoảng sợ như vậy.

Cô nàng này chắc... cực kỳ quan tâm đến Hứa Minh Ý.

Tô Hoàn tưởng Hứa Minh Ý sẽ mắng mình, dù sao dấu diếm anh thời gian dài như vậy, cô chột dạ xấu hổ, hạ quyết mặc kệ anh tức giận thế nào, cô đều không chống đối không cãi lại, cho anh chút mặt mũi trước mặt bạn bè.

Nhưng chưa từng nghĩ, Hứa Minh Ý đi tới, cởi áo khoác khoác lên người cô, sau đó cầm lấy cổ tay mảnh khảnh của Tô Hoàn.

Anh cụp mắt, nét mặt dịu dàng, hạ giọng, đau lòng nói —

“Khuê nữ, chúng ta không uống nữa, theo anh về nhà.”

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 83: Ngoại Truyện Chính: Cá Chép Đầu Thai

“Từ lúc đó, anh đã quyết một lòng với Tô Hoàn.”

Trên đường lớn, Tô Hoàn vịn thân cây nôn ọe một lúc lâu, còn dăng lên đầu, cực kỳ khó chịu.

Hứa Minh Ý ở bên cạnh chăm sóc Tô Hoàn, nhẹ nhàng vỗ lưng giúp cô thuận khí.

“Khá hơn chút nào chưa, cần đi bệnh viện không em.”

Tô Hoàn khoát tay áo, ra hiệu mình không có việc gì: “Thật xin lỗi, xin lỗi em đã làm hỏng chuyện rồi.”

Hứa Minh Ý an ủi: “Không liên quan đến em.”

Hướng Nam và Thẩm Ngộ Nhiên đứng đợi ven đường, vừa mới Hướng Nam gọi điện thoại cho Quan Tín nói rõ đầu đuôi sự việc.

Bởi vì Quan Tín có hành vi không đứng đắn với Tô Hoàn, thái độ của Hướng Nam cũng không khách khí, nói chuyện hợp tác trước hết gác lại, sau có cơ hội sẽ bàn lại.

Hứa Minh Ý dìu Tô Hoàn run rẩy, nói: “Chuyện này là tớ và Hoàn Hoàn không không nói từ trước, làm chậm trễ công việc, thật xin lỗi.”

Hướng Nam vỗ vai Hứa Minh Ý: “Không sao, lúc đầu công ty Tín Đạt cũng không ra giá cao, phía sau chúng ta còn có nhiều lựa chọn

tốt hơn, không nhất định phải cân nhắc bọn họ, chuyện hôm nay, cũng giúp chúng ta nhìn ra được nhân phẩm không tốt của tổng giám đốc Tín Đạt, hợp tác không thành công, là chuyện may mắn.”

Mặc dù Hương Nam nói như vậy, thế nhưng đáy lòng Hứa Minh Ý vẫn tràn đầy áy náy: “Anh Nam...”

“Hạng mục của chúng ta tốt, không lo không tìm được người mua.” Hương Nam nhìn sao Tô Hoàn đang mơ mơ màng màng: “Đưa cô ấy về nhà đi, hai người từ từ nói chuyện, đừng cãi nhau.”

“Ừm.”

Hứa Minh Ý ngồi xổm xuống cổng Tô Hoàn về nhà, đỡ cô lên ghế sofa, lại cầm đồ tẩy trang của cô tới, đổ nước tẩy trang lên bông, sau đó nhẹ nhàng tẩy sạch khuôn mặt nhỏ của cô.

Cô khó khăn nói: “Vừa rồi ở bên ngoài anh cố gắng giữ mặt mũi cho em, bây giờ về nhà rồi, anh muốn mắng muốn chửi gì em cũng được.”

Hứa Minh Ý cẩn thận tẩy trang cho cô, sau đó vén sợi tóc mai của Tô Hoàn ra sau tai, dịu dàng nói: “Anh có chút tức giận, mặc dù không nổi mắng em, nhưng hiện giờ không nói được câu an ủi, đợi lúc nửa ngủ, anh lại an ủi em nhé.”

Tô Hoàn: ...

Cô đẩy Hứa Minh Ý một chút, đột ngột đứng dậy, thất tha thất thểu đi vào nhà vệ sinh tắm rửa.

Hứa Minh Ý lấy một bộ quần áo sạch từ trong ngăn tủ, đi tới nhà vệ sinh gõ cửa: “Khuê nữ, cầm quần áo này.”

Cánh cửa hé ra một khe nhỏ, cánh tay tinh tế trắng nõn của Tô Hoàn vươn từ trong khe cửa ra, cầm lấy quần áo.

Hứa Minh Ý đứng bên cạnh cửa, nhìn dáng người mơ hồ của cô qua hơi nước trong suốt, thở dài nói —

“Trước đó nói cái gì mà đi dạo phố, đi thư viện, đi làm tóc, tập thể dục... đều là lừa anh, em tìm việc lại không chịu nói cho anh biết.”

Tiếng nước ào ào truyền đến, Tô Hoàn không nói gì.

“Thật ra làm việc cũng không sao cả, anh không phải... không phải loại người không nói đạo lý, cũng không phải muốn em ở nhà không đi làm, anh không phải là loại người theo chủ nghĩa đàn ông như vậy.”

Hứa Minh Ý nhẹ nhàng thăm thì: “Nhưng em phải tin tưởng anh, bằng không anh sẽ rất lo lắng, hôm nay Quan tổng đối xử với em như vậy, rót rượu cho em, ép em làm chuyện em không muốn làm, anh chỉ cần vừa nghĩ tới hình ảnh đó...”

Anh dừng một chút, giọng nói trở lên cực kỳ đèn nén: “Trái tim anh đau lắm, ngay cả suy nghĩ muốn giết ông ta cũng có.”

Trong nhà vệ sinh, Tô Hoàn vẫn luôn không lên tiếng trong khoảng khắc đó đột nhiên bùng nổ, khóc rống lên.

Hứa Minh Ý tâm hoảng ý loạn, không nghĩ được cái gì, vội mở cửa xông vào.

Tô Hoàn ôm đầu gối ngồi xổm một góc, đỉnh đầu bị nước từ vòi hoa sen xối xả chảy xuống, cô không mặc quần áo, cả người đều ướt, tóc bết dính trên mặt.

Hứa Minh Ý tắt vòl hoa sen, sau đó kéo khăn tắm ra quấn cả người cô lại ấn vào trong ngực, đau lòng không dứt: “Là anh không tốt, ăn nói linh tinh, đừng khóc đừng khóc,”

Tô Hoàn vùi mặt vào lồng ngực rắn chắc của anh, mấy ngày liên tiếp chịu oan ức, trong công việc còn bị chèn ép và áp lực, phủ định bản thân... từng sự kiện một, đều trút hết vào lồng ngực dịu dàng của anh.

Cô nhìn nhin rất lâu rất lâu, có thể tựa đầu trên vai người yêu khóc lớn, Tô Hoàn cảm thấy đặc biệt thoải mái.

“Xin lỗi, Hứa ca, xin lỗi, em biết sai rồi, em không nên... không nên giấu diếm anh, làm hỏng chuyện...” Cô ghen ngào thờ không ra hơi, từng tiếng xin lỗi, mỗi chữ đều khiến ruột gan Hứa Minh Ý xoắn xuýt.

Hứa Minh Ý cúi đầu hôn lên trán cô, dịu dàng an ủi: “Không cần xin lỗi, em vĩnh viễn không có lỗi với anh, em là sự kinh ngạc ngoài ý muốn tốt đẹp nhất trong cuộc đời của anh, là người phụ nữ của anh, cả đời này không cần nói xin lỗi.”

Đêm hôm đó Tô Hoàn ôm anh khóc rất lâu, Hứa Minh Ý cũng không khuyên bảo mà để cho cô trút hết nỗi lòng. Sau đó im lặng lau khô cơ thể cô, thay đổi sang một bộ quần áo sạch sẽ mềm mại, cầm những lọ mỹ phẩm dưỡng da giá trị đắt tiền của Tô Hoàn, dựa theo thứ tự bắt đầu giúp cô thoa.

Anh cố ý trêu chọc cô: “Còn khóc tiếp, đồ đắt như vậy, sẽ lãng phí.”

Tô Hoàn khóc đủ rồi liền ngừng lại, đôi mắt sưng húp, cái mũi hồng hồng, vô cùng đáng thương nhìn anh.

Hứa Minh Ý buồn cười mở hộp kem dưỡng ẩm La Mer của cô ra, đưa tới mũi người người, nói: “Một lọ nhỏ như vậy mà bán những mấy ngàn, nhưng anh thấy, hồi nhỏ bà anh đều dùng dưỡng da Tuyết Hoa Cao mười mấy tệ, đâu có đắt như vậy.”

Tô Hoàn lẩm bẩm nói anh thì biết cái gì, thành phần trong đây là tinh chất quý giá từ tảo biển dưới biển sâu, Tuyết Hoa Cao có thể so sánh được sao.

“Cũng đúng, con gái vẫn cần phải dùng đồ quý để nuôi dưỡng, đợi người đàn ông của em phát đạt, sẽ chở một xe tảo biển gì đó, cho em làm kem dưỡng bôi cả người.”

Tô Hoàn không nhịn được nở nụ cười: “Anh muốn cường hào như thế sao.”

Thấy cô hiện ra nét cười, cuối cùng Hứa Minh Ý cũng yên tâm, bóp mũi cô: “Được rồi, chuyện này coi như xong nhé.”

Tô Hoàn ngoan ngoãn gật đầu: “Ngày mai em sẽ thôi việc, dù sao làm cái trợ lý gì đó, không thích hợp với em lắm, luôn làm không tốt, em đang muốn đổi một công việc thích hợp với mình hơn.”

“Chúng ta cùng cố gắng.”

“Ừm!”

Đôi mắt Tô Hoàn trong veo như nước nhìn anh: “Vậy anh không giận em.”

“Có một chút.” Hứa Minh Ý vỗ đầu cô: “Anh giận em giấu diếm anh lâu như vậy, chẳng lẽ anh không đáng để em tin tưởng sao?”

“Không phải.” Tô Hoàn vội vàng giải thích: “Em là muốn có chút thành tích sẽ nói cho anh biết, em sợ anh cảm thấy em ngu ngốc, làm cái gì cũng không được, ngay cả công việc cũng đều làm không lâu dài.”

“Lúc đại học mới quen em, anh đã biết.” Hứa Minh Ý nhớ lại chuyện cũ, khóe miệng không tự giác nở nụ cười ầm ập —

“Khi đó anh đang nghĩ, thành tích không tốt, nhìn cũng không thông minh, ngoại trừ lớn lên ngoan ngoãn và trong nhà có tiền, thật sự không có gì khác những cô gái khác, nếu như thật sự ở bên nhau, sau này hẳn là sẽ rất vất vả.”

“Anh đúng là... tâm cơ quá sâu.” Tô Hoàn bĩu môi nói: “Em còn không chê tên nhóc bụi bặm nhà anh, anh ngược lại dám chê em đàn!”

“Anh không thể không cân nhắc những chuyện này.” Hứa Minh Ý cầm tay cô đặt vào lòng bàn tay mình, cất giọng dịu dàng êm tai: “Lúc không hiểu chuyện, có thể chỉ nhìn vào cảm giác, không cân nhắc bất kỳ chuyện gì không liên quan, nhưng anh không thể không hiểu chuyện sớm, yêu cầu đối với người vợ trong tương lai, hẳn là tương đương với gia đình anh, hoặc kém hơn anh, anh có thể xây dựng cuộc sống tốt hơn cho cô ấy, còn cô ấy, sẵn lòng vì anh mà chăm lo gia đình, sinh con đẻ cái, sẽ không tùy tiện nổi giận, tóm lại, là phải thông minh một chút.”

Tô Hoàn lẩm bẩm nói: “Vậy em với hình tượng người vợ lý tưởng của anh, đúng là rất không giống.”

“Đâu chỉ không giống.’ Hứa Minh Ý gõ gõ vào gáy cô: “Đơn giản kém xa vạn dặm, khi đó anh, rõ ràng không muốn tiếp xúc nhất... chính là kiểu con gái như em.”

Tô Hoàn hất tay anh ra, nổi giận: “VẬY... là em không trâu bắt chó đi cày, ép buộc anh bên em rồi.”

Hứa Minh Ý cười nói: “Chẳng lẽ không phải? Anh nhớ người nào đó thừa dịp anh uống say, còn quay lại video, nếu như anh không chịu trách nhiệm với em, đoán chừng cả trường đều biết, Hứa Minh Ý anh là người đàn ông bạc tình.”

Lửa giận của Tô Hoàn bốc lên: “Đã không muốn như vậy, sao anh còn tới tìm em làm gì!”

Hứa Minh Ý lại không nhanh không chậm nói: “Em biết lúc nào thì anh bắt đầu thích em không?”

Tô Hoàn tức giận lườm anh một cái, kéo dài giọng điệu: “Không – muốn – biết.”

“Em có nhớ, lúc ở Quế Lâm anh đánh nhau với mấy tên đàn ông không.”

“Nhớ, những tên đó gan to bằng trời, lại dám đùa giỡn bản tiểu thư.” Tô Hoàn hừ hừ: “Sau này được đưa tới cục cảnh sát, cả đám sợ hãi run rẩy như gà.”

“Lúc đánh nhau, có một người đàn ông giật điện thoại của anh tiện tay ném đi, khi đó anh không để ý, buổi tối phát hiện điện thoại không còn, thật ra anh có quay lại tìm.”

Tô Hoàn đột nhiên giật mình.

Tối đó, không trăng không sao, gió đêm thổi chậm chậm, bên tai truyền tới tiếng chim gáy và tiếng côn trùng, trong bóng tối lại càng rõ ràng.

Hứa Minh Ý vội vàng chạy tới dòng suối, lại phát hiện bóng dáng yếu ớt của một người con gái, cô đang soi đèn pin, đứng trong bụi cây lo lắng tìm điện thoại bị mất của anh —

Tô Hoàn.

Một cơn gió thổi qua, cỏ lau sột soạt.

Lúc ấy trong lòng không biết là cảm giác gì, có lẽ cả đời này Hứa Minh Ý cũng không dám nghĩ tới, cô gái tốt đẹp mà xa vời không thể chạm vào ấy, sẽ vì anh mà lo lắng, sẽ vì anh mà rơi nước mắt, sẽ vì lòng tự trọng của kẻ hèn mọn như anh mà trân trọng.

Mặc dù cuối cùng không thể tìm thấy điện thoại, nhưng đêm đó Hứa Minh Ý đã tìm được thứ quý giá nhất, đó là ánh trăng sáng giấu trong lòng anh, hoàn mỹ không tì vết.

Từ lúc đó, anh đã quyết một lòng với Tô Hoàn.

Hứa Minh Ý lấy từ góc áo một cái kẹp nhỏ màu hồng, đưa tới trước mặt Tô Hoàn: “Em xem, từ ngày chia tay em, anh đều mang nó.”

Tô Hoàn nhận cái kẹp tóc mái đã phai màu, kinh ngạc nói: “Đây là...”

“Chính em đã nói, đây là tín vật đính ước.”

Bắc Hải ngày đó, cô đeo vòng tay bằng ốc biển của Hứa Minh Ý, để trao đổi, cô tiện tay tháo cái kẹp tóc nhỏ trên đầu xuống, kẹp lên tóc mái xoắn ngang trán của anh.

“Đây là tín vật đính ước, anh phải giữ gìn cẩn thận nhé.”

“Không cần mang theo mỗi ngày, nhưng anh phải vĩnh viễn trân trọng.”

Lời căn dặn của cô gái, còn vang vọng bên tai.

Hai năm nay, ngày nào Hứa Minh Ý cũng mang theo nó, chưa từng tháo xuống.

“Tô Hoàn, em là điều bất ngờ ngoài ý muốn trong đời anh, làm rối loạn quỹ đạo cuộc đời anh lập ra cho mình.” Ngón tay Hứa Minh Ý vuốt ve khóe mắt ửng đỏ của cô: “Nhưng chính là em, cho anh thấy được rất nhiều thứ khác nhau.”

Rất nhiều thứ căn bản cả đời anh chưa từng gặp qua.

Tô Hoàn cúi đầu cười một tiếng: “Thì ra trong lòng anh, em tốt như vậy.”

Hứa Minh Ý thành thật gật đầu: “Không thông minh, tính tiểu thư, còn điều ngoa tùy hứng... Anh sẵn lòng bao dung tất cả các khuyết điểm của em, bởi vì em từng ở bên một Hứa Minh Ý không có gì, cùng anh ta vượt qua những năm tháng chán chường nhất của cuộc đời.”

Đêm đó, Hứa Minh Ý muện tao cực kỳ khó có được một lần mở rộng tấm lòng với cô, nói ra suy nghĩ chân thật của mình, Tô Hoàn

nghe xong rất cảm động, bởi vì những cái đó đều là tấm lòng của anh.

Hứa Minh Ý không phải người đàn ông vừa gặp đã yêu, sông cạn đá mòn, những điều trải qua thời thơ ấu khiến anh không hiểu lãng mạn, tính cách cũng có khuynh hướng trầm lặng. Tình cảm của anh giống như thời mực lâu năm, cần mài từng chút một, chậm rãi mài, mới có thể mài ra một chút hương mực.

Tối đó Tô Hoàn ngủ rất ngon, sáng sớm hôm sau tới công ty, kết thúc công việc của mình kết thúc thỏa đáng, sau đó đưa đơn nghỉ việc cho Quan Tín.

Đương nhiên, chuyện âm ỉ tối qua khiến Quan Tín rất không thoải mái, không phải bởi vì hợp tác không thành, mà là Tô Hoàn luôn dịu dàng ngoan ngoãn lại khiến hắn ta mất hết mặt mũi trên bàn rượu, còn trực tiếp đi theo người đàn ông kia.

Những năm qua sự nghiệp của Quan Tín thuận buồm xuôi gió, phụ nữ muốn bám vào nhiều không kể xiết, đáng tiếc đều dong chi tục phấn khiến hắn ta chướng mắt, thật vất vả mới có một người tươi mát không dính bụi trần, thế mà không chịu hợp tác, điều này khiến hắn cảm thấy... khó mà chấp nhận.

Hắn ta tự nhận mình không tính là già, đương lúc tráng niên, so với những thanh niên chưa đủ căn cơ kia, người phụ nữ thông minh đều biết nên chọn thế nào.

Huống chi, hắn ta không có gia đình, sa vào một đoạn tình cảm không có gánh nặng, cô gái cũng không cần đeo cái mác người thứ ba trên lưng, hắn ta còn có thể cung cấp điều kiện vật chất cực tốt cho cô, sao lại không làm?

Hết lần này đến lần khác, Tô Hoàn rất không biết điều.

Quan Tín lạnh mặt nhìn Tô Hoàn đưa đơn từ chức, cẩn thận từng chút tỏ lòng cảm ơn với hắn ta, cuối cùng thấp thỏm chờ đợi phản ứng của hắn.

Hắn ta chậm rãi đưa tay, cầm tờ đơn từ chức nhìn một chút, nói: “Thứ tôi có thể cho cô, cậu ta làm cả đời cũng không cho được.”

Nhưng mà Tô Hoàn không hề bị lay động: “Tôi không cần anh ấy cho tôi cái gì, đi cùng với anh ấy tôi cảm thấy vui vẻ, chỉ thế thôi.”

Quan Tín nhíu mày: “Vui vẻ? Lúc cuộc sống của cô phải tính toán củi gạo dầu muối, lúc con cô đẻ ra một nhà ba người chen chúc trong phòng trọ chật hẹp, còn nói được hai chữ này sao?”

“Quan tổng, ông có tin không, vĩnh viễn sẽ không có ngày đó.”

“Cô tin tưởng cậu ta vậy sao? Phải biết, tôi gặp qua không ít người trẻ tuổi hăng hái đầy nhiệt huyết, thề lên thề xuống muốn đứng trên đỉnh cao quan sát thế giới này, nhưng bây giờ thì sao, bọn họ có người đưa thức ăn, có người phục vụ khách hàng qua điện thoại, còn có... đứng ở vỉa hè bán sách báo. Đây chính là cuộc sống, đây chính là hiện thực.”

“Quan tổng, tôi nói rồi, Tô Hoàn tôi vĩnh viễn sẽ không trải qua cuộc sống như vậy.”

Ông tin hay không, thì kệ.

“Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.” Quan Tín ném đơn từ chức lại: “Lúc nhận chức cô đã ký một bản hợp đồng, trên đó giấy trắng mực đen viết rõ ràng, trước khi hết hợp đồng, tự ý từ chức vì bất cứ

nguyên nhân gì, công ty không đồng ý, cần phải nộp 30 vạn phí bồi thường vi phạm hợp đồng.”

“Quan tổng, đây rõ ràng là điều khoản ngang ngược.” Tô Hoàn có chút nóng nảy: “30 vạn, quá nhiều.”

“Cho nên, quay về vị trí của mình đi, làm việc cho tốt, ngoan ngoãn nghe lời, đừng chọc tôi tức giận, trừ khi bạn trai cô cầm được nhiều tiền như vậy tới.”

Tô Hoàn tức hỏn hển ra khỏi văn phòng, không biết làm sao, đành phải gọi cho ba già nhà mình.

Hai ngày sau, tập đoàn Tín Đạt nghênh đón một nhân vật lớn, sáng sớm Quan Tín đã đợi ở sảnh, nhìn thấy Tô Lệ Thành thái độ bình tĩnh, một thân âu phục màu đen, hấn ta vội vàng nghênh đón: “Sao Tô tổng lại rảnh rỗi đại giá quang lâm tới công ty của kẻ hèn này, thật sự là... thật sự là rồng đến nhà tôm.”

Vị Tô Lệ Thành này có thể coi là một đại nhân vật, một ngày trước trợ lý của ông gọi cho Quan Tín một cuộc điện thoại để hẹn lịch trước, Quan Tín còn tưởng rằng lừa đảo, mất ngủ cả đêm, không thể tin được loại nhân vật lớn như Tô Lệ Thành mà lại đến cái công ty Tín Đạt nhỏ bé của bọn họ.

Nhưng người thật trước mắt hấn ta, Quan Tín có chút cảm thấy khó tin.

Sắc mặt Tô Lệ Thành không dễ nhìn, cũng không cùng Quan Tín tâm sự, chỉ nói: “Tôi tới đón con gái tôi về, nghe nói con bé bị hợp đồng của các anh vây khốn, đương nhiên giấy trắng mực đen chúng

tôi không thể chống chế, 30 vạn đúng không, hiện giờ tôi có thể đưa cho Quan tổng một tờ chi phiếu.”

Quan Tín như bị sét đánh, khó tin: “Ngài... ngài nói là...”

“Ba.” Giọng nói thanh thúy từ bàn làm việc vang lên, Tô Hoàn bỏ tài liệu trong tay xuống, chạy tới chỗ Tô Lệ Thành, đầu dụi vào ngực ông: “Sao ba lại tự mình đến đây, loại chuyện nhỏ nhặt này để trợ lý Hoàng tới là được mà.”

“Ba đến xem con cún nhà ta, ở chỗ này có bị người ta bắt nạt hay không.”

“Từ nhỏ đến lớn chỉ có con bắt nạt người khác, ai dám bắt nạt con.” Tô Hoàn có người làm chỗ dựa, mạnh mẽ hơn rất nhiều, trợn mắt nhìn Quan Tín một cái.

Giờ phút này chân tay Quan Tín bắt đầu run rẩy, suýt không đứng vững, vốn cho rằng hôm đó ở trước cửa hàng tiện lợi nhặt được cô gái lọ lem nghèo túng, không ngờ... lại chính là tiểu công chúa hàng thật giá thật!

Nghĩ đến những gì đã nói trước đó với Tô Hoàn, trên mặt Quan Tín lúc đỏ lúc trắng, hẳn ta muốn dùng quyền thế và tài sản của mình để hấp dẫn cô, không ngờ cô mới thật sự là người thắng phía sau.

Mà các đồng nghiệp nữ xung quanh cũng kinh ngạc nhìn một màn đảo ngược này, không ngờ “người phụ nữ hám giàu” quyền rũ tổng giám đốc để thưởng vị mà bọn họ chế giễu sau lưng, lại có ba là Tô Lệ Thành, cô căn bản chính là Vương Tư Thông phiên bản nữ!

“Hiểu... hiểu nhầm, tất cả đều là hiểu nhầm!” Giọng nói của Quan Tín run rẩy không ngừng, sai người cầm hợp đồng của Tô Hoàn đến, ngay trước mặt mọi người xé thành hai nửa.

Sắc mặt Tô Lệ Thành lúc này mới dịu đi chút xíu: “Sự việc đã giải quyết xong, đi thu dọn một chút, cùng ba đi về.”

“Được ạ!”

Quan Tín vội vàng nói: “Tô tổng đường xa đến thật vất vả, tại hạ đã chuẩn bị cơm trưa ở Hải Thiên Thịnh Yên, mời Tô tổng cùng lệnh nữ đến dự, cũng để tôi cẩn thận xin lỗi hai người.”

“Không cần.” Tô Lệ Thành nói: “Cha vợ như tôi, cũng là thời điểm đi gặp con rể tốt.”

Nge được lời này Tô Hoàn kinh hồn bạt vía, không biết thái độ của ba già là khen thưởng hai biếm chúc, thánh tâm khó dò!

Tô Hoàn đuổi theo bước chân của Tô Lệ Thành ra cửa lớn của công ty Tín Đạt: “Ba, ba thật là... đến cũng không nói một tiếng, Hứa Minh Ý cái gì cũng chưa chuẩn bị, đột nhiên gặp mặt, ba còn không hù chết anh ấy sao.”

“Nghe nói cậu ta đang lập nghiệp, ba đi tới công ty cậu ta khảo sát, không cần chuẩn bị gì cả.”

“Ôi... ba...”

Quan Tín nhìn bóng lưng Tô Lệ Thành rời đi, trong lòng suy nghĩ... có thể trở thành rể hiền của Tô Lệ Thành, mẹ nó còn lập nghiệp cái cọng lông! Tô Lệ Thành tùy tiện động một ngón tay, không phải có thể cho anh ta tài nguyên quán ba vòng trái đất sao?

Cái tên đàn ông Hứa Minh Ý kia... kiếp trước cá chép đầu thai?

Tác giả có lời muốn nói: Ngoại truyện Hứa Tô gần đến hồi kết, sau đó là ngoại truyện của hai Nam.

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lựu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 84: Ngoại Truyện Mười: Sao Trời Biển Rộng

“Cả đời chỉ kết hôn lần này”

Ngồi trong xe Mercedes, thỉnh thoảng Tô Hoàn lại ngẩng đầu lên liếc trộm ba già nhà mình, ông đang nhắm mắt dưỡng thần, không biết ngủ thật hay chưa. Thế là Tô Hoàn lén lút rút điện thoại ra, định gửi cho Hứa Minh Ý một cái tin nhắn để anh có sự chuẩn bị trước.

Thế nhưng vừa mới bật máy, Tô Lệ Thành liền chậm rãi mở miệng: “Muốn mật báo cho cậu ta?”

“Đâu có.” Tô Hoàn vội vàng đặt di động xuống, cười khan nói: “Con lướt Weibo.”

Tô Lệ Thành phát ra tiếng hừ nhẹ: “Nếu đã không tin tưởng cậu ta như vậy, ba cũng không cần thiết đi xem nữa, Tiểu Hoàng, ra sân bay đi.”

Lái xe Tiểu Hoàng cung kính gật đầu: “Vâng, tiên sinh.”

“Ba vừa mới đến, đừng vội đi mà!” Tô Hoàn vội vàng nói: “Không có gì không tin! Con đưa ba tới phòng làm việc của bọn họ! Con không báo tin!”

Tô Lệ Thành mở mắt ra, khó chịu nói: “Ngược lại ba muốn xem xem, tên nhóc này có đức hạnh gì, có thể khiến con ngu mê tam đạo (*) như vậy.”

(*) Ngũ mê tam đạo (五迷三道): Thần chí không rõ ràng, u mê.

Trên đường đi, trong lòng Tô Hoàn thất thượng bát hạ(rối loạn, bất ổn), dẫn Tô Lệ Thành tới công ty của Hứa Minh Ý.

Công ty nằm trong một tòa chung cư nhỏ ở khu dân cư tương đối vắng vẻ, chỗ này là do bạn bè của Hướng Nam tìm hộ, tiền thuê rẻ hơn rất nhiều so với văn phòng ở trung tâm thành phố, trong văn phòng có năm gian, trưng bày ngay ngắn đủ các loại thiết bị chuyên dụng và các đoạn cơ thể của người máy, trên bàn đặt vài chiếc máy vi tính đang chạy.

Thẩm Ngộ Nhiên đang ngồi trên sàn nhà ngoài sảnh, đeo kính bảo vệ màu xám nổi chi cho người máy.

Thấy Tô Hoàn dẫn người tới, định mở miệng gọi Hứa Minh Ý, Tô Hoàn lại vội vàng ra hiệu anh ta im lặng.

Thẩm Ngộ Nhiên quan sát người đàn ông đi bên cạnh cô, như có điều suy nghĩ gật đầu, thấp giọng nói: “Lão nhị ở bên trong.”

Tô Lệ Thành cất bước dài đi vào, Thẩm Ngộ Nhiên tháo kính bảo vệ ra, giống như xem kịch vui đi theo sau Tô Hoàn: “Vị này... vị này chẳng lẽ chính là Tô Lệ Thành trong truyền thuyết, Tô tổng, một trong năm người đứng đầu danh sách những người giàu có nhất trong nước?”

Tô Hoàn bất đắc dĩ gật đầu, ngón tay đặt trên môi, ra hiệu anh ta im lặng.

Tô Lệ Thành không để ý tiểu bối nhai sau lưng, ông trực tiếp đi vào một căn phòng làm việc khác, trên bàn lớn trong phòng đặt lần lượt vài cái máy vi tính, trên màn hình máy vi tính là mã code lập

trình, có cái nhập vào được một nửa, có cái đã hoành thành được phần lớn...

Hứa Minh Ý trong đồng máy vi tính, mặc một bộ quần áo lao động màu xanh đậm, đeo kính mắt viền đen, một đầu tóc xoăn rối bời, đang cúi đầu vào bàn phím gõ gõ cái gì đó, dù có người tiến vào phòng cũng không hề nhận ra.

Dáng vẻ hết sức chăm chú này, ngược lại khiến Tô Lệ Thành nhớ tới bản thân hồi trẻ.

Ông dời mắt xuống, thoáng nhìn bánh bao hấp đã lạnh đặt trên bàn.

“Bạn rộn như vậy, bạn đến mức ngay cả bữa sáng cũng không kịp ăn sao?” Tô Lệ Thành cười hỏi.

Hứa Minh Ý không ngẩng đầu vừa gõ bàn phím vừa không nghĩ ngợi nói: “Vợ không có ở đây, ăn sáng cái gì.”

Tô Hoàn ngoài cửa nghe thấy rất tức giận, tên nhóc này, mỗi ngày đúng giờ sau khi cô tỉnh lại sẽ kiểm tra cô ăn sáng chưa, thế mà bản thân anh lại không tự giác!

Tô Lệ Thành như có điều suy nghĩ, gật đầu: “Ừm, vợ quản mới phải ăn bữa sáng, vợ không ở đây, thì không cần nói gì làm đó.”

Hứa Minh Ý bị quấy rầy hơi khó chịu, ngẩng đầu lên nhìn ông một cái: “Chú à, chú là ba vợ của cháu hay sao mà quản nhiều như vậy? Bây giờ cháu đang rất bận, chú đưa thức ăn hay là chuyển phát nhanh, cứ để ở cửa là được rồi, cảm ơn chú.”

“Ồ, tôi còn không quản được cậu sao.” Tô Lệ Thành vẫn cười như cũ, không hề tức giận.

Hứa Minh Ý ngẩng đầu nhìn ông một cái, ánh mắt lập tức rơi trên người Tô Hoàn đang đứng phía sau, lập tức như chuột thấy mèo: “Ồ, khuê nữ đến.”

Lúc này sắc mặt của Tô Lệ Thành trầm xuống, cứng nhắc nói: “Ai là khuê nữ của cậu!”

“Hứa Minh Ý!” Tô Hoàn vội vàng từ phía sau cửa ra mặt, tức giận không hề nhẹ: “Đây là ba em! Anh... anh đứng lên cho em.”

Đột nhiên xảy ra biến cố bất ngờ khiến Hứa Minh Ý không ngồi vững, suýt chút ngã xuống dưới gầm bàn, anh cực kỳ hoảng sợ đứng nghiêm chỉnh, quan sát người đàn ông trước mặt.

Thật... thật sự là ba sao.

Tô Lệ Thành âu phục giày da gần 50 tuổi, thái độ điềm tĩnh, ở giữa tóc mai ngay cả điểm bạc cũng không có, nhìn rất trẻ trung.

Giữa hai đầu lông mày, ngược lại có mấy phần thanh tú giống Tô Hoàn, hai cha con đúng là giống nhau như đúc từ một khuôn.

Anh bị dọa đến mức xuất hồn.

Tô Hoàn tức giận đi tới, giúp anh sửa sang cổ áo, nhỏ giọng oán trách: “Mặc cái gì vậy, khó coi chết đi được.”

Anh giải thích: “Làm việc mới mặc, bình thường ra ngoài sẽ không... sẽ không như vậy.”

“Đây là ba em.”

“Ba...”

“Ngu ngốc! Gọi chú!”

Hứa Minh Ý vội vàng đổi giọng: “Chú... chú ạ.”

Tô Lệ Thành quan sát bốn phía, có vẻ ngay cả chỗ đặt chân cũng không có, ông nói: “Phòng làm việc này của cậu, không khỏi quá mức đơn giản.”

“Vâng vâng vâng, Tô tổng, điều kiện chỗ này của cháu đúng là không tốt, nhưng không hề ảnh hưởng tới việc chúng cháu có trang bị kỹ thuật!” Thẩm Ngộ Nhiên vội vàng chào đón, nhiệt tình nói: “Tô tổng, cháu là Thẩm Ngộ Nhiên, là bạn đại học của con gái ngài, ngài có muốn đi xung quanh nhìn một chút không, cháu đưa ngài đi thăm quan?”

“Cũng được.” Tô Lệ Thành quả thực là muốn đến xem Hứa Minh Ý suốt ngày bận rộn cái gì.

Thẩm Ngộ Nhiên rất biết ăn nói, đưa Tô Lệ Thành đi thăm quan từng phòng, giới thiệu chi tiết về hạng mục người máy của bọn họ, nghiêm nhiên coi ông thành khách hàng lớn tiềm năng.

“Mục đích người máy của chúng cháu là để phát triển trí thông minh cho trẻ trước tuổi đi học, chủ yếu là chỉ dạy, để sau khi nhập học trẻ có thể nhanh chóng làm quen với chương trình giảng dạy của giáo viên.”

“Nghe rất hay, các cậu rất lợi hại, tuổi còn trẻ đã biết thực hiện ý tưởng của mình.”

“Đương nhiên đương nhiên, ý tưởng của chương trình là lão tứ Phó Thời Hàn thiết kế, thiết bị do Hướng Nam cung cấp, còn chủ trình là con rể tốt Hứa Minh Ý của ngài viết, cháu và Hoắc Yên là hai người nhỏ bé trong suốt, chỉ làm công cho bọn họ thôi.”

Hoắc Yên bên cạnh trợn trắng mắt, cô cũng là chủ trình có được không, có điều được rồi, hôm nay là sân nhà của Hứa Minh Ý, cô cũng không nên phá hỏng chuyện tốt của anh ta.

Thẩm Ngộ Nhiên lại giới thiệu các hạng mục khác, rồi lại mãnh liệt tâng bốc Hứa Minh Ý một phen, đến Hứa Minh Ý nghe thấy cũng phải đỏ mặt.

Tâm trạng của Tô Lệ Thành có vẻ rất tốt: “Được rồi, mấy cậu đều là bạn bè tốt, hôm nay tôi làm chủ, mời mọi người ra ngoài ăn đại tiệc, khao mọi người một chút.”

“Được ạ!”

“Cảm ơn chú!”

Thật ra Tô Lệ Thành rất thích ở cùng người trẻ tuổi, so với những đồng nghiệp khô khan trong công ty kia, những người trẻ tuổi không chịu gò bó càng thêm có sức sống, cũng khiến ông cảm thấy tinh thần sảng khoái, trẻ ra mấy tuổi.

Thẳng đến trên bàn cơm, Hứa Minh Ý mới hồi phục tinh thần, cho nên cái này... là chính thức gặp ba vợ sao?

Tô Hoàn ở dưới bàn kéo ống tay áo anh, nhỏ giọng nói: “Anh không cần căng thẳng, thật ra ba em rất dễ tính.”

Chủ yếu là mẹ của cô bên kia không dễ lừa gạt.

“Anh không căng thẳng, ba em chính là ba anh, thấy ba ruột mình căng thẳng cái gì.”

Tô Hoàn nhìn tay cầm chén trà của anh, run lập cập đến mức bắn nước ra ngoài, bấu môi, thôi tạm thời tin anh không căng thẳng vậy.

“Công ty B&L, cái tên này có ngụ ý gì sao?”

Hứa Minh Ý giải thích với Tô Lệ Thành ý nghĩa của B&L.

“Brother and love, anh em và tình yêu, đồng tính luyện ái?”

Hoắc Yên xích lại gần Thẩm Ngộ Nhiên, nhỏ giọng nói: “Quả nhiên là cha con ruột, ngay cả mạch suy nghĩ cũng giống nhau.”

“Không phải người một nhà, không bước vào một cửa.” Thẩm Ngộ Nhiên khoanh tay: “Cái tên này... đúng là rất khó để người ta không hiểu sai.”

Hứa Minh Ý phí rất nhiều sức mới giải thích rõ được với Tô Lệ Thành, anh em chỉ là mấy người bạn ngủ giường trên giường dưới, “yêu” là chỉ Tô Hoàn.

Tô Lệ Thành như có điều suy nghĩ gật đầu: “Thì ra là vậy.”

Hứa Minh Ý lau mồ hôi trên trán.

“Tiểu Hứa, trong nhà cậu giờ còn người thân không?” Tô Lệ Thành lại hỏi.

Hứa Minh Ý thành thật trả lời: “Năm ngoái bà nội qua đời, thân thích ở xa ngày thường không qua lại, bây giờ trong nhà không còn ai.”

Ánh mắt của Tô Lệ Thành nhìn anh dịu hơn rất nhiều: “Một mình con ở Thâm Quyển phát triển, rất không dễ dàng, con cũng cần nhạy bén, biết không, không nên nóng nảy, bình thường cần cái gì cứ nói với ba là được, cuộc sống của hai người, hòa hợp là quan trọng nhất.”

Tô Hoàn vội vàng nói: “Ba, con không nóng nảy.”

“Tiểu Hứa, nhìn ra được cậu là thanh niên có lòng cầu tiến, giao Hoàn Hoàn cho cậu tôi cũng yên tâm. Con gái ta được nuông chiều từ nhỏ, áo đưa tận tay cơm dứt tận miệng, mẹ của con bé lại chiều chuộng nó, khó tránh có nhiều chỗ còn chưa hoàn hảo, cậu cần phải thông cảm nhiều, nếu như trong công việc có bất cứ khó khăn gì, cứ việc nói với ta.”

Nghe Tô Lệ Thành nói như vậy, rõ ràng là muốn giúp đỡ! Thẩm Ngộ Nhiên đang suy nghĩ, có nên mở miệng nói chuyện đầu tư hạng mục gần đây không, thế nhưng Hoắc Yên ném cho anh ta một cái ánh mắt, bảo anh ta không nên mở miệng.

Mọi chuyện đều xem suy nghĩ của Hứa Minh Ý.

“Ba, không phải... chú, tất cả mọi việc đều thuận lợi, tạm thời không cần trợ giúp gì, nếu có, cháu sẽ nói với chú.”

Trong lòng Hứa Minh Ý mặc dù cảm động, nhưng vẫn từ chối lời bóng gió của Tô Lệ Thành, nhưng hành động này lại lấy được hảo cảm của ông.

Hiện giờ hiếm có người trẻ tuổi có thể từ chối được sự hấp dẫn như vậy, sẵn sàng dựa vào chính bản thân để làm việc.

“Cái tiếng “ba” của cậu gọi rất thuận miệng, từ nhỏ cậu đã không có ba mẹ, nếu Hoàn Hoàn đồng ý đi theo cậu, không cần sửa lại, cậu có thể gọi ta một tiếng ba.”

Hứa Minh Ý ngăn người, Tô Hoàn liên tục lôi kéo tay áo anh, phần khích nói: “Mau, mau gọi đi, ba em đồng ý rồi.”

“Ba.”

Lúc Hứa Minh Ý gọi chữ này, hốc mắt đều đỏ ửng, đã bao nhiêu năm anh không gọi hai chữ này(bàbà), đến bản thân anh cũng không còn nhớ.

Nhìn đôi mắt đỏ bừng của anh, trong lòng Tô Lệ Thành đối với Hứa Minh Ý càng thương tiếc, nghĩ đến lần này trở về, cũng phải khuyên nhủ bà xã mình thật tốt.

Trên thế giới này, tài phú và quyền quý đều có thể dùng phần đầu và nỗ lực để kiếm được, nhưng cần cù lương thiện lại là thiên kim khó cầu, rõ ràng có đường tắt đang ở trước mắt, lại lựa chọn cước đạp thực địa (*), đi từng bước một.

(*) Cước đạp thực địa (脚踏实地): “Đôi chân đứng vững vàng trên mặt đất”, dùng để ví với lối làm việc cẩn trọng, không rùm beng, khoe khoang.

Chỉ một điểm này mà nói, hiện giờ đại đa số người trẻ đều không làm được.

Tô Lệ Thành tin tưởng, dù cho không có bất kỳ người nào giúp đỡ, tương lai không xa, Hứa Minh Ý sẽ tạo ra một thế giới của riêng mình.

**

Sau khi tiễn Tô Lệ Thành ra sân bay, Thẩm Ngộ Nhiên vỗ vỗ bả vai Hứa Minh Ý, hơi xúc động: “Lão nhị, cậu có biết vừa rồi cậu từ chối cái gì không?”

Hứa Minh Ý lắc đầu, không hiểu lắm nhìn về phía Tô Hoàn: “Anh biết nhà em rất nhiều tiền, nhưng hẳn là sản nghiệp không liên quan đến công nghệ, ba nói vậy, có lẽ cũng chỉ khách sáo mà thôi, không giúp được anh cái gì.”

Mắt Tô Hoàn giật giật, kinh ngạc nói: “Anh không biết nhà em làm gì, cho nên... anh cũng không biết ba em là ai?”

“Ba em không phải chính là ba em sao, còn có thể là ai, chẳng lẽ lại là Mã Vân?”

Thẩm Ngộ Nhiên chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, chỉ vào Hứa Minh Ý: “Tô Lệ Thành! Tô Lệ Thành là ai! Chết tiệt không liên quan đến công nghệ, Tô Lệ Thành hơi động ngón tay có thể mua được một nửa giang sơn công nghệ đấy!”

Hứa Minh Ý cúi đầu trầm tư một chút, vô tội nói: “Tớ vừa mới, có phải đã bỏ lỡ cái gì hay không?”

Hoắc Yên nhìn máy bay đang chậm rãi bay lên trời, ra vẻ thâm trầm: “Anh bỏ qua... là một tương lai sao trời biển rộng(tương lai rộng lớn, đầy tham vọng).”

Hứa Minh Ý: ...

**

Tuy nói sẽ không hỗ trợ, nhưng Tô Lệ Thành thực ra vẫn luôn chú ý đến hạng mục của công ty B&L, công ty mới hoạt động, người tham gia lại là sinh viên mới ra đời, rất nhiều nhà đầu tư đều đang lặng lẽ quan sát tình hình, còn Tô Lệ Thành âm thầm trợ lực, đích thân tới cuộc họp hàng năm của công ty B&L, hơn nữa còn thừa nhận Hứa Minh Ý là con rể mình.

Kể từ đó, từ một công ty nhỏ chẳng hề được chú ý, trong nháy mắt trở thành tiêu điểm của toàn bộ giới công nghệ.

Phía sau công ty B&L có Tô Lệ Thành làm chỗ dựa và hậu thuẫn, người đầu tư chen nhau đến, khoảng thời gian đó, Hướng Nam – người đại diện pháp lý ký hợp đồng muốn rã tay.

Người máy phục vụ giáo dục thành công bắt đầu sản xuất số lượng lớn, Hứa Minh Ý kiếm được món tiền đầu tiên trong cuộc đời, lập tức đặt cọc mua trả góp một căn biệt thự lớn ở Giang Thành.

Nhìn sự nghiệp Hứa Minh Ý phát triển không ngừng, thái độ của nữ sĩ Tàn Nhuận Thanh cũng bắt đầu hòa hoãn dần, chỉ cần con gái bà không phải trải qua cuộc sống nghèo khổ, kỳ thật đối với con rể Hứa Minh Ý này, trong lòng bà vẫn rất vừa ý, bà thích những thanh niên biết phấn đấu vươn lên.

Năm đó Hứa Minh Ý nợ nần, vì không muốn liên lụy đến Tô Hoàn, dứt khoát chấm dứt đoạn tình cảm thời trẻ ngây ngô không thành thực này, phần quyết đoán và chịu trách nhiệm đó, Tàn Nhuận Thanh cực kỳ khen ngợi, cũng tin tưởng, năm tháng sau này, Hứa Minh Ý sẽ đối xử tốt với Tô Hoàn.

Hôn lễ của hai người được tổ chức vào tháng mười, vẫn là hai cầu độc thân Lâm Sơ Ngữ và Thẩm Ngộ Nhiên làm phù dâu phù rể cho

bọn họ.

Hứa Minh Ý trở thành boss, tầm mắt được mở rộng, biết được thế sự, không vụng về đần độn như trong quá khứ nữa, khí chất chẳng chạch hơn rất nhiều.

Nhưng trong hôn lễ khó tránh khỏi căng thẳng.

Lúc đi lên lễ đài, Phó Thời Hàn cẩn thận chỉnh lại kim băng trước ngực cho chú rể, giống như trong buổi lễ kết thúc khóa huấn luyện quân sự hồi đại học, Phó Thời Hàn nhặt cái mũ của anh lên, phủ phủ bụi, nghiêm chỉnh đội lên đỉnh đầu cho anh.

“Không cần sợ hãi, chú ý nắm tay cô ấy là được.”

Đôi mắt của Hứa Minh Ý đỏ lên: “Lão tứ.”

“Dừng lại.” Phó Thời Hàn cầm pháo hoa cho Hứa Minh Ý, ghét bỏ nói: “Vợ cậu còn chưa khóc, cậu lại ngoác mồm cái gì, thành gia lập nghiệp, có đáng vẻ của đàn ông một chút.”

Hứa Minh Ý hít hít mũi: “Ừm.”

Phó Thời Hàn vỗ vai anh: “Mau đi đi.”

Hứa Minh Ý lên lễ đài, rất nhanh, anh nhìn thấy bà xã xinh đẹp khoác tay ba Tô Lệ Thành, đi từng bước ra ngoài.

Tô Hoàn đội khăn von trắng noãn, váy dài xõa tung, nụ cười trên mặt xinh đẹp như ban đầu.

Tô Lệ Thành đặt tay Tô Hoàn vào tay Hứa Minh Ý: “Ta giao con gái bảo bối của ta cho con, con nhóc này cực kỳ nghịch ngợm, sau này nên mắng cứ mắng, nên dạy dỗ cũng không cần phải khách

sáo, đừng mặc cho nó làm bừa, bằng không nó có thể chọc thủng nóc nhà của con.”

“Ba, ba nói cái gì vậy! Trong hôn lễ có người nào nói con gái nhà mình như thế sao, ba người ta đều nói là ta giao con gái ta cho con, con phải chăm sóc con bé thật tốt, sau đó hai cha con ôm nhau khóc thút thít được không! Con là do ba sinh sao, con là khuyến mãi tặng kèm mua điện thoại ấy.”

“Khuyến mãi tặng kèm mua điện thoại? Vậy ba khẳng định đời này không cần cái thẻ điện thoại đó.”

“Quá đáng quá đáng, lễ cưới này không có cách nào kết thúc!”

Hai cha con thế mà đấu võ mồm với nhau như vậy trên sân khấu, Hoắc Yên xích lại gần bên tai Phó Thời Hàn: “Hai cha con bọn họ, diễn cũng hơi quá nhỉ! Đau lòng Hứa Minh Ý!”

Phó Thời Hàn: “Đau lòng + 1.”

Ngay cả người chủ hôn cũng không nhìn nổi, nhiều lần muốn nói chuyện, lại không chen nổi miệng.

Cuối cùng vẫn là Hứa Minh Ý kéo Tô Hoàn từ tay ba vợ ra: “Cái đó... ba, ba xuống nghỉ ngơi đi, con sẽ chăm sóc Hoàn Hoàn thật tốt.”

Lại không ngờ, hai cha xích mích một chút, vậy mà đồng thời ôm nhau khóc rống lên.

“Ba! Con... con không nỡ xa ba!”

“Con gái ơi, con gái bảo bối của ba ơi, sau này con phải thật tốt, phải về thăm ba mẹ nhiều một chút, ba mẹ già rồi, chỉ có một đứa con gái là con thôi.”

Hứa Minh Ý trợn mắt há mồm.

Cái này... cái này mẹ nó hát ra thế nào!

Hai ba con ôm đầu khóc rống, chú rể bên cạnh tận tình khuyên bảo: “Cái đó, ba à, nhà chúng con ngay cạnh nhà mình, sau này qua lại rất thuận tiện, lúc nào Hoàn Hoàn cũng có thể về, ba đừng khóc...”

Lúc Tô Lệ Thành xuống sân khấu, còn rất không cam tâm lườm Hứa Minh Ý một cái: “Tôi hận cậu.”

Ánh mắt sao mà ai oán, mình vất vả bao nhiêu năm mới nuôi dưỡng ra được một cây cải trắng, liền bị con lợn ngu ngốc mang đi, đáng ghét!

Cuối cùng cũng đưa được người phụ nữ của mình về, Hứa Minh Ý đứng thẳng người, nghiêm trang túc mục hoàn thành lời tuyên thệ và đeo nhẫn, cẩn thận chậm rãi, thấy Tô Hoàn nín khóc mỉm cười.

“Anh... quá căng thẳng.”

“Cả đời chỉ kết hôn lần này, anh muốn đưa ra tất cả tấm lòng.”

Hứa Minh Ý cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên môi cô, ngay cả nụ hôn này, cũng đều rất quý củ.

Tô Hoàn cười nhẹ khẽ cắn anh: “Hứa Minh Ý em yêu anh.”

“Anh cũng yêu em.”

Dưới sân khấu, Phó Thời Hàn cúi đầu, không xác định hỏi Hoắc Yên: “Nếu anh không nhìn nhầm, Tô Hoàn đã lừa?”

Hoắc Yên đỡ trán, bất đắc dĩ nói: “Anh không nhìn nhầm.”

Tác giả có lời muốn nói: Ngoại truyện Hứa Tô kết thúc, ngày mai bắt đầu ngoại truyện Nam Nam.

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 85: Goại Truyện Một: Đón Ý Nói Hòa

“Cùng một người đàn ông xa lạ ở dưới một mái nhà, không cần khóa cửa?”

Tiếng ve trên ngọn cây vang lên ồn ào, báo hiệu kỳ nghỉ hè đã tới.

Hướng Nam dắt xe đạp đi vào ngõ nhỏ, còn đồng bọn Lục Ninh của anh ôm bóng rổ, đang phàn nàn với anh về chuyện thắng em mình vừa bị con gái cho một bạt tai.

Trong lòng Hướng Nam còn đang nghĩ đến cái đề vật lý khó giải buổi chiều, chỉ nghe được duy nhất chính là chữ đứa con gái rầm thối kia trên cổ có đeo thứ gì đó.

Trước khi Hướng Nam vào trong nhà, dùng sức ném quả bóng vào trong sân, chú chó Doberman từ trong phòng chạy xồng xộc đến, “gâu gâu” với anh hai tiếng, hưng phấn lẽ lười muốn chơi bóng cùng anh.

Hướng Nam không để ý tới nó, lắc lắc mái tóc bị mồ hôi thấm ướt, trực tiếp đi vào nhà.

Tòa biệt thự rộng lớn trống trải không người, lão Hướng mấy năm trước đã cưới một cô vợ nhỏ nũng nịu, sau đó rời đến biệt thự khác ở, cùng trải qua thế giới keo sơn gắn bó của hai người.

Để lại ngôi nhà cũ trong nội thành cho Hướng Nam học cấp ba ở.

Thỉnh thoảng sẽ có nhân viên theo giờ đến quét dọn vệ sinh, trừ điều đó ra, không còn ai khác.

Có điều ngôi nhà hôm nay, giống như có một loại hương vị khác, trong không khí tràn ngập mùi thơm ngọt ngào nào đó.

Hướng Nam không hề để ý, anh mang theo sự thoải mái và ngây ngô đặc hữu của chàng trai mới lớn, sau khi vào nhà tùy ý đá giày khỏi chân, mỗi nơi một chiếc.

Áo khoác và quần cũng bị anh tiện tay cởi ra ném lên trên kệ, Hướng Nam khỏa thân bước vào nhà tắm, chuẩn bị tắm bằng nước nóng cho thoải mái, tắm sạch sẽ một thân mồ hôi.

Thế nhưng vừa kéo rèm cửa nhà tắm ra, một màn hơi sương mờ trắng tràn ra ngoài, còn mang theo mùi sữa tắm vị chanh thơm mát.

Mà sau khi màn sương trắng tan đi, Hướng Nam nhìn thấy rõ ràng trong bồn tắm nhà mình, một cô gái đang đứng dậy!

Hướng Nam đột ngột mở to hai mắt, hoàn toàn chưa kịp phản ứng, trong lúc hoảng hốt còn mẹ nó tưởng bản thân nằm mơ!

Cơ thể người con gái cao gầy yếu đuối, vòng eo tinh tế, làn da trắng nõn giống như chỉ cần thổi cái là vỡ, mái tóc dài đen nhánh xõa xuống, ướt sũng dính nơi đầu vai.

Có người xa lạ bước vào, cô gái hoảng hốt kêu lên một tiếng, vội vàng quay người, đưa lưng về phía anh.

Phần lưng trắng nõn, đường con lồi lõm mượt mà, từ vị trí bờ mông của cô còn nhìn thấy chữ cái tiếng Anh màu đen mang phong cách Gothic.

“Anh... anh là ai!” Giọng nói của cô gái hơi trầm uổng, là giọng nói cực kỳ gợi cảm.

“Thật xin lỗi, cái gì cũng không thấy.”

Hướng Nam nhắm mắt quay người, đồng thời tay sờ xoạt, mở cửa phòng tắm khóa trái ra.

Anh đi lên phòng mình ở tầng hai, lúc cúi đầu, bỗng nhiên phát hiện người anh em bên dưới đã hùng dũng oai vệ ngẩng đầu lên, giống như đang chào hỏi anh.

Hướng Nam mắng thăm mợ nó, đi vào một phòng tắm khác, tắm nước nóng chỉ sợ không dập được lửa, anh dứt khoát mở nước lạnh, xả mạnh xuống trán mình.

Khoác khăn tắm đi ra, màn hình di động của Hướng Nam sáng lên, có mấy cuộc gọi nhỡ, còn có một tin nhắn của cha già: “Về chưa, quên nói với con, em gái con hôm nay chuyển đến, con đối xử với người ta tốt một chút, tuổi con bé nhỏ hơn con, con phải đối xử như em gái ruột của mình, biết không?”

Em gái?

Hướng Nam nằm trên giường lớn, nhíu mày suy nghĩ, em gái cái gì.

Giật mình nhớ ra, khoảng thời gian trước lão Hướng quả thực từng nói qua, muốn để cô gái mẹ kế giúp đỡ vào nhà, thuận tiện

giúp cô gái này đổi trường cấp ba.

Lúc ấy Hường Nam không để trong lòng, tưởng rằng cho dù đến, cũng là ở với nhà ba già bên kia, không ngờ lại nhét cô gái này sang chỗ mình, cái này mẹ nó... quá cáo già!

Lão Hường thế mà lại yên tâm để con nhóc kia ở cùng một chỗ với người đàn ông đang bùng bùng khí huyết như anh, em gái trên danh nghĩa dù sao cũng không phải là em gái ruột.

Ba anh không khỏi quá tin tưởng con trai mình rồi.

Bản thân Hường Nam cũng không quá tin tưởng mình, nhất là bây giờ đang ở tuổi dậy thì táo bạo, hormone dồi dào, một chút kích thích đã khiến món đồ chơi phía dưới kia ưỡn cao đầu thị uy với anh.

Hường Nam vuốt vuốt tóc, bất chợt nghĩ đến, sự việc vừa xảy ra kia, con nhóc đó sẽ không khóc sụt sùi gọi điện thoại tố cáo với lão Hường chứ!

Anh bật dậy, từ trên giường nhảy lên, vội vàng chạy xuống.

Trên ghế sofa ngoài phòng khác, cô gái nhỏ đang ngồi cuộn tròn trong góc, áo choàng tắm màu trắng ôm lấy cơ thể xinh xắn, cô đang cầm di động nói chuyện điện thoại, Hường Nam ghé đầu vào bên tường nghe trộm.

“Ba, ba yên tâm, anh trai đối xử với con rất tốt, không bắt nạt con, còn dạy con dùng bình nóng lạnh, vâng, cảm ơn ba.”

Lông mày Hường Nam xoắn lại.

Ba, anh trai?

Con nhóc này... không sợ người lạ chút nào sao? Mặc dù trên danh nghĩa nhận nuôi, nhưng ngay cả con gái riêng cũng không phải, đã gọi “ba” sao?

Có điều cô nàng giúp anh che dấu, đỡ được không ít phiền phức, điểm này, trong lòng Hướng Nam ngược lại dễ chịu mấy phần.

Cô nhóc này không hẳn là kẻ làm người khác chán ghét.

Cúp điện thoại, cô gái nhẹ nhàng thở ra một hơi, Hướng Nam để ý thấy, điện thoại cô dùng vẫn là kiểu dáng cực kỳ cũ kỹ.

Dân hai lúa.

Anh đi qua, hờ hững hỏi: “Tên gì.”

“Lạc Dĩ Nam.”

“Ồ.” Hướng Nam ngồi xuống ghế sofa phía đối diện, cầm tay cầm chơi game: “Biết chơi game không?”

Lạc Dĩ Nam lắc đầu, có điều phút chốc cô lại nói: “Có thể học.”

“Được rồi, đỡ phải để lão ba nói tôi làm hư cô.”

Lạc Dĩ Nam vội vàng nói: “Em sẽ không nói cho ông ấy.”

Hướng Nam quay đầu liếc cô gái, cô mang đến cảm giác cực kỳ gầy gò, đường nét khuôn mặt mang nét phong nhã của người mẫu trên TV, đôi mắt một mí tăm tối, đuôi mắt hơi xếch lên, rất có đặc trưng của mỹ nhân cổ điển Trung Quốc.

Nhìn rõ ràng là kiểu phản nghịch, sao lại có thể dịu dàng ngoan ngoãn biết điều như vậy, giống như là... cố gắng đón ý nói hùa lấy lòng người khác.

Hướng Nam không quá chắc chắn, dù sao anh đã nghe lão Hướng nói qua về cô em gái này, đến từ cô nhi viện, trưởng thành sớm, thành tích cũng không quá tốt.

Sau đó vị mẹ nhỏ trẻ tuổi kia gả vào nhà họ Hướng, trở thành mẹ kế của anh, bởi vì còn quá trẻ, vì ngại mặt mũi bề trên gây khó khăn, liền đến cô nhi viện chọn một cô bé, giúp đỡ cuộc sống và việc học, thu dưỡng đứa trẻ đó, càng lúc càng mang phong thái của người mẹ, đồng thời dùng tiền để truyền thông thổi phồng trắng trợn, nói di ta là nữ sĩ có phẩm cách cao thượng.

Nói tóm lại, Lạc Dĩ Nam xem như được lợi, trở thành con trên danh nghĩa của nhà họ Hướng.

Đứa trẻ như vậy, thấy thế nào cũng không giống như cô gái ngoan ngoãn mềm mại đáng yêu.

“Cái đó, chuyện mới vừa rồi, là hiểu nhầm, cô đã vào nhà sao không bật đèn?”

Lạc Dĩ Nam nói: “Trời còn chưa tối, không muốn lãng phí điện.”

“Con gái trong nhà, tắm rửa cũng phải khóa cửa chứ.”

Lạc Dĩ Nam đỏ mặt: “Em không biết khóa thế nào.”

Trong nhà tắm lấp hết cửa này đến cửa khác, cho tới bây giờ cô còn chưa từng gặp qua. Thế là Hướng Nam đứng lên nói: “Đi theo tôi.”

Lạc Dĩ Nam ngoan ngoãn đi sau anh, đi tới cạnh cửa, Hướng Nam dạy cô cách khóa cửa thế nào: “Sau khi đóng lại, ấn cái này xuống, cắm xuyên qua cái này, ấn xuống dưới, cửa liền không mở được.”

Lạc Dĩ Nam tự mình thực hành một chút, sau đó cười ngọt ngào với Hướng Nam: “Cảm ơn anh trai.”

Không hiểu sao trong lòng Hướng Nam run rẩy một chút.

Anh trai.

“Cô vào trường cấp ba số 1 rồi, trong trường không cho phép gọi tôi là anh trai, chúng ta ai đi đường nấy, cô không biết tôi, cũng không cho phép nói với người khác chúng ta quen nhau, biết không?”

Lạc Dĩ Nam nghĩ nghĩ, gật đầu: “Được.”

**

Không hiểu sao bỗng nhiên trong nhà có thêm một cô gái nhỏ, yên tĩnh không náo loạn, giống như nuôi con thỏ, dường như cũng không hẳn không tốt.

Rất kỳ lạ, từ đầu còn không tình nguyện, thế nhưng ở chung với cô chưa đến hai tiếng, trong lòng Hướng Nam đã tiếp nhận cô.

Anh cầm tay cầm chơi game, mắt tập chung ngồi chơi, đột nhiên nghe thấy tiếng chó sủa “ăng ăng” ngoài sân.

“Hồngбет!”

Hướng Nam ném tay cầm chơi game đi, nhảy lên một cái rồi vọt vào trong sân, con chó Doberman đang hung dữ sủa inh ỏi với Lạc Dĩ Nam, Lạc Dĩ Nam ngồi thụp xuống, thức ăn cho chó cũng rơi vãi đầy đất.

Hướng Nam vội vàng đi tới: “Lông đen, đừng sủa nữa!”

Con chó Doberman quả nhiên nghe lời anh, lập tức ngừng sủa, ngồi nghiêm chỉnh trên mặt cỏ, vẫy đuôi lè lười với anh.

Hướng Nam đi qua, nhấc cổ áo Lạc Dĩ Nam lên, phủ bùn đất và cỏ dại trên người cô xuống: “Ngã?”

Lạc Dĩ Nam bị dọa run rẩy, chân sắp không đứng nổi: “Xin... xin lỗi, em chỉ muốn cho ăn, gây thêm phiền toái.”

Hướng Nam lườm một cái, có gì phải xin lỗi.

“Có thể đứng vững không?”

Lạc Dĩ Nam lắp bắp nói: “Anh, chân em... chân run.”

Hướng Nam cúi đầu, quả nhiên bắt gặp đôi chân thẳng tắp tinh tế của cô đang run rẩy.

Anh trực tiếp ôm ngang người cô, lúc đi vào trong phòng, không quên quay đầu làm bầm với con chó Doberman: “Chờ chút nữa tao ra xử lý mày.”

Con chó Doberman tủi thân ngaooooo một tiếng, giống như nói tôi đâu có biết cô ấy.

Giờ phút này, Lạc Dĩ Nam có thể cảm nhận được cơ thể cứng ngắc và nóng bỏng của anh, đây còn là lần đầu tiên, lần đầu tiên

cùng một người con trai tiếp xúc gần như vậy.

Cô ngẩng đầu nhìn Hướng Nam, cái cằm sắc bén, có góc râu màu xanh nhạt, giữa cần cổ thon dài nổi lên hầu kết.

Khuôn mặt đẹp trai, lông mi vừa dài vừa thẳng, trong ánh mắt vẫn còn mang theo nét ngây ngô của anh chàng mới lớn.

Là... một thanh niên đơn thuần.

Trong lòng Lạc Dĩ Nam nghĩ như vậy, đưa tay vòng qua cổ anh.

Hướng Nam bị động tác thân mật của cô làm cho run sợ một lúc, vội vàng rời tầm mắt, hỏi —

“Vào phòng hay là ghé sô pha?”

“Hả.” Lạc Dĩ Nam ngần ra một chút.

Hướng Nam không kiên nhẫn nhắc lại: “Tôi hỏi, là về phòng hay là ghé sô pha.”

“Để em lên ghé sô pha là được.” Lạc Dĩ Nam dịu dàng nói: “Cảm ơn anh trai.”

Sau khi Hướng Nam thả cô xuống, nhắc lại với cô hai chuyện, thứ nhất, chớ ngoài sân sợ người lạ, không được tiếp xúc gần; thứ hai, mấy chữ xin lỗi với cảm ơn, nghe muốn mọc kén trong lỗ tai, không muốn nghe lại.

Lạc Dĩ Nam yên lặng nhớ kỹ những điều anh nói.

“Cô có thể tạm thời sống ở đây, đồ trong nhà tùy ý sử dụng, không cần gò bó, vào phòng tôi cần gõ cửa, buổi tối đi ngủ phải

khóa cửa phòng mình lại.”

“Khóa cửa?” Lạc Dĩ Nam không hiểu: “Có trộm sao?”

Hướng Nam lười giải thích với cô, chỉ nói: “Trái tim cô rất lớn hả? Cùng một người đàn ông xa lạ ở dưới một mái nhà, không cần khóa cửa?”

“Nhưng anh là anh em mà.”

Hướng Nam ngồi bên cạnh cô, cúi đầu nhỏ cô một cái, nghiêm túc nói: “Giữa chúng ta không có bất cứ quan hệ máu mủ gì, hiểu không?”

Lạc Dĩ Nam gật đầu, sau đó lại hỏi: “Vậy sau này... anh vẫn là anh trai chứ?”

Hướng Nam thở dài, anh đúng là không muốn vô duyên vô cớ thêm một người em gái.

“Gọi tôi là Hướng Nam đi.”

“Được, anh trai.”

Hướng Nam vò tóc, không biết bắt cô thế nào mới tốt.

“Anh, anh dạy em chơi game đi. Sau này em có thể giúp anh.”

“Anh, em biết nấu cơm, anh đói bụng chưa?”

“Anh, anh ăn khuya không?”

...

Cả buổi tối, trong lòng Hướng Nam đều bồn chồn, không được bao lâu liền quay về phòng ngủ.

Nằm trên giường, vừa nhắm mắt lại, cơ thể hoàn hảo của người con gái liền hiện lên trước mắt, người anh em phía dưới dường như lại bắt đầu ngo ngoe muốn động.

Anh không có cách nào khống chế, bắt đầu nghĩ linh tinh, nghĩ đến một tác da thịt trắng nõn của cô gái, nghĩ đến vòng eo thon nhỏ, bờ mông...

Hình ảnh trong đầu dần dần rõ ràng, anh nhìn thấy ở gần mông cô có một hình xăm Gothic —

Fuck me.

Hướng Nam đột nhiên ngồi dậy, trên mặt vã mồ hôi.

Có thể xăm loại hình này lên bắp đùi mình, cô nàng này cũng không phải loại con gái ngoan hiền gì, thậm chí không phải người lương thiện.

Sao cô lại muốn ngụy trang?

Hướng Nam nhớ lại kỹ càng, tất cả các chi tiết tiếp xúc với Lạc Dĩ Nam, bây giờ như cuộn phim chiếu lại trong não anh một lần, càng nghĩ càng cảm thấy, cô nàng có chút giả tạo.

Rõ ràng không phải một cô gái ngoan, lại nhất định phải tỏ ra ngoan hiền, dối lấy sự yêu mến của anh.

Còn anh suýt chút bị lừa, nếu như là anh trong quá khứ, đoán chừng đã sớm gọi điện cho ba, để ông tới đón người.

Cô gái này có mờ ám bên trong.

Hương Nam lập tức gọi điện thoại cho Lục Ninh —

“Cậu giúp anh điều tra một người, Lạc Dĩ Nam, trước đây học trường trung học số 12.”

“Nữ, chắc mười năm tuổi mười sáu tuổi, cụ thể không biết, bớt nói nhảm đi, hỏi nhiều vậy có phiền không hả.”

“Lão tử không hứng thú với cô ta, nhưng hiện giờ cô ta ở trong nhà lão tử, anh sợ cô ta nửa đêm phóng hỏa đốt nhà!”

Editor: Có cảm giác hội bạn của Phó Thời Hàn toàn những người ngây ngô đại gái, chắc lập hội “Những người anh em thiện lành” quá:))))

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 86: Ngoại Truyện Hai: Quyển Rũ

“Lạc Dĩ Nam, cô động vào quần lót của tôi?”

Mặc dù Lạc Dĩ Nam không có phóng hỏa đốt nhà, nhưng Hường Nam vẫn lo sợ bất an như cũ, cả đêm ngủ không ngon, trong đầu chạy qua rất nhiều suy đoán, cái gì mà mẹ kế nhận nuôi Bạch Liên Hoa lòng dạ hiểm độc, thăng mễ ân đầu mễ cừu (*), lòng tự trọng bị tổn thương, tùy thời cơ trả thù vân vân...

(*)升米恩斗米仇: Nếu như lúc người khác gặp khó khăn, bạn cho anh ta một sự giúp đỡ rất nhỏ, anh ta sẽ cảm kích bạn. Nếu như bạn giúp đỡ anh ta rất nhiều, sẽ tạo thành sự ỷ lại, một khi dừng lại không giúp đỡ, ngược lại sẽ khiến người ta căm hận.

Sáng tinh mơ mùa hạ, bình minh rất sớm, cả đêm mất ngủ khiến mắt Hường Nam hiện rõ hai quầng thâm, lén lút đi tới cửa phòng Lạc Dĩ Nam, cẩn thận từng chút một đề chốt cửa.

Vặn tay nắm, mở ra một khe hở nhỏ.

Cô nàng vậy mà không khóa cửa.

Hường Nam hít sâu, xuyên qua khe hở ngoài cửa nhìn vào gian phòng, chỉ thấy trên giường lớn, sao lại không có người!

Ngay cả chăn đệm cũng được sắp xếp cẩn thận, giống như căn bản không có ai ngủ qua.

Quả nhiên có chuyện mờ ám bên trong!

Hướng Nam bất ngờ đẩy cửa ra, lại phát hiện trên tấm nệm chỗ cửa sổ, cô gái cuộn tròn cơ thể, ôm đầu gối, đang ngủ say.

Giấc mộng có vẻ rất không yên bình, cơ thể cô thỉnh thoảng hơi co rúm lại, giống như đang mơ phải chuyện đáng sợ nào đó.

Lông mày Hướng Nam xoắn xuýt, không hiểu lắm, vì sao không ngủ trên giường lớn đệm êm, lại phải chen chúc bên cửa sổ chật hẹp.

Anh nhẹ nhàng đóng cửa lại rồi quay về phòng mình, nằm xuống suy nghĩ, nhưng một đêm mất ngủ rồi khiến anh trong chớp nhoáng ngủ thiếp đi.

Tỉnh lại lần nữa, đã là 9h sáng, Hướng Nam thong thả bước chân, mơ màng xuống lầu, chỉ thấy trên bàn đặt một bát Dǎlǔ miàn (*) lớn, mùi hương đặc biệt thơm.

(*)打卤面: Mì có nước sốt đậm đặc, k biết dịch tên thế nào luônJ

Lạc Dĩ Nam đeo tạp dề từ phòng bếp đi ra, ngọt ngào gọi một tiếng: “Anh, ăn cơm thôi.”

Hướng Nam ngồi xuống bàn, do dự nhìn cô một cái, cô đang thổi mì phù phù, cái miệng nhỏ bóng mỡ.

Hắn là không có độc, không có khả năng ra tay rõ ràng như vậy được, giết người phải đền mạng đó.

“Anh, đồ ăn không hợp sao?” Lạc Dĩ Nam thấy anh không chịu động đũa, tò mò hỏi: “Anh không thích ăn mì?”

“Ừ.” Hương Nam đứng lên, đeo cặp sách của mình: “Sau này không cần nấu ăn cho tôi.”

“Ồ, được.”

Trước khi đi, Lạc Dĩ Nam nói: “Anh, anh cho chó ăn một chút đi, nó xông đến chỗ em sữa ầm ỹ, em không dám đến gần.”

Hương Nam liếc nhìn con chó Doberman trong sân, đột nhiên nói một câu đầy sâu xa: “Con chó này có linh tính, có thể phân biệt tốt xấu.”

Lạc Dĩ Nam kinh ngạc nói: “Lợi hại thế à?”

“Ừm, nếu là người xấu, nó sẽ sữa không ngừng.”

“Khó trách chú nói trong nhà rất an toàn, có hẳn một thần khuyến trông nhà hộ.”

Hương Nam quan sát nét mặt của cô, nụ cười ầm áp, ánh mắt trong veo, không nhìn ra bất cứ tia khác lạ nào.

Thăm dò thất bại, được rồi.

Trong lòng Hương Nam nghĩ, ở lâu mới rõ lòng người, đuôi cáo sớm muộn sẽ lộ ra ngoài.

**

Học kỳ mới bắt đầu, Hương Nam lớp mười hai, Lạc Dĩ Nam lớp mười một.

Cô từ trường cấp ba số 12 chuyển sang, ai cũng biết, trường cấp ba số 12 là trường đếm ngược từ dưới trở lên, tỉ lệ đỗ đại học thấp,

giáo viên không quản được học sinh, học sinh trong trường yêu đương, đánh nhau sinh sự, làm xằng làm bậy...

Nổi tiếng loạn.

Cho nên học sinh trường khác đối với trường cấp ba số 12 trên cơ bản tránh né, trên đường gặp người mặc đồng phục trường số 12 cũng sẽ đi đường vòng, học sinh của trường này, môi trường quá nặng nề, không thể trêu vào.

Cho nên Lạc Dĩ Nam từ trường cấp ba số 12 tới, trên cơ bản là độc lai độc vãng(cô độc một mình),rất ít bạn học bằng lòng tiếp xúc với cô, mà tính cách cô dường như cũng rất lạnh nhạt, nhìn qua không hề gần gũi.

Còn Hướng Nam trong trường gặp phải cô, cũng làm như không nhìn thấy, thật ra không có nguyên nhân gì khác, chỉ là lười giải thích, trong trường đám người bát quái rất lợi hại, phải biết anh đột nhiên có một cô em gái, lại còn ở cùng nhau, không hiểu sẽ bị đồn thổi thành thế nào.

Bên cạnh sân bóng rổ, Hướng Nam ngồi xuống, mang theo luồng khí nóng bừng bừng sau khi vận động, dùng khăn lau những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu trên mặt.

“Điều tra được rồi, anh Hướng.” Lục Ninh ném bóng rổ, ngồi xuống bên cạnh Hướng Nam: “Anh đoán không sai, Lạc Dĩ Nam này, trước kia ở trong trường học số 12 không ai dám chọc, tính tình cô ta hung dữ, em trai em trước đó muốn theo đuổi cô ta, sau bị cô ta cho một bạt tai, hiện giờ nhắc cũng không dám nhắc tới người này.”

“Cậu nói người đánh em trai cậu, chính là người này?”

“Đúng vậy, chính là cô ta, tính tình cực đoan, trong trường độc lai độc vãng, không có bạn bè, ngay cả lão đại trường 12 cũng không dám trêu chọc cô ta, ai biết ép cô ta rồi cô ta sẽ thế nào, cô ta lớn lên trong cô nhi viện, không cha không mẹ, là loại liễu mạng.”

Hướng Nam nhú mày, người Lục Ninh nói, với Lạc Dĩ Nam ở trong nhà anh, giống như hai người vậy!

“Cậu chắc chứ?” Hướng Nam nói: “Cô ta có vẻ rất dễ sống chung.”

Lục Ninh vỗ vỗ vai Hướng Nam: “Tóm lại anh tự cầu phúc đi, em nghe nói trước đó có tên lưu manh chặn cô ta trong ngõ nhỏ muốn đùa giỡn, bây giờ còn đang nằm trong bệnh viện đó.”

Dường như Lục Ninh nhớ ra cái gì đó: “Chỗ này em còn ảnh của cô ta, anh muốn xem không?”

Hướng Nam nhận điện thoại di động, ảnh chụp góc chéo, khung cảnh ánh tà dương màu đỏ rực, cô gái ngồi trên đồng đá, quần siêu ngắn, bắp đùi thon dài tùy tiện trổ một bên, cô mặc áo jacket màu đen rộng cổ, trong tay cầm một điếu thuốc, trên mặt trang điểm khéo léo, đánh mắt màu khói, hờ hững nhìn về phía ống kính, đôi mắt một mí thon dài lộ ra tia lạnh lùng.

Dân xã hội.

Bất kể thế nào Hướng Nam cũng không thể gắn cô gái này với cô gái Lạc Dĩ Nam ngoan ngoãn trong nhà.

Anh ôm cặp sách, quay người muốn đi gấp, Lục Ninh hỏi: “Anh Hường, trở về ngựa bài với cô ta sao?”

“Ngựa bài cái gì.” Hường Nam hơi nghiêng đầu: “Cô ta đã không nói, anh sẽ giả vờ như cái gì cũng không biết.”

Anh ngược lại muốn xem, trong hồ lô của cô nàng này muốn làm gì.

Buổi tối Hường Nam về nhà, nghe thấy trên lầu có tiếng bước chân loẹt quẹt, anh theo tiếng động lên lầu.

Bóng đêm bao phủ, trên sân thượng truyền đến tiếng nhạc dồn dập và sôi động.

Cô gái mặc áo rộng và quần dài phong cách Hiphop, để chân trần nhảy trên thảm, giẫm nên từng nốt giai điệu.

Nhảy nhạc Jazz, vừa gợi cảm vừa dễ thương, lại mang theo một chút kiên cường.

Hường Nam kinh ngạc nhìn cô, nhìn dáng vẻ nhảy múa của cô, trong nháy mắt dường như có thể cảm nhận được một chút cảm xúc cuồng loạn trong lòng cô, thông qua điệu nhảy bạo phát ra ngoài.

Anh không quấy rầy Lạc Dĩ Nam, quay người xuống lầu, chuẩn bị tắm rửa.

Nhưng mà không quá hai phút, Hường Nam lại vội vàng chạy lại, gào ầm lên: “Lạc Dĩ Nam, cô động vào quần lót của tôi?”

Lạc Dĩ Nam dừng điệu nhảy, quay đầu vô tội nhìn anh: “Em giúp anh giặt sạch.”

Hướng Nam: ...

“Ai... ai bảo cô động vào đồ của tôi!”

Lạc Dĩ Nam nói: “Quần áo thay ra phải giặt ngay, không thể để quá lâu, cho nên em...”

Mặt mo của Hướng Nam đỏ bừng: “Tôi biết tự giặt, không... không cần cô.”

Lạc Dĩ Nam đi qua, trên tóc mai còn dính hạt mồ hôi to bằng hạt đậu, sau khi vận động, hương thơm trên người cô dường như càng thêm nồng đậm.

Đây là hương vị của con gái.

Hướng Nam miễn cưỡng lùi ra sau.

Lạc Dĩ Nam kéo ống tay áo của anh: “Anh, anh đừng giận, sau này em sẽ không chạm vào quần áo của anh nữa.”

Dáng vẻ diễm đạm đáng yêu của cô, ngược lại làm cho Hướng Nam toát một tầng mồ hôi mỏng trên lưng, tóc gáy đều dựng đứng.

Cô ta đây là... quý nhập vào người sao, một người sao có thể có hai gương mặt khác nhau hoàn toàn như vậy.

“Anh, em đi tắm đây.” Lạc Dĩ Nam nói xong, tránh anh, lau mồ hôi rồi đi xuống lầu.

“Đúng rồi, mới vừa rồi là cô nhảy Hip hop à?” Hướng Nam hỏi cô.

“Nhảy nhạc Jazz.” Lạc Dĩ Nam quay đầu lại mỉm cười với anh, trên mặt giống như có nét đặc ý: “Em tự học, đẹp không.”

“Đẹp.”

Cô đi vào phòng tắm, Hướng Nam nhìn quần lót bốn góc vận động CK của anh treo ngoài ban công, không hiểu sao mặt hơi nóng.

“Cô ta nhất định là muốn quyến rũ anh.”

Đây là kết luận sau khi Hướng Nam suy nghĩ rất lâu.

Nghe vậy, Lục Ninh đang uống Pepsi phun hết ra ngoài.

“Sao lại nói vậy.”

Hướng Nam như có điều suy nghĩ nói: “Muốn để anh yêu cô ta, sau đó vứt bỏ anh, tàn nhẫn làm tổn thương anh.”(Editor::)))

“Xem phim cho lắm vào, anh Nam, sao cô ta phải làm vậy.”

“Sao anh biết.” Hướng Nam không kiên nhẫn nói: “Mẹ nhỏ giúp đỡ cô ta, có điều chỉ là lợi dụng một đứa không cha không mẹ, để hình tượng của bản thân thêm một tầng từ thiện, quá nửa là đã làm tổn thương lòng tự ái của cô ta, loại con gái lẫn lộn trong xã hội như này, tàn nhẫn lắm.”

Từ nhỏ Hướng Nam đã là một đứa trẻ ngoan trong mắt người lớn, học sinh xuất sắc trong mắt giáo viên, bên ngoài rất ít khi tiếp xúc với những tên côn đồ, từ trong phim 《Cổ Hoặc Tử》(*), tưởng tượng cuộc sống liêm máu trên lưỡi đao của bọn họ.

(*) Ở VN còn được gọi với tên “Người trong giang hồ”: một bộ phim Hồng Kông về đề tài xã hội đen được công chiếu lần đầu năm 1996.

Nghiễm nhiên là hai thế giới.

Thật ra chuyện của người lớn, xưa nay Hường Nam không muốn quản quá nhiều, cũng sẽ không can thiệp đánh giá.

Ba già nhà mình để tang vợ nhiều năm, cưới một người phụ nữ tuổi còn nhỏ, lại còn gọi cảm tươi trẻ ngọt ngào, cả ngày dỗ ông già vui vẻ, cũng không có gì không tốt.

Đương nhiên, bà vợ trẻ này là vì tiền của ông già, có điều bất kể là tài sản của tập đoàn hay là cổ phần, bà vợ này cũng đừng mơ dính líu, nhiều lắm là để dì ta ở trong biệt thự lớn, cơm áo không lo thôi.

Về phần dì ta giúp đỡ đưa trẻ này, Hường Nam đã không coi cô là em gái ruột, đương nhiên cũng sẽ không bắt nạt cô.

Lục Ninh nói: “Anh Hường, anh xem quá nhiều phim truyền hình máu chó trên TV phải không? Mặc dù trong trường anh rất được hoành nghênh, con gái thích anh nhiều không kể xiết, nhưng có thể đừng tự luyện như vậy hay không?”

Hường Nam hỏi lại: “Vậy cậu giải thích chuyện cô ta giặt quần lót của anh đi.”

“Ặc, theo tính cách của Lục Dĩ Nam mà nói, vô duyên vô cớ giúp anh giặt quần lót, rất có thể là động tay động chân bên trong quần lót của anh, anh tốt nhất phải cẩn thận một chút, ngộ nhỡ cô ta làm loạn, sau này anh liệt dương, đoạn tử tuyệt tôn chẳng hạn.”

“Cái đệt!”

Hường Nam nhảy lên một cái, vọt vào nhà vệ sinh.

Đợi lúc anh đi ra, Lục Ninh cười hì hì, nhìn phía dưới của anh:
“Thả rộng rồi sao? Chờ chút nữa còn phải học thể dục đấy.”

Sắc mặt Hướng Nam u ám: “Cần tắc vô ưu.”

**

Liên quan đến sự kiện Hướng Nam học tiết thể dục không mặc quần lót, nữ sinh trong trường học truyền đi xôn xao.

Trong trường Hướng Nam vẫn luôn mang hình tượng chàng trai chói sáng, rất nhiều nữ sinh thích anh.

Trong trường hợp bị tố tình trước mặt mọi người, Hướng Nam cực kỳ khó xử từ chối thẳng mặt, vì không muốn làm tổn thương thể diện của nữ sinh đó, anh còn nói sau này có thể làm bạn bè gì đó.

Có điều cũng không gặp qua anh thật sự làm bạn cùng cô gái nào.

Cho nên mặc dù anh không mặc đồ lót còn bị nữ sinh phát hiện, nhưng không có ai chế nhạo anh, thậm chí còn có nữ sinh khen anh quyến rũ.

Lạc Dĩ Nam có chút câm nín.

Nhân khí của anh... đúng là cao.

Lạc Dĩ Nam đăng ký đội Hip hop của trường, muốn tham gia biểu diễn vào tết nguyên đán năm nay, có điều trường câu lạc bộ lại từ chối.

Lý do từ chối rất đơn giản cũng rất trực tiếp, bọn họ không chào đón người của trường số 12 tham gia câu lạc bộ Hip hop của bọn

họ.

Kỳ thi cực kỳ rõ ràng, thế nhưng không có cách nào, trường cấp ba số 12 mang tiếng xấu, nữ sinh từ trường đó ra, khẳng định cũng không phải thứ tốt đẹp gì.

Loại câu lạc bộ quy mô nhỏ như này, chính là mấy học sinh kết hợp lại, tổ chức chặt chẽ, quan hệ vi diệu, xa lánh ai lôi kéo ai, đều do một người quyết định.

Lạc Dĩ Nam nhìn Ôn Mạn, trên mặt lộ ra chút lạnh lẽo.

Ôn Mạn là trưởng nhóm Hip hop, tiểu thư khuê các, hoàn cảnh gia đình tốt, thành tích cũng tốt, đúng kiểu nữ thần.

“Tôi chỉ muốn nhảy thôi.” Lạc Dĩ Nam nói với cô ta: “Không có ý gì khác.”

“Thích nhảy thì tự cậu nhảy đi.”

“Nhưng chỉ có người của câu lạc bộ mới có thể sử dụng phòng tập nhảy.” Lạc Dĩ Nam nói: “Hơn nữa tôi đã hỏi giáo viên, chỉ cần có hứng thú, đều có thể tham gia câu lạc bộ, cậu không thể từ chối tôi.”

Ôn Mạn liếc cô một cái, cao giọng nói: “Câu lạc bộ của chúng tôi không muốn cứt chuột phá hỏng.”

Sắc mặt Lạc Dĩ Nam rất lạnh lùng: “Cậu lặp lại lần nữa thử coi.”

Ôn Mạn vội vàng lùi lại một bước, ra vẻ sợ hãi: “Đây là trường số 1 chứ không phải trường số 12, cậu còn muốn đánh người sao?!”

“Các cậu không thích tôi, có thể không qua lại với tôi, nhưng tôi chỉ muốn sử dụng phòng tập nhảy.”

Lạc Dĩ Nam là một người rất cố chấp, không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua, bởi vì cô biết, người như cô, sinh ra đã không được yêu thích, rất nhiều chuyện phải dựa vào bản thân tranh giành, bởi vì sẽ không có ai cho cô thứ cô muốn, đưa tới trước mặt cô, cô vĩnh viễn là người bị khinh thường.

“VẬY TÔI CŨNG NÓI RÕ RÀNG CHO CẬU, CHÚNG TÔI KHÔNG MUỐN DỪNG CHUNG PHÒNG TẬP NHẢY VỚI CẬU, NẾU CẬU KHÔNG PHỤC THÌ ĐI NÓI VỚI GIÁO VIÊN.”

Ôn Mạn hung dữ: “CÓ ĐIỀU TÔI ĐOÁN, GIÁO VIÊN KHẮNG ĐỊNH SẼ NÓI, NÓI CẬU ĐẶT SUY NGHĨ VÀO VIỆC HỌC, VỐN DĨ THÀNH TÍCH ĐỨNG HẠNG BÉT, KÉO THẤP ĐIỂM BÌNH QUÂN CỦA LỚP XUỐNG.”

Đàm phán thất bại, có điều Lạc Dĩ Nam không hề từ bỏ, mỗi lần đến thời gian câu lạc bộ sử dụng phòng tập nhảy, cô đều đổi quần áo chạy qua, nhảy một mình.

“SAO CẬU KHÔNG BIẾT XẤU HỔ VẬY HẢ.” Ôn Mạn cuối cùng chịu không được, chặn cô ở bên ngoài phòng tập nhảy: “CÂU LẠC BỘ CỦA CHÚNG TÔI KHÔNG CHÀO ĐÓN CẬU, CẬU CÓ THỂ ĐỪNG KHÔNG CẦN MẶT MŨI NHƯ VẬY, MIỄN CƯỠNG GÓP MẶT KHÔNG.”

Lạc Dĩ Nam trầm giọng nói: “PHÒNG TẬP NHẢY KHÔNG PHẢI DO CÂU LẠC BỘ CỦA CÁC CẬU XÂY, CÁC CẬU CÓ THỂ DỪNG, TÔI CŨNG CÓ THỂ DỪNG.”

Ôn Mạn trợn mắt: “TRỜI Ạ, CHO TỚI BÂY GIỜ TÔI CHƯA TỪNG GẶP AI MẶT DÀY NHƯ CẬU, ĐÃ NÓI KHÔNG CHÀO ĐÓN RỒI, CẬU CÓ BỊ BỆNH HAY KHÔNG.”

Lạc Dĩ Nam gỡ tay cô ta, tự mình đi vào phòng học, lôi máy nghe nhạc cầm tay ra bắt đầu bật nhạc, cô chỉ chiếm một vị trí ở góc hẻo

lánh, cũng không làm phiền bọn họ luyện múa.

Ôn Mạn đi tới, cầm máy nghe nhạc cầm tay lên, cười nhạo: “Đã là thời đại nào, còn dùng thứ đồ chơi này.”

“Xin hãy đặt xuống.” Lạc Dĩ Nam lạnh lùng nhìn cô ta.

“Hôm nay nếu cậu không đi, tôi sẽ ném nó.”

“Trả lại cho tôi.” Lạc Dĩ Nam đưa tay ra đoạt lại, Ôn Mạn đương nhiên không phải đối thủ của cô, trong lúc giằng co, máy nghe nhạc cầm tay rơi xuống đất.

Lạc Dĩ Nam thuận tay cho cô ta một bạt tai, mấy nữ sinh xung quanh trợn mắt há hốc mồm.

“Á!” Cô ta ôm mặt mình gầm lên: “Cô đánh tôi! Cô dám đánh tôi! Tôi phải đi nói với giáo viên!”

Lạc Dĩ Nam liếc mắt: “Xin cứ tự nhiên.”

Sau khi mấy người rời đi, cô nhặt máy nghe nhạc lên, cẩn thận lau sạch, máy nghe nhạc cầm tay dường như bị rơi hỏng, âm thanh đứt quãng không rõ ràng.

Cô thở dài một tiếng, cất vào trong túi.

Ngày hôm sau, Lạc Dĩ Nam bị gọi lên phòng giáo vụ, mẹ của Ôn Mạn cũng ở đó, cảm xúc cực kỳ kích động, giống như muốn để trường học đuổi học Lạc Dĩ Nam mới cam tâm.

“Tôi cực kỳ thất vọng, trong trường học thế mà lại xảy ra loại chuyện như vậy.” Bà Ôn tức giận chỉ vào Lạc Dĩ Nam: “Mạn Mạn nhà chúng tôi từ nhỏ đã được chiều chuộng, ngay cả chúng tôi là ba

mẹ cũng chưa từng động đến đầu ngón tay của con bé, cô là cái gì mà dám động thủ đánh nó!”

Từ đầu đến cuối, Lạc Dĩ Nam mặt không đổi sắc, cũng không giải thích cho mình.

Chủ nhiệm giáo vụ để Lạc Dĩ Nam gọi điện thoại cho ba mẹ, bảo bọn họ lập tức đến, Lạc Dĩ Nam cầm di động, do dự thật lâu, ấn số điện thoại của Hương Nam.

Editor: Tổng kết, Nam thiếu gia ngây thơ và hài hước ghê, vạ tội nghe bạn xúi bậy:)))

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 87: Ngoại Truyện Ba: Ngả Bài

“Trừ khi anh muốn cởi quần của em ra kiểm tra.”

Lúc nhận được điện thoại của Lạc Dĩ Nam, Hướng Nam mới từ canteen ra, trên miệng còn ngậm ống hút sữa bò.

“Sao vậy nhóc con, đã nói ở trường không có việc gì đừng tìm tôi cơ mà, hửm, gió thoảng bên tai?”

“Anh à, em đang ở phòng giáo vụ.” Lạc Dĩ Nam nhỏ giọng: “Anh có thể...”

“Điện thoại của ba tôi là 1892382973*.”

“Anh.” Giọng của cô rất bất lực.

Hướng Nam bất đắc dĩ bóp mi tâm, ném hộp sữa bò vào thùng rác, xoay người đi tới tòa nhà giáo viên.

Khi anh đi vào phòng giáo vụ, bất ngờ phát hiện mẹ con Ôn Mạn.

Nhà họ Ôn và nhà họ Hướng là quan hệ thế giao(chơi thân nhiều đời),quan hệ giữa ba mẹ hai nhà rất thân thiết, Hướng Nam và Ôn Mạn đương nhiên cũng là quen biết từ nhỏ, Ôn Mạn rất thích Hướng Nam, luôn theo đuôi anh gọi anh là anh trai.

Có điều Hướng Nam không thích chơi với con gái, cũng vô số lần nhắc nhở cô ta: “Tôi không phải anh trai cô, đừng có gọi linh tinh.”

Khi còn bé Ôn Mạn có thể không thêm để ý, chỉ là lớn rồi, lòng tự trọng của con gái khiến cô ta không làm được chuyện mặt dày gọi anh trai, dần dần cũng không gọi nữa. nhưng cô ta rất thích Hướng Nam, cũng hi vọng sau này quan hệ hai nhà “tiến thêm một bước.”

Bà Ôn thấy người bước vào là Hướng Nam, lập tức bày ra khuôn mặt tươi cười: “Hướng Nam đến à, là đến xem Mạn Mạn nhà chúng ta phải không, cháu nhìn một chút, Mạn Mạn nhà ta bị cái con nhóc chết tiệt này bắt nạt thành dạng gì.”

Ôn Mạn cũng đỏ hồng mắt, ra vẻ đáng thương: “Anh Hướng Nam.”

“Thật ra, cháu tới đón cô ấy.”

Hướng Nam bắt đầu nhìn Lạc Dĩ Nam đứng phắt ở một góc hẻo lánh, trên đường đến đây, anh đã nghe Lạc Dĩ Nam nói đầu đuôi sự việc, biết chuyện này là cô bị oan ức.

Trên mặt cô không có biểu tình gì, đứng bên tường, không tranh luận cũng không tố khổ, lại khiến trong lòng Hướng Nam dâng lên một cơn khó chịu.

Anh đi tới bên cạnh Lạc Dĩ Nam, nhỏ giọng hỏi: “Không sao chứ?”

Lúc này Lạc Dĩ Nam mới lấy máy nghe nhạc cầm tay từ trong balo ra, đưa cho Hướng Nam nhìn: “Hỏng rồi.”

Hướng Nam kiểm tra máy, nói: “Hỏng thì thôi, tôi sẽ giúp cô mua cái khác.”

Anh dừng một chút, dường như nói vậy có chút thân mật, thế là sửa lời: “Tôi bảo ba mua giúp cô cái khác.”

Bà Ôn kinh ngạc không thôi: “Hương Nam, đây là sao, sao cháu lại quen biết loại con gái này.”

“Dì Ôn, cô ấy coi như là em gái cháu.”

“Cái gì?” Bà ôn quá sợ hãi: “Hương tổng lúc nào có con gái lớn như vậy, cái này... đây đúng là hồng thủy xông vào miếu Long vương (*).”

(*)大水冲了龙王庙: Tuy là người trong một nhà nhưng lại không biết nhau, hoặc không muốn thừa nhận quan hệ, không muốn quen biết nhau, không biết nhau nên phát sinh hiểu lầm hoặc xung đột không đáng có.Link nguồn:

“Là đứa trẻ mẹ nhỏ cháu giúp đỡ.” Hương Nam giải thích: “Vì để thuận tiện cho việc học cấp ba, đưa đến nhà chăm sóc.”

Lạc Dĩ Nam nghe anh gọi người phụ nữ kia là mẹ nhỏ, trong lòng không hiểu sao sinh ra một tia ấm áp, dạng gia đình như này, bình thường con trai đều cực kỳ bài xích mẹ kế, đặc biệt là loại phụ nữ vừa nhìn đã biết là hám tiền.

Không ngờ suy nghĩ của Hương Nam thoáng như vậy, ngay cả mẹ nhỏ cũng gọi.

Anh nhất định là một chàng trai có nội tâm cực kỳ ấm áp.

“Ồ, thì ra là cô ta.” Trên mặt bà Ôn lộ ra mấy phần khinh miệt, bà ta rất chướng mắt mẹ kế Tần Hoan của Hương Nam.

Chủ nhiệm giáo vụ mở miệng nói: “Lạc Dĩ Nam, tôi bảo em gọi người lớn đến, em gọi anh trai em tới làm gì.”

Lạc Dĩ Nam nhìn Hướng Nam xin giúp đỡ.

Hướng Nam quay lại nói: “Thưa thầy, ba em đang đi công tác ở nơi khác, không kịp trở về, em là người giám hộ của em ấy, có chuyện gì em sẽ chịu trách nhiệm.”

Hướng Nam là học sinh có thành tích tốt số một số hai trong trường, thận trọng chừng chặc, nhiều lần được chọn làm đại diện cho học sinh lên phát biểu trước lễ chào cờ, cho nên lãnh đạo trong trường đều biết anh, cũng rất thích anh.

“Lạc Dĩ Nam động thủ đánh Ôn Mạn, chuyện này gây ảnh hưởng cực kỳ nghiêm trọng, nếu như em này vẫn không chịu xin lỗi, chúng tôi sẽ cho thôi học, cho nên chỉ sợ em không giải quyết được, gọi người lớn đến đây đi.”

Còn đánh người?

Trong lòng Hướng Nam nhủ thầm, con nhóc này quả nhiên không phải kẻ tầm thường.

“Thưa thầy, dù sao cũng phải nghe một chút người trong cuộc nói gì chứ.” Hướng Nam kéo Lạc Dĩ Nam qua, vỗ lưng cô nói: “Em cứ nói thật, đừng sợ, anh trai ở đây.”

Ôn Mạn nhìn biểu cảm dịu dàng bên đó của Hướng Nam, trong lòng cực kỳ mất hứng, bọn họ đã quen nhau từ nhỏ, anh cũng chưa từng nói lời dịu dàng như vậy với cô ta đâu.

Đương nhiên, chẳng qua Hướng Nam đang giả vờ làm anh trai tốt trước mặt mọi người, anh biết, Lạc Dĩ Nam mới không sợ, cô là ai, cô sợ cái gì.

Nhưng Hướng Nam vừa dứt lời, khóe mắt Lạc Dĩ Nam vậy mà chảy ra một giọt nước mắt, theo gương mặt trượt xuống.

“Cậu... cậu ta làm vỡ máy nghe nhạc cầm tay của em, em chỉ có cái này cái này... là bớt tiền ăn tiền mặc mua...”

Cô khóc sùi sụt, nói: “Em thật sự không phải cố tình đánh cậu ta, em cũng rất khó chịu, bởi vì em mua không nổi cái thứ hai...”

Hướng Nam trợn mắt há mồm.

Cái này mẹ nó... diễn viên phái thực lực à!

Thế nhưng vì sao, vì sao anh lại cảm thấy đau lòng, cho dù biết rõ nước mắt của cô là giả vờ, nhưng anh vẫn cảm thấy khó chịu.

Có lẽ ngày bình thường nghe cô gọi “anh, anh”, không tự giác thật sự coi cô là em gái.

Hướng Nam quỷ thần xui khiến thế nào lại ôm cô gái vào lồng ngực của mình, dùng ngón tay cái lau nước mắt vương trên khóe mắt cô: “Khóc cái gì, nói rõ ràng là được, anh trai ở đây.”

“Em muốn nhảy, nhưng bọn họ bá chiếm phòng tập, đuổi em ra ngoài, nói em... nói em là cúrt chuột.”

Hướng Nam nhìn về phía Ôn Mạn, sắc mặt lạnh xuống: “Cô nói như vậy sao?”

Lúc này, ngay cả bà Ôn cũng kinh ngạc: “Mạn Mạn, sao con có thể nói lời thô lỗ như vậy! Con là thực nữ, không thể so với loại con gái dân dã không có giáo dục bên ngoài được!”

Ôn Mạn vội vàng giải thích: “Con không có! Cậu ta hãm hại con! Phòng tập nhảy vẫn luôn là của mọi người dùng chung, con có quyền gì mà không cho cậu ta dùng, nữ sinh trong câu lạc bộ đều có thể chứng minh giúp con! Hơn nữa con cũng không nói câu đó, mẹ biết mà, xưa này con không nói lời thô tục!”

Bà Ôn nói với chủ nhiệm giáo vụ: “Tôi tin tưởng con gái tôi, con bé tuyệt đối không nói loại lời này, con nhóc kia không chỉ đánh người, còn nói láo thành tính, thầy giáo, thầy nhất định phải phạt nghiêm.”

Hướng Nam nói: “Em gái cháu không phải người như vậy, cháu tin tưởng em ấy.”

“Ôi, Hướng Nam, biết người biết mặt không biết lòng, Mạn Mạn lớn lên với cháu từ nhỏ, con nhóc dân dã kia mới ở trong nhà cháu mấy ngày, cháu liền dám chắc nó là loại người gì sao?”

Lạc Dĩ Nam siết chặt góc áo Hướng Nam.

Hướng Nam nhú mày, anh đúng là không biết Lạc Dĩ Nam là loại người gì, thậm chí còn luôn nghi kỵ, ngờ vực cô.

Nhưng không biết vì sao, lúc cô bị hãm hại, theo bản năng anh muốn che chở cô, dù sao, cô cũng gọi anh một tiếng anh trai.

Tay Lạc Dĩ Nam run rẩy lấy điện thoại di động của mình ra: “Thật ra, em có ghi âm.”

Lời vừa nói ra, sắc mặt Ôn Mạn lập tức trở lên trắng bệch, bà Ôn cũng kinh ngạc.

Lạc Dĩ Nam giải thích: “Trước kia bị người ta hãm hại không chỉ một lần, cho nên theo bản năng em sẽ đề phòng những người có địch ý với em.”

Hương Nam nhìn di động của cô, trong lòng tự nhủ, em gái mình đúng là quá xuất sắc!

Dạng girl cơ trí phái thực lực như này, nếu sau này muốn tranh gia sản với anh, không chừng anh thật sự không phải là đối thủ của cô nàng ấy chứ!

Bởi vì xuất hiện ghi âm, vở kịch phát sinh theo hướng ngược lại, do Hương Nam kiên trì và chuyện Ôn Mạn ở phòng tập nhảy mắng chửi người, cô ta phải công khai xin lỗi Lạc Dĩ Nam, đồng thời cam đoan sau này không cản trở Lạc Dĩ Nam sử dụng phòng tập nhảy.

Về đến nhà, Lạc Dĩ Nam nói cô muốn nấu cho Hương Nam một bữa cơm, cảm ơn anh hôm nay giúp đỡ.

Hương Nam ngồi trên ghế sofa không yên lòng chơi game một lúc, sau đó đi đến phòng bếp, nghiêng người dựa vào cửa, hỏi: “Đã có ghi âm, vì sao không lấy ra sớm một chút?”

Lạc Dĩ Nam xắn tay áo xào rau, nói: “Nếu lấy ra sớm, hai mẹ con kia khẳng định sẽ có lý do thoái thác, em người ít không đánh lại số đông, chủ nhiệm giáo vụ rõ ràng nghiêng về phía bọn họ, cuối cùng hiển nhiên em sẽ phải cúi đầu xin lỗi.”

“Cho nên cô gọi tôi tới?”

Chắc chắn như vậy, anh sẽ đứng về phía cô?

“Ngộ nhỡ tôi mắc kệ cô thì sao?” Hướng Nam hỏi.

Lạc Dĩ Nam quay đầu, đôi mày dài nhỏ liếc nhìn anh, cười nói:
“Không biết, bản tính anh tốt, nhất định sẽ giúp em.”

Hướng Nam ngượng ngùng gỡ đầu, đỏ mặt quay người về phòng khách.

Anh tốt bụng sao?

Hừ, cho nên cô mới sáo lộ (*) anh, coi anh là đồ đàn, nghĩ rằng anh sẽ mắc câu.

(*) Chỉ hành động mặt dày tìm mọi cách để lừa dối phương.

Hướng Nam vẫn oán thăm, xem cô còn có trò vặt gì.

Có điều nghi ngờ thì nghi ngờ, mặc dù anh từ thề son sắt tuyệt đối không ăn đồ ăn cô làm, không cho quân địch bất cứ cơ hội sản hư nhi nhập (nhắm vào chỗ thể yếu mà xâm nhập). Thế nhưng, khi đồ ăn đặt lên bàn, Hướng Nam vẫn gấp thức ăn cho mình, ăn đến nhiệt tình.

Ừm, thơm thật.

“Tay nghề của cô cũng tốt đó, vậy mà biết nấu cơm.”

“Kỹ năng sinh tồn cần thiết khi ở một mình.” Lạc Dĩ Nam gấp đồ ăn cho anh: “Anh, ăn từ từ thôi.”

“Cô ở một mình?”

Lạc Dĩ Nam gật đầu: “Sau khi em rời khỏi cô nhi viện, vẫn ở một mình, trước kia dì Tần cũng nhắc qua việc em chuyển đến, em không đồng ý, luôn cảm thấy... ăn nhờ ở đậu, không tốt.”

Hương Nam có điều suy nghĩ, gật đầu: “Sao bây giờ lại đồng ý?”

Lạc Dĩ Nam gắp cơm trắng trong bát, thản nhiên nói: “Vì không qua nổi chứ sao.”

Bị cuộc sống dồn ép đến đường cùng, không còn cách nào khác.

Trong lòng Hương Nam khó chịu, buông đũa xuống: “Tôi với cô ngả bài, tôi đã điều tra cô.”

“Ồ.”

“Ồ?”

Lạc Dĩ Nam lại gấp đồ ăn cho anh: “Chuyện trước kia của em cũng chẳng phải bí mật.”

“Vậy cô có muốn giải thích gì không?”

“Giải thích cái gì?”

“Tại sao lại muốn diễn kịch trước mặt tôi, trước kia cô như thế nào, bây giờ cô như thế nào, chẳng lẽ không cần giải thích sao?”

Lạc Dĩ Nam cúi đầu cười cười: “Anh, bây giờ em ở trong nhà anh, nếu như em còn giống như lúc trước, anh chịu được sao, chúng ta không đánh nhau mỗi ngày mới là lạ! Khẳng định hai ba ngày anh sẽ đuổi em ra ngoài.”

Hương Nam: ...

Hình như mẹ nó cũng có chút đạo lý, anh không phản bác được.

“Người sống dưới mái hiên, sao có thể không cúi đầu.”

Đạo lý rất sâu sắc, nhưng Lạc Dĩ Nam nói đến nhẹ nhàng: “Em sẽ không hạ độc vào thức ăn của anh, cũng sẽ không đốt nhà, đốt rồi em ở đâu, đương nhiên càng không muốn quyến rũ anh để anh thích em sau đó lại đá anh đi để anh đau lòng, gia sản của anh em cũng không hứng thú...”

Hương Nam: Cái đệt, cô nàng này là thần tiên sao, những cái này cũng biết.

“Thật ra, em chỉ muốn có một ngôi nhà, có chỗ đặt chân, nhưng em không muốn ở cùng dì Tần, phá hỏng thế giới của hai người đó, ở đây rất tốt, phòng cũng đủ lớn, không có người quản, anh trai cũng rất hoàn mỹ, không làm cho người ta chán ghét.”

Hóa ra cô còn biết tàng bốc tôi cơ à.

“Em giải thích rõ ràng rồi chứ?” Lạc Dĩ Nam hỏi anh: “Anh còn cảm thấy, em có mưu mô với anh nữa không?”

Hương Nam cúi đầu bới cơm, khụ khụ, Lạc Dĩ Nam vỗ nhẹ lưng anh: “Ăn từ từ.”

“Ở đây, cũng không phải không có người quản, cô gọi anh một tiếng anh trai, anh liền phải quản cô.” Hương Nam trầm giọng nói.

“Thế nào cũng được.” Lạc Dĩ Nam nhún vai: “Em cố gắng hết sức nghe anh.”

Sặc, còn hết sức... Quả nhiên có dã tâm.

“Cho nên hình xăm trên người cô là sao?” Hướng Nam trầm giọng nói: “Con gái nhà người ta, một hình xăm hồ điệp thì thôi đi, loại hình xăm kia, thật không hay.”

“Em cảm thấy rất khốc(tàn bạo).”

“Khốc cái...”

Không được nói vậy.

Anh đổi cách khác, hỏi: “Anh bảo cô xóa đi, cô sẽ nghe chứ?”

“Anh, anh đúng là rất thích quản lý người khác.”

“Vậy cô đừng gọi anh là anh trai nữa, anh sẽ mặc kệ cô.”

Lạc Dĩ Nam suy nghĩ, nói: “Được, vậy em sẽ xóa nó đi.”

Thấy cô không do dự thỏa hiệp, trong lòng Hướng Nam dâng lên một chút thỏa mãn, Lạc Dĩ Nam ngang bướng bất tuân, ở trước mặt anh, thật ngoan.

Có một cô em gái, thật ra cũng không có gì không tốt.

“Có điều, cho dù em không xóa, anh cũng không biết mà.” Lạc Dĩ Nam giả hoạt nhìn anh một cái: “Trừ khi anh muốn cởi quần của em ra kiểm tra.”

Hướng Nam: ...

Anh trai này không có cách nào làm!

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 88: Ngoại Truyện Bốn: Tình Yêu

“Hương Nam, em muốn làm bạn gái anh.”

Sau sự kiện phòng giáo vụ, tan học mỗi ngày Lạc Dĩ Nam đều tới phòng tập nhảy luyện tập, còn Hương Nam sẽ cùng bạn bè chơi bóng rổ, có đôi khi Lạc Dĩ Nam tập nhảy xong đi ra, nhìn thấy Hương Nam đang đá bóng ở sân tập, cô cũng sẽ đi qua xem một lúc, sau đó chờ Hương Nam cùng nhau về nhà.

Hương Nam cũng không bài xích, dù sau sự kiện phòng giáo vụ kia, cả trường đều biết Lạc Dĩ Nam trường số 12 là em gái anh.

Lạc Dĩ Nam chủ yếu là muốn “cọc” xe đạp của anh, từ đây về nhà phải đến 4 – 5km đó.

Mặc dù bây giờ cô có thể sử dụng phòng tập nhảy, nhưng mỗi lần đi vào, sắc mặt của Ôn Mạn và đám con gái đều không tốt, sẽ xì xào bàn tán ở sau lưng.

Lạc Dĩ Nam không để ý đến bọn họ, nghe thấy cũng làm như không nghe thấy, nhảy xong liền kết thúc công việc về nhà.

Ai hơi sức đâu mà so đo cùng đám người nhàm chán này.

Ôn Mạn thấy Lạc Dĩ Nam không để ý đến mình, cố ý phóng to âm lượng, ăn nói không kiêng nể: “Tớ thật sự ngứa mắt một số người, lúc mẹ nuôi bám được vào nhà giàu có, con gái liền coi bản thân trở

thành thiên kim tiểu thư, còn là nhận nuôi, cả ngày trưng cái bản mặt thối cho ai nhìn.”

Lạc Dĩ Nam vẫn như cũ không để ý đến cô ta, đứng ở góc tường ép chân.

Những nữ sinh khác lập tức tiếp lời: “Con gái đương nhiên là theo mẹ rồi, đều là loại không cần mặt mũi, sử dụng bất cứ thủ đoạn nào, mẹ thì dụ dỗ bố, con gái thì dụ dỗ con trai người ta, tớ chẳng còn mặt mũi để nói.”

Cô ta vừa dứt lời, Lạc Dĩ Nam hạ đôi chân dài của mình xuống, hùng hùng hổ hổ đi tới chỗ cô ta.

Nữ sinh kia liên tục lùi lại: “Cậu... cậu muốn làm gì! Đừng tới đây!”

Lạc Dĩ Nam đi tới trước mặt cô ta, giơ tay lên.

Nữ sinh kia hét lên một tiếng, vội vàng đỡ mặt, lại không ngờ tay Lạc Dĩ Nam nhẹ nhàng buông xuống, vỗ vỗ khuôn mặt trắng bệch của cô ta: “Sợ hả? Vậy thì quản lý tốt cái miệng của cậu vào.”

Nữ sinh kia sợ phát khóc, rúm người lùi lại phía sau, vừa rồi Ôn Mạn cũng nói, đâu thấy cô so đo, hết lần này đến lần khác gây khó dễ cho cô ta, là do cô ta nhắc đến Hương Nam sao?

Lạc Dĩ Nam liếc nhìn đám con gái kia một chút, thản nhiên nói: “Thứ nhất, ba mẹ tôi sớm đã không còn, dì Tần chỉ là người giúp đỡ, chỉ thế thôi. Tôi là người ân oán rõ ràng, dì ấy giúp tôi, tôi sẽ không để ai nói xấu dì ấy. Phu nhân trước nhà họ Hương đã qua đời, dì ấy không phải tiểu tam càng không phải vợ hai, dì ấy là do Hương Kinh

tam môi lục sính (*) cưới về nhà, cho nên mấy cậu có cái gì bất mãn?”

(*) Dựa theo tục lệ truyền thống của người TQ, nam nữ kết hôn cần “tam môi lục sính”, hay còn được gọi là “Tam thư lục lễ.”

Một câu nói, không có bùng nổ cũng không có chửi rửa, đám con gái không phản bác được.

“Được, coi như dì ta không có vấn đề.” Ôn Mạn phần hặn nói: “Vậy cậu dụ dỗ Hướng Nam là có chuyện gì!”

“Tôi không dụ dỗ anh ấy.”

“Anh ấy để cô gọi là anh(gege)! Cô còn nói cô không dụ dỗ anh ấy.”

Ôn Mạn gọi anh nhiều năm như vậy, thế nhưng Hướng Nam vẫn không thừa nhận, còn không cho phép cô ta gọi, đứa con gái này vừa đến, Hướng Nam liền... mà quan trọng nhất là, Hướng Nam thế mà lại đồng ý để cậu ta ngồi phía sau, đây quả thực là lần đầu tiên, phải biết có rất nhiều nữ sinh đều đang mơ ước ghế sau của Hướng Nam.

Lạc Dĩ Nam liếc nhìn Ôn Mạn một cái: “Chính cô đã nghe thấy, anh ấy gọi dì Tàn là mẹ nhỏ, dì Tàn là ân nhân của tôi, tôi đã ở trong nhà anh ấy, tự nhiên gọi một tiếng anh trai, danh chính ngôn thuận, nếu như cô muốn làm em gái anh ấy, bảo mẹ cô cố gắng nhiều một chút nha, không chừng thật sự có thể tiếp nối dì Tàn đó.”

“Cậu... cậu quá thô tục.” Ôn Mạn tức giận mặt đỏ phừng phừng: “Sao có thể nói ra loại lời này.”

“Vốn dĩ tôi không phải thực nữ.” Lạc Dĩ Nam thản nhiên nói: “Còn có... kiểu con trai ngây thơ như Hướng Nam, không cần phải dụ dỗ, chỉ cần tôi bằng lòng, ngoắc ngoắc ngón tay là anh ấy có thể yêu tôi đến chết, hiểu không.”

Đám gà con còn chưa mọc đủ lông này, có thể là đối thủ của cô sao?

Lạc Dĩ Nam dùng khăn lau mặt, quay người đi ra khỏi phòng tập nhảy, vừa ra cửa, dưới chân trượt một cái suýt chút ngã sấp mặt.

Hướng Nam đứng đối diện cô, dựa vào tường, nhíu mày nhìn cô.

Cái đệt!

Anh ấy nghe thấy hết rồi!

“Anh là kiểu con trai ngây thơ hả?”

“Anh, anh nghe em giải thích...”

“Chỉ cần cô ngoắc ngoắc ngón tay, anh có thể yêu cô đến chết?”

“qaa cứu mạng!”

Tan học ngày hôm đó, Hướng Nam không cho Lạc Dĩ Nam ngồi sau xe anh, mà đuổi theo ở phía sau.

Hướng Nam đạp không nhanh, thỉnh thoảng quay đầu thúc giục: “Chưa ăn cơm sao, nhanh một chút!”

Lạc Dĩ Nam khóc không ra nước mắt, thế nhưng ai bảo cô hôm nay trúng độc đắc, loại lời nói phô trương thanh thế trước mặt đám con gái kia, không ngờ để anh nghe được!

Xấu hổ đến không muốn sống không muốn sống!

“Anh, anh chậm một chút, em chạy... chạy không nổi rồi.”

Hướng Nam không để ý đến cô, thật vất vả mới về đến nhà, anh bóp phanh xe, quay đầu nhìn cô: “Cô biết không, anh rất tức giận.”

Lạc Dĩ Nam thở không ra hơi, đề đầu xe của anh lại: “Em nói hươu nói vượn đấy.”

Anh kéo nhẹ sợi tóc thấm mồ hôi của cô: “Cô cảm thấy mình rất có mị lực sao? Ngoắc ngoắc ngón tay anh sẽ cắn câu?”

“Chúng ta là anh em, anh nói gì vậy! Sao có khả năng.”

“Biết là anh em, còn hồ ngôn loạn ngữ với người ngoài, truyền ra làm sao bây giờ, anh biến thành cảm thú đối với cô có tốt không, danh dự của mình cô còn cần không? Nếu khiến ba anh tức chết cô có muốn thừa kế món nợ vài tỷ của ông ấy không?”

Lạc Dĩ Nam quệt miệng nhìn Hướng Nam: “Chúng ta có khoảng cách, anh hiểu không, em nhất định phải thắng, không thì sau này bọn họ bắt nạt em đến chết.”

Hướng Nam dùng sức nắm tóc cô: “Còn khoảng cách? Thắng cái lông gà! Cô là học sinh cấp hai sao, “trung nhị” (*) như vậy, đấu đá với người ngoài, có sức mà không có tí lực nào.”

(*)中二病(Trung nhị bệnh) là một từ lóng xuất phát từ Nhật Bản (Chūnibyō) có nghĩa là “Hội chứng tuổi dậy thì” hoặc “Hoang tưởng tuổi dậy thì”.

“Có lực!” Lạc Dĩ Nam cố chấp nói: “Có lực!”

Hướng Nam cực kỳ bất đắc dĩ, không biết nên dạy bảo cô thế nào, cô thật sự giống như trẻ con, hiện giờ cuối cùng anh cũng hiểu. Con nhóc này vẫn là trẻ con!

Lạc Dĩ Nam: “Xin đừng dùng loại ánh mắt từ ái kia nhìn em.”

Hướng Nam: “Cởi quần ra, anh muốn kiểm tra hình xăm của cô!”

“Ồi!”

Lạc Dĩ Nam co chân chạy thẳng, xe đạp của Hướng Nam trực tiếp ném vào trong sân, đuổi theo kéo mũ áo cô lại, ôm cô vào trong ngực, vặn ngược tay cô ra sau: “Con nhóc này, hôm nay không cho cô xem chút lợi hại, cô tưởng người anh trai này để trang trí sao?”

“Khụ khụ! Anh! Anh tự trọng!”

Hai người lôi kéo nhau vào phòng, thành linh phát hiện trong phòng khách vậy mà có người ngồi!

Ba Hướng nâng tách trà trong tay, đang uống một nửa, trợn mắt há mồm nhìn hai anh em, còn quả táo trong tay Tần Hoan trực tiếp rơi xuống đất.

Hướng Nam lập tức buông Lạc Dĩ Nam ra, đứng ngay ngắn.

Lạc Dĩ Nam chỉnh lại cổ áo, chân trần đạp anh một cái.

Trên khuôn mặt già dặn của Hướng Kinh treo ý cười: “Xem ra hai đứa ở chung rất hòa hợp, ba và mẹ con cũng yên tâm, còn sợ hai đứa không hợp, không để ý lẫn nhau.”

Lạc Dĩ Nam:???

Mắt của ba sao mà dài thế, hòa hợp chỗ nào, vừa mới anh chỉ muốn bóp chết cô được không!

Tần Hoan lo lắng nhìn về phía Lạc Dĩ Nam: “Cùng anh trai ở chung tốt chứ?”

“Rất tốt ạ.” Lạc Dĩ Nam không mặn không nhạt nói: “Người anh em này rất nghĩa khí.”

Hướng Nam:???

Có người nói anh trai như vậy sao?

Người trong nhà khó có lúc tập chung ăn với nhau một bữa, Hướng Kinh cùng Tần Hoan ân ân ái ái, gấp thức ăn qua lại nhưng lại khiến hai đứa trẻ sắp nôn rồi, đúng là, tách ra thật tốt.

Hướng Kinh nói: “Thật sự có duyên, tên hai đứa đều có chữ Nam.”

Tần Hoan thuận lời ông xã nói: “Xem ra nhất định phải làm người một nhà.”

Lạc Dĩ Nam bấu môi, dưới bàn Hướng Nam đập cô một cái.

Hướng Nam ra đời khi Hướng Kinh tuổi đã cao, còn Tần Hoan cũng chưa quá 30 tuổi, hai người này chênh lệch hơi nhiều tuổi.

Hai người trẻ tuổi ăn cơm hoàn toàn không có mùi vị, thật vắt và mới tiến được hai vị phụ huynh, Hướng Nam và Lạc Dĩ Nam hai mặt nhìn nhau.

Lạc Dĩ Nam: “Kéo búa bao, người nào thua phải rửa bát!”

Hướng Nam: “Thắng thua đều là cô rửa.”

Hướng Nam: “Em không!!!”

Hướng Nam: “Một vài người thân quen rồi sao đáng ghét vậy! Lúc vừa tới ấy, ngay cả đồ lót cũng giặt giúp anh, hiện giờ rửa cái bát sao khó khăn thế?”

“Khi đó em đang giành thiện cảm của anh.” Lạc Dĩ Nam cây ngay không sợ chết đứng nói: “Hiện giờ anh đã thích em, người thích em, phải làm việc cho em.”

Hướng Nam suýt chút bị sặc nước miếng của mình: “Khụ, ai... ai thích cô.”

Chưa phát hiện mặt đỏ tới mang tai.

“Anh thích em như em gái, không phải sao?”

“Ày.” Hướng Nam chỉ có thể thừa nhận: “Là... là... em gái.”

Không hiểu sao có chút chột dạ là thế nào?

**

Xế chiều hôm nay Lạc Dĩ Nam về nhà, phát hiện trên bàn học của mình có đặt một máy nghe nhạc cầm tay mới tinh. Cô ngạc nhiên mở hộp ra, là máy Sony mẫu mới nhất, giá không rẻ, mỗi lần tan học về nhà đi qua cửa hàng Sony, cô đều dừng lại nhìn một cái, nhưng nhìn rất lâu cũng không mua nổi, chuẩn bị đợi giảm giá rồi nói tiếp.

Vỏ ngoài màu hồng phấn, nhìn qua cảm giác thiếu nữ cực kỳ.

Xem xét chính là khẩu vị của thằng nam nào đó, cảm thấy con gái đều thích loại màu sắc ngây thơ non nớt này.

Lạc Dĩ Nam vẫn rất vui vẻ, xông vào phòng Hướng Nam, dùng sức ôm anh từ đằng sau.

Hướng Nam đang ghé vào bàn học làm bài tập, bỗng nhiên cô gái từ phía sau vòng qua eo anh, anh không kịp phòng bị, mặt thoát cái rỉ ra máu.

“Cô lại... lại muốn làm cái gì!”

Bây giờ anh sợ cô nàng này rồi.

“Cảm ơn anh!” Lạc Dĩ Nam nhắm mắt lại, dùng sức ôm eo gầy của anh: “Hướng Nam, cảm ơn anh.”

Đây là lần đầu tiên nghe thấy cô gọi tên anh: Hướng Nam.

Trong lòng Hướng Nam dâng lên cảm giác ấm áp, giống như buổi sáng mùa đông vùi mình trong chăn ấm, đặc biệt dễ chịu.

“Trước tiên cô buông ra đã.” Hướng Nam cảm thấy đầu lưỡi mình hơi cứng, nói không rõ ràng: “Như vậy còn ra thể thống gì, buông ra rồi nói.”

Lạc Dĩ Nam vẫn ôm eo anh, không chịu buông tay: “Anh đối xử với em cực kỳ tốt, từ xưa đến giờ không có ai tốt với em như vậy.”

Cô hít mũi một cái: “Hướng Nam, anh vĩnh viễn sẽ đối xử với em như vậy được không?”

Hướng Nam khẽ nhú mày, cảm thấy cảm xúc của Lạc Dĩ Nam có chút không đúng lắm, anh làm tròn nghĩa vụ của một người anh trai

đối em gái, nào có đáng giá để cô phải cảm động như vậy.

“Cô trước buông ra đã.”

Lạc Dĩ Nam nhẹ nhàng buông anh ra, mặt mũi tràn đầy biểu cảm không muốn rời xa.

Hướng Nam đưa tay kéo cô đến trước mặt mình, nhéo nhéo gương mặt cô: “Chẳng phải một cái máy nghe nhạc thôi sao, cô thích cái gì, anh đều có thể mua cho cô, cô không cần cảm ơn, đây là anh nên làm.”

Anh chưa từng làm anh trai, đột nhiên có thêm một cô em gái choai choai, anh sẵn lòng dành toàn bộ chiều chuộng và dịu dàng cho cô.

“VẬY... em còn muốn một cái tai nghe Bose nữa.”

Hướng Nam: ...

Thật không có chút khách sáo nào.

“Chờ sinh nhật cô rồi nói.” Anh quay người tiếp tục làm bài tập.

Lạc Dĩ Nam không buông tha: “Ồi, anh nói em muốn gì đều mua cho em mà.”

“Vừa phải thôi!”

“Hướng Nam, anh nói chuyện không đáng tin gì hết.”

Hướng Nam quay lại dùng sức bóp má cô: “Thật sự một chút cũng không coi mình là người ngoài, anh là anh rể, cô ở trong nhà anh, có thể có dáng vẻ ăn nhờ ở đậu một chút hay không!”

Lạc Dĩ Nam bị anh bóp biểu cảm hơi xấu xí: “VẬY em không muốn làm em gái anh nữa!”

“ĐƯỢC, không muốn làm em gái anh, vậy phúc lợi gì cũng không có, lão tử không che chở cô nữa.”

Lạc Dĩ Nam dùng sức tách tay anh: “Em muốn làm bạn gái anh!”

Hướng Nam bỗng rút tay từ trong tay cô, ngay cả người và ghế cũng lùi lại phía sau, dường bị câu nói này dọa sợ —

“Con nhóc này, ǎn nói lung tung cái gì, ra ngoài ra ngoài.”

Đôi mắt phượng giảo hoạt của Lạc Dĩ Nam ngập nước nhìn anh: “HƯỚNG NAM, anh đỡ mặt kìa.”

Hướng Nam xoa mũi: “Gọi anh là anh trai.”

“DỄ đỡ mặt như vậy, HƯỚNG NAM, anh từng yêu đương chưa?”

“MẮC MỚ gì đến cô.” Hướng Nam đứng dậy xách cổ áo của Lạc Dĩ Nam đuổi cô ra ngoài, đóng sập cửa lại: “KHÔNG cho phép cô nói những lời như vậy nữa, nếu không anh đánh cô đấy.”

Lạc Dĩ Nam bấu môi, trong lòng tự nhủ, lần nào choảng nhau không phải đều bị cô ép dưới người đập cho gào khóc sao, anh đóng giả sói làm gì.

***

Mấy tuần sau, là ngày sinh nhật Lạc Dĩ Nam, Hướng Nam đón cô từ phòng tập nhảy, nhăn nhó đưa cho cô một món quà.

“Đồ tốt gì nha.” Lạc Dĩ Nam ngồi sau xe, mở hộp quà đóng gói tinh tế ra, phát hiện là tai nghe Bose cô muốn có.

Căn bản mới nói vậy, cũng không trông mong anh sẽ để trong lòng, không ngờ tên nhóc này thật sự nhớ kỹ, đến sinh nhật mua làm quà cho cô.

Lạc Dĩ Nam hưng phấn giang hai tay, hét lớn: “A a a! Hường Nam, em yêu anh chết mất!”

Mặt Hường Nam đỏ lên, có điều may mắn cô không nhìn thấy.

Bây giờ tính cách của con nhóc này thật là hoạt bát, một chút anh cũng không chống đỡ nổi.

“Gọi anh trai.”

“Được rồi, Hường Nam.”

Hường Nam nói: “Con nhóc này không thể chiều chuộng, anh cho cô một chút thuốc nhuộm cô liền dám mở phùng nhuộm, đáng đánh, đánh một trận toi bời, liền trung thực...”

Lại không ngờ câu nói của anh còn chưa dứt, Lạc Dĩ Nam ôm thật chặt eo Hường Nam đang lái xe, khuôn mặt nhỏ nhắn dùng sức cọ vào quần áo của anh: “Hường Nam, em có thể làm bạn gái của anh không? Em nói thật thật thật đó.”

“Kít” một tiếng, Hường Nam bỗng nhiên bóp phanh.

Anh quay đầu, Lạc Dĩ Nam nâng mắt nhìn anh, vẻ mặt vô tội: “Làm sao? Lại muốn choảng nhau à?”

Hướng Nam bắt đắ dĩ dừng xe bên đường, tay chống nạnh, lo lắng đi tới đi lui, suy nghĩ làm thế nào giáo dục cô gái đang tuổi vị thành niên này.

“Đầu tiên, anh tạm thời sẽ không yêu đương, anh còn thi đại học nữa; thứ hai, em là em gái anh, anh không muốn làm cầ thú; cuối cùng, bây giờ em hãy đặt suy nghĩ vào học tập, sau này đừng nghĩ đến chuyện tình cảm, biết chưa.”

Lạc Dĩ Nam: ...

“Em thuận miệng nói.” Cô tiếp tục đi về phía trước, lắ bắ nói: “Không đồng ý thì thôi, ai muốn nghe anh dạy bảo, ai mà thề anh, ngu ngốc.”

Nhìn bóng lưng giận dỗi của cô, Hướng Nam giậ mình.

Thuận miệng nói?

Hiện giờ anh thật sự hơi muốn đánh cô nàng này rồi.

Spoil chương sau với cameo Hàn Hàn:

“Tối nay cậu ngủ trên sàn nhà đi.”

“Tớ không.” Hướng Nam ôm chắ mềm mại: “Tớ muốn ngủ với cậu.”

Một tay Phó Thời Hàn cướp chắ mềm, đập anh xuống giường: “Lão tử không muốn ngủ cùng người, người thích khóa thân coi như thôi, tay chân còn không an phận, lúc ngủ say coi lão tử là phụ nữ, vừa sờ vừa hôn, buồn nôn chết mất.”

“Cái đệt, không có việc này chứ!”

Hướng Nam bị Phó Thời Hàn đuổi xuống sà nhà, ngoài cửa lại vang lên tiếng mưa to gió lớn, sấm sét rầm rĩ.

“Hàn Hàn, cậu ngủ rồi à?”

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 89: Ngoại Truyện Năm: Bỏ Nhà

“Tớ chỉ có cảm giác đó với cô gái tớ thích thôi.”

Tối đó Lạc Dĩ Nam giận dữ Hướng Nam, một mực không để ý đến anh, Hướng Nam tự mình làm cơm chiên trứng, gõ cửa phòng cô nhưng cô chẳng thèm ra.

Thế mà thật sự âm ỉ với anh, trong bụng Hướng Nam cũng như có lửa, cách cửa phòng cô gào lớn: “Không ăn thì thôi, cho em đói chết.”

Anh quay người xuống lầu, lúc này cửa phòng đột nhiên mở ra, Lạc Dĩ Nam cầm theo vali hành lý của mình đi ra: “Không thể chịu nổi, em muốn bỏ nhà!”

Hướng Nam đi qua, cướp lấy vali hành lý của cô: “Ai bỏ nhà đi còn cầm vali, cùng lắm đem theo hai bộ quần áo thôi được không hả.”

Lạc Dĩ Nam hung hăng lườm anh một cái: “Ồi! Em tức giận lắm! Muốn bùng nổ!”

Hướng Nam đẩy cô xuống lầu: “Trước tiên ăn cơm đã, giận cả đêm cũng không ai quản em.”

“Hướng Nam, anh là chàng trai đầu tiên từ chối em.” Lạc Dĩ Nam vừa bới cơm vừa nói: “Những người khác, theo đuổi em em còn

không đồng ý đâu.”

Hướng Nam lấy khăn tay lau khóe miệng dính mỡ của cô: “Em quá không hiểu chuyện.”

Anh còn có thể đi theo cô cùng nhau làm loạn sao.

“Em cái gì cũng hiểu.” Lạc Dĩ Nam nhìn anh, nghiêm túc nói: “Em yêu anh.”

“Phụt.” Hướng Nam phun cơm lên đầy mặt cô.

Lạc Dĩ Nam: ...

Anh vội vàng dùng khăn lau mặt cho cô, nhấp một ngụm nước chanh cho tỉnh táo, nói: “Con bé này, em hiểu yêu là gì à.”

“Hiểu, cảm giác cực kỳ rõ ràng, em phát hiện từ sau khi em yêu anh, lúc đi cả đến bụng không còn đau nữa.”

“Phụt.” Hướng Nam lại phun hết nước chanh vào mặt cô.

Lạc Dĩ Nam: ...

Hướng Nam lấy khăn mặt, đầu óc mê muội dùng sức chà xát mặt cô, khiến lớp trang điểm trên mặt bay hết.

“Anh cảm thấy, tuổi của em nên đặt vào việc học trước, sau này thi vào trường đại học tốt, sẽ gặp nhiều nam sinh ưu tú hơn, lúc đó có thể cân nhắc đến chuyện yêu đương, biết không?”

Lạc Dĩ Nam bấu môi, chẳng thêm để ý.

“Không cho phép nói linh tinh nữa.”

Hướng Nam dọn bàn ăn, mang tới phòng bếp rửa sạch, Lạc Dĩ Nam đi sau anh, dựa vào cửa hỏi: “Hướng Nam, anh yêu em không?”

“Em có thể đừng treo yêu hay không yêu ở cửa miệng không, con gái phải rụt rè một chút.”

“Anh cứ nói anh có yêu em không đi, nếu anh không yêu em, em lập tức dọn ra ngoài.”

Được, còn uy hiếp anh phải không.

“Lạc Dĩ Nam, chuyện tình cảm không đơn giản như vậy.”

“Chuyện tình cảm chỉ đơn giản như vậy.”

Hai người tranh chấp không có kết quả, Lạc Dĩ Nam quay về phòng tiếp tục hờn dỗi, Hướng Nam ngồi trên ghế sofa chơi điện tử một lúc, cảm thấy buồn chán, ngẩng đầu nhìn cửa phòng lầu hai đóng chặt của cô, tâm trạng bực bội.

Ngoài cửa sổ nổi lên một trận gió lớn, còn có tiếng sấm rền, xem ra sắp mưa.

“Lạc Dĩ Nam, đi ra sân thu quần áo của em đi.” Tiếng anh vang lên lầu hai, không nhận được phản ứng.

Anh thờ dãi, bắt đắ dĩ ra sân, giúp cô thu từng bộ quần áo vác vác, còn có vài bộ đồ lót của cô, màu đen, cỡ A.

Hướng Nam mắt tự nhiên dịch chuyển ánh mắt, nhắm mắt gõ đồ lót của cô xuống, thu lại với nhau rồi gõ cửa phòng cô: “Quý ấu trĩ, nhận quần áo của em.”

Lạc Dĩ Nam kéo cửa phòng ra, cầm quần áo ôm vào, khi cô phát hiện bên trong có áo ngực, ý tứ sâu xa nhìn Hương Nam một cái —

“Ặc.”

Trần Hương Nam giật giật: “Lão tử không có chạm vào.”

“Không chạm thì không chạm, kích động cái gì.” Lạc Dĩ Nam “rầm” một tiếng đóng cửa lại.

Hương Nam đứng ngoài cửa, vò tóc, trước khi có bão, không khí oi bức, trong lòng anh cũng cực kỳ khó chịu.

Vào lúc nửa đêm sấm chớp đan xen, Hương Nam đang ngủ mơ mơ màng màng, dường như nghe thấy tiếng gõ cửa ở phòng mình —

“Rầm rầm, rầm rầm.”

Tiếng động rất nhỏ, không chú ý còn tưởng rằng có chuột.

Có điều trong nhà chuột ở đâu ra.

Hương Nam mở mắt, ngoài cửa sấm sét cắt ngang bầu trời, tiếng đập cửa lập tức dồn dập hơn nhiều —

“Rầm rầm rầm rầm rầm.”

Anh ngáp một cái, đạp chân lên dép lê lười biếng mở cửa, Lạc Dĩ Nam ôm chần bồng, vô cùng đáng thương nhìn anh: “Hương Nam, em sợ.”

Hương Nam còn buồn ngủ: “Sợ cái gì.”

“Em sợ sét đánh.”

“Em tiếp tục đi.”

Hướng Nam còn đang tưởng cô chơi trò gì, căn bản không phản ứng, “rầm” một tiếng đóng cửa phòng lại, một lần nữa trở lại giường lớn.

Ngoài cửa sổ tiếng mưa rơi rào rào, gió thổi cành lá dao động, màn cửa cũng hứng đầy gió, bóng cây chiếu lên tường giống như quái vật giương nanh múa vuốt.

Hướng Nam tỉnh cả ngủ, nằm trên giường lật qua lật lại, đi ra mở cửa.

Khiến anh không ngờ là, con nhóc này thế mà thật sự ngủ ở cửa phòng anh, quần chần bông, nhắm chặt hai mắt, co ro run rẩy.

Hướng Nam nhú mày, duỗi chân đá đá chần cô: “Có cần khoa trương vậy không.”

Lạc Dĩ Nam mở to mắt, hoảng sợ nhìn anh: “Em... đặc biệt sợ tiếng sét, trước kia ở cô nhi viện, nghe rất nhiều chuyện ma, cực kỳ... cực kỳ sợ hãi.”

Hướng Nam bắt đắc dĩ mở hết đèn trong phòng lên, nói với cô: “Ôm chần vào phòng khách, anh cùng em.”

Đôi anh em giả ngồi ở ghế sofa phòng khách, Hướng Nam ở trần, Lạc Dĩ Nam bọc chần mềm, quần mình thành gấu nhỏ.

“Còn sợ không?”

“Hướng Nam, anh cùng em, em không sợ.”

Hướng Nam chịu không nổi, ngáp ngắn ngáp dài, dứt khoát ngã trên ghế sofa, không bao lâu liền vang lên tiếng ngáy không dứt.

Lạc Dĩ Nam dứt khoát hất chăn mềm nhả lên trên ghế sofa của anh, đắp chăn cho anh, sau đó trực tiếp cuộn tròn người vào ngực anh, còn mò mẫm đặt cánh tay anh vòng qua người mình.

Hướng Nam ngủ rất say, hoàn toàn không phát hiện, chỉ theo bản năng ôm chặt cô gái trong ngực, giống như bình thường ôm gối bông đi ngủ.

Ngoài cửa sổ lại vang lên một trận sấm rền, cơ thể Lạc Dĩ Nam sát lại, sau đó vùi đầu vào ngực anh.

Thật ấm áp.

Tim anh đập có lực, hô hấp cũng rất vững vàng, làn da tỏa ra nhiệt độ nóng bỏng.

Lạc Dĩ Nam ôm lấy mặt anh, khóe miệng hơi cong lên.

“Hướng Nam, anh là của em.”

Cô ôm chặt anh, yên tâm thiếp đi.

Sáng hôm sau, Hướng Nam tỉnh lại, cảm giác toàn thân đau nhức như muốn rời từng mảnh, trái tim cũng buồn bực khó chịu.

Không đúng, tình trạng này rất không đúng!

Anh dờn mắt xuống, nhìn thấy cô gái trong ngực vùi đầu vào cổ mình, hơi thở nhẹ nhàng quét qua người anh, giống như con mèo ngủ say, còn vô thức cọ cọ.

Cả chân đều là mùi hương ấm áp trên người cô.

Trán Hường Nam muốn nổ tung.

Tình huống là sao!

Anh nhẹ nhàng vén chăn lên, thỉnh thoảng thấy quần bốn góc bị người anh em đẩy lên.

Cứu mạng!

Hường Nam dịch chuyển cơ thể, kết quả Lạc Dĩ Nam ôm chặt anh hơn, treo trên cổ anh, dùng sức bám víu lên người anh, đùi cũng quần lấy anh.

Phần dưới nhạy cảm của Hường Nam bị cô chạm phải, cơ thể anh giống như muốn nổ tung, khó chịu như thiêu đốt.

Fuck me.

“Đệt!”

Mặc kệ! Nhịn không nổi!

Anh xoay người ép cô gái dưới thân, đưa tay muốn kéo quần cô, lúc này cô gái mới tỉnh lại, bất ngờ phát hiện mình bị chói buộc, chợt cảm thấy không ổn.

“Hường Nam, anh làm gì thế.”

Anh đang làm gì?!

Hường Nam như chim sợ cành cong, bỗng nhiên từ trên người cô nhảy lên, lăn xuống ghế sofa, nằm trên gối dựa bảo vệ bộ

phận quan trọng của mình.

“Thật xin lỗi thật xin lỗi.” Anh luôn miệng nói xin lỗi, vừa ngã dúi dúi vừa chạy lên lầu, trốn vào phòng tắm dội nước lạnh.

Lạc Dĩ Nam mơ màng ngồi trên ghế sofa sửng sốt một lúc, cuối cùng mới tỉnh táo lại.

Vừa mới là sao?

Lạc Dĩ Nam nhớ lại phản ứng hoảng hốt của chàng trai, cúi đầu nhìn mình một chút, đột nhiên mở to mắt, kinh ngạc kêu lên —

“Òa.”

**

Tắm nước lạnh giúp Hướng Nam áp chế được lửa trong người xuống, tóc ướt ra khỏi phòng tắm, Lạc Dĩ Nam đối diện ân cần đưa quần áo: “Tắm à?”

Hướng Nam chột lù ra sau hai bước, đột nhiên quát cô: “Sau này không có sự đồng ý của anh, không cho phép bước vào phòng anh!”

Đối mặt với lửa giận bất ngờ xuất hiện của anh, Lạc Dĩ Nam cảm thấy tủi thân vô cùng, cô cầm quần áo ném lên giường, đỏ mắt chạy ra ngoài: “Hung dữ cái gì, không biết người tốt, ai thèm hầu hạ anh.”

Cửa phòng bị đóng rầm lại, Hướng Nam ngồi trên giường, cầm quần áo và đồ lót sạch sẽ, một mình yên lặng rất lâu.

Thu dọn xong xuống lầu, Lạc Dĩ Nam đã đi học một mình.

Anh luôn cảm thấy không thể tiếp tục như vậy, thế là gọi điện cho lão Hường.

**

Lạc Dĩ Nam ra quyết định, nếu Hường Nam không xin lỗi cô, cô sẽ vĩnh viễn không để ý đến anh.

Giữa trưa cô không quay về, tự mình tới nhà ăn của trường ăn cơm, lúc đi ra nhận được điện thoại của Hường Kinh.

“Ba Hường ạ.” Cô vẫn không thích gọi ông là ba, mặc dù Tần Hoan luôn muốn cô gọi như vậy, nhưng cô không làm được, từ nhỏ cô đã không có ba, cũng không quen gọi người khác là ba.

“Nam Nam, con và anh trai ở chung thế nào?” Hường Kinh quan tâm nói: “Nếu như anh trai bắt nạt con, nhất định phải nói cho ba Hường, ba thay con dạy bảo nó.”

Lạc Dĩ Nam không biết vì sao Hường Kinh lại đột nhiên hỏi chuyện này, có điều giữa hai người có mâu thuẫn lớn hơn nữa, hẳn là phải đứng cùng trận tuyến, cô sẽ không bán đứng Hường Nam.

“Không có ạ, anh đối xử với con siêu tốt, còn mua máy nghe nhạc cho con.”

“Vậy thì tốt.” Hường Kinh thở dài: “Muốn cái gì thì nói với nó, không cần khách khí, coi nó như anh ruột.”

“Được ạ.”

“À đúng, buổi sáng hôm nay Hường Nam gọi điện cho ba, bảo ba tìm phòng ở cho con, con có muốn tới ở với dì Tần không, chỗ

chúng ta cách trường học không xa, con xem... nếu như không muốn ở cùng anh trai, chuyển tới đây cũng được.”

Trong nháy mắt trái tim Lạc Dĩ Nam lạnh buốt: “Có phải anh nói gì với ba không?”

“Thằng nhóc kia tính tình thối hoắc, nói ở cùng con không hợp, cũng sẽ không chăm sóc con, sợ không chu đáo.”

“Ba Hường, sáng nay con khiến anh trai hơi không vui, cái đó con sẽ xin lỗi anh ấy! Con không muốn chuyển, con muốn ở trong nhà.”

“Con không cần phải xin lỗi nó, đều là lỗi của nó, để ba mắng nó một trận là được, không sao đâu, không muốn chuyển thì không chuyển, ba tôn trọng ý kiến của con.”

Quả nhiên là con của người khác, sợ cô có một chút tủi thân.

Lạc Dĩ Nam cúp điện thoại, mãi mới chờ được đến lúc lên lớp, cô chạy tới lớp của Hường Nam.

Hường Nam vừa mới lên lầu, trong tay còn cầm cái kem chưa ăn, túi mới xé một chút, Lạc Dĩ Nam đột nhiên chạy tới, ôm chặt cánh tay anh: “Anh, em sai rồi, sau này tất cả đều nghe theo anh, anh đừng đuổi em đi có được không!”

Hường Nam sững sờ nhìn cô, chớp mắt mấy cái: “Ba gọi điện thoại cho em rồi?”

Lạc Dĩ Nam gật đầu, vành mắt đỏ ửng: “Anh đừng đuổi em, thật đó, em sẽ không tiếp tục nói như vậy đâu, cũng không tiếp tục đùa giỡn anh, em sai rồi! Anh đừng nóng giận được không.”

Hướng Nam thở dài một tiếng, đưa tay lặng lẽ kéo cô đến ban công, khuyên bảo: “Anh không giận em, chẳng qua cảm thấy chúng ta ở chung không thích hợp, em là con gái đã lớn, anh là đàn ông.”

“Em không phải con gái đã lớn.” Lạc Dĩ Nam cố chấp nói: “Em là con nhóc con.”

Hướng Nam nói: “Em đừng tùy hứng, tách ra kỳ thật đều tốt cho chúng ta, có đôi khi anh không khống chế nổi bản thân, nếu xảy ra loại chuyện như buổi sáng hôm nay, chúng ta liền xong đời.”

Lạc Dĩ Nam thấy anh đã quyết, lùi ra sau hai bước, tuyệt vọng nhìn anh: “Dù sao... dù sao em sẽ không đi, thật vất vả mới có gia đình, em mới không đi đâu.”

Lúc này chuông học vang lên, Hướng Nam buông tiếng thở dài: “Lên lớp trước đã, để anh suy nghĩ lại một chút, được không.”

Trước khi Lạc Dĩ Nam đi, còn thuận tiện cuỗm luôn cái kem của Hướng Nam, sô cô la hòa tan trên đầu lưỡi cô, ngọt ngọt dính dính, thế nhưng trong lòng cô lại cảm giác một mảng thê lương.

Nơi đó là nhà cô, trong nhà còn có Hướng Nam đối xử với cô tốt như vậy, cô không nỡ, cho tới bây giờ chưa từng có ai đối xử tốt với cô, cô không muốn tiếp tục quay lại quá khứ, không có người hỏi thăm sống chết.

Cho dù bây giờ cô chết, ít nhất còn có Hướng Nam phát hiện.

Cô gái “trung nhị” liếm kem, trong lòng một mảng mưa rơi gió lạnh, cả ngày đều nghĩ dùng cách gì để cứu vãn trái tim của Hướng Nam.

Hướng Nam không đành lòng đuổi cô đi thật, thế nhưng mỗi lần về đến nhà, nhìn thấy nụ cười của cô, thấy cô cẩn thận từng li từng tí lấy lòng mình, anh lại xoắn xuýt đau lòng.

Lần này bỏ nhà ra đi là Hướng Nam, anh quyết định tới nhà Phó Thời Hàn ở vài ngày.

Trước khi đi, anh để lại cho Lạc Dĩ Nam một tờ giấy, nói muốn một mình tĩnh táo một chút, tạm thời không quay về, trong nhà mua sẵn đồ ăn, đói bụng tự mình nấu cơm, nếu không muốn thì gọi thức ăn bên ngoài, không có tiền gọi điện thoại cho anh.

Sắp xếp ổn thỏa mọi thứ, một mình dường như không có gì không tốt, tự do tự tại, không có ai bắt cô ăn bữa sáng cũng không có ai bắt cô đúng giờ đi ngủ, thậm chí chơi điện tử đến sáng cũng không có người quản.

Mà đến khi Lạc Dĩ Nam nhìn thấy tờ giấy kia, đáy lòng không hiểu sao dâng lên một nỗi chua xót, giống như lại bị vứt bỏ lần nữa.

Rất muốn khóc.

Cô cố nén nước mắt đi vào phòng khách, chuẩn bị lấy tay cầm chơi game của Hướng Nam, lại phát hiện tên nhóc kia vậy mà mang theo tay cầm chơi game đi mất!

“Oa” một tiếng, cuối cùng cô thoải mái khóc to.

**

Hướng Nam bá chiếm giường lớn trong phòng của Phó Thời Hàn, ngồi trên giường chơi game.

Phó Thời Hàn cầm một quyển sách thật dày, ghét bỏ nhìn anh: “Ngày thứ ba rồi, cậu định chuẩn bị làm ổ trong nhà tớ sao?”

Hương Nam ngẩng đầu, bất đắc dĩ nói: “Tớ không thể cùng nhóc kia ở chung dưới một mái nhà, xảy ra chuyện lớn mất.”

Phó Thời Hàn cười sâu xa: “Xúc động như vậy?”

Hương Nam trịnh trọng gật đầu: “Đúng vậy.”

Chuyện buổi sáng hôm đó, tới giờ anh nghĩ lại vẫn kinh hồn bạt vía.

“Đều là đàn ông... cậu hiểu đúng không.” Hương Nam mở rộng lòng nói chuyện phiếm với Phó Thời Hàn: “Cực kỳ khó chịu, không khống chế nổi bản thân.”

Phó Thời Hàn nói: “Tớ không giống cậu hormone bạo phát như vậy, tớ chỉ có cảm giác đó với cô gái tớ thích thôi.”

Hương Nam nói: “Tớ cũng không phải đối với người nào cũng hăng.”

“Ồ.” Phó Thời Hàn mỉm cười.

Hương Nam nói xong câu này, cả người ngẩn ngơ.

Đúng vậy, anh không phải đối với ai cũng hăng hái, chỉ có con nhóc kia, khiến anh mất khống chế hết lần này đến lần khác.

Anh vò tóc mình: “Được rồi, không nghĩ không nghĩ.”

“Tối nay cậu ngủ trên sàn nhà đi.”

“Tớ không.” Hướng Nam ôm chần mềm mại: “Tớ muốn ngủ với cậu.”

Một tay Phó Thời Hàn cướp chần mềm, đạp anh xuống giường: “Lão tử không muốn ngủ cùng người, người thích khỏa thân coi như thôi, tay chân còn không an phận, lúc ngủ say coi lão tử là phụ nữ, vừa sờ vừa hôn, buồn nôn chết mất.”

“Cái đệt, không có việc này chứ!”

Hướng Nam bị Phó Thời Hàn đuổi xuống sàn nhà, ngoài cửa lại vang lên tiếng mưa to gió lớn, sấm sét rầm rĩ.

“Hàn Hàn, cậu ngủ rồi à?”

“Hàn Hàn, em gái tớ sợ sấm sét, cậu nói đêm nay em ấy ở nhà một mình, có thể bị dọa đến không dám ngủ không.”

“Có.”

Hướng Nam trần trọc một lúc, nghe tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ, trong lòng rất nôn nóng cũng rất lo lắng, cuối cùng xoay người ngồi dậy, đi tới bên giường Phó Thời Hàn: “Hàn Hàn, không thì tớ vẫn về xem một chút.”

Phó Thời Hàn ném gối đầu cho anh: “Cút mau!”

Editor: Tâm sự giữa các chàng trai mới lớn dễ thương ghê!!!

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 90: Ngoại Truyện Sáu: Mười Năm

“Đây là tình đầu chớm nở thời niên thiếu của anh, là người con gái đầu tiên anh thích.”

Hương Nam đội mưa chạy về nhà, lại phát hiện trong phòng vắng vẻ, không mở đèn, cũng không có người.

“Lạc Dĩ Nam!”

Anh tìm tất cả các phòng một lần, không nhìn thấy bóng dáng Lạc Dĩ Nam đâu, trong tủ quần áo vẫn treo đồ của cô, trên bàn để một đồng hồ trang điểm lộn xộn, giống như vừa dùng xong chưa thu dọn.

Muộn như vậy, cô còn đi đâu?

Trái tim Hương Nam đập thành thịch, một nỗi sợ hãi và lo lắng trước nay chưa từng có bao trùm anh.

Anh gọi cho Lạc Dĩ Nam mấy cuộc điện thoại, cuối cùng cô cũng nhận.

“Alo! Hương Nam! Anh nhớ đến em rồi!”

Bên kia điện thoại ồn ào hỗn loạn, có người cười có người ầm ĩ, cũng có người hát hò.

Giọng nói của Hương Nam rất trầm: “Em ở đâu.”

“Anh không về nhà, em ra ngoài chơi thôi, dù sao... dù sao anh cũng không thềm quan tâm em.” Giọng nói của Lạc Dĩ Nam dứt quãng.

“Em uống rượu?”

“Một xíu à.”

“Gửi địa chỉ cho anh, anh tới tìm em.”

“Em chính là không muốn nói cho anh, hi hi.”

“Lạc Dĩ Nam.” Hường Nam nổi giận, quát: “Nếu em còn như vậy, anh sẽ vĩnh viễn mặc kệ em, em sống hay chết không liên quan đến anh, cái nhà này cũng đừng quay về nữa, anh không muốn gặp lại em!”

Điện thoại bên kia dừng mấy giây, cô gái đột nhiên “oa” một tiếng, bất lực kêu lên: “Hường Nam, em sai rồi Hường Nam, em thật sự sai rồi, anh đừng không quan tâm em, anh không quan tâm em, em thật sự là người không ai cần.”

Tâm lý của cô rất nhạy cảm, cũng rất cuồng loạn, có lẽ còn có chút thói quen xấu, Hường Nam lại bắt đầu ảo não, quá xúc động rồi.

“Anh trai sai rồi, đừng khóc, nói cho anh vị trí, anh đến đón em.”

“Anh đưa em về nhà sao?”

“Ừm.”

“Vậy...” Cô hít mũi một cái: “Anh cũng không đi nữa sao?”

“Không đi nữa, anh ở cùng em.”

Ngọt nhạt khuyên bảo, cuối cùng cũng trấn an được cảm xúc của cô gái, đồng thời hỏi địa chỉ của cô ở quán bar nào dưới mặt đất.

Hướng Nam đợi mưa một đường chạy tới, xuyên qua hành lang dài u ám, tiến vào đại sảnh của quán bar dưới mặt đất, trong đám người âm ỉ, một cái liếc mắt Hướng Nam đã nhìn thấy Lạc Dĩ Nam.

Cô gái búi cao tóc, mặc áo phong rộng thùng thình và quần bò ngắn, lại còn kết hợp với tất đen, rung đùi đắc ý chơi đến vui vẻ.

Trán Hướng Nam muốn nổ tung, khó khăn chen qua đám người, giữ chặt tay Lạc Dĩ Nam: “Về nhà.”

Lạc Dĩ Nam thấy Hướng Nam, lập tức hưng phấn, trực tiếp nhảy lên người anh, hai chân như bạch tuộc quấn chặt eo anh: “Hướng Nam vạn tuế!”

Hướng Nam: ...

Anh cảm giác mình già thật rồi, con nhóc này high như thế, anh ngược lại bất lực ngăn cản.

Hướng Nam muốn thả cô xuống, nhưng con nhóc như keo dính chặt trên người, liều chết ôm cả cổ anh.

Hướng Nam bất đắc dĩ, chỉ có thể ôm cô đi ra khỏi quán bar, trên đường hấp dẫn không ít ánh mắt của mọi người.

Ngoài cửa quán bar, trời vẫn còn mưa, cuối cùng Hướng Nam thả cô xuống, cởi áo khoác trên người mình khoác lên người cô, nói: “Anh ra đường đón xe, em ở chỗ này đợi anh.”

Lạc Dĩ Nam ngoan ngoãn gật đầu.

Hướng Nam xông vào trong màn mưa vẫy taxi, không biết tại sao lúc này trời lại đổ mưa rất to, trên đường thực sự không đón được xe.

Hướng Nam lấy di động, chuẩn bị gọi xe.

Lại không ngờ vừa quay đầu, không thấy cô gái đâu.

Anh hoang mang tìm kiếm bốn phía, vậy mà phát hiện cô gái đi cùng người khác.

“Anh, anh dẫn em đi đâu.” Cô lôi léo ống tay áo của một người đàn ông lạ: “Không phải về nhà sao?”

Người đàn ông không hiểu lắm hỏi: “Cô là ai?”

“Xin lỗi xin lỗi.” Hướng Nam túm Lạc Dĩ Nam lại, luôn mồm nói xin lỗi với người nọ.

Thật sự một chút cũng không khiến người khác bực lo.

Hướng Nam nắm chặt tay Lạc Dĩ Nam, dẫn cô đi về: “Hiện giờ anh không chấp với em, quay về lại trường trị em.”

“Còn cười, cười cái rắm.”

“Anh cho em hai lựa chọn, một, anh nói chuyện này với ba. Hai, thi cuối kỳ phải bò vào danh sách ba mươi người đứng đầu cho anh, tự mình chọn.”

...

Trên đường đi, Hướng Nam nói liên miên không dứt, Lạc Dĩ Nam chỉ nhìn anh cười không ngừng.

“Còn cười.” Hướng Nam quay đầu bóp mặt cô: “Có tin anh...”

Đột nhiên, Lạc Dĩ Nam thuận đà tiến lên, ôm cổ anh, đôi môi mềm mại ép lên môi của anh...

Hướng Nam bỗng nhiên mở to hai mắt.

Trong màn mưa lớn, Lạc Dĩ Nam ngẩng đầu, ôm gáy anh, chậm rãi ngậm môi dưới của anh, nhẹ nhàng mút vào, giống như đang nhấm nháp một viên kẹo trái cây chua ngọt.

Nước mưa thuận theo gương mặt hai người chảy xuống dưới, Hướng Nam đột nhiên đưa tay ôm eo cô, chậm rãi nhắm mắt, bờ môi cũng bắt đầu ép chặt.

Anh hôn cô.

Thời khắc này, trong cơn mưa tầm tã, Lạc Dĩ Nam không nghe được bất cứ âm thanh gì, thế giới của cô bỗng nhiên yên tĩnh, trái tim hoảng sợ luống cuối cuối cùng không còn trôi nổi, chậm rãi chìm xuống đáy.

Cô không còn sợ bão tố nửa đêm nữa.

**

Trong phòng khách, Hướng Nam lấy khăn lông sạch giúp Lạc Dĩ Nam lau tóc ướt.

Đôi mắt to đen láy của Lạc Dĩ Nam nhìn anh: “Anh trai?”

“Lại gọi anh trai rồi?”

Cô hài lòng mỉm cười, ôm eo anh: “Hương Nam à.”

Hương Nam ngồi bên cạnh cô, thở một tiếng thật dài: “Làm người yêu cũng được, nhưng phải ước pháp tam chương.”

“Ước pháp mười chương em cũng đồng ý!”

“Một, không được tiếp tục bỏ bê việc học, học tập thật giỏi, kéo thành tích đi lên, đương nhiên anh cũng sẽ giúp em học thêm.”

Lạc Dĩ Nam ngoan ngoãn gật đầu.

“Hai, hiện giờ em còn quá nhỏ, hoãn lại chuyện yêu đương, chờ em thi xong đại học, chúng ta chính thức xác định quan hệ.”

Lạc Dĩ Nam thất vọng bĩu môi: “Còn phải đợi đại học sao.”

“Em cũng có thể lựa chọn từ chối.”

“Không không, em đồng ý.” Lạc Dĩ Nam tỏ ra ngoan ngoãn: “Anh nói cái gì em cũng đồng ý.”

“Ba, em ngoan ngoãn đến nhà ba đi, chúng ta không thể ở cùng nhau.”

Điều này, bất kể thế nào Lạc Dĩ Nam cũng khó chấp nhận: “Vì sao! Vì sao chúng ta không thể ở cùng nhau!”

Hương Nam tận tình khuyên bảo: “Đã xác định quan hệ, anh sẽ không dễ dàng thay đổi, nhưng chúng ta đều cần thời gian, tạm thời tách ra vì tương lai ở cùng nhau càng có thể tốt hơn.”

“Em không hiểu, nhưng hiện giờ em muốn ở cùng anh.” Lạc Dĩ Nam ôm eo anh: “Một phút cũng không muốn rời khỏi anh.”

“Nghe lời.”

Lạc Dĩ Nam bấu môi: “VẬY anh... sau này thường xuyên đến thăm em không, chúng ta sẽ thường xuyên gặp nhau chứ.”

“Mỗi ngày đều gặp, có được không?” Hường Nam giống như dỗ dành trẻ nhỏ: “Sau này trong trường học, ngày nào chúng ta cũng gặp nhau, tan học cùng nhau đến căng tin ăn mì lạnh Tudou (*), buổi tối anh đưa em về nhà, có được không?”

(*) Món土豆凉面, sr k biết dịch thành gì luôn.

c90 yi

Lần này Lạc Dĩ Nam mới miễn cưỡng đồng ý.

“Anh nói lời giữ lời, từ hôm nay trở đi, anh chính là bạn trai em, sau này anh cũng phải kết hôn với em, vĩnh viễn chỉ đối xử tốt với một mình em.”

Hường Nam bắt đầu nhìn cô, thật sự cảm thấy cô vẫn là đứa trẻ suy nghĩ chưa chín chắn, tùy tiện như vậy liền có thể quyết định tương lai của mình.

Mặc kệ thế nào, dù sao anh cũng phải nhìn cô.

Nhìn cô trưởng thành, không cho cô đi lệch đường, bảo vệ cô trân trọng cô, sau này nếu có thể tốt đẹp, tự nhiên tất cả đều vui vẻ, nếu như không thể, anh cũng sẵn lòng tôn trọng cô.

Dù sau, đây là tình đầu chớm nở thời niên thiếu của anh, là người con gái đầu tiên anh thích.

**

Khoảng thời gian ngắn ngủi ở bên nhau, đại khái chính là lúc hạnh phúc nhất trong cuộc đời của Hướng Nam.

Trong gần 20 năm anh gò bó theo khuôn phép, cuộc đời vẫn dựa theo quỹ đạo cố định tiến về phía trước, duy trì sự xuất sắc, duy trì sự trầm ổn, tương lai anh phải kế thừa bậc cha chú, kế thừa giang sơn cẩm tú.

Cuộc đời của anh gần như một cái liếc mắt có thể nhìn thấy tất cả, còn anh cũng tưởng rằng, bản thân cứ muốn như vậy mà trôi qua, không quan trọng vui vẻ không quan trọng hạnh phúc, đây chính là con đường anh muốn đi.

Lạc Dĩ Nam là ngoài ý muốn của cuộc đời anh, cô giống như một người lạ xâm nhập làm rối loạn toàn bộ kế hoạch của anh. Mỗi một cái nhăn mày, mỗi một nụ cười, một cơn giận dữ của cô, đều làm tâm trí anh xao động.

Tình cảm của Hướng Nam rất trầm lặng, anh không phải người dễ xúc động, cho nên tình yêu của anh cũng không có cách nào sôi nổi rầm rộ thề non hẹn biển.

Nhưng trong cuộc sống bình thường nhất, Lạc Dĩ Nam có thể cảm nhận được loại tình cảm dịu dàng mà tràn đầy tinh tế của anh.

Thuộc tính “chàng trai ấm áp” của anh hết sức rõ ràng, thật sự giống như một người anh trai cả, luôn có thể chăm sóc ổn thỏa sinh hoạt không quy luật của cô.

Hương Nam cũng không quen thể hiện, nhiều khi anh không nói ra được những lời yêu thương, Lạc Dĩ Nam mở miệng một câu em yêu anh hai câu em yêu anh, Hương Nam sẽ chỉ cúi đầu cười cười, muốn để anh nói ba chữ này, đơn giản so với lên trời còn khó hơn.

Cho dù đã cách xa nhiều năm, mỗi lần trong lúc đêm khuya vắng vẻ, Lạc Dĩ Nam hồi tưởng lại hai năm kia, đáy lòng luôn dâng lên cảm xúc nóng bỏng, cất kỹ những ký ức tươi đẹp này, đã đủ để sưởi ấm quãng đời còn lại.

Năm đó Hương Nam học lớp mười hai, trong vài cuộc họp gia đình, Tần Hoan nhạy bén phát hiện trong ánh mắt của hai đứa trẻ dạt dào tình cảm.

Dì ta không nói cho bất cứ kẻ nào, chỉ lôi kéo Lạc Dĩ Nam đi ra ban công, cầm tay cô đặt lên bụng mình, nói cho cô mình có em bé, cô sắp có một em trai, em trai ruột của cô và Hương Nam.

Lạc Dĩ Nam kinh ngạc nhìn bụng dì ta, rất lâu không phản ứng, mặc dù dì ta từng nhắc qua vấn đề này, nhưng nghĩ đến việc Hương Kinh lớn tuổi có lẽ đã không còn khả năng sinh con, liền ném việc này ra sau đầu.

Không ngờ, thế mà thật sự mang thai.

Cô tò mò vuốt ve bụng Tần Hoan, cảm thấy sinh mệnh thật sự huyền diệu, nhưng Tần Hoan đột ngột giữ chặt tay cô: “Dĩ Nam, dì vẫn coi con là con gái ruột.”

“Ừm?”

“Con sẽ không làm như vậy đúng không?”

“Dì Tàn, con không hiểu ý dì.”

“Con và Hướng Nam, hai người không thể ở bên nhau.” Tàn Hoan nói như đinh chém sắt.

Điều này khiến Lạc Dĩ Nam hoàn toàn ngây người: “Dì Tàn...”

“Con là đứa trẻ dì giúp đỡ, luôn tuyên bố với người ngoài con là con gái nuôi, dì cũng coi con như con gái mà yêu thương, nhưng Hướng Nam là con của dì, hai đứa tiến tới với nhau, con để người bên ngoài nói thế nào, con để thân thích nhà họ Hướng nhìn hai đứa kiểu gì!”

Lạc Dĩ Nam hất tay Tàn Hoan ra, hung dữ trừng mắt nhìn dì ta, chưa từng có một giây, cô oán trách dì ta giống như bây giờ!

Dì ta ích kỷ, dì ta tàn nhẫn, dì ta yêu hư vinh, Lạc Dĩ Nam đều có thể làm như không thấy, bởi vì dì ta từng giúp cô, cô cũng hi vọng dì ta có thể hạnh phúc.

“Dì không... không thể làm như vậy.” Lạc Dĩ Nam đỏ mắt, liều mạng lắc đầu: “Dì không thể...”

Tàn Hoan nắm chặt tay cô: “Ngoài Hướng Nam ra, ai cũng có thể, nó là anh trai con, chỉ có thể là anh trai con, nếu không con bảo dì làm sao sống nổi trong nhà này, con bảo thân thích nhà họ Hướng nhìn dì thế nào, dì nhận nuôi một đứa trẻ quyền rũ thiếu gia nhà họ Hướng, con bảo em bé tương lai làm sao đối mặt với anh trai và chị gái nó!”

“Con mặc kệ!” Lạc Dĩ Nam tránh tay dì ta: “Con mặc kệ! Con không quan tâm các người thế nào! Con muốn ở cùng một chỗ với Hướng Nam, con yêu anh ấy!”

Ngày đó Tần Hoan đau khổ cầu xin, cầu xin Lạc Dĩ Nam xem xét đứa trẻ, bỏ đi thôi...

“Dì Tần nhất định sẽ giúp con tìm một chàng trai tốt, chàng trai nhà có nhiều tiền, so với Hướng Nam còn xuất sắc hơn, để con gả đi nở mày nở mặt.”

Lạc Dĩ Nam quay người chạy ra ngoài, cô không muốn nhìn thấy dì ta nữa!

Dường như trong vòng một đêm, cô gái liền trưởng thành, sau khi lớn lên, vui vẻ theo đó mà đi, phiền não càng ngày càng nhiều, cuối cùng Hướng Nam còn cười cô, nói cô như thầy giáo già, mặt xụ xuống, cũng không cười nhiều như trong quá khứ.

Sau đó bụng Tần Hoan càng ngày càng rõ ràng, tin mang thai truyền khắp cả nhà, thân thích nhao nhao chúc mừng.

Tâm trạng của Hướng Nam cũng trở nên nặng nề.

Anh là đứa con được sinh ra khi ba anh tuổi đã cao, không ngờ rằng, ba anh từng này tuổi rồi thế mà có thể....

Em bé tới thế giới này, cả nhà đều rất vui vẻ.

Thế nhưng vì sao, Lạc Dĩ Nam không buồn để ý anh nữa vậy.

Khoảng thời gian đó đúng lúc vào lớp 12, thời gian gặp mặt của Hướng Nam và Lạc Dĩ Nam ít đi rất nhiều, có lẽ cả hai đều cố ý tránh đối phương, có lẽ đều đang sợ, sợ gặp mặt, sẽ chạm phải vấn đề cả hai đang cố sức né tránh.

Đêm tốt nghiệp Hướng Nam say mềm, Lạc Dĩ Nam đưa anh về nhà, sự việc từ đêm đó bắt đầu tiếp tục mất khống chế.

Sau đó Lạc Dĩ Nam đòi chia tay, lý do là đã không còn yêu anh nữa, bất kể thế nào Hướng Nam cũng không tin.

Từng ấy năm như vậy, anh kiên trì không tin, thời gian thấm thoát trôi qua, bây giờ Hướng Nam đã đến gần tuổi nhi lập chi niên, độc thân chưa có gia đình, thậm chí chưa từng nói chuyện yêu đương.

Mỗi lần nhắc đến người thừa kế trẻ tuổi của tập đoàn Hướng thị, báo lá cải thôn thức cảm khái chính là không có bài báo liên quan đến đời sống tình cảm.

Anh đơn giản so với thần tiên còn cấm dục hơn, một chút tin tức râu ria cũng không truyền ra, đến tận ngày đó, đội chó săn tung ra ảnh chụp anh trực tiếp ôm một hoa đán xuất đạo gần đây của giới giải trí tiến vào phòng khách sạn.

Kế hoạch sụp đổ, tam quan nổ tung.

Trên internet liên tục suy đoán, nhiệt độ tăng cao không giảm, đến tận về sau Hướng Nam tự mình ra mặt bác bỏ tin đồn: “Đó là bạn gái tôi, chúng tôi chiến tranh lạnh 10 năm, gần đây tôi đang theo đuổi lại cô ấy, quấy rầy mọi người rồi.”

Mọi người: ...

Mười năm, Hướng tổng, anh có thể đi xin kỷ lục Guinness về cặp đôi giận nhau thời gian dài nhất đó.

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 91: Ngoại Truyện Bảy: Công Khai

“Bạn gái cũ của anh xóa trong vài giây, đến cảm nhận tình yêu của cô ấy đi.”

Lạc Dĩ Nam kiên quyết phủ nhận lời nói của Hướng Nam đối với truyền thông, mỗi lần có phóng viên phỏng vấn cô, cô đều phải lặp đi lặp lại, bản thân và Hướng Nam không có bất kỳ quan hệ gì, chỉ là bạn học thời đại học, quan hệ dừng ở mức nhận biết, chỉ thế thôi.

Nhưng bất kể cô giải thích thế nào, nhìn qua đều giống như vì làm sáng tỏ chuyện xấu mà thanh minh, đám fan hâm mộ cũng không tin, bọn họ càng muốn tin tưởng lời nói của Hướng Nam hơn, đường đường là tổng giám đốc của tập đoàn Hướng thị, người đàn ông đứng đầu bảng xếp hạng Forbes những người giàu có trẻ tuổi nhất Trung Quốc, chẳng lẽ lại còn muốn mượn một tiểu hoa đán mới nổi như cô sao tác sao, còn rất nhiều nữ minh tinh muốn cột chặt lấy Hướng Nam lẫn xê đó, những năm qua cũng không gặp Hướng Nam để ý tới ai.

Lạc Dĩ Nam nhớ lại chuyện đêm đó, đêm đó cô tham gia tiệc tối từ thiện, trong trí nhớ dường như chưa uống được mấy ly rượu, nhưng không biết vì sao mơ mơ màng màng, cô phát giác không ổn, liền miễn cưỡng lên tinh thần đi ra khỏi khách sạn, vừa ra tới cửa liền chúi đầu xuống đất.

May mắn có một người đàn ông vững vàng đỡ được cô, là Hướng Nam.

Bị anh dẫn đi, thật ra càng nhiều hơn là may mắn, bởi vì tiệc từ thiện kia, rất nhiều phú thương xuất hiện, có người nhân phẩm thanh cao, tự nhiên cũng có những kẻ thủ đoạn bỉ ổi, trong mắt bọn họ, dạng mình tinh như Lạc Dĩ Nam, cùng lắm chỉ là đồ vật cung cấp cho người ta sung hạnh, nếu như cô rơi vào tay bọn họ, có trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Cho nên khi cô thấy rõ gương mặt đẹp trai của người đàn ông kia, trong nháy mắt trái tim được hạ xuống.

“Anh.”

Cứ mơ mơ màng màng kêu lên như vậy.

Hướng Nam trực tiếp bế ngang người cô, chọc mù ánh mắt của mọi người xung quanh, đưa cô trực tiếp rời đi, trợ lý Tiểu Lâm bên cạnh còn đuổi theo anh nói: “Hướng tổng, bữa tiệc tối nay anh là nhân vật chính, anh bỏ đi như thế... cái này biết nói làm sao!”

“Nói với người phụ trách, tôi có việc, không tới được.”

Sắc mặt Hướng Nam rất lạnh lùng, anh nhẹ nhàng đặt cô gái vào trong xe, giúp đỡ cô nằm xuống.

Khuôn mặt cô gái xinh đẹp giống như trong trí nhớ của anh, một chút thay đổi cũng không có. Hướng Nam không kìm lòng được đưa tay ra vuốt ve khuôn mặt của cô, lại nhéo nhéo chóp mũi cô, khóe môi tràn đầy ý cười.

Trợ lý Tiểu Lâm nhìn mà choáng váng, đây là lần đầu tiên gặp tổng giám đốc nhà mình lộ ra nét mặt dịu dàng như vậy đó!

Xe chạy ra ngoài, nửa đường Lạc Dĩ Nam nhiều lần muốn ói, lúc đầu Hường Nam muốn mang cô về biệt thự của mình, nhưng đoạn đường quá xa, nhớ cô say xe khó chịu, cho nên liền tới một khách sạn 5 sao ở gần đó.

Đêm đó, anh vẫn luôn chăm sóc cô.

Lạc Dĩ Nam say đến mơ hồ, nhưng vẫn như cũ cảm nhận được động tác của Hường Nam, anh giúp cô tháo trang sức, thay lễ phục dính hơi rượu, giúp cô lau người rồi nhét vào trong chăn.

Lạc Dĩ Nam không bài xích anh, cho dù hai người lạnh nhạt nhiều năm, nhưng anh vẫn là người đàn ông duy nhất của cô, anh đã sớm hôn lên từng tấc da thịt của cô.

“Hường Nam...”

Trong men say, cô vẫn luôn kêu tên anh: “Hường Nam... Hường Nam...”

Hường Nam nằm bên cạnh cô, đầu ngón tay cong lên chạm vào mi dài của cô: “Em chắc chắn vẫn còn yêu anh.”

“Anh...”

“Anh là Hường Nam.”

Cô gái chui vào trong ngực anh, dùng sức ôm eo anh: “Từ trước tới giờ chưa từng có ai giống như anh, đối xử với em tốt như vậy.”

“Anh đối xử tốt với em, em liền lấy thân báo đáp.”

Hướng Nam thương yêu nhìn cô, hơi nâng người, nhẹ nhàng hôn lên trán cô —

“Không cần em báo đáp, chỉ muốn đối xử tốt với em thôi.”

Hướng Nam ôm cô ngủ, sau nửa đêm Lạc Dĩ Nam tỉnh rượu, một phát đạp thẳng Hướng Nam xuống giường. Hướng Nam chật vật co ro nằm trên ghế sofa ngủ một lúc, cảm thấy hơi lạnh, lại âm thầm chui vào trong chăn, từ phía sau vòng qua ôm eo Lạc Dĩ Nam.

Lạc Dĩ Nam giãy dụa một lúc, Hướng Nam đem mặt vùi vào sau gáy cô, hơi thở ấm áp ngưa ngưa: “Để anh ôm một chút, không làm gì khác.”

Lạc Dĩ Nam có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của người đàn ông sau lưng giảm xuống, ngủ ở ghế sofa một đêm sợ thật sự sẽ cảm lạnh. Nếu là người ngoài, có lẽ cô có thể cứng rắn, nhưng vì là Hướng Nam, là xương sườn mềm duy nhất của cô.

Cô ngẫm đồng ý cái ôm của anh.

Trong đêm tối ôm nhau, Lạc Dĩ Nam khó mà chìm vào giấc ngủ. nhiệt độ cơ thể của người đàn ông sau lưng dần tăng trở lại, nóng bỏng như bàn ủi, dính sát vào cô.

“Em còn yêu anh không?” Đột nhiên anh thấp giọng hỏi ra câu này.

Anh cũng không ngủ.

Lạc Dĩ Nam giả vờ không nghe thấy, cũng không trả lời anh.

Anh ôm chặt cơ thể cô: “Hiện giờ em đã trưởng thành, sau này gặp được người đối xử với em tốt hơn, em cũng sẽ thích người khác sao?”

Lạc Dĩ Nam nhắm chặt mắt, một giọt nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, thấm ướt vỏ gối.

Giọng nói của anh khàn khàn: “Nhưng anh Hướng Nam của em, chỉ thích em thôi.”

**

Sáng sớm hôm sau, Hướng Nam có buổi họp sớm, đồng hồ báo thức vang lên một tiếng lập tức bị tắt, quay lại hôn lên khuôn mặt Lạc Dĩ Nam: “Cục cưng, anh đi làm đây.”

“Tôi không phải cục cưng của anh.” Lạc Dĩ Nam lại muốn đập anh, bị anh nhanh nhẹn tránh thoát, Hướng Nam cười cười đi vào phòng tắm. Lúc đi ra, cô đã tỉnh, ôm chần ngồi trên giường: “Quần áo tôi làm thế nào bây giờ.”

Lễ phục dính đầy mùi rượu khăng định không mặc được nữa.

Tối qua khóa thân ngủ cả đêm, còn bị anh ôm, ngấm lại khiến người ta đỏ mặt.

Hướng Nam vừa cạo râu vừa nói: “Muộn một chút anh sẽ bảo trợ lý nữ mang cho em mấy bộ quần áo đến, em chọn để mặc nhé.”

Lạc Dĩ Nam buồn buồn nói: “Hôm nay tôi có chụp hình, phải đi sớm một chút.”

“Vậy anh bảo cô ta đến bây giờ.”

“Anh còn dùng trợ lý nữ?”

“Bình thường trợ lý của anh là Tiểu Lâm, nam.” Hướng Nam nhô đầu từ trong nhà vệ sinh ra: “Em gái anh ăn dấm rồi?”

“Không hề.” Lạc Dĩ Nam lại nằm xuống, đưa lưng về phía anh: “Tôi không phải em gái anh, đừng gọi bậy.”

“Ừm, chúng ta không phải anh em.” Hướng Nam đồng ý nói: “Chúng ta là người yêu.”

“Không phải không phải! Sớm đã chia tay!”

Hướng Nam sờ sờ sợi râu, lại nhảy đến bên giường ôm lấy cô, dùng quay hàm ma sát gương mặt Lạc Dĩ Nam: “Đã ngủ với lão tử rồi, còn không phải người phụ nữ của lão tử sao?”

“Đó là đêm qua anh... lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn!”

“Anh nhớ người nào đó vẫn còn sức chống trả lại.”

Lạc Dĩ Nam lại muốn đạp: “Khốn khiếp mau cút đi làm, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa.”

Những năm qua, cô trưởng thành rất nhiều, anh lại càng lúc càng giống đứa trẻ, hoàn toàn mất hết dáng vẻ của người anh cả, chẳng lẽ thật sự là sinh trưởng nghịch?

Hướng Nam lưu luyến dùng sức hôn cô một cái, sau đó mới rời đi.

Một tiếng sau, có nữ trợ lý gõ cửa phòng Lạc Dĩ Nam, Lạc Dĩ Nam quán chần mở cửa, người phụ nữ cực kỳ cung kính, cầm mấy bộ quần áo vừa mua tới, giờ từng cái lên cho Lạc Dĩ Nam lựa chọn.

“Hương tổng nói phải mua đồ đắt nhất, nhưng tôi nghĩ đắt không hẳn đã tốt nhất, Lạc tiểu thư nhìn một chút, nếu không hài lòng, tôi sẽ đi mua lại.”

Lạc Dĩ Nam cũng không soi mói, tùy tiện chọn một cái áo khoác dài mặc vào, nhìn nhãn hiệu đều vượt qua năm chữ số, cái này còn chưa tính là đắt à?

“Lạc tiểu thư, còn lại mấy bộ này tôi sẽ đưa tới nhà cô.”

“Không cần không cần.” Lạc Dĩ Nam nói: “Mấy bộ này cô có thể trả lại, tôi không mặc được nhiều như vậy.”

“Ơ.” Em gái trợ lý khó xử nói: “Những bộ này không trả lại được, hơn nữa Hương tổng của chúng tôi trước nay mua đồ không bao giờ trả lại.”

“Cô lấy về mặc đi.” Lạc Dĩ Nam thu dọn đồ của mình, chuẩn bị rời đi.

“Không được không được!” Em gái trợ lý liên tục khoát tay: “Tôi không thể mặc những bộ đồ này, đây đều là Hương tổng mua cho cô, cô nhất định phải nhận, nếu không tôi... tôi xử lý không tốt sẽ bị đuổi việc.”

Trợ lý nói đến sắp rơi nước mắt, Lạc Dĩ Nam không đành lòng, vì vậy cho cô nàng địa chỉ, để cô nàng đưa qua.

Em gái trợ lý lập tức tươi cười rạng rỡ, liên mồm đồng ý.

Nhưng vào lúc buổi tối, sau khi Lạc Dĩ Nam về nhà, phát hiện cửa phòng mình vậy mà có thêm một bó hoa hồng, tám thiệp ở phía trên có dòng chữ nhỏ mạnh mẽ của Hương Nam —

Hôm nay có buổi họp báo, chuyện của chúng ta, anh công bố ra ngoài rồi.

Yêu em, Hướng Nam.

Sau đầu Lạc Dĩ Nam có ba vạch đen, cô nhớ lại diễn xuất thần sầu nói khóc liên khóc của em gái trợ lý hôm nay, đều là “sáo lộ”! Đưa quần áo là giả, “sáo lộ” địa chỉ nhà cô, sau đó mật báo cho Hướng Nam mới là thật.

Tên này nuôi bên người đều là tình anh!

Nhìn bó hoa hồng kia, Lạc Dĩ Nam có cảm giác bó tay toàn tập, tiện tay cầm bó hoa cắm vào bình, vừa ngồi xuống liền nhận được điện thoại của người đại diện Lương Châu Châu —

“Dĩ Nam! Em lên bản nhiệt sưu(hotsearch)rồi!”

“Cái quỷ gì?”

“Vừa mới tổng giám đốc tập đoàn Hướng thị tuyên bố em là cô gái anh ấy thích mười năm, anh ấy đang theo đuổi em đó!”

Lạc Dĩ Nam nhìn tám thiệp bên trên bó hoa hồng, tên này quả nhiên là có chuẩn bị mới đến.

Cô đỡ trán: “Chị Châu Châu, bây giờ nên làm gì? Có phải em nên mở một buổi họp báo làm sáng tỏ một chút.”

“Không cần không cần, hiện giờ chính là giai đoạn mấu chốt tranh giải quán quân 《Mộng Tưởng Vũ Tú》, có thể lên nhiệt sưu là chuyện tốt, lại nói cái này cũng không tính là chuyện xấu, Hướng tổng người ta không phủ nhận, còn nói đang theo đuổi em, có đồng

ý hay không còn phụ thuộc vào em, Hướng Nam là doanh nhân nổi tiếng lẫy lừng, chúng ta có thể mượn cơ hội này gây sự chú ý, đến lúc đó quán quân khẳng định chính là em!”

“Chị Châu Châu, em không đồng ý!” Lạc Dĩ Nam nghiêm túc nói: “Em không muốn dùng anh ấy để lãng xê.”

“Ôi, Nam Nam em đừng giận, lãng xê cũng không phải chuyện xấu.”

“Em có thể dùng nỗ lực của mình để giành quán quân 《Mộng Tưởng Vũ Tú》, không cần dựa vào anh ấy.”

Lương Châu Châu bắt đầu nói: “Nhưng mà quán quân chung cuộc của cuộc thi đó, cần dân cư mạng và ban giám khảo bình chọn, thứ nhất, tính cách của em không mấy niềm nở, không thích tương tác với fan hâm mộ, thứ hai, em không có chỗ dựa, ban giám khảo người ta sẽ không chọn em, em dựa vào cái gì mà giành giải nhất?”

Lạc Dĩ Nam không phản bác được.

Chính xác như vậy, giới giải trí trắng đen lẫn lộn, cũng không phải chỉ cần dựa vào cố gắng là có thể thành công.

“Dù sao, dù sao em cũng không muốn mượn anh ấy đi lên.” Lạc Dĩ Nam nói xong cúp điện thoại.

Nhưng mà tình hình trước mắt đã thoát khỏi tầm kiểm soát của Lạc Dĩ Nam, cô vẫn luôn dày công chuẩn bị, dụng tâm tranh tài, thể hiện mặt tốt nhất cho mọi người xem, còn Hướng Nam một mực nâng đỡ cô, mạng lưới dư luận đương nhiên không cần phải nói, bảng nhiệt sự mỗi ngày đều liên quan đến Lạc Dĩ Nam, tầng tầng

lớp lớp, cái gần nhất là tổng giám đốc tập đoàn Hướng thị đích thân tới hiện trường, trà trộn vào trong đám người cổ vũ Lạc Dĩ Nam.

Bắt được cả tá trái tim của thiếu nữ trên mạng.

Sau đó tổ chương trình lại được rót thêm đầu tư, đều đến từ tập đoàn Hướng thị, quảng cáo của tập đoàn Hướng thị được chèn vào giữa chừng, trở thành Boss tài trợ lớn nhất của chương trình.

Hướng Nam rõ ràng muốn nâng đỡ cô, hơn nữa nâng đỡ rất là thẳng thắn, quang minh chính đại.

Cuối cùng quán quân của 《Mộng Tưởng Vũ Tú》 không hề nghi ngờ chính là Lạc Dĩ Nam.

Mặc dù Lạc Dĩ Nam tự cảm thấy mình có thực lực giành được quán quân, nhưng có hành vi khoa trương của Hướng Nam, cô vẫn cảm thấy chột dạ, không thể nhìn thêm, đành phải phát Weibo, @ Hướng Nam đang theo đuổi Lạc Dĩ Nam.

Đúng vậy, mẹ nó ngay cả tên Weibo anh cũng sửa.

Lạc Dĩ Nam @ Hướng Nam đang theo đuổi Lạc Dĩ Nam: Hướng tổng, xin lập tức dừng lại, tôi và anh đã nói rõ ràng, giữa chúng ta không có khả năng.

Viết xong đoạn này, Lạc Dĩ Nam ấn xuống gửi đi, có điều một phút, cô lại cảm thấy nói hơi qua, thế là lập tức xóa Weibo, gửi lại —

Lạc Dĩ Nam @ Hướng Nam đang theo đuổi Lạc Dĩ Nam: Hướng tổng, xin lập tức dừng lại.

Nhưng mà cô tuyệt đối không ngờ rằng, chỉ mấy chục giây như vậy, dân mạng đã sớm chụp màn hình, thế là so sánh hai bức ảnh đăng Weibo, lại lên nhiệt sự.

“Hành động xóa của Lạc Dĩ Nam chính là hi vọng lớn nhất cho Hường tổng!”

“Cô ấy vẫn không nở á!”

“Hường tổng cố lên, hi vọng tiến về phía trước!”

“Hường Nam đang theo đuổi Lạc Dĩ Nam, bạn gái cũ của anh xóa trong vài giây, đến cảm nhận tình yêu của cô ấy đi.”

Nửa tiếng sau, Hường Nam đăng một bức ảnh đang ở phòng làm việc, người đàn ông trong bức ảnh âu phục giày da, tóc vuốt cổ định phía sau, lộ ra cái trán cao thẳng, trên trán còn rủ xuống vài sợi tóc.

Chụp ảnh cho người phụ nữ của mình, tự nhiên là đẹp trai không mở nổi mắt.

“Đang họp, Lạc Dĩ Nam, anh nhận được rồi, yêu em.”

Lạc Dĩ Nam: ....

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 92: Ngoại Truyện Tám: Chương Trình Truyền Hình Thực Tế

“Em gái anh vẫn còn thương anh.”

Chuyện này xảy ra được hai tháng, Tần Hoan liền gọi điện thoại cho cô.

Từ sau khi Hường Nam tiếp quản tập đoàn Hường thị, Hường Kinh liền triệt để về hưu, dẫn theo vợ yêu Tần Hoan và con gái nhỏ sang Canada định cư, trải qua cuộc sống thong thả tự do lúc tuổi già.

Chuyện của hai đứa trẻ, ông ít nhiều cũng biết một chút thông qua vợ mình, chuyện này đúng là khó khăn, mặc dù hai người không có quan hệ huyết thống, cũng không chung hộ khẩu, nhưng theo lẽ thường mà nói, tóm lại trên danh nghĩa hai người vẫn là anh em.

Định cư ở Canada, là lựa chọn của Hường Kinh sau khi Hường Nam tốt nghiệp đại học.

Nếu như bọn họ rời đi có thể khiến hai đứa trẻ sống thoải mái tùy theo lòng mình một chút, thì vì sao lại không được, từ nhỏ Hường Nam đã mất mẹ, tuần quy đạo củ(theo khuôn phép, quy củ), không có sai lầm quá lớn, cũng rất ít khi có thứ gì cực kỳ yêu thích, nhìn qua không buồn không vui.

Hướng Nam trưởng thành sớm, tính cách cũng rất trầm lặng, toàn bộ ấm áp của anh đều cho người xung quanh.

Anh có thể tìm được cô gái mình thích, đồng thời kiên trì nhiều năm như vậy, tình cảm không đổi, Hướng Kinh rất hi vọng anh có thể vui vẻ trải qua quãng đời còn lại hạnh phúc mỹ mãn.

Hướng Kinh từng khuyên Tần Hoan, cùng lắm bọn họ không về nữa nữa, để hai đứa trẻ thoát mái bên nhau, có gì không thể chứ, bây giờ là thời đại nào, đều đang đề xướng chủ nghĩa đa văn hóa, ông không muốn trở thành lão già cổ hủ dùng gậy đánh uyên ương.

Tần Hoan sĩ diện, vẫn cảm thấy không thể chấp nhận, cũng rất khó tha thứ cho Lạc Dĩ Nam. Hướng Kinh chỉ chậm rãi làm công tác tư tưởng cho dì ta: “Em không phải là lo lắng sau khi anh mất, người trong nhà sẽ ghét bỏ em sao, hiện giờ hai đứa trẻ ở cùng một chỗ, Lạc Dĩ Nam coi em là ân nhân, em xem như là một nửa mẹ nó, nửa đời sau không cần lo cơm áo, đây chính là chuyện tốt.”

Tô Hoàn: ...

Ông đang uy hiếp tôi phải không.

“Ngay từ đầu, anh cũng giống em, cũng không đồng ý.” Hướng Kinh nói: “Thế nhưng thằng con trai này của anh, cái gì cũng không để trong lòng, hết lần này tới lần khác lại là Lạc Dĩ Nam, nó thương nhớ nhiều năm như vậy, cho dù là người có trái tim sắt đá, nhìn cũng cảm thấy đau lòng, huống hồ nó còn là con trai duy nhất của anh.”

Tần Hoan rầu rĩ nói: “VẬY Tiểu Phao Phao cũng là con gái của anh, anh bảo nó sau này làm sao đối mặt với anh trai và chị gái của

nó.”

Bé con gái nhỏ lên, Hướng Kinh cong môi tràn đầy thỏa mãn: “Anh tin sau này Tiểu Phao Phao lớn lên, khẳng định sẽ càng bao dung tốt đẹp hơn, đừng đánh giá thấp khả năng tiếp nhận của bọn nhỏ, bọn nó so với chúng ta còn linh hoạt hơn.”

Thái độ của Tần Hoan cuối cùng cũng thả lỏng, chỉ nói: “Chuyện này còn xem Lạc Dĩ Nam nghĩ thế nào.”

Cho nên cuộc điện thoại này, Tần Hoan nói rõ ràng với Lạc Dĩ Nam: “Ba con đồng ý hai đứa rồi, dì vẫn giữ nguyên ý kiến, tự con quyết định, dù sao sau này khả năng về nước của hai chúng ta không nhiều, cũng không can thiệp hai đứa, thích thế nào thì thế vậy đi.”

Lạc Dĩ Nam do dự thật lâu, hỏi: “Tiểu Phao Phao khỏe không?”

“Tiểu Phao Phao rất nghe lời, xưa nay không khóc nháo, là một cô bé yên tĩnh.”

Khóe miệng Lạc Dĩ Nam không kìm được nở nụ cười: “Có lẽ là dung hợp theo gen của nhà họ Hướng, Hướng Nam cũng là chàng trai rất yên tĩnh.”

Nói chưa đến hai câu lại là Hướng Nam, Tần Hoan bắt đầu lắc đầu: “Nếu con thích nó như vậy, dì Tần cũng mặc kệ, từ nhỏ cuộc sống của con đã khó khăn, lần đầu tiên dì nhìn thấy con ở cô nhi viện, luôn có cảm giác trong mắt con có rất nhiều cảm xúc, con không giống những đứa bé gái khác, tranh nhau khoe mẽ trước mặt dì, xương cốt con so với dì còn cứng rắn hơn, nhưng dì nhìn ra được, con muốn làm con dì.”

Trong mắt Lạc Dĩ Nam chứa đầy nước mắt, chỉ là cố gắng để chúng không rơi xuống, ơn dưỡng dục lớn hơn trời, mặc kệ người ngoài nói Tần Hoan thế nào, nhưng từ đầu đến cuối Tần Hoan vẫn là ân nhân của cô.

“Hiện giờ có người có thể chăm sóc con thật tốt, dì Tần yên tâm rồi.”

Cúp điện thoại, Tần Hoan lại gửi cho Lạc Dĩ Nam mấy bức ảnh của Tiểu Phao Phao, cô bé con trong bức ảnh giống như kẹo bông mềm mại, đang ngồi chơi đùa trong đồng đồ chơi.

Lạc Dĩ Nam gửi ảnh chụp cho Hướng Nam, mấy phút sau, Hướng Nam trả lời cô: “Khó tin thật, tiểu xấu xí này thật sự là em gái anh á!”

Lạc Dĩ Nam lau nước mắt, khóe miệng không tự giác cong lên.

Mấy tuần sau đó, Lạc Dĩ Nam nhận được lời mời tham gia một chương trình truyền hình thực tế, nội dung chương trình là mời các minh tinh tạo thành một cặp gia đình, đi tới đảo nhỏ chung sống một tháng, trong một tháng này, bọn họ cần phải dựa vào một khoản tài chính không nhiều và tài nguyên trên đảo để lập nghiệp, sau đó thi đấu xem gia đình nào kiếm được nhiều tiền nhất.

Có vẻ rất thú vị, người đại diện Lương Châu Châu đặc biệt cảm thấy, chương trình thực tế này được đầu tư lớn, hơn nữa còn là chương trình đầu tiên trong nước sinh sống trên đảo nhỏ, hẳn là có thể hot.

Sau khi đọc kỹ giới thiệu, Lạc Dĩ Nam bất ngờ phát hiện, nữ minh tinh ở các cặp khác đều cặp với nam thịt tươi đang rất hot, riêng CP

của cô... lại là Hướng Nam?!

Cái quỷ gì vậy?

Lạc Dĩ Nam để Lương Châu Châu gọi điện thoại hỏi thăm tổ chương trình, Lương Châu Châu trở về nói cho cô, bởi vì tập đoàn Hướng thị là nhà tài trợ chính, nhà tài trợ gửi thông báo, mọi chi phí phát sinh trong chương trình đều dễ bàn, tập đoàn Hướng thị sẽ chi trả hết, nhưng có một yêu cầu nho nhỏ —

CP của Lạc Dĩ Nam, chỉ có thể là nữ minh tinh.

Lương Châu Châu còn nói: “Tổ chương trình vì tỉ lệ người xem, cho nên mỗi gia đình sẽ có một con vật nuôi nhỏ, con của Lạc Dĩ Nam, phải là con cái.”

Muốn ăn cả đám của vật nuôi! Anh là trẻ con à!

Cuối cùng tổ chương trình cực kỳ bất đắc dĩ, chỉ có thể mời Hướng tổng tự mình tham gia chương trình truyền hình, Hướng Nam vui vẻ đồng ý, vung bút lên ký tên mình xuống.

**

Chương trình bắt đầu chính thức thu hình, buổi sáng thức dậy trong nhà, liền có một camera một mực đi theo Lạc Dĩ Nam, Lạc Dĩ Nam coi bọn họ không tồn tại, sau khi rửa mặt, vừa bắt đầu trang điểm vừa hướng camera giải thích: “Má hồng này phải tán đều, lông mày không được kẻ quá đậm, loại son này lên màu cực kỳ tự nhiên.”

Chương trình thực tế buổi sáng sớm, nghiêm nhiên thành chương trình dạy làm đẹp của cô.

Cuối cùng chỉnh trang ổn thỏa, Lạc Dĩ Nam xuống lầu, bất ngờ phát hiện dưới lầu đỗ một chiếc xe Lincoln đen dài bá khí.

Lạc Dĩ Nam trừng mắt hỏi tổ quay phim: “Chương trình của các anh bạo tay nhĩ...”

Anh quay phim cười cười không nói.

Đến tận khi Lạc Dĩ Nam đến gần chiếc xe Lincoln, cửa xe mở ra, một người đàn ông mặc âu phục dày da từ vị trí lái xe bước xuống: “Tiểu thư nhỏ, mời lên xe.”

“Lão Ngô???”

Đây là lái xe lâu đời nhà họ Hương, trước kia hồi cấp ba thường xuyên đưa đón hai anh em đi học, ông rất thích gọi Lạc Dĩ Nam là “tiểu thư nhỏ”.

“Thiếu gia đang chờ cô đấy.”

Lão Ngô mở cửa xe, chỉ thấy Hương Nam đổi một bộ quần áo thoải mái, ngồi phía sau xe, đang chơi game trên điện thoại.

Thấy Lạc Dĩ Nam ra, anh vội vàng vẫy tay với cô: “Em gái mau lên xe, anh vừa tải một trò chơi rất vui, hai chúng ta chơi online.”

Lạc Dĩ Nam nhìn lão Ngô, lại nhìn Hương Nam hôm nay đặc biệt trẻ trung, trong nháy mắt như trở về thời niên thiếu, hai người trong xe tranh nhau chơi điện tử.

Dường như mới hôm qua.

Lạc Dĩ Nam lên xe, ngồi xuống bên người Hương Nam, tổ quay phim cũng lên theo, có ông chủ lớn Hương Nam gia nhập, ngay cả

tiền xăng xe cũng giảm bớt.

Trong xe, Hương Nam như trở lại quá khứ, thuận tay kéo Lạc Dĩ Nam qua, vuốt tóc cô: “Nhóc con ăn bữa sáng không?”

“Không ăn... Hương tổng xin tự trọng.” Lạc Dĩ Nam ngồi cách xa anh một chút: “Camera quay đấy.”

Hương Nam không thêm để ý chút nào: “Không phải nói đóng vai cặp đôi à?”

Anh quay phim nói: “Không sai, là đóng cặp đôi, cái đó... chị Nam, vì để xử lý hậu kỳ hiệu quả, chị hẳn nên cùng Hương tổng thân mật một chút, tương tác nhiều hơn, không thể gượng gạo như vậy được.”

Mặc dù Lạc Dĩ Nam có chút không tình nguyện, nhưng đã tham gia chương trình thực tế, cô vẫn cố gắng làm tốt nhất.

Thế là cô dịch gần tới bên cạnh Hương Nam, nhìn vào màn hình di động của anh: “Anh đang chơi trò gì vậy, dạy em đi.”

“À, là trò chơi mới của công ty B&L bọn anh, tên gọi là 《Toàn Phong Quyền Vương》, nào, anh dạy em chơi.”

“Trò chơi này là lá bài chủ chốt của công ty bọn anh, số người chơi đã qua 20 vạn, điện thoại Apple quét mã hai chiều góc bên trái màn hình để download, điện thoại Android quét mã góc bên phải.”

“Đúng rồi, sau này công ty B&L của bọn anh sẽ còn ra nhiều loại nhân vật mô phỏng 3D, xin mời chú ý.”

Lạc Dĩ Nam: ...

Cho nên đây là quảng cáo à! Nhà tài trợ Hương tổng tự mình quảng cáo cho trò chơi của nhà mình sao!

Có điều trò chơi chơi rất vui, Lạc Dĩ Nam cướp điện thoại của Hương Nam, cúi đầu chăm chú chơi game, Hương Nam dịu dàng nhìn nét mặt tập chung của cô.

Ngay cả quay phim cũng không nhìn được cảm thán, nét mặt này của Hương Nam, quá dịu dàng... ánh mắt thích một người, căn bản không giấu được, anh rất yêu Lạc Dĩ Nam.

Xe Lincoln cũng không trực tiếp lái thẳng ra sân bay, mà dừng tại cửa hàng bán bánh bao không ai chú ý bên ngoài trường học, Hương Nam tự mình xuống xe mua cho Lạc Dĩ Nam loại bánh bao trước kia cô thích ăn nhất, từng miếng từng miếng đút vào miệng cô.

Lạc Dĩ Nam tròn mắt nhìn anh, nghiêng răng nghiêng lợi nhai.

Cô không quen ăn bữa sáng, ký ức mỗi lần nghỉ giữa giờ bị Hương Nam ép ăn bánh bao, đến giờ vẫn còn mới mẻ.

“Sau này mỗi buổi sáng anh đều phải giám sát em ăn bữa sáng.”

“Hương tổng, một ngày anh trăm công nghìn việc, hãy bỏ qua tiểu nữ có được không.”

“Đích thân đút cơm cho em, còn muốn thế nào nữa, há miệng.”

Lạc Dĩ Nam không thể làm gì khác, trong lòng không tình nguyện há miệng: “A.”

Hương Nam nhét bánh bao vào trong miệng cô: “Nhai.”

Lạc Dĩ Nam không cam tâm tình nguyện nhai bánh bao, hình ảnh quá đẹp, anh quay phim cũng phải mỉm cười.

**

Đến sân bay gặp được hai CP khác đồng hành.

Tần Nhẫn và Thôi Giai Miêu, Hàn Kiều và Đỗ An Kỳ.

Nam tài tử Tần Nhẫn, tuổi khá lớn, diễn qua mấy bộ phim dài tập, xem như diễn viên tương đối chuyên nghiệp, chỉ là vẫn luôn không nổi không chìm, tính cách cũng tương đối ôn hòa. Còn Thôi Giai Miêu cũng ra mắt khá sớm, ban đầu xuất thân là siêu mẫu, hiện giờ đều phát triển cả phim truyền hình, phim điện ảnh và ca hát, đầu năm nay nhận được giải ảnh hậu, là người có địa vị lớn nhất trong đây.

Hàn Kiều là tiểu thít tươi cực kỳ được yêu thích xuất thân từ một chương trình tìm kiếm tài năng, có một đội fan nữ trẻ tuổi của riêng mình, bản thân anh ta còn là người có tính cách vui vẻ và độc lập, trong chương trình tìm kiếm tài năng đánh bại toàn bộ các tuyển thủ khác, dùng chiêu này để thu hút được nhiều sự chú ý. Mặc dù thu được một lượng anti fan, nhưng vẫn giúp anh ta nổi tiếng.

Còn Đỗ An Kỳ của tổ CP bọn họ đã cùng Lạc Dĩ Nam tham gia cuộc thi 《 Mộng Tưởng Vũ Tú 》, cô gái mềm mại đáng yêu lại rất nghe lời, ngay từ đầu cực kỳ hút fan, điều này khiến sự nổi tiếng của cô ta tăng mạnh, vốn là thí sinh có khả năng cao nhất đoạt giải quán quân, thế nhưng sau bởi vì Hướng Nam ra nhập, Lạc Dĩ Nam liền trở thành hắc mã (*) quán quân ở phần sau.

(*) Hắc mã: Người cạnh tranh rất mạnh.

Cô ta luôn cảm thấy Lạc Dĩ Nam cướp đi chức quán quân quý giá của cô ta, đồng thời rất nhiều lần nói công khai trước mặt truyền thông, nói cô ta không phục cuộc thi lần này, cho rằng phía sau có người ngầm thao túng, cô ta không cho rằng Lạc Dĩ Nam có đủ thực lực giành được giải quán quân.

Tổ chương trình mời Lạc Dĩ Nam có mâu thuẫn với Đỗ An Kỳ cùng tham gia, cũng hẳn là có cân nhắc tới tính gay cấn của chương trình.

Đối với chất vấn của Đỗ An Kỳ, Lạc Dĩ Nam không để trong lòng, cô đã sớm nhìn rõ, giới giải trí không phải là nơi dồn hết năng lực, ví dụ như 《Mộng Tưởng Vũ Tú》, mặc dù luôn tuyên truyền giấc mơ hoặc có lẽ là cố gắng, nhưng trên thực tế, vẫn là dựa vào sự yêu thích của khán giả, dẫn đến số phiếu sẽ quyết định thí sinh có khả năng giành quán quân, cũng không nhất định phải xem anh nhảy múa thế nào.

Chương trình tuyển chọn tài năng là chọn ra minh tinh, không phải vũ công.

Lạc Dĩ Nam tự cho rằng bản thân đã cố gắng hết sức, về phần vị đại thiếu gia nhiều tiền Hường Nam, hoàn toàn là một sự ngoài ý muốn.

Quá khứ cô muốn máy nghe nhạc cầm tay, muốn tai nghe... chỉ cần nói cho Hường Nam, anh sẽ mua hết cho cô.

Lạc Dĩ Nam còn nhớ rõ trước kia Hường Nam từng nói với cô, em muốn cái gì anh đều sẽ cho em.

Nhiều năm qua đi, câu nói này vẫn như cũ.

Trên máy bay, Lạc Dĩ Nam nghiêng đầu nhìn Hường Nam, từ khi máy bay cất cánh, anh vẫn luôn ngủ gà ngủ gật.

Dưới cái trần cao thẳng, đôi mắt nhắm thành một đường màu đen, lông mi vừa dài vừa dày. Lạc Dĩ Nam không kìm lòng được giơ tay, giống như trong quá khứ, chạm vào lông mi của anh, sau đó giật giật da mắt anh.

Có vẻ không hề ảnh hưởng, thế mà còn ngủ được.

Vậy là Lạc Dĩ Nam giật giật hai bên mắt anh, ép anh nhìn mình.

Cuối cùng cũng tỉnh lại.

Hường Nam bị kéo mi mắt, mặt không đổi sắc nói: “Có phải ngứa da không?”

Lạc Dĩ Nam bấu môi, thả lông mi của anh ra.

Chơi một chút cũng không được.

“Không còn sức.”

“Tăng ca cả đêm.” Hường Nam giải thích, nói: “Bởi vì chương trình phải đi hơn một tháng, mọi việc quan trọng của công ty phải sắp xếp trước.”

“Ai bảo anh bỏ công ty tham gia chương trình.” Giọng nói của Lạc Dĩ Nam mang theo trách cứ: “Anh vốn dĩ không phải minh tinh, không cần phải tham gia những chương trình thực tế này, đối với anh mà nói không có bất cứ chỗ gì tốt.”

“Anh muốn xuất đạo, lý do này hợp lý không?”

“Không hợp lý, anh một không biết hát, hai không biết diễn, ba không biết nhảy, ngoại trừ gương mặt đẹp trai ra thì thật sự không còn gì khác, đương nhiên, giá trị nhan sắc là chủ chốt, anh có thể hồng, nhưng không có năng lực, hồng một thời gian sẽ bị người ta lãng quên...”

Lạc Dĩ Nam nói liên miên, Hương Nam lại ngáp một cái thật dài.

Thế là cô ngậm miệng.

“Ừm ~~”

Hương Nam nói: “Ừm cái gì hả ~~~”

Lạc Dĩ Nam mặt không đổi đưa vai của mình đến: “Ừm ~ cho anh mượn, ngủ một lát đi.”

Hương Nam hài lòng đưa đầu đến gần: “Em gái anh vẫn còn thương anh.”

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 93: Ngoại Truyện Chính: Năm Tháng Tuổi Trẻ

“So với bậc cha chú chúng ta càng đi được xa hơn.”

Sau năm tiếng, máy bay đáp xuống một hòn đảo xinh đẹp của Thái Lan, hòn đảo này có bờ biển cát vàng chạy dài, sản vật phong phú, hấp dẫn khách du lịch từ nhiều nơi trên thế giới, nhưng đối với khách du lịch Trung Quốc mà nói, vẫn có chút kém hấp dẫn.

Ba tổ CP minh tinh tập hợp trên bãi biển, đạo diễn giải thích rõ quy tắc của chương trình cho bọn họ.

Gia đình của bọn họ cần phải độc lập sinh sống trên hòn đảo này một tháng, tức bọn họ cần phải kiếm tiền để chi trả cho cuộc sống hàng ngày, cách thức kiếm tiền không hạn chế, có thể đi làm công, cũng có thể “mãi nghệ”, cũng có thể tự mình làm buôn bán nhỏ, thậm chí có thể đi ăn xin ngoài đường.

Đương nhiên, sẽ không có người thật sự làm thế.

Còn mỗi gia đình sẽ có 2000 tệ tài chính ban đầu, bọn họ có thể chi tiêu tùy ý, nhưng sử dụng hết thì không còn, cho nên nhất định phải chi tiêu cẩn thận.

Căn hộ của mỗi gia đình có thể lựa chọn, phòng trọ cỡ nhỏ ở trung tâm tiền thuê một ngày 80 tệ, phòng trọ ở gần bãi biển tiền thuê một ngày 150 tệ, còn biệt thự ven biển tiền thuê một ngày 300.

Gia đình của các ngôi sao có thể căn cứ theo nhu cầu của mình để lựa chọn nơi dừng chân. CP “lão tiền bối” Tần Nhấn và Thôi Giai Miên lựa chọn phòng gần bãi biển có giá trị vừa phải, Hàn Kiêu và Đỗ An Kỳ chung ý kiến thuê biệt thự ven biển, dnk nghĩ, đây là chương trình quay phim chứ không phải thật sự tìm kế sinh nhai ở nơi hoang dã, đến lúc đó nếu thực sự không kiếm được tiền, tổ chức chương trình chắc chắn sẽ không thể mặc kệ bọn họ.

Hương Nam hỏi Lạc Dĩ Nam: “Ở cái nào.”

“Tùy ý đi.”

Hương Nam liền nói với đạo diễn: “Chúng tôi ở phòng trọ gần bãi biển.”

Lạc Dĩ Nam nhú mày: “Ồ, Hương tổng thật biết tính toán cẩn thận nha, không hổ là người làm ăn, tôi còn tưởng anh sẽ chọn biệt thự.”

Hương Nam cười không nói.

Nhưng chờ bọn họ đến nhà trọ, Lạc Dĩ Nam giờ mới hiểu được, nụ cười thần bí sâu xa kia của Hương Nam, căn phòng trọ nhìn ra biển này một phòng khách, trong phòng có giường lớn hai mét nhìn ra mặt biển xanh thẳm bao la, thế mà còn là giường tròn rất có tình thú!

Lạc Dĩ Nam:???

“Đạo diễn, đạo diễn tình huống này là thế nào? Tình huống này là thế nào chứ, đây là... không phải nói giả vờ là một cặp tình nhân thôi sao, một cái giường là sao?”

Không có ai trả lời cô, anh quay phim chính là người trong suốt, không chịu trách nhiệm giải đáp thắc mắc, hoàn toàn có thể bỏ qua.

Cho nên hiện tại, chương trình truyền hình thực tế đã chính thức bắt đầu, tất cả các vấn đề đều phải tự mình giải quyết.

Không cần nói, cô đã hiểu.

“VẬY.... BIỆT THỰ LÚC NÀO CŨNG CÓ NHIỀU PHÒNG, BÂY GIỜ CHÚNG TA ĐẾN BIỆT THỰ, CÓ THỂ KHÔNG?”

Hướng Nam kéo cô qua, xoa đầu cô: “TÍNH TOÁN TỈ MỖI CÒN CÓ THỂ, TỔNG CỘNG CHÚNG TA CÓ 2000 VỐN KHỞI ĐỘNG.”

Lạc Dĩ Nam phòng má trụng mắt nhìn anh, luôn cảm giác đang bị anh “sáo lộ”.

Hướng Nam nhìn dáng vẻ này của cô, giống y hệt khi còn bé, khiến anh không nhịn được muốn trêu chọc cô.

Có điều Lạc Dĩ Nam cũng không sợ anh, chờ lúc tổ đạo diễn nghỉ ngơi, Lạc Dĩ Nam nói: “TRỰC TIẾP ĐI, TIN RẰNG ANH CŨNG KHÔNG DÁM LÀM GÌ.”

Hướng Nam ở trong phòng khách sắp xếp đồ đạc, nghe thế, kinh ngạc nhìn cô: “EM CHO RẰNG... ANH MUỐN LÀM GÌ EM?”

“HẢ?”

“EM CHO RẰNG ANH MUỐN LÀM GÌ EM?”

Lạc Dĩ Nam khựng lại, giống như con chim bồ câu chít chít một mình rồi vào nhà vệ sinh.

Hương Nam nhú mào, khỏe miệng tràn đầy ý cười, cất cao giọng: “Em gái, sắp xếp xong xuôi, chúng ta phải suy nghĩ làm thế nào để kiếm tiền.”

Lạc Dĩ Nam đứng trước gương dặm lại lớp trang điểm, nghe vậy, thuận miệng nói: “Buôn bán thôi, anh không phải là con nhà làm ăn sao.”

Tiền thân của tập đoàn Hương thị là xí nghiệp liên kết với nước ngoài, lịch sử rất lâu đời.

“Em gái muốn buôn bán cái gì?”

“Mở nhà hàng ăn uống chi phí quá cao, không thực tế, bán đồ kỷ niệm cần phải tìm được nguồn nhập hàng, có điều mấy món đồ chơi này ngay cả chính em cũng không muốn mua, đừng nói khách du lịch, đoán chừng cũng lỗ vốn...” Cô lải nhải nửa ngày, đột nhiên linh cảm chợt lóe, kích động nói: “Anh, em nghĩ rồi! Chúng ta có thể bán nước ép hoa quả ở bãi biển!”

Cô đi tới cầm điện thoại bắt đầu tìm kiếm trên mạng: “Chợ hoa quả cách chỗ ở của chúng ta một cây số, chúng ta chỉ cần bỏ vốn là một cái máy ép, mấy cái bàn, loại này không cần nhiều chi phí, vốn khởi động của chúng ta hoàn toàn có thể làm được.”

Dường như Hương Nam có chút hoảng hốt, Lạc Dĩ Nam kéo anh một cái: “Anh có nghe không?”

“Vừa mới em gọi anh là gì?”

“Cái gì?”

Hương Nam cười cười: “Vừa mới em gọi anh là anh (gē), chia tay nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên em gọi anh là anh.”

Nét mặt của Lạc Dĩ Nam trở lên có chút mất tự nhiên: “Anh nghe nhầm rồi.”

Trong mắt Hương Nam tràn đầy dịu dàng và chiều chuộng, kéo tay cô đưa tới bên miệng hôn một cái, sau đó đặt trong lòng bàn tay ấm áp của mình, nắm chặt.

“Thật tốt.”

Trong nháy mắt khi mu bàn tay bị anh hôn, cả người Lạc Dĩ Nam như bị điện giật, những năm qua tính cách của cô và anh dường như đã thay đổi, càng ngày cô càng trở lên trầm lặng, còn anh càng ngày càng biết cách thể hiện, không còn mang phong cách thanh cao (*) thời niên thiếu.

(*)高姿态: khoan dung; thông cảm; cao thượng; cao quý; phong cách cao (ng nghiêm khắc với bản thân, nhưng có thái độ khoan dung, thông cảm với người khác)

Trước kia mỗi ngày cô đều đi theo gót Hương Nam nói chào buổi sáng, chúc ngủ ngon, nói em yêu anh.

Xưa nay Hương Nam sẽ không đáp lại nhiệt tình của cô, kiềm nén, cũng cảm thấy không nên. Mỗi lần hôn nhau đều là Lạc Dĩ Nam khó khăn nhón chân, anh vậy mà chưa từng phát hiện, một nụ hôn, nỗ lực mà cô bỏ ra nhiều hơn so với anh.

Mà trong đêm mưa gió sấm chớp kia, lúc anh dùng sức trên người cô, ý thức vô cùng rõ ràng, cô luôn nói không đau, không sao, còn anh lại ngốc nghếch thật sự tin tưởng cô.

Cho dù ngày thứ hai nhìn cô khó khăn lệch người đi trên đường, anh cũng đều không tỉnh táo, còn cười nhạo khi cô nói đau lưng.

Rất nhiều chuyện, là trong những ngày tháng dài đằng đẵng, từng chút tỉnh ra.

Lạc Dĩ Nam luôn nói yêu anh, không phải cô “trung nhị”, là cô yêu anh thật, khi đó cô nói không đau, chỉ là cố tình nghĩ cho tâm trạng của anh, không phải cô thật sự không đau....

Còn có, lúc hôn cô, nhất định phải nhớ kỹ cúi người.

Rất nhiều chuyện, Hường Nam phát hiện muộn màng, cũng hối hận, cô lại trước sau không cho anh cơ hội bù đắp.

Lạc Dĩ Nam nhìn mắt Hường Nam, cảm thấy trong nháy mắt một khoảng thời gian dài dằng dặc theo đôi đồng tử đen láy tràn ra ngoài.

Anh đang suy nghĩ gì vậy.

Ngay khi hai người đang hiếm có được lúc trầm mặc, chuông cửa vang lên.

Lạc Dĩ Nam nhanh chóng rút tay từ tay anh ra, khôi phục lại dáng vẻ lãnh đạm trước kia, sai bảo Hường Nam: “Đi mở cửa kìa.”

Hường Nam nghe lời mở cửa, người tới là Đỗ An Kỳ và Hàn Kiều.

“Chúng tôi tới thăm chỗ ở của hai người một chút.”

“À, mời vào.”

Hàn Kiều tỏ vẻ quen thuộc đi vào phòng, thăm quan bốn phía, Lạc Dĩ Nam đưa cho anh ta một đôi dép lê duy nhất: “Đi cái này, vào nhà phải cởi giày.”

“Phiền phức, chúng tôi xem xong sẽ đi.”

“VẬY CŨNG PHẢI CỞI GIÀY.”

Mặc dù là khách sạn, nhưng vệ sinh đều do tự bản thân họ phải dọn dẹp, vừa mới Hường Nam còn nằm rạp xuống đất lau sàn nhà sáng bóng sạch sẽ, như thế Lạc Dĩ Nam liền có thể đi chân trần trên mặt đất.

Lúc ở nhà cô luôn đi chân trần, dễ chịu thoải mái.

Lạc Dĩ Nam cũng muốn bảo vệ thành quả lao động của Hường Nam, ép Hàn Kiều cởi giày mới vào nhà.

Còn Đỗ An Kỳ vừa vào nhà, đôi mắt hai mí rất to dán chặt trên người Hường Nam, nhìn chăm chăm anh không rời mắt, Hường Nam đối xử với người ngoài trước nay luôn âm áp lịch sự, chỉ lịch sự mỉm cười với cô ta.

Lạc Dĩ Nam một tay túm Hường Nam ra sau, lạnh nhạt phòng bị hỏi: “Hai người tới làm gì.”

Đỗ An Kỳ nói: “Chúng tôi chính là tới hỏi hai người một chút, chuẩn bị kiểm tiền thế nào.”

Hường Nam đang muốn mở miệng, Lạc Dĩ Nam vội vàng nói: “Cái này không liên quan đến cô.”

Đỗ An Kỳ cười cười: “Coi như là đối thủ cạnh tranh, cũng không cần giương cung bạt kiếm như thế, mọi người đều tham gia chương trình, chơi đùa mà thôi, nếu cô thật sự coi chương trình như cuộc thi đấu, vậy mới là cả đời không hot được, Hàn Kiều, anh nói đúng không?”

Hàn Kiều nhún vai: “Bảo lưu ý kiến.”

Lạc Dĩ Nam còn chưa mở miệng, Hướng Nam đột nhiên hỏi: “Theo Đỗ tiểu thư, chương trình thực tế là gì?”

Đỗ An Kỳ thấy Hướng Nam chủ động nói chuyện với mình, thụ sủng nhược kinh, cao giọng nói: “Trong mắt tôi, chương trình thực tế chính là để người xem tìm thú vui, chúng ta chỉ cần căn cứ theo sở thích của người xem, làm ra những chuyện mà bọn họ muốn, vậy là được rồi. Ví dụ như bọn họ muốn nhìn chúng ta chơi trò chơi, vậy chúng ta liền chơi trò chơi, muốn xem chúng ta cãi nhau, vậy chúng ta sẽ làm rùm beng lên, đây mới thật sự là tinh túy của chương trình truyền hình thực tế, dù sao đều đang làm dáng, cho nên kết quả cuộc thi căn bản không quan trọng, quan trọng là người thiết lập.”

Đương nhiên, những lời này nói ra dưới tình huống camera ngừng quay.

Đỗ An Kỳ tràn đầy tự tin nói xong “cao kiến” này, đặc ý nhìn Hướng Nam, cô ta cũng không giống một số người không có đầu óc, chỉ biết ca hát nhảy múa, cô ta có đầu óc, cũng hiểu con đường nổi tiếng nhanh.

Hướng Nam kiên nhẫn nghe cô ta nói xong, hờ hững nói: “Tôi không hiểu lắm, có vài ví dụ không thích hợp, muốn nghe không?”

“Không cần nói, trong miệng anh cũng không có lời gì hay.” Lạc Dĩ Nam ngắt lời anh, theo bản năng không muốn anh và Đỗ An Kỳ tiếp tục trò chuyện.

Đỗ An Kỳ lại đặc ý nhìn Lạc Dĩ Nam một cái, vội vàng tỏ vẻ đáng yêu, nũng nịu nói với Hướng Nam: “Nói đi nói đi! Người ta muốn nghe mà!”

Lạc Dĩ Nam liếc mắt, xoay người ra ban công.

Hướng Nam nói: “Tôi nhìn thấy con khi ở rạp xiếc thú, cũng căn thứ theo sở thích của khán giả, làm ra những động tác mà bọn họ muốn, nhảy qua vòng lửa cái gì đấy, khán giả muốn xem bọn chúng đánh nhau, nhao nhao cho ăn, thế là chúng nó liền bắt đầu cắn xé, cho nên Đỗ tiểu thư hiểu chương trình thực tế, chính là con khi trong rạp xiếc?”

Nghe vậy, sắc mặt của Đỗ An Kỳ bỗng dưng đỏ bừng, thế nhưng trong lúc nhất thời không phản bác được. Nụ cười của người đàn ông trước mặt vẫn khiêm tốn ấm áp như cũ, nhưng lại lộ ra một chút coi thường và cao ngạo.

Hướng Nam rõ ràng đang nói cho cô ta, anh là người đàn ông mà cô ta với không tới.

Đỗ An Kỳ tức giận bỏ đi.

“Cái vòng lửa kia là chó, không phải khi.” Bên cạnh ban công, Lạc Dĩ Nam cười nói.

Hiếm khi Hướng Nam gặp cô cười, đó là đồng ý việc anh vừa làm rất tốt, cho nên anh chậm chạp đi tới bên cạnh cô, cúi người, mặt xích lại gần cô.

“Làm gì vậy.”

Anh dùng ngón tay gõ nhẹ lên gương mặt mình.

Trước kia Lạc Dĩ Nam thường xuyên làm như vậy, chọc chọc vào gương mặt nhỏ, muốn Hướng Nam hôn hôn.

Lạc Dĩ Nam cố nén cười, quay lưng đi: “Không hiểu.”

Hướng Nam dây dưa không bỏ, càng muốn cùng cô hôn một cái, Lạc Dĩ Nam dứt khoát đưa tay kéo má anh: “Nói rồi không hiểu, còn muốn thế nào.”

“Ahh biết, em đang trả thù anh phải không?”

Trước kia Hướng Nam cũng hầu như nói không hiểu, anh rất ít hôn cô, bởi vì luôn cảm thấy cô quá nhỏ, có cảm giác phạm tội, hơn nữa khi đó tính anh hướng nội lại hay thẹn thùng, cũng không tiện.

Cho nên chỉ có mấy lần, có thể đếm trên đầu ngón tay.

“Chuyện trước kia tôi không nhớ rõ.” Lạc Dĩ Nam quay người, tay cầm lá cây bên cạnh ban công: “Tất cả đều không nhớ rõ.”

Hướng Nam cũng không thêm để ý, anh sẽ khiến cô nhớ lại.

Anh chạy vào phòng ngủ nhanh chóng cởi quần áo ra, đổi sang áo sơ mi và quần đùi thoải mái ra bãi biển: “Hiện giờ anh muốn tới siêu thị mua máy ép, lại ra chợ mua một ít hoa quả tươi, ngày mai có thể triển khai, em gái muốn đi cùng anh không?”

Lạc Dĩ Nam vốn dĩ muốn đi, nhưng bị cái giọng điệu này của anh không hạ được mặt mũi, dù sao chính là không muốn thuận theo anh.

Hướng Nam thấy cô có chút không được tự nhiên, so với lúc anh ở cấp ba, chỉ có hơn chứ không kém.

Anh vẫn cười cười ôm cô vào phòng: “Đi thôi đi thôi, một mình anh không cầm được nhiều đồ như vậy.”

Trong siêu thị lớn, Hướng Nam nhìn cái gì cũng cảm thấy mới mẻ, anh rất ít khi tự mình đi siêu thị, nhất là từ khi đi làm đến nay, trong nhà đều có người giúp việc riêng chăm sóc cuộc sống hàng ngày, thời gian của anh đặt hết vào công việc.

Lạc Dĩ Nam thì ngược lại, gần nửa cuộc đời đều sống một mình, kỹ năng cuộc sống đầy đủ, cho nên bất kể là mua đồ nấu cơm hay đồ xào rau, đều rất thông thạo.

“Em gái của anh, đây là cái gì?”

“Mít.”

“Cái này thì sao? Nhìn giống như đầu con bạch tuộc.”

“Đây là phật thủ.”

“Em gái anh hiểu biết nhiều thật, khi còn bé khẳng định xem bách khoa toàn thư mà lớn lên, vậy cái này thì sao?”

Cuối cùng, Lạc Dĩ Nam bị anh hỏi không thể kiên nhẫn được nữa: “Anh đúng là lảm câu hỏi! Không biết tự mình Baidu sao?”

Hướng Nam tủi thân nhìn cô: “Anh chỉ muốn nói chuyện phiếm với em thôi mà.”

Lạc Dĩ Nam nhét máy ép hoa quả vào trong ngực anh: “Làm chuyện của anh đi.”

Mấy phút sau, Hường Nam bị một mùi hương kỳ lạ hấp dẫn, Lạc Dĩ Nam di chuyển qua mấy kệ hàng, cuối cùng nhìn thấy bóng dáng của anh.

Anh đang đứng ở khu bán sầu riêng thơm nhỏ dãi, liên tục vẫy tay với Lạc Dĩ Nam: “Em gái của anh ơi, sầu riêng này rất rẻ, chúng ta mua một quả về có được không?”

Lạc Dĩ Nam ần nhẩn nói: “Anh mua đi, mua rồi tôi để anh quỳ trên sầu riêng nguyên đêm.”

Hường Nam hít mũi, lại nhìn vỏ ngoài của sầu riêng, xoắn xuýt nửa ngày, cuối cùng vẫn lưu luyến không rời buông xuống.

Hai người mua hai túi hoa quả đầy, còn có máy ép, thức ăn và một số đồ dùng hàng ngày vân vân. Sau khi tính toán, ngân sách ban đầu giảm đi hơn nửa.

Quay lại phòng trọ, Lạc Dĩ Nam thử dùng máy ép để làm một cốc nước chanh, đưa cho Hường Nam đứng trên ban công hứng gió.

“Tôi cảm thấy... tiếp theo chúng ta phải tiết kiệm tiền.”

Hường Nam nhận nước chanh uống một ngụm, rất lạc quan nói: “Có vào thì mới có ra, yên tâm, chỉ bằng tay nghề này của em, chúng ta nhất định có thể thu được lãi, kiếm nhiều tiền nhất, giành quán quân.”

Lạc Dĩ Nam im lặng nửa ngày, lấy giọng tương đối nghiêm túc nói: “Thật ra tôi cảm thấy lời của Đỗ An Kỳ hôm nay, cũng không phải hoàn toàn không đúng, chương trình thực tế ấy à, sự quan tâm của người xem... có lẽ thật sự không phải là giành được quán quân hay không, bọn họ chỉ muốn nhìn màn trình diễn của chúng ta trong

chương trình này, chúng ta làm tốt, có thể giành được sự yêu thích của người xem, thật ra thì thắng hay không không quan trọng.”

Cô quay đầu nhìn ống kính quay phim đen như mực, cười khổ một tiếng: “Đúng không?”

Anh quay phim cực kỳ phối hợp lắc lư camera, gật đầu.

Hương Nam dường như cũng không lo lắng, hời hợt nói: “Không nhất định, có người muốn tìm sự nổi tiếng, có người vì kiếm tiền, cũng có người muốn cả danh lợi, Nam Nam nhà chúng ta thuộc về loại nào?”

Lạc Dĩ Nam cẩn thận suy nghĩ một lúc, lắc đầu.

Đều không phải.

“Tôi chính là... đam mê, bằng không anh cho rằng một người học máy tính như tôi, tại sao lại phải chạy tới cái giới giải trí hỗn loạn.”

“Vậy không phải.” Mặt Hương Nam hướng ra ngoài biển, giọng nói bình ổn: “Là bởi vì nhiệt tình, cho nên muốn làm chuyện này, tiếp tục kiên trì là được. Có thể vừa làm việc mình thích, còn có thể kiếm được tiền và danh tiếng, đây là một chuyện hời hững nào, trên thế giới này có rất nhiều người đang vững vàng trên con đường mơ ước của mình rồi lại bỏ dở giữa chừng, Nam Nam nhà ta là lợi hại nhất.”

Anh không nhìn được sờ đầu cô, giống như một người ba hiền hòa.

Thủy triều vỗ vào bờ, gió biển chậm chậm thổi, nút thắt trong lòng Lạc Dĩ Nam đang chậm rãi được cởi bỏ.

Từ khi bước vào giới giải trí đến nay, cô đã từng vô số lần nghi ngờ bản thân, nghi ngờ tất cả mọi thứ ở hiện tại rốt cuộc có phải là thứ cô muốn hay không, còn Hướng Nam một lời đã tác động đến cô.

Cô thích ca hát, cũng thích nhảy múa, có thể để cho càng nhiều người nghe thấy nhìn thấy, chẳng phải là một chuyện vui mừng sao, còn sắp đặt cái gì, danh lợi cái gì, có thể mẹ nó biến đi.

Lạc Dĩ Nam ngẩng đầu hỏi Hướng Nam: “Vậy còn anh, anh đang kiên trì đi trên con đường mình muốn không?”

Hướng Nam trầm mặc một lát, mở lòng nói: “Khoảng thời gian mới ra nhập công ty, tình trạng của anh rất tồi tệ, mặc dù từ nhỏ anh đã ngồi ở vị trí bên cạnh ba, kế nghiệp ông ấy, nhưng đó là của ông ấy, cũng không phải của anh, anh làm những việc ông ấy muốn anh làm, lại không phải những việc anh muốn. Sau này Hứa Minh Ý với công ty B&L đến tìm anh, muốn anh làm cùng, đến lúc đó, ngọn lửa im lặng đã lâu trong lòng anh mới được thắp sáng, trí tuệ nhân tạo trong tương lai, ngành công nghệ trong tương lai... là sao trời biển rộng!”

Anh đột nhiên giang hai cánh tay ra, cất cao giọng hét lên: “Anh tin, chúng ta có thể gây dựng được giang sơn thuộc về mình, so với bậc cha chú chúng ta càng đi được xa hơn!”

Anh hít thở dồn dập, đôi đồng tử như bảo thạch chứa đầy ánh sáng trước đây chưa từng gặp, nó chỉ thuộc về sự thỏa thích và tùy hứng của người thiếu niên, anh không cam tâm đứng dưới bờ vai hái sẵn quả của bậc cha chú, anh muốn làm người khai hoang.

Lạc Dĩ Nam bị cảm xúc dâng trào của anh tác động, cũng cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Tình bạn trong những năm tháng tuổi trẻ, cùng nhau giữ vững niềm mơ ước, là không thể phá vỡ.

Cô hướng biển cả hét lớn: “Tôi tin Hướng Nam!”

Hướng Nam cúi đầu nhìn cô, kìm lòng không dặng vuốt tóc cô, ánh mắt giống như ánh trăng dịu dàng đêm nay —

“Lúc trước em thích nhảy múa, vì sao lại đăng ký khoa máy tính đại học S?”

Lạc Dĩ Nam khinh bỉ, trong lòng tự nhủ, cung thời gian của người nào đó thật dài.

Cô ngáp một cái: “Buồn ngủ, tôi muốn đi ngủ.”

“Là bởi vì anh phải không?”

“Không phải, đừng nghĩ linh tinh.”

“Em vẫn không nỡ bỏ anh, muốn thường xuyên nhìn thấy anh.”

“Không phải không phải.”

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 94: Ngoại Truyện Mười: Vợ Chưa Cưới

“Cái đêm mười tám tuổi đó, cô ấy đã giao mình cho anh.”

Hương Nam tắm rửa xong ra ngoài, nhìn thấy Lạc Dĩ Nam ôm chần bông, làm đệm ghế sofa cho anh, xem ra hôm nay vẫn không thể lên giường được rồi.

Hương Nam đang đau thương đứng bên cạnh ghế sofa quan sát cô, sau khi cô trải xong đệm, nhấn tâm vút cho anh một ánh mắt, rất rõ ràng, giả vờ đáng thương cũng vô ích thôi.

Hương Nam tranh thủ chạy vào trong phòng ngủ, ngã vật lên giường, ôm gối đầu chần mềm sống chết không chịu buông tay.

Lạc Dĩ Nam bình tĩnh nói: “Anh ngủ trên giường, tôi ngủ trên ghế sofa.”

Tránh cho anh khỏi nửa đêm chui vào trong chần của cô, mặt dày không chịu đi.

Hương Nam thấy Lạc Dĩ Nam thật sự ngủ ở ghế sofa, anh ngồi dậy cào cào mái tóc rối của mình, trầm mặc một hồi lâu trong bóng tối, xuống giường, rón rén chạy tới bên cạnh ghế sofa.

Quả nhiên ghế sofa chỉ chứa được một người, có điều may mắn cơ thể Lạc Dĩ Nam nhỏ xinh, thế là Hương Nam cẩn thận từng

chút một nằm xuống bên cạnh cô, thấy cô không động tĩnh, liền thăm dò định vương tay ra, ôm cô vào ngực mình.

Cơ thể anh bị lộ hơn nửa ra ngoài, có điều không liên quan, chỉ cần được ngủ cùng cô, thế nào cũng được.

Lạc Dĩ Nam quay lưng về phía anh, giọng nói ần ỉn: “Hương Nam, có thể cút đi không.”

Hương Nam ở phía sau ôm eo cô, vùi mặt vào trong sợi tóc sau gáy cô, đùi cũng giơ ra đè lấy chân cô.

“Anh ngủ một mình không nổi.”

Lạc Dĩ Nam: “Tôi đếm đến ba...”

Hương Nam không chịu chuyển động, liều mạng ôm cô: “Trước kia em rất thích anh ôm, cũng rất thích ngủ với anh.”

“Hương Nam.”

“Vì sao em không thích anh nữa? Nếu anh làm sai cái gì, em nói cho anh, có phải là bởi vì đêm đó...”

Cô nghe được sự bất lực và đau thương trong giọng nói của anh.

“Tôi không phải không thích anh, anh, anh vẫn luôn rất tốt, không làm sai bất cứ chuyện gì, chỉ là tôi... Còn chưa nghĩ kỹ, anh để tôi suy nghĩ lại một chút, được không?”

Trong bóng tối, cô quay đầu đối mặt anh.

Trên sofa chật hẹp, cơ thể anh và cô dính chặt vào nhau, hô hấp nóng ấm của anh còn mang theo hương vị bạc hà.

“Hương Nam, nếu như tôi không phải là lựa chọn duy nhất của anh, tôi càng hi vọng anh có thể tìm được... một cô gái tương xứng, đối với công ty, danh dự của anh đều tốt, tôi không muốn trở thành một vết nhơ trong tương lai sao trời biển rộng của anh.”

Bản thân cô không quan trọng, nhưng mà Hương Nam, từ nhỏ đã là một chàng trai ưu tú khiến người khác không thể rời mắt, là kỳ vọng của cả gia tộc. Còn cô thì sao, từ nhỏ đã lưu lạc nay đây mai đó, ăn nhờ ở đậu, lang thang trong biên giới tăm tối, cùng với người ở thế giới tươi sáng, không hợp nhau.

Anh và cô đã định sẵn không cùng một loại người.

“Vậy anh trịnh trọng nói với em, Lạc Dĩ Nam, em chính là lựa chọn duy nhất của anh, không có người khác, người con gái tương xứng, cuộc đời anh nhận định duy nhất một người, cái đêm mười tám tuổi đó, cô ấy đã giao mình cho anh, từ đó về sau con mẹ nó chứ chính là không thể chấp nhận nổi những người phụ nữ khác.”

Lạc Dĩ Nam hít sâu, mang theo sự run rẩy, cô không kìm lòng được ghé mặt đến gần lồng ngực của Hương Nam.

“Đêm đó, biểu hiện của anh thật sự không tốt.” Hương Nam nhắm mắt, bắt đầu nhớ lại: “Sau này anh tự kiểm điểm rất nhiều lần, đêm đó anh không dịu dàng, làm em đau, sau đó thực sự quá mệt mỏi, cũng không kịp để ý đến em, mỗi lần nhớ lại cực kỳ hối hận, anh không xứng đáng là một người bạn trai, rất muốn bù đắp, nhưng chẳng còn kịp nữa.”

“Hương Nam, anh đừng nói nữa, chuyện đã qua coi như xong.”

“Em lại cho anh thêm một cơ hội, có được không.”

“Hương Nam, tôi buồn ngủ rồi.”

“Ngủ đi.” Anh vén một sợi tóc ra sau tai cô, dịu dàng nói: “Anh ôm em ngủ.”

Những năm qua Lạc Dĩ Nam vẫn luôn bị mất ngủ, nhưng thật lạ lùng, nằm trong lòng ngực của Hương Nam, cô ngủ cực kỳ yên ổn, cả đêm không mộng.

Sáng hôm sau tỉnh lại, Hương Nam đã rời giường, cô ngồi dậy, nhìn thấy bóng dáng bận rộn trong bếp của anh.

Tiếng nước róc rách truyền đến.

“Chào, anh đang làm gì vậy.”

“Anh rửa hoa quả, đợi chút nữa ra bãi biển, không thể dùng nước biển rửa được.”

Lạc Dĩ Nam nhíu mày, xem ra tràn đầy ý chí chiến đấu.

Hai người rửa mặt xong, ăn sáng rồi cầm theo hoa quả và máy ép ra bãi biển.

Sáng sớm gió biển mát mẻ, mặt biển xanh thẳm rộng lớn nổi lên đợt sóng lăn tăn, trên bãi cát vàng đã có không ít người.

Hai người thuê bàn ghế nhỏ và ô dù ở trong một cửa hàng Thái Lan bên cạnh bãi biển, dựng lên, lại treo bảng hiệu bằng vải, bắt đầu chính thức kinh doanh.

Rất nhanh có khách đến cửa, Lạc Dĩ Nam vừa điều khiển máy ép vừa chỉ huy Hương Nam: “Anh cắt đu đủ đi, dưa hấu cũng cắt một ít.”

Hướng Nam cầm dao lên bổ dưa hấu, chưa chơi được mấy lần liền cắt vào tay mình, Lạc Dĩ Nam vội vàng buông công việc trên tay xuống, kiểm tra vết thương ở đầu ngón tay anh.

“Cắt hoa quả mà còn cắt vào tay được, anh là trẻ con à?” Lạc Dĩ Nam trách cứ lườm anh một cái.

Hướng Nam ngượng ngùng cười cười: “Xin lỗi.”

May mà vết thương không sâu, Lạc Dĩ Nam đưa đầu ngón tay của anh bỏ vào miệng mình, dùng sức mút.

Đầu ngón tay của anh bị cô ngậm trong miệng, ẩm áp bao vây, Hướng Nam lập tức cảm thấy trong lòng nhộn nhạo, có được đãi ngộ này, mười đầu ngón bị cắt nát cũng đồng ý nha.

Lạc Dĩ Nam thấy nụ cười bỉ ổi của anh, buông tay anh ra, tìm một miếng băng dán cá nhân đập lên người anh: “Thật không dễ người ta bớt lo, anh đừng động vào dao nữa, đi ra bãi biển kiếm khách cho tôi mau.”

“Được rồi.”

Hướng Nam ý chí chiến đấu tràn đầy, ra bãi cát, dùng tiếng Anh lưu loát bắt đầu mời chào khách.

Giống như mọi người, anh để trần lộ ra đường cong cơ bắp mượt mà, hơn nữa vị đại thiếu gia nhà họ Hướng này, làn da thật sự rất trắng.

Ánh mắt Lạc Dĩ Nam lại rơi xuống quần đùi hoa của anh, mông cũng rất cong.

Dáng người nhất đẳng.

Bởi vì từng tập qua cơ bắp, dáng người bây giờ của anh đẹp hơn nhiều so với hồi cấp ba, khi đó là chàng thiếu niên, bây giờ đã trở thành một người đàn ông.

Khóe miệng Lạc Dĩ Nam bắt giác nở nụ cười.

Trong lúc vô tình, khách tới cửa nối liền không dứt, một cốc lại một cốc nước trái cây được bán đi, túi tiền của Lạc Dĩ Nam cũng phồng lên không ít.

Có điều cô dần phát hiện, Hướng Nam trên bãi biển chào khách, phần lớn là đại mỹ nữ mặc bikini, quốc gia nào cũng có.

Lúc anh trở lại, mấy mỹ nữ tóc vàng mắt xanh Châu Âu nằm trên ghế dài còn phóng điện với anh: “Hi!”

Hướng Nam cũng mỉm cười đáp lại, dùng tiếng Pháp lưu loát hỏi thăm: “Nước hoa quả ngon không?”

“Có muốn thêm một cốc không?”

Mắt thấy anh đang đứng trong đám con gái chuyện trò, sắc mặt Lạc Dĩ Nam thâm trầm, dao bổ dưa hấu trong tay cầm phập xuống bàn gỗ: “Một vài người có phải trò chuyện rất vui không?”

Lạc Dĩ Nam biết anh không phải cố ý trêu hoa ghẹo nguyệt, thế nhưng tính cách anh chính là như vậy, bất kể nam nữ, anh đều đối xử nhiệt tình như nhau, tính cách cũng rất cởi mở, thích kết giao bạn bè, cũng thích cùng người lạ nói chuyện phiếm.

“Vừa mới anh cùng bọn họ nói chuyện gì?” Lạc Dĩ Nam hỏi.

Hướng Nam cười nói: “Bọn họ hỏi em có phải là bạn gái của anh không.”

“Ồ, tôi không phải.”

“Đúng, anh cũng nói không phải.”

Lạc Dĩ Nam: ...

Thấy sắc mặt người nào đó trong nháy mắt trầm xuống, Hướng Nam vội vàng bổ sung: “Anh nói em là vợ chưa cưới của anh, fiancée, vợ chưa cưới.”

Sắc mặt Lạc Dĩ Nam hơi hòa hoãn, nói: “Không biết xấu hổ.”

Nhưng tâm trạng tốt hơn nhiều.

Giữa trưa, Hướng Nam cầm một cái ô tới, che trên đầu Lạc Dĩ Nam, giúp cô cản ánh mặt trời, Lạc Dĩ Nam giờ kem chống nắng trong tay lên: “Hướng Nam, giúp tôi bôi một chút.”

“Tuân mệnh.”

Hướng Nam kéo cô ngồi xuống bãi cát, bóp kem chống nắng ra tay giúp cô bôi sau lưng.

Làn da của Lạc Dĩ Nam là loại trắng như tuyết, mùa đông lộ ra ngoài, còn hiện ra màu hơi xanh tái.

Mà loại da như vậy cũng cực kỳ nhạy cảm, rất dễ bị bỏng nắng.

Bàn tay ấm áp của Hướng Nam cẩn thận mơn trớn từng tấc da thịt sau lưng cô, sau khi bôi xong, còn ấn một dấu hôn lên đó.

Lạc Dĩ Nam quay đầu: “Anh không buồn nôn hả.”

Hương Nam cười xán lạn: “Để em biết tình yêu của anh.”

“Đi chết đi.” Lạc Dĩ Nam ném kem chống nắng về phía anh.

**

Đến 3h chiều, tiền lãi hai người bán nước trái cây sắp được 1000 tệ mỗi người, tiền vốn cũng thu lại được hết, trên đường trở về, Hương Nam nói khoác, có ông chủ Hương biết làm ăn ở đây, nhất định có thể hoàn thành nhiệm vụ một cách viên mãn.

Lạc Dĩ Nam trợn mắt.

Rõ ràng toàn bộ nước ép trái cây đều là do cô làm, ông chủ Hương biết làm ăn cùng lắm là kéo được mấy khách tới, còn liên tục ngồi buôn dưa với khách, xin hỏi anh có cống hiến gì?

Bọn họ lại đi xem đội của Thôi Giai Miêu và Tần Nhẫn, nhìn xem tình hình của đội bạn thế nào.

Tần Nhẫn và Thôi Giai Miên đang ở trên bờ biển nướng hải sản, buôn bán rất tốt, còn nướng tôm hùm mời Lạc Dĩ Nam ăn, mấy người ngồi trên bãi cát uống bia ăn hải sản, tùy tiện nói chuyện, mặt mỗi cả ngày cứ như vậy mà quét sạch.

Mặc dù là tiền bối, nhưng Thôi Giai Miên và Tần Nhẫn không hề tỏ ra kiêu ngạo, còn truyền thụ rất nhiều kinh nghiệm cho Lạc Dĩ Nam.

Sau khi trời tối, mọi người tự thu xếp rồi ai về nhà nấy.

Hoa quả hôm nay tiêu thụ gần như không còn, lại phải đi siêu thị mua nguyên liệu cho ngày mai, suy nghĩ đến việc chủ yếu là Lạc Dĩ Nam làm việc, hôm nay vất vả cả ngày, thế là Hướng Nam xung phong nhận việc, để cô ở nhà nghỉ ngơi, một mình anh đi mua hoa quả.

“Một mình anh có làm được không?” Lạc Dĩ Nam có chút do dự: “Đừng lạc đường, thôi quên đi, vẫn là đi cùng, hai người cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau.”

Hướng Nam kiên trì không chịu: “Em coi anh là trẻ con à, yên tâm đi, không sao đâu.”

Cũng đúng, sắp là người đàn ông ba mươi tuổi rồi, những chuyện nhỏ nhất này hẳn là không làm khó được anh.

Lạc Dĩ Nam thoải mái nằm trên ghế sofa, đắp cho mình một cái mặt nạ, giang rộng tay chân chuẩn bị thả lỏng.

Nhưng Hướng Nam đi cùng lắm mới hơn 20 phút, bên ngoài đột nhiên mưa to, theo đó là trận sấm sét nổ đùng đoàng, mưa to như trút nước, cuồng phong rít gào, cây cọ ngoài cửa sổ bị gió thổi ngã trái đổ phải.

Lạc Dĩ Nam đang muốn gọi điện thoại cho Hướng Nam, kết quả phát hiện điện thoại của anh ở trên giường kêu không ngừng.

Tên này đi ra ngoài thế mà bỏ điện thoại lại!

Không bao lâu sau, Lạc Dĩ Nam liền nhận được điện thoại của tổ quay phim, cần nhắc đến yếu tố an toàn, bảo tất cả các nghệ sĩ ở nhà, không được chạy ra khỏi cửa.

Lạc Dĩ Nam lo lắng hỏi đạo diễn, có phải đã xảy ra chuyện gì không, đạo diễn nói đêm nay đột nhiên có bão, gió giật mạnh, cây cối bên đường bị nhổ cả gốc, rất dễ xảy ra thương vong, dặn mọi người đóng cửa thật chặt.

“Nhưng Hướng Nam đi siêu thị mua đồ vẫn chưa về.”

“Cái gì? Hướng tổng không ở trong nhà?”

“Điện thoại cũng không mạng, hiện giờ tôi rất lo lắng cho an toàn của anh ấy.”

Hiển nhiên, tổ chương trình cũng luống cuống, nói lập tức cử xe đi tìm, Lạc Dĩ Nam sắp xếp một chút, chuẩn bị đi ra ngoài, cửa thang máy vừa mở ra, liền nhìn thấy Hướng Nam cả người ướt như chuột, tóc cũng tán loạn dính bết vào trán, quần áo ướt đẫm, chặt vật không chịu nổi.

“Móa, trận mưa này cũng lớn quá đi, nói đồ liền đồ, một chút báo hiệu cũng không có, suýt chút không về được.”

Trong tay anh còn xách hai cái túi lớn, nhìn thấy Lạc Dĩ Nam, anh kinh ngạc hỏi: “Mưa lớn như vậy, em còn muốn đi ra ngoài?”

Lạc Dĩ Nam nhìn chằm chằm anh hai giây, một tay lôi anh từ trong thang máy ra, Hướng Nam thấy chuyện không đúng, đang muốn hét lớn: “Ôi ôi, bạo lực bạo lực, em xem anh vì hai túi hoa quả này mà cùng thiên nhiên chiến đấu...”

Vừa dứt lời, liền cảm giác thấy khuôn mặt của cô gái dính sát vào ngực mình, tay nắm chặt góc áo anh, cơ thể có chút run rẩy.

Lạc Dĩ Nam vẫn luôn là cô gái cực kỳ độc lập lại có chủ kiến, Hường Nam rất ít khi gặp được đánh vẻ sợ hãi và bất lực như vậy của cô.

“Sao thế?” Hường Nam đặt túi xuống cạnh cửa, tay rơi xuống bờ vai bé nhỏ của cô, nhẹ nhàng an ủi: “Có người bắt nạt em hả?”

Anh nhìn anh quay phim, ánh mắt trở lên lạnh lẽo: “Các anh bắt nạt cô ấy?”

Anh quay phim hoảng hốt lắc lư camera.

Lạc Dĩ Nam trách cứ nói: “Anh không biết đợi trong siêu thị, chờ mưa nhỏ một chút rồi quay về sao, bên ngoài gió lớn như vậy, nhớ bị thương thì làm sao bây giờ, bị gió thổi bay làm sao bây giờ!”

Hường Nam mỉm cười: “Nếu như bị gió thổi bay, không phải hợp ý em sao?”

Lạc Dĩ Nam hung hăng trừng mắt với anh.

Hường Nam theo cô vào nhà, nói: “Đột nhiên chớp giạt mưa to, từ nhỏ em đã sợ sấm sét, anh nhớ mà, không phải sao, ngựa không dừng vó chạy về.”

“Sớm đã không sợ.” Lạc Dĩ Nam ôm hai chân ngồi trên ghế sofa, chuẩn bị tự mình khó chịu, Hường Nam không làm gì sai, trong lòng cô luôn có một cơn bực bội không sao phát tiết được.

Hường Nam thấy dáng vẻ khó chịu của cô, biết cô đang lo lắng cho mình, anh bắt đầu nghĩ đủ loại chiêu trò trêu chọc, Lạc Dĩ Nam đẩy anh đến phòng tắm: “Nhanh đi tắm rửa, cả người ướt đầm, cần thận sinh bệnh.”

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước ào ào, còn có giọng nói trầm thấp của Hường Nam: “Nam Nam, anh biết, em vẫn thích anh, đúng không.”

Lạc Dĩ Nam tựa vào cửa, cúi đầu không nói.

Hường Nam như có điều suy nghĩ, tự nhủ: “Em còn thích anh...”

**

Đảo mắt đã là ngày quay thứ 10, mặc dù thời gian quay phim mỗi ngày không nhiều, thợ quay phim đều bắt mấy cảnh quan trọng rồi kết thúc công việc, để thời gian riêng tư cho các nghệ sĩ tương đối nhiều, nhưng chuyện kiếm tiền không có dừng lại, Lạc Dĩ Nam ép nước trái cây ngày càng thành thạo, có đôi khi trên bãi biển có nhiều người, lợi nhuận cũng nối liền không dứt.

Mười ngày ngắn ngủi, bọn họ đã kiếm được khoảng chừng hơn 5000 tệ, Lạc Dĩ Nam luôn khuyến khích Hường Nam, lén lút đi tới quán đồ nướng hải sản bên cạnh, xem Tần Nhẫn và Thôi Giai Miên kiếm được bao nhiêu tiền.

Hường Nam luôn nói, đây là bí mật kinh doanh, không tiện hỏi, Lạc Dĩ Nam nói nếu anh đến hỏi, người ta cũng không thể không nói cho anh, đúng không?

Hường Nam kinh bỉ nhìn cô: “Những chuyện xấu hổ em đều bắt anh làm.”

“Anh là anh trai, đi đi, tôi chờ tin tức thắng lợi của anh!” Lạc Dĩ Nam đẩy anh qua.”

“Những lúc như này, lại coi anh là anh trai.”

“Ôi chao, sao mà nhỏ mọn vậy.”

Hướng Nam rút tay trong túi, giả vờ như tản bộ trên bãi cát, đi tới quán hải sản, lén lút thăm dò tình huống.

Làm ăn khá được, mấy bàn bên ngoài đều ngồi đầy.

Trong lòng Hướng Nam tự nhủ lời lãi của bọn họ khẳng định cao hơn một cốc nước trái cây.

“Người anh em, vợ tôi bảo tôi đến hỏi thăm một chút, các anh bán được bao nhiêu tiền rồi?” Hướng Nam lén lút hỏi Tần Nhẫn đang đứng lau bàn: “Nếu không tiện nói, tùy tiện cho một con số, tôi trở về còn báo cáo với vợ.”

Tần Nhẫn nở nụ cười, vỗ vai Hướng Nam: “Không sao, mấy ngày nay chúng tôi bán được là tám ngàn, nhưng lợi nhuận không nhiều, khoảng năm sáu, bởi vì chi phí tương đối cao.”

“Cảm ơn.”

Hướng Nam mang theo “bí mật kinh doanh” quay về báo cáo, chênh lệch không tính là quá lớn, cũng ngang nhau, Lạc Dĩ Nam nâng cao tinh thần, nhất định phải bán nhiều thêm mấy cốc nước, tranh thủ giành quán quân!

Còn Hàn Kiều và Đỗ An Kỳ mấy nay vẫn luôn không kiếm được việc gì làm, ở bãi cát hưởng thụ ánh nắng, để tổ quay phim chụp cho bọn họ mấy phôi ảnh đẹp.

Sau khi tiền vốn khởi động bị tiêu sạch sẽ, Đỗ An Kỳ bắt đầu thương lượng với tổ chương trình, định dùng trò nũng nịu chơi xấu.

“Chúng tôi đã hết tiền, ông nói phải làm sao bây giờ, cũng không thể để chúng tôi chết đói ở chỗ này chứ.”

Đạo diễn rất kiên trì: “Quy định chính là quy định, nếu như không có tiền, hai người phải giống như những CP khác, đi kiếm tiền.”

“Ôi trời, chúng tôi cũng thử qua nhiều công việc, thế nhưng người ta không cần chúng tôi, hơn nữa chúng tôi là người nổi tiếng, vốn dĩ không phải làm những chuyện này, các ông không thể khiến chúng tôi khó xử.”

“Xin lỗi, thật sự không được, nếu như chúng tôi thiên vị hai người, sẽ không công bằng cho những tổ khác.”

Đỗ An Kỳ thấy camera không quay đoạn này, thế là lập tức hùng hồn: “Vậy nếu thực sự không được, chúng tôi liền đập máy bay trở về, ông trả hộ chiếu cho chúng tôi.”

“Thật xin lỗi, như vậy không được.”

Hàn Kiều nhìn rất lâu lập tức bùng cháy: “Cái gì cũng không được, cuối cùng các ông muốn thế nào! Không đưa tiền, lại không cho đi, chúng tôi ăn cái gì ở chỗ này, chẳng lẽ lại muốn chúng tôi lưu lạc đầu đường xó chợ sao!”

“Đây là chương trình truyền hình thực tế, các anh đã ký hợp đồng, nên tuân thủ theo điều khoản, tiếp tục chương trình.”

“Trả hộ chiếu cho chúng tôi! Nếu không chúng tôi báo cảnh sát!”

Đạo diễn nói: “Trước hết cô bình tĩnh một chút, hộ chiếu không phải không thể trả cô, nhưng vẫn hi vọng cô suy nghĩ kỹ càng, nếu

như bây giờ hai người bỏ đi, coi như trái với hợp đồng, cần phải bồi thường phí vi phạm hợp đồng gấp 5 lần.”

“Gấp 5 lần! Điên rồi hả!”

Đối mặt với xúc động của nghệ sĩ, đạo diễn hiển nhiên cũng cực kỳ có kinh nghiệm, bình tĩnh nói: “Lúc hai người ký hợp đồng, cũng ký một bản cam kết trách nhiệm của nghệ sĩ, phía trên nền trắng chữ đen, chương trình đang tiến hành trừ khi gặp phải chuyện ngoài ý muốn cần tạm thời dừng quay, nghệ sĩ không được tùy ý bỏ đi, nếu không tổn thất của chương trình nghệ sĩ phải gánh chịu, cho nên hiện tại hai người có hai lựa chọn, một, cầm hộ chiếu mua vé máy bay rời đi, sau đó chờ luật sư của chúng tôi liên hệ công ty quản lý của hai người, hai, tiếp tục quay chương trình, nghĩ xem có cách nào kiếm ra được tiền không.”

“Được... các ông chờ đấy!” Hàn Kiều và Đỗ An Kỳ giận dữ bỏ đi.

Bên cạnh có nhân viên công tác bắt đầu nói: “Bọn họ quá kênh kiêu rồi, cũng không phải là đùa giỡn, hơn nữa vẫn chỉ là hai người mới, không phải chính là y vào lưu lượng à.”

Đạo diễn hỏi quay phim bên cạnh: “Vừa mới không bật máy?”

Anh quay phim cười thần bí: “Đương nhiên bật rồi, chỉ là tôi giả vờ như không quay mà thôi, nhưng chúng ta đã ký hợp đồng với công ty quản lý, không thể làm hỏng hình tượng của nghệ sĩ.”

“Đoạn phim kia trước tiên cứ giữ lại đi, nếu như thái độ của bọn họ vẫn như cũ, lấy ra uy hiếp một chút cũng tốt.”

Anh quay phim lắc đầu: “Cùng là người mới, còn là á quân của một chương trình tuyển chọn tài năng, Lạc Dĩ Nam người ta không

có nhiều chuyện như vậy.”

Đạo nhiên nhìn Lạc Dĩ Nam ở xa xa đang chào khách trên bãi cát, nói: “Đều nói ba tuổi thấy già, giới giải trí sao lại không phải như vậy, nguyên tắc ưu thắng liệt thái(mạnh mẽ thì tồn tại, yếu kém thì bị đào thải)vĩnh viễn không lỗi thời, thực sự có thể ở lại, hẳn phải là người như cô ấy.”

“Đạo diễn Lưu, ý của ông là...”

“Chương trình mừng năm mới cuối năm của đài chúng ta, cần nhắc cô ấy nhé.”

Hai quay phim nhìn nhau, chương trình mừng năm mới cuối năm chủ yếu mời những ngôi sao lớn có sức ảnh hưởng, tỉ lệ người xem cực cao, nếu người mới có thể lộ mặt trong đây, con đường phía trước thênh thang không giới hạn.

Cho nên... đây là không có so sánh sẽ không có chênh lệch, Đỗ An Kỳ làm loạn, chọc giận vị đạo diễn có sức ảnh hưởng nhất của nhà đài... là muốn dốc sức nâng đỡ Lạc Dĩ Nam!

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 95: Ngoại Truyện Mười Một: Hộ Vợ Cuồng Ma

“Hương Nam, em vẫn luôn rất yêu anh, chưa từng thay đổi.”

Đỗ An Kỳ và Hàn Kiêu đứng tại quầy hàng nước trái cây nhìn rất lâu, cuối cùng vẫn là Hàn Kiêu muối mặt đi tới, kéo Hương Nam ra bên cạnh, thấp giọng thương lượng: “Người anh em, đợi sau này trở về tôi trả lại anh gấp mười, à không, gấp hai mươi lần, thế nào?”

Hương Nam đúng là người có tiếng tốt tính, có điều chuyện này, anh còn phải bàn bạc với Lạc Dĩ Nam.

Còn Lạc Dĩ Nam thậm chí nhắc đến cũng không thêm, từ chối ngay trước mặt Đỗ An Kỳ và Hàn Kiêu: “Không được, không cho mượn.”

Sắc mặt Đỗ An Kỳ rất khó coi còn Hàn Kiêu đè nén âm thanh, nói với Hương Nam: “Người anh em, chuyện của đàn ông chúng ta, không khiến đàn bà nhúng tay, chuyện này anh có thể làm chủ, không cần hỏi cô ta.”

Hương Nam lắc đầu, nói: “Chuyện trong nhà họ Hương chúng tôi, trước nay vẫn là phụ nữ làm chủ.”

Đây là truyền thống tốt đẹp do ba anh lưu truyền, chuyện bên ngoài đàn ông quyết định, hễ là chuyện lớn chuyện nhỏ trong nhà, đều do phụ nữ quyết định.

Hàn Kiều khinh bỉ nói: “Chuyện gì cũng nghe đàn bà, anh có còn một chút tôn nghiêm đàn ông không.”

Lạc Dĩ Nam đứng ra bao che cho con: “Nói cái gì đó, miệng sạch sẽ một chút.”

Đỗ An Kỳ thực sự chịu không được, đi tới nói: “Lạc Dĩ Nam, đạo diễn đã nói rồi, vay tiền không tính là sai quy tắc, cô sẽ không hẹp hòi như vậy chứ, ngay cả 2000 tệ cũng không nỡ cho chúng tôi mượn, cùng lắm thì đợi sau khi quay về, tôi trả cô gấp đôi.”

Lạc Dĩ Nam cũng là người nóng tính, nặng nề ném bộp quả đu đủ lên bàn, nói thẳng: “Vay tiền không tính là sai quy tắc, nhưng tôi chính là không muốn cho cô vay.”

Đỗ An Kỳ tức đến đỏ mặt: “Được, Lạc Dĩ Nam cô chờ đó, tôi sẽ khiến cô hối hận.”

Cô ta nói xong lôi kéo Hàn Kiều bỏ đi.

Hướng Nam chọc chọc khuôn mặt tức giận của Lạc Dĩ Nam, muốn cười, lại nhin xuống.

Lạc Dĩ Nam trừng mắt liếc anh một cái: “Đừng làm trứng mềm, phải mạnh mẽ lên, tránh để người khác bắt nạt chúng ta.”

“Ai dám bắt nạt em gái anh, anh chém nó.”

Lạc Dĩ Nam đẩy Hướng Nam: “Đi, điều tra quân địch, xem bọn họ muốn làm gì.”

“Không tốt lắm đâu.”

“Nên mới bảo anh đi!”

Hướng Nam lén lén lút lút đi theo sau lưng Hàn Kiều Đỗ An Kỳ, anh đường đường là tổng giám đốc của tập đoàn Hướng thị, ngày bình thường mang phong phạm lãnh đạo, ai có thể không tôn kính yêu quý, trải qua mấy ngày vừa rồi, kiếm khách ở ven đường, làm việc vặt, theo dõi, thám thính “bí mật kinh doanh” của đối thủ cạnh tranh... chuyện gì cũng từng làm.

Mười phút sau, Hướng Nam trở về nói với Lạc Dĩ Nam: “Bọn họ đến chỗ anh Tần và chị Thôi vay tiền.”

“Biết ngay mà.” Lạc Dĩ Nam hừ lạnh: “Mượn được rồi à?”

“Lúc đi ra mặt mũi hớn hờ, chắc là mượn được rồi.”

Dù sao Tần Nhấn và Thôi Giai Miên cũng là tiền bối trong giới, cho dù trong lòng không vui nhưng vì thể diện, khẳng định vẫn sẽ cho mượn.

Sáng sớm hôm sau, Hướng Nam xách hoa quả và máy ép ra bãi biển, lại phát hiện vị trí vốn dĩ của bọn họ đã bị chiếm.

Người chiếm chỗ chính là Đỗ An Kỳ và Hàn Kiều.

Bọn họ cũng thuê ghế dựa và ô dù trên bãi cát, trên bàn nhỏ bày một cái máy ép nước mới cóng, bên cạnh còn đặt dưa hấu, dưa vàng, nho ... tươi mới.

“Chào.” Đỗ An Kỳ vẫy tay chào hỏi Lạc Dĩ Nam, dương dương đắc ý: “Từ hôm nay trở đi, chúng tôi cũng muốn buôn bán, nghe nói bán nước trái cây kiếm được rất nhiều tiền, Dĩ Nam cô sẽ không để ý chứ.”

Lạc Dĩ Nam lạnh mặt nhìn cô ta: “Nhưng cô chiếm gian hàng của tôi.”

“Mảnh đất này là cô bao rồi hả?” Đỗ An Kỳ hùng hồn nói: “Đều là bãi cát do tổ chức trình thuê, dựa vào cái gì cô có thể sử dụng còn tôi thì không? Đến trước đến sau không hiểu sao, ai bảo hai người đến chậm.”

Đỗ An Kỳ rõ ràng đang muốn đối đầu với bọn họ, Hướng Nam không muốn trước ống kính Lạc Dĩ Nam làm ra chuyện gì khác người, ảnh hưởng đến hình tượng của cô, dứt khoát kéo cô sang bên cạnh, nhẹ giọng nói: “Không sao, chúng ta chuyển chỗ khác là được rồi, dù sau đều là bãi cát, đều nhiều người.”

“Nhưng chỗ kia có không ít khách quen!” Lạc Dĩ Nam bất bình: “Chúng ta có không ít khách mỗi ngày đều muốn đến mua nước trái cây!”

“Được rồi, đừng tức giận, cùng lắm thì anh lại ra bãi biển kiếm nhiều khách một chút.”

Mấy ngày nay Hướng Nam đều ra bãi biển mời chào buôn bán, khuôn mặt đẹp trai tươi cười rực rỡ như ánh mặt trời, ngược lại giúp anh làm quen được không ít bạn bè quốc tế.

Lạc Dĩ Nam căm hận trừng mắt nhìn Đỗ An Kỳ đứng dưới bóng cây cọ cách hơn mười mét, Đỗ An Kỳ còn hôn gió với cô, phách lối cực điểm.

Mặc dù Lạc Dĩ Nam tức giận, nhưng chỉ có thể nhin xuống cục tức này, Đỗ An Kỳ không tử tế, thế nhưng không làm trái luật chơi.

Cả buổi sáng, khách tới mua nước trái cây của Đỗ An Kỳ kéo dài không dứt, đều là khách quen trước kia của Lạc Dĩ Nam, có điều khi bọn họ uống nước trái cây Đỗ An Kỳ làm, lòng mảy lại nhú lại.

Hương Nam thu thập tình báo, trở về báo cáo cho Lạc Dĩ Nam: “Những vị khách kia nói hương vị không đúng, Đỗ An Kỳ vì tiết kiệm chi phí, đổ thêm nước vào nước trái cây, một quả đu đủ chúng ta làm được một cốc, bọn họ có thể làm được ba cốc.”

Rất nhanh, tiền lời của quầy nước trái cây của Đỗ An Kỳ ít đi rất nhiều, trên bãi cát có rất nhiều khách đã quen biết Lạc Dĩ Nam, mặc dù tiền lãi của Lạc Dĩ Nam ít đi một chút, nhưng so với Đỗ An Kỳ vẫn hơn rất nhiều.

Cả một buổi chiều, quầy hàng của Đỗ An Kỳ chỉ thừa thối vài khách tới cửa, khách hàng quen đều tới chỗ của Lạc Dĩ Nam.

Ngày thứ hai, ngày thứ ba, mỗi ngày Đỗ An Kỳ sẽ còn một lượng hoa quả không bán được, mà hoa quả của Lạc Dĩ Nam bên này luôn hết sạch, nếu bán không hết, cô dứt khoát đưa cho cửa hàng cho thuê bàn ghế, sau đó họ cũng dứt khoát miễn phí điện để chạy máy ép cho cô.

Đỗ An Kỳ không cam tâm thất bại, cô ta bắt đầu học theo, không còn bớt xén nguyên liệu, một quả chỉ ép ra một cốc nước, cũng không đổ thêm nước vào.

Cái này vốn không có gì, mặc dù trong lòng Lạc Dĩ Nam chán ghét, nhưng tốt xấu cũng cạnh tranh công bằng, ai cũng đừng oán, thế nhưng Đỗ An Kỳ có vẻ cố ý muốn đối đầu với cô, lúc chuyện buôn bán khá hơn, Đỗ An Kỳ bắt đầu giảm giá.

Vốn dĩ một cốc nước trái cây Lạc Dĩ Nam bán 50 đến 70 baht (khoảng 35-50k VND), mỗi khi có khách đến cửa, Đỗ An Kỳ đối diện sẽ hét giá đoạt mỗi làm ăn, mỗi cốc nước trái cây cũng thấp hơn 20 baht so với bên Lạc Dĩ Nam.

Cái này làm cho người ta cực kỳ tức giận.

Đỗ An Kỳ dương dương tự đắc, nói có bản lĩnh cô hạ giá đi, nhìn xem chúng ta ai tổn thất hơn ai, tôi chân trần không sợ người mang giày.

Đến lần thứ năm Đỗ An Kỳ hạ giá thấp đoạt khách của Lạc Dĩ Nam, Lạc Dĩ Nam cuối cùng không thể nhịn nổi, trầm mặc hùng hổ đi tới chỗ cô ta.

“Cô muốn làm gì?” Đỗ An Kỳ thấy người đến không thiện chí, cho là cô muốn động thủ với cô ta, liên tục lùi về sau, bảo vệ mặt mình.

Còn Lạc Dĩ Nam cũng không muốn đụng chạm cô ta, cầm lấy máy ép trên bàn đi ra ngoài đường.

“Cô làm cái gì! Cô điên rồi sao, mau trả lại cho tôi!” Đỗ An Kỳ vội vàng đuổi theo, thế nhưng đã muộn, Lạc Dĩ Nam trực tiếp ném máy ép của cô ta vào thùng rác.

Đỗ An Kỳ chạy tới gần thùng rác, liền bị một mùi hôi thối xông lên phải lùi lại, trong thùng rác có thức ăn thừa và hải sản bị hỏng, mùi hương quá là **.

Cô ta bịt mũi tránh sang một bên, bất kể thế nào cũng không dám tới gần thùng rác.

Lạc Dĩ Nam quay người đi.

“Cô đứng lại đó cho tôi! Cô trả máy ép cho tôi!” Đỗ An Kỳ đuổi theo, một tay nắm góc áo cô: “Cô trả máy ép cho tôi!”

Hương Nam nghe tin vội vàng chạy tới, đứng phía trước bảo vệ Lạc Dĩ Nam, trực tiếp bắt tay Đỗ An Kỳ ra.

“Có chuyện nói chuyện, đừng động tay.”

Đỗ An Kỳ vừa thấy camera, nhanh chóng lật mặt, vừa mới còn bộ dáng hung thần ác sát, hiện giờ lập tức chạy tới trước camera, bắt đầu nức nở kể lể.

“Lạc Dĩ Nam ghen ghét tôi kiếm được nhiều hơn cô ấy, vừa mới còn ném máy ép của tôi vào thùng rác, hic, cô ấy thật quá đáng, trước đó cô ấy còn từng uy hiếp tôi, hiện giờ trực tiếp động thủ, tôi sợ lắm.”

Lạc Dĩ Nam trầm mặt, một lời cũng không nói.

Hương Nam ôm cô vào trong ngực mình, xoa gáy cô, biết cô chịu oan ức cũng không biện luận cho bản thân.

Trẻ con khóc sẽ có đường ăn, từ nhỏ Lạc Dĩ Nam đã không phải là đứa trẻ xin xỏ tình yêu của người khác.

Suy cho cùng cả thế giới cũng chỉ có một mình Hương Nam sẵn lòng yêu thương cô.

Chóp mũi Lạc Dĩ Nam cay cay, cô xoa mũi, lúc mở mắt ra, ánh mắt quật cường.

“Lạc Dĩ Nam, đây là sao?” Đạo diễn hỏi: “Cô ném máy ép của Đỗ An Kỳ?”

“Vâng.”

“Tại sao lại làm vậy?”

“Cô ta cạnh tranh không lành mạnh, cướp khách của tôi.”

“Tôi không có!” Đỗ An Kỳ lập tức giải thích: “Tôi chỉ là đưa ra giá cả hợp lý mà thôi, khách đồng ý giá cả của tôi, cái này có gì không đúng.”

“Cường từ đoạt lý.”

“Huhu.” Đỗ An Kỳ vừa khóc vừa làm loạn, nước mắt như mưa đổ diện với camera: “Tôi vẫn luôn tôn trọng cô ấy, coi cô ấy như chị gái, như tiền bối của mình, không ngờ cô ấy vậy mà lại nói ra những lời như vậy, tôi cảm thấy khó chịu quá.”

Hướng Nam quay người nói với đạo diễn: “Là như thế này, Dĩ Nam nhà chúng tôi đúng là tính tình không được tốt, trước hết tôi thay cô ấy xin lỗi tổ chương trình, nhưng chương trình truyền hình thực tế nếu là là tranh tài, hẳn nên đặt ra quy tắc tương ứng, ví dụ như cạnh tranh không lành mạnh, có quy tắc mới có khả năng hình thành quy chuẩn, Dĩ Nam làm hỏng đồ người khác, cái này không đúng, đã cần phải tính toán trách nhiệm, không bằng làm rõ đầu đuôi câu chuyện, cùng nhau xử lý.”

Từ lúc tham gia chương trình đến nay, Hướng Nam vẫn luôn duy trì hình tượng anh trai nhà bên ôn hòa, còn anh lúc này, tỉnh táo cơ trí, ngược lại càng giống lãnh đạo và ra quyết định của một tập đoàn.

“Tôi không có cạnh tranh không lành mạnh!” Đỗ An Kỳ cao giọng: “Tôi chỉ bán giá thấp hơn cô ta mà thôi, cái này cũng sai sao?”

Hướng Nam cười lạnh một tiếng, không nhanh không chậm nói: “Cạnh tranh không lành mạnh là chỉ công ty cung cấp các sản phẩm và dịch vụ với giá thấp hơn mức bình quân thậm chí thấp hơn chi phí sản xuất.”

Anh lạnh mắt nhìn cô ta chằm chằm, trào phúng nói: “Không phải cô nói không có, là không có.”

Một nhân viên công tác khế nói với đồng nghiệp: “Hương tổng, quá xuất sắc.”

“Hộ vợ cuồng ma sống sờ sờ.”

Lúc này, một anh quay phim cầm một máy bay không người lái đi tới, nói: “Vừa rồi máy bay không người lái đều quay được, đúng là Đỗ An Kỳ dùng giá thấp hơn để cướp khách.”

Đạo diễn nói: “Đã như vậy, sự việc rất rõ ràng, chương trình chúng tôi ngày đầu tiên sớm đã tuyên bố quy tắc, nói rõ ràng, không được phép cạnh tranh không lành mạnh, người vi phạm bị phạt toàn bộ tiền buôn bán ngày hôm đó, có điều cần nhắc đến các cô bị tổn thất một cái máy ép, liền miễn tiền phạt các cô hôm nay, nếu như cô còn muốn tiếp tục bán nước trái cây, mời đổi sang bãi cát khác, không thể tiếp tục bán ở chỗ Lạc Dĩ Nam.”

“Dựa vào cái gì!” Đỗ An Kỳ lau nước mắt, giọng the thé: “Điều này không công bằng.”

“Đây là quy tắc.” Thái độ của đạo diễn rất cứng rắn: “Chương trình truyền hình thực tế cần có quy tắc, đương nhiên, ngành giải trí cũng có quy tắc của mình, nếu cô tuân thủ, không thể nói

đường rộng thênh thang, nhưng tuyệt đối sẽ không để cô vào đường cùng, ngược lại cũng vậy.”

“Quy tắc ngành giải trí.” Đỗ An Kỳ cười lạnh: “Quy tắc ngành giải trí, có kim chủ có chỗ dựa là có thể sống tốt, tôi thấy các ông bắt nạt người như vậy, cũng bởi vì anh ta là nhà tài trợ phải không, các ông không dám đắc tội anh ta, liền bắt nạt tôi.”

Đạo diễn đột nhiên nói: “Đúng.”

Hương Nam nhú mày.

Đỗ An Kỳ đột nhiên cảm khẩu, rõ ràng đạo diễn trả lời như vậy, cô ta lại không phản bác được, chỉ có thể giận dữ bỏ đi.

Đạo diễn quay đầu dặn dò anh quay phim: “Đoạn vừa xong cắt đi.”

“Tất nhiên.”

Hương Nam dẫn Lạc Dĩ Nam trở về, để cô ngồi trên ghế nghỉ ngơi, bản thân còn tự tay chế cho cô một cốc sinh tố xoài cho cô giảm nhiệt, thu dọn hoa quả còn sót lại trên bàn.

Lạc Dĩ Nam buồn bã không vui, uống một ngụm, nước ép xoài có vị ngọt, thêm đá rất lạnh, khiến đầu lưỡi lập tức có cảm giác sống lại, cô không nhịn được uống thêm mấy ngụm.

“Có phải em... quá kích động rồi không.”

Hương Nam vừa bận bịu ép nước trái cây cho khách vừa nói: “Cái tật xấu này của em, cũng không phải ngày một ngày hai, còn

nhớ khi học đại học, em ra mặt giúp Hoắc Yên, trực tiếp ném điện thoại của Lý Trầm ra ngoài cửa sổ, suýt chút bị anh ta đánh.”

“Anh chỉ biết chỉ biết chuyện này.” Lạc Dĩ Nam buồn buồn nói: “Anh không biết, lúc tập quân sự, có người giỏi trò xấu ngáng chân Hoắc Yên, tôi tát cô ta, còn bị huấn luyện viên phạt chạy bộ.”

Hương Nam cười nhẹ: “Anh biết.”

“Anh biết.”

“Cô gái kia gia đình có bối cảnh, người trọng nhà đến trường làm loạn, nói phải cho em nghỉ học.”

Lạc Dĩ Nam mờ mịt nhìn Hương Nam: “Không có đâu, tôi không nhớ rõ việc này.”

“Bị chặn lại, cho nên em không biết.”

“Bị ai chặn?”

Lạc Dĩ Nam vừa hỏi ra miệng, liền hiểu, ngoại trừ Hương Nam, vị anh trai bản lĩnh cao cường lại thích bao che khuyết điểm, còn ai có thể giúp cô thu dọn những cục diện rối rắm như này.

Cô bất ngờ phát hiện ra, sau đó cúi đầu xuống, mắt tự nhiên nói: “Vậy... cảm ơn.”

“Trước đây em có khi nào nói cảm ơn với anh.”

Lạc Dĩ Nam nhớ lại, hình như là chưa từng, thời cấp ba xúi đại thiếu gia Hương Nam lăm tiền dùng tiền tiêu vặt mua các loại đồ thú vị cho cô chơi, trước nay cô cũng chưa từng nói qua tiếng cảm ơn, ỷ

vào sự chiều chuộng của anh, khi đó coi trời bằng vung không biết giới hạn.

“Trước kia tôi quá không hiểu chuyện...”

Hướng Nam quay lưng về phía cô, trầm giọng nói: “Trước kia em là em gái anh, sau này là người phụ nữ của anh, bất kể là loại quan hệ nào, em đều không cần nói cảm ơn anh.”

**

Buổi tối, Lạc Dĩ Nam tới nhà vệ sinh, ở bên trong rất lâu không ra, Hướng Nam ngồi trên ghế sofa theo dõi tình hình cổ phiếu, để ý thấy ai đó thật lâu không có động tĩnh, anh thò đầu từ trong ghế sofa ra: “Em gái ơi, em rơi vào bồn cầu rồi à?”

Một phút sau, trong phòng vệ sinh vang lên giọng nói đáp ứng của Lạc Dĩ Nam:

“Hướng Nam, anh đi xuống cửa hàng tiện lợi dưới lầu, mua giúp em một ít đồ.”

Hướng Nam rất tình nguyện mà làm chân chạy vặt của cô, vài phút đã mặc xong quần áo: “Em gái muốn anh mua cái gì?”

“Tampon.”

“Tampon? Đó là cái gì?”

Lạc Dĩ Nam đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Anh tự mình Baidu đi.”

Tiếp theo chính là hai phút im lặng, sau đó Hướng Nam phát ra một tiếng “ồ”, sau đó nữa chính là tiếng đóng cửa.

Băng vệ sinh là cái gì, Hướng Nam vẫn biết, thế nhưng kết cấu và cách dùng của thứ đồ này, đã mở ra cho anh cánh cửa của một thế giới hoàn toàn mới.

Mặc dù nghĩ mãi không rõ tại sao Lạc Dĩ Nam lại muốn dùng thứ đồ này, nhưng anh còn muốn giữ chức bạn trai tốt, làm tròn bổn phận giúp cô mua đồ cần thiết.

Trong cửa hàng tiện lợi Seven dưới lầu có tampon, Hướng Nam cẩn thận đọc chữ tiếng Anh phía trên, sau đó chọn hai hộp khác nhau, đồng thời mua thêm hai túi băng vệ sinh mang về, đưa qua khe cửa cho Lạc Dĩ Nam.

Lúc Lạc Dĩ Nam đi ra, đã thay đổi sang một bộ quần áo ngủ dài bằng bông thoải mái, bụng cô rất khó chịu, cho nên lúc đi ra phải vịn tường.

Hướng Nam vội vàng đỡ cô nằm xuống, lại bưng nước đường đỏ mới làm xong đút cho cô uống.

“Anh... còn chuẩn bị cả cái này.”

“À.” Hướng Nam hơi đỏ mặt: “Sợ em khó chịu, thuận tiện đi tới hiệu thuốc một chút.”

Khuôn mặt Lạc Dĩ Nam càng tái nhợt, siết chặt cổ tay Hướng Nam, đau đến không nói ra lời.

Hướng Nam cảm giác được cô dùng sức, luống cuống: “Anh đưa em đi bệnh viện.”

Lạc Dĩ Nam lắc đầu: “Đi bệnh viện cũng không có cách, nằm một chút là tốt, sẽ không đau dài đâu.”

Hướng Nam lập tức đỡ cô nằm xuống, sau đó đi đun nước nóng, lúc quay lại trong tay còn cầm một cái khăn nóng hổi, chườm lên trên bụng cô.

“Như vậy sẽ tốt hơn.”

“Anh... biết nhiều thật.”

“Vừa mới dùng Zhihu (*) tra một chút.”

(*) Trang web hỏi và trả lời của TQ.

Hướng Nam nằm bên cạnh cô, giúp cô chườm nóng, thỉnh thoảng lại thay khăn tay, chạy mấy lượt, cuối cùng Lạc Dĩ Nam cũng dễ chịu rất nhiều, bụng không còn đau đớn như rút gân nữa.

Đến lần cuối cùng, cô giữ tay anh lại: “Được rồi, cứ vậy đi, em không đau rồi.”

Hướng Nam nặng nề thở ra một hơi, chăm sóc cô ngủ, sau đó nằm bên cạnh cô, bàn tay ấm áp nhẹ nhàng xoa phần bụng dưới bằng phẳng của cô.

Lạc Dĩ Nam chậm rãi nhắm mắt, cảm thấy bình an.

Như này thật tốt.

“Đêm nay anh sẽ không làm khó em, anh ra ghế sofa ngủ.”
Hướng Nam khẽ hôn lên trán cô: “Nếu như không thoải mái, chờ em ngủ say rồi anh mới ngủ.”

Đột nhiên Lạc Dĩ Nam kéo tay anh lại, không muốn xa rời dùng chóp mũi cọ cọ lên làn da ấm áp của anh: “Đêm nay anh đừng đi.”

Hướng Nam thụ sủng nhược kinh(được sủng ái mà lo sợ): “Cái gì?”

“Không đồng ý thì thôi.”

Anh vội vàng dùng hành động để chứng minh tâm trạng cực kỳ vui sướng của mình, tắt đèn xong liền chui vào trong chăn, thay cô chỉnh lại chăn sau đó ôm cô vào ngực, nhiệt độ nóng hừng hực.

“Trước đó luôn không chịu, anh còn tưởng em không thích ngủ cùng anh.”

Lạc Dĩ Nam vui đầu vào hõm cổ anh: “Từ sau lần đầu tiên em ôm anh, liền yêu anh.”

Hướng Nam mở to hai mắt.

Có lẽ do kinh nguyệt, lúc này cảm xúc của cô có chút không khống chế được, tình cảm không có cách nào bày tỏ của cô đối với anh tuôn hết ra ngoài: “Giống như một chiếc thuyền nhỏ lên đênh trên biển, đột nhiên tìm được bến đỗ, loại cảm giác cực kỳ yên tâm đó, em chưa từng có. Khi đó em nghĩ là, nếu như có thể ôm người đàn ông này ngủ cả đời, hạnh phúc bao nhiêu.”

Hướng Nam nhìn trần nhà, đắm chìm trong bọt biển hạnh phúc: “Anh cực kỳ đồng ý điểm này.”

“Hướng Nam, em vẫn luôn rất yêu anh, chưa từng thay đổi.”

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 96: Ngoại Truyện Mười Hai: Tụ Hội

“Gen của Phó Thời Hàn anh mạnh như vậy, sao không biến con gái thành con bê bê?”

Ngày hôm sau Hương Nam làm việc đặc biệt có tinh thần, cả người dương quang xán lạn, giống như trái mít chín từ trong ra ngoài, đối với ai cũng một mặt gió xuân.

“Hôm nay em gái tôi nghỉ ngơi đi, tôi làm việc, hai bạn vẫn uống nước chanh phải không?”

“Mua ba cốc tặng một cốc, đừng khách sáo.”

“Không mang tiền cũng được, tôi mời các bạn, ai bảo hôm nay tôi vui vẻ chứ.”

...

Lạc Dĩ Nam ngồi trên ghế nhỏ, nhìn bóng dáng bận rộn của Hương Nam, vội vàng nói: “Anh, anh đừng bán lỗ vốn.”

Nghe thấy giọng nói của Lạc Dĩ Nam, Hương Nam quay đầu vẫy tay với cô, trên mặt treo nụ cười xuân quang xán lạn: “Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!”

“Vậy được.”

Mấy ngày sau, công việc ép nước trái cây toàn bộ đều giao cho Hướng Nam làm, Lạc Dĩ Nam chỉ ở bên cạnh hỗ trợ cắt hoa quả, thỉnh thoảng ra bãi cát phơi nắng, rất thông dong tự tại.

Quên hết những phiền não ở hiện thực, đắm chìm trong quang cảnh yên bình nơi đảo nhỏ xinh đẹp, ngăn cách thế giới.

Cô quay đầu quan sát Hướng Nam, anh đeo kính râm, mặc quần đùi hoa, trong tay còn cầm một cái quạt hương bồ không biết kiếm ở đâu, đuổi ruồi xung quanh.

Hình ảnh này cùng với người đàn ông thành công từng xuất hiện trên trang bìa báo tài chính, hoàn toàn không giống.

Hướng Nam như vậy, lại hợp lại cùng với hình ảnh chàng thiếu niên nhanh nhẹn trong trí nhớ của cô. Nhớ khi đó Hướng Nam là dáng vẻ này, tự tại tùy ý, ôn hòa dễ gần.

Thời gian phản phát như quay lại những năm tháng thanh xuân khắc cốt ghi tâm.

Lần đầu tiên anh lén lút nắm tay cô, là ở trong một tòa nhà dạy học bỏ hoang góc đông nam trường, giống như hoàn thành một sứ mệnh trọng đại, lòng bàn tay anh thấm ướt mồ hôi, ẩm ướt nóng bỏng, siết chặt tay cô đến mức muốn gãy xương.

Anh rất căng thẳng.

Đương nhiên nụ hôn càng không cần nhắc tới, xưa nay anh không dám hé miệng, hai người môi đụng môi, chạm nhau cực kỳ buồn tẻ, Lạc Dĩ Nam vươn đầu lưỡi, anh liền bị dọa cứng người, đỏ mặt trách cô phải đứng đắn một chút, bằng không thì không làm nữa.

Nhưng mà Lạc Dĩ Nam rất thích trêu chọc anh, mỗi lần đều làm cho gương mặt xấu hổ của anh đỏ như trái dưa hấu.

Tiếp xúc cơ thể giữa hai người mang lại một cảm giác sung sướng và cảm dục thần bí nào đó.

Giống như nửa đời trước trung quy trung củ (*) của Hướng Nam, anh thật sự cực kỳ cứng ngắt, hiểu được cách tự mình kiềm chế bản thân, rõ ràng cơ thể muốn nổ tung, còn cố gắng kiềm chế mình, tuyệt đối không vượt qua khuôn phép.

(*) Trung quy trung củ (中规中矩): Phù hợp quy củ, không có gì đặc biệt, thậm chí tương đối cứng nhắc, câu nệ. Thường hàm nghĩa xấu.

Lạc Dĩ Nam từng gặp qua quá nhiều thanh niên hư hỏng, lại không chống đỡ được một chàng trai tốt như vậy.

Những năm đó, có trời mới biết cô thích anh muốn điên rồi.

Hướng Nam nhất định sẽ không biết, cô thích anh bao nhiêu. Cô thiếu nữ thậm chí còn từng tưởng tượng, nếu như anh mắc phải căn bệnh hiểm nghèo, cô sẵn sàng chia sẻ tim gan tì thận của mình, dùng mạng sống của mình để đổi mạng sống cho anh.

Không sai, cô nhất định đồng ý.

Đương nhiên, cô cũng từng ảo tưởng, tình yêu của bọn họ không được người nhà chúc phúc, đến lúc đó cô sẽ cùng Hướng Nam bỏ trốn sang một đất nước khác, đến một nơi không ai quen biết họ, chỉ cần ở cùng Hướng Nam, bất kể đi đến đâu, cô đều hạnh phúc.

Chỉ cần có thể ở bên Hướng Nam, cô sẵn lòng giống như nàng tiên cá, mất đi đuôi cá xinh đẹp, biến thành bọt biển dưới ánh sáng mặt trời buổi sớm.

Về sau trưởng thành theo tuổi tác, Lạc Dĩ Nam dần dần hiểu ra, tất cả hi sinh và nỗ lực, tất cả cực đoan và tưởng tượng, đối với anh mà nói, có lẽ sẽ biến thành gánh nặng.

Anh ấm áp anh khỏe mạnh, tích cực tiến lên, có được tiền đồ sáng lạn và cuộc đời rực rỡ nhất.

Có đôi khi rời đi, cũng là một loại yêu sâu sắc.

Quanh đi quẩn lại nhiều năm vẫn va vào nhau, cô đánh giá bản thân quá cao, cũng đánh giá thấp Hướng Nam.

Có đôi khi Lạc Dĩ Nam không thể không tin tưởng vận mệnh, bọn họ từ ngày trở thành “anh em”, từ khoảng khắc anh trong hơi nước朦胧 lung nhìn thấy hình xăm ở hông cô, có lẽ vận mệnh của hai người chính là quẩn quýt lấy nhau.

**

Khi Lạc Dĩ Nam đang ngồi ngẩn người trên bờ biển, một ly nước chanh đưa tới trước mặt cô, Lạc Dĩ Nam nghiêng đầu ngậm ống hút, không nghĩ rằng người nào đó không biết xấu hổ vờn người qua, để cô hôn lên mặt.

“Ừm, chủ động quá vậy.”

Lạc Dĩ Nam: ...

Cho nên cái người thành thực cẩn thận Hường Nam đã chết rồi sao!

Chương trình ghi hình chuẩn bị kết thúc, trước mặt số tiền Lạc Dĩ Nam kiếm được vượt xa hai đội kia, đội sau chính là cp Tấn Nhẫn và Thôi Giai Miêu, còn Đỗ An Kỳ ngày đó bị ném máy ép hoa quả, sau làm loạn mấy giờ, cuối cùng vẫn thúc giục Hàn Kiều đi đến thùng rác nhặt máy ép về, sau khi tẩy rửa và khử trùng, đến một bãi cát khác bán nước trái cây.

Có điều hai người đều không vui vẻ làm việc, cho nên tiền kiếm được miễn cưỡng đủ trả tiền thuê nhà và phí sinh hoạt hàng ngày, không dư ra được bao nhiêu.

Hai ngày sau đó, là sinh nhật 30 tuổi của Hường Nam.

Đàn ông tam thập nhi lập, bề ngoài anh cũng không thay đổi quá lớn, vẫn trẻ trung như cũ, tính cách càng lúc càng cởi mở.

Bởi vì từ nhỏ mất mẹ, ba anh biết khúc mắc trong lòng anh, cho nên không ép anh kết hôn, có điều trong nhà có không ít người thân nóng lòng muốn giới thiệu đối tượng cho Hường Nam.

Tiểu thư con nhà quyền quý, rất nhiều người muốn gả cho vị trẻ tuổi đẹp trai lại còn là người thừa kế, có sự nghiệp thành công, thế nhưng Hường Nam vẫn luôn khéo léo từ chối, không phải ánh mắt anh cao, chỉ là anh từng có được một cô gái, một mối tình đầu, nụ hôn đầu tiên và tất cả những lần đầu tiên tốt đẹp nhất, đều là cô, cho nên anh rất khó ép mình tiếp nhận một người con gái xa lạ khác.

Anh giống như một dãy núi cứng rắn mà kiên định, vật đổi sao dời, tâm như thạch bàn.

Lạc Dĩ Nam cũng không còn trẻ, cô sớm có mấy năm làm người mẫu, xuất đạo muộn. Về sau quay vài bộ phim, cho dù là vai phụ, nhưng bởi vì kỹ năng diễn xuất xuất sắc, mấy năm liền thu được danh tiếng. Sau tham gia chương trình tài năng, điệu múa gợi cảm nóng bỏng giúp cô thu về không ít fan hâm mộ, thời gian dần trôi qua cũng mở ra không ít con đường.

Lạc Dĩ Nam suy nghĩ rất lâu, muốn cho Hướng Nam một sinh nhật khinh hỷ(kinh ngạc vui mừng),cô gọi điện thoại cho mấy người bạn, hỏi bọn họ có thời gian không, muốn mời bọn họ đến nghỉ phép, ăn sinh nhật Hướng Nam, tiện thể bạn cũ lâu lâu tụ họp một chút.

Đương nhiên nhóm Hoắc Yên lập tức đồng ý.

Lạc Dĩ Nam đặt khách sạn cho bọn họ, bởi vì nghe nói hai nhà đều mang theo bé con, cho nên Lạc Dĩ Nam đặt phòng kiểu căn hộ.

Phải nghĩ một cái cớ, giấu diếm Hướng Nam mới được.

Lạc Dĩ Nam nhìn Hướng Nam đang nhiệt tình mời chào khách, cô gọi anh: “Anh coi quầy hàng nhé, em đi mua ít đồ.”

Hướng Nam vội vàng chạy đến, hỏi: “Mua cái gì? Anh đi cùng em.”

“Đây không phải mấy ngày cuối sao, em đi dạo phố, nhìn xem có đồ kỷ niệm mang về không.”

“Ừm, vậy anh...”

“Không cần, anh coi quầy hàng, mấy ngày cuối không thể thư giãn, phải đến nơi đến chốn.”

Hương Nam nhú mào: “Vậ được rồi, em đừng chạy lung tung, coi chừng lạc đường.”

“Ừm!”

Sau khi Lạc Dĩ Nam rời khỏi bãi biển, lượn quanh mấy con phố mới dám đón xe ra sân bay, thấy anh camera còn đi theo sau cô.

“Có thể đừng theo tôi không?”

Camera lắc trái phải.

“Vậ... anh cũng đừng tiết lộ bí mật của tôi nhé!”

Camera lắc lư trên dưới, gật đầu.

Nửa tiếng sau, xe taxi dừng ở nhà ga sân bay, Lạc Dĩ Nam đợi một chút, liền thấy một nhóm người quen thuộc đang đi ra.

Hoắc Yên và Tô Hoàn nắm tay nhau, cùng mặc váy dài phong cách Bohemian, đeo kính râm, giống một đôi chị em, cười nói đi tới.

Mà sau lưng hai cô, Phó Thời Hàn phong thái hiên ngang, còn có Hứa Minh Ý và Thẩm Ngộ Nhiên.

Những năm qua, bởi vì Phó Thời Hàn thường xuyên ở trong quân đội, dáng người càng lúc càng thẳng tắp, khí chất cũng trầm ổn không ít, lại bởi vì có gia đình và con gái, anh cũng không có thời niên thiếu khó khăn, trong lúc giờ tay nhấc chân, mang theo bao dung và vững vàng vô tận.

Đàn ông chưa lập gia đình chỉ sợ rất khó mang đến cảm giác ổn trọng như vậy, nghĩ đến tên đại móng heo Hương Nam, chính là điển hình cho kiểu loai choai không chịu trưởng thành.

Còn đáng vẻ Hứa Minh Ý gần như không thay đổi gì, một đầu tóc xoăn che mắt, mang theo kính đen hình tròn, làn da màu lúa mạch, cũng rất chỉnh chu. Cả người yên tĩnh nội liễm, văn văn nhã nhã, lúc không nói chuyện giống như đang ngẩn người, ai cũng không thấy ánh mắt dưới mái tóc xoăn của anh ta là đáng vẻ gì.

Hấp dẫn ánh mắt Lạc Dĩ Nam nhất chính là cậu bé và cô bé bên cạnh.

Cô bé ôm một con búp bê mềm mại, nắm tay cậu bé, trốn sau lưng cậu, nhút nhát nhìn xung quanh.

“Đây chính là Tiểu Chanh Tây và Đồng Đồng sao, đảo mắt đã lớn như vậy.” Lạc Dĩ Nam nhào tới, hưng phấn ôm mỗi đứa một cái, cùng hai nhóc thân mật: “Lần đầu tiên dì ôm hai đứa, hai đứa chỉ lớn bằng hạt đậu.”

Tiểu Chanh Tây xấu hổ, vội vàng trốn sau lưng Hoắc Yên, vụng trộm nhìn cô. Chỉ có cậu nhóc Hứa Đồng tương đối cởi mở, nhìn chằm chằm Lạc Dĩ Nam rất lâu, sau đó chỉ vào cô, hỏi mẹ mình: “Chị gái xinh đẹp này, không phải là đại minh tinh... thường xuyên xuất hiện trên TV sao?”

“Đúng vậy, cậu ấy chính là... đợi chút.” Tô Hoàn đột nhiên thay đổi nét mặt: “Được lắm Hứa Đồng, lúc mẹ không ở nhà, con thường xuyên xem trộm TV phải không!”

“Không có không có! Ba thường xuyên xem TV, con... con chỉ liếc một cái, chị gái xinh quá đi mất nên con nhớ kỹ.”

Cậu nhóc lanh lợi thông minh, mở miệng một tiếng “chị gái xinh đẹp” làm trái tim Lạc Dĩ Nam nở hoa, che trước người nhóc, không

cho Tô Hoàn trách mắng.

Hứa Đồng là con trai Tô Hoàn, còn Tiểu Chanh Tây là con gái của Hoắc Yên, hai nhà qua lại thân thiết, cho nên hai đứa bé cũng là bạn bè chơi với nhau từ nhỏ.

Tiểu Chanh Tây tính cách hướng nội, dễ xấu hổ, giống hệt Hoắc Yên hồi nhỏ, còn tính cách của Hứa Đồng phần lớn giống Tô Hoàn, hào phóng nhiệt tình, tuổi còn nhỏ mà rất biết đối nhân xử thế, trong mắt lộ ra tia thông minh lanh lợi.

Trên đường trở về, Hoắc Yên nói với Lạc Dĩ Nam, tính cách của Tiểu Chanh Tây quá hướng nội, lá gan cực kỳ nhỏ, trong nhà còn tốt, sau khi ra ngoài cái gì cũng sợ, nếu như không phải những năm qua có Hứa Đồng chơi với con bé, con bé sẽ không có bạn bè.

Phó Thời Hàn cúi đầu nhìn Hoắc Yên: “Đây không phải là giống y hệt em hồi nhỏ sao?”

“Nhưng con bé cũng không nên giống em, cái này không tốt chút nào, gen của Phó Thời Hàn anh mạnh như vậy, sao không biến con gái thành con bê bê?”

Phó Thời Hàn: ...

Con bê bê đến cùng là ai? Nói rõ ràng...

Lạc Dĩ Nam để ý thấy, dọc đường đi, Hứa Đồng vẫn luôn nắm tay Tiểu Chanh Tây, chăm sóc cô bé, dịu dàng nói với cô, bây giờ chúng ta đã ra nước ngoài, những người này đều là người ngoại quốc, bọn họ sẽ không làm tổn thương em, chị gái xinh đẹp kia là bạn của ba mẹ, chị ấy rất thích em, em tới dắt tay chị ấy, đừng sợ.

Tiểu Chanh Tây nhìn xung quanh mình, sau đó nắm chặt tay Hứa Đồng, không muốn rời xa theo sát cậu bé.

“Tôi cầm tay chị gái đi, chị ấy rất thích Tiểu Chanh Tây.” Hứa Đồng cổ vũ bé.

Tô Hoàn nói: “Chị? Cậu ấy là chị gì của con, đừng có gọi loạn vai vế, gọi dì, dì Lạc Dĩ Nam.”

Hứa Đồng quay đầu cười một tiếng: “Chỉ cần là nữ sĩ chưa kết hôn, đều gọi chung là chị, mẹ không biết sao?”

Lạc Dĩ Nam: “Tớ càng ngày càng thích con trai cậu.”

Tô Hoàn: ...

Cái lanh lợi này cũng không biết học ai, ba cậu nhóc cho dù tao, cũng là muộn tao, ngày bình thường thành thành thật thật, Hứa Đồng đến, cái miệng nhỏ lanh lợi đổ các chú dì trong đại viện thích nhóc muốn chết, mỗi ngày có gì ăn ngon đều muốn cho cậu nhóc.

Lạc Dĩ Nam để ý, Hứa Đồng cũng là một đầu tóc xoăn tự nhiên, giống hệt Hứa Minh Ý, hai ba con đi trên đường, độ nhận biết đúng là mạnh mẽ.

Cô không nhịn được vò tóc Hứa Đồng: “Nhìn cái đầu xoăn nhỏ này, đúng là đẹp trai.”

Hứa Đồng che tóc mình, không cho cô chạm vào: “Chỗ nào cũng có thể sờ, tóc không thể sờ, đây là nguyên tắc của em.”

Tô Hoàn không khách khí nói: “Thằng nhóc này, quay về mẹ sẽ cạo hết tóc con, nhìn lại thấy bực mình, mỗi ngày trở về đầu hôi

rình, gọi cũng không sạch.”

“Mẹ nhìn tóc xoắn của con bực mình, nhìn tóc của ba lại không bực mình.” Hứa Đồng bấu môi: “Đối xử khác nhau.”

“Ba con là gọi cảm! Con biết không!”

“Vậy con cũng gọi cảm!”

“Con gọi cảm cái rắm! Biết chữ gọi cảm viết thế nào không.”

“Trong nhà cũng náo loạn.” Hứa Minh Ý nói: “Em đấu võ mồm với trẻ con, có thể có dáng vẻ của người lớn chút không.”

Sắc mặt Tô Hoàn lạnh lẽo: “Cha con hai người đứng cùng trận tuyến?”

Hứa Minh Ý vội vàng đổi giọng: “Tuyệt đối không có khả năng, anh vĩnh viễn đứng về phía em.”

Tiểu Chanh Tây bên cạnh thấy thế, cười xấu hổ, thấp giọng nói bên tai Hứa Đồng: “Em phát hiện, dục vọng của ba anh siêu mạnh.”

Hứa Đồng nhéo mặt cô bé: “Tiểu quỷ, hiểu biết cũng nhiều ghê.”

Trên đường đi nhốn nháo với bọn nhỏ, xuống xe, lúc đi qua đường, Phó Thời Hàn bế Tiểu Chanh Tây, Tiểu Chanh Tây ôm cổ ba lưu luyến, quay đầu nhìn mặt với Hứa Đồng.

Hứa Đồng nói: “Anh là người lớn, mới không cần người bế.”

Vừa dứt lời, Hứa Minh Ý liền nhấc cổ áo của cậu nhóc, xách như xách thỏ, dẫn cậu nhóc đi về phía trước.

“Ôi, ba, ba như vậy... như vậy khiến con mất mặt!”

Tô Hoàn không khách khí nói: “Tên nhóc nhà con, cần mặt mũi cái gì.”

“Thật là... thật là quá phận!”

Đại sảnh khách sạn, mấy người làm xong thủ tục, phòng kiểu gia đình rộng rãi, Lạc Dĩ Nam và mọi người bàn luận về ngày sinh nhật của Hướng Nam, muốn làm cho anh một sinh nhật kinh hỉ như thế nào.

Hoắc Yên đề nghị, chờ tối mai lúc 0h, dẫn Hướng Nam tới khách sạn của chúng ta, chúng ta trang trí xong căn phòng, chuẩn bị bánh sinh nhật, cho anh ấy một cái surprise siêu lớn.

Tô Hoàn gật đầu: “Được đó, có điều dùng cơ gì để anh ấy không phòng bị cũng không phát hiện?”

Hứa Minh Ý: “Đang yên lành tự dưng bảo người ta đến khách sạn, còn có thể có cơ gì hay.”

Anh ta và Phó Thời Hàn ý vị thâm trường nhìn nhau cười một tiếng.

Lạc Dĩ Nam ho nhẹ: “Ơ này! Có trẻ con đó! Hai người các anh đứng đắn chút!”

Bên ghế sofa, Hứa Đồng bụng kín lổ tai Tiểu Chanh Tây: “Chúng con cái gì cũng không nghe thấy.”

Lạc Dĩ Nam: ...

Tô Hoàn và Hứa Minh Ý nuôi được một nhóc con thành tinh phải không.

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 97: Ngoại Truyện Mười Ba: Hôn Lễ Thế Kỳ

“Em yêu anh, bằng cả thanh xuân của mình.”

Mọi người ở khách sạn bàn bạc hồi lâu, tính toán bước đầu hoạt động sinh nhật đêm mai.

Ngày thứ hai, mọi người phân công công việc, đặt trước bánh gato, mua pháo hoa, chuẩn bị quà sinh nhật, còn có rượu Champagne và đồ ăn cần dùng cho party.

Còn Lạc Dĩ Nam vì không để Hướng Nam nghi ngờ, vẫn như thường lệ đi ra bãi biển bán nước trái cây với anh.

Nửa đường còn xảy ra một sự kiện cực kỳ kinh dị, suýt nữa lộ tẩy.

Hứa Đồng không biết chuyện, dắt tay Tiểu Chanh Tây đi vào quầy hàng bên cạnh mua hai cốc nước chanh. Hướng Nam nhìn chăm chăm Hứa Đồng một lúc lâu, Lạc Dĩ Nam thấy thế hãi hùng khiếp vía, chẳng lẽ là nhận ra sao.

Đợi sau khi hai đứa nhóc đi, Hướng Nam nói: “Em nhìn nhóc con tóc xoăn kia, có giống Hứa Minh Ý không.”

Lạc Dĩ Nam đường đường chính chính: “Không giống.”

“Không giống sao?” Hướng Nam gãi đầu một cái: “Anh cảm thấy rất giống, nhóc này mắt một mí, em nhớ lại Hứa Minh Ý đi, cũng là mắt một mí, lão nói mình là Oppa Hàn Quốc...”

“Không giống.” Lạc Dĩ Nam cố chấp: “Em nói không giống chính là không giống.”

Hướng Nam: ...

Được rồi, em thắng.

Hai phút sau, Lạc Dĩ Nam vụng trộm chạy đi, vòng vo một vòng, tìm đến bãi cát bên cạnh nơi Tô Hoàn và Hứa Minh Ý đang phơi nắng: “Hai người để ý vào, tuyệt đối không được làm anh ấy phát hiện.”

“Yên tâm, chúng tớ có lính trinh sát nhỏ nhìn chăm chăm.”

Tô Hoàn lấy kính râm xuống, nhìn theo hướng Hướng Nam, khen ngợi: “Quả nhiên là con nhà kinh doanh, đi đâu cũng không chết đói.”

“Đây là thiên phú.” Hứa Minh Ý xoa nắn gương mặt mập thịt của Tô Hoàn: “Nhà em cũng kinh doanh, em có thiên phú gì?”

Tô Hoàn: “Thu thập con trai anh, tính không?”

Hứa Minh Ý: ...

Hứa Đồng bên cạnh hơi run rẩy, ôm Tiểu Chanh Tây im lặng đi ra xa.

Buổi tối, Lạc Dĩ Nam đến khách sạn của nhóm Hoắc Yên, chuẩn bị gọi điện thoại kêu Hướng Nam tới, thế nhưng điện thoại không kết

nổi được, phòng của Hoắc Yên cũng ấn chuông thật lâu mà không ai ra mở cửa.

Chắc là còn chưa quay về, không được, sắp đến 0h, dựa theo kế hoạch, bọn họ hẳn là phải ở trong phòng mới đúng.

Lạc Dĩ Nam lại gọi điện thoại cho Tô Hoàn, bên kia điện thoại hò hét ầm ĩ, Tô Hoàn nói cho Lạc Dĩ Nam, kế hoạch có biến, bọn họ nghĩ ra được ý tưởng mới, chuẩn bị mở party sinh nhật ở bãi biển, bảo Lạc Dĩ Nam mau chóng đi qua.

Lạc Dĩ Nam vội vàng nói: “Sao trước đó không bàn bạc với tớ một chút, tớ chưa chuẩn bị tí gì, Hướng Nam đâu, anh ấy vẫn không biết chứ?”

“Anh ấy đương nhiên không biết, cậu mau gọi điện cho anh ấy, bảo anh ấy đến bãi cát bên cạnh.”

Lạc Dĩ Nam bắt đắc dĩ, chỉ có thể vội vã xuống lầu, vẫy taxi thẳng đến bãi biển, nửa đường gọi điện thoại cho Hướng Nam: “Anh yêu, ra bãi biển.”

Hướng Nam lười biếng nói: “Anh vừa mới tắm xong, không muốn ra ngoài.”

“Em đánh rơi đồ ở bãi biển, cực kỳ quan trọng, anh tới tìm giúp em.”

Hướng Nam: “Mất cái gì rồi, đồ không quan trọng thì mua lại.”

Mua mua mua, ngoại trừ giàu nứt đố đổ vách anh còn có cái gì.

“Không được, anh qua đi, nhất định phải qua.”

Hướng Nam: “Em đang... làm nũng?”

“Không đến anh chết chắc!”

Lạc Dĩ Nam cúp điện thoại, tóm lại kế hoạch coi như ổn thỏa, hi vọng đừng xảy ra sai lầm gì.

Gió biển mềm mại, trong không khí mang theo mùi tanh mặn đặc trưng. Ban đêm bãi cát không có đèn chiếu sáng, có điều cũng may đêm nay mặt trăng cực kỳ sáng tỏ, sao sáng đầy trời.

Lạc Dĩ Nam đi tới bãi cát không người, đang chuẩn bị gọi điện thoại cho Hoắc Yên, hỏi cô đang ở chỗ nào, lúc này chỉ nghe “ầm” một tiếng, bãi cát đột nhiên bùng lên một đống lửa, trong nháy mắt ánh lửa chiếu sáng toàn bộ bãi biển.

Bạn bè vây tay với Lạc Dĩ Nam.

Lạc Dĩ Nam đi qua nói: “Ôi, động tĩnh của các cậu cũng ầm ĩ quá, chờ một lúc Hướng Nam tới sẽ không có kinh ngạc!”

“Yên tâm đi, kinh hỉ lớn nhất ở đây này.”

Bạn bè đột nhiên tản ra, chỉ thấy sau lưng bọn họ, Hướng Nam mặc một bộ âu phục màu đen, trong tay cầm bó hoa, hơi ngượng ngùng nhìn cô.

Lạc Dĩ Nam kinh ngạc: “Sao nhanh như vậy anh đã đến...”

Vẫn chưa tới hai phút gọi điện thoại.

Cô run lên, nhìn Hướng Nam trong bộ âu phục chỉnh trang, lại nhìn khuôn mặt tươi cười ý vị thâm trường của bạn bè xung quanh, đột nhiên phải ứng.

Tình huống không đúng, cô mới là người sáo lộ chứ.

Lạc Dĩ Nam đi tới trước mặt Hướng Nam, níu góc áo của anh hạ giọng uy hiếp: “Hướng Nam, nếu anh dám quỳ xuống, em sẽ...”

Ba chữ “từ chối anh” còn chưa nói ra miệng, Hướng Nam quả nhiên quỳ một chân xuống.

Mẹ ời!

Lạc Dĩ Nam liên tục lùi về sau mấy bước, không tự giác lấy tay che ngực, mỗi khi cô khấn trượng, sẽ vô thức làm động tác này.

Hướng Nam lấy từ trong túi quần ầu một hộp nhẫn, mở ra, một chiếc nhẫn kim cương vô cùng lớn đặt trong hộp bằng nhung đen.

Xung quay ánh lửa bập bùng, nhẫn kim cương cực kỳ sáng chói, so sánh với nó, chỉ sợ sao trời cũng ảm đạm phai mờ.

“Hướng Nam, nếu anh dám cầu hôn, có tin em một cước đạp anh...”

Hai chữ “xuống biển” còn chưa nói ra, Hướng Nam ngắt lời cô, khoe miệng hơi cong, vô cùng thành kính nói: “Lạc Dĩ Nam, những năm qua, mỗi ngày mỗi phút mỗi giây anh đều nhớ em, trái tim anh đập không ngừng, nỗi nhớ thương không nguôi, anh sắp ba mươi rồi, Hướng Nam ba mươi tuổi, cuộc đời đi được non nửa, thế nhưng cuộc đời không có Lạc Dĩ Nam, không phải là cuộc đời Hướng Nam muốn, cho nên, anh muốn trịnh trọng xin em gả cho anh.”

Lạc Dĩ Nam không muốn kiêu cách, càng không muốn khóc, thế nhưng cô không nhịn được.

Cuộc đời không có Lạc Dĩ Nam, không phải là cuộc đời Hướng Nam muốn.

Ánh lửa chiếu xuống khuôn mặt đẹp trai của anh, đôi đồng tử thâm thúy lóe lên ánh sáng.

“Quay đi quay lại nhiều năm như vậy, mặc kệ em thay đổi ra sao, đều vẫn là cô gái trong ấn tượng của anh.” Hướng Nam dịu dàng nhìn cô: “Phản nghịch, thoải mái, nhiệt tình... Trên người em có tất cả, đều là những gì anh không có nhưng lại khát vọng vô cùng, anh hi vọng có thể giống em, dám yêu dám hận, thế nhưng mười tám tuổi ngày đó em lại đột nhiên... không cần anh nữa.”

Lạc Dĩ Nam đương nhiên nhớ rõ, cô có chết cũng không quên.

Mùa hè đó vô cùng nóng bức nhưng ngày đó trùng hợp có mưa rào tầm tã, cô gửi tin nhắn chia tay cho Hướng Nam chưa quá hai mươi phút, Hướng Nam đợi mưa tìm cô, trong mưa anh liều mạng ôm cô, nói anh sai rồi, anh không nên làm em đau, anh không nên làm ra loại chuyện đó...

Anh nói một ngàn một vạn cái không nên, Lạc Dĩ Nam ôm mặt anh, lau sạch nước mưa hòa với nước mắt của anh, cô nói không phải lỗi của anh, chỉ là em không yêu anh.

Câu nói đó, xé ra một lỗ hổng khó mà lành lại được trong lòng Hướng Nam, máu me đầm đìa, cũng dập tắt một lòng nhiệt tình của anh.

“Em không thể... em không thể như vậy...”

Anh liều mạng kéo tay Hướng Nam: “Em không thể sau khi anh yêu em, lại không cần anh, trước kia em đã nói, em sẽ không tổn

thương anh, em đã nói vậy mà.”

Nhưng cuối cùng, cô gái vẫn không quay đầu lại mà đi vào trong màn mưa, ngày ấy, là một ngày u ám nhất trong cuộc đời của Hướng Nam.

Hiện giờ Hướng Nam nhắc lại chuyện kia, vẫn có cảm giác trong lòng đang rỉ máu.

Sao Lạc Dĩ Nam không đau, so với anh, đau đớn của cô gấp trăm gấp nghìn lần.

“Anh... nhắc chuyện đó lúc cầu hôn.” Lạc Dĩ Nam lau khóe mắt đỏ bừng: “Là muốn thế nào.”

Hướng Nam nắm tay cô, đeo nhẫn vào ngón áp út của cô: “Chỉ là muốn em không thể từ chối anh.”

Lạc Dĩ Nam kinh ngạc nhìn chiếc nhẫn sáng chói trên ngón tay vô danh của mình, nói như đinh đóng cột: “Em sẽ không từ chối anh, chỉ có lần đó, đau điếng người đau đến thấu tim, Hướng Nam, em vĩnh viễn sẽ không từ chối anh, vĩnh viễn sẽ không, em yêu anh, Hướng Nam, em thật sự yêu anh.”

Cô dùng sức ôm anh.

Bầu không khí **, đám người bắt đầu vỗ tay reo hò.

Lạc Dĩ Nam dựa người vào người Hướng Nam, hôn lên trán anh, mũi anh và bờ môi của anh: “Vẫn chưa chịu đứng lên sao?”

Có lẽ hạnh phúc đến quá bất ngờ, Hướng Nam phản ứng thật lâu, đứng lên một tay ôm cô vào trong ngực, không quan tâm, ngay

trước mặt mọi người hôn cô.

Mọi người bắt đầu phát ra những tiếng xuýt xoa.

Tiểu Chanh Tây mở to hai mắt tò mò quan sát, Hứa Đồng từ phía sau che mắt bé lại: “Trẻ con không thích hợp.”

Mặt Lạc Dĩ Nam hơi đỏ, ngượng ngùng thấp giọng lẩm bẩm: “Hôm nay sinh nhật anh, sao lại thấy em mới là nhân vật chính.”

Hướng Nam nói: “Em chính là quà tặng lớn nhất mà bọn họ đã chuẩn bị cho anh, cũng là quà tặng quý giá nhất anh nhận được trong cuộc đời.”

Tô Hoàn chọc chọc Hứa Minh Ý: “Học hỏi Hướng Nam người ta một chút, mấy lời tình cảm mở mồm là tuôn ra.”

Hứa Minh Ý nghiêm túc suy nghĩ một chút: “Anh cảm thấy cậu ấy thay đổi rồi, trước kia cậu ấy ghét nhất là chúng ta nói lời buồn nôn.”

Lạc Dĩ Nam cầm hoa, đi tới trước mặt bạn bè: “Thành thật khai bảo, các cậu từ lúc nào thì bắt đầu sáo lộ tở.”

Hoắc Yên vội vàng giơ tay lên: “Tở thề, tở và Tô Hoàn cái gì cũng không biết, mấy người đàn ông ngay cả chúng tở cũng giấu diếm, chúng tở trùng hợp mới biết được một màn đảo ngược này.”

Tô Hoàn cũng nói vào: “Nếu sớm biết, chúng tở khẳng định nói cho cậu! Bọn họ là anh em chung chần chung gối, trên đùi có bao nhiêu cọng lông cũng rõ ràng, thật không có bí mật nào giữ kín được, lần sau chúng ta đứng cùng trận tuyến, tuyệt đối không thể tin tưởng bọn họ.”

Hoắc Yên trừng Phó Thời Hàn một chút: “Bọn họ còn có nhóm Wechat riêng, cả ngày trù tính chuyện xấu.”

Phó Thời Hàn nói: “Nhóm Wechat có, chuyện xấu tuyệt đối không có.”

Hứa Minh Ý: “Anh làm chứng, mỗi ngày Hàn tổng đều ở trong đó chia sẻ kinh nghiệm nuôi dạy con trẻ, nghe nói người nào đó sắp có tin mừng.”

Hoắc Yên nhú mày: “Anh nghe ai nói?”

“Ừm, là bí mật.”

Tô Hoàn ngạc nhiên nhìn về phía Hoắc Yên: “Ồi, lại có?”

“Không có không có! Tớ cũng không biết, chỉ là suy đoán.” Cô dùng sức bóp thịt ở lòng bàn tay Phó Thời Hàn.

Quả nhiên không thể để bọn họ dùng nhóm Wechat riêng, nhất định phải giải tán! Bằng không mấy người đàn ông này cùng nhóm với nhau, ảnh hưởng đến đoàn kết gia đình!

Mà Tiểu Chanh Tây bên cạnh đột nhiên như hiểu ra cái gì, lập tức bỏ tay Hoắc Yên, chạy tới bên cạnh Hứa Đồng, Hoắc Yên hơi nhú mày, đang muốn gọi con về, Hứa Đồng đã nắm tay con bé.

“Anh xây cho em một lâu đài cát được không.”

“Được ạ.”

Tiểu Chanh Tây đi theo bên cạnh Hứa Đồng nghịch cát, còn trong nháy mắt đó, trái tim Hoắc Yên phảng phất như bị cái gì nhói một chút, đột nhiên tâm trạng trở nên hơi sa sút.

***

Đêm hôm đó, mọi người ngồi trên bãi biển, nói chuyện trời đất, đến tận rạng sáng, Phó Thời Hàn và Hứa Minh Ý mới ôm con nhà mình đã ngủ say về khách sạn.

Lạc Dĩ Nam và Hướng Nam đưa bọn họ trở về.

“Mặc dù bị các cậu sáo lộ, có điều, vẫn phải cảm ơn các cậu.”

Hoắc Yên dùng sức nắm chặt tay Lạc Dĩ Nam: “Nhiều năm như vậy, cậu và Hướng Nam đều không dễ dàng, cố mà quý trọng.”

“Tớ hiểu rồi.”

Lạc Dĩ Nam xúc động, ôm Hoắc Yên một chút, Tô Hoàn cũng lại gần muốn ôm cô.

“Nam Nam, cậu là chị cả ở phòng chúng ta, vẫn luôn chăm sóc chúng tớ rất nhiều.”

“Nhất định phải hạnh phúc.”

Mấy người đàn ông ở bên cạnh không hiểu nổi, tiết mục của con gái mãi mãi đều suýt soát như vậy, đều là mẹ của trẻ con rồi, sao vẫn giống như tiệc tốt nghiệp, ôm đầu khóc rống.

Chờ mãi mới đến lúc mấy người phụ nữ giúp nhau lau nước mắt, Hoắc Yên và Tô Hoàn lại ngắm nghía chiếc nhẫn của Lạc Dĩ Nam mãi không thôi.

“To ghê, to hơn nhẫn cưới của tớ, đây là bao nhiêu carat?”

“Cũng lớn hơn nhẫn của tớ, hơn nữa thiết kế cũng rất độc đáo.”

Lạc Dĩ Nam xòe năm ngón tay: “Có khoa trương quá không.”

“Không khoa trương, tay cậu mảnh, đeo viên kim cương lớn như vậy, cực kỳ nổi bật.”

...

Mấy người đàn ông đứng bên cạnh, mặt đầy bất đắc dĩ.

Hứa Minh Ý: “Tớ cảm thấy chúng ta có thể vào phòng chơi game một lúc.”

Phó Thời Hàn: “Đồng ý.”

Hướng Nam: ...

Cho nên chỉ có anh có cảm giác muốn kéo cô vợ trẻ về đi ngủ sao??

Mấy người đàn ông thật vất vả mới đưa được vợ mình về, trên đường trở về, Hướng Nam đều chăm chú nắm tay Lạc Dĩ Nam.

Đóng cửa phòng, anh ấn cô vào tường, cúi đầu muốn hôn. Lạc Dĩ Nam nghiêng đầu né tránh: “Vội cái gì.”

Hướng Nam không buông cô ra, “lạch cạch” một tiếng, anh tắt công tắc đèn, xung quanh rơi vào bóng tối, chỉ có ánh trăng xuyên qua cửa sổ tiến vào.

Lạc Dĩ Nam ngẩng đầu, đường nét của anh ẩn hiện trong bóng tối, cô cảm giác được hiện tại anh cũng đang nhìn cô.

Thế là Lạc Dĩ Nam ôm cổ anh, kiễ mũi chân hôn lên môi anh.

Hướng Nam ôm eo cô, ấn cô vào ngực mình.

“Ngày đó, mưa rất lớn.”

Anh say mê hôn cô, hơi thở hỗn loạn, thậm chí anh còn có thể nghe được trái tim đập điên cuồng của mình, đánh trống reo hò chiếm lấy cô.

“Rất hối hận, lúc ở bên nhau, không thể đối xử với em tốt một chút, dù là thêm một chút quan tâm, có lẽ chúng ta đã không bỏ qua nhau nhiều năm như vậy.”

“Anh vẫn luôn coi em là trẻ con.”

“Trong lòng em chứa rất nhiều thứ, anh chưa từng thật sự hiểu rõ.”

Lạc Dĩ Nam đưa tay ôm mặt anh: “Hướng Nam, anh đừng nói nữa.”

Hướng Nam lại cắn môi cô, mút vào, liếm láp, nụ hôn dài dằng dặc mà thâm tình, bọn họ khao khát nhau sau nhiều năm ly biệt.

“Hướng Nam...” Cô ngẩng cổ, Hướng Nam lại hôn xương quai xanh và da thịt tinh tế của cô.

Lạc Dĩ Nam thở hỗn hển, ghé vào lỗ tai anh: “Hướng Nam... Hướng Nam...”

Hai chữ này như mang theo ma lực, thúc giục xúc động và dục vọng nguyên thủy nhất bên trong người đàn ông.

“Những năm qua có rất nhiều hối hận, hối hận nhất chính là... đêm đó không thể ôm em nhiều một chút.”

Anh mang theo ảo não, nhẹ nhàng kéo khóa sau lưng cô: “Để anh bù đắp cho em.”

**

Hai tháng sau, hôn lễ của Lạc Dĩ Nam và Hường Nam tổ chức ở ngọn núi nhỏ ở phía sau vườn trường đại học S, hôn lễ thế kỷ này được cả thành phố chú ý, có rất nhiều truyền thông góp mặt, đèn flash nháy liên tục không dừng, gần như mời cả đội bảo vệ mới miễn cưỡng khống chế được cục diện.

Hường Nam độc thân nhiều năm như vậy, vừa mới tuyên bố chuyện tình cảm không lâu liền gấp gáp kết hôn, điều này khiến tất cả mọi người khó có thể tưởng tượng được.

Mà trong hôn lễ, còn có chuyện bất ngờ xảy ra.

Ba của Hường Nam Hường Kinh và Tần Hoan thế mà có mặt, con gái của bọn Tiểu Phao Phao mặc váy công chúa màu trắng viền ren, lảo đảo chạy tới.

Cô bé được Hường Kinh nuôi mập mạp trắng trẻo, ngây thơ đáng yêu, đi tới bên cạnh Hường Nam, ngoan ngoãn gọi một tiếng: “Anh trai.”

“Đậu má, con nhóc này đáng yêu như vậy, rất giống em gái mình.”

Hường Nam bế cô bé lên, quay người lại, nhìn thấy ba mình, giữa tóc mai của ông điểm sương, mặc dù tuổi đã cao, nhưng thân hình thẳng tắp, nhìn qua tinh thần rất tốt.

“Ba, ba trở về rồi?!” Hướng Nam có chút không dám tin, ông vậy mà về nước.

Trước đó trong điện thoại, Hướng Nam nói mình sẽ kết hôn với Lạc Dĩ Nam cho ba anh nghe, Hướng Kinh nói đây là cuộc đời của con, ba sẽ không lựa chọn thay con, nhưng con cần cân nhắc đến bạn bè người thân và phóng viên lá cái sẽ nói này nói kia gia đình ta thế nào, ông cũng sẽ không có mặt trong hôn lễ.

Hướng Nam hiểu được trần trở của ba anh, dù sao kiểu gia đình giàu có quyền thế, mọi cử động đều bị người người thăm dò để ý.

Nhưng tuyệt đối không ngờ, ông vẫn đến.

“Lưu ngôn phỉ ngữ(lời đồn đại, nhảm nhí)đi chết đi.” Hướng Kinh phóng khoáng đi tới, vỗ bả vai con trai: “Cả đời này ba phải sống dưới ánh mắt người đời, không được tự do, cưới vợ trẻ còn bị người trong nhà nói hơn nửa đời người, hiện giờ con trai duy nhất của ba kết hôn, cái gì ba cũng mặc kệ, người khác tùy ý nói thế nào cũng được, chúng ta vẫn là người một nhà.”

Đèn flash xung quanh lóe lên không ngừng, Lạc Dĩ Nam biết, tiêu đề của các tờ báo lớn ngày mai sẽ không chỉ là hôn lễ của bọn họ.

Có điều đối với Lạc Dĩ Nam mà nói, so với sự xuất hiện của bọn họ, lưu ngôn phỉ ngữ chẳng đáng nhắc đến.

Tần Hoan dắt Tiểu Phap Phao, đi tới trước mặt Lạc Dĩ Nam, bắt đắ dĩ nói: “Đây là Tiểu Phao Phao, làm âm ỹ nhất định phải trở về xem hôn lễ của anh chị... Dì... dì không mang nó về được sao?”

Lạc Dĩ Nam biết, Tần Hoan là không hạ được mặt mũi, trẻ con thì biết cái gì, nếu như Tần Hoan không muốn tham gia hôn lễ của bọn

họ, sao có thể ngàn dặm xa xôi trở về như vậy.

“Cảm ơn dì, dì Tần.” Lạc Dĩ Nam giang tay ôm Tần Hoan: “Sự có mặt của mọi người, đối với con cực kỳ quan trọng.”

Tần Hoan cũng ôm cô, dịu dàng nói: “Thật ra... con nên sớm gọi dì là mẹ, trước kia dì không cho phép con như vậy, nhưng... nhưng trong lòng dì đã sớm coi con là con gái mình, chuyện trước kia, là dì không tốt, vì danh tiếng của mình mà ép con rời khỏi Hướng Nam.”

“Mẹ.”

Tần Hoan đỏ mắt, nước mắt chảy không ngừng, căn bản ngăn không được, vẫn là Hướng Kinh đi tới khuyên nhủ: “Được rồi, hôm nay là ngày tốt của con trẻ, đừng khóc suốt mướt.”

“Được, không khóc, các con còn thiếu tiểu hoa đồng không? Để Tiểu Phao Phao của chúng ta làm hoa đồng được không.”

“Được.”

Tần Hoan để người ta cầm hoa và nhẫn đã chuẩn bị tới, giao cho Tiểu Phao Phao, thấp giọng dặn dò: “Đi, đưa nhẫn kim cương cho anh và chị con.”

Tiếng nhạc hôn lễ vang lên, hoa nở rộ trên lễ đài, không có tiết mục ba vợ trao tay con gái cho con rể, từ đầu đến cuối, đều là Hướng Nam nắm tay Lạc Dĩ Nam, dẫn cô đi toàn bộ quá trình.

Anh là anh trai của cô, chăm sóc cô yêu thương cô nhiều năm như vậy, hiện giờ anh cũng là chồng cô, một đời một kiếp.

Cuối cùng, đem viên trứng bò câu, được mệnh danh là có thể khiến toàn bộ phụ nữ phải thét lên – Chói sáng chi tâm, đeo lên tay Lạc Dĩ Nam.

Lạc Dĩ Nam kinh ngạc nhìn chiếc nhẫn kim cương hoàn mỹ to đùng trên tay, dưới ánh mặt trời, mỗi góc cạnh đều vô cùng tinh xảo, đẹp đến nỗi khiến người ta phải lú lẫm.

Ba năm trước truyền thông đã từng đưa tin, trong một buổi đấu giá long trọng tại New York, “Chói sáng chi tâm” với giá cuối cùng 250 triệu tệ (~ 860 tỷ VND), bị một người Hoa giàu có bí ẩn lấy được.

Sau đó, cái nhẫn kim cương dành cho hoàng hậu lại phủ bụi một lần nữa, tin tức hoàn toàn biến mất, chưa bao giờ xuất hiện ở bất kỳ trường hợp hay trong tầm mắt của mọi người.

Mà Lawrence – người thiết kế ra “Chói sáng chi tâm” đối mặt với câu hỏi của truyền thông, thần thần bí bí nói —

“Lúc “Chói sáng chi tâm” xuất hiện, là thời khắc tình yêu đích thực giáng lâm.”

Mà thời khắc này, viên kim cương xuất hiện trên tay Lạc Dĩ Nam. Lại một lần nữa gây chấn động tất cả mọi người, truyền thông thi nhau chụp ảnh, chuẩn bị viết một tin tức cực lớn.

Hương Nam cầm tay Lạc Dĩ Nam, cúi đầu hôn một cái, dịu dàng nói: “Lúc trước lần đầu tiên anh nhìn thấy nó, trong đầu hiện lên chính là lần đầu anh nhìn thấy em, em mới là bảo bối trân quý nhất của cuộc đời anh.”

Khóe môi Lạc Dĩ Nam cong lên, xích lại gần Hương Nam, ghé vào tai anh: “Hương tiên sinh, có một bí mật, em vẫn luôn không nói

cho anh biết.”

“Mà bí mật đó, em muốn dùng thời gian một đời để anh biết.”

Em yêu anh, bằng cả thanh xuân của mình.

Tác giả có lời muốn nói:

Kết thúc ngoại truyện.

Hi vọng ba câu chuyện tình yêu viên mãn này có thể chữa lành cuộc sống thực tế không viên mãn, đem đến ấm áp và dũng khí cho các bạn.

Cảm ơn các bạn đã sẵn lòng bỏ tiền uôn một ly trà sữa để ủng hộ chính bản.

Các bạn là tiểu thiên sứ đáng yêu nhất, cũng là hi vọng và tương lai chống đỡ văn học bản chính đang đi xuống, cúi đầu cảm tạ.

Chương tiếp theo là ba bức thư ba Phó Thời Hàn viết cho con gái, coi như chính thức kết thúc tác phẩm.

Editor: Ba câu chuyện khác nhau, ba đám cưới viên mãn, ba mối tình đầu. Các bạn đã thấy ấm áp chưa hihi.

TIỂU ÔN NHU

Xuân Phong Lưu Hỏa
dtv-ebook.com

Chương 98: Chương Cuối Cùng: Ba Bức Thư Phó Thời Hàn Viết Cho Con Gái

【Bức thư thứ nhất】

Tiểu Chanh Tây, lúc con mở bức thư này, con không còn là cô bé con làm nũng trong lòng ba mẹ nữa rồi, con đang bước dần vào thời kỳ trưởng thành.

Lần đầu tiên ba cảm nhận được con, con ở trong bụng mẹ đá đá ba. Khi đó ba cho rằng, con sẽ là một cô bé hoạt bát.

Tháng mười hai lạnh giá nhưng đêm đông vẫn ấm áp, con đi tới thế giới này. Lần đầu tiên ba gặp con, con như một người giấy nhỏ đầy những vết nhăn nheo, nằm trong ngực mẹ yên lặng ngủ.

Ba muốn hôn mẹ, mẹ nói, nụ hôn đầu tiên, hẳn là nên dành cho Tiểu Chanh Tây của chúng ta.

Sự xuất hiện của con, là niềm vui mừng lớn thứ hai trong cuộc đời ba, đương nhiên, niềm vui mừng lớn nhất là gặp được mẹ con.

Ba thích nhất cùng con chơi đùa, bế con trong phòng ngủ bay tới bay lui, cùng con đánh điện tử, dạy con tháo người máy, thỉnh thoảng còn trêu con nước mắt nước mũi tùm lum đi tìm mẹ...

Những năm qua, ba luôn nhớ lại những chuyện khi con còn bé.

Lần đầu tiên con biết trong bụng mẹ có tiểu baby, con bấu môi nhìn ba mẹ, nước mắt lưng tròng lại buống bình không chịu cho chúng chảy xuống, bởi vì con biết, nếu con buồn ba mẹ sẽ khổ sở.

Từ nhỏ tính con đã hay xấu hổ, lá gan rất nhỏ, nhìn có vẻ ngây thơ vụng về. Nhưng ba biết, thật ra Tiểu Chanh Tây là một cô bé cực kỳ thông minh, nắm giữ trái tim tinh tế tỉ mỉ, có thể cảm nhận được tình yêu của ba mẹ dành cho Tiểu Chanh Tây, cho nên Tiểu Chanh Tây không nỡ để ba mẹ buồn.

Tiểu Chanh Tây sợ hãi, bởi vì em gái đến sẽ chia sẻ tình yêu của ba mẹ.

Bây giờ ba nói cho Tiểu Chanh Tây một bí mật nhỏ nhé, thật ra trong một khoảng thời gian rất dài, mẹ cũng gần như vì em gái đến mà cảm thấy hoang mang, mẹ sợ bởi vì phải chăm sóc em gái mà sao lãng Tiểu Chanh Tây.

Đây là khúc mắc rất lâu trong lòng mẹ.

Đêm hôm đó, ba cùng Tiểu Chanh Tây nói chuyện rất dài, cũng hứa với Tiểu Chanh Tây, em gái đến sẽ không phân chia yêu thương của ba mẹ, bởi vì chúng ta là người một nhà, thời gian trôi qua tình yêu của chúng ta sẽ chỉ càng ngày càng sâu sắc, bất kể có em gái hay không, ba mẹ đều vĩnh viễn yêu Tiểu Chanh Tây.

Sau này em gái được sinh ra, Tiểu Chanh Tây giúp đỡ ba mẹ chăm sóc em, khi đó Tiểu Chanh Tây nói một câu, đến nhiều năm sau ba vẫn không quên được.

Con nhìn vào trong tã lót của em nói, mặc dù hiện giờ chị hơi tức giận, cũng hơi sợ hãi, nhưng em yên tâm, chị vẫn sẽ chăm sóc em

thật tốt, là một người chị gái tốt, bởi vì chúng ta là một gia đình.

Khi đó, Tiểu Chanh Tây không có phát hiện, thật ra mắt mẹ con sớm đã đỏ rồi.

Sau này Tiểu Chanh Tây nói được làm được, gánh vác trách nhiệm của người chị cả, một mực yêu thương em gái, giúp đỡ em gái, ba thật sự cảm thấy tự hào vì con.

Năm nay Tiểu Chanh Tây lên cấp ba, sắp bước vào thời thanh xuân rực rỡ nhất, ba viết cho con bức thư này, chúc phúc con, cũng có một vài lời muốn căn dặn.

Tuổi thanh xuân rực rỡ, Tiểu Chanh Tây sẽ gặp phải nhiều chuyện hoang mang, lúc con phát hiện bản thân không có cách nào giải quyết những chuyện này, hãy nói cho ba mẹ, bởi vì ba mẹ vĩnh viễn là bạn của con, đồng thời yêu thương con sâu sắc.

Trong tương lai, ba không ngăn cản con yêu đương, nhưng nếu con có thích chàng trai nào, nhất định phải nói cho ba mẹ nhé, chúng ta hi vọng được cùng con trải qua thời kỳ trưởng thành.

Đương nhiên, tương lai con có thể làm bất cứ chuyện gì con muốn làm, ba mẹ sẽ không ngăn cản con, nhưng có một điều, con cũng phải đồng ý với ba.

Vĩnh viễn không được bắt nạt mẹ của con, đừng chọc giận cô ấy, đừng chê cô ấy ngốc, ở nhà không được cãi lại cô ấy, bởi vì so với con và em gái, ba càng yêu mẹ của con hơn.

Còn trong tương lai, Tiểu Chanh Tây cũng sẽ tìm được một chàng trai yêu thương con như sinh mệnh, khi đó ba liền yên tâm gả con đi.

Phó Thời Hàn

Viết cho Tiểu Chanh Tây 14 tuổi.

【Bức thư thứ hai】

Tiểu Chanh Tây, ngày mai con kết hôn rồi.

Thật ra ngay từ đầu, ba ba là không yên tâm để con và Hứa Đồng bên nhau, thằng nhóc kia quá mức thông minh, lại không ngừng có hoa đào, ba thực sự lo lắng gả con cho cậu ta, sợ cậu ta sẽ bắt nạt con.

Con là đứa trẻ hướng nội, mặc dù thông minh nhưng lại hiền lành, ba lo lắng lúc yêu nhau thậm chí trong cuộc sống sau này, con sẽ càng chiều chuộng cậu ta hơn.

Đêm qua, ba và mẹ xem lại ảnh chụp những năm qua của con, từ ảnh con tốt nghiệp trung học, tốt nghiệp đại học đến tốt nghiệp nghiên cứu sinh, Hứa Đồng vẫn luôn bên cạnh con, đến mức mỗi một bức ảnh, chỉ cần có con, liền sẽ có bóng dáng của cậu ta.

Sinh nhật mỗi năm, cậu ta sẽ bôi con thành mặt hoa, mỗi lần tuyết rơi, cậu ta sẽ kéo con ra ngoài đắp người tuyết, mà mỗi lần thi cử, cậu ta cũng sẽ thi sát thành tích của con, cùng con chọn trường đại học, đi nước ngoài học nghiên cứu sinh cậu ta cũng đi cùng con, giúp ba mẹ chăm sóc con.

Trong quá trình trưởng thành của con, cậu ta là bạn con, là anh con cũng là mối tình đầu của con.

Mẹ nói ba, khi còn bé ba cũng không thành thật, thế nhưng ba rất yêu mẹ con.

Ừm... ngẫm nghĩ một chút, khả năng do ba lo lắng thái quá.

Tóm lại, con chọn được chàng trai của mình, ba chân thành vì con mà cảm thấy vui vẻ, chúc phúc cho con.

Viết đến đây, không khỏi có chút sầu não.

Tiểu Chanh Tây của chúng ta cuối cùng cũng trưởng thành, mà ba mẹ, cũng ngày càng già đi.

Có lẽ một ngày, con sẽ ngại ba mẹ hỏi nhai, có lẽ một ngày, con sẽ cảm thấy không muốn ba mẹ quản thúc, muốn có một bầu trời tự do, có lẽ có một ngày, con sẽ gặp phải khó khăn và thất bại trong cuộc đời.

Mặc kệ trong tương lai biến đổi thế nào, Tiểu Chanh Tây nhất định phải nhớ kỹ, chúng ta là người một nhà, tình yêu của ba mẹ và em gái dành cho con, vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

Phó Thời Hàn.

Viết cho Tiểu Chanh Tây 26 tuổi.

【Bức thư thứ ba】

Tiểu Chanh Tây, khi con mở bức thư này ra, cuối cùng ba cũng có thể đi tìm mẹ con rồi.

Tuyệt đối đừng đau khổ, cũng đừng khóc, ba đã đồng ý với mẹ, sẽ không xa cô ấy dù chỉ một giây, nhưng trước khi mẹ đi, tha thiết nắm chặt tay ba, nhỏ giọng nói ba nhất định phải cố gắng nhìn con lớn, làm bạn với con gái của chúng ta tới điểm xa nhất của sinh mệnh.

Hiện giờ ba đã thực hiện lời nhắn nhủ của mẹ con, hoàn thành nhiệm vụ, hẳn là nên đi tìm cô ấy rồi.

Ba thật sự vô cùng vui mừng, con đã tìm được một người đàn ông có thể làm bạn với con trong quãng đường đời dài dằng dặc.

Cậu ta có thể cùng con nghiên cứu thảo luận những vấn đề liên quan đến học thuật, cũng có thể sau mỗi lần đưa con đi xem phim, nhiệt huyết sôi trào cùng con thảo luận kịch bản, hơn nữa, cậu ta hiểu tất cả suy nghĩ của con, con cũng hiểu được cậu ta...

Linh hồn của các con cùng chung một chỗ, mà không cần lo lắng cuộc sống củi gạo dầu muối, điểm này, người làm ba rất hài lòng.

Tiểu Chanh Tây, xin cho ba gọi con thêm một lần như vậy. Mỗi lần tới những giai đoạn quan trọng của cuộc đời, ba đều sẽ viết cho con và em gái mỗi người một bức thư, những bức thư này không phải là hướng dẫn gì cho các con, hoặc là nói cho các con biết cần sống thế nào, nguyện vọng duy nhất của ba, là hi vọng con hạnh phúc.

Tiểu Chanh Tây, đừng vì ba mẹ ra đi mà đau khổ, ba muốn nói chính là, cho dù chúng ta rời khỏi con, những vấn đề yêu thương con như ban đầu.

Quãng đường dài còn lại, thiên vận chờ niệm.

Phó Thời Hàn.

Viết cho Tiểu Chanh Tây 59 tuổi.

—Hết—

Editor: Cuối cùng cũng đến chặng đường cuối, theo mị đánh giá đây là một câu chuyện tình cảm nhẹ nhàng không sóng gió, một số tình tiết hơi buff nữ chính nhưng hãy bỏ qua đi vì chỉ cần ngọt ngào, phát cầu lương đều đều là được phải không mọi người ^^.

Cảm ơn các tình yêu đã theo dõi và đồng hành cũng tớ trong suốt hành trình lấp hố, hi vọng sẽ được gặp lại mọi người trong thời gian sớm nhất. Moaaaaaaaaa!

Hà Nội, 19 tháng 3 năm 2019

Heying